

Giới thiệu Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi

Đọc truyện Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi của tác giả Thiên Hề . Một tổng thống , một nữ quản gia . Họ đang tiến hành tu sửa lại nhà trắng có vẻ vì nó khá cũ ... Nào ngờ đây là chủ ý của tổng thống nhằm về của hôn lễ của anh với cô ta !!!

Thật sự bất ngờ , không vì thế mà cô động lòng , cô muốn quyền tự do của riêng mình , cô sẽ không bao giờ đồng ý chuyện vợ vãn này , cô sẽ ở già suốt đời ...

Là một tổng thống thì ắt hẳn rằng anh ta có mọi quyền lực để ép cô ta , liệu trái tim vốn đã đóng băng của người phụ nữ kia sẽ tan chảy do hơi ấm của anh ???

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Yến tiệc sắp bắt đầu

Thế kỷ 21, trong một quốc gia nào đó không có thật ở hiện tại, Thành Quốc.

Phủ Nghị trường nằm trong khu dân cư cao cấp nhất của thủ phủ Lâm Lang.

Một bữa tiệc xa hoa đang được chuẩn bị trong im lặng.

“Đào quản gia, nhà bếp nói sáng hôm nay dâu tây được đưa đến không được tươi, họ yêu cầu để cho bộ phận mua sắm đi mua một số lượng lớn dâu tây mới cho ngày hôm nay.” Trong yến tiệc đang bận rộn, một chàng trai trẻ mặc đồng phục màu trắng chạy đến bên quản gia Đào Du Du đang chỉ huy một đám nhân viên đang tiến hành chuẩn bị phòng tiệc.

“Lập tức để cho bộ phận mua sắm làm đi.” Đào Du Du hơi nhíu mi, khẩn trương phân phó.

“Dạ.” Người nhân viên kia nghe vậy, lập tức gật đầu đồng ý, sau đó rời đi.

Đột nhiên Đào Du Du nhớ tới cái gì, xoay người đi vào nhà bếp.

Lúc này bên trong nhà bếp to như vậy, tất cả các đầu bếp đều bận rộn.

Người phụ trách quản lý công việc nhà bếp thấy Đào Du Du xuất hiện ở đây, liền tiến lên chào hỏi: “Đào quản gia, xin hỏi ngài có gì phân phó?”

“Hôm nay hoa quả được đưa đến có loại nào ngon nhất?” Đào Du Du nhìn quản gia hỏi.

“Dạ, hôm nay quả đào mật cũng không tệ lắm. Kỳ quái, hình như dâu tây được hái từ ngày hôm trước vậy?” Quản lý nhà bếp hơi kỳ quái hỏi.

“Vậy thì dùng đào mật đi, sợ rằng dâu tây hôm nay đều như vậy cả. Có thể đưa đến phủ Nghị trường tất nhiên là thứ tốt nhất, có thể chất lượng của dâu tây hôm nay đều như vậy. Không được chậm trễ thời gian, thay đổi trái đào mật đi.” Đào Du Du nói xong, sau đó xoay người đi ra khỏi nhà bếp.

Đi ngang qua phòng khách phủ Nghị trường, Đào Du Du đang chuẩn bị đi vào phòng tiệc, lại nghe được cách đó không xa có một người đang nhỏ giọng nói chuyện.

“Này, cậu biết không? Nghe nói hôm nay tổng thống của Thương Quốc sẽ đến sẽ đến phủ Nghị trường của chúng ta làm khách mà không đến phủ Tổng thống, vì nghị trường phu nhân là chị họ của người này đó.”

“Ai da? Có thật không? Chẳng trách xem ti vi thấy anh ta đẹp trai như thế, thì ra có quan hệ huyết thống với phu nhân của chúng ta, cậu xem phu nhân của chúng ta xem đẹp như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.”

“Ha ha, cậu hâm mộ đi, nhưng mà, nghe nói vị tổng thống này còn chưa kết hôn, cậu chờ anh ta đến đây rồi biểu hiện thật tốt, nói không chừng anh ta sẽ nhìn trúng cậu.”

“Thôi đi, chẳng ai biết trong phủ Nghị trường của chúng ta ngoại trừ phu nhân ra, Đào quản gia là đẹp nhất, nếu có người nhìn đến, vậy Đào quản gia bị nhìn đến, làm sao có thể đến lượt chúng ta.”

“Không được, mình không hy vọng Đào quản gia bị nhìn đến, đến lúc đó nếu Đào quản gia bị nhìn đến, đổi lại một người chú mặt lạnh như băng đến quản lý chúng ta, vậy những ngày tốt đẹp của chúng ta đều hết rồi. Cho nên, cậu phải chủ động một chút, nói không chừng vị tổng thống tiền sinh kia sẽ nhìn đến cậu đó.”

“Làm ơn, cậu nghĩ rằng vị tổng thống tiên sinh kia đến phù chúng ta chọn người đẹp à? Anh ta có tầm mắt cao như vậy, làm sao có thể nhìn đến những người bình thường như chúng ta được. Hay là đừng nghĩ quá nhiều, nhanh chóng làm việc đi.”

“Này, chúng ta đang nói đùa YY một chút thôi mà, haha.”

“.....”

Đào Du Du nghe hai người nói chuyện, không khỏi buồn cười lắc đầu, sau đó tiếp tục đi đến phòng tiệc.

Đi đến phòng tiệc, đưa mắt nhìn xung quanh, trên cơ bản tất cả đều hoàn thành không sai sót gì hết.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc váy màu đen đi đến bên cạnh cô nói: “Đào quán gia, tại sao người không đi đón hai đứa trẻ vậy?”

“A, tôi bận việc quá nên quên, không xong rồi, lần này nhất định sẽ bị hai đứa trẻ đó khinh thường.” Đào Du Du vỗ vỗ trán, ảo não nói.

“Đi nhanh đi, dù sao ba giờ chiều vị khách kia mới có thể đến. Cô đi đón bọn trẻ về nhà, sắp xếp thật tốt rồi đến đây, bên đây, mấy bộ trưởng chúng tôi sẽ thay cô giám sát.” Người phụ nữ trung niên khẩn trương nói.

“Tốt lắm, bộ trưởng Hoàng, vậy làm phiền các người rồi. Nửa giờ sau tôi sẽ quay lại.” Đào Du Du nói xong, liền đem bộ đàm trong tay giao cho người phụ nữ trung niên, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Hai Đứa Trẻ Song Sinh Đáng Yêu

Cổng nhà trẻ tư nhân.

Bốn giờ rưỡi chiều.

Hai đứa trẻ song sinh khoảng ba bốn tuổi đứng bên trong cánh cửa sắt ở nhà trẻ, một cậu bé dứt hai tay vào túi quần ánh mắt bình tĩnh đứng ở chỗ đó, một bé gái đeo trên lưng ba lô búp bê màu hồng nhạt hai tay nắm lấy song cửa sắt mắt nhìn về phía đám trẻ khác được ba mẹ đón đi hết.

“Anh hai, anh nói tại sao mẹ không đến đón Tiểu Bò Đào vậy?” Nửa giờ sau, mắt nhìn thấy các bạn nhỏ khác được ba mẹ đón đi hết, chỉ còn lại hai anh em, cô bé nhịn không được hai mắt muốn khóc nhìn cậu bé trai, âm thanh mềm mại hỏi.

“Cái người phụ nữ ngốc nghếch kia tám phần là vì công việc nên đã quên chúng ta rồi. Về bên trong phòng học chờ đi.” Cậu bé bĩu môi lơ đãng nói, sau đó dứt khoát xoay người, hai tay vẫn để trong túi quần không lấy ra.

Tiểu Bò Đào nghe vậy, lập tức đi theo anh trai.

Lúc hai đứa bé vừa mới đi được vài bước, đột nhiên một giọng nói véo von sau lưng chúng nó vang lên: “Các bảo bối, mẹ đến rồi.”

Tiểu Bò Đào nghe vậy, vẻ mặt lập tức vui vẻ, xoay người chạy ngay đến trước cổng, lập tức bỏ nhào vào chủ nhân của giọng nói kia, cũng là trong lòng Đào Du Du mẹ của bé.

Cậu bé lại rất tao nhã xoay người, trên mặt vẫn không có nhiều biểu tình, giống như cô đến sớm hoặc trễ cũng không liên quan gì đến cậu vậy.

“Mẹ, tại sao mẹ lại đến trễ vậy?” Tiểu Bò Đào sau khi được Đào Du Du bế lên nghiêng đầu ngh vẫn hỏi.

“Việc ấy... ách.....” Đào Du Du vẻ mặt xấu hổ cười, muốn viện cớ, nhưng lại phát hiện con gái mình nhìn chăm chăm giống như hồ rình mồi, ánh mắt kia như muốn nói: “Tiểu Dạng Nhi, ngài lại viện cớ rồi.”

“Đi nhanh đi, con không muốn đứng ở chỗ này một chút nào.” Thấy Đào Du Du không tìm không ra cái cớ nào, cậu bé cũng không muốn nghe lý do của cô, chỉ hơi nhún đầu mày lại, nhắc chân đi về phía cổng chính.

Đào Du Du nhìn con trai liếc cũng không thèm liếc mình, ai bảo cô thường hay quên lời hứa với bọn chúng chứ?

.....

Về đến nhà, Đào Du Du chui vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho bọn nhỏ, Tiểu Bò Đào ngồi trên thảm ở phòng khách chơi búp bê của mình, còn cậu bé trai thì ngồi trên ghế sofa xem tin tức chính trị.

“Bà già, lát nữa bà còn phải trở về phủ Nghị trường nữa phải không?” Sau khi xem xong tin tức mới nhất, cậu bé nghiêng người hỏi Đào Du Du đang bận rộn trong phòng bếp.

Đối với đứa con trai vì sao không gọi mình là mẹ, cô vẫn rất oán giận.

Hay là đứa trẻ này sinh ra đã không giống với những đứa trẻ khác, tuy rằng là song sinh với Tiểu Bò Đào, nhưng chỉ số thông minh của cậu lại phát triển hơn nhiều so với Tiểu Bò Đào.

So với Tiểu Bò Đào gọi cô tiếng “mẹ” đã lâu, cậu cũng chỉ nhíu mày gọi cô là bà già.

Mà từ sau khi sinh ra, cậu chưa bao giờ uống sữa mẹ, mỗi lần Đào Du Du muốn cho cậu uống, cậu đều có vẻ mặt ghét bỏ đẩy ra, đưa hai tay ôm lấy bình sữa trên bàn.

Mà kỳ lạ nhất là, đứa bé này trong sinh hoạt, giống như cái gì cũng biết, ngay cả sách tư liệu chuyên môn tiếng Pháp của Đào Du Du, cậu cũng có thể đọc được, còn cô lại gãi đầu tìm phiên dịch trong khi cậu có thể dịch chính xác giúp cô.

Mới vừa bắt đầu, Đào Du Du không thể tiếp thu điều kỳ lạ này, thời gian lâu dài, cô cũng đã quen.

Dù sao, ai cũng hy vọng con trai của mình là thiên tài.

Lần này, nghe thấy con trai của mình như tiên tri hỏi cô ngày mai vẫn còn bận công việc không, cô lập tức từ phòng bếp thò đầu ra nói: “Đúng vậy, mẹ làm bữa tối cho các con, sau đó con ăn xong bữa tối thì cùng em gái ngoan ngoãn ở nhà có biết không? Buồn ngủ thì lên giường ngủ, hôm nay có thể mẹ sẽ về nhà trễ, nếu có chuyện gì, thì tìm dì Vương nhà hàng xóm giúp đỡ, mẹ đã nói chuyện với dì rồi.” Đào Du Du vừa chiên miếng thịt bò, vừa nói lớn tiếng, nhưng mà rất nhanh, cô lại hiểu kỳ quay đầu nhìn về phía phòng khách hỏi con trai: “Nhưng mà, làm sao con biết được vậy?”

“Trong tin tức mới nói, buổi tối hôm nay tổng thống Thương Quốc muốn đến phủ Nghị trường làm khách, bà là quản gia, nhất định sẽ có nhiều việc. Đúng rồi, con từng nhớ bà nói đất nước của bà là Thương Quốc mà?” Cậu bé vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, ngoài miệng lại hỏi.

Nghe cậu bé nói vậy, Đào Du Du lập tức nổi lên suy nghĩ.

Thương Quốc.

Đã bao lâu rồi cô không trở về đó?

Dường như năm năm trước sau khi cô ra nước ngoài, thì không còn bất cứ quan hệ gì với tên kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lễ Vật Trân Quý

Năm năm trước.

Thương Quốc, thủ đô Định Khôn.

Trước cửa một nhà hàng Nhật Bản, mấy người học sinh cấp ba vừa hoàn thành tham gia cuộc thi cao trung chuẩn bị chia tay ai về nhà nấy.

“Du Du, một mình cậu về nhà không sao chứ? Nếu không cậu gọi điện cho ba ba cậu lái xe đến đón cậu đi.”

Đào Du Du cầm điện thoại nhìn thời gian, sau đó cười cười nói với bạn học quan tâm đến mình: “Hiện tại mới hơn tám giờ, nhà mình cũng gần đây, mình đi bộ về nhà rất nhanh sẽ đến, không có chuyện gì đâu, các cậu đi đi, tự mình đón xe cẩn thận một chút.”

“Được, tự mình đi trước đây, ngày mai sẽ liên lạc.”

“Ừ, tạm biệt.”

Vẫy tay tạm biệt với các bạn học, Đào Du Du chấp hai tay sau lưng từ từ đi về phía khu biệt thự cao cấp cách đó hai ngàn mét.

Lúc này, ở một nơi cách đó không xa, trong một cái nhà kho bị bỏ hoang, có một chuyện xảy ra làm người ta khó tin.

“Cậu là ai? Thật lớn mật, dám bắt cóc tôi?” Một người thanh niên có gương mặt đẹp trai, vóc dáng cao lớn bị một đám người mặc Âu phục màu đen giải đến trước mặt một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi.

“Đại thiếu gia đừng sợ hãi, tôi sẽ không thương tổn đến cậu, ngược lại, tôi muốn đưa cho cậu một lễ vật trân quý.” Người đàn ông trung niên có giọng nói mang theo ý cười nhẹ, bởi vì ánh đèn trong nhà kho mờ mờ, cho nên anh cũng không thấy rõ mặt ông ta.

Nhưng mà từ giọng nói của ông ta có thể nghe được, trước đây anh chưa gặp người đàn ông này bao giờ.

“Nói đi, mục đích của ông là gì? Vì sao phải làm như vậy?” làm cho tâm tình mình ổn định trở lại, người thanh niên hít sâu một hơi, lông mi dài hơn giãn ra, giọng nói trầm ổn hỏi.

“Chỉ muốn biết, sau khi chuyện thiếu gia của Nghị trường cường gian thiếu nữ vị thành niên bị truyền ra ngoài, không biết ông ta có thể thu được nhiều phiếu bầu làm tổng thống không?” Giọng nói của người đàn ông trung niên kia rất nhẹ giống như ông ta đang nói đến chuyện “thời tiết hôm nay rất đẹp.”

“Ông...” Người thanh niên nghe vậy, lập tức về mặt cau lại một chỗ, cảm thấy đã hiểu rõ kế hoạch của bọn họ.

“Người đâu, còn không mau hầu hạ đại thiếu gia Vũ Văn Vi Thần của chúng ta tốt một chút.” Người đàn ông trung niên vỗ vỗ tay, sau đó phân phó.

Ngay sau đó, mấy tên đàn ông vạm vỡ đem tay chân Vũ Văn Vi Thần trói lại, tiếp theo mở cái miệng của anh ra, đem mấy viên thuốc màu xanh lam nhét vào.

“Ông không sợ sau khi tôi ra ngoài sẽ truy sát chín đời nhà ông sao?” Anh bất đắc dĩ nuốt mấy viên thuốc kia xuống, lạnh giọng nói với người đàn ông trung niên đang ở trước mặt.

“Chúng tôi chờ cậu.” Người đàn ông trung niên nói xong, cười lớn lên, sau đó từ sát bên người anh đi qua, đi ra khỏi nhà kho.

Mà những người mặc đồ đen này cũng đi theo tên đàn ông kia đi ra ngoài, sau đó, từng lớp cánh cửa nhà kho bị đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bị Bắt Cóc rồi?

Đào Du Du ôm lấy hai tay tản bộ bước từng bước đi về phía nhà mình.

Cô không biết ra, nguy hiểm ở phía sau đang chờ cô.

Ngay lúc cô đi đến đầu phố chuẩn bị qua chuẩn bị đi qua đường lớn để đi đến khu biệt thự nhà giàu, đột nhiên một chiếc xe màu đen nhanh như chớp dừng trước mặt cô, làm cô vừa mới nhất chân bị dọa sợ hãi nhảy dựng lên.

Đang chuẩn bị chất vấn bọn lái xe lại không có chú ý như vậy, cửa xe đột nhiên mở ra, hai người đàn ông mặc đồ đen từ trên xe bước xuống, nắm tay cô nhét vào trong xe.

“Này.....Các người làm gì?” Đào Du Du sợ đến mức mặt tái mét, lớn giọng hỏi.

“Câm miệng, nếu không muốn mất cái mạng nhỏ của cô.” Một người đàn ông nghe tiếng kêu của cô, lập tức đưa tay bóp chặt cổ cô, lạnh giọng cảnh cáo.

Đào Du Du sợ tới mức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, bên trong xe nhất thời yên tĩnh lại.

Sau khi xe chạy được hai phút, Đào Du Du quá sợ hãi rốt cuộc lại mở miệng: “Các.... Các vị đại ca..... Anh..... Các anh làm gì bắt tôi? Trên người tôi không có gì đáng giá cả, tôi cho các anh coi túi của tôi, các anh thả tôi đi.....”

Nhưng mà, mấy người kia như không nghe lời cô nói, một chút phản ứng cũng không có.

Đào Du Du ngay lập tức muốn khóc, đây là loại tình huống đặc biệt gì? Vì sao đến cửa nhà mình rồi còn bị bắt cóc chứ?

Đám người này trừ bỏ uy hiếp mạng nhỏ của cô ra, cũng không lên tiếng, muốn xin tiền bạc hay muốn trả thù, dù sao cũng phải nói một câu.

“Anh.....Các anh sẽ không.....Sẽ không muốn.....” Chẳng lẽ thêm muốn sắc đẹp của cô? Đào Du Du nghĩ đến đây, đầu óc lập tức giật mình, con mẹ nó, không phải nói vốc dáng Laury không có đàn ông nào thèm, đàn ông nào muốn sao.

Mà cô có gương mặt nhỏ nhắn cộng thêm vóc dáng nhỏ nhắn, những người đàn ông này có khẩu vị đặc biệt thế nào lại chọn cô vậy?

Mà những người đàn ông này nghe cô nói, vẫn không trả lời một tiếng, về mặt rất bình tĩnh.

Đào Du Du rất nhanh gạt bỏ khả năng bọn họ muốn vẻ đẹp của cô, suy nghĩ cũng là, những người đàn ông này có mắt lại như mù, làm sao có thể nhìn thấy được vẻ đẹp trường thành của cô?

Đúng là, rốt cuộc là vì sao, vì sao?

Này nha, trả lời cô một chút sẽ chết sao?

.....

Ngay lúc trong đầu Đào Du Du có vô số nguyên nhân bất cóc, xe chạy đến một nhà kho bỏ hoang rồi dừng lại, sau đó cô bị xách như con gà con đem xuống xe, xách cô đi vào trong nhà kho.

“Này.....Rốt cuộc các người muốn thế nào? Buông ra.....” Đào Du Du liều mạng giãy giụa quát to.

Nhưng mà, đây là nhà kho bỏ hoang của Chính Phủ trung thu, cho nên căn nhà này không ai đến, cho dù cô có kêu khản cả giọng, cũng không có người đến cứu cô.

Muốn làm thế nào đây?

Đào Du Du nhìn ánh đèn mờ mịt trong nhà kho to như thế lại không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hành Hạ Muốn Chết

Bên ngoài nhà kho.

“Đại ca, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Trước khi đẩy Đào Du Du vào trong nhà kho, lúc này tên mặc áo đen ngồi trên một chiếc xe khác có rèm che màu đen chố kê bên tay lái, anh ta hơi quay đầu, đối diện với một người đàn ông trung niên báo cáo sự việc.

“Tốt tốt.” Người đàn ông trung niên nghe xong, hài lòng gật đầu.

“Nhưng mà, đại ca! tại sao chúng ta không trực tiếp sắp xếp một cô gái vị thành niên cho Vũ Văn Vĩ Thần vậy? Cần gì phải hao tổn sức lực đi trên đường lớn bắt người, lại chọn khu vực nhà giàu ra tay? Tên mặc áo đen hơi khó hiểu hỏi.

“Hừ, mày nghĩ xem, nếu chúng ta tự chuẩn bị người, cô ta có thể vì tiền mà giúp chúng ta hại Vũ Văn Vĩ Thần, mày làm sao đảm bảo đến lúc đó Vũ Văn Bác Ngạn sẽ không bỏ ra số tiền lớn mua chuộc cô ta không tố cáo nữa? Chỉ có khu vực người giàu mới không cần tiền bạc, mà thân phận của bọn họ cũng sẽ không thấp, mày có nghĩ Vũ Văn Bác Nhận dọn dẹp thuận lợi không? Người đàn ông trung niên cười gian một tiếng, sau khi giải thích vài câu, ra lệnh cho tài xế lái xe đi.

Tất cả đám người mặc đồ đen đều rút lui hết.

Trong nhà kho, Đào Du Du dùng sức mở cửa, cố gắng có thể mở cửa chạy ra ngoài, nhưng vừa mới dùng sức được vài giây, cô cảm thấy mình uống phí sức lực, vì thế hơi thất bại dựa vào cửa từ từ ngồi xuống, trong đầu vang lên tiếng ong ong. Không biết tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Cái túi mang theo giấy tờ tùy thân bên người lúc giãy giụa ở trên xe đã bị rơi xuống, bây giờ cô lại bị nhốt ở đây, thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay mà.

Bởi vì ánh sáng xung quanh rất u ám, cô nhìn không rõ tình hình trong nhà kho, chỉ cảm thấy nhà kho này rất nhỏ.

Có thể có những cửa khác để thoát ra ngoài không?

Đào Du Du nghĩ ra, bắt đầu đi tìm kiếm cửa thoát ra ở xung quanh.

Lúc cô vừa đi được vài bước, đột nhiên nghe được phía trước có tiếng hít thở gấp.

Cô nhất thời sợ đến mức dừng bước lại, dùng sức dụi hai mắt, nhìn thấy một bóng người đang nằm trên mặt đất.

“Anh..... Anh là ai?” gặp người bị nhốt ở chỗ này giống mình, Đào Du Du như gặp được đồng minh, tâm tình hơi kích động.

“Đừng đến đây.....Cách xa tôi ra một chút.” Đối phương truyền đến âm thanh khàn khàn, hô hấp cũng ngày càng dồn dập.

Đào Du Du cảm giác anh ta có điều gì đó không thích hợp, vì thế nhanh chóng tiến lên vài bước đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống, hai tay vịn bờ vai anh: “Anh làm sao vậy?”

“Đừng đụng vào tôi, nhanh cách xa tôi ra một chút.” Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần cảm giác cơ thể mình như bị lửa thiêu đốt, anh liều mạng khắc chế dục vọng trong nội tâm mình, đem bản thân cuộn lại thành một chỗ, lạnh giọng quát lớn với Đào Du Du.

Nhưng mà trên người cô truyền đến một mùi hương thơm ngát không ngừng quyến rũ, khiến chiến từng tia sức lực nhẫn nại của anh.

Thật là hành hạ muốn chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị Gì Vậy

“Nhìn anh rất không tốt, có phải đã phát bệnh gì rồi không?” Tuy rằng Đào Du Du bị quát to cảm thấy rất khó chịu, nhưng căn cứ vào tình thần chủ nghĩa nhân đạo, cô nhìn không được liên quan sát một lúc, dù sao hai người đều có hoàn cảnh giống nhau, không chừng đến lúc đó anh còn giúp cô chạy trốn nhà.

Nhưng, nhưng mà, sự việc không phải như cô muốn, hoàn toàn không phải.

Ngay lúc cô dùng bàn tay mềm mại của mình đỡ lấy vai anh, Vũ Văn Vĩ Thần rút cuộc không khống chế được tác dụng của thuốc, dùng bàn tay mạnh mẽ của mình kéo cô vào ngực, nghiêng người qua, trực tiếp đặt cô dưới thân.

Cái tình huống gì vậy?

Lúc này Đào Du Du còn muốn làm rõ tình hình một chút, ánh sáng mờ mịt khiến cô không thể nhìn rõ mặt anh, nhưng ở khoảng cách gần như vậy lại có thể làm cô cảm nhận được hô hấp của anh ngày càng dồn dập và đối diện với hơi thở nóng bỏng đánh tới.

“Thực xin lỗi.” Anh nói ở trong lòng, bàn tay to cùng với những ngón tay dài dùng sức tìm tòi eo cô, kéo chiếc váy của cô xuống.

“A. Anh muốn làm gì?. Đào Du Du chợt cảm thấy không ổn, kêu to lên.

Nhưng mà tiếng kêu của cô chưa tán đi, sau đó chiếc quần lót nhỏ bé bị anh kéo xuống.

“Buông ra. Đồ khốn. Anh muốn làm gì?” die»nd«an«equ»yd«on Nhưng lần này Đào Du Du rất sợ hãi, cô vừa kêu vừa khóc, hai tay dùng lực đẩy anh ra, nhưng lại bị bàn tay phải của anh nắm hai tay của chặt chẽ, khiến cô không thể công kích anh được.

Tâm Đào Du Du trong phút chốc chìm đến đáy cốc, cô liều mạng gào thét, nước mắt như vỡ òa, mãnh liệt chảy ra ngoài.

Nhưng mà, tiếng kêu thê lương sợ hãi của cô đã không cách nào ngăn cản được lý trí đã sớm đánh mất của Vũ Văn Vĩ Thần, anh rất nhanh dùng hai chân thon dài đang kẹp chặt cùng một chỗ của cô tách ra, sau đó cởi quần áo của mình, mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất trong người cô.

“A.” Cô hét lên một tiếng chói tai, Đào Du Du nhất thời không có cách nào chịu đựng được đau đớn đâm vào và hơi thở bị kiềm hãm.

Sau đó kích thích càng thêm mãnh liệt làm cho đầu óc cô trống rỗng, không bao lâu liền ngất đi.

.....

Hai tiếng sau.

Tác dụng của thuốc trên người Vũ Văn Vĩ Thần hầu như biến mất không còn, anh mệt mỏi xoay người, mặc quần áo mình vào, lại mặc váy và nội y giúp cô, tại vì lúc mặc quần lót vào giúp cô, anh mượn ánh sáng rõ ràng nhìn đến hai bên đùi cô có một vết máu màu đỏ tươi.

Không bao lâu sau, cửa nhà kho mở bị người ngoài ra, một đám người mặc âu phục màu đen đi vào trong nhà kho, đèn xe chiếu vào trong đó, khiến bên trong nhà kho lập tức sáng lên.

“Đại thiếu gia, cậu không có việc gì chứ?”. Người đàn ông trung niên đi đầu nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần ngồi dưới đất, lập tức tiến lên một bước cúi đầu cung kính hỏi.

“Ông cảm thấy được sao?” Hừ lạnh một tiếng, Vũ Văn Vĩ Thần từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn Đào Du Du vẫn đang mê man, sau đó phân phó nói: “Đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Sau đó dẫn đầu đoàn người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dự Cảm Chằng Lành

Lúc Đào Du Du tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, trên tay còn đang truyền dịch.

Đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra đêm qua, cô chớp mắt xốc chăn đang đắp trên người lên.

Quần áo đã đổi thành quần áo bệnh nhân, mà lúc này trong phòng bệnh chỉ có một mình cô.

Nhanh chóng đem truyền dịch trên tay rút ra, mặt cô trắng nhợt bước xuống giường, mang dép lê dưới giường vào sau đó đi ra ngoài cửa phòng bệnh.

Chuyện đêm qua xảy ra rõ mồn một trước mắt, cô nhất định phải tìm ra người đêm qua bắt cóc cô và có cái người cường X cô là ai.

Sau khi đi ra khỏi phòng, cô lập tức đi đến thang máy, đầu óc mờ mịt, từng cơn chóng mặt đánh thẳng trên đầu cô.

Đi vào thang máy, cô ấn nút xuống tầng trệt, thang máy từ từ đi xuống, trong đầu cô liên tiếp lóe lên vài nghi vấn.

Rốt cuộc ngày hôm qua những người đó là ai?

Bọn họ bắt cóc cô là để cho tên đàn ông kia cường X cô sao?

Cô còn nhớ rõ sau khi cô bị nhốt vào nhà kho kia, người đàn ông kia bảo cô cách xa anh ra một chút.

Nhưng mà, anh ta trong tình hình lúc đó, rõ ràng không thích hợp.

Nếu không phải tại mình bày ra cái trò Thánh Mẫu ấy, có thể đã không bị người đàn ông kia làm gì rồi.

Lúc trước nghe người đàn ông kia ngăn cản cô đến gần, đại khái là phòng ngừa chuyện gì xảy ra, nhưng mà, kết quả là.....

Người đàn ông kia là ai? Anh ta cũng là người bị hại như mình sao?

Hay là, anh ta và những người kia căn bản là cùng một loại người?

.....

Lúc thang máy xuống tầng trệt, cô vẫn còn đang suy nghĩ mấy vấn đề này.

Cửa thang máy mở ra, cô nhanh chóng đi ra ngoài, sau đó chạy ra khỏi bệnh viện, chặn ngang một chiếc tắc xi đang đi về hướng nhà mình.

Từ lúc cô tỉnh lại đến khi ra khỏi bệnh viện, cô lại không gặp một người thân nào, việc này không bình thường.

Cho nên, người đưa cô đến bệnh viện, nhất định là một người xa lạ mà cô không quen biết.

Nếu cô được người nhà đưa đến bệnh viện, nhất định mẹ Trương sẽ luôn canh giữ bên giường.

Xe chạy về phía trước, trong lòng Đào Du Du thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh.

“Bác tài, bác có thể cho cháu mượn chiếc điện thoại được không?” Cô cần đem chuyện mình ngày hôm qua bị bắt cóc nói cho ba ba biết, để cho ông điều tra chuyện này rõ ràng.

Lái xa từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua nét mặt tái nhợt của Đào Du Du, có lẽ xác định cô vô hại, sau đó mới đưa điện thoại di động cho cô.

Bấm số điện thoại nhà mình, điện thoại vang lên thật lâu nhưng không ai nghe.

Thay đổi bấm số điện thoại di động của ba, nhưng lại tắt máy.

Sao lại thế này?

Đào Du Du cảm thấy hơi kỳ quái, cuối cùng cô bấm chính số điện thoại di động của cô.

“Cô, con là Du Du đây, tại sao điện thoại trong nhà không ai nghe vậy?”. Cô hơi khản trương hỏi đầu dây điện thoại bên kia.

“Du Du, ông trời ơi, đêm qua con chạy đi đâu vậy hả? Cô tìm con muốn điên rồi, bây giờ con đang ở đâu? Đừng về nhà biết không? Ngần lần đừng về nhà.”. Đầu dây bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói khản trương của cô.

“Con. Con đang trên xe tắc xi, trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Vì sao không cho con về nhà?”. Lúc này trong lòng Đào Du Du dự cảm đã xảy ra chuyện gì bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tin Dữ

“Trước tiên đừng nói nhiều nữa, con nhanh chóng đến nhà cô đi.” Đối phương nói xong, liền cúp điện thoại.

Đào Du Du không có ý kiến, nói cho tài xế quay xe lại đi về hướng nhà cô của mình.

Đến trước cửa biệt thự của Đào Tú Quyên, Đào Du Du xuống xe, để tài xế chờ cô một chút, nói lập tức sẽ trở lại trả tiền xe,. khi tài xế thấy cô đã xuống xe, cũng không nói thêm gì, chỉ đứng đó chờ cô.

Sau khi Đào Du Du đi vào biệt thự, trước tiên phân phó cho người hầu của Đào Tú Quyên trả tiền xe, sau đó đi vào phòng khách,. gặp Đào Tú Quyên đã ngồi trên ghế sofa chờ cô.

“Cô, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô không cho con về nhà?” Đào Du Du đến bên ghế sofa, còn chưa ngồi xuống đã mở miệng hỏi.

Lúc này hốc mắt Đào Tú Quyên hơi đỏ lên, dường như vừa mới khóc, cô nhìn về mặt vôi vữa của Đào Du Du, trong chốc lát đều nhìn thấy cô mặc quần áo bệnh nhân.

Há miệng thở dốc, như cảm thấy khó mở lời,. cô không nói ra tiếng mà nước mắt chảy ra trước.

“Cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô đừng dọa con có được không?”. Nhìn Đào Tú Quyên khóc, dự cảm xấu trong lòng Đào Du Du càng ngày càng mãnh liệt.

“Du Du, cô nói cho con nghe chuyện này nhưng con phải bình tĩnh, mặc kệ thế nào, hiện tại con là người mà ba con hy vọng nhất.”. Đào Tú Quyên nói xong, hít hít mũi, cố gắng để cho tâm tình mình bình tĩnh, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Ba Con.... Ông ấy..... Ông ấy..... Đêm qua bị người ta ám sát rồi.”

“Cái gì?”. Nghe tin như vậy, Đào Du Du cảm thấy trong đầu nổ “oanh” một tiếng, ngay tức khắc thế giới của cô sụp đổ.

“Tuy nhiên cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, theo Đảng dân ý nhận được tin, nói lần này ba con bị ám sát, là bước cảnh cáo đầu tiên của Đảng dân quyền.. Ba con là cánh tay đắc lực của Nghị trưởng Vũ Văn, cũng là người ủng hộ trung thành của ông ấy, bây giờ tổng tuyển cử sắp tới, Nghị trưởng Vũ Văn dưới sự giúp đỡ của ba con cùng một nhóm thành viên nòng cốt của Đảng dân ý, tiếng nói ngày càng cao, rất có khả năng thắng vị trí tổng thống, cho nên.....” Đào Tú Quyên nói tới đây, nước mắt lại chảy ra.

“Sao.....Sao lại có thể như vậy?Bây giờ con nên là cái gì? Con muốn làm thế nào để trả thù cho ba con? Muốn như thế nào mới có thể bắt được hung thủ?”. Đối với đả kích lớn này, Đào Du Du không thể chấp nhận nổi, tám tuổi cô đã mất mẹ, ba là nhân viên Chính Phủ, từ khi mất vợ, và Đào Du Du lại bài xích với những người phụ nữ khác đến thay thế vị trí của mẹ cô, cho nên ông quyết định sống độc thân, một mình nuôi đào Du Du tám tuổi, liên tục đến bây giờ.. Bởi vì ông xuất sắc, bên người luôn có rất nhiều phụ nữ theo đuổi, nhưng chỉ nghĩ đến Đào Du Du không thể chấp nhận, cho nên vẫn giữ vững thái độ cự tuyệt.

Lúc đầu Đào Du Du đã nghĩ thông suốt, dự định sinh nhật của ba năm nay sẽ để cho ba quen bạn gái, không vì bản thân mình mà quên đi hạnh phúc của ông nữa,. nhưng không ngờ ông còn chưa có sự đồng ý của cô, đã rời khỏi trần gian.

Từ nay về sau, trên thế giới này Đào Du Du là một đứa trẻ không còn ba còn mẹ nữa.

“Du Du, sự việc đã như vậy, cô có thể hy vọng con kiên cường một chút.. Để tránh cho con ở trong nước sẽ bị Đảng dân quyền hãm hại, cô đã giúp con mua vé máy bay đi Thành Quốc, đồng thời cũng đem toàn bộ tài sản mà ba con muốn con đem gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ, khi con đến Thành Quốc, có thể tiếp tục học tập, sau đó dùng khoản tiền này mà sống thật tốt, trước khi tình hình trong nước yên ổn, ngần lần con không được trở về.. Cô sẽ xử lý hậu sự của ba con thật tốt, hiện tại chuẩn bị thay quần áo lên đường đi.”. Đào Tú Quyên nói xong, lúc này mới chú ý đến quần áo Đào Du Du đang mặc trên người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Đừng Gọi Tôi Là Quả Táo

“Con. Tại sao con lại mặc quần áo bệnh nhân?” Cô hơi ngạc nhiên chỉ vào quần áo trên người Đào Du Du.

Lúc này trong đầu Đào Du Du tràn đầy hình ảnh ba cô bị ám sát, trong lúc nhất thời hoàn toàn không chú ý đến câu hỏi của Đào Tú Quyên.

Cô đứng sờ ngòai trên ghế sofa, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng.

Đào Tú Quyên đưa tay lên nhìn đồng hồ, phát hiện đã không còn sớm, vì vậy nói với Đào Du Du: “Nhanh đi lên lầu thay đổi quần áo của em họ đi, hành lý cô đã chuẩn bị giúp con rồi, ở Thành Quốc sẽ có người đặt chỗ khách sạn, con hãy ở đó vài ngày, đến lúc đó sẽ liên lạc với con, ngoan, mau đi đi, phải kiên cường một chút biết không?”

Đào Du Du máy móc từ trên ghế sofa đứng dậy, tin tức lớn kia đã kích cô quên cả khóc, chờ cô đi vào phòng em học thay quần áo, mới trốn ở trong phòng gào khóc thảm thiết.

Như vậy, lúc Đào Du Du còn chưa làm rõ việc người bắt cóc và người cường X cô là ai, thì bị đưa lên máy bay đi Thành Quốc, nhưng mà cô không thể tưởng tượng được vào buổi tối hôm đó, cô đã không chỉ có một mình.

.....

“Bà già, bà đang suy nghĩ cái gì? Miếng thịt bò của bà đã cháy khét rồi.” Một giọng trẻ con đem suy nghĩ của cô kéo trở lại, con trai của cô đứng trước mặt cô, hai tay ôm ngực, ánh mắt hơi tò mò nhìn cô.

“A. Cái gì?” Bị kéo suy nghĩ trở về, Đào Du Du nghe vậy, lập tức phản xạ dùng cái xẻng lật miếng thịt bò lại, sau đó tắt lửa, quay lại nghiêm túc nhìn con trai nói: “Quả Táo, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được gọi mẹ là bà già nữa, phải gọi mẹ, nhớ chưa?”

“Tôi cũng đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là Quả Táo, tôi có tên. Đừng có đem mấy cái tên hoa quả ngu ngốc đó ra gọi tôi.” Cậu bé nghe vậy, rất khó chịu liếc mắt nhìn Đào Du Du một cái, sau đó tức giận nói.

“Biết rồi, biết rồi, Đào Thực Huyền tiên sinh, bây giờ, xin mời ngài và em gái Đào Ý Hàm tiểu thư an vị tại phòng ăn được chưa? Bàn đầu bếp muốn bung đồ ăn lên.” Đào Du Du biết con trai mình không thích biệt danh Quả Táo này, nhanh chóng cười hi hi để dành nó.

“Bà định cho chúng tôi ăn miếng thịt bò cháy khét này sao?” Đào Thực Huyền trừng mắt nhìn Đào Du Du đang bụng đĩa đựng miếng thịt bò đen thui, vẻ mặt ghét bỏ hỏi.

“Cái đó. Không có khét nha, chỉ hơi cháy sém mà thôi, rất giòn nha, mùi vị không giống với những món chúng ta hay ăn đâu. Chấp nhận một chút đi, Tiểu Tổ Tông, mẹ không có thời gian chuẩn bị cho các con một lần nữa, nhanh một chút sẽ muộn mất.” Đào Du Du vẻ mặt xấu hổ cười cười.

“Được rồi, bà mau đi đi, không thể vì bữa tối mà làm mất chẹn com được.” Đào Thực Huyền nhìn Đào Du Du vừa nói, ngược lại không tiếp tục xem thường cô nữa, trái lại biểu hiện thấu tình đạt lý khác thường.

“Ng ngoan, mẹ yêu con nhất. Nhớ kỹ, phải ngoan ngoãn ở nhà chơi với em gái, con thông minh như vậy, đem em gái giao cho con, mẹ yên tâm nhất rồi.” Đào Du Du xoay người ra khỏi phòng bếp, đem hai miếng thịt bò trong tay đặt lên bàn, sau đó xoa xoa tay, nâng gương mặt nhỏ nhắn của Đào Thực Huyền lên hôn “chụt” một cái, Đào Thực Huyền liền không kịp né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tổng Thống Đến

Sau khi chuẩn bị bữa ăn tối cho hai đứa trẻ xong, cô vội vã chạy ra cửa.

Đợi khi cô lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến Phủ Nghị trưởng, toàn bộ tiệc tối đều đã chuẩn bị thật tốt.

“Đào quản gia, ngài đã trở lại, hiện tại tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, ngài kiểm tra lại một chút đi.” Đào Du Du mới vừa vào phủ, đã bị vài người bộ trưởng vây xung quanh, từng người báo cáo công việc với cô.

Sau khi được sự của các bộ trưởng, Đào Du Du kiểm tra phòng tiệc và hoa viên tiếp khách một lần nữa, sau đó mới yên tâm.

Bây giờ rười tối, hơn mười chiếc limousine do hàng loạt xe cảnh sát dẫn đường đã dừng trước cửa lớn phủ Nghị trường.

Đào Du Du dẫn theo toàn bộ nhân viên quản lý trong phủ Nghị trường ra đón các vị khách quý.

Sau khi xe dừng lại hai phút, liền thấy một người đàn ông khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi có tướng mạo anh tuấn bức người đi cùng với Nghị trường Tiêu Triệt và tổng thống Tiêu Tịch xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lập tức thành một bức trang mỹ nam.

Mấy cô gái trẻ đứng phía sau Đào Du Du không chịu nổi liền phát ra những tiếng kêu sợ hãi, dường như đã bị ba anh chàng đẹp trai trước mắt này làm cho choáng váng rồi.

Đào Du Du lại rất bình tĩnh, bây giờ theo suy nghĩ của cô, trên thế giới này ngoại trừ hai đứa con của cô ra, còn tất cả những người đàn ông đẹp trai kia chỉ là mây trời mà thôi. Hoàn toàn không khơi dậy được sự hứng thú của cô.

Đúng vậy, ai bảo con trai cô là đẹp trai như vậy chứ?

Có nhiều lúc, Đào Du Du ôm hai đứa con của mình mà suy nghĩ, sao tụi nó lớn lên mà chẳng giống cô chút nào, đứa nào cũng đẹp.

Như vậy. đứng ở góc độ di truyền mà giải thích, như vậy có thể giải thích bọn nhỏ xuất sắc như vậy là giống ba chúng rồi.

Nhưng mà.....Nhưng mà..... Chỉ cần nghĩ đến năm đó mình bị người kia cưỡng X, cô cảm thấy cả người lạnh run, cho dù thế nào vẫn không có cảm tình đối với ba của hai đứa trẻ kia.

Trong lòng cô thầm cầu nguyện, năm đó anh ta đối với cô như vậy, hoàn toàn là bị người ta hại.

Như vậy trong lòng cô sẽ dễ chịu một chút. Ít ra, ba của hai đứa con cô không phải là phạm nhân cường X.

.....

Khi chủ nhân đưa khách đi ngang người cô, cô tiến lên chào hỏi trước: “Ngài tổng thống Vũ Văn, xin cho phép tôi thay mặt toàn bộ nhân viên trên dưới trong phủ Nghị trường nhiệt liệt hoan nghênh ngài đã đến, cũng xin chúc ngài đêm nay ở trong phủ Nghị trường có thể thật thoải mái.”

“Cảm ơn.” Vũ Văn Vi Thần liếc mắt nhìn Đào Du Du một cái, không có bất kì biểu cảm nào thán nhiên phun ra hai chữ.

Đối với thái độ của anh, Đào Du Du không có gì là không hài lòng, dù sao thân phận của anh lại cao như vậy, có thể cảm ơn cô, đã là phần tôn trọng lớn lắm rồi.

Yên lặng đứng một bên nhìn bọn họ đi vào trong phòng tiệc, cô cầm lấy bộ đàm ra lệnh: “Nhà bếp đã xong chưa? Khách mời đã đi vào phòng tiệc, chuẩn bị mang thức ăn lên đi.”

Ra lệnh xong, cô lập tức cất bước đi vào trong phòng tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quả đào mật

Bước vào bên trong phòng tiệc, tất cả mọi người đều đã vào chỗ ngồi.

Bởi vì những vị khách tham gia bữa tiệc này đều có thân phận tương đối đặc biệt, cho nên lần này Đào Du Du rất thông minh sử dụng bàn tròn làm bàn ăn chứ không phải bàn dài truyền thống như trước kia nữa.

Ở giữa bàn tròn đặt một bó hoa hồng đỏ tươi, giá cắm nến bằng bạc được bày ở bốn phía bàn ăn, bên trên cắm một cây nến màu trắng, khung cảnh này vừa lãng mạn lại vừa cao quý.

Tiệc tối sử dụng bộ đồ ăn bằng bạc phối hợp với gốm sứ, thể hiện được phẩm vị tôn quý của chủ nhân.

Những chén đĩa trắng thanh khiết được sử dụng đều là hàng nhập khẩu từ trấn Cảnh Đức của Trung Quốc, phối hợp với dao nĩa bằng bạc, ở dưới ánh nến, nhìn rất có phong cách.

Đào Du Du đứng lặng lẽ ở một bên, mỗi lần bùng lên một món ăn mới, cô đều giới thiệu sơ qua cho mọi người.

Trong bữa tiệc, bởi vì sự có mặt của hai vị Tổng thống, cho nên nội dung cuộc nói chuyện khẳng định là không tách ra khỏi các vấn đề liên quan đến chính trị cùng kinh tế .

Tiêu Dịch là một nhà lãnh đạo ưu tú của quốc gia, vào lúc này lại càng thể hiện được những thủ đoạn chính trị đặc biệt của mình. Khi cùng Vũ Văn Vĩ Thần trao đổi, không ngừng nói bóng nói gió đến chuyện hợp tác cùng phát triển sau này giữa Thành quốc và Thương quốc, mà Vũ Văn Vĩ Thần chỉ duy trì nụ cười thản nhiên nghe Tiêu Dịch nói chuyện.

Khoảng một tiếng rưỡi sau, bữa tối căn bản là kết thúc. Khi đĩa salad trái cây cuối cùng được bung lên, Tiêu Dịch có chút nhíu mày nhìn về phía Đào Du Du hỏi:

"Sao hôm nay salad trái cây lại không có dâu tây vậy?"

Đào Du Du vẫn biết Tổng thống Tiêu Dịch rất thích ăn dâu tây. Vốn dĩ để chuẩn bị cho bữa tiệc tối này, cô đã đặc biệt dặn dò muốn mua loại dâu tây tươi ngon nhất, nhưng ông trời lại trêu ngươi, dâu tây không được tươi. Cô cho là thay bằng loại quả khác thì có thể thuận lợi qua cửa, không ngờ lại bị Tổng thống điểm mặt chỉ thẳng ra thế này.

Nghị trưởng Tiêu Triệt nghe vậy, lúc này mới chú ý tới, ông cúi thấp đầu khẽ hỏi Đào Du Du: "Chẳng lẽ cô không biết Tổng thống thích ăn dâu tây sao? Như thế này là sao hả?"

Đào Du Du nghe xong, vừa định mở miệng giải thích, lại nghe được giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần bay vào trong tai cô: "Đây là quả đào mật à? Rất tốt, tôi rất thích."

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy quả đào mật ăn rất ngon. Ngày nào cũng ăn dâu tây, có hơi ngán rồi." Ngay sau đó là giọng nói thanh thúy của một người phụ nữ vang lên. Đào Du Du khẽ ngẩng đầu, cô thấy phu nhân Tổng thống vừa ăn quả đào mật, vừa tình nghịch nháy mắt với cô, hành động này dường như đang an ủi vậy.

Tiêu Dịch vừa nghe thấy phu nhân xinh đẹp của mình nói chán ăn dâu tây, ông lập tức quay đầu lại, nói thật nhỏ bên tai Đào Du Du câu gì đó.

Đào Du Du kinh hãi phát hiện, phu nhân Tổng thống vậy mà lại đỏ mặt.

Cô ngay lập tức trở nên đen tối, trong đầu không ngừng hiện lên những từ ngữ ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cô gái vừa ý

Ngay sau khi ăn xong bữa tối, mọi người đi tới vườn hoa bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm.

Đào Du Du vẫn luôn đi theo bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể phục vụ.

Lần này đề tài mà mọi người nói tới cũng không chỉ có chính trị như lúc ở trên bàn ăn nữa. Bởi vì hiện tại có âm nhạc du dương làm nền, nên cuộc trò chuyện giữa mọi người cũng thoải mái dễ dàng hơn rất nhiều. Vị Tổng thống của Thương quốc với chị họ của anh cũng trò chuyện với nhau nhiều hơn.

"Vĩ Thần, lần trước chị nghe cô nói, năm nay sẽ tìm cho cậu vài cô gái danh môn thế gia, để cậu chọn vào vị trí phu nhân Tổng thống có phải không?" Phu nhân Nghị trưởng, cũng chính là chị họ của Vũ Văn Vĩ Thần - Vũ Văn Tuyết Lạc vừa uống trà, vừa hỏi Vũ Văn Vĩ Thần ngồi ở bên cạnh mình với ánh mắt tràn đầy ý cười.

"Chị nghĩ rằng em sẽ thích những người mà mẹ chọn?" Vũ Văn Vĩ Thần nhàn nhạt cười, trong giọng nói có chút đùa giỡn.

"Hả? Cậu không thích những người do cô chọn, vậy cậu thích kiểu nào đây?" Vũ Văn Tuyết Lạc rất tò mò hỏi lại.

Lúc này Đào Du Du đang đứng ở sau lưng Vũ Văn Tuyết Lạc; mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chỉ yên lặng chờ đợi cuộc nói chuyện của hai người họ kết thúc.

Đối với tin tức bất quá nghe được, biểu hiện của cô hoàn toàn là của một quan gia được đào tạo chuyên nghiệp; nghe vào tai trái, đi ra tai phải.

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

"Những cô gái xinh đẹp trong phủ của chị cũng rất hợp với ý em, ví dụ như." Vũ Văn Vĩ Thần nói nửa chừng, quay đầu, vươn ngón trỏ ra chỉ vào Đào Du Du rồi nói tiếp: "Cô ấy!"

Tình huống gì thế này?

Đào Du Du nghe được lời nói của anh thì lập tức kinh hãi ngẩng đầu lên, ánh mắt trực tiếp rơi trên vẻ mặt cười như không cười của Vũ Văn Vi Thần.

"Vi Thần, đừng đùa giỡn quần gia của chị, cô ấy không giống những cô gái suốt ngày quần lầy cậu đâu." Giọng nói của Vũ Văn Tuyết Lạc có chút oán trách.

Vũ Văn Vi Thần nghe vậy, chỉ tiếp tục cười nhạt, thu hồi tầm mắt, cũng không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Đào Du Du biết mình vừa bị vị Tổng thống ra vẻ đạo mạo này trắng trợn đùa giỡn thì ấn tượng tốt đẹp lúc trước anh đứng ra giải vây giúp cô thoát khỏi chỗ biến mất không còn một mảnh.

Khoảng thời gian tiếp theo, hai người bọn họ tiếp tục tán gẫu đủ các loại đề tài từ trên trời xuống dưới biển, mà Đào Du Du bởi vì hai chân mang giày cao gót, lại phải đứng lâu như vậy nên không chịu nổi nữa. Cô lặng lẽ gọi Bộ trưởng phụ trách tiếp đãi lễ nghi tới thay thế vị trí của mình, còn cô chạy vào bên trong nghỉ ngơi.

Hiện tại hầu hết nhân viên trong phủ Nghị trưởng đều ở ngoài vườn hoa phục vụ khách khứa, cô liền ngồi luôn trên ghế salon trong đại sảnh để nghỉ một lát, tranh thủ nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân tê rần của mình.

Trước khi đi đón hai cục cưng tan học đã phải bận rộn chuẩn bị bữa tối nên cô chưa kịp ăn gì. Sau đó lại liên tục làm việc cho tới tận bây giờ, hiện tại cô cảm thấy vừa mệt, vừa đói.

Trong lòng cũng có chút oán trách. Mấy người này đến bao giờ mới giải tán đây? Ngồi mãi một chỗ nói chuyện phiếm mà không thấy chán nhì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngài muốn làm gì?

Đào Du Du bắt đầu đau buồn nhớ lại, nếu lúc trước mình không nghe những lời khoắc lác của học viện, như cái gì mà nghề quần gia cao cấp này trong tương lai sẽ rất "hot", rồi thì nhu cầu trước mắt về nhân tài trong lĩnh vực này là rất lớn; có đánh chết cô cũng không chọn cái hệ đào tạo về quần gia này.

Quần gia, chỉ nghe thôi thì quả thật rất hoa lệ, như cô hiện giờ, nói ra cũng có thể khiến một số người ghen tị chết đi được.

Nhưng sau khi thực sự bắt đầu công việc, hơn nữa còn đi sâu vào thực tế, kinh nghiệm qua một thời gian dài làm việc sẽ thấy, làm quần gia cùng với làm trong ngành dịch vụ cũng không khác nhau là mấy.

So với một nhân viên khách sạn bình thường, điểm khác biệt lớn nhất là quần gia chỉ cần phục vụ người trong một gia đình, quản lý một nhà là được rồi.

Mà công việc của nhân viên khách sạn là phục vụ cho tất cả mọi người, quản lý một khách sạn to như thế.

Thật ra ban đầu cô có thể trở thành quần gia của phủ Nghị trưởng, đơn giản cũng coi như đó là "vận cứt chó" của cô đi.

Bởi vì phu nhân Nghị trưởng trẻ tuổi xinh đẹp không thích suốt ngày có một ông chủ cứ quơ tay múa chân trong nhà của mình, lại báo cáo tất cả công việc trong phủ cho mình nữa; vậy nên mới gửi thư tới học viện của Đào Du Du, muốn tuyển dụng một quần gia ưu tú vừa mới tốt nghiệp, hơn nữa còn nói rõ ràng là muốn một nữ sinh.

Sau đó, Đào Du Du – nữ sinh duy nhất học hệ đào tạo quần gia cao cấp cứ như thế vinh quang được tuyển dụng.

Nhớ ngày đó cô còn vì chuyện mình có thể tới phủ Nghị trưởng làm việc mà vui ơi là vui. Về nhà báo tin mừng cho con trai, con trai chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Làm người hầu cho người khác mà bà cũng có thể vui mừng đến như vậy, quả nhiên số của bà chỉ có thể làm người phục vụ thôi."

Chỉ một câu nói mà suýt chút nữa khiến cô chết vì ghen.

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Cũng may đối với cơ hội công tác giống như thành tựu to lớn này, cô thực sự có tình cảm rất mãnh liệt. Do đó mà cô vẫn hết sức thuận lợi làm việc cho đến tận bây giờ.

Nhưng vào lúc này, ngay tại giây phút này đây, rốt cuộc cô cũng hiểu câu nói của con trai chỉ lý đến mức nào rồi.

Bởi vì lúc trước phủ Nghị trưởng chưa tổ chức qua những bữa tiệc kiểu này bao giờ nên cô không biết khi thực sự bắt tay vào làm lại mệt mỏi tới vậy.

Hôm nay coi như là lần đầu tiên thử nghiệm đi, trong lòng cô bắt đầu không ngừng kêu khổ.

Phục vụ hai vợ chồng Nghị trưởng không khó, nhưng khách của hai người này lại không dễ hầu hạ chút nào.

.....

Ở trên ghế sofa nghỉ ngơi hơn mười phút, cô thấy mình không nên biến mất quá lâu, nên đứng dậy chuẩn bị quay lại vườn hoa tiếp tục công việc.

Nhưng khi cô vừa đứng lên, mới nhấc chân đi được vài bước, lại thấy Vũ Văn Vĩ Thần đang đi tới chỗ cô.

Đào Du Du nhìn thấy anh, lập tức đứng thẳng người, khẽ gật đầu chào hỏi: "Ngài Tổng thống, xin chào."

"Phòng vệ sinh ở chỗ nào?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn cô một cái, sau đó lên tiếng hỏi.

"Hà?" Đào Du Du nghe vậy, hơi sững sờ, nhưng phản ứng rất nhanh lập tức trả lời: "Từ đây đi thẳng rẽ trái, sau đó đi hết dãy hành lang quẹo phải, qua một phòng khách lại rẽ trái."

Cô rất nghiêm túc chỉ đường cho anh tới phòng vệ sinh, nhưng mới nói một nửa, liền bị anh bắt lấy cổ tay, thoáng cái đã túm cả người cô đi về hướng cô vừa chỉ.

"A. phiền ngài buông tay. Ngài muốn làm cái gì?" Hành động của anh khiến Đào Du Du sợ hết hồn, vừa giằng tay ra vừa nói.

"Dẫn đường." Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên bỏ tay của cô ra, thuận miệng phun ra hai chữ này.

Trời, dẫn đường thì dẫn đường, có cần phải hành động giống như ăn cướp vậy không?

Đào Du Du có chút oán trách xoa xoa cổ tay, mắt to lên liếc lên liếc xuống. Một mặt tự giác đi về phía trước, một mặt âm ỉ oán thăm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đứng ở ngoài cửa chờ tôi

Sau khi dẫn Vũ Văn Vĩ Thần qua chín chỗ rẽ, mười tám chỗ ngoặt thì cuối cùng cũng đến trước cửa gian phòng rửa tay duy nhất ở lầu một của phủ Nghị trưởng, cô làm ra tư thế mời rất cung kính, khom lưng nói: "Đến phòng vệ sinh rồi, xin ngài cứ tự nhiên."

Vũ Văn Vĩ Thần đẩy cửa đi vào. Đào Du Du thấy anh tiến vào, đang chuẩn bị xoay người rồi đi, lại thấy anh thò đầu ra nói với cô: "Đứng ở ngoài cửa chờ tôi."

Cái gì chứ.

Đùa chắc? Đi vệ sinh còn muốn cô đứng ngoài canh cho nữa à?

Lớn như vậy rồi mà chưa tự đi vệ sinh được hay sao? Chẳng lẽ còn cần có người giúp mới đi được hả?

Hai cục cung nhà cô cũng đã tự đi “xuy xuy” rồi đấy, lúc đi “thúi thúi” cũng không còn cần mẹ ở cửa toilet coi chừng đâu.

Chẳng qua Tiểu Bò Đào sau khi “thúi thúi” xong sẽ la hét gọi mẹ vào giúp cô bé lau mông nữa thôi.

Nhưng cô khó chịu thì khó chịu, cũng đâu thể làm được gì. Ai bảo anh là khách quý cơ chứ, hơn nữa lại còn là Tổng thống của quê hương cô, cô làm sao dám cãi lại mệnh lệnh của anh.

Ngoan ngoãn đứng ở cửa coi chừng, thời gian từng phút trôi qua.

Lúc đầu cô còn nghĩ anh chỉ đi tiểu một lát thôi, rất nhanh sẽ ra ngoài.

Nhưng không ngờ đã năm phút rồi mà một chút động tĩnh cũng không có.

Sau đó cô lại đoán rằng chắc ngài Tổng thống đáng kính đang đi “thúi thúi” nên vẫn nhẫn nại đợi thêm năm phút nữa. Thế nhưng mười phút sau, cửa phòng vệ sinh vẫn chưa được mở ra.

Cô suy nghĩ, có lẽ là đau bụng đi, vậy thì chờ thêm một chút cũng được.

Cứ như thế, lại qua mười phút nữa, tổng cộng 20 phút rồi, nhưng bên trong vẫn hoàn toàn tĩnh lặng.

Cuối cùng, hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng Vũ Văn Vi Thần đâu, cô bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ở trong phòng vệ sinh đấy chứ?

Nghĩ đến khả năng này, cô lập tức giơ tay gõ cửa phòng vệ sinh, lớn tiếng hô: "Ngài Tổng thống, ngài có khỏe không?"

Nhưng cô gõ cửa nửa ngày mà bên trong một chút phản ứng cũng không có.

Đến lúc này, Đào Du Du hết sức lo lắng. Cô không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng móc túi lấy ra chìa khóa vạn năng có thể mở cửa tất cả các phòng. Nhanh như chớp mở tung phòng vệ sinh ra, cảnh tượng trước mắt lại dọa cô sợ ngây người.

Về mặt Vũ Văn Vi Thần tái nhợt, cả người ngã ở bên trong, trán đầy mồ hôi, đôi môi trắng bệch không một chút huyết sắc, hai mắt khép mở, bộ dạng giống như đang cố gắng đứng lên.

"Tổng Tổng thống Ngài Ngài sao vậy? Ngài có khỏe không?" Đào Du Du bước tới nâng anh ngồi dậy, để cho anh tựa vào người mình. Tay nhẹ nhẹ vỗ vỗ mặt anh vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giúp anh gạt người

"Đừng đừng kêu lên. Mau mau đưa tôi ra ngoài." Vũ Văn Vi Thần đưa tay lên che miệng Đào Du Du, ngăn cản cô lên tiếng.

Đào Du Du nghe anh nói vậy thì lập tức im lặng. Sau đó bắt lấy tay anh khoác qua vai của cô, dùng hết sức lực của bản thân giúp anh đứng lên, cắn răng đỡ anh từng bước một ra khỏi phòng vệ sinh.

"Đề đề tôi tìm người tới giúp đỡ đi." Sau khi ra bên ngoài, Đào Du Du thở không ra hơi nói, tay đưa sang hông muốn lấy bộ đàm để yêu cầu trợ giúp.

Nhưng cô mới đem bộ đàm rút ra, đã bị bàn tay to của anh đoạt lấy ngay lập tức. Hơi thở của anh hỗn loạn nói với cô: "Đưa tôi tới chỗ không người nghỉ ngơi một chút. Mau lên."

"Ách. Được rồi." Tuy rằng không biết tại sao anh không để cho mình tìm người đến giúp đỡ, nhưng đối với mệnh lệnh của anh, cô biết mình chỉ có thể chấp hành mà thôi.

Vì vậy, cô lại lấy hết sức bình sinh một lần nữa dìu lấy người nặng không dưới 80 cân này gian nan di chuyển từng bước một, đi về hướng căn phòng bình thường cô dùng để nghỉ ngơi cách đây khoảng 20m.

Cho tới lúc đưa được anh đến phòng nghỉ, đặt anh nằm trên ghế sofa, cô cảm thấy mình cũng hết hơi luôn. Nặng nề ngã xuống bên cạnh, cô há to miệng thở hổn hển.

Mới ngồi xuống nghỉ ngơi chưa được nửa phút, bỗng nhiên bộ đàm chuyên dụng giắt trên tai có tiếng nói truyền đến: "Đào quản gia nghe rõ trả lời? Đào quản gia nghe rõ trả lời?"

"Tôi nghe đây." Cô bình ổn lại hô hấp một chút, sau đó mới lên tiếng.

"Xin hỏi chị có nhìn thấy Tổng thống Vũ Văn không? Tổng thống rời khỏi vườn hoa đi phòng vệ sinh đã 40 phút mà vẫn chưa về. Nhân viên trong phủ bắt đầu tỏa ra đi tìm rồi, nhưng trước mắt vẫn chưa tìm thấy người."

Âm thanh của bộ đàm không nhỏ, cho nên Vũ Văn Vi Thần nằm bên cạnh cô cũng mơ hồ nghe được nội dung bên trong.

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Đào Du Du vừa định trả lời là Tổng thống đang đi cùng cô, nhưng đột nhiên cô lại bị Vũ Văn Vi Thần vươn người qua cắn nhẹ vào vành tai không có đeo tai nghe bộ đàm.

Cô giật mình muốn đẩy anh ra thì lại nghe thấy anh nhỏ giọng nói ở bên tai: "Nói với cậu ta, cô không nhìn thấy tôi."

Đào Du Du nghe vậy, lập tức phản xạ có điều kiện, lên tiếng nói qua bộ đàm: "Tôi cũng không nhìn thấy ngài ấy. Có thể trong lúc tìm phòng vệ sinh thì bị lạc đường, mọi người tìm thử trong các gian phòng trước đi."

"Dạ, đã biết, Đào quân gia."

.....

Sau khi cuộc đối thoại kết thúc, ánh mắt Đào Du Du tò mò nhìn chằm chằm người đang nằm ở bên cạnh mình. Hô hấp của Vũ Văn Vĩ Thần vẫn còn hơi dồn dập, nhưng sắc mặt đã dần dần tốt hơn. Cuối cùng, cô không nhịn được yếu ớt mở miệng hỏi: "Ngài. thực sự không có việc gì sao? Vậy tại sao khi này lại ngã ở trong phòng vệ sinh?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tò Mò Hại Chết Mèo

Tò mò hại chết mèo mà, nếu Đào Du Du biết vấn đề cô vừa hỏi sẽ làm thay đổi số phận của cô, DiendanLêQuyDon.com tin chắc rằng cô đánh chết cô cũng không nói.

Thế nhưng mà biết làm thế nào bây giờ? DiendanLêQuyDon.com Số phận vẫn hay như vậy đấy, dưới sự thúc giục của sự tò mò, cô hỏi, cô thực sự đã hỏi.

Bởi thế cho nên, hối hận không kịp rồi.

"Trong nhà vệ sinh có một chậu địa lan, tôi lại có chứng sợ mùi hương của loại cây này, thế nên. . ." Hô hấp của Vũ Văn Vĩ Thần dần dần hồi phục, chậm rãi đáp..

"À.....thì ra là vậy à. Chậu địa lan kia là do tôi chuyên phân phó người đặt sau cửa để khử mùi nhà vệ sinh, thật không ngờ trên đời này còn có người có chứng sợ mùi hương này. Nhưng mà, sao ngài không tìm tôi giúp đỡ?" DiendanLêQuyDon.com Đào Du Du lần này truy hỏi sự việc kỹ càng thỏa mãn lòng hiếu kỳ một phen.

"Bởi vì..." Anh nói, trên mặt bỗng hiện lên một tia cười tà mị.

"Bởi vì sao?" Đào Du Du nhìn thấy nụ cười của anh, đột nhiên thấy run rẩy, một loại dự cảm không rõ bắt đầu tràn ngập trong đầu cô.

"Bởi vì, chuyện này, không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết. Hiểu không?" Lúc anh nói lời này giọng nói có chút âm trầm, ngay cả vẻ tươi cười trên gương mặt anh tuấn đó cũng mang đến một cảm giác nguy hiểm.

"Thì ra là thế, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật này." DiendanLêQuyDon.com Đào Du Du nghe vậy, lập tức dùng tư cách đảm bảo nói.

"Giữ bí mật?" DiendanLêQuyDon.com Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, cười nhạt một tiếng, nói tiếp, "Trên thế giới này..... Chỉ có người chết mới giữ được bí mật, có phải không?"

Ặc ặc ặc...

Anh... Anh... Anh là có ý gì đấy?

Chỉ... Chỉ... Chỉ có chết... người chết... mới... mới có thể giữ bí mật? Đào Du Du tự dưng thấy mặt mình cứng ngắc, cô không biết lúc này nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với vẻ mặt tươi cười nhưng giọng điệu âm trầm kinh khủng của ngài Tổng thống đây.

"Ngài... Ngài... Ngài không phải là muốn giết tôi diệt khẩu chứ?" Giọng nói lắp bắp không xong, Đào Du Du lúc này cả sức lực đứng lên cũng không có nữa.

"Cô nói xem?" DiendanLêQuyDon.com Anh tiếp tục cười tà mị, dùng hai tay nâng người dậy, đem cô không chế trong lòng, một tư thế cực bao quát nhìn cô, sau một lúc lâu, anh rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Tuy rằng tướng mạo không đạt yêu cầu, nhưng tốt xấu cũng là người tin cậy bên cạnh chị họ, hẳn là cũng có sở trường, làm quân gia của tôi đi."

"Cái gì?" Còn chưa phục hồi lại tinh thần sau trận hoảng sợ, DiendanLêQuyDon.com Đào Du Du lại bị lời nói ngoài dự đoán này làm cho kinh ngạc.

"Chỉ có để cô bên người, mới có thể đảm bảo cô không tiết lộ bí mật của tôi, làm quân gia của tôi hay là chết, cô tự mình lựa chọn, cô chỉ có một buổi tối để cân nhắc, chiều mai tôi sẽ về nước, mong rằng trước khi tôi về nước, có thể nghe được câu trả lời thuyết phục của cô, bằng không, ngày này sang năm, chính là ngày giỗ của cô đấy." DiendanLêQuyDon.com Lúc anh nói lời này, sắc mặt đã khôi phục bình thường, cả người lúc này giống như một con sư tử đã no giấc, hoàn toàn không còn vẻ bệnh tật yếu đuối lúc trước.

Đào Du Du nghĩ lần này là ông trời buồn chán quá mà đi đùa giỡn cô rồi.

Cô thế mà lại cứu một tên ma quỷ...

Khốn kiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lựa Chọn Khó Khăn

Khi Vũ Văn Vĩ Thần đi còn để lại cho cô một số điện thoại, bảo cô nếu trước trưa mai quyết định làm quản gia của anh, gọi đến số điện thoại kia, bằng không, cô sẽ không thấy được hoàng hôn của ngày mai.

Ngẩn người nhìn bóng lưng anh rời đi, Đào Du Du buồn lòng đến cực điểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm thế nào được.

Không bao lâu bộ đàm lại lần nữa truyền đến giọng nói, nhắc nhở cô ra chào hỏi khách khứa.

Cổ nâng thân thể đang run rẩy dậy, cô nhắm mắt đưa chân ra khỏi phòng nghỉ, sau đó đi về hoa viên.

Đến lúc cô quay trở lại hoa viên, đã thấy Vũ Văn Vĩ Thần ở đó điềm nhiên như không nói nói cười cười, trên mặt không tìm được chút gì cái vẻ bệnh tật vừa rồi, dường như chuyện xảy ra trong nhà vệ sinh đều là ảo giác của cô vậy.

Một giờ sau, tiệc trà cuối cùng cũng kết thúc, ai về nhà ấy, ai ôm vợ người ấy.

Làm quản gia, dĩ nhiên Đào Du Du phải ra tiễn khách, lúc Vũ Văn Vĩ Thần lên xe, cô nghe thấy anh dùng thanh âm không thể nghe được nói khẽ bên tai cô một câu, “Chúc cô có thể nhìn thấy mặt trời chiều mai...”

Cô nghe thấy những lời này, hai mắt lập tức trừng lớn, đợi đến lúc cô có phản ứng lại nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần thì anh ta đã lên xe, cửa xe cũng đóng lại.

Sau khi tiễn hết khách khứa, Đào Du Du giao lại công việc trong phủ một lượt, sau đó lê tấm thân mỏi mệt về nhà.

Khi về đến nhà, hai cục cung đều đã ngủ.

Cô rón rén đi tới phòng của bọn trẻ, đầu tiên là ngồi xuống bên giường Tiểu Bò Đào, thom lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ, sau đó bước tới giường Đào Dục Huyền đắp lại cái chăn bị đập rơi, vuốt lên lông mày lúc ngủ cũng nhăn lại của bé, sau đó âm thầm thờ dài, xoay người ra ngoài.

Trong đầu rối rắm như tơ vò, bây giờ trước mặt cô chỉ có hai con đường, sống hoặc chết.

Thực ra nếu chỉ là làm quản gia cho Vũ Văn Vĩ Thần, cô sẽ không chống lại như thế.

Thế nhưng với tình huống hiện tại, cô lại phải gánh vác một bí mật lớn như vậy, đó là vấn đề.

Theo như lời Vũ Văn Vĩ Thần nói, đó chính là, chỉ có để cô dưới tầm mắt của mới đảm bảo được cô không làm lộ bí mật của anh ta.

Lời này có một ý khác, đó chính là, cô một ngày còn làm quản gia cho anh ta, khẳng định suốt ngày phải sống trong sợ hãi. Ai biết anh ta có hay không ngày nào đó lên con thấy cô ngứa mắt, hoặc chính hấn làm lộ bí mật, lại đổ lên đầu cô, sau đó muốn giết cô cho hả giận thì sao?

Cô cảm thấy mình bây giờ tiến cũng chết, lùi cũng chết, vấn đề chỉ là thời gian.

Nếu như không có hai đứa trẻ, cô cũng không lo sợ như vậy.

Thế nhưng bây giờ có hai đứa con bên cạnh, thân là mẹ, cô đương nhiên phải mang hết sức lực ra để bảo vệ chúng, càng cần vì chúng mà giữ mạng sống, bọn chúng không có cha đã rất đáng thương rồi, không thể để bọn chúng lại không có cả mẹ được.

Một đêm không ngủ, trong đầu cô vẫn không ngừng xoay quanh vấn đề này. Trên thực tế, cô căn bản là không được lựa chọn.

Đồng ý với Vũ Văn Vĩ Thần thì cô còn có đường sống, nếu không, cô chắc chắn phải chết...

Vậy nên...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Quyết Định

Sáng sớm ngày hôm sau, cô cũng không đưa bọn nhỏ đi nhà trẻ giống như thường ngày nữa, mà sắp xếp hành lý, đưa bọn chúng lên máy bay đến Thương Quốc.

Sau khi tiễn chúng đi rồi, cô gọi cho cô Đào Tú Quyên, để bà giúp cô ra sân bay đón bọn nhỏ, tiện thể giúp cô chăm sóc bọn nhỏ một thời gian.

Cô đã quyết định theo Vũ Văn Vĩ Thần về làm quản gia cho anh, cho nên trước đó, cô phải sắp xếp ổn thỏa cho bọn nhỏ thật tốt.

Trước khi đến giữa trưa, cô đến phủ Nghị trưởng trình đơn từ chức, Vũ Văn Tuyết Lạc hiển nhiên rất ngạc nhiên với quyết định từ chức của Đào Du Du, thế nhưng thấy cô đã quyết như thế, cũng không có ý định giữ lại, chỉ chúc cô sau này tất cả đều thuận lợi, sau đó lại phát cho cô tiền lương tháng này.

Đi ra khỏi phủ Nghị trưởng, cô về nhà chuẩn bị hành lý của mình, sau đó bấm số điện thoại mà ngày hôm qua Vũ Văn Vĩ Thần đã đưa cho cô.

Sau khi điện thoại kết nối chưa được bao lâu, lại nhận được giọng nói của một người đàn ông trung niên truyền đến: “Xin chào. Xin hỏi ngài là ai vậy?”

“Chào.....Xin chào..... Tôi là Đào Du Du, là ngài tổng thống cho tôi số điện thoại này, hôm qua ngài ấy mời tôi làm quản gia cho ngài.” Đào Du Du khẩn trương nên nói chuyện hơi cà lăm một chút.

“À, thì ra là Đào quản gia, xin hỏi, ngài đang ở đâu vậy? còn nữa tiếng nữa chúng tôi sẽ về nước, bây giờ tôi sẽ phái xe đến đón ngài.”

“Tôi đang ở số 326 khu Nhạc Mai.”

“Được, mười phút nữa xe sẽ xuất hiện ở đó, xin cô hãy chuẩn bị hành lý ra cửa chờ tôi.”

“Được, tôi đã biết.” Đào Du Du trả lời, sau đó cúp điện thoại, nhìn xung quanh một lần ngôi nhà mình đã ở năm năm, sau đó rót ly nước uống, rồi kéo hành lý ra khỏi cửa.

Ở cửa đợi chưa đến mười phút, một chiếc xe limousine màu đen chạy đến dừng lại trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt của một người đàn ông trung niên có ria mép: “Xin hỏi, ngài là Đào quản gia phải không?”

“Là tôi.” Đào Du Du gật đầu đáp.

“Xin mời ngài lên xe.” Người đàn ông trung niên kia nghe vậy, lập tức xuống xe, mở cửa sau xe cho Đào Du Du, rồi mời cô lên xe.

“Cảm ơn, làm phiền rồi.” Cô gật đầu ra hiệu với ông ta, Đào Du Du đưa hành lý cho người đàn ông kia, sau đó lập tức lên xe.

Người đàn ông đóng cửa xe lại giúp cô, đem gương hành lý bỏ vào cốp xe phía sau, sau đó lên xe, phân phó lái xe rời đi.

Một lúc sau, Đào Du Du được đưa đến chỗ Vũ Văn Vĩ Thần ở nhà khách chính phủ, cô đến phòng của Vũ Văn Vĩ Thần ở trên tầng khách sạn cao nhất lại không thấy anh ta đâu.

Nghĩ lại, giờ này chắc anh đang dùng cơm trưa với Tiêu tổng thống Thành Quốc.

Cô cũng đã gặp người đàn ông trung niên gọi điện thoại cho cô, một ông chú dễ gần trên mặt mang một mắt kính gọng vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 19: Lại Bị Uy Hiếp

“Trước đây nghe ngài tổng thống nói Đào quản gia tuổi còn rất trẻ, bây giờ nhìn thấy, còn trẻ hơn sơ với tưởng tượng của tôi. Lời đầu tiên cho tôi giới

thiếu một chút, tôi là Triệu Nho, là trợ lý riêng của ngài tổng thống, sau này cùng làm việc với nhau, hy vọng Đào Du Du gia chiếu cố nhiều hơn.” Triệu Nho về mặt thân sĩ nhìn Đào Du Du rồi giới thiệu về mình.

“Trợ lý Triệu! ngài quá khách sáo rồi, phải thỉnh ngài chiếu cố nhiều hơn mới đúng. Ở phương diện nghiệp vụ chỗ Tổng thống, ngài là tiền bối, sau này còn rất nhiều điều cần phải học hỏi, hy vọng trợ lý Triệu có thể chỉ giáo nhiều hơn.” Đối với lễ độ của Triệu Nho, cô rất khiêm tốn trả lời.

“Không nghĩ tôi cô thích ứng công việc còn nhanh hơn so với sự tưởng tượng của tôi.” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, có một giọng nói quen thuộc truyền đến từ cửa, Đào Du Du không cần xoay người cũng biết là tên khốn Vũ Văn Vĩ Thần đề tiện vô sỉ lấy oán trả ơn đối với ân nhân của mình.

Tuy biết là anh ta, nhưng Đào Du Du lại bị thân phận địa vị ngăn trở, cũng không dám công khai biểu hiện bất mãn đối với anh ta, cứ xem như không có anh ta, vì vậy rất lễ độ quay đầu lại cúi đầu cung kính nói với anh: “Phải, ngài Tổng thống, rất vinh hạnh làm việc vì ngài.”

“Trước là vinh hạnh, có lẽ sau vài ngày cô cảm thấy đó là bất hạnh.” Khóe miệng anh hơi giương lên, cười một cách quý dị. Tiện thể ném áo khoác vừa mới cởi ra lên đầu Đào Du Du.

Cô lập tức đưa tay nhận lấy, trong lòng nhất thời hơi tức giận.

Đây thật là ngài Tổng thống sao?

Sao cái “đức hạnh” này lại được làm tổng thống. Rõ ràng đây là một tên con ông cháu cha.

Đem một đát nước giao vào tay người này, thật đúng là bất hạnh.

Trong lòng oán thăm, nhưng trên mặt cô lại có biểu hiện khiêm tốn, một bộ dáng nhún nhường, mặc cho người nhào nặn.

“Lúc trên máy bay tôi muốn cô học hỏi rõ quy củ của phủ Tổng thống và các sở thích của tôi, thời gian của cô không có nhiều, lúc hạ cánh cũng là lúc nhận cương vị luôn, cô hẳn là đã biết nếu không đảm đương được chức vị này, tôi giữ cô lại cũng chẳng có tác dụng gì, cô biết được hậu quả rồi đấy.” Vũ Văn Vĩ Thần vừa nói, vừa đem cà vạt trên tay ném vào trong tay Đào Du Du

Du, rồi đến áo lót, quần...

Đợi đến khi hắn cởi đến hết tất, Đào Du Du cuối cùng cũng ý thức được, ngài Tổng thống đây đang thay quần áo, lập tức ôm quần áo chạy ra ngoài, đặt lên sofa ngoài phòng khách.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy bóng lưng chạy trốn của cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mới Đến Phủ Tổng Thống

Trời nhá nhem tối ngày hôm đó, lúc Đào Du Du theo Vũ Văn Vĩ Thần từ trên máy bay riêng đi xuống, cũng là lúc cô đứng trên quê hương Thương Quốc của mình, trong lòng cô dự một hồi, đối với tương lai phía trước lại rất mờ mịt.

Bắt đầu từ sân bay quốc tế, một hàng xe sang trọng từ từ chạy đến phủ Tổng thống.

Đào Du Du làm quản gia, được sắp xếp ngồi ở chiếc xe phía sau Vũ Văn Vĩ Thần.

Khi xe chạy xuyên qua hai bên đường cô từng quen thuộc, từng hình ảnh cuộc sống trong thành phố này hiện lên trước mắt cô.

Nếu như cha cô còn sống, không biết sẽ thế nào?

Đến bây giờ, hung thủ năm đó ám sát ba cô vẫn chưa bị đem ra công lý, nếu có cơ hội, cô sẽ đem tên hung thủ cầm thú kia đưa lên đoạn đầu đài.

Xe chạy hơn nửa tiếng cuối cùng cũng đến phủ Tổng thống.

Trên cánh cửa sắt hoa lệ đẹp đẽ điêu khắc hình sư tử đồng biểu trưng cho sự uy nghiêm, từ ngoài cổng có một con đường lớn dẫn vào tòa thành trước mặt, hai bên đường trồng những hàng cây xanh thẳng tắp cao vút đến tận trời, khiến cho con đường trước mặt rợp bóng cây xanh.

Xe chậm rãi tiến vào phủ Tổng thống, đi qua đường lớn, vòng qua một bồn phun nước, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà lớn.

Lúc này tại căn phòng ngoài đã có hai hàng người hầu xếp ở hai bên nghênh đón Vũ Văn Vĩ Thần đại giá.

Khi Đào Du Du xuống xe, bất chợt bị hấp dẫn bởi hình ảnh tòa thành từng thấy trên TV, cô đưa mắt nhìn quanh bốn phía, bị thiết kế khoáng đạt sâu sắc của phủ Tổng thống thu hút.

Vũ Văn Vĩ Thần xuống xe trực tiếp đi thẳng vào phòng trong, khi đi vào cửa được một lúc, phát hiện bên cạnh thiếu mất một người, quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Đào Du Du giống như khách tham quan đang nhìn ngắm toàn khu nhà.

“Cô đang lo là đêm nay sẽ bị đuổi khỏi đây sao?” Anh nhìn cô, giọng điệu có chút buồn cười hỏi.

“Hả? Cái gì?” Đào Du Du trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, có chút sững sốt.

Vũ Văn Vĩ Thần không thêm nói lại với cô, xoay người, tiếp tục đi vào phòng trong.

Đào Du Du lập tức phản ứng lại ý tứ câu nói của anh, nhất thời mặt đầy hắc tuyến, vội buông suy nghĩ khẩn trương bước nhanh vào nhà.

Sau khi bước vào phòng tiếp khách, Vũ Văn Vĩ Thần cởi áo khoác ném qua chỗ Đào Du Du, sau đó chỉ vào người đàn ông trung niên bên cạnh nói: “Vĩ này là Dương quân gia, sau này cô cần thay thế ông ấy, ông ấy sẽ hướng dẫn cô những điều cần chú ý ở phủ tổng thống, cho cô thời gian ba ngày, ba ngày sau tôi hy vọng cô có thể tự đảm đương công việc.”

“Xin chào, Đào quân gia, rất hân hạnh có thể cùng làm việc với cô.” Dương quân gia đợi Vũ Văn Vĩ Thần nói xong mỉm cười chào cô.

“Xin chào, sau này mong được chú chiều cố nhiều hơn.” Đào Du Du lập tức tươi cười chào hỏi ông, xong lại cúi đầu nhìn áo khoác Vũ Văn Vĩ Thần vừa ném ra trên tay cô, sau đó hỏi, “Xin hỏi, cái này mang đến phòng giặt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ông Ấy Muốn Cảm Ơn Cô Sao

“Xin chào, cái này ngài giao cho tôi được rồi.” Lúc này, một người nữ giúp việc trẻ đi tới nhận lấy, cô rất lễ phép gật đầu chào Đào Du Du, sau đó hai tay nhận lấy áo khoác trong tay Đào Du Du.

Đào Du Du lập tức đưa áo cho cô ta, sau đó nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đi lên lầu, cô sững người đứng tại chỗ, không biết mình nên làm gì.

“Đào quân gia, xin mời theo tôi.” Dương quân gia nhìn Đào Du Du không biết làm sao, vì vậy tiến lên một bước nói với cô.

“À.....Được.” Phục hồi lại tinh thần, cô mới nhớ đến Vũ Văn Vĩ Thần đã nói cho cô ba ngày làm quen hoàn cảnh mới hiểu rõ công việc của mình, vì vậy nhanh chóng đi đến một bên chờ Dương quân gia.

Ra khỏi phòng khách, đi qua một hành lang dài, bọn họ đi vào một thư phòng bài trí thanh lịch, sau khi hai người vào trong thư phòng, Dương quân gia ý bảo Đào Du Du ngồi xuống ghế sofa, sau đó ông đi đến trước bàn sách, ôm một chồng tư liệu đến bên bàn trà, rồi nói với cô: “Sau này, chỗ này là thư phòng của ngài, trước buổi tối ngày mai ngài cần phải học thuộc đồng tài liệu này, bên trong đều là trách nhiệm của quân gia đối với phủ Tổng thống còn có sắp xếp thói quen và sở thích của ngài Tổng thống, còn có bối cảnh gia tộc và người nhà của ngài ấy. Ngài nhất định phải học thuộc những tư liệu này, sau này có xảy ra việc gì cũng biết đường ứng phó.”

“Hả?..... Cái gì? Đây.....Nhiều như vậy? Muốn tôi một ngày phải nhớ kỹ sao?” Đào Du Du há hốc miệng nhìn chồng tài liệu cao như núi trước mặt, bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, có cảm giác rằng ông trời thật sự muốn diệt cô.

“Nếu ngài tổng thống đã đích thân mời cô đến thay vị trí của tôi, nhất định là cô có chỗ hơn người, mấy chuyện vặt này chắc không làm khó được cô. Sau này càng có nhiều thứ cô cần học tập, tổng thống chỉ cho cô thời gian ba ngày, bởi vậy cô hãy cố tận dụng.” Dương quân gia nói xong liền đứng dậy ra ngoài.

“Việc này... Xin đợi một chút...” Đào Du Du nghe xong, lập tức thấy có chỗ không phù hợp.

Dương quân gia dừng bước, quay đầu nhìn về phía Đào Du Du, dường như đang đợi câu hỏi của cô.

“Ngài... Ngài vừa nói là tôi thay thế vị trí của ngài... Vậy... Vậy ngài sẽ ở lại phủ tổng thống chứ?” Đào Du Du thật lòng không muốn vì mình mà người khác mất công việc.

Không đứng, nói ra cô cũng không sai, đều tại tổng thống một lòng một dạ bắt cô đảm nhiệm vị trí quân gia này, bởi vậy tên đầu sỏ chính là tổng thống.

Ừ, phải rồi, nghĩ như vậy gánh nặng của cô mới được giảm bớt.

“Thì ra là Đào quân gia quan tâm tôi đi đâu à, cảm ơn cô đã quan tâm, cô đừng nghĩ là mình lấy mất vị trí của tôi, ngược lại, tôi còn phải cảm ơn cô.” Dương quân gia nói xong, cười ha hả, sau đó để lại cho cô một nụ cười ý tứ hàm súc, xoay người ra khỏi thư phòng, để lại Đào Du Du đang ngây người nhìn theo bóng lưng ông, một lúc vẫn chưa phản ứng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngài Tổng Thống Mời Đến

Sau khi Dương quân gia đi không được bao lâu, Đào Du Du lật đi lật lại đồng tài liệu xếp như núi trước mặt, nhất thời cảm thấy đầu óc to lớn không gì sánh kịp.

Nhiều văn kiện như vậy, chỉ có thời gian một ngày để học thuộc lòng, còn không trực tiếp giết chết cô cho rồi, đây không có ý đùa giỡn cô chứ?

Hơn nửa giờ sau, ngoài cửa sổ, trời chiều cũng dần dần hạ xuống, cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cô thuận miệng nói: “Mời vào.”

Cô thấy một nữ giúp việc tuổi còn trẻ nhẹ nhàng mở cửa ra, từ bên ngoài vào nói với cô: “Xin chào Đào quân gia, Tổng thống cho mời ngài đến thư phòng của ngài ấy.”

“Cái gì?” Ha, không phải vừa mới bắt đầu đã muốn tìm phiền toái cho cô chứ?

Về mặt Đào Du Du cả kinh, nhưng lại đứng dậy rất nhanh, nói với nữ giúp việc: “Được rồi, làm phiền cô đi trước dẫn đường.”

“Xin mời đi theo tôi.” Nữ giúp việc nói xong, bày ra tư thế đưa tay “mời.”

Đào Du Du đi theo cô ta, đi ra thư phòng, đi ngang qua một hành lang dài, sau đó đến phòng khách, lên cầu thang, đi về phía thư phòng của Vũ Văn Vĩ Thần.

Ngôi nhà rất lớn, lại có rất nhiều phòng, Đào Du Du vừa đi chuyển một chút lại không rõ được phương hướng rồi. Thật không dễ dàng gì để đi theo cô nữ giúp việc kia đến trước cửa thư phòng của Vũ Văn Vĩ Thần, chỉ thấy hai bên có hai vệ sĩ, nữ giúp việc nhìn hai người nọ giải thích một chút, sau đó mới cho phép đi vào.

Đang lúc cửa thư phòng mở ra, Đào Du Du cảm giác được có một áp lực thật lớn đập vào mặt.

Không giống với thư phòng dưới lầu, thư phòng này rất lớn. Đồ bên trong trang trí xa hoa, dọc theo vách tường sắp xếp ba giá sách thật lớn để chứng minh cho câu nói của người xưa “tàng thư vạn cuốn”.

Từ trước đến nay, những người thống trị đều không thể tách rời sự giúp đỡ của sách vở, nhưng cho dù như thế nào, trực giác của Đào Du Du nói rằng, ngài tổng thống này cũng không phải là một người rất hiếu học.

Sau khi vào thư phòng, nữ giúp việc thông báo với Vũ Văn Vĩ Thần đang ngồi trước máy tính trên bàn làm việc không biết đang làm gì đó, sau đó lại nhẹ nhàng rời khỏi phòng, trong lúc này thư phòng chỉ còn Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du.

“Xin hỏi. Ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Đứng vài giây, phát hiện tầm mắt của Vũ Văn Vĩ Thần vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, rốt cuộc cô nhìn không được tò mò hỏi.

“Thì ra cô là người của Thương Quốc.” Nghe được giọng nói của cô, Vũ Văn Vĩ Thần từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về vẻ mặt mờ mịt của Đào Du Du đang đứng trước mặt mình.

“Phải. Đúng vậy.” Gật đầu, Đào Du Du hơi kỳ lạ vì sao Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên hỏi mình chuyện này.

Chẳng lẽ đến bây giờ anh mới nhớ đến điều tra bối cảnh của cô sao?

“Cha của cô là Đào Trung Tĩnh năm năm trước vẫn làm một Thị Trường bình tĩnh, chỉ tiếc đã bị người ta ám sát, đây là nguyên nhân mà cô trốn đi đất khách quê người sao? Vũ Văn Vĩ Thần đặt nhẹ tay lên con chuột, ngón trỏ chậm rãi di chuyển một chút, sau đó nhìn về phía cô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Là Cô Sao?

Về mặt Đào Du Du cả kinh, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cô còn nhớ năm đó Đào Tú Quyên đã nói với cô nguyên nhân bà cô bị ám sát là vì sóng gió trong giới chính trị, hiện tại Vũ Văn Vĩ Thần lại nói chuyện này với cô, rốt cuộc là có ý gì? chẳng lẽ người năm đó ám sát bà cô và anh ta là cùng một đảng phái sao?

Vừa nghĩ đến đây, cô cảm thấy sau lưng cô đã chảy mồ hôi lạnh.

“Cô rất căng thẳng?” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn hai chân cô hơ run run, về mặt lại trở nên cứng ngắc, vì vậy cố ý dùng giọng nói thoải mái nói chuyện.

“Không. Không có. Tôi không biết vì sao anh lại nói những lời này. Vậy.” Bất buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại, Đào Du Du hít sâu một hơi, sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần đang cách mình một cái bàn làm việc.

“Năm năm trước khi cô rời khỏi đây, trước khi rời đi đang ở.” Anh thu hồi tầm mắt, nhìn vào màn hình laptop, nhưng tầm mắt của anh lại rơi vào màn hình máy tính “trung học Á Lợi” thì dừng lại.

Đào Du Du cảm thấy hơi kỳ lạ vì sao anh không tiếp tục nói hết, nhưng lại không dám hỏi nhiều, vì vậy chỉ im lặng đứng trước mặt anh, chờ anh mở miệng lần nữa.

“Cô tốt nghiệp trung học Á Lợi?” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, trong đầu hiện lên hình ảnh vào một đêm kia của năm năm trước, anh bị người khác làm hại trúng xuân dược bị bắt cường X một nữ sinh mặc đồng phục, đồng phục kia sau khi đến bệnh viện được bác sĩ thay ra, đến lúc anh chuẩn bị đến bệnh viện nhìn nữ sinh kia, bác sĩ lại cho biết cô ấy đã mất tích, sau đó để lại bộ đồng phục lúc đầu cô bé đã bị thay ra.

Mà trên đồng phục kia có tên trung học Á Lợi, bởi vì lúc trước vào thời gian nghỉ hè, đến cuối năm nhập học, anh phải người đến tìm kiếm bóng dáng nữ sinh kia, lại phát hiện căn bản không tìm thấy sự tồn tại của nữ sinh đó.

Bộ đồng phục này bây giờ anh còn giữ, vì muốn có một ngày nào đó sẽ tìm thấy cô bé kia, anh sẽ bù đắp lại những sai lầm mà anh đã làm ra.

Lúc này, Đào Du Du đứng trước mặt anh, toàn bộ tài liệu trên của cô làm cho anh đột nhiên giật mình, có thể nữ sinh năm đó và Đào Du Du là cùng một người, đột nhiên rời khỏi Thương Quốc?

Hay là nói.

Thời gian năm năm trước, thật sự đã lâu lắm rồi.

Đã lâu rồi nên anh hoàn toàn không nhớ rõ dáng dấp của cô bé kia.

Anh muốn tìm cách chứng thực Đào Du Du chính là cô bé của đêm đó sao?

Nếu trực tiếp hỏi cô, nhất định không được, nếu không phải Đào Du Du, cô sẽ cảm thấy mình bị sỉ nhục mà tức giận.

Nếu là cô, anh sẽ nói ra trắng ra sự việc của đêm hôm đó, như vậy cô sẽ không chịu nổi, có lẽ sẽ không cho anh cơ hội chuộc lỗi.

Sự việc trở nên hơi khó giải quyết, mặt Vũ Văn Vĩ Thần dần dần nhấn lại một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thay Quần Áo Rồi Theo Anh Tham Gia Yến Tiệc

“Phải, tôi tốt nghiệp trung học Á Lợi, không hiểu nổi vì sao Vũ Văn Vĩ Thần lại điều tra rõ bối cảnh của cô như vậy, vì sao ở trước mặt cô lại hỏi một lần nữa, rốt cuộc anh ta muốn như thế nào?”

Đào Du Du trong lòng hoang mang, chỉ có thể thành thật trả lời câu hỏi của anh.

“Được rồi, không có việc gì, cô thay đồ rồi theo tôi tham gia một bữa tiệc tối, chỉ là một bữa tiệc tư nhân nhỏ, đi sắp xếp bữa ăn tối mà thôi.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du căng thẳng, không trực tiếp hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, lo lắng lại không cẩn thận làm tổn thương cô. Mà trên thực tế anh lại muốn lặng lẽ điều tra, lặng lẽ bồi thường một chút cho cô, dù sao một đoạn ký ức không vui vẻ kia, cho nên anh cũng không hy vọng cô sẽ nhớ lại.

“Ách. Tôi. Tôi muốn tìm người nào đưa tôi về phòng đây?” Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên ra lệnh, làm đầu óc Đào Du Du choáng váng.

“Tìm người nữ giúp việc vừa mới đưa cô lên đây, cô ấy đang ở ngoài cửa phòng chờ cô.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, thu hồi lại tầm mắt trên người cô, sau đó im lặng nhìn vào màn hình máy tính.

Ở phía trên có hình Đào Du Du lúc học trung học, đồng phục kia mặc trên người, chỉ là trên mặt cô mang theo một nụ cười tươi hồn nhiên, vẻ mặt vô tư giống như thiên sứ.

Mà Đào Du Du của hiện tại, tuy rằng gương mặt nhìn qua giống tấm hình kia như một đứa trẻ, tựa như lần đầu tiên gặp mặt cô cho anh một nụ cười đúng tiêu chuẩn, sau này khi ở trước mặt anh cô không cười tươi nữa.

Cũng khó trách, tình huống hiện tại, cho dù là thay đổi người nào, đoán chừng cũng không cười được.

Vốn có lòng tốt cứu người khác một mạng, kết quả lại bị uy hiếp, đây quả thật là bi kịch lớn trong bi kịch lớn mà.

Sau khi Đào Du Du ra khỏi phòng, quả nhiên nhìn thấy người nữ giúp việc dẫn đường cho cô lúc này còn đang đứng trước cửa phòng chờ cô, cô ấy tiến lên một bước chào hỏi cô, sau đó dẫn cô đi xuống lầu một đến bên cửa sổ mở cửa ra có thể nhìn thấy phòng hoa tươi hoa viên.

Trong phủ Tổng thống có rất nhiều phòng, lầu một là phòng dành cho nhân viên quản lý trong phủ dùng. Có phòng ngủ, thư phòng, văn phòng.....

Mà phòng từ lầu hai trở lên là khu vực quan trọng của Phủ Tổng thống.

Lầu hai là chủ yếu dành cho Tổng thống xử lý công việc, có phòng làm việc Tổng thống, phòng họp lớn, thư phòng, và vài phòng làm việc của trợ lý.....

Phòng chính của Tổng thống là ở lầu ba, còn lầu bốn là phòng dành cho khách.

Đào Du Du được người nữ giúp việc dẫn về phòng mình, hành lý của cô lúc vào nhà đã được những người ở khác đưa vào trong phòng.

Cô nhanh chóng mở rương hành lý của mình ra, chọn một chiếc váy cắt may khéo léo đến đầu gối, người nữ giúp việc đứng ngoài cửa phòng chờ cô. Sau khi cô thay váy vấn tóc xong, mở cửa đi ra ngoài.

Nữ giúp việc lại đưa cô đến căn phòng ở lầu một, tiện thể giới thiệu với cô về kiến trúc nhà cửa và phòng ốc một chút, để đảm bảo sau này cô có thể tìm đến chính xác phòng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Yến Tiệc Tư Nhân Loại Nhỏ

Lúc cô thay đổi quần áo thật tốt xuất hiện cùng với Vũ Văn Vĩ Thần trước một bữa tiệc mà từ trong miệng anh gọi là yến tiệc tư nhân loại nhỏ, cô cảm thấy anh là một tên lừa gạt.

Đúng vậy, một tên lừa đảo chết tiệt, một tên đại lừa đảo.

Đây là yến tiệc loại nhỏ sao?

Phóng tầm mắt nhìn đi, yến tiệc bên ngoài hoa viên đông nghịt người, còn có dàn nhạc hoa lệ hoành tráng, có ít nhất một trăm vị khách cao quý.

Tất cả mọi người đều ăn vận nổi tiếng, trên mặt mang theo nụ cười thân thiện, một dáng vẻ cao quý của xã hội thượng lưu.

Đi theo phía sau Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Du Du nhìn không được cúi đầu nhìn lần váy của mình, tuy rằng không thích hợp, nhưng đây là do lúc trước Đào Thục Huyền lựa chọn, nhưng mà tham gia những trường hợp như vậy, lại không long trọng cũng có vẻ đơn giản một chút.

Lặng lẽ quay đầu nhìn về phía Triệu Nho đi phía sau Vũ Văn Vĩ Thần cũng giống như mình, ông ta phát hiện ra cô không được tự nhiên, lập tức cho cô một cái nhìn đầy yên tâm.

“Lão Triệu, ngài Tổng thống có dịp tham gia nhiều yến tiệc như vậy sao?” Thấy Vũ Văn Vĩ Thần bị người khác kéo đi tán gẫu, cô nhanh chóng tiến đến bên người Triệu Nho nhỏ giọng hỏi.

“Đây là yến tiệc tư nhân loại nhỏ, thông thường tổng thống không tham gia, yến tiệc lần này bởi vì người có quan hệ tốt với ngài ấy là Tư Đồ Niệm Hồng tổ chức tiệc sinh nhật nên ngài ấy mới tham gia” Triệu Nho nhỏ giọng giới thiệu với cô một chút.

“Gi, Đây.....Là loại nhỏ hả? Vậy ngài Tổng thống luôn tham gia những yến tiệc lớn sao?” Đào Du Du cảm thấy da đầu hơi run lên, nếu sau này mỗi lần Vũ Văn Vĩ Thần tham gia yến tiệc đều đưa cô đi cùng, chỉ sợ một chút tiền lương kia không đủ để mua lễ phục đi?

“Yến tiệc tư nhân Tổng thống không tham gia, ngài ấy chỉ tham gia những yến tiệc do các vị lãnh đạo nước ngoài tổ chức khi đi nước ngoài thôi. Tất nhiên ở tại Thương Quốc của chúng ta, những loại yến tiệc này sẽ làm ở phủ Tổng thống, ngài Tổng thống làm chủ nhân mở tiệc để chiêu đãi khách ở nước ngoài đến chơi.

“A... Vậy cũng được.” Nghe những lời ông ấy nói như vậy, Đào Du Du liền yên lòng, chỉ cần là ở phủ Tổng thống, cô có thể thường xuyên mặc đồng phục, như vậy sẽ không lo lắng chuyện mặc lễ phục rồi.

Nhưng.....Nhưng mà.....

“Đợi một chút..... Ông..... Ông vừa mới nói ngài Tổng thống luôn tổ chức yến tiệc ở phủ Tổng thống sao?” Vậy.....Như vậy.....ý chính là, sau này cô ấy muốn sau này sẽ thỉnh thoảng xử lý những yến tiệc lớn liên quan đến quốc tế sao?

Trời ơi, đất ơi, thánh mẫu Maria, cho Thiên Lô xuống đánh chết con đi!!!!

Dường như nhìn thấy trong lòng Đào Du Du đang lo lắng, Triệu Nho mỉm cười nói: “Yên tâm, cô có rất nhiều trợ lý, mà tôi có thể giúp đỡ cho cô, không phải có áp lực quá lớn. Ngài Tổng thống chọn cô đến phủ Tổng thống làm quản gia, tự nhiên sẽ có suy nghĩ của ngài ấy, sẽ không để cô làm không tốt đâu.”

“Đúng vậy, ngài ấy đương nhiên là có suy nghĩ của ngài ấy rồi, sợ tôi tiết lộ bí mật thôi.....” Về mặt Đào Du Du buồn bực giọng điệu vô lực nói, như đang lăm bằm lăm bầu, Triệu Nho không nghe rõ những gì cô đang nói.

Hai người đang đứng nói chuyện một lúc, chỉ thấy một người đàn ông cầm ly rượu đi về phía này, anh ta đứng lại trước mặt hai người, sau đó tiện thể lấy ly rượu trong một khay của người phục vụ đem đến trước mặt Đào Du Du rồi nói: “Vị tiểu thư này thật lạ mặt, hình như trước giờ chưa từng gặp qua cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Phiền toái

"Xin lỗi, tôi..... tôi không thể uống rượu....." Nhìn ly rượu được đưa tới trước mặt, Đào Du Du áy náy xua tay nói.

"Vị tiểu thư này không để cho tôi chút mặt mũi nào sao? Tôi chưa từng nghe thấy tiểu thư danh môn không thể uống rượu."

Đối phương thấy Đào Du Du trực tiếp cự tuyệt ý tốt mình, tuy rằng trên mặt chưa biểu lộ tức giận rõ ràng, nhưng giọng nói cũng không còn ôn hòa như khi nãy nữa.

Đúng là con nhà giàu bị làm hư mà. Đào Du Du âm thầm thở dài trong lòng.

Cô tận lực nở một nụ cười xin lỗi, sau đó giải thích: "Thật ngại quá, thực sự tôi không thể uống rượu, chứ không phải không để mặt mũi cho ngài. Hi vọng ngài thứ lỗi."

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị rời đi, không muốn dây dưa nhiều ở chỗ này.

Người đàn ông kia thấy Đào Du Du quyết đoán cự tuyệt mình một lần nữa thì tức giận ẩn nhẫn trên mặt cuối cùng cũng biểu hiện ra ngoài, nhìn cô hừ lạnh nói: "Ồ Định Khôn này, chưa có người phụ nữ nào dám từ chối rượu do tôi mời. Vị tiểu thư này có dũng khí như thế, không biết là người nhà ai đây?"

Lời của anh ta vừa dứt, bước chân của Đào Du Du cũng thoáng dừng lại. Trong lòng cô thầm kêu không ổn; tuy rằng không biết về gia thế của đối phương, nhưng nếu có thể tham gia bữa tiệc này thì nhất định là người có thế lực nằm trong tầng lớp thượng lưu của Thương quốc rồi. Cô quả thực không đắc tội nổi.

Vì vậy, Đào Du Du không thể làm gì khác hơn là đứng ở đó cúi thấp đầu, không biết làm sao cho phải.

Triệu Nho vẫn luôn đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, bằng thân phận của ông hiện giờ, muốn đứng ra giải vây cho Đào Du Du cũng không tiện. Bất đắc dĩ, ông chỉ có thể lặng lẽ kín đáo đi vào giữa đám người, tìm bóng dáng của Vũ Văn Vi Thần.

"Sao rồi? Sao lại không nói cô là tiểu thư nhà ai?"

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Thấy Đào Du Du không trả lời vấn đề của mình, người đàn ông kia đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức bước tới, một phát bắt lấy tay của cô, ở bên tai

cô nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ cô lên trà trộn vào đây?"

"Không. không phải." Đào Du Du liên tiếp phủ nhận.

Cô không biết mình có nên nói ra chuyện cô là quản gia của phủ Tổng thống hay không?

"Không phải? Hừ. Vậy cô nói đi, là ai dẫn cô vào?" Hừ lạnh một tiếng, người đàn ông kia hiển nhiên không hề tin tưởng vào lời nói của Đào Du Du. Thấy bộ dạng lúng túng, không dám trực tiếp trả lời vấn đề của cô, anh ta khẳng định đó chính là biểu hiện của sự chột dạ.

"Cô ấy là người của tôi, sao vậy? Hứa công tử có gì không vừa lòng đối với cô ấy sao?" Đúng lúc Đào Du Du đang trong tình thế khó xử thì tiếng nói của Vũ Văn Vĩ Thần từ trong đám người truyền tới. Sắc mặt hai người đang đứng đây đưa cũng thoáng biến đổi.

"Tổng. Tổng thống. Ngài nói. cô gái này đi cùng với ngài?" Dường như có chút không thể tin nổi đối với lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần, Hứa Nghiệp có chút giật mình, lắp bắp hỏi lại xác nhận.

"Thế nào? Anh có ý kiến?" Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, bước lên phía trước, giằng lấy tay của Đào Du Du đang bị Hứa Nghiệp giữ chặt, kéo cô đứng ra phía sau mình. Thấy anh ta hỏi ngược lại thì khẽ liếc mắt qua.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không giải thích nổi

"Không. Không. Nếu là người đi cùng với ngài thì sao tôi có thể có ý kiến." Hứa Nghiệp liên tục khoát tay, lúng túng nói.

Vũ Văn Vĩ Thần nhàn nhạt nhìn Đào Du Du một cái, khóe miệng âm thầm lộ ra một chút ý cười, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Đào Du Du đứng ở một bên, trong nhất thời vẫn chưa biết phải làm sao. Cô không ngờ Vũ Văn Vĩ Thần lại đột nhiên chạy tới giải vây cho cô. Cô không muốn nói thẳng với người đàn ông kia cô là người của phủ Tổng thống, cũng bởi vì lo lắng chuyện âm mưu của cô sẽ khiến Vũ Văn Vĩ Thần mất hứng, đến lúc đó anh lại gây khó dễ cho cô.

Nhưng không ngờ anh lại tự đứng ra tuyên bố cô là người anh do dẫn tới, chuyện này hoàn toàn ngoài ý muốn của Đào Du Du. Ngày hôm nay, từ khi bắt đầu tham gia vào yến hội này, từ việc chuẩn bị trang phục đến hành động, cử chỉ, lời nói của cô đều không phải là đặc biệt xuất sắc, căn bản không hề giống một người đồng hành khéo léo, lại càng không giống một quản gia phủ Tổng thống tháo vát, giàu kinh nghiệm.

Vũ Văn Vĩ Thần xoay người xong, lại thấy Đào Du Du vẫn còn ngây ngốc đứng ngẩn người tại chỗ; anh nghiêng đầu ở bên tai cô trầm giọng hỏi: "Còn không nhớ đi hả?"

"À?" Đào Du Du trong nháy mắt hoàn hồn, lập tức nhắc chân đi theo phía sau anh.

Về mặt Hứa Nghiệp lúc này mới phục hồi lại thần sắc sau sự việc khiếp sợ vừa rồi, anh ta nhìn bóng lưng của hai người rời đi, trên mặt có chút đắm chiêu suy nghĩ.

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Vũ Văn Vĩ Thần không hề dừng lại, đi thẳng ra khỏi vườn hoa vào biệt thự, bước lên lầu về phòng. Đào Du Du đi theo đằng sau, vào tới biệt thự lại không biết có cần đi theo anh nữa không, có lẽ thôi thì hơn.

Dựa theo bộ dạng bây giờ của Vũ Văn Vĩ Thần cho thấy, có thể anh lên phòng trên lầu để gặp một người quan trọng nào đó. Vậy thì cô không cần phải tiếp tục đi theo nữa rồi.

Đứng ở trước cửa lớn lầu một chần chờ một chút, Đào Du Du nhìn thân hình cao lớn của Vũ Văn Vĩ Thần cứ đi thẳng về phía trước. Sau khi anh bước lên được mấy bậc thang, lúc này mới phát hiện ra Đào Du Du không tiếp tục đi theo mình. Anh đột nhiên quay đầu lại, thấy Đào Du Du vẫn đang đứng ngốc ở cửa.

"Cô đứng đấy làm gì?" Vũ Văn Vĩ Thần kỳ quái nhìn cô, mở miệng hỏi.

"Tôi. Cái đó. Ngài đi làm việc của ngài đi, tôi ở đây chờ ngài là được rồi. Ngài yên tâm, tôi sẽ không gây ra phiền phức gì nữa đâu." Đào Du Du vội vàng xua tay giải thích.

Ánh mắt cô không dám nhìn thẳng vào Vũ Văn Vĩ Thần, trong lòng có chút thấp thỏm. Đi theo anh khiến cô cảm thấy rất áp lực, gần như là cảm giác chỉ cần sơ ý một chút, anh cũng sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của cô vậy.

"Đi lên." Vũ Văn Vĩ Thần cũng mơ hồ đoán ra được suy nghĩ của Đào Du Du, anh không dài dòng mà chỉ đơn giản dùng hai từ để ra lệnh.

Đào Du Du thấy anh nói vậy thì không dám không nghe theo, chỉ có thể nhắm mắt bước theo anh đi lên lầu.

Sau khi hai người tới lầu hai, Vũ Văn Vĩ Thần đi vào một căn phòng. Khi Đào Du Du chuẩn bị tiếp tục vào theo thì cô lại bị anh nhốt ở ngoài cửa.

Cửa phòng "rầm" một tiếng đóng lại, Đào Du Du cảm thấy có chút khó hiểu.

Cái gì thế này? Sao kêu cô đi theo rồi lại nhốt cô ở ngoài cửa?

Rốt cuộc là có ý gì đây?

May mà lúc này cô đi chậm một bước, chứ nếu theo sát phía sau thì cái cửa đó nhất định đã đập thẳng vào mặt cô rồi. Chưa nói tới cái khác nhưng chắc chắn cái mũi của cô sẽ bị đập bẹp cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cô là người thần giữ cửa

Đứng ở ngoài cửa, trong lòng Đào Du Du ra sức YY. Cô tưởng tượng ra hàng loạt những việc mà Vũ Văn Vĩ Thần có thể làm ở bên trong.

Ví dụ như, cuộc họp bí mật giữa các nhân vật chính trị quan trọng.

Ví dụ như, hẹn hò vụng trộm với người tình bí mật.

Hay ví dụ như, muốn tránh né đám người dưới kia nên mới trốn vào phòng này.

À mà còn có thể ở bên trong phòng đi toilet nữa.

Đợi chút, đợi chút.

Nhưng rốt cuộc thì do cửa phòng đóng chặt, mà cô lại bị vớt ở bên ngoài, nên những điều này cũng không thể kiểm chứng được. Cô chỉ có thể thả cho trí tưởng tượng của mình bay cao bay xa, có tức giận cũng không làm thế nào để phát tiết.

Đứng ở ngoài cửa được khoảng mười phút, bỗng nhiên có một người đàn ông trẻ tuổi mặc trang phục hầu bàn chạy tới.

Anh ta nhìn thấy Đào Du Du thì bước tới trước mặt cô hỏi "Xin hỏi chị đứng ở đây làm gì vậy?"

"Hả. Cái đó. Tôi." Đào Du Du nhất thời cứng họng, con người đảo qua đảo lại, muốn tìm một cái cớ hợp lý nào đó.

Nửa giây sau, cô nở một nụ cười tươi tắn, trả lời anh ta: "Tôi muốn tránh mặt mấy người bên dưới, cậu giúp tôi giữ bí mật nhé."

Anh ta nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ý chị là Hứa công tử phải không? Được, tôi sẽ giữ bí mật giúp chị."

Đào Du Du nghe anh ta nói thì lập tức hiểu ra, có lẽ người hầu bàn này cho rằng cô đang trốn người khi này vừa cùng cô dây dưa. Đào Du Du cũng không phủ nhận, chỉ lúng túng cười cười: "Cám ơn cậu."

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Anh ta nhìn cô khẽ mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh ta, lúc này Đào Du Du mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cô bỗng hiểu ra dụng ý của Vũ Văn Vĩ Thần khi để cô ở ngoài cửa.

Thì ra là muốn cô đứng ngoài giữ cửa cho anh ta.

Có được kết luận này, cũng lập tức xác nhận suy đoán trước đó của cô, Vũ Văn Vĩ Thần hoặc là ở bên trong gặp nhân vật chính trị quan trọng nào đó, hoặc là lên lút hẹn hò với người tình bí mật.

Vậy rốt cuộc là khả năng nào đây?

Đào Du Du lúc này lại rồi rắm suy nghĩ.

Cô vẫn đứng yên tại chỗ, đầu cúi xuống, mắt nhìn chăm chăm mũi giày của mình, trong lòng không ngừng suy đoán. Tính tò mò một khi đã trỗi dậy thì thật đáng sợ, quả thực có thể hành hạ chết người mà.

Qua thêm mười phút nữa, trong lúc đó lại có mấy người hầu bàn hoặc vô ý hoặc cố ý đi tới trước mặt cô hỏi, tại sao cô lại đứng ở chỗ này. Đào Du Du đều lấy cái cớ vừa dùng để lấp liếm cho qua chuyện.

Trong lòng càng thêm chắc chắn khẳng định, Vũ Văn Vi Thần sắp xếp cho cô đứng ở ngoài cửa, chính là để cô trông cửa giùm anh.

Thật vất vả đứng được hơn hai mươi phút, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra, nhưng điều cô nhìn thấy lại phủ định tất cả những suy đoán cô cho là đúng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hải Dương Chi Tâm

Bộ dạng Vũ Văn Vi Thần vẫn còn đang ngái ngủ đứng ở trước mặt cô, trên chiếc giường phía sau còn dấu vết vừa được dùng qua nữa.

Trong phòng, trừ anh ra thì không còn người nào khác.

Không khó để đoán ra, vừa rồi anh nằm ngủ ở trong phòng.

Đào Du Du có chút buồn bực nhìn anh một cái, nhưng e ngại uy quyền của anh nên cô không dám phát tác, chẳng qua trong lòng lại âm thầm mắng anh một vạn lần.

Con mụ nó, tránh ở bên trong ngủ say sưa, lại còn muốn để cô trông cửa nữa chứ.

Có biết bây giờ cô cũng đang rất mệt mỏi hay không?

Hơn mười tiếng đồng hồ ngồi máy bay, sau khi hạ cánh còn phải è cổ ra học cái đồng tài liệu cao như núi kia, chưa học thuộc xong đã bị bắt đi tham gia bữa tiệc phiên toái này. Bị giày vò liên tục như thế, hiện tại cô đã sức cùng lực kiệt rồi.

Còn anh thì tốt rồi, một mình chạy vào đây ngủ ngon lành. Hiện tại lại giống như người không có chuyện gì đi ra ngoài, còn trông nhân nhả thế kia.

Có còn đạo trời nữa hay không?

Sau khi Vũ Văn Vi Thần ra khỏi phòng liền bước về phía cầu thang, còn vừa đi vừa hỏi: "Vừa rồi có ai tới tìm tôi không?"

"Có mấy người hầu bàn lên đây, nhưng tôi không nói cho bọn họ biết ngài ở chỗ này." Đào Du Du thông báo lại rõ ràng tình hình một lượt, trong lòng kết luận 100%, khẳng định người này giữ cô ở lại làm Thần giữ cửa rồi.

"Làm tốt lắm." Vũ Văn Vi Thần vô cùng hài lòng quay đầu lại nhìn cô một cái.

Đối với sự khích lệ của anh, Đào Du Du cũng không để ý lắm. Cô mím môi, không có ý định tiếp tục nói chuyện.

Sau khi hai người bước xuống lầu, thấy mọi người trong vườn hoa lúc này đã tụ tập hết lại một chỗ. Nữ chính của buổi tối ngày hôm nay đang đứng trước chiếc bánh ngọt cao mười mấy tầng, ánh mắt nhìn bốn phía, giống như đang tìm kiếm người nào đó.

Vũ Văn Vi Thần đi xuyên qua đám người, tới bên cạnh cô gái, sau đó lấy một chiếc hộp nhỏ dài được đóng gói đẹp đẽ từ trong túi ra, đưa tới trước mặt cô gái nói: "Tặng cho em, sinh nhật vui vẻ."

Chu Mỹ Tĩnh đón lấy quà tặng của Vũ Văn Vi Thần, vui vẻ hôn lên mặt anh một cái: "Cảm ơn anh."

diendanlequydon Edit: tiểu an nhi

Sau đó cô rất hoan hỉ mở hộp quà ra, thấy bên trong là một chiếc dây chuyền đá quý màu xanh hết sức xa hoa.

"Hải Dương Chi Tâm." Lấy sợi dây chuyền ra khỏi hộp, ánh mắt của Chu Mỹ Tĩnh tràn ngập vui mừng.

"Để anh giúp em." Vũ Văn Vi Thần nhận lấy chiếc dây chuyền trong tay cô, sau đó gỡ xuống chiếc vòng kim cương cô đang đeo, rồi vòng sợi dây chuyền Hải Dương Chi Tâm này qua cổ, giúp cô đeo lên.

Trong nhất thời, mọi người đều phát ra tiếng hô kinh ngạc ngưỡng mộ.

"Ừm, rất đẹp." Sau khi đeo sợi dây chuyền, Chu Mỹ Tĩnh cẩn thận nhìn ngắm một hồi, sau đó lên tiếng tán thưởng.

"Cám ơn anh, Vĩ Thần." Giọng nói của Chu Mỹ Tĩnh có chút kích động.

Cô muốn có sợi dây chuyền này đã rất lâu rồi. Lúc trước nó nằm trong tay của một Bá tước phương tây, cô dùng đủ các biện pháp cũng không mua lại được từ trong tay người đó. Không ngờ Vũ Văn Vĩ Thần lại dễ dàng có được nó như vậy.

"Chờ tới lúc em lập gia đình, anh sẽ tặng em món quà lớn hơn thế này." Vũ Văn Vĩ Thần cười cười, sau đó lại nói: "Cắt bánh ngọt đi, mọi người đang chờ em kia."

"Anh cắt cùng em đi." Nụ cười trên mặt của Chu Mỹ Tĩnh vẫn rất rạng rỡ, cô cầm dao cắt bánh ngọt lên, sau đó quay sang Vũ Văn Vĩ Thần nói.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, hai người cùng nhau nhẹ nhàng cắt từng miếng bánh sinh nhật. Bữa tiệc này cũng đã đến hồi kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cuộc sống hoa lệ ở phủ Tổng thống bắt đầu

Sau khi rời khỏi nhà họ Chu, Đào Du Du cảm thấy cả người mệt mỏi muốn chết.

Quay về phủ Tổng thống, nhiệm vụ của cô coi như kết thúc. Thấy Vũ Văn Vĩ Thần dường như đang định yêu cầu điều gì đó, cô lập tức ba chân bốn cẳng chạy về phòng mình, nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ.

Cuộc sống hoa lệ ở phủ Tổng thống bắt đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, cô làm vệ sinh cá nhân thật nhanh rồi mở cửa phòng ra, bỗng thấy trước cửa có một nữ giúp việc đang đứng, hình như đã chờ cô rất lâu rồi.

Thấy Đào Du Du mở cửa, nữ giúp việc lập tức cúi người xuống chào hỏi: "Buổi sáng tốt lành, Đào quản gia."

"Chào cô." Đào Du Du cũng lịch sự nhìn cô ta nhẹ gật đầu, sau đó cất tiếng hỏi "Xin hỏi, cô đứng ở đây chờ tôi sao?"

"Đúng vậy, Dương quản gia đã dặn dò, hôm nay để tôi dẫn chị đi làm quen với tình hình trong phủ Tổng thống. Bây giờ chúng ta sẽ tới phòng ăn của nhân viên trước." Nữ giúp việc kia khẽ vuốt cằm, nói xong liền xoay người bước trước dẫn đường.

Đào Du Du nghe vậy, lập tức đuổi theo, nhân tiện vừa đi vừa hỏi: "Tên cô là gì?"

"Tên tôi là Tĩnh Từ, sau này mong Đào quản gia giúp đỡ nhiều hơn." Nữ giúp việc khẽ nghiêng người trả lời.

"Kính Từ (cái gương) sao?" Đào Du Du nghe thấy cái tên này, trong lòng không khỏi YY một câu, sao không gọi luôn là "Pha Ly" (thủy tinh) đi?

"Là An Tĩnh Tĩnh." Tĩnh Từ biết Đào Du Du hiểu lầm tên của cô, nên mở miệng giải thích.

Nhìn dáng vẻ của cô gái này thì hình như đây cũng không phải là lần đầu tiên bị người khác hiểu lầm tên rồi.

"A, ha ha, tên rất dễ nghe." Đào Du Du nghĩ một đằng nói một nẻo, tán thưởng một câu.

Hai người đi dọc hành lang về phía trước khoảng hai phút, sau đó đi qua đại sảnh, lại đi vào một hành lang khác có mấy khúc quẹo, rốt cuộc cũng đã tới phòng ăn của nhân viên mà Tĩnh Từ nhắc đến.

Quả không hổ danh là Phủ Tổng thống, so với phòng ăn cho nhân viên của phủ Nghị trưởng thì nơi này đẹp đẽ, hoa lệ hơn nhiều.

Điều này phần nào cũng thể hiện được cá tính cùng phong cách của vị Tổng thống kia. Ngài Nghị trưởng cùng phu nhân đều là những người khiêm tốn, tương đối chú trọng về phong cách thường thức. Ngay cả phòng ăn của nhân viên cũng được phu nhân Nghị trưởng căn cứ vào phong cách bên trong phủ Nghị trưởng mà thiết kế nên tổng thể vô cùng hài hòa.

Mà rất dễ nhận thấy vị Tổng thống bây giờ của bọn họ không có thời gian cùng sức lực, hoặc là không có hứng thú quá nhiều vào việc chăm lo cho cuộc sống của nhân viên, nên phòng ăn dành cho nhân viên này lại giống như một khách sạn ẩm thực xa hoa. Tất cả các thiết bị cao cấp đều có đầy đủ, nhưng lại thiếu đi cảm giác được người ta quan tâm.

Đây hoàn toàn là vút tiền qua cửa sổ mà.

Đào Du Du thầm oán thán ở trong lòng!

Dừng lại trước cửa nhà ăn, Đào Du Du nhìn thấy Dương quản gia cùng trợ lý riêng của Tổng thống - Triệu Nho đang ngồi bên trong dùng bữa. Lúc này, hai người bọn họ đang ngồi cùng với nhau, dường như đang bàn luận chuyện gì đó.

"Cái đó. Cô vẫn chưa ăn bữa sáng phải không? Cô cứ đi đi, mấy chuyện phía sau lát nữa làm cũng được, chờ cô ăn điểm tâm xong chúng ta lại tiếp tục." Quay đầu sang nhìn Tinh Tử, Đào Du Du mở miệng nói.

Trong lòng cũng có chút tính toán, cô muốn hỏi Dương quản gia một chút, câu nói cảm ơn của ông ta nói với cô chiều hôm qua rốt cuộc là có ý gì.

Vì sao cô thay thế vị trí quản gia của ông ta, mà ông ta còn cảm ơn cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Gọi Ngài Tổng Thống Rời Giường (thượng)

Sau khi Tinh Tử rời đi, cô đi đến chỗ Triệu Nho và Dương quản gia đang ngồi bên bàn ăn.

Triệu Nho phát hiện ra cô, liền mỉm cười nói: "Buổi sáng tốt lành."

"Hai vị sớm." Cô cũng lễ độ chào lại, sau đó ánh mắt lại nhìn vào Dương quản gia.

"Chúng tôi cũng mới bắt đầu dùng bữa sáng. Nếu không ngại, thì cùng ngồi với nhau đi." Dương quản gia rất khách khí ngẩng đầu cười với cô, sau đó mời.

Đào Du Du vốn có mục đích này, với thế đối với lời mời của Dương quản gia cảm thấy rất vui, cô gật đầu ngồi xuống, không bao lâu, có người đem bữa sáng đến trước mặt cô.

"Ồ lại phủ Tổng thống một đêm không biết Đào quản gia đã quen chưa?" Ăn được một nửa, Dương quản gia chợt để ly sữa trong tay xuống, nhìn Đào Du Du rồi hỏi.

"A, nói thế nào đây, dù sao tôi mới đến có một ngày đầu tiên, cái gì cũng không quen thuộc, sao lại nói quen thuộc hay không quen thuộc?" Cười âm ỉ, Đào Du Du trả lời.

"Vậy, từ từ sẽ có thói quen thôi." Dương quản gia nghe vậy, gật đầu cười nói.

"Ngày hôm qua Dương quản gia nói muốn cảm ơn tôi đã đến, thay thế vị trí của ông, không biết lời này có thể hiểu là sao?" Gặp đề tài đã mở ra, Đào Du Du cũng không khách khí nữa, cô dùng dao nĩa đang múa máy trong tay, sau đó nhìn về phía Dương quản gia hỏi.

Triệu Nho ngồi một bên nghe Đào Du Du nói vậy, nhất thời biến động thanh sắc.

"Vậy này sao, Đào quản gia, cho phép tôi nhắc nhở cô một chút, cô còn mười phút để dùng bữa sáng, lúc tam giờ rưỡi, cần phải đến phòng ngủ ngài Tổng thống gọi ngài ấy rời giường, trước chín giờ phải chuẩn bị bữa sáng cho ngài ấy ăn xong, bởi vì bắt đầu từ chín giờ trở đi sẽ có người liên tiếp ra vào phủ Tổng thống để báo cáo tình hình công việc cho ngài ấy." Dương quản gia nói xong, sau đó cầm khăn ở trước mặt lên lau miệng.

"Cái. Cái gì? Muốn tôi gọi ngài Tổng thống rời giường sao?" Đào Du Du hơi khó hiểu nhìn về phía Triệu Nho.

"Đây luôn là công việc của quản gia." Triệu Nho hình như sợ đem chuyện này ôm vào người, vội vàng từ chối.

Đào Du Du cảm giác, việc trước tiên Dương quản gia muốn cảm ơn cô, đó chính là ám chỉ việc này.

Lòng đang nghi ngờ nhìn hai người đàn ông ngồi trước mặt liếc nhau một cái, ngược lại nhìn về mặt của bọn họ cũng không có nhiều biến hóa, vì thế trong miệng mình đang nhét miếng sandwich, sau khi nuốt một ngụm sữa, cô suy nghĩ, mặc kệ như thế nào, nếu như đã đến đây, cho dù là đầm rồng hang cọp, cô cũng phải kiên trì lên.

Cái mạng nhỏ bé bị người khác túm trong tay đều bị bẻ gãy đôi cánh thiên sứ, tất cả mọi người hăm hại không nổi! Có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Gọi Ngài Tổng Thống Rời Giường (hạ)

Lúc cô ăn xong bữa sáng chuẩn bị ra khỏi phòng ăn, liền thấy Tinh Từ đã làm xong bữa sáng rồi chờ đợi ở bên ngoài phòng ăn.

Thấy Đào Du Du đi ra, cô ta tiến lên chào hỏi: “Đào quản gia, kế tiếp chúng ta sẽ đi lên lầu ba, đến phòng chính của ngài Tổng thống gọi ngài ấy rời giường, sau ngày hôm nay tôi đưa cô đi, cô phải nhớ kỹ đường đi, ngày mai có thể tôi sẽ không đưa cô đi nữa rồi.”

“Ách..... Được, nhưng mà vì sao?” Đào Du Du gật đầu lại nhin không được lên tiếng hỏi.

“Là như vậy, lầu ba hiện ngài Tổng thống đang ở ngoại trừ quản gia và trợ lý riêng của ngài ấy còn lại không cho phép bất kỳ người ngoài nào khác bước chân vào. Ngài Tổng thống không thích có quá nhiều người ngoài xuất hiện trong không gian riêng của ngài ấy.” Tinh Từ nói xong, lại nhắc chân bước về phía trước.

Đào Du Du nhanh chóng theo kịp, trong lòng đối với ngài Tổng thống Vũ Văn Vĩ Thần này có rất nhiều nghi vấn.

Kiếp tiếp là chín cong mười tám quẹo, liên tục hai cầu thang dài, rốt cuộc cũng đến lầu ba.

Đứng ở cầu thang lầu ba, Tinh Từ lại không đi tiếp, cô dừng bước lại nói với Đào Du Du: “Đào quản gia, tôi đưa cô đến đây, cô theo hành lang này đi về phía trước, đếm đến căn phòng thứ 6 đó là phòng ngủ chính của ngài Tổng Thống, phòng ngủ của ngài ấy cũng không khóa lại, sau khi cô đi vào, việc đầu tiên gọi ngài ấy tỉnh lại, sau đó đem kem đánh răng bóp lên trên bàn chải đánh răng, đem nước súc miệng đến tay ngài ấy, vẫn phải nhớ đem khăn mặt vắt thật sạch đưa cho ngài ấy, nhớ kỹ, đừng quá nóng, ngài Tổng thống không thích khăn mặt quá nóng....”

“Gi?” Đào Du Du nghe vậy, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Này nha người này còn khó hầu hạ hơn so với con cô.

“Cô mau đi đi, thời gian không còn nhiều lắm.” Đào Du Du không kịp ngáy người đã khôi phục lại, Tinh Từ đứng một bên thúc giục cô.

“Biết rồi.” Rất bí thống lên tiếng, Đào Du Du bước từng bước nặng nề đi về phía phòng ngủ của Vũ Văn Vĩ Thần.

Căn phòng thứ sáu.

Cô dừng lại trước cửa, nhìn lại thời gian trên đồng hồ đeo tay, đã tám giờ rưỡi, cô chỉ có nửa giờ để đánh thức ngài Tổng thống, rửa mặt hoàn tất, lại còn ăn xong bữa sáng.

Tựa vào.....Thời gian sao lại căng thẳng như vậy?

Hít một hơi thật sâu, cô mạnh mẽ mở cửa phòng ra, phát hiện trong phòng im ắng.

Quả nhiên, lúc này ngài Tổng thống còn đang du mộng cảnh xuân, hoàn toàn không biết giờ này mặt trời đã phơi khô mộng rồi.

Cô nhẹ nhàng đi đến bên chiếc giường lớn đẹp tráng lệ kia, nhìn một vòng, liền thấy Vũ Văn Vĩ Thần đang ngủ say.

Tư thế ngủ cũng thật mát hờn. Đào Du Du thấy anh ta nằm ngửa trên giường, hai tay đặt trên chăn, trên mặt rất bình tĩnh, khóe miệng cũng không có dấu hiệu chảy nước miếng.

Quả nhiên bộ dáng xinh đẹp làm sao, ngủ thiếp đi cũng có thể mê chết người.

Cô lại ngây ngốc đứng nhìn gương mặt Vũ Văn Vĩ Thần đang ngủ chừm nửa phút, đột nhiên ý thức được mình đến đây làm gì, cô lập tức tiến lên một bước, rất không khách khí lấy một tay xốc chăn của anh ta lên.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tổng Thống Ngủ Nướng

Bởi vì ngài Tổng thống thân ái của chúng ta khi đi ngủ có thói quen không mặc quần áo, bởi vì thế mà lửa thề, trên người chỉ mặc một cái quần lót, lúc này

anh ta đang ngủ rất say, vì bị người khác xúc chấn lên, đột nhiên cảm thấy trên người mát lạnh, trong nháy mắt thức tỉnh.

Đào Du Du như đứa trẻ mình thấy cảnh này, tự nhiên cũng hoảng sợ, cô không kịp thưởng thức dáng người tuyệt đẹp của ngài Tổng thống làm cho người khác phải hâm mộ, chỉ thét một tiếng chói tai, sau đó che kín gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của mình.

“Cô đang làm cái gì?” Ngài Tổng thống bị làm tỉnh ngủ cảm giác rất khó chịu xoa hai mắt nhìn người phụ nữ trước mắt này nhìn đến cơ thể của mình, tức giận hỏi.

“Tổng... Tổng thống... trước tiên... Ngài... Nền... Rồi giường rồi...”. Khôi phục lại tinh thần, cô dùng giọng nói không lưu loát biểu lộ thái độ của mình, hai tay của cô từ từ để xuống, nhưng hai mắt lại không dám mở ra.

Vốn tưởng rằng khi nghe được lời cô nói Vũ Văn Vĩ Thần sẽ rời giường, nhưng mà không nghĩ cô chờ đợi thật lâu, nhưng không có nghe một chút tiếng động rời giường nào cả.

Cô từ từ mở to hai mắt, cô sợ hãi thấy, Vũ Văn Vĩ Thần cư nhiên quần chắn lại tiếp tục ngủ.

Nha, cái gì vậy trời?

Chẳng lẽ anh ta đang ngủ nướng?

Sau khi rút ra được một kết luận mất hồn, trong lòng Đào Du Du kinh thường, hít sâu một hơi, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, đã tám giờ ba mươi lăm, chỉ còn hai mươi lăm phút nữa thôi.

Hình như bây giờ anh ta đã chuẩn bị thật tốt để chờ đợi hành động kế tiếp của cô, chắc gắt gao quần chắn trên người, cô dùng lực xúc lên nhưng lại xúc không được.

Làm sao có thể như vậy?

Rõ ràng ngủ nướng nghiêm trọng hơn so với các con của cô, rốt cuộc là anh ta muốn thế nào?

“Ngài Tổng thống, hiện tại thời gian không còn sớm, chín giờ ngài sẽ bắt đầu làm việc, xin ngài nhanh rời giường sớm một chút được không?” Dùng hành động không có kết quả, vì vậy cô dùng cách ghé sát vào tai anh ta để công kích.

Nhưng mà, khi chờ cô nói hết lời cả buổi, Vũ Văn Vĩ Thần không có một chút phản ứng với cô.

Lo lắng lại nhìn thời gian trên đồng hồ một lần nữa, đã tám giờ hai mươi tám phút, không ngờ lại lãng phí ba phút, cô bắt đầu có chút oán niệm rồi.

Con mẹ nó, nhớ ngày đó dụ dỗ Tiểu Bò Đào cũng không tốn sức như vậy nha....

Này rốt cuộc có xứng làm Tổng thống không? A? A? A? A?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cút Ra Ngoài

Tiếp tục không thèm nhìn cô, trầm mặc vẫn là tiếng ngáy kia, đánh vào màng tai của Đào Du Du, làm cho cô cảm thấy một cổ tức giận từ lòng bàn chân xông thẳng lên đến đỉnh đầu.

Không thể chịu được nữa, Vũ Văn Vĩ Thần, là anh bức tôi!

Sau khi Đào Du Du dùng những lời tốt đẹp gọi không có kết quả, rốt cuộc cũng nghĩ ra một cách, cô đi thẳng vào phòng vệ sinh, cầm lấy một ly nước lạnh rồi đi đến bên giường, rồi đổ xuống gương mặt anh tuấn của ngài Tổng thống đang ngủ say kia.....Cô thật viên mãn rồi.

“A....Người phụ nữ này cô điên rồi sao?” Ngài Tổng thống nổi giận quát ầm lên, tiếng quát truyền vào tai của Đào Du Du, dọa cô nhảy dựng lên.

Thấy anh ta rốt cuộc cũng tỉnh lại, cô không nói một lời, lập tức đi vào phòng vệ sinh lấy kem đánh răng nặn ra thật tốt, đổ nước súc miệng, sau đó chạy đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần đang giận dữ rồi nói: “Tổng thống, ngài nhanh chóng đánh răng đi, thời gian cũng không còn sớm nữa.”

Nói xong, lại đặt một cái chậu sứ bên cạnh giường, gần chỗ nước súc miệng.

Vũ Văn Vĩ Thần bị quấy nhiễu đúng là tức giận, chỉ thấy tên đầu xỏ Đào Du Du lác lư như không có chuyện gì ở trước mặt anh, làm cho anh càng thêm tức giận, anh tiện tay nắm lấy bàn chải đánh răng hung hăng ném vào bồn sứ tức giận quát: “Cút ra ngoài cho tôi.....”

A.....

Cút ra ngoài.....Anh cứ nhiên dấm bảo cô cút ra ngoài.

Giờ phút này, Đào Du Du bị giọng nói của anh dọa cho choáng váng, cô không nghĩ anh sẽ tức giận quát lớn như vậy.

Cô gọi anh ta rồi giường không phải vì anh ta sao? Tuy rằng ra tay hơi qua đáng một chút, nhưng mà..... Vậy còn không phải bởi vì anh như thế mà gọi muốn ngất xỉu hay sao?

Ủy khuất trong phút chốc lan vào lòng cô, lại phát hiện sống mũi đã cay cay, cô không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nhặt cốc nước ném vào thùng ra, sau đó cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Cô lớn như vậy chưa từng có người nào dám quát cô, mặc dù là khoảng thời gian cô sinh sống ở nước ngoài, dẫn theo hai đứa con, những cũng không cảm thấy chịu ủy khuất như vậy.

Anh ta dựa vào cái gì mà quát cô? Dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy?

Còn nhớ ngày đó tốt xấu gì cô cũng đã cứu anh một mạng.

Đối nhân xử thế sao lại không phúc hậu như vậy?

Chạy ra khỏi phòng, cô lập tức đi xuống lầu, dưới lầu, Triệu Nho và Dương quân gia đang chờ, nhìn thấy cô hai mắt đỏ lên từ trên lầu chạy xuống, hai người nhìn nhau, sau đó Dương quân gia từ trong túi áo lấy ra một xấp tiền giá trị to đưa cho Triệu Nho rồi lắc đầu nói: “Này xem như vận khí của ông tốt không?”

“Đây có thể là xem như tôi đối với Tổng thống hiểu rõ đi.” Triệu Nho cười, nhận lấy xấp tiền, sau đó từ từ đi đến trước mặt Đào Du Du.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Điều Tra

“Ngài Tổng thống hay nóng nảy, cô còn phải hiểu nhiều hơn, đừng quá nản chí, lần đầu tiên mọi người gọi ngài ấy rồi giường đều bị ngài ấy đuổi ra ngoài.” Triệu Nho giọng nói ôn hòa nói với Đào Du Du, ý tứ rất rõ đang trấn an tâm hồn bị thương của cô.

Đào Du Du không nói lời nào, chớp ánh mắt hơi đỏ một chút, trong đầu đều là giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần vừa bảo cô “cút ra ngoài.”

“Được rồi, không có gì. Ngài Tổng thống nhất định sẽ xuống lầu, cô trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi, chuyện bên dưới cứ giao cho tôi là được rồi.” Nhìn thấy cảm xúc của Đào Du Du thật tệ, Triệu Nho lại nói với cô.

Nghe được lời nói của ông ta, Đào Du Du như có lệnh được ân xá, cô lập tức xoay người đi về phía phòng mình.

.....

Mà lúc này ở lầu ba, bởi vì Đào Du Du đem ly nước lạnh kia đổ xuống làm cho Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn thanh tỉnh, sau khi Đào Du Du đi ra ngoài, anh không thể ngủ yên được nữa.

Hoi bực bội xoay người đi vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân một chút, sau khi thay đổi quần áo, trưng ra vẻ mặt lạnh lùng đi xuống lầu.

Triệu Nho đoán không sai một chút nào, chỉ mới sáu bảy phút anh ta đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tuy nhiên vẻ mặt vừa mới rời giường, nhưng rốt cuộc vẫn thức dậy rồi.

“Tổng thống, chúng ta ăn sáng trước đi.” Triệu Nho đi đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần nhỏ giọng xin ý kiến.

“Đem bữa sáng đến phòng làm việc của tôi. Hồ Ứng đến chưa?” Khoát tay, vẻ mặt Vũ Văn Vĩ Thần không có một chút kiên nhẫn nào.

“Hồ Ứng đã đến cách đây mười phút rồi, hiện tại đang ở trong phòng làm việc.” Triệu Nho trả lời.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong không nói thêm gì, xong người đi lên khu vực làm việc ở lầu hai.

Bên trong phòng làm việc của trợ lý cách vách phòng làm việc Tổng thống, thân là trợ lý của Tổng thống, lúc này Hồ Ứng đang nghe điện thoại, anh ta

tình cờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đi vào phòng làm việc của anh ta, lập tức cúp điện thoại ôm lấy một đồng văn kiện đi đến phòng làm việc Tổng thống.

Vũ Văn Vĩ Thần mới vừa tiến vào phòng làm việc rồi ngồi xuống, bữa sáng đã được đưa vào, theo sau là trợ lý Hồ Ứng.

“Nói một chút về lịch trình ngày hôm nay đi.” Hơi giương mắt nhìn Hồ Ứng đang đứng trước bàn làm việc, Vũ Văn Vĩ Thần cầm lấy một miếng sandwich lên cắn một ngụm, sau đó hỏi.

“Đúng chín giờ sáng hôm nay, Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng và Bộ trưởng Bộ Tài Nguyên sẽ chia ra báo cáo với ngài về tiến triển kế hoạch U, chín giờ rưỡi, Vua Kiến Quốc sẽ đàm phán với ngài qua điện thoại trong mười phút.” Hồ Ứng rất nghiêm túc báo cáo lịch trình sắp xếp, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên vung tay lên, ngắt lời của anh ta.

“Có một chuyện rất quan trọng tôi giao cho cậu đi điều tra.” Anh nói xong, lấy từ trong ngăn kéo ra một túi văn kiện, đưa cho Hồ Ứng rồi nói: “Giúp tôi điều tra rõ ràng tất cả những chuyện của cô ấy trước khi xuất ngoại năm năm trước, phải hết sức chi tiết.”

Hồ Ứng nghe xong, lập tức mở túi văn kiện ra, lấy từ bên trong ra một tấm ảnh, nhìn phía sau tấm ảnh, anh ta hơi ngạc nhiên: “Đây không phải là quân gia mới sao?”

“Phải, đi đi, cho cậu thời gian hai ngày, càng chi tiết càng tốt.” Gật đầu, ánh mắt anh từ từ trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Điện Thoại Cho Con

Trở lại phòng của mình, Đào Du Du càng nghĩ càng cảm thấy buồn, đột nhiên cô nhớ đến hai đứa con bảo bối của mình.

Cầm điện thoại lên bấm vào số máy nhà của cô, sau khi điện thoại đổ chuông ba tiếng đã được kết nối.

“Xin chào, nơi đây là vương phủ, xin hỏi ngài tìm ai?” Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của người nữ giúp việc, cực kỳ điềm đạm.

“Tôi là Đào Du Du.” Đào Du Du hắng giọng nói.

“A... Thì ra là biểu tiểu thư, cô tìm phu nhân hay Dục Huyền thiếu gia và Ý Hàm tiểu thư?” Người nữ giúp việc nghe giọng nói của Đào Du Du liền hỏi.

“Gọi Tiểu Nho và Quả Táo nghe điện thoại đi.” Đào Du Du nói.

“Được, xin cô chờ một chút, tôi sẽ đi gọi.” Người nữ giúp việc để điện thoại xuống lập tức đi gọi bọn nhỏ lúc này đang chơi đùa ở trong phòng khách.

Sau một phút, đầu giây bên kia truyền đến giọng nói non nớt ngọt ngào: “Mẹ, Tiểu Nho rất nhớ người.”

“Bảo bối, mẹ cũng rất nhớ con, ở nhà bà ngoại cô có khỏe không?” Vừa nghe đến giọng nói của con gái, Đào Du Du vốn đang điều chỉnh lại cảm xúc ổn định lập tức kích động lại, giọng nói cũng không khỏi nghẹn ngào.

“Dạ, bà cô ngoại và di nhỏ đều đối xử rất tốt với con và anh trai.” Tiểu Nho đang nói được một nửa, đột nhiên không có tiếng động, đến khi đầu giây bên kia truyền đến giọng nói, đã đòi người rồi.

“Bà già, bà đang ở đâu? Bà định vứt bỏ chúng tôi ở nhà người cô già của bà bao lâu?” Nhận điện thoại là giọng nói của bạn Đào Dục Huyền, giọng nói của cậu trước sau vẫn âm trầm, hoàn toàn không giống như một cậu bé bốn tuổi.

“Dục Huyền à, hiện giờ mẹ còn đang ở Thành Quốc, rất bận rộn công việc, tạm thời không thể thoát thân được, con và em gái ở nhà bà cô ngoại phải biết nghe lời biết không? Mẹ sẽ nhớ các con, chờ sau khi mẹ xong việc, lập tức sẽ trở lại đón các con.” Dục Huyền làm cho Đào Du Du có cảm giác như cô là một người mẹ không chịu trách nhiệm, nhất thời trong lòng cô cảm thấy hơi có lỗi một chút, trong thâm sâu lại tự trách mình.

“Thành Quốc sao?” Đào Dục Huyền nghe xong cảm thấy như Đào Du Du nói dối, dường như không hề tin tưởng, cậu có ý nghĩ sâu xa hỏi lại một câu.

“Phải, đúng vậy, được rồi, mẹ không thêm nói với con nữa, lúc này còn đang bận việc, con và em gái phải thật ngoan nha.Nói không chừng mẹ rất nhanh sẽ đến đón các con, cứ như vậy đi, tạm biệt.” Cô sợ nói thêm một chút nữa sẽ bị lộ, Đào Du Du vội vàng cúp điện thoại.

Nhưng mà, cô lại không biết, ở đầu dây bên kia, ngay trong khoảnh khắc cô cúp điện thoại, con trai thông minh không gì sánh được của cô đã kiểm tra người gọi một lần, cô cũng đã bị bại lộ chỗ ở rồi.

Nếu Đào Du Du biết cuộc gọi hôm nay sẽ làm cho cuộc sống sau này của cô có trung trùng điệp điệp lo lắng, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đáng tiếc, trên thế giới này không có chữ nếu, cho tới bây giờ cũng không có.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đào Quân Gia

Cúp điện thoại, Đào Du Du ngậy người trong phòng một hồi, sau đó cô ra khỏi phòng, đi về phía phòng làm việc.

Cô biết, Vũ Văn Vi Thần không nói để cho cô rời khỏi phủ Tổng Thống, cô vẫn làm quản gia ở đây, cô vẫn cần học tập và hiểu rõ.

.....Thời gian buổi sáng lặng lẽ qua đi, buổi trưa, cô bị đồng tài liệu kia làm cho choáng váng, cô thấy Tinh Từ đột nhiên gõ cửa phòng làm việc.

“Có chuyện gì sao?” Đem tầm mắt từ cặp văn kiện chuyển qua Tinh Từ, Đào Du Du thuận miệng hỏi.

“Đào quân gia, buổi trưa hôm nay ngài Tổng thống muốn mở tiệc chiêu đãi đại sứ Vân Quốc, công việc cụ thể Dương quản gia nói để cho chị đến bố trí.” Tinh Từ báo cáo lại.

“Như vậy.....vậy được rồi.....” Biết Dương quản gia cố ý để cô làm việc như vậy, bởi vì sau này bố trí yến tiệc như vậy từ bình thường sẽ thành không bình thường, cô buông cặp văn kiện trong tay ra, đứng dậy đi ra cửa.

Lúc đi đến nhà bếp, đầu bếp trước lập tức đem thực đơn tiệc chiêu đãi đưa đến trước mặt cô để cô xem qua.

Đào Du Du nhận lấy thực đơn nhìn tỉ mỉ một lần nữa, sau đó xoay người nói với Tinh Từ đang đứng bên cạnh: “Cô đi mời trợ lý của Đại Sứ hỏi một chút xem ngài Đại Sứ có kiêng ăn gì không, sau đó đem tình hình nói lại với nhà bếp, để bọn họ chú ý làm.”

Nói xong, cô xoay người rời khỏi nhà bếp, đi về phía phòng ăn ở lầu một.

Lúc này trong phòng ăn có những người hầu đang chuẩn bị, ánh mắt của cô dừng lại ở chậu hoa hồng đỏ trên bàn com, không nhận được liên nhủ mảy.

“Trưởng phòng lễ tân là ai?” cô liếc mắt nhìn mọi người đang bận rộn trong phòng, sau đó hỏi.

Vừa dứt lời, một giọng nữ trầm ổn ở phía sau truyền đến: “Đào quân gia, cô có gì phân phó?”

Xoay người, đập vào mắt Đào Du Du là một người phụ nữ trung niên có vẻ mặt nghiêm túc, trên người mặc bộ váy màu đen.

“Đem hoa tươi trên bàn đổi thành hoa bách hợp đi.” Đào Du Du rất đơn giản ra lệnh, không nói rõ lý do.

“Tại sao?” Trưởng phòng lễ tân hiển nhiên không hề suy nghĩ liền ngoan ngoãn nghe theo lời cô, bà là cụ nhân viên của Tổng thống, cho tới bây giờ làm việc đều rất đúng mực, bà vào phủ đến bây giờ, chưa có người nào soi mói nhưng sai lầm của bà, thế nào mà vị tân quản gia này vừa mới nhậm chức đã nghi ngờ sự bố trí của bà?

Đào Du Du nhìn mặt trưởng phòng lễ tân, biết trong lòng bà ta đang nhận xét, vì thế đi đến trước mặt bà ta, nói nhỏ vào tai bà: “Ờ Vân Quốc, bách hợp là loại hoa tôn quý nhất, lấy hoa bách hợp đãi khách, chính là tôn trọng vị khách đó nhất.”

Nói xong, cô xoay người đi ra khỏi nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hoa Bách Hợp

Nửa giờ sau, Vũ Văn Vi Thần và Đại sứ Chung Kế Hải cùng nhau xuất hiện ở phòng ăn, lúc này Đào Du Du đã cung kính chờ đợi rồi.

Trên bàn com, hoa tươi đã được đổi thành hoa bách hợp, trưởng phòng lễ tân cũng đứng ở một bên yên lặng chờ đợi khách.

Đi theo Vũ Văn Vi Thần và Đại sứ Vân Quốc còn có các bộ trưởng, sau khi mọi người ngồi xuống, Đào Du Du bắt đầu phân phó nhà bếp bung thức ăn

lên, tất cả quá trình cô luôn luôn thật cẩn thận, tận dụng mọi khả năng để làm cho thật tốt.

Lúc trước cô còn làm việc ở phủ Chủ tịch, từng phụ trách qua loại yến tiệc này, chỉ là những người nước ngoài đến phủ Chủ tịch làm khách hầu như được lấy thân phận bằng hữu để mở tiệc chiêu đãi, cho nên không như lần này chính thức trang trọng như vậy, tất cả yến tiệc không khí cũng rất nhẹ nhàng.

Mà lần này là một sự kiện ngoại giao rất dễ nhận thấy, cho nên cũng khó trách Đào Du Du phải phục vụ thật cẩn thận.

“Thật không ngờ, Thương Quốc cũng có bách hợp xinh đẹp như vậy.” Giữa lúc ăn cơm, Chung Kế Hải nhin không được cất lời khen ngợi.

“Chung Đại sứ không biết trong hoa viên Phủ Tổng thống, có thể gieo trồng cây bách hợp sao?” Một vị bộ trưởng nghe vậy, mặt mỉm cười hỏi ngược lại. Ông ta hiểu rõ hoa bách hợp đối với người dân Văn Quốc rất có ý nghĩa, rất hài lòng với câu nói đó.

“Như vậy, đợi một lúc nữa tôi muốn đi xem một chút.” Chung Kế Hải nghe xong, cảm thấy rất thích thú, Văn Quốc bọn họ là một quốc gia trồng hoa bách hợp đẹp nhất trên toàn thế giới, hiện tại nghe đại thần Thương Quốc nói như vậy, trong lòng không khỏi tò mò.

“Việc này đơn giản, Đào quản gia, đợi lát nữa dùng cơm xong, đãi trà ở hoa viên đi.” Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, quay đầu lại phân phó với Đào Du Du đang đứng sau lưng anh.

“Dạ, ngài Tổng thống.” Cô gật đầu đồng ý, rồi rời khỏi phòng ăn, lập tức phân phó nhân viên làm công việc chuẩn bị.

Hôm nay, ánh mặt trời thật rực rỡ, Đào Du Du cho người bày trí trà bánh trong chòi nghỉ mát cách khóm hoa bách hợp không xa, hoa bách hợp đều đang nở rộ, làm cho người ta có ấn tượng đối với hoa bách hợp cũng rực rỡ xinh đẹp hơn.

Sau khi an bài công việc trong hoa viên thật tốt, lúc cô trở lại phòng ăn, liền thấy mọi người đã dùng cơm xong, vì vậy để cho trưởng phòng lễ tân dẫn mọi người đi ra hoa viên, và cô không biết vừa trở về vì vậy không thích ứng với đất đai hoặc thời tiết quá khổ một chút, lại không cảm giác được đã chảy máu mũi.

Chạy đến phòng vệ sinh rửa mặt, cô lại đi vào trong hoa viên, lúc này Chung Kế Hải đang ngồi đối diện với khóm hoa bách hợp chậm rãi nói, từng câu nói đối với hoa viên phủ Tổng thống thêm vài phần khen ngợi, mà Vũ Văn Vĩ Thần đối với những thứ này cũng không có hứng thú, anh chỉ lười biếng ngồi trong chòi nghỉ mát dùng trà.

Đào Du Du đứng phía sau Vũ Văn Vĩ Thần, nhìn mặt trời đẹp rực rỡ ở phía bên kia, trong lúc này chỉ cảm thấy đầu hoa mắt choáng.

“Là cô cho người đem hoa hồng đỏ trên bàn cơm đổi thành hoa bách hợp?” Vũ Văn Vĩ Thần cầm chung trà trong tay, cũng không quay đầu lại mà hỏi Đào Du Du đang đứng phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Ngài Tổng Thống Không Được Tốt

“Dạ!” Cô cúi đầu trả lời, Nghe giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần nói chuyện, hình như không có ý muốn tán thưởng hành động lần này của cô, chẳng lẽ trong lòng anh ta còn tức giận chuyện buổi sáng cô gọi anh thức dậy?

“Cô biết mục đích của vị Chung Đại sứ lần này đi nước ngoài không?” Vũ Văn Vĩ Thần không quay đầu lại, anh tiếp tục hỏi.

“Không biết.” Cô làm sao có thể biết, cô chỉ là một người dân nhỏ bé, chưa có một lòng thanh thản để đi quan tâm chuyện quốc gia đại sự.

“Cô cũng không xem tin tức?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi bất ngờ đối với câu trả lời này của Đào Du Du.

“Không xem.” Cô lắc đầu trả lời. Con mẹ nó, ngược lại cô muốn nhìn xem, nhưng anh có cho cô thời gian a, mỗi ngày ở đây rất mệt mỏi, đòi hỏi gánh vác nhiều tài liệu như vậy, phải biết nhiều người như vậy, cô đâu có tâm trạng để xem mấy cái tin tức kia.

“Nếu ở Phủ Tổng Thống, không có việc gì làm thì nên xem nhiều tin tức, hiểu rõ tình hình chính trị hiện nay, để tránh làm ra những việc ngu xuẩn.” Vũ Văn Vĩ Thần rất lạnh nhạt nói, sau đó đứng dậy đi về phía hoa bách hợp ở cách đó không xa, Chung Kế Hải cũng đứng dậy xem xét.

Đào Du Du nghe anh ta nói khắc khe với mình như vậy, trong lòng rất bức tức, nhưng lại không dám phát cáu, đành phải chịu đựng, hai tay nắm chặt thành quyền, mày cũng nhẹ nhàng nhíu lên, bộ dáng như mưa gió sắp đến.

Đúng vậy, cô lớn như vậy chưa từng bị người khác soi mói, lúc trước còn làm quản gia, nhưng ngài Nghị trưởng và phu nhân Nghị trưởng đối xử với cô thật tốt, nhưng tại sao cô vừa đến cái phủ Tổng Thống chết tiệt này, lại bị Vũ Văn Vĩ Thần nói những lời công kích đả thương người như vậy.

Cô không biết mình có thể nhẫn nhịn bao lâu, nhưng cô phải cố gắng kiềm chế tính tình của mình, không cho bạo phát ra, vì hai đứa con, cũng là vì cái mạng nhỏ này.....

.....

Buổi chiều sau khi tiễn Chung Kế Hải đi, rốt cuộc Đào Du Du cũng có được giây phút nhàn rỗi, cô nhanh chóng mở máy tính ra xem tin tức Đại sứ Văn Quốc viếng thăm Thương Quốc, sau khi xem xong mới cảm thấy giật mình, thì ra Vũ Văn Vi Thần không mắng sai mình, chuyện lần này, quả thật cô chưa hiểu rõ.

Thì ra, lần này Chung Kế Hải đến Thương Quốc, là vì thương lượng chuyện binh lính Văn Quốc gay ròi ở biên giới Thương Quốc, hiện tại Thương quốc vẫn duy trì thái độ dĩ hòa vi quý, bên kia Văn Quốc không biết có biến động hay ma chướng gì, chính mình làm sai việc, lại còn chân cao khí ngang.

Vì tình hình thực tế căng thẳng như vậy, Vũ Văn Vi Thần kêu gọi Tổng hống Văn Quốc đầu hàng: “Nếu ngài không cho binh lính của mình rút về nước, vậy cũng chỉ có thể đánh trả lại thôi.”

Tổng thống Văn Quốc nghe vậy, thấy Thương Quốc tức giận, mà còn hung hăng, Vũ Văn Vi Thần tụ họp với Thành Quốc và cùng Thành Quốc luôn đứng trên một mặt trận thống nhất, đồng thời Kiên Quốc cũng lên án mạnh mẽ đối với Văn Quốc, Tổng thống Văn Quốc thấy tình hình không ổn, liền phái Đại sứ sang xin lỗi.

Cho nên, đối với một quốc gia như vậy, hoàn toàn không cần tiến hành cách đối đãi long trọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Con Trai Cục Phẩm Của Cô

Lúc chạng vạng tối, DiỄnđầ_nLêQu_yĐôn cô đang nhìn thực đơn bữa tối do nhà bếp trình lên, die»nd≡ank«quydyd«on lại được bảo vệ canh gác thông báo, có người đến tìm cô.

Tâm trạng Đào Du Du ngưng một lát, DiỄnđầ_nLêQu_yĐôn. có vẻ như cô không nói cho bất kỳ DiỄnđầ_nLêQu_yĐôn ai biết cô đang làm việc ở phủ Tổng Thống, vì sao có người đến tìm cô?

Cô vừa đi đến cửa chính, nhìn thấy hai DiỄnđầ_nLêQu_yĐôn bóng dáng nhỏ bé kia, lập tức sợ đến ngây người.

“Mẹ...” Người đầu tiên mở miệng chính là bạn Tiểu Nho, cô bé đưa hai cánh tay nhỏ bé mập mạp ra chạy thẳng vào lòng Đào Du Du.

“Bảo bối, các con.....Sao các con có thể tìm đến đây?” Đào Du Du ôm lấy Tiểu Nho, đầu óc vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc.

“Anh trai đưa Tiểu Nho đến.” Tiểu Nho ôm chặt Đào Du Du rồi hôn vào má cô một cái, sau đó chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp chỉ tay die»nd≡ank«quydyd«on vào Đào Dục Huyền về mặt bình tĩnh đang đứng một bên.

Biết là chủ ý của Đào Dục Huyền, Đào Du Du liền thở dài DiỄnđầ_nLêQu_yĐôn. một hơi, người tính không bằng trời tính, cô đã xem nhẹ chỉ số thông minh của con trai cô nữa rồi.

“Không cho phép chúng tôi đi vào sao?” Đào Dục Huyền khẽ ngẩng đầu, lườm biếng hỏi.

“Ở đây là chỗ làm việc của mẹ, nếu không các con về nhà bà cô ngoại trước đi, buổi tối mẹ xong việc sẽ đến gặp các con, thế nào?” Cô cũng không muốn Vũ Văn Vi Thần nhìn thấy hai đứa bé này, vì thế quả quyết cự tuyệt.

“Có quan hệ gì? Chúng tôi sẽ không làm trở ngại công việc của bà.” die»nd≡ank«quydyd«onĐào Dục Huyền nhún vai phản đối, sau đó cất bước đi vào phủ Tổng Thống.

Đào Du Du ôm Tiểu Nho lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nói: “Dục Huyền, con ngoan, lúc này mẹ đang bận việc, không có thời gian chăm sóc các con, mẹ sẽ tìm chú lái xe đưa các con về nhà bà cô ngoại có được không?”

Đào Dục Huyền nghe vậy, dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn về phía Đào Du Du, rồi chậm rãi nói: “Không phải là bà ở đây đã xảy ra chuyện gì nên không muốn cho chúng tôi biết?”

Bị nói trúng tâm sự, sắc mặt Đào Du Du cứng đờ, nhưng chợt cười ha ha nói: “Không.Không có.....Làm sao có thể?”

“Là quen bạn trai sao?” Đào Dục Huyền không tin lời nói của cô, tuy nhiên suy nghĩ ra.

“Đùa gì đó?” Đào Du Du bị đáp án của cậu làm hoảng sợ, sau đó lập tức phủ nhận: “Không..... Không phải..... Tuyệt đối không phải.....Làm

sao có thể.....?"

"Yên tâm, nên bộ dáng không quá khó nhìn, die»nd«ank«equ»yd«on tôi và Tiểu Nho sẽ không ngăn cản các người ở cùng một chỗ." Đào Dục Huyền nói xong, sau đó lại tiếp tục bước đi vào bên trong.

Giờ phút này Đào Du Du thật có cảm giác muốn chết.

Sao cô lại sinh ra một đứa con trai cực phẩm như vậy chứ?

Nếu không phải tiêu gia hỏa từ bụng cô chui ra, die»nd«ank«equ»yd«on cô thật hoài nghi thằng bé này có phải là người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đứa trẻ nhà ai vậy?

Sau khi ba người đi vào khu chính của phủ Tổng thống, Tiểu Nho nhìn thấy vườn hoa cùng biệt thự xinh đẹp thì la hét muốn chạy qua đó chơi. Đào Du Du hét cách rồi, đành phải để cô bé xuống, đồng thời dặn dò một nhân viên trong phủ để ý con bé giúp cô một chút, sau đó mới cho phép Tiểu Nho chạy vào trong vườn hoa chơi đùa.

Đào Dục Huyền thì lại trực tiếp đi về phía biệt thự chính, cứ như cậu bé rất quen thuộc với nơi này. Việc đầu tiên sau khi cậu bước vào là đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, sau đó mới nhắc chân chuẩn bị đi lên lầu. Đào Du Du thấy thế, lập tức xông lên kéo cậu bé vào lòng, nhỏ giọng dụ dỗ:

"Bảo bối, con không thể đi lên lầu được đâu."

"Tại sao?" Đào Dục Huyền có chút khó hiểu, khẽ nghiêng đầu hỏi lại.

"Đó là nơi làm việc của ngài Tổng thống. Hiện giờ có rất nhiều quan chức trong Nội Các cùng các Bộ trưởng đang nghị sự những vấn đề của quốc gia đấy." Đào Du Du kiên nhẫn giải thích.

Đào Dục Huyền nghe vậy, rất nghiêm túc nâng tay lên, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút rồi nói: "Bây giờ đã là thời điểm tan tầm rồi, ngài Tổng thống của chúng ta chắc sẽ không làm việc đến quên ăn quên ngủ như vậy chứ?"

Đào Du Du nhất thời cứng họng.

Tên quý nhỏ này, rốt cuộc là người hay ma đây, sao chuyện gì cũng biết hết vậy?

.....

Ngay lúc này ở trên lầu, Vũ Văn Vi Thần vừa mới nhận xong một cuộc điện thoại quan trọng, trợ lý Hồ Ứng đang tổng kết bản báo cáo của kế hoạch làm việc ngày hôm nay.

Anh đứng dậy đi tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn về phía vườn hoa, muốn cho đầu óc thư giãn một chút rồi mới xuống lầu để dùng bữa tối. Ngay khi Vũ Văn Vi Thần đem tầm mắt nhìn vào bên trong vườn hoa thì lập tức bị thu hút bởi một bóng dáng nhỏ nhắn đang hồn nhiên chơi đùa.

Vũ Văn Vi Thần thấy một tiểu thiên sứ bé nhỏ đang trong vườn bận rộn hái rất nhiều hoa, cô bé con đáng yêu này khiến anh bỗng dưng cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Đó là đứa trẻ nhà ai vậy? Sao cô bé vào được vườn hoa của tôi?" Anh vẫn nhìn chăm chú về phía bóng dáng nhỏ linh động kia, cũng không quay đầu lại mà chỉ lên tiếng nói với Hồ Ứng đang sắp xếp tài liệu ở phía sau.

Hồ Ứng nghe vậy, lập tức đi tới bên cửa sổ, cũng nhanh chóng nhìn về phía vườn hoa nhưng anh ta chỉ lắc đầu rồi nói: "Tôi cũng không rõ, tôi chưa từng gặp cô bé này. Tôi sẽ tìm hiểu việc này ngay lập tức."

Nói xong, anh ta nhanh nhẹn xoay người đi tới trước bàn làm việc, nhắc điện thoại bàn lên bấm số di động của Đào Du Du.

"Đào quản gia."

"Vâng, trợ lý Hồ." Đào Du Du đang làm công tác tư tưởng cho con trai, cô hi vọng cậu bé sẽ không đòi lên lầu quấy rối nữa thì chuông điện thoại vang lên. Nghe được giọng nói của Hồ Ứng, cô ngay tức khắc chuẩn bị 120% tinh thần lên tiếng trả lời đầu dây bên kia.

"Ngài Tổng thống muốn biết, cô bé đang chơi trong vườn hoa là đứa bé nhà ai? Và làm sao lại có thể vào chơi trong phủ Tổng thống?"

"Hả?" Đào Du Du nhất thời trở nên căng thẳng. Không ngờ nhanh như vậy Tiểu Nho đã bị Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện ra. Hắng giọng một cái, cô nhỏ nhẹ đáp: "À, chuyện đó. cô bé là con gái của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đó là con gái của cô

"À, thì ra là thế. Vậy được rồi, không quấy rầy công việc của cô nữa. Ngài Tổng thống sẽ xuống lầu nhanh thôi, cô chuẩn bị tốt bữa tối nhé." Hồ Ứng nhận được câu trả lời của Đào Du Du, chỉ dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại.

"Hỏi được rồi chứ?" Vũ Văn Vĩ Thần xoay người thấy Hồ Ứng đặt điện thoại xuống thì lên tiếng hỏi anh ta.

"Dạ, cô bé đó là con gái của Đào quân gia." Hồ Ứng gật đầu, sau đó nói ra thông tin mình vừa nhận được.

"Cái gì?" Đáp án này khiến Vũ Văn Vĩ Thần không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đào Du Du đã có con lớn như vậy rồi sao? Nhìn bộ dạng của cô thì chỉ giống như một thiếu nữ thôi mà.

Nếu thế thì cô có phải là người mà anh đang tìm kiếm không?

Mà nếu đúng là cô, vậy thì đứa bé này là con của ai?

Trong tài liệu cá nhân của Đào Du Du không hề đề cập đến việc cô đã từng kết hôn mà.

Trong đầu Vũ Văn Vĩ Thần hiện giờ có vô vàn thắc mắc. Nhưng anh lại không biết là, Đào Du Du không chỉ có một mà còn có những hai đứa bé song sinh.

Có lẽ anh nằm mơ cũng chẳng thể ngờ, hai đứa nhỏ này lại có quan hệ rất lớn đối với anh.

Lúc này ở lầu dưới, bởi vì cuộc gọi kia của Hồ Ứng mà không hiểu sao Đào Du Du cảm thấy rất sốt ruột. Dựa theo tính tình lạnh lùng hà khắc của Vũ Văn Vĩ Thần thì liệu anh có đuổi ba mẹ con cô ra ngoài không đây?

Nếu anh thật sự làm thế, cô quyết sẽ liều mạng với anh. Đào Du Du cô không thể để người ta ức hiếp, khinh thường cục cung nhà cô ở chỗ này được.

Trong lòng ngẫm nghĩ, vẻ mặt của Đào Du Du nhất thời trở nên vô cùng lăm lăm, cúi đầu xuống bình tĩnh nói với Đào Dục Huyền đang đứng ở trước mặt: "Cục cung, lát nữa ngài Tổng thống sẽ xuống lầu, con vào vườn hoa chơi với em gái một lát nhé. Xong việc, mẹ sẽ đưa các con về nhà, có được không?"

"Được rồi, vậy bà đi làm việc đi." Có lẽ Đào Dục Huyền cũng cảm thấy Đào Du Du đang bị áp lực cùng khó xử, nên cuối cùng quyết định từ bỏ ý định đi lên lầu xem một chút, ngoan ngoãn nghe lời đi vào trong vườn chơi cùng với Tiểu Nho.

Sau khi đưa Đào Dục Huyền đến vườn hoa, Đào Du Du lập tức đi về hướng phòng ăn, bắt đầu phân công nhân viên sắp xếp, chuẩn bị cẩn thận bữa tối.

.

Mấy phút sau, Vũ Văn Vĩ Thần đi xuống lầu, nhưng anh không đi thẳng đến phòng ăn, mà vòng qua khúc quanh đi ra ngoài vườn hoa.

Bên trong vườn, Tiểu Nho đang chơi trò chơi vui vẻ đến quên cả trời đất. Cô bé bứt tất cả những cánh hoa mà mình hái được, để gộp vào một chỗ. Sau đó bắt Đào Dục Huyền đứng trên băng ghế cao tung cánh hoa xuống phía dưới. Mưa hoa rơi là tả từ trên đỉnh đầu xuống, Tiểu Nho hào hứng xoay vòng vòng không ngừng nghỉ, vẻ mặt hết sức hạnh phúc.

Khi Vũ Văn Vĩ Thần tới nơi, đột nhiên nhìn thấy cô bé lúc trước hiện giờ lại có thêm một cậu nhóc con nữa thì càng thêm tò mò, không nhận được đi tới trước mặt hai đứa trẻ, nhẹ nhàng dang hắng một cái muốn thu hút sự chú ý của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sinh ra từ tảng đá

Tiểu Nho đang chơi rất hưng phấn thì đột nhiên thấy có người lạ đi tới, cô bé lập tức mở to hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, tiếng nói trong trẻo cất lên "Chú à, chú là ai vậy?"

Đào Dục Huyền vút nốt số cánh hoa còn lại trong tay xuống mặt đất, hai tay khoanh trước ngực, về mặt thâm trầm nhìn Vũ Văn Vĩ Thần không nói lời nào.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn hai đứa trẻ một chút, sau đó mới hỏi: "Các cháu ở chỗ này làm gì?"

"Tiểu Nho đang chơi mưa hoa, chú có muốn tham gia với chúng cháu không?"

Tiểu Nho hết sức nhiệt tình mời Vũ Văn Vĩ Thần tham gia cái mà cô bé gọi là trò chơi này. Đôi mắt to xinh đẹp cười híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, rất giống với Đào Du Du ở một số thời điểm nào đó.

"Cháu cũng là con của Đào Du Du?" Vũ Văn Vĩ Thần không đáp lại lời mời của Tiểu Nho mà dời ánh mắt qua Đào Dục Huyền đang bình tĩnh đứng ở một bên. Mặc dù cậu nhóc không lên tiếng nhưng vẫn có thể khiến người khác có cảm giác rất mãnh liệt. Điều này làm cho anh không khỏi sinh ra cảm giác tò mò đối với cậu nhóc.

"Vâng" Đào Dục Huyền gật đầu, trả lời rất ngắn gọn, không dài dòng.

Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ Đào Du Du lại là mẹ của hai đứa trẻ này. Nhìn bề ngoài có lẽ tuổi của chúng cũng ngang ngang nhau, diện mạo cũng tương tự vài phần, chắc là sinh đôi rồi.

Vũ Văn Vĩ Thần thoáng nhớ lại, nếu như Đào Du Du thật sự là người mà anh muốn tìm thì hai đứa bé này có quan hệ gì với anh không?

Giả thiết vừa được đưa ra, trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần chợt giống như có từng đợt sóng lớn trào dâng. Anh nhin không được mở miệng hỏi: "Các cháu năm nay mấy tuổi rồi?"

"Bốn tuổi ạ. Tên cháu là Tiểu Nho đó chú." Tiểu Nho nhanh nhẩu trả lời câu hỏi của Vũ Văn Vĩ Thần, còn tiện thể khoe luôn cả cái tên đáng yêu của cô bé nữa, nụ cười trên mặt rạng rỡ vui vẻ.

Bốn tuổi.

Vũ Văn Vĩ Thần âm thầm tính toán ở trong đầu một chút. Nếu như tất cả không phải là sự trùng hợp thì xem ra Đào Du Du càng ngày càng gần với mục tiêu mà anh tìm kiếm rồi.

"Vậy cha của các cháu đâu?"

Vũ Văn Vĩ Thần vội hỏi ra nghi vấn lớn nhất ở trong lòng. Nếu Đào Du Du không sinh con của người khác thì anh nhất định phải điều tra kỹ thân phận của hai đứa bé này mới được.

Căn cứ vào tài liệu anh cho người điều tra, trước khi xuất ngoại, Đào Du Du chỉ là một nữ sinh cấp 3. Nhân phẩm, học vấn đều ưu tú, trong hồ sơ tư liệu của cô không có chuyện gì không là tốt, ngay cả bạn trai cũng không có. Cho nên xét về mặt thời gian, cô hoàn toàn có thể là cô nữ sinh đêm đó ở cùng với anh.

"Mẹ nói Tiểu Nho cùng anh trai sinh ra từ tảng đá nên không có cha đâu." Lắc đầu một cái, về mặt Tiểu Nho mờ mịt nói.

"Sinh ra từ tảng đá. cái này mà cũng nói ra được." Nghe được câu trả lời của Tiểu Nho, Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy thật buồn cười. Anh đưa tay lên sờ đầu Tiểu Nho rồi nói:

"Cháu đói bụng chưa? Có muốn cùng chú dùng bữa tối không?"

"Không cần đâu ạ, mẹ nói lát nữa sẽ đưa cháu với anh trai về nhà bà cô ngoại, chúng cháu ăn cơm ở đó được rồi. Cảm ơn chú!" Lễ phép từ chối lời mời của Vũ Văn Vĩ Thần, Tiểu Nho quay sang nhìn Đào Dục Huyền một cái rồi hỏi:

"Anh ơi, còn bao lâu nữa mẹ mới hết bận?"

"Làm sao anh biết?" Đào Dục Huyền nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu sao lại trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hoàng đế

Lúc này, Đào Du Du đã sắp xếp xong xuôi toàn bộ, sau khi dọn phòng bếp chuẩn bị mang thức ăn lên, cô gọi điện thoại vào văn phòng của Tổng thống để mời Vũ Văn Vĩ Thần xuống dùng bữa.

Chuông báo gọi vang lên một lúc lâu nhưng vẫn không thấy ai bắt máy, Đào Du Du tắt điện thoại, cô hỏi nhân viên phụ trách qua bộ đàm về vị trí của Vũ Văn Vĩ Thần hiện giờ. Kết quả cô nhận được lại là ngài Tổng thống đang ở trong vườn hoa cùng trò chuyện với hai đứa trẻ. Đào Du Du hốt hoảng, lập tức nhấc chân chạy như bay về phía vườn hoa.

Cô thực sự rất lo lắng, nếu chẳng may hai đứa nhỏ không cẩn thận mạo phạm ngài Tổng thống tính tình quý dị này thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Với kinh nghiệm là một người đáng thương bị anh dùng thủ đoạn hèn hạ uy hiếp, Đào Du Du cực kỳ rõ ràng, tuyệt đối không nên chọc vào ngài Tổng thống đáng kính của chúng ta.

Thoáng cái đã chạy tới vườn hoa, Đào Du Du nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần hình như đang cùng hai cục cưng nhà mình nói chuyện gì đó, cô không suy nghĩ nhiều chạy tới chen vào giữa bọn họ. Kéo hai đứa bé ra sau lưng mình, về mặt hoảng sợ áy náy nhìn Vũ Văn Vĩ Thần nói:

"Cái này. Thật xin lỗi ngài Tổng thống. Con. con của tôi còn nhỏ không hiểu chuyện. Nếu có lời nào mạo phạm đến ngài, tôi thay mặt bọn trẻ thành thật xin lỗi."

Vũ Văn Vĩ Thần thấy bộ dạng Đào Du Du khẩn trương căng thẳng như vậy thì trên mặt nở một nụ cười nhạt, khẽ nhíu lông mày nhìn cô nói: "Tôi muốn mời hai đứa nhỏ cùng dùng bữa tối, cô thấy sao, có thể chứ?"

"Hả. Chuyện này. Cái này." Trong lòng Đào Du Du biết rõ, ngoài miệng thì anh đang hỏi ý kiến của cô, nhưng trên thực tế lời nói kia của anh tuyệt đối không cho phép cô cự tuyệt rồi.

"Không phải mẹ đã từng nói nếu người ta mời nhiệt tình thì cũng không nên từ chối sao?"

Đúng lúc Đào Du Du đang cố gắng lựa chọn từ ngữ để uyển chuyển cự tuyệt thì Đào Dục Huyền – đứa trẻ chưa từng gọi cô là mẹ kia lại đột nhiên lên tiếng. Mặc dù giọng nói thân nhiên, nhưng lại giống như chọc một dao vào sau lưng Đào Du Du trong vô hình vậy, khiến cho cô càng thêm bất lực, không biết phải từ chối thế nào nữa.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe thấy lời nói của Đào Dục Huyền thì không nói thêm gì nữa, chỉ để lại ánh mắt ý bảo "cô cứ theo đó mà làm" cho Đào Du Du rồi trực tiếp xoay người đi về phía phòng ăn.

Đào Du Du cực kỳ đau khổ nhìn hai cục cưng nhà mình một cái, cuối cùng cũng đành phải chấp nhận mà nói: "Đi thôi, cục cưng, chúng ta cùng ngài Tổng thống kính yêu dùng bữa tối đi."

"Mẹ, ngài Tổng thống là ai ạ?" Tiểu Nho được Đào Du Du ôm lên, nghiêng đầu nhìn Đào Du Du thắc mắc.

"Tổng Thống chính là người quản lý cả quốc gia của chúng ta, ừm. cũng giống như Hoàng đế vậy." Đào Du Du suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Hoàng đế ạ? Vậy còn có Hoàng hậu nữa phải không mẹ? Còn công chúa Bạch Tuyết nữa nhì? Sao không thấy có bảy chú lùn trong vườn hoa thế ạ?" Vừa nghe đến từ Hoàng đế này, Tiểu Nho ngay lập tức liên tưởng đến một loạt các vấn đề.

"." Đào Du Du nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời các nghi vấn của Tiểu Nho như thế nào cho nên quyết định giữ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bữa cơm gia đình

Thời điểm ba mẹ con đi tới phòng ăn, Vũ Văn Vĩ Thần đã ngồi chờ sẵn trên ghế chủ vị rồi.

Bàn ăn rất to bày thật nhiều các món ăn ngon, Tiểu Nho vừa nhìn thấy mắt đã sáng bừng lên, về mặt ham ăn, từ trên người Đào Du Du giấy dựa nhảy xuống, nhanh chóng tự bò lên ghế, đặt mông ngồi xuống.

Mặc dù lúc này chỉ có một mình Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trong phòng, nhưng lại bày ra rất nhiều món ăn khác nhau. Sau khi Tiểu Nho ngồi vững vàng thì không hề khách khí cầm cái muỗng ở trước mặt lên xúc một miếng bánh pút – dính dầu tây thật to cho vào miệng.

Đào Du Du nhìn hành động không có chút nào e dè của con gái mà đỏ mặt hời hợt trong lòng. Con bé này đúng là không biết cái gì gọi là thực nữ mà.

"Đào quản gia, còn không để một vị khách khác của tôi ngồi xuống?" Trong khi Đào Du Du còn đang há hốc mồm nhìn hành động của Tiểu Nho thì Vũ Văn Vĩ Thần nhàn nhạt lên tiếng. Anh vừa nói vừa nhìn vào khuôn mặt có sự bình tĩnh không phù hợp với lứa tuổi của Đào Dục Huyền đang đứng ở bên

cạnh cô.

Đào Du Du phục hồi lại tinh thần, lập tức bước tới kéo một cái ghế ra, quay lại nói với Đào Dục Huyền: "Con ngồi đây đi."

Đào Dục Huyền không nói lời nào, đi thẳng tới trước bàn ăn ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức nghiêm chỉnh.

Tiểu Nho ăn một hồi, ngẩng đầu lên bỗng phát hiện ra Đào Du Du chỉ đứng ở một bên mà không ngồi xuống, Tiểu Nho mở to đôi mắt xinh đẹp, tò mò hỏi Đào Du Du: "Mẹ, sao mẹ lại không ăn cơm?"

Đào Du Du nghe vậy, vẻ mặt có hơi lúng túng. Cô nhỏ giọng nói: "Bây giờ mẹ đang làm việc, không thể ăn cơm. Con ăn nhanh một chút nhé, ăn xong mẹ đưa con với anh trai về nhà."

"Đi lấy thêm cho Đào quán gia một bộ đồ ăn." Vũ Văn Vi Thần vốn đang trầm mặc ăn cơm nghe được tiếng nói của Tiểu Nho thì ngẩng đầu lên, anh khẽ liếc mắt nói với nữ giúp việc đang đứng ở bên cạnh.

"Vâng" Nữ giúp việc lập tức cúi đầu, sau đó lùi lại đi về phía tủ đồ dùng.

"Không. không cần, tôi ăn bữa tối dành cho nhân viên được rồi." Đào Du Du liên tục xua tay từ chối.

Trong lòng cô bây giờ thực sự rất lo lắng, muốn cô cùng dùng bữa với Vũ Văn Vi Thần thì quả thực không tiêu hoá nổi đâu.

Vũ Văn Vi Thần nghe thấy lời cự tuyệt của cô, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Đào Du Du mang theo một loại uy nghiêm quyết không cho kháng cự.

Mẹ nó. Lại thế nữa rồi, lại là cái vẻ mặt giết người này.

Đào Du Du âm thầm nguyên rủa ở trong lòng một tiếng, sau đó cực kỳ bị thương mà ngồi xuống chỗ đối diện với Tiểu Nho.

Mỗi lần Vũ Văn Vi Thần dùng ánh mắt đó để nhìn cô, không hiểu sao cô lại cảm thấy có một loại đau khổ không thể nói rõ xuất hiện ở trong lòng. Đào Du Du có cảm giác cổ của mình bị anh mạnh mẽ bóp chặt, chỉ không chú ý một chút thì mạng nhỏ của cô sẽ lập tức tan thành mây khói.

Đào Du Du vừa ngồi xuống, nữ giúp việc liền đem đồ ăn bày ở trước mặt cô.

Cô không hề có một chút khẩu vị nào bắt đầu ăn những mỹ thực ở trước mặt kia.

"Đào quán gia lại là mẹ của hai đứa trẻ, thật đúng là khó tin."

Dùng bữa được một nửa, Vũ Văn Vi Thần đột nhiên mở miệng nhìn Đào Du Du đang thống khổ nuốt cơm không trôi mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cha của cục cưng

"Khụ khụ khụ khụ." Đào Du Du đang uống dở ngụm canh, nghe thấy tiếng nói của Vũ Văn Vi Thần thì đột nhiên giật mình khiến cô không kịp nuốt canh xuống, rất mất mặt bị sặc canh rồi ho sặc sụa .

"Mẹ, mẹ không sao chứ?" Tiểu Nho thấy Đào Du Du ho kịch liệt như vậy thì lập tức khẩn trương, mở to mắt lo lắng nhìn về phía cô hỏi.

"Không có. Khụ khụ. Không có gì." Vừa cúi đầu dùng khăn ăn che miệng, vừa khoát khoát tay ý bảo mình không sao cả, mặt của Đào Du Du lúc này đã đỏ bừng lên vì ho rồi.

"Uống nước đi." Giọng nói trầm ấm của Vũ Văn Vi Thần lại vang lên lần nữa, còn có những ngón tay thon dài cầm một ly nước lọc đưa tới trước mặt cô.

Đào Du Du cũng không khách khí, nhận lấy cốc nước uống liên tục vài ngụm mới thoáng bình ổn lại.

"Cám. Cám ơn." Sau khi hô hấp được thông thuận, Đào Du Du cuối cùng cũng ngừng ho, quay sang Vũ Văn Vi Thần nói câu cám ơn.

"Không có gì." Vũ Văn Vi Thần nhàn nhạt nói, ánh mắt khẽ liếc qua hai đứa bé kia, sau đó tiếp tục lên tiếng:

"Một mình cô chăm sóc bọn trẻ rất vất vả phải không? Nghe hai đứa nhỏ nói bọn chúng không biết cha của mình là ai cả."

"Á." Đào Du Du nhất thời sững sờ.

Hôm nay ngài Tổng thống bị làm sao vậy? Cứ như bà tám quan tâm đến chuyện riêng của cô ấy! Chẳng lẽ ngay cả những bí mật khác của cô anh cũng muốn biết hết rồi dùng chúng để uy hiếp cô cả đời hay sao?

Cô cũng chỉ là một người vô danh nhỏ nhoi thôi mà, ngài Tổng thống có cần phải đặc biệt quan tâm đến cô như vậy không?

Mà cũng đâu phải chỉ có bọn trẻ mới không biết cha của bọn chúng là ai, ngay cả mẹ của chúng là cô đây cũng không biết cơ mà.

Anh muốn cô phải trả lời vấn đề đó như thế nào đây? Trả lời như thế nào chứ?

Cúi đầu trầm mặc không nói gì, sắc mặt Đào Du Du hiện giờ có chút tái nhợt. Trong đầu cô lại thoáng hiện ra hình ảnh xảy ra đêm hôm đó vào năm năm trước.

Chỉ vòn vẹn trong một buổi tối, cô mất đi người cha thân yêu, trong bụng lại có thêm hai cục cưng. Cuộc sống của cô từ đó hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù hai cục cưng đã mang lại cho cô sự an ủi lớn lao, cô cũng rất yêu chúng, nhưng sự xuất hiện của hai đứa trẻ này vốn không phải là điều mà cô mong đợi. Thậm chí, sự tồn tại của bọn trẻ lúc nào cũng như đang nhắc nhở cô nhớ đến sự bất lực cùng nhục nhã mà cô phải chịu đựng vào cái đêm định mệnh kia.

Nếu như ông trời cho cô có cơ hội lựa chọn, cô nhất định sẽ không tham gia lần gặp gỡ bạn học đó. Cô sẽ về nhà thật sớm, sau đó lôi kéo cha cùng đi sang nhà cô Tú Quyên dùng bữa. Có lẽ nếu như vậy thì cha sẽ tránh được vụ ám sát hoặc cùng lắm thì cô sẽ cùng cha bị ám sát trong chính ngôi nhà của mình. Nhưng như thế cũng tốt, ít nhất cô sẽ không như bây giờ, khổ sở còn lớn hơn hạnh phúc.

Đào Du Du trầm mặc thật lâu khiến sự hoài nghi trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần càng thêm chắc chắn. Sắc mặt tái nhợt của cô cũng cho anh biết, cô sẽ không nguyện ý nói bất cứ điều gì về cha của bọn nhỏ, cho dù là giả vờ hay nói dối cũng tuyệt đối không.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đứa nhỏ trưởng thành sớm

"Mẹ, bụng của Tiểu Nho không thoải mái, Tiểu Nho muốn đi "thúi thúi"."

Sự trầm mặc của Đào Du Du bị giọng nói non nớt của Tiểu Nho đánh vỡ. Cô lập tức thả dao nĩa trong tay ra, chạy đến bên Tiểu Nho ôm cô bé bế lên, rồi bước ra khỏi phòng ăn đi về hướng phòng vệ sinh cách đó không xa.

Vũ Văn Vĩ Thần nhất thời cũng bị câu nói của Tiểu Nho làm mất hứng thú muốn ăn tiếp. Anh quay đầu nhìn sang Đào Dục Huyền vẻ mặt bình tĩnh đang tạo nhả cắt thịt bò bít tết, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

"Hương vị món đó thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, nhưng tay nghề kém hơn so với đầu bếp chính của L&L một chút." Đào Dục Huyền cắt một miếng thịt, đưa vào miệng, nhai vài cái rồi mới trả lời.

"L&L? Nhà hàng này không phải thuộc tập đoàn Lý thị sao? Hình như nó không có chi nhánh ở Thành quốc mà, làm sao cháu biết được?"

Vũ Văn Vĩ Thần có chút ngạc nhiên nhìn Đào Dục Huyền. Căn cứ vào tài liệu mà anh có, Đào Du Du xuất ngoại năm năm chưa từng trở về Thương quốc. Vậy tại sao đứa bé này lại có thể biết tay nghề của đầu bếp chính L&L rất tốt đây?

Tập đoàn Lý thị anh vô cùng quen thuộc, những năm gần đây vẫn có quan hệ mật thiết với Vũ Văn gia tộc. Vũ Văn gia tộc có thể có ảnh hưởng lớn như ngày hôm nay là bởi vì có tập đoàn Lý thị cùng một tập đoàn tài chính nữa ủng hộ mới có thể ở đánh đầu thắng đó, không ai cản nổi trên con đường tranh cử chức Tổng thống này. Quan hệ giữa bọn họ có thể nói là vô cùng bền chặt, không thể nào cắt đứt được .

Đào Dục Huyền vừa rồi chỉ tùy tiện trả lời mà thôi, cũng không ngờ lại khiến Vũ Văn Vĩ Thần rất hiếu kỳ. Về mặt của cậu nhóc thoáng sững sờ, nhưng rất nhanh lại cười ha ha, lộ ra nét mặt ngây ngô chưa bao giờ có, mở to hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần nói:

"Là mẹ nói cho cháu biết."

"Thì ra là như vậy."

Nghe được đáp án từ Đào Dục Huyền, Vũ Văn Vĩ Thần không hề nghi ngờ gì nữa. Anh lại tiếp tục hỏi "Mẹ cháu rất thích các món ăn do đầu bếp chính của L&L làm hả?"

"Chắc là vậy." Đào Dục Huyền đáp.

"Vậy cháu còn biết mẹ cháu thích gì nữa không?"

Tuy nhiên lần này Đào Dục Huyền không tiếp tục trả lời vấn đề của anh, chỉ khẽ nghiêng đầu, mắt to trong suốt nhìn ngài Tổng thống tôn quý đang ngồi trước mặt, ánh mắt mang theo dấu chấm hỏi thật to hỏi ngược lại: "Ngài Tổng thống, ngài có hứng thú với mẹ cháu đúng hay không?"

"Cái Cái gì?" Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ câu nói này lại có thể thốt ra từ trong miệng của một đứa trẻ, khiến anh kinh ngạc không thôi.

"Nếu không tại sao lúc trước lại hỏi chuyện về cha của chúng cháu, sau đó còn muốn biết mẹ cháu thích gì. Nếu như ngài Tổng thống đúng là thích mẹ cháu như lời cháu nói thì mau tỏ lộ với mẹ cháu đi. Cháu nghĩ mẹ cháu sẽ không cự tuyệt một người đàn ông đẹp trai xuất sắc như ngài theo đuổi đâu."

Đào Dục Huyền nói xong, bung ly nước trái cây trước mặt lên uống một hớp, nhú nhú mày, có vẻ không thích lắm. Sau đó đứng lên, cậu nhóc nghiêng người sang phía bàn bên kia, với tay lấy ly rượu đỏ của Đào Du Du uống một ngụm, lúc này mới hài lòng giãn chân mày ra.

Nhìn một loạt động tác của cậu nhóc, Vũ Văn Vĩ Thần dường như có cảm giác mình đang đứng hiu hắt trong gió.

Đứa trẻ này mới có bốn tuổi sao? Thật sự sao??

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Vết bớt

Bốn giọt mồ hôi hoa hoa lệ lệ trên trán Vũ Văn Vĩ Thần còn chưa kịp chảy xuống, Đào Du Du đã dẫn Tiểu Nho quay trở lại bàn ăn.

Tiểu Nho hào hứng tiếp tục công cuộc cản quét những món ăn mà mình yêu thích. Đào Dục Huyền thấy vậy không nhịn được liếc mắt nhìn cô bé hỏi một câu: "Em đã rửa tay chưa?"

"Rồi ạ, mẹ đã rửa tay rất sạch cho Tiểu Nho rồi nha."

Tiểu Nho miệng đầy sốt dầu tây rất nghiêm túc gật đầu, sau đó còn đem bàn tay dính đầy sốt hoa quả lên vẩy vẩy trước mặt Đào Dục Huyền. Đào Dục Huyền chỉ sợ bàn tay bẩn của cô bé đụng phải mình, không ngừng nghiêng người ra phía sau tránh né.

Thời gian sau đó, tất cả mọi người đều không nói gì. Vũ Văn Vĩ Thần chỉ ngồi yên lặng trước bàn ăn nhìn ba người trước mắt, dường như muốn tìm ra manh mối gì đó trên người bọn họ.

Sau khi dùng bữa xong, Đào Du Du lập tức muốn đưa hai cục cưng về nhà. Tiểu Nho vô cùng lưu luyến các món ăn ngon của phủ Tổng thống. Trước khi đi còn lôi kéo vạt áo của Vũ Văn Vĩ Thần hỏi nhỏ:

"Chú à, sau này Tiểu Nho cùng anh trai có thể tới đây dùng bữa với chú nữa không?"

"Hả. à, dĩ nhiên là có thể." Do dự một chút, Vũ Văn Vĩ Thần chắc chắn nói.

"Tuyệt quá đi!" Tiểu Nho hết sức vui mừng vỗ tay một cái, sau đó ngoan ngoãn đi theo Đào Du Du rời khỏi phủ Tổng thống.

Sau khi ba người rời đi, Vũ Văn Vĩ Thần nhanh chóng quay lại phòng làm việc. Anh thuận thực bấm một mã số điện thoại, tới khi nhận được tín hiệu bắt máy của đầu dây bên kia, anh mới trầm giọng nói: "Đã điều tra được những gì rồi?"

"Báo cáo ngài Tổng thống, căn cứ theo lời dặn của ngài, chúng tôi đã điều tra tất cả các bạn học năm đó cùng học với Đào Du Du. Theo thông tin mà bọn họ cung cấp thì buổi tối trước ngày Đào Du Du rời khỏi Thương quốc đã cùng bạn học tham gia liên hoan. Chỉ là sau đó mỗi người một ngã đi về nhà, nhưng Đào Du Du không về đến nhà, bởi vì đáng lẽ tính theo thời gian lúc đó cô đã phải có mặt ở nhà rồi thì cha của cô lại bị người ta ám sát trong biệt thự. Nếu Đào Du Du mà có mặt ở nhà khi đó thì khẳng định cũng khó thoát khỏi cái chết. Còn về chuyện trong khoảng thời gian kia Đào Du Du đi nơi nào, chúng tôi không có cách nào điều tra ra được. Những điều này rất gần với suy nghĩ của ngài, tôi nghĩ có lẽ cô ấy đúng là người mà ngài muốn tìm rồi."

Giọng nói truyền tới ở đầu dây bên kia là của trợ lý Hồ Ứng, anh ta tỉ mỉ báo cáo, phân tích kết quả điều tra, cuối cùng còn đưa ra kết luận cụ thể.

"Anh điều tra luôn hai đứa trẻ của cô ấy đi, tôi muốn biết cha của bọn chúng là ai. Nếu không điều tra ra được thì tiến hành xét nghiệm DNA." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong liền cúp điện thoại.

Ý nghĩ của Vũ Văn Vĩ Thần hiện giờ thì "thà giết nhầm còn hơn bỏ sót".

Nếu Đào Du Du thật sự là cô gái mà anh muốn tìm thì cặp sinh đôi khá ái kia nhất định là con của anh. Anh tuyệt đối sẽ không cho phép con của mình giống như con ngoài giá thú mà lưu lạc ở bên ngoài như vậy.

Hoàng hôn dần buông xuống, màn đêm bắt đầu bao phủ khắp nơi, Vũ Văn Vĩ Thần âm thầm thở dài một tiếng, ánh mắt hướng về phía xa xăm ngoài cửa sổ.

Trong lòng anh lúc này không nhận được suy nghĩ, nếu Đào Du Du thật sự là cô gái mà anh không cẩn thận tổn thương năm xưa, vậy tiếp theo anh nên làm như thế nào?

Còn có hai đứa nhỏ nữa, Đào Du Du có thể để cho bọn chúng ở cùng với anh không?

Trong đầu đột nhiên nhớ lại buổi tối năm năm trước, anh đã không nhớ nổi mặt của người thiếu nữ kia rồi, nhưng lại không thể nào quên được tiếng kêu khổ sở của cô, cùng với cái bốt hình quạt màu hồng ở bắp đùi nữa.

Đúng rồi, cái bốt đó, nếu Đào Du Du đúng là cô gái năm ấy thì trên người cô nhất định sẽ có cái bốt này.

Trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần nhất thời run nhẹ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ân Tình

Đào Du Du đưa bọn nhỏ trở lại nhà cô Đào Tú Quyên, trước là để Đào Tú Quyên sống sót một chút, sau đó hai người ôm nhau, Đào Tú Quyên không ngừng hỏi cô rốt cuộc sao bỏ được trở về gặp bà rồi.

Hai người giải bày tâm sự một lúc, sau đó Đào Du Du bị Đào Tú Quyên kéo đến sofa ngồi xuống, hai người bắt đầu nói chuyện xảy ra năm năm trước.

Lúc Đào Tú Quyên biết Đào Du Du làm quản gia ở Phủ Tổng Thống, vẻ mặt của cô lập tức biến đổi: “Sao con có thể làm quản gia ở Phủ Tổng Thống? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đào Du Du thấy bà khẩn trương như vậy, lập tức giải thích: “Đây là chuyện ngoài ý muốn, lúc trước ngài Tổng Thống đến Phủ Nghị Trường ở Thương Quốc làm khách, sau đó có gặp qua con, có lẽ là phù hợp với khả năng làm quản gia của anh ta, vì thế đưa con trở về.”

Cô không nói ra nguyên nhân thật sự Vũ Văn Vĩ Thần đưa cô trở về, cô không muốn Đào Tú Quyên vì cô phải gánh chịu cho dù là một phần tâm tư.

“Thì ra là thế, vậy cũng được, cuối cùng con cũng về nước rồi, khỏi phải mấy năm nay cô đều nhớ đến con nhưng không được nhìn thấy con. Đúng rồi, sau khi con về nước có đến viếng mộ ba con không?” Nghe Đào Du Du giải thích, Đào Tú Quyên lại không suy nghĩ gì nhiều, cô chuyển đề tài, lại nhắc đến ba của Đào Du Du.

Đào Tú Quyên trực tiếp nói làm đầy lòng Đào Du Du cảm thấy tự trách, cô gục đầu xuống, trong giọng nói tràn đầy ray rứt: “từ lúc về Thành Quốc đến giờ, con lên làm việc, còn chưa kịp sắp xếp thời gian, con định sắp xếp một ngày để đến thăm mộ của ba con.”

“Thôi, cũng không sao, hiện giờ còn làm việc ở Phủ Tổng Thống, tự nhiên không được tự do rồi, cô nghĩ ba con sẽ không trách con đâu.” Đào Tú Quyên thở dài trấn an cô.

“Cô, người ám sát ba con năm đó là người đại diện của Đảng Dân Quyền, hiện giờ bọn họ thế nào?” Nếu nói về ba cô, Đào Du Du muốn tìm hiểu về kết cục của những hung thủ giết người này.

“Năm đó, sau khi ba con bị ám sát, một vị Tổng thống trước, cũng là ba của Tổng thống Vũ Văn Vĩ Thần phải bước một bước tổng tuyển cử nhanh hơn, rất nhanh liền lên vị trí Tổng thống, trong hai năm, vẫn chèn ép đối với những đại biểu Đảng dân quyền, chia rẽ, tuy rằng những lực lượng nòng cốt của Đảng dân quyền bị tan rã, nhưng mà Đảng dân quyền trong nước có một phần ngang nhau với quân chúng cơ sở, cho nên không ra tay độc ác, không thể động vào chủ tịch Đảng dân quyền. Mãi cho đến khi năm năm trước, Tổng thống Vũ Văn Vĩ Thần nhậm chức, chuyện thứ nhất anh ta làm, là xóa bỏ triệt để Đảng dân quyền, chủ tịch Đảng dân quyền thất thế, thay đổi toàn bộ nhân viên, xem như thù hận của ba con thật sự được báo rồi.” Đào Tú Quyên nói xong, hốc mắt hơi đỏ lên.

Đào Du Du nghe vậy, trong lòng hơi ngạc nhiên, không nghĩ đến, cuối cùng vị Tổng thống âm hiểm giả dối này lại báo thù cho ba cô.

“Hiện tại con làm việc ở phủ Tổng Thống, xem ra ngài Tổng thống rất coi trọng con, nếu không thì với số tuổi của con bây giờ làm sao có thể trở thành quản gia của phủ tổng thống được, đền đáp thật tốt ân tình của Tổng thống đối với Đào gia chúng ta đi, tuy rằng năm đó ba con vì ngài Tổng thống nhậm chức mà bị ám sát, nhưng rốt cuộc đó là chuyện ba con tin tưởng và ngưỡng mộ, bây giờ anh ta báo thù thay con, con hãy thật tâm cảm ơn mới đúng.”

“Con đã biết....” Giọng nói Đào Du Du hơi nặng nề một chút.

Đột nhiên lúc này cô cảm thấy tất cả đều do ông trời trêu đùa, cô sẽ không như thế mà bị Vũ Văn Vĩ Thần bắt về làm quản gia trong nhà, thật sự là ông trời cho cô một cơ hội để trả ơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Rời Giường Rồi, Tổng Thống

Đêm hôm đó, Đào Du Du nói chuyện với Đào Tú Quyên đến khuya mới đi ngủ.

Tiểu Nho âm ỉ muốn Đào Du Du bồi bé đi ngủ, bởi vì ban ngày vui đùa quá mệt mỏi, không bao lâu liền thiếp đi trên ghế sofa, đến lúc Đào Du Du đứng dậy trở về phòng ngủ, ôm cô bé đi về phòng nghỉ ngơi.

Cả buổi tối hôm nay hầu như Đào Du Du không thể ngủ được, Tiểu Nho đá chân liên tục, cô chỉ có thể đắp chăn cho con bé, cả một đêm lại lăn qua lăn lại, sáng sớm hôm sau cô mang cặp mắt gấu trúc đi đến Phủ Tổng Thống.

Đi đến Phủ Tổng Thống, vừa lúc tám giờ hai mươi phút, theo đạo lý cô phải đi lên lầu gọi Vũ Văn Vĩ Thần rời giường như trước.

Nhưng bởi vì bị kịch ngày hôm qua làm cho cô xuất hiện tâm lý sợ hãi lớn đối với phòng ngủ chính lầu ba, cô sống chết cũng không chịu lên lầu.

“Đào quản gia, nếu cô làm chậm trễ thời gian ngài Tổng thống rời giường, đến lúc đó ngài ấy giận dữ tuyệt đối sẽ không tốt hơn so với buổi sáng ngày hôm qua đâu...” Dương quản gia nhìn thấy vẻ mặt kháng cự lại của Đào Du Du, có lòng tốt nhắc nhở bên tai cô.

“Đúng vậy, Đào quản gia, công việc này sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt, hiện tại chỉ là mất thời gian, chờ cô thích ứng một chút thì tốt rồi. Tuy rằng ngài Tổng thống lúc còn trên giường hơi tức giận một chút, nhưng sau khi ngài ấy rời giường thì cũng không có gì, cô cứ đứng vững là tốt rồi.” Triệu Nho ở một bên cũng nói phụ họa theo.

Phải biết rằng, chuyện này nếu Đào Du Du không đi, sẽ rơi vào người Dương quản gia, cho nên hai người bọn họ phải hy sinh Đào Du Du rồi.

Không biết có phải lời đe dọa của Dương quản gia có tác dụng không, Đào Du Du chỉ cần suy nghĩ đến về mặt tức giận của Vũ Văn Vĩ Thần bởi vì anh ta rời giường làm chậm trễ chuyện quốc gia đại sự, liền nhịn không được mà run cả người, kết quả là, cô bị thống chạy lên lầu.

Cô không biết, sau lưng cô lúc này Dương quản gia và Triệu Nho cười rất gian trá.

Đi đến lầu ba, cô đi dọc theo hành lang về phía trước vài chục mét, đứng trước phòng ngủ chính, hít sâu một hơi, cô quyết định hôm nay sẽ điều chỉnh chiến lược, tuyệt đối không thể như hôm qua nữa, trực tiếp lấy nước lạnh hắt Tổng thống, hôm nay cô sẽ điềm đạm lại một chút.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, phóng mắt nhìn xung quanh, Vũ Văn Vĩ Thần đang ngáy o o trên chiếc giường lớn màu trắng mềm mại, có ánh sáng mờ ảo chiếu vào, nhưng không hề chớp mắt.

Chậm rãi đi đến bên giường, cô nhẹ nhàng gọi “Tổng thống”, nhưng Vũ Văn Vĩ Thần không có phản ứng một chút nào.

Kết quả là, cô chỉ có thể đề cao âm lượng, đưa miệng đến gần tai anh, dùng sức gào lên một câu: “Tổng thống, trời sáng rồi, rời giường thôi.”

Lần này quả thật có hiệu quả, Vũ Văn Vĩ Thần bị giọng nói hét chói tai của cô đánh thức, phản xạ có điều kiện như muốn đứng dậy, đụng đầu vào người Đào Du Du, nhất thời Đào Du Du cảm thấy trán mình đau nhói, cô nhíu mày đưa tay sờ lên trán.

Mà cố gắng ngẩng đầu, tầm mắt của cô rơi trên gương mặt Vũ Văn Vĩ Thần, không nhìn không biết, vừa nhìn đã làm cô hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chảy Máu Mũi

Lúc đầu, Vũ Văn Vĩ Thần chỉ cảm thấy mũi hơi đau đau, sau đó một cổ lạnh lẽo xông đến làm cho anh có cảm giác không ổn, anh đưa tay vuốt mũi, chân mày lập tức nhíu chặt lại, hai mắt phun lửa nhìn người phụ nữ không biết sống chết này.

“Ai da, ngài Tổng thống, ngài chảy máu mũi rồi.” Đào Du Du sợ hãi, cô đưa tay lau máu trên mũi Vũ Văn Vi Thần, nhưng tay còn chưa đến gần, đã cảm thấy một trận đau nhức truyền đến, giống như âm thanh của xương cốt vỡ vụn.

Cổ tay của cô bị Vũ Văn Vi Thần hung hăng nắm chặt, không thể nào nhúc nhích được.

“Không được đụng tôi.” Về mặt anh không thay đổi từ trong kẻ răng phun ra vài chữ này, sau đó đẩy tay cô ra, lập tức xốc chân lên đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Được được, ngài Tổng thống đã rời giường rồi, hơn nữa cũng không bảo cô cút ra ngoài.

Đây có phải là sự thay đổi mới không?

Đào Du Du vừa xoa cổ tay bị đau, vừa an ủi chính mình.

Năm phút sau, Vũ Văn Vi Thần từ trong phòng vệ sinh đi ra, đã rửa mặt xong xuôi.

“Cô còn đứng ở đây làm gì? Còn không lấy quần áo đến đây?” Thấy Đào Du Du đứng ngây ngốc trong phòng, Vũ Văn Vi Thần vừa cời áo ngủ, vừa nói.

“Hả? Quần áo?” Đào Du Du mơ mộng liền khôi phục tinh thần lại, lập tức đi đến phòng quần áo bên cạnh.

Vũ Văn Vi Thần ép bản thân mình đừng tức giận, đứng một bên chờ cô đem quần áo đến.

Nhưng.Nhưng mà.

Anh đợi hai phút, cũng chẳng thấy Ngũ Y Y đem quần áo đến.

Mà Đào Du Du đáng yêu của chúng ta cầm giày để làm gì?

Đúng vậy, lúc này cô đến phòng quần áo và mở tủ quần áo ra, liền tròn tròn hai mắt.

Đây là cái gì?

Đây là cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hóa sao?

Sao lại có nhiều quần áo như vậy?

Mà mỗi cái nhìn qua đều rất sang trọng, cô lập tức bị hoa cả mắt.

Nào là quần áo, giày, mũ, còn có rất nhiều mắt kính, cùng với các linh kiện nhỏ, làm cô quên cả mục đích đến đây để làm gì.

Hiện giờ, cô tự mình hầu hạ ngài Tổng thống thay quần áo, cũng khó trách làm cô há hốc mồm.

Thật không thể trách cô chưa nhìn thấy các mặt của xã hội, ngài Tổng thống này ăn mặc quá phung phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hầu Hạ Tổng Thống Thay Quần Áo

“Cô ở trong này làm gì?” Trong lúc Đào Du Du đang say mê những món quần áo, vật phẩm trang sức hoa lệ kia, một giọng nói rét lạnh sau lưng cô truyền đến, cô sợ đến mức run bắn người, phản xạ có điều kiện quay đầu lại.

Vũ Văn Vi Thần đã đứng sau lưng Đào Du Du không biết từ lúc nào, nửa người trên để trần đứng lẳng lặng nhìn cô.

Đào Du Du quay đầu lại rất nhanh, gương mặt không kịp phòng bị liền dán lên lồng ngực cường tráng của Vũ Văn Vi Thần, trong nháy mắt làm cho cô choáng váng.

Vũ Văn Vi Thần cũng không ngờ sẽ xảy ra một màn này, trong khoảnh khắc gương mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh, tâm của anh nhẹ nhàng run lên, một loại cảm giác khó hiểu lan tràn cả người anh.

Sao lại thế này?

Làm sao lại có cảm giác kỳ quái như thế?

Anh nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình của mình, hít sâu một hơi, nói với người phụ nữ đang ngây ngốc trước mặt: “Tôi bảo cô đi lấy quần áo cho tôi, cô đang làm cái gì vậy hả?”

Tuy rằng âm thanh đang chất vấn, nhưng trong giọng nói không có một trách cứ nào.

Đây là ngoài ý muốn của Đào Du Du, cô nghĩ rằng lần này Vũ Văn Vĩ Thân lời cô ra mắng cho một trận.

Nháy mắt Đào Du Du lập tức tỉnh táo lại, cô vội vàng vuốt mông ngựa nói: “Cái đó..... Là quần áo của anh nhiều quá, đẹp quá, tôi..... Tôi không biết chọn bộ nào.”

Nha, nói lời nịnh nót người ta rất thích nghe. Đào Du Du suy nghĩ, trả lời sao sẽ không có vấn đề gì rồi.

“Cô cảm thấy tôi mặc quần áo mà còn lựa chọn sao?” Thân nhiên lườm về mặt chân chó của Đào Du Du một cái, anh đưa tay lên giá lấy một bộ âu phục xuống, sau đó đi ra ngoài.

Đào Du Du nghe lời anh nói, nhin không được oán thăm trong lòng, có nhiều tự tin đối với vóc dáng của mình, nhưng da mặt dày lại nói lời nói này.

Đi theo sau Vũ Văn Vĩ Thân, nhìn anh mặc từng món quần áo, sau cùng là lúc thắt cà vạt, rốt cuộc Vũ Văn Vĩ Thân cũng gọi cô.

“Qua đây.” Anh đeo cà vạt vào cô, ánh mắt nhìn chính mình trong gương, nhưng giọng nói lại nói với Đào Du Du.

“Hả? A.....” Đào Du Du không dám thất lễ, lập tức đi đến trước mặt anh.

Thắt cà vạt giúp tôi.” Anh xoay người chỉnh quần áo trong cổ áo một, chút sau đó nói với cô.

“Cái gì?” Đào Du Du nghe xong, lại choáng váng.

Thắt cà vạt.....

Thắt cà vạt.....

Loại kỹ thuật trẻ con này.....Cô.....Đúng là hần không.....

“Kia.....Cái kia.....Tôi sẽ không thắt nha.....” mở miệng nói rất nhỏ, Đào Du Du còn chưa nói xong, cảm giác được Vũ Văn Vĩ Thân kích động muốn đá cô văng ra khỏi phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Được Sủng Ái

“Giấy chứng nhận quân gia của cô là dùng tiền để mua sao?” Vũ Văn Vĩ Thân rất khó chịu thở dài, về mặt khinh bỉ nói.

“Hả?” Không có, là chính tôi thi, viết đã lâu rồi, hơn nữa còn là giấy chứng nhận quân gia cao cấp, thi rất khó nha.” Cô lắc đầu liên tục, đối với giấy chứng nhận quân gia của mình bị nghi ngờ, Đào Du Du cảm thấy rất hoang đường.

Vũ Văn Vĩ Thân nhìn về mặt đảm bảo của Đào Du Du, trong lúc này cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Nâng cổ tay lên nhìn thời gian trên đồng hồ, anh đưa tay đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra: “Nhìn cho rõ, tôi chỉ một lần, sau này chuyện này đều do cô làm.”

Nói xong, anh bắt đầu thắt cà vạt.

Thủ pháp của anh rất nhanh rất tao nhã, chẳng qua trong thời gian chớp mắt, chiếc cà vạt màu xám bạc được thắt hoàn mỹ trên cổ áo màu trắng. Đào Du Du nhìn tròn mắt há hốc mồm, lấy tốc độ nhanh như vậy, cô cũng không phải là máy quay phim, làm sao có thể làm lại được?”

Thắt lại cà vạt, Vũ Văn Vĩ Thân xoay người đi ra cửa, Đào Du Du thấy thế, lập tức nhanh chóng đuổi theo, nói vào trong bộ đàm với đầu bên kia: “Ngài Tổng thống đã xuống lầu, đem bữa sáng lên.”

.....

Hầu hạ Vũ Văn Vĩ Thần ăn sáng xong, anh bắt đầu một ngày làm việc bận rộn, mà Đào Du Du lại bắt đầu luyện kỹ thuật thất cã vạt.

Cô tìm sự phụ trong phủ Tổng Thống biết cách thất cã vạt, bỏ ra một giờ, rốt cuộc cũng thất ra hình dáng, rất thỏa mãn với kết quả của mình.

Buổi sáng hơn mười giờ, Vũ Văn Vĩ Thần mở vài cuộc hội nghị nhỏ, sau đó một đám bộ trưởng chuẩn bị ra cửa.

Lúc Đào Du Du nhận được thông báo, lập tức buông công việc trong tay chạy đến cửa vui vẻ đưa tiễn.

Vũ Văn Vĩ Thần đi tuốt đằng trước, ngay lúc anh quay lại nhìn thấy Đào Du Du vui vẻ cúi thấp đầu đưa tiễn anh, nhin không được khoát tay chỉ vào cô nói: “Cô, cùng đi với tôi.”

“Cái.....Cái gì?” Đào Du Du há hốc mồm lần nữa, hơi sững sờ nhìn Vũ Văn Vĩ Thần đứng phía sau Triệu Nho và Dương quán gia.

“Đào quán gia.....” thấy Đào Du Du đứng bất động, Triệu Nho nhỏ giọng gọi cô một câu.

“Hả?A....Được.” Đào Du Du phản ứng kịp thời trên đầu đầy dấu chấm hỏi chậm rãi gia nhập vào đội ngũ.

Đoàn người ra khỏi cửa, Đào Du Du được sắp xếp ngồi trên xe của Vũ Văn Vĩ Thần.

Đây là vinh hạnh rất lớn, trước đây bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần chỉ có hai người trợ lý lớn là Triệu Nho và Hồ Ứng, ngay cả một vị quản gia nhỏ cũng không có vinh hạnh như vậy. Hiện tại Đào Du Du nhanh như vậy đã đến bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, người khác nhìn vào, vị quản gia mới này rất được sủng ái.

Chỉ có Triệu Nho và Hồ Ứng mới biết, hết thảy này, đơn giản là hiện tại Đào Du Du càng ngày càng khớp với người phụ nữ mà ngài Tổng thống muốn tìm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Khách Đến Thăm

Xe chạy một đường quanh co, không bao lâu liền đến sân bay quốc tế.

Toàn bộ nhân viên xuống xe trước, sau đó Vũ Văn Vĩ Thần chậm chậm bước xuống xe, Đào Du Du không dám chậm trễ, lập tức bước xuống theo.

Lúc này trong sân bay có rất nhiều máy bay tư nhân xa hoa cỡ lớn, sau khi Vũ Văn Vĩ Thần xuống xe không để lại bất kỳ lời nào liền đi thẳng đến cửa máy bay.

Cửa máy bay đã mở ra, chỉ nhìn thấy Tổng thống của Thành Quốc là Tiêu Dịch cùng với phu nhân của ngài ấy là Nguyễn Thảo Mai, còn có hai người phụ nữ chậm rãi đi xuống. Phía sau bọn họ là Nghị trưởng Tiêu Triệt cùng với phu nhân là Vũ Văn Tuyết Lạc, còn có vài Nội Các và Đại Sứ.

Đào Du Du nhìn thấy Vũ Văn Tuyết Lạc thì rất vui vẻ, cô làm sao biết Vũ Văn Vĩ Thần muốn cô đi theo đến đây đón máy bay, thì ra khách viếng thăm là chủ trước của cô.

Vũ Văn Tuyết Lạc liếc mắt nhìn thấy Đào Du Du đứng sau lưng Vũ Văn Vĩ Thần, cô hơi ngạc nhiên một chút sau đó vẫn khôi phục lại bình tĩnh, xem ra cô đã hiểu rõ, Đào Du Du từ chức là do một tay Vũ Văn Vĩ Thần an bài.

Nhưng mà cô vẫn không rõ, vì sao Vũ Văn Vĩ Thần sẽ đến lấy một góc tường của cô, tuy Đào Du Du rất tốt, nhưng mà sẽ không đến mức để cho Vũ Văn Vĩ Thần phí sức đưa Đào Du Du từ Thành Quốc đến đây.

Hơn nữa trong yến tiệc lần đó, cô không phát hiện hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau một lần nào cả, vậy rốt cuộc tất cả đã xảy ra chuyện gì?

Vũ Văn Tuyết Lạc nghi vấn cũng là nghi vấn trong lòng Tiêu Triệt, chỉ là ngài ấy không có thời gian suy nghĩ quá nhiều.

Vũ văn Vĩ Thần rất lễ độ bắt tay với từng vị khách, Hồ Ứng đi theo an bài mọi người lên xe, xe liền chạy về hướng Quốc Tân quán.

Trên xe, Đào Du Du vẫn ngồi bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, cô hơi bất an, vừa nhìn thấy Vũ Văn Tuyết Lạc trong lòng kích động một chút nhưng sau đó lại cảm thấy không yên.

Vũ Văn Vĩ Thần ngồi một bên hầu như cảm nhận được trong lòng Đào Du Du bất an, anh thân nhiên mở miệng: “Không cần lo lắng, từ trước đến nay chị họ đều biết tính tình của tôi.”

“Việc này.....” Tâm tư bị nhìn thấu, trên mặt Đào Du Du hơi xấu hổ một chút, trong nội tâm xoắn xuýt lại, cô nhin không được liền mở miệng hỏi:

“Lần này ngài Tổng thống và ngài Nghị trưởng đến chơi, sẽ ở lại bên này bao lâu?”

“Cô quan tâm việc này làm gì?” Vũ Văn Vi Thần hơi tò mò nhìn cô vì sao lại hỏi vấn đề này.

“Không.Không có.” Cô chỉ muốn xác nhận hành trình của Vũ Văn Tuyết Lạc một chút thôi, muốn tìm cơ hội để giải thích với cô ấy.

Căn cứ vào kinh nghiệm của cô, hành trình viếng thăm lần này đều được sắp xếp rất tốt, nếu Tuyết Lạc không ở lại phủ Tổng Thống, cô sẽ không có cơ hội nói chuyện cùng cô ấy nữa.

“Bây giờ là chính thức viếng thăm, bọn họ sẽ ở bên này ba ngày, bữa ăn tối hôm nay đều sắp xếp ở phủ Tổng Thống đi.” Vũ Văn Vi Thần nói xong không lên tiếng nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Đào Du Du nghe bữa ăn tối được sắp xếp ở phủ Tổng Thống, lập tức ổn định lại tinh thần, nhưng mà, cô không ngờ, bây giờ trên bữa ăn tối lại xuất hiện một người làm cô không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cậu Bé Xinh Đẹp Trong Trí Nhớ

Buổi chiều, Đào Du Du trở về phủ Tổng Thống chuẩn bị tiệc tối Vũ Văn Vi Thần lại làm chủ nhà, đưa Tổng thống Thành Quốc đi tham quan Viện bảo tàng và đến Nhà hát lớn quốc gia xem múa ba lê.

Bây giờ tiệc tối ở phủ Tổng Thống được chuẩn bị ở phòng tiệc số 3 đây là phòng tiệc lớn nhất trong phủ Tổng Thống, vật trang trí cũng xi hoa nhất.

Đang lúc cô và các trưởng phòng khác chuẩn bị đưa khách đến chỗ ngồi, tầm mắt rơi vào người đàn ông mặc âu phục màu rượu sâm banh bên cạnh Vũ Văn Vi Thần phía trên mũi mang cặp mắt kính gọng vàng, ngũ quan lập thể, trên người đàn ông anh tuấn khí chất thành thực chững chạc.

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ, hai mắt hơi mở to.

Là anh ấy sao?

Vào lúc này, ở đây, lấy phương thức này gặp mặt xem như ông trời lại ban ơn cho cô, hay là vui đùa với cô nữa.

Không biết có phải ánh mắt của Đào Du Du quá nóng bỏng hay không làm người đàn ông kia chú ý đến, anh đảo mắt, tầm mắt rơi trên mặt Đào Du Du, trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, Đào Du Du như nghe được tiếng tim đập của mình.

Nhưng mà, loại cảm giác kích động này chỉ qua vài giây liền biến mất, bởi vì, người đàn ông kia chỉ thần nhiên liếc nhìn cô một cái, sau đó dời tầm mắt khỏi người cô.

Anh ta....Không nhận ra cô.

Cũng đúng, anh sẽ không nhớ trong cuộc đời của anh từng xuất hiện qua một người như cô.

Mười lăm năm trước, lúc cô tám tuổi, lần đầu tiên gặp anh ở trong một bữa tiệc, lúc đó, ba cô không phải là thị trưởng mà anh là đại công tử của Tập Đoàn Tài Chính. Đó là lần tiên trên thế giới này cô nhìn thấy một cậu bé đẹp trai như vậy, cô rất muốn chơi đùa với cậu, nhưng bên cạnh cậu luôn có người lớn vây quanh, cô nhát gan yếu ớt nên không dám đi lên nói chuyện cùng.

Về sau, bọn họ học chung một trường tiểu học sau này chuyển đến trường trung học, cô vẫn luôn ngồi phía sau cậu, nhưng cậu chưa bao giờ quay lại nhìn cô một cái.

Cô cứ yên lặng thích cậu như vậy, bên cạnh cậu có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp cùng với người hầu không ngừng vây quanh.

Mỗi lần cô nhìn thấy một nữ sinh nào đó đứng trước mặt cậu tỏ tình đều bị cậu cự tuyệt, trong lòng cô cảm thấy may mắn may mắn là vì không liều lĩnh tỏ tình trước mặt cậu, nếu không bị lọt vào cự tuyệt, nhất định cô sẽ không chịu nổi đã kích này, không bao giờ dám thích cậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Một Đôi Bảo Bối Nhà Tiêu Tổng Thống

Thời gian thấm thoát trôi qua hiện tại đã nhiều tuổi như vậy, cậu bé đó trong trí nhớ của cô đã trở thành một bóng dáng mờ nhạt.

“Thu hồi ánh mắt của cô lại.”

Lúc Đào Du Du còn đắm chìm trong ký ức của mình, đột nhiên một giọng nói trầm thấp không hồn không giận truyền vào tai cô, làm cô sợ đến mức nhảy dựng lên, nhìn lên lại là giọng nói ẩn chứa tức giận của Vũ Văn Vĩ Thần.

Trên mặt Đào Du Du hơi ngưng ngừng, đã để Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện ra cô có điểm không thích hợp, thật là xấu hổ mà.

Đào Du Du tiếp tục làm công việc trong tay đang lúc dọn thức ăn lên, một giọng nữ trong trẻo vang lên đem tầm mắt của mọi người dừng trên người Đào Du Du.

“Tuyệt Lạc, đây không phải là Đào quân gia trước đây đã ở nhà các người sao? Tại sao lại đến Thương Quốc rồi?” Người nói lời này không ai khác, chính là phu nhân của Tổng thống Thành Quốc Nguyễn Thảo Mai, cô ta từng to hai mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Đào Du Du.

Thực ra trước khi nhìn kỹ Đào Du Du cô ta cảm thấy có chút quen mặt, nhưng trong lúc này không nghĩ ra, hiện tại cũng đã nhớ lại, cũng khó trách cô ta lại có hoảng sợ lớn như vậy.

“Ngài Tổng thống Vũ Văn đẹp trai như vậy, nếu mà là tôi, nhất định sẽ không để cho một ông chú già làm quân gia rồi...” Nguyễn Thảo Mai vừa mới nói ra, một người cô gái khoảng mười ba mười bốn tuổi ngồi cạnh cô ta dùng khăn lau cái miệng nhỏ, cất tiếng nói lên.

“.....”

“.....”

“.....”

Một đám người đầu đầy vạch đen.

“Caramen, không phải đã nói trước với con là thực nữ phải thận trọng một chút sao?”

Nhưng mà, cô gái hoàn toàn không nghe theo lời cô, ánh mắt cô sáng quắc lên nhìn Vũ Văn Vĩ Thần hỏi: “Nghe nói ngài Tổng thống còn chưa có bạn gái sao? Không biết loại phụ nữ nào mới hấp dẫn được ngài vậy?”

“Caramen, vấn đề này em không nên hỏi, em như vậy, mười tám người bạn trai ở Lâm Lang thành kia làm sao chịu nổi?” Cô gái còn chưa nói xong, một chàng trai ngồi bên khoảng hai mươi tuổi ngồi bên cạnh cô gái nhin không được cười nói.

“Không có mười tám người bạn trai, bọn họ không tính, em không thích bọn họ, hừ.....Anh trai anh thật bại hoại.....” Cô gái nghe vậy, lập tức mắt húng chu cái miệng nhỏ lên, ánh mắt oán giận nhìn chàng trai.

Mọi người đang ngồi ở đây đều nở nụ cười ha ha.

Hai người này không phải là ai khác là hai đứa con của Tổng thống Thành Quốc là Tiêu Thiên Bảo và Tiêu Nhã Hinh.

Đào Du Du đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện đầu đầy vạch đen, trong lòng suy nghĩ, đại tiểu thư của nhà Tổng thống này thật là dũng cảm, có thể ngang nhiên chạy đến Thương Quốc của bọn họ mà đùa giỡn với ngài Tổng thống đại nhân.

Ngược lại ngài Tổng thống đại nhân này tựa hồ không có một chút tức giận, vẻ mặt cười đến sáng lạn ra, chẳng lẽ anh ta không có hứng thú với vẻ đẹp sao?

A a, không phải tà ác vậy chứ?

Anh ta sẽ không có loại khẩu vị thích một cô bé tóc vàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trốn Đi

Ngay khi lúc Đào Du Du đang nổi lên ý nghĩ tà ác đối với Vũ Văn Vĩ Thần, một giọng nói truyền vào tai nghe trên lỗ cô: “Đào quân gia, bọn nhỏ của cô

hiện tại đang ở trước cổng Phủ Tổng Thống, bọn chúng yêu cầu muốn gặp cô.”

“CáiCái gì?” Đào Du Du nghe xong, hóa đá ngay tại chỗ, cô lập tức quay lưng lại ôm tai nghe nhỏ giọng nói: “Ngăn bọn chúng lại, không để cho bọn chúng đi vào.”

“NhưngNhưng mà.....” Đầu bên kia tai nghe vừa nghe lời của cô, dường như hơi chần chờ, vài giây sau, trong tai nghe lại truyền đến giọng nói: “Vừa lúc bọn chúng thừa dịp tôi không chú ý đã đi vào rồi.”

“Đáng giận.....” Đào Du Du nghe xong lập tức cả kinh cũng bất chấp có rất nhiều người đang ở đây, cô xoay người chạy ra khỏi phòng ăn.

Cô không muốn nhìn hai đứa nhỏ này chạy vào phòng quấy rối cô, phải biết rằng hiện tại cái mạng nhỏ của cô đang nằm trong tay Vũ Văn Vĩ Thần.

Đào Du Du đột nhiên rời khỏi làm Vũ Văn Vĩ Thần cũng chú ý đến, ánh mắt của anh vừa nhìn theo bóng lưng lúc cô rời khỏi phòng ăn.

Ánh mắt của anh không tránh khỏi người đàn ông đeo mắt kính ngồi bên cạnh đang chú ý, khóe môi anh ta hàm chứa ý cười nhàn nhạt, trên mặt vẫn không có biến đổi nhiều, ẩn nấp phía sau mắt kính là đôi mắt đào hoa đẹp lại có ý nghĩ sâu xa đặc biệt.

Bên trong hoa viên Phủ Tổng Thống, hai bóng dáng nhỏ đang khom lưng đi về phía lầu chính.

“Anh trai, vì sao chúng ta phải lén lút đi vào?” Đi theo phía sau Đào Dục Huyền là Tiểu Nho vói về mặt khẩn trương và hơi nghi ngờ hỏi.

“Không phải em muốn đi tìm chú kia chơi đùa sao? Nếu như bị mẹ biết, chắc chắn sẽ không đồng ý.” Đào Dục Huyền mang vẻ mặt dày dặn kinh nghiệm nói, nhưng trong ánh mắt cậu lại xẹt qua một tia hoang mang, rất nhanh liền biến mất.

“DạEm biết rồi.....” Tiểu Nho nghe vậy, lập tức đưa hai tay bịt chặt miệng nhỏ của cô bé lại, tiếp tục đi về phía trước, hai mắt của cô bé lập tức tròn to, chỉ vào Đào Du Du đang chạy từ trong lầu chính ra rồi nói: “Anh trai, mẹ ra rồi....”

Đào Dục Huyền đã thấy Đào Du Du chạy đến, cậu nhanh chóng túm Tiểu Nho trốn vào trong bụi cây gần đó, đưa bàn tay béo ụt ịt che cái miệng nhỏ của Tiểu Nho lại, không cho cô bé phát ra tiếng.

Đào Du Du chạy thẳng đến cửa, vẫn không tìm thấy hai bóng dáng nhỏ bé kia.

Hỏi qua bảo vệ nói rằng hai đứa nhỏ này đã đi vào trong phủ.

Trong lúc này Đào Du Du hoảng hốt, cô chỉ sợ hai tên gia hỏa này sẽ gặp chuyện gì xấu.

Lúc này, Đào Dục Huyền và Tiểu Nho trốn thoát khỏi Đào Du Du liền nghênh ngang đi về phía phòng tiệc.

Ở cửa lầu chính bọn chúng liền bị một người hầu chặn lại.

Người hầu này chưa từng thấy qua bọn chúng, liền hỏi: “Người bạn nhỏ, các em là ai vậy? Sao lại chạy đến chỗ này vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Xác Định Quan Hệ Cha Con

“Chúng tôi là khách do ngài Tổng thống mời đến, xin hỏi ngài Tổng thống đang ở trong yến tiệc à?” Đào Dục Huyền không nóng không vội rất bình tĩnh nhìn người hầu rồi hỏi, giọng nói cũng không chột dạ.

“Ha ha, thì ra là khách của ngài Tổng thống, xin mời hai vị theo tôi.” Người hầu kia nghe vậy, lập tức nhìn nhìn hai đứa trẻ, sau đó mỉm cười nhiệt tình xoay người dẫn đường đi về phía trước.

Tiểu Nho bị lời nói dừng cảm của Đào Dục Huyền làm cho sững sốt, cô bé nhìn không được liền kéo kéo vạt áo của Đào Dục Huyền rồi nói nhỏ vào tai cậu: “Anh trai, ai là ngài Tổng thống? Vì sao anh muốn gạt người ta vậy?”

“Im miệng.” Đào Dục Huyền lo lắng âm thanh của Tiểu Nho sẽ là người hầu này nghi ngờ, lập tức quay đầu tròn mắt, quát khế với cô bé.

Tiểu Nho bị anh trai mình quát làm cho hoảng sợ, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

.....

Trong yến tiệc, mọi người cùng trò chuyện vui vẻ, không khí lại rất náo nhiệt.

Không bao lâu, Hồ Ứng đứng ở phía sau Vũ Văn Vi Thần tiếp nhận điện thoại, vẻ mặt biến sắc, anh ta cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai Vũ Văn Vi Thần: “Tổng thống, báo cáo giám định DNA đã có kết quả.”

Vũ Văn Vi Thần nghe xong, trong lòng chấn động, nhưng vẻ mặt không có biến hóa, anh thấp giọng nói: “Nói.”

“Xác định là quan hệ cha con.” Hồ Ứng nhẹ nhàng phun ra vài chữ, nhưng lại là trong lòng Vũ Văn Vi Thần nổ “oanh” một tiếng, tay anh đang cầm ly để cao bỗng run lên, rượu đỏ hơi văng ra khỏi miệng ly, làm rơi trên chiếc khăn trải bàn.

Ngay lúc mọi người bị hấp dẫn bởi động tác này của Vũ Văn Vi Thần, cửa phòng tiệc bị người khác mở ra, hai đứa trẻ xinh đẹp cùng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Trời ơi, đây là con nhà ai vậy? Thật là đáng yêu nha.....” Người có phản ứng trước tiên ngồi ở gần cửa là phu nhân Tổng thống Thành Quốc là Nguyễn Thảo Mai, cô vốn đã ăn no, ánh mắt nhìn xung quanh, hai đứa bé này xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của cô.

Nghe giọng nói của Nguyễn Thảo Mai, ánh mắt của mọi người đều dừng lại

Trên người Đào Dục Huyền và Tiểu Nho, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

Vũ Văn Vi Thần có nằm mơ cũng không ngờ ai đứa bé này lại xuất hiện ở đây, trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ là người phụ nữ chết tiết kia đã đi đâu rồi?

Chính lúc này Đào Du Du đang đi tìm ai đứa bé thì nghe được giọng nói truyền đến trong tai nghe, nói rằng hai đứa bé đã đi đến phòng tiệc, cô hoảng sợ suýt chút mất hồn, nhanh chóng chạy đến phòng tiệc.

Cô cảm giác mình sớm muộn gì cũng bị ngài Tổng thống giết chết, hoặc là bị hai đứa bé này làm cho lo lắng đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tiểu Nho Bị Dọa Khóc

Lúc Đào Du Du chạy đến phòng tiệc, nhìn thấy hai đứa nhỏ đứng trước phòng tiệc mà không biết phải làm sao.

Sai rồi, nói đúng ra, là Tiểu Nho không biết phải làm sao.

Cô bé không biết tại sao chỗ này lại có nhiều người như vậy.

Bé chỉ nghe anh trai nói đến đây để tìm chú kia chơi đùa thôi.

Bây giờ lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người, làm trái tim nhỏ bé của bé càng thêm sợ hãi.

Vì sao tất cả mọi người lại nhìn bé? Cảm giác này không tốt chút nào.

Bị ánh mắt mọi người nhìn đến, Tiểu Nho kiềm nén một chút, rốt cuộc không nhịn được “oa” một tiếng khóc rống lên.

“Làm sao? Làm sao mà khóc? Tiểu bảo bối, con là ai vậy? Không khóc không khóc, di đi ôm con một cái nha...” Nguyễn Thảo Mai nhìn thấy Tiểu Nho khóc, lập tức đứng dậy rời khỏi ghế của mình tiến lên ôm lấy Tiểu Nho.

Vũ Văn Vi Thần lập tức chảy mồ hôi đầy mặt, hai đứa bé này xuất hiện thật đúng lúc nha, anh giới thiệu với mọi người thân phận bọn chúng như thế nào đây?

“Chào mọi người, đây là do năm đó tôi cưỡng x một nữ sinh nên cô ấy sinh cho tôi một cặp sinh đôi.....” Như vậy sao?

Có lẽ sau này anh không tham gia vào giới chính trị nữa, không còn mặt mũi nào làm việc với những người trên thế giới.

Sau khi Đào Dục Huyền bước vào cửa, ánh mắt cậu dừng lại người đàn ông đeo mắt kính ngồi bên cạnh Vũ Văn Vi Thần, mắt ông ta sáng như đuốc, chỉ nhìn chăm chăm, nhưng không mở miệng nói một câu nào. Giống như ngoài ý muốn nhìn thấy cậu ở trong này.

“Xin lỗi mọi người...Đây.....Đây là con của tôi.” Ngay lúc mọi người bị tiếng khóc của Tiểu Nho hấp dẫn, rốt cuộc Đào Du Du cũng xuất hiện, cô tiếp nhận Tiểu Nho từ tay Nguyễn Thảo Mai rồi ôm cô bé vào lòng dỗ dành, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đào Dục Huyền, cúi đầu xin lỗi mọi người.

“Thì ra là con của Đào quân gia, ta nói sao mà đáng yêu như vậy, thật sự là rất đẹp nha.” Nguyễn Thảo Mai cười cười vừa nói vừa véo nhẹ vào má Tiểu Nho.

“Con cô đã đến đây, cô giao công việc lại, đi bồi bọn nhỏ đi.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy Đào Du Du xuất hiện liền thờ phào nhẹ nhõm, anh phát tay nói.

“Được.....Được.” Nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói như vậy, Đào Du Du gật đầu đồng ý, sau đó xoay người muốn rời khỏi.

“Du Du, dù sao tôi cũng đã ăn no rồi, tôi và cô ra ngoài chơi đùa với bọn nhỏ đi, đã lâu không gặp đứa nhỏ đáng yêu như vậy.” Nguyễn Thảo Mai đứng trước mặt Đào Du Du nghe xong, liền nói như vậy.

Vừa dứt lời, ngài Tổng Thống Tiểu Dịch cũng là chồng của phu nhân Nguyễn Thảo Mai liền chảy mồ hôi lạnh, người phụ nữ này, đã nhiều năm rồi lại thích đùa trẻ như vậy, nhớ năm đó anh lừa gạt cô sinh hai đứa bé kia, cô lại đòi sống đòi chết không chịu, chẳng biết tâm tình của cô là gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

“Con ăn xong rồi, con cũng muốn đi.” Lúc này, Caramen Tiêu Nhã Hinh cũng nói mình ăn no, đồng thời bỏ dao nĩa xuống, cũng muốn gia nhập vào đoàn người trước mắt.

“Vừa đúng lúc lâu rồi không có gặp Đào Du Du, nên muốn tâm sự cùng cô ấy, tôi cũng muốn đi.” Vũ Văn Tuyết Lạc thấy thế cũng đứng dậy đi theo.

Được được, vì thế Đào Du Du đi, nhân tiện dẫn theo một đám phụ nữ trên bàn cơm luôn.

Vốn là Đào Du Du định đưa hai đứa nhỏ về nhà người cô, nhưng hiện tại lại gặp Tổng thống Phu nhân và thiên kim tiểu thư, và Nghị trưởng Phu nhân cũng đi theo, vì vậy chỉ có thể an bài mọi người ở bên trong hoa viên uống trà.

Đi vào trong hoa viên, Tiểu Nho đã ngừng khóc, kéo tay Đào Dục Huyền muốn chơi đùa với cậu.

Đào Dục Huyền còn bày ra bộ dáng suy nghĩ sâu xa, không biết trong đầu cậu đang suy nghĩ chuyện gì.

“Tiểu Chính Thái? Em tên là gì? Sao nhìn mặt em lại có vẻ mất hứng như vậy?” Tiêu Nhã Hinh ngồi trên ghế đá, quay đầu nhìn về phía Đào Dục Huyền, nhin không được tò mò hỏi.

“Chị ơi, anh trai không phải tên Tiểu Chính Thái, anh trai gọi là Quả Táo.” Tiểu Nho thấy Tiêu Nhã Hinh không để ý đến mình, chỉ nói chuyện với Đào Dục Huyền, cô bé mở miệng nói để làm hấp dẫn lực chú ý đến mình.

“Quả Táo? Vậy em gọi là gì?” Tiêu Nhã Hinh nghe Tiểu Nho nói như vậy, liền hỏi.

“Em gọi là Tiểu Nho.” Thấy Tiêu Nhã Hinh đã chú ý đến mình, Tiểu Nho vui vẻ nói.

“Cả nhà các em đều là hoa quả sao? Vậy mẹ em có phải gọi là Tiểu Bò Đào không?” Tiêu Nhã Hinh cười nói.

Tiểu Nho vừa nghe, vẻ mặt sùng bái nhìn cô ta: “Chị à làm sao chị biết được vậy? Chị thật thông minh nha, chị à! Em thấy chị rất xinh đẹp và rất thông minh, chị là tiên nữ sao? Chị...”

Tiểu Nho liên tục vuốt mông ngựa làm cho Tiêu Nhã Hinh đầu đầy vạch đen, Vũ Văn Tuyết Lạc ngồi một bên nói chuyện với Nguyễn Thảo Mai và Đào Du Du, vừa nghe thấy giọng nói của Tiểu Nho, khóe môi đều giật giật.

Tại sao cô không biết đứa bé này có lúc lại chân chó như vậy?

“Chị ơi, chị tên là gì?” Lần này Tiểu Nho xem như là dính trên người Tiêu Nhã Hinh, cô bé lắc lắc nhỏ bé trước mặt cô ta và hỏi.

“Em quản chị....” Tiêu Nhã Hinh không chịu được tiểu gia hóa bám người này, vẻ mặt không kiên nhẫn nghiêng đầu tránh đi.

“Tiểu bảo bối, chị con tên thật là đáng yêu nha Caramen.” Nguyễn Thảo Mai thấy con gái của mình phát cáu, lo lắng sẽ làm trái tim nhỏ bé của Tiểu Nho bị tổn thương, vì thế nhanh chóng trả lời.

“À.....Chị tên thật đáng yêu, chị là người đáng yêu nhất mà em đã gặp, chị làm người bạn tốt của Tiểu Nho được không?” Tiểu Nho vừa nghe Nguyễn Thảo Mai nói xong, lập tức hưng phấn lên.

“Không cần, tôi không cần kết bạn với một đứa bé, tôi không cần bạn.....” Quả quyết cự tuyệt, Tiêu Nhã Hinh tiếp tục quay đầu đi, không để ý đến

hình tượng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phụ Nữ Kiêu Kỳ

“Chị không thích Tiểu Nho sao? Tiểu Nho rất thích chị nha....” Tiểu Nho bị cự tuyệt trong lòng buồn bã, rất bi thương nhỏ giọng nói. Bộ dáng rất tội nghiệp, vẻ mặt đầy ủy khuất.

“Trên thế giới này người tôi thích không phải là bọn họ, chẳng phải tôi đây sẽ chết thật nhanh sao?” Tiêu Nhã Hinh rất không đồng ý, ánh mắt cô lại rơi trên người Đào Dục Huyền đang im lặng đứng một bên suy nghĩ sâu xa.

Tuy rằng cậu bé này không nói chuyện, nhưng mà sự tồn tại mãnh liệt của cậu làm người khác không thể bỏ qua.

Chủ yếu nhất là, cô rất tò mò, vì sao Tiểu Nho lại thích cô, còn cậu bé này nhìn một cái cũng không thèm nhìn đến cô.

Nội tâm Tiểu Nho tiếp tục bi thương, cô bé ngồi một bên vẽ vòng tròn.

Ánh mắt Tiêu Nhã Hinh dừng trên người Đào Dục Huyền hỏi: “Này, cậu bé, có ai thiếu nợ cậu rất nhiều tiền sao? Sao vẻ mặt của cậu lại cừu hận lớn vậy?”

Đào Dục Huyền đang trầm tư suy nghĩ, nghe giọng nói của Tiêu Nhã Hinh liền khôi phục lại tinh thần, trong ánh mắt cậu lóe lên tia lạnh lùng, khinh thường nói: “phụ nữ ngạo mạn.”

“Cái...Cái gì? cậu nói tôi là phụ nữ ngạo mạn?” Tiêu Nhã Hinh không ngờ cậu bé này mở miệng ra lại mắng người như vậy, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy rất khó chịu, nhảy từ trên ghế xuống chỉ thẳng vào mặt cậu quát: “cậu dựa vào cái gì dám nói cậu là phụ nữ ngạo mạn? cậu mới đúng là con trai ngạo mạn, mới đúng.....”

Nguyễn Thảo Mai thấy con gái của mình cáu kỉnh như vậy lại không nói gì, khi nào nha đầu kia bình tĩnh như anh trai nó thì tốt biết mấy.

“Mẹ, con đi dạo hoa viên một chút, ở đây không khí thật ngọt ngào.....” Đối với vẻ mặt tái nhợt phản bác của Tiêu Nhã Hinh, Đào Dục Huyền hoàn toàn không để ý trong lòng, rất tao nhã xoay người bước đi.

Đào Du Du cũng phát hiện không khí chỗ bọn nhỏ rất kỳ lạ, nghĩ rằng tính tình Đào Dục Huyền vẫn rất bình tĩnh, đi ra ngoài hoa viên sẽ không có vấn đề gì, vì vậy gật đầu đáp lại cậu.

Sau khi Đào Dục Huyền rời khỏi, Tiêu Nhã Hinh ngồi đó, lúc này bị Tiểu Nho quấy rầy không ngừng, làm cho cô hơi phiền, vì vậy tìm cớ chạy ra ngoài.

Tiểu Nho nhìn thấy anh trai và chị đều đã đi tự nhiên cũng không ngồi yên, lắc lắc mông nhỏ chạy theo Tiêu Nhã Hinh.

.....

Sau khi Tiêu Nhã Hinh đi đến hoa viên, lúc đầu định tình Đào Dục Huyền, sau đó sẽ lý luận với cậu bé này một trận.

Đúng lúc cô đang đi dạo trong hoa viên, kết quả vẫn chưa tìm thấy bóng dáng Đào Dục Huyền đâu, nhất thời cảm thấy không thú vị chút nào.

Cô dùng sức xoay người, đã thấy bóng dáng Tiểu Nho lén lút đi theo cô, nhìn không được nhìn cô bé nói: “Xuất hiện đi, đừng trốn nữa, em luôn đi theo chị làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bạn Tốt

“Tiểu Nho rất thích chị, chị làm bạn tốt với Tiểu Nho đi, Tiểu Nho không có bạn tốt, rất cô đơn.....” Tiểu Nho từ phía sau cây đi ra, rũ mắt xuống đi đến, vừa đi vừa chờ đợi Tiêu Nhã Hinh nói, trong ánh mắt cô bé muốn nói, cô bé tin chắc rằng Tiêu Nhã Hinh sẽ không đồng ý làm bạn với cô đâu.”

Nói thật ra, Tiểu Nho trở nên bi thương như vậy, đây cũng là một phần trách nhiệm của Vũ Văn Vi Thần.

Ai bảo hần bá đạo đem mẹ của bọn nhỏ từ Thành Quốc trở về Thương Quốc làm gì. Vì vậy Tiểu Nho đáng thương không có một người bạn bên cạnh, đi đến một nơi hoàn toàn lạ lẫm, bởi vì hiện tại đang nghỉ hè, nhà trả chưa khai giảng, bé chỉ có thể bị nhốt trong nhà bà cô ngoại. Đào Dục Huyền thì cả ngày bày ra bộ dáng thâm cừu đại hận tự nhốt mình trong phòng không biết nghiên cứu gì đối với cái máy vi tính, hoàn toàn không chơi với bé, kết quả Tiểu Nho kìm nén bi thương lâu như vậy rốt cuộc cũng gặp được một Tiểu Nhã Hình xinh đẹp có cá tính này, cũng khó trách đánh chết bé cũng quần lấy cho được.

Chẳng lẽ Tiểu Nhã Hình phải gặp mặt với một người thích mình như vậy sao, phải biết rằng cô là thiên kim Tổng thống, bên người có đủ các loại người vây quanh, cũng có rất nhiều người thích, nhưng mà bởi vì liên quan thân phận của cô nên phải giữ khoảng cách nhất định đối với những người đó.

Bây giờ lại xuất hiện ra một cô bé muốn làm bạn tốt với cô, nhìn bé có bộ dáng thật đáng thương, vẫn không đành lòng cự tuyệt rồi.

Sau đó, cô háng giọng một cái, rồi nói: “Vậy được rồi, chị đồng ý với em, nhưng mà em phải giúp chị một chuyện.”

“Dạ, chị cứ nói.” Nghe Tiểu Nhã Hình đồng ý làm bạn tốt với mình, Tiểu Nho rất cao hứng gật đầu liên tục.

“Bây giờ chị muốn yên tĩnh một chút, em trở về bên cạnh mẹ em đi.” Tiểu Nhã Hình cười cười nói với cô bé.

“Ách..... vậy được rồi.” Trên mặt Tiểu Nho hiện lên một tia thất vọng, nhưng lại đồng ý.

Nhìn bóng lưng Tiểu Nho rời đi, Tiểu Nhã Hình cười tà ác, vớ vẫn nhí, lần này phải sai khiến nhóc thôi.

Nhưng mà, rốt cuộc cậu bé kia đã chạy đi đâu rồi?

.....

Trong phòng tiệc, một đám đàn ông đang trò chuyện những vấn đề quan trọng về kinh tế chính trị, lúc này một người đàn ông mặc âu phục màu đen đến bên người đàn ông đeo mắt kính ngồi cạnh Vũ Văn Vi Thần rồi cúi đầu nói nhỏ vào tai anh ta vài câu, chỉ thấy ánh mắt của người đàn ông đó chớp nhẹ một cái, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Vũ Văn Vi Thần.

Vũ Văn Vi Thần cảm nhận được ánh mắt của anh ta, nhanh chóng nhìn lại, hai ánh mắt giao nhau, tự hồ cảm nhận được ánh mắt của đối phương đọc được suy nghĩ trong lòng mình.

“Tay nghề của đầu bếp ở nhà Vũ Văn Tổng thống thật ngon, thật sự làm cho người ta dự vị vô cùng.” Lúc này Tiêu Dịch đang ngồi một bên buông dao nĩa trong tay ra, cầm lấy khăn lau lau khóe miệng nói.

“Có thể được Tiêu Tổng thống tán thưởng, thật là vinh hạnh cho phủ Tổng thống của chúng tôi.” Vũ Văn Vi Thần nghe vậy, mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Không Định Nói Một Chút Gì Sao?

Âm thanh nói chuyện và khen tặng nhau trong bữa tiệc nhỏ dần, Vũ Văn Vi Thần chỉ chỉ cho phiên dịch viên đi theo mình, anh tự mình đưa đoàn người Tiêu Dịch đến ngủ ở nhà khách Quốc Tân, sau đó anh đi lên phòng sách ở trên lầu.

Người đàn ông đeo kính kia cũng đi theo lên lầu.

Đào Du Du đưa Vũ Văn Tuyết Lạc và Nguyễn Thảo Mai đến cửa phủ Tổng Thống, trở lại chuẩn bị đưa hai đứa nhỏ về nhà người cô, kết quả lại phát hiện không thấy bóng dáng Đào Dục Huyền đâu.

“Tiểu Nho, anh trai đi đâu rồi?” Sau khi Đào Du Du nhìn xung quanh tìm kiếm, không thấy tung tích của Đào Dục Huyền đâu, đành quay đầu hỏi Tiểu Nho ngoan ngoãn đi theo bên mình.

“Không biết, đã không thấy tăm hơi đâu.” Tiểu Nho lắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Đáng giận, tên xú tiểu tử này lại chạy đâu rồi chứ?” Đào Du Du cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, đêm nay đã bị hai đứa nhỏ này làm rối tung lên rồi.

“Mẹ, con buồn ngủ quá, bé bé....” Tiểu Nho vừa ngáp vừa đưa hai tay ra với Đào Du Du.

“Ngaoan, chúng ta đi tìm anh trai rồi trở về nhà bà ngoại nha.” Đào Du Du vừa ôm lấy Tiểu Nho, vừa hôn lên gương mặt cô bé, sau đó xoay người đi về

phía lầu chính.

Cô thông qua bộ đàm, thông báo với tất cả nhân viên trong phủ “lệnh truy nã” để mọi người cùng nhau tìm con trai giúp cô.

Lúc này trên lầu hai phủ Tổng Thống, ánh đèn đã sáng lên, Vũ Văn Vĩ Thần hơi mệt mỏi ngồi trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Người đàn ông đeo mắt kính kia lại ngồi đối diện với anh ta, im lặng chờ đợi.

“Không định nói một chút gì sao?” Tên đeo mắt kính trầm mặt thật lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng điệu của anh ta rất nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng trong ánh mắt anh ta lại là ý tứ chờ trả lời.

“Cậu muốn biết cái gì?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi mở mắt ra, tầm mắt rơi trên người đàn ông đeo kính.

“Nghe nói gần đây lại an bài người điều tra về người bị hại vào đêm năm năm trước, vì sao lại làm như vậy? không phải ngài đã cho chuyện kia đi vào quá khứ rồi sao?” Anh ta vừa hỏi vừa đưa tay nâng gọng kính trên mũi.

“Đây không phải là chuyện của cậu, chuyện cậu muốn làm là tập đoàn tài chính Thác Ngọc kia, nhưng mà người giúp đỡ lớn nhất ở phía sau không phải là tôi sao?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi nhíu mày, trên mặt không có nhiều cảm xúc. Mà trong lòng anh rất rõ, chỉ cần nói như vậy, sẽ hoàn toàn đánh mất cảm giác nghi ngờ của công tử tài phiệt Thác Ngọc này.

“Tôi còn nhớ trong 1 nhiệm kỳ mới, khi đó cha của ngài không ngồi trên vị trí hiện tại. Tuy nhiên đây không phải là nguyên nhân thay đổi chủ kiến của ngài, nhưng tôi phải nhắc nhở ngài một tiếng, địa vị hiện tại của ngài nhờ sự giúp đỡ rất nhiều từ tập đoàn tài chính Thác Ngọc, vì vậy sau này hy vọng ngài có thể giữ gìn quan hệ của chúng ta. Phải biết rằng, ngài không thành công bất cứ điều gì cũng đem Thác Ngọc lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Hiện tại, ngài âm thầm điều tra người bị hại năm năm trước đã bị tôi biết rõ, vì vậy tôi nghĩ, nhất định cũng sẽ biết những ý nghĩ khác của ngài, dưới tình huống như vậy, tôi hy vọng ngài cho tôi lý do để tiếp tục điều tra.” Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói xong, thu hồi ánh mắt lại, làm cho người khác không biết mới vừa rồi anh ta không phải là người gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Can Đảm Suy Đoán

Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói xong, trong phòng lại yên tĩnh lần nữa, Vũ Văn Vĩ Thần không nói gì, nhưng mặt anh hơi nhăn lại.

“Chẳng lẽ ngài Tổng thống đã quên, tập đoàn Thác Ngọc ngoại trừ có thể giúp đỡ ngài về kinh tế mạnh nhất, còn có thể thay ngài quét sạch những chướng ngại đó sao?” thấy Vũ Văn Vĩ Thần không nói lời nào, Thác Ngọc Mộ Dã lại tiếp tục nói.

“Cậu đừng làm càn.” Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông có vẻ mặt vô hại nhưng giọng nói lại tràn đầy lực sát thương kia.

“Xem ra, quả thật là tôi không thể mặc kệ mà ngồi nhìn rồi. Nếu ngài khẩn trương như vậy, như thế đã chứng minh sự việc có vẻ nghiêm trọng. Chẳng lẽ vị tân quân gia kia có quan hệ gì với ngài?” Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói, vẻ mặt cũng thay đổi, lộ ra bộ dáng đùa cợt.

Tuy hôm nay là lần đầu anh gặp Đào Du Du, nhưng căn cứ theo sự hiểu biết của anh đối với Vũ Văn Vĩ Thần, anh biết nếu không có bất kỳ nguyên nhân đặc biệt nào, anh ta sẽ không để cho một người phụ nữ trẻ như vậy vào trong phủ Tổng Thống đảm nhiệm chức vụ quản gia quan trọng này.

Mà lai lịch của Đào Du Du như vậy, không có tư cách ở trong phủ Tổng Thống làm nữ giúp việc, làm sao có thể làm quản gia được.

Mà hôm nay trên tiệc tối đã xảy ra sự việc kia càng làm cho anh cảm thấy nghi ngờ thêm.

Hai đứa con của quản gia lại có thể ngang nhiên chạy vào phủ Tổng Thống, nhưng lại xuất hiện trong tiệc tối quan trọng này. Vũ Văn Vĩ Thần đối với sự xuất hiện của bọn chúng hoàn toàn không có ý trách cứ nào, nếu chỉ vì có sự hiện diện của khách nước ngoài làm cho anh ta không thể phát cáu, anh ta có thể cho người đưa hai đứa nhỏ này ra ngoài, mà không để cho tự Đào Du Du đưa khỏi đây, dù sao cũng là một yến tiệc quan trọng như vậy, quản gia không có ở một bên, thật sự là không thể nào nói nổi.

Tất cả làm cho anh không thể không nghi ngờ thân phận của Đào Du Du.

Anh không biết nguyên nhân ban đầu Vũ Văn Vĩ Thần đưa Đào Du Du về Thương Quốc, cho nên anh cũng không cảm thấy nghi ngờ.

Mà những nghi ngờ này lại trùng hợp với chuyện Vũ Văn Vĩ Thần đang điều tra, điều này lại làm cho anh nghĩ đến.

“Không cần phải can đảm suy nghĩ, Đào Du Du không biết cái gì cả.” Tuy rằng Vũ Văn Vĩ Thần rất ngạc nhiên chuyện anh ta có thể đoán được chuyện gần đây anh điều tra Đào Du Du, nhưng trên mặt không lộ ra một chút ngạc nhiên nào.

Phải biết rằng, Thác Ngọc Mộ điều tra một chuyện nào đó trong bóng tối còn dễ dàng hơn anh.

“Xem ra chuyện này quả thật có quan hệ với cô ấy, chỉ là cô ấy không biết. Ngài Tổng thống, ngài muốn tự bản thân mình điều tra sao?” lại một lần nữa có được tin tức từ lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần, Thác Ngọc Mộ Đã cũng có suy nghĩ riêng.

“Năm năm trước, Đào Du Du chính là cô gái kia, mà hai đứa con của cô ấy.” Không nghĩ muốn tiếp tục giấu diếm chuyện này, Vũ Văn Vĩ Thần hít sâu một hơi, quả thật hôm nay, lúc anh biết được hai đứa con của Đào Du Du đều là con của anh thì anh đã hết sức sợ hãi rồi, hiện tại Thác Ngọc Mộ cũng muốn biết chuyện này, vậy anh cũng không để ý đến nhiều người biết bí mật này.

“Chẳng lẽ hai đứa bé đó là con của ngài?” Về mặt Thác Ngọc Mộ Đã hoàn toàn không thoái mái, hai mắt anh ta đột nhiên trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cô Ấy Là Người Vô Tội

“Bây giờ, cậu hơi hối hận vì đã biết chân tướng sự việc rồi sao?” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn biểu tình trên mặt Thác Ngọc Mộ thay đổi, cất lời châm chọc.

“Quả thật là như vậy, nhưng mà nếu tôi đã biết, chuyện này cứ để cho tôi xử lý đi.” Thác Ngọc Mộ từ trong con mắt kính khôi phục lại trạng thái bình tĩnh như ban đầu, hai tay ôm ngực nói.

“Cậu định xử lý thế nào?”

“Tất nhiên là dùng những biện pháp tốt nhất để dọn dẹp những chứng ngại vật xung quanh rồi.” Thác Ngọc Mộ nói, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong, sắc mặt tái nhợt nói: “Cậu đừng làm càn, cô ấy là người vô tội.”

“Nếu ngài Tổng thống thương hương tiếc ngọc như vậy, vậy thì có một cách khác thôi.” Thác Ngọc Mộ nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần phản ứng như vậy, nhin không được lại tiếp tục trêu chọc.

“Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi sẽ không cưới một người phụ nữ mà mình không có cảm giác đâu.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn vẻ mặt của anh ta hiểu được một cách khác là có ý gì, lập tức đầu đầy vạch đen phản bác.

“Lần này thật làm khó rồi. Nói đi thì phải nói lại, hai đứa bé kia nhìn thật giống ngài, nhất là cậu bé kia, gen của hai người các ngài cũng thật tốt.” Thác Ngọc Mộ nở nụ cười, anh ta rất thích nhìn vẻ mặt này của Vũ Văn Vĩ Thần, điều này làm tâm tình của anh ta thật vui vẻ.

“Cậu có tin ngày mai tôi sẽ để cho Sở Chứng Khoán kéo cổ phiếu của Tập đoàn tài chính Thác Ngọc của các người xuống điểm 0 không?” Bị Thác Ngọc Mộ trêu chọc làm Vũ Văn Vĩ Thần rất khó chịu, anh tức giận uy hiếp.

“Ày, tôi thật tò mò nếu ngài Vũ Văn và phu nhân Vũ Văn biết được hai đứa cháu nội của họ đã lớn như vậy thì có biểu hiện gì, đến lúc đó nhất định sẽ rất thú vị.” Nhưng mà Thác Ngọc Mộ đối không đề trong mắt với những lời uy hiếp của Vũ Văn Vĩ Thần, anh từ trên sofa đứng lên, sau đó đi đến cửa thư phòng, để lại bóng lưng cho Vũ Văn Vĩ Thần.

“Chết tiệt.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bóng lưng anh ta rồi đi liền chửi thề một tiếng, đầu óc lâm vào trầm tư.

“Cha....” Ngay lúc anh còn đang suy nghĩ sau này nên đối mặt với Đào Du Du và hai đứa con của mình như thế nào, đột nhiên một giọng nói trẻ con từ sau lưng anh truyền đến, anh hoảng sợ lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy Đào Dục Huyền một tay để trong túi quần, một tay để dọc theo chân, vẻ mặt bình tĩnh nhìn anh.

“Con.....Làm sao con có thể ở trong này? Con vừa gọi ta là cái gì?” đột nhiên Đào Dục Huyền xuất hiện làm Vũ Văn Vĩ Thần tròn to hai mắt, nghe cậu bé xưng hô với mình, chắc nó đã nghe được cuộc nói chuyện giữa mình và Thác Ngọc Mộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đào Du Du Có Đôi Tượng Thảm Mền

“Không biết mẹ biết chuyện này thì sẽ biểu hiện thế nào?” Hai mắt Đào Dục Huyền sáng ngời nhìn chăm chăm vào Vũ Văn Vĩ Thần, bày ra bộ dáng ông cụ non.

Uy hiếp anh?

Thằng ranh con này đang uy hiếp anh sao?

Trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần tràn đầy nghi ngờ đối với đứa bé trước mắt này.

Nó chính xác là bốn tuổi sao? Có thật là bốn tuổi không?

Nét mặt này cùng với sự uy hiếp nó hiện tại là của một đứa bé bốn tuổi sao?

“Con cảm thấy mẹ sẽ tin những gì con nói sao?” Ổn định lại tinh thần, Vũ Văn Vĩ Thần sẽ không dễ dàng gì bị tên nhóc này hù dọa, về mặt và giọng nói của anh lúc này hoàn toàn thả lỏng, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Đào Dục Huyền đứng trước mắt này.

“Bà sẽ không tin tưởng, nhưng mà... Con sẽ có biện pháp làm cho bà ấy tin tưởng.” Đào Dục Huyền nói xong, cười quỷ dị với anh, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa.

“Xú tiểu tử, con đứng lại đó, con muốn làm gì?” Vũ Văn Vĩ Thần thấy thế lập tức đứng dậy, bước một bước chạy đến xách Đào Dục Huyền lên, không để cho cậu bé chạy thoát.

“Buông ra.....” Đào Dục Huyền bị ôm lại bắt đầu giãy giụa, gương mặt nhỏ nhăn nhăn lại thành một đồng.

“Nói, con tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra ngoài.” Hai tay Vũ Văn Vĩ Thần ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cậu bé, anh chỉ có biện pháp duy nhất là ép buộc tên tiểu tử này giữ bí mật.

“Con đảm bảo sẽ không nói ra, con còn có thể giúp đỡ cha.” Trong mắt Đào Dục Huyền hiện lên một tia gian xảo, giống như vừa rồi cậu giãy giụa chỉ là nguy trang thôi, mà mục đích thật sự cậu muốn hợp tác với Vũ Văn Vĩ Thần.

“Giúp đỡ ta? Con hãy nói một chút xem.” Nghe những lời cậu nói, Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy hơi có ý tứ, tiểu gia hỏa này thật giống như một đứa nhỏ bất đồng, trước tiên nó bày ra bộ dáng dầy dạn kinh nghiệm, mà hiện tại nhìn lại thì có vẻ như trong cơ thể của nó đứng là một người lớn.

“Vừa rồi cha ngồi ở đây nói chuyện với chú kia, là người mà mẹ thích, cho nên mặc dù mẹ biết rõ cha là cha của chúng con, nhưng mẹ sẽ không chịu gả cho cha.”

“Cái gì? Con nói Thác Ngọc Mộ là người mà Đào Du Du thích?” Tin tức này là Vũ Văn Vĩ Thần hơi sợ hãi.

“Nói chính xác là đối tượng thầm mến, bởi vì nếu công khai người mình thích, chú kia sẽ không có lý do không biết mẹ. Trước kia con luôn ở trong phòng mẹ nhìn hình chú và những chuyện liên quan đến chú ấy trên máy tính, cứ nghĩ rằng chỉ là bạn của mẹ mà thôi, hôm nay nhìn thấy chú ấy như không biết mẹ, vì thế con nghĩ, chú ấy chính là đối tượng thầm mến lúc mẹ con là thiếu nữ rồi.” Đào Dục Huyền phân tích rõ ràng đầu ra đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thật Sự Là Con Chỉ Có Bốn Tuổi?

“Cho nên?” Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, người Đào Du Du thầm mến lại chính là Thác Ngọc Mộ, tuy rằng anh đối với cô không có nhiều cảm giác, nhưng suy cho cùng anh cũng là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng là cha của con anh, bây giờ đột nhiên nghe con trai của mình nói mẹ nó thích người đàn ông khác, trong lòng vẫn hơi khó chịu một chút.

“Cho nên mẹ con đối với cha không có bất kỳ uy hiếp nào, nếu cha vì muốn che giấu chân tướng sự việc năm năm trước mà ra tay với mẹ, tất cả chân tướng năm nó sẽ bị phơi bày ra, cái chức Tổng thống này của cha sẽ không cần làm nữa. Theo con được biết, gia tộc Đông Nam Lý bề ngoài giúp đỡ Đảng dân ý, nhưng lại lén lút kết cấu chặt chẽ với người đứng đầu của Đảng dân quyền, việc này một khi bị bọn họ nắm chút manh mối, Đảng dân quyền nhất định sẽ đẩy lên làn sóng lớn, ba không phải mất hết, không phải sao?”

Đào Dục Huyền vừa nói xong, về mặt Vũ Văn Vĩ Thần hơi âm trầm.

Anh hít thở nhìn chăm chăm vào cậu bé mà dựa theo huyết thống nó xưng là con trai này, nghi vấn trong lòng ngày càng nhiều.

Về chuyện Gia tộc nhà họ Lý cấu kết với Đảng dân quyền, về điểm này gần đây anh mới nghe, nhưng lại không có chứng cứ chứng minh là đúng, tại sao một đứa bé như nó lại biết?

Mà nó vừa mới nói những lời này, nếu xuất phát từ miệng Thác Ngọc Mộ nghe ra hợp lý hơn, nhưng mà lại xuất phát từ trong miệng một đứa nhỏ, làm sao nghe thế nào vẫn không được tự nhiên, hiện tại anh thậm chí đang nghi ngờ hai mắt của mình, đây là con của anh sao?

Nếu Đào Du Du sinh ra đứa trẻ này không phải là thần đồng, vậy nhất định nó là quái vật rồi.

“Con. Thật sự chỉ có bốn tuổi?” Anh không nhận được nghi vấn lớn trong lòng, liền mở miệng hỏi.

Đào Dục Huyền nghe vậy, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên gật đầu nói: “Không phải cha đã giám định DNA rồi sao?”

“Làm sao con biết ta đã giám định DNA rồi?” Vũ Văn Vi Thần phát hiện tại sao chuyện gì đứa bé này cũng biết?

“Không làm giám định DNA cha làm sao biết được con và Tiểu Nho là con của cha, dù cha thông qua điều tra để biết được cha và mẹ con có tình một đêm, nhưng cha vẫn không xác định được cha và chúng con là quan hệ cha con.” Đào Dục Huyền, không cho là đúng nói.

“Chuyện gia tộc Lý thị, làm sao con biết được?” Cảm thấy Đào Dục Huyền phân tích rất có đạo lý, tuy Vũ Văn Vi Thần rất ngạc nhiên trước năng lực suy luận và chỉ số thông minh của nó, nhưng ngoại trừ thói quen, anh dường như không có cách nào nhìn nó giống như một con quái vật.

“Cái này sao, con không thể nói với cha. Được rồi, hiện tại mẹ ở dưới lầu tìm con sắp điên rồi, con đã trốn ở đây lâu lắm rồi.” Đào Dục Huyền nói xong, từ trên ghế sofa nhảy xuống, phải trông chuẩn bị rồi đi.

“Đợi một chút, về quan hệ của chúng ta, trước tiên đừng nói cho mẹ con biết, như vậy sẽ tốt với cô ấy hơn.” Lần này Vũ Văn Vi Thần không ngăn cản Đào Dục Huyền, anh chỉ hơi lo lắng dặn dò.

“Được rồi, con hiểu người đàn bà kia hơn cha, trước lúc cha quyết định kết hôn với bà ấy, con tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho bà ấy biết.” Đào Dục Huyền vẫy vẫy tay, lưu lại bóng lưng cho Vũ Văn Vi Thần, sau đó dần dần biến mất trong tầm mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Đào Du Du tìm Đào Dục Huyền trong phủ Tổng Thống sắp điên lên, ngay lúc cô sốt ruột sắp rơi nước mắt, đã thấy Đào Dục Huyền xoa hai mắt đi từ trong lầu chính ra về mặt như chưa tỉnh ngủ.

“Bảo bối, con chạy đi đâu vậy hả? Con có biết đã hù chết mẹ rồi không? Nếu không tìm thấy con, mẹ nên làm cái gì bây giờ?” Đào Du Du vọt tới trước mặt Đào Dục Huyền, cô ôm cậu bé vào trong ngực, vừa khóc lóc vừa nói.

Đào Dục Huyền đầu đầy vạch đen, nhưng vẫn dùng giọng nói non nớt: “Con chỉ trốn ở một chỗ yên tĩnh ngủ một giấc thôi mà.”

“Đều do mẹ không tốt, lúc đầu nên trực tiếp đưa con về nhà, làm hại con mệt mỏi như vậy, thật xin lỗi, tha thứ cho mẹ được không?” Đào Du Du nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Đào Dục Huyền như vậy, nhận không được tự trách mình.

“Về nhà đi.” Đào Dục Huyền hơi không chịu nổi người phụ nữ trước mắt đang thao thao bất tuyệt này, khóe miệng liền gật gật, sau đó tránh khỏi cái ôm của cô, đi về phía cổng chính.

Tiểu Nho nhìn thấy Đào Dục Huyền, nhận không được một tay chống eo một tay chỉ vào cậu nói: “Anh trai anh không ngoan, để mẹ phải lo lắng, anh trai thối.”

Đào Dục Huyền không thèm nhìn đến cô bé, bỏ đi ra ngoài cổng.

Đào Du Du nhanh chóng ôm lấy Tiểu Nho đang thờ phỉ phò, đuổi theo Đào Dục Huyền.

Mà lúc này, trên thư phòng ở lầu hai sau lưng bọn họ, một đôi mắt xuyên qua cửa sổ đang lẳng lẳng nhìn bóng lưng bọn họ rồi đi.

.....

Hai ngày sau, bởi vì Vũ Văn Vi Thần muốn chiều đãi Tiểu Tổng thống, cho nên tỏ ra đặc biệt bận rộn, trên cơ bản đều không dùng cơm trong phủ.

Đào Du Du cũng được vui vẻ nhân rồi, dù sao chỉ cần Vũ Văn Vi Thần không tìm cô gây phiền phức, cô là quản gia nhân rồi nhất trên thế giới này rồi.

Buổi chiều ngày thứ ba, cô nhận được thông báo của Triệu Nho, nói Vũ Văn Vi Thần vẫn không về dùng bữa tối, vì vậy sau khi bàn giao toàn bộ công việc trong phủ, cô phóng túng vài giờ, đi bồi hai tiểu bảo bối thật tốt.

Từ phủ Tổng Thống ra ngoài lúc đầu cô đến cửa hàng ở trung tâm thành phố mua chiếc máy bay điều khiển, sau đó đến tiệm chuyên bán búp bê mua một con búp bê xinh đẹp, rồi đi về hướng biệt thự nhà cô của cô.

Đương nhiên là cô không biết ở phía sau cô, có một đội bảo vệ an toàn luôn đi phía sau bảo vệ.

Từ sau khi xác nhận được thân phận của cô, Vũ Văn Vi Thần bắt đầu sai người ngày đêm âm thầm bảo vệ xung quanh cô, để đảm bảo an toàn cho cô, đồng thời cũng đề phòng người biết bí mật nắm nó tiết lộ ra ngoài.

Đi đến phủ của Đào Tú Quyên, từ xa Đào Du Du đã nghe thấy âm thanh của Tiểu Nho trong sân truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Vui Mừng Hay Là Hoảng Sợ?

“Bà cô ngoại, cô dâu kia có xinh đẹp không?” Tiểu Nho vừa đi, vừa nghiêng đầu hỏi Đào Tú Quyên.

“Tất nhiên là xinh đẹp rồi, xinh đẹp giống như Tiểu Nho của chúng ta vậy đó.” Đào Tú Quyết vừa cười tí mắt vừa véo véo vào gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nho.

“Oa....Rất chờ mong cô dâu xinh đẹp kia nha.....Anh trai lớn nhanh một chút là có thể cưới cô dâu xinh đẹp rồi.” Tiểu Nho quay đầu nhìn Đào Dục Huyền đang im lặng đứng một bên.

Đào Dục Huyền không nói gì, chân mày nhíu chặt lại cùng một chỗ nhưng đang suy nghĩ chuyện gì rất quan trọng.

Đào Du Du đứng bên ngoài nghe bọn họ nói chuyện, biết bọn họ đang muốn đi ra ngoài, vì thế lặng lẽ trốn ở một bên, chờ đến lúc bọn họ đi đến cửa, bất thành linh nhảy ra chặn trước mặt bọn họ, dọa cho bọn họ nhảy dựng lên.

Kết quả.....

Kết quả.....

“Các con, mẹ đến rồi!” Âm thanh của cô rất lớn, vẻ mặt của cô rất khoa trương, thật đúng là làm cho người ta không phòng bị đã bị dọa sợ hãi mà.

Nhưng mà, chỉ dọa được một người mà thôi.

“Mỗi lần đều lấy có một chiêu ra đùa giỡn, không thấy chán sao?” Đào Dục Huyền sinh ra miễn dịch đối với sự xuất hiện bất thành linh của Đào Du Du, cho nên cậu rất bình tĩnh nhìn cô, trào phúng nói.

“Du Du, con đã lớn như vậy rồi sao vẫn giống như một đứa trẻ vậy?” Đào Tú Quyên bị một màn diễn này của Đào Du Du làm cho giật mình, nhìn không được nhỏ giọng quở trách.

“Mẹ, mẹ dọa con rồi.....” Tiểu Nho hoảng sợ trốn sau lưng Đào Tú Quyên, sau khi nhìn kỹ người trước mặt là Đào Du Du, vẻ mặt cô bé buồn bực bắt đầu trách mắng.

“Ha ha, đây chỉ là muốn cho các người một sự ngạc nhiên thôi.....” Đào Du Du đối mặt với ba người trước mắt không đồng ý với hành động này của cô liền cười nói, sau khi nhìn kỹ trang phục trên người họ, liền hỏi: “Các người đang muốn làm gì vậy?”

“Hôm nay là ngày đại hôn của đại công tử Đông Nam Lý thị, họ mời dự con đi tham dự tiệc cưới, nhưng dự con đang ở nước ngoài, hiện tại không về kịp, cho nên cô đi thế ông ấy, hai đứa con bảo bối của con vừa nghe đến tiệc cưới, đều ầm ĩ muốn tham dự, nếu con đã đến đây, thì cùng đi với chúng ta luôn đi, có con đi cùng với bọn nhỏ, cô cũng đỡ lo lắng hơn.” Đào Dục Huyền vừa nói, vừa kéo cánh tay Đào Du Du cùng đi với bà.

“Chờ một chút.....Con.....Con không muốn đến nơi náo nhiệt.....” Đào Du Du có chút do dự liền khoát tay nói.

“Mẹ, Tiểu Nho muốn đi xem cô dâu, xin mẹ đi cùng với con đi.....” Tiểu Nho nhìn thấy Đào Du Du cự tuyệt, lập tức kiễng chân lên nắm lấy bàn tay cô, sau đó kéo cô đi ra ngoài.

“Này.....Chờ một chút, mẹ có mua quà đến cho con các con, trước tiên các con xem quà này một chút đi.” Đào Du Du nói xong, mở túi lớn trong tay mình ra, lấy hai món đồ chơi bên trong ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Con Muốn Làm Con Gái Của Tổng Thống

“A! là búp bê, cảm ơn mẹ.” Tiểu Nho bị hấp dẫn, hai mắt vui vẻ cong lên thành hình lưỡi liềm.

“Ngây thơ.” Đào Dục Huyền lại rất bình tĩnh nhìn thoáng qua chiếc máy bay điều khiển từ xa, sau đó đem nó bỏ vào trong túi lớn, cất giọng khinh thường nói.

Đối với hai đứa con sau khi nhìn thấy quà lại có sự trái ngược cách xa nhau, Đào Du Du vừa vui vừa buồn, cô thật muốn đưa Đào Dục Huyền đến bệnh viện kiểm tra một lần xem, nhìn tiểu gia hỏa này hoàn toàn không giống một đứa nhỏ bốn tuổi.

“Được rồi, trước tiên thu dọn đồ chơi lại đi, chúng ta sắp đi rồi.” Đào Tú Quyên nhìn thấy lái xe đã chờ ở trước cửa, vì thế vừa nói chuyện vừa lấy con búp bê trong tay Tiểu Nho bỏ vào trong túi lớn, sau đó đi về phía chiếc xe.

Đào Du Du không thể từ chối, đành phải đi chung với bọn họ, tuy rằng cô không thích náo nhiệt, nhưng mà tốt xấu gì cũng nên cùng ở với bọn nhỏ một thời gian, như vậy cũng không tồi mà.

Sau khi lên xe, Tiểu Nho nói chuyện không ngừng, cô bé liên tục hỏi Đào Du Du về chuyện cô “bạn tốt” Tiểu Nhã Hinh kia, hỏi cô vì sao cô ấy không đến tìm bé, vì sao không chơi với bé, vì sao không gọi điện thoại cho bé.

Đào Du Du bị cô bé quấy rối thật không có biện pháp. Đành phải nói: “chị kia là con gái của ngài Tổng Thống, giống như một công chúa vậy, cô ấy luôn bận rộn, ngày mai phải trở về nước của mình rồi, cho nên không có thời gian đến gặp Tiểu Nho.”

“Con gái của ngài Tổng Thống? A, con cũng muốn làm con gái của ngài Tổng Thống, con cũng muốn giống như công chúa, sau đó có thể chơi chung với chị gái xinh đẹp kia rồi.....” Tiểu Nho hồn nhiên chớp chớp mắt, giọng nói cực kỳ đáng yêu.

“A...Ha ha..... Con còn mơ mộng hơn mẹ nữa.....” Đào Du Du đối với cách nghĩ ngây thơ của con gái liền chảy mồ hôi lạnh, khóe miệng hơi giật giật, nói thầm trong lòng.

Đào Dục Huyền nghe lời Tiểu Nho nói xong, khóe miệng cười đắc ý.

Xe chạy hơn nửa giờ, liền dừng lại trước một Sơn Trang thật đẹp, bởi vì Đào Du Du không nghĩ mình đến để tham dự tiệc cưới, cho nên trang phục cô mặc trên người là áo sơ mi đơn giản và váy dài đến gối, mái tóc dài thả tùy ý sau ót, so sánh với các cô gái nhà quyền quý khác thì trông cô thật bình thường.

Sau khi xuống xe, cảnh đầu tiên đập vào mắt là công viên vòm hoa hồng thật lớn, làm cho người ta có cảm giác lạc vào thế giới cổ tích.

“Oa, thật là đẹp.....” Tiểu Nho ngẩng đầu nhỏ đáng yêu lên, nhìn thấy hoa tươi và bong bóng hình trái tim liền khen ngợi.

Đào Dục Huyền thì bày ra vẻ mặt lạnh nhạt đứng một bên, giống như cảnh lãng mạn ấm áp này hoàn toàn không liên quan gì đến cậu bé.

Sau khi được nhân viên lễ tân chỉ dẫn, bọn họ nhanh chóng tiến vào trong hội trường, lúc này đã là năm giờ chiều, dựa theo thiệp mời đây là lúc thời gian buổi lễ bắt đầu, nên cũng không sai giờ lắm.

Bên trong hội trường có rất nhiều người, tất cả mọi người đều mặc đồ đẹp, trò chuyện vui vẻ, điều này làm cho Đào Du Du nhớ đến cảnh lần đầu tiên cô cùng Vũ Văn Vĩ Thân tham gia một yến tiệc tư nhân.

Không ngờ tới chính mình lại nhớ đến anh ta, đến khi trong đầu cô hiện ra gương mặt Vũ Văn Vĩ Thân, cô lại rùng mình một cái.

Đáng giận, tại sao không có lý do nào mà tự nhiên lại nhớ đến người đàn ông mặt than kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thác Ngọc Công Tử Vạn Người Mê

Đào Tú Quyên vừa vào trong hội trường thì một đám phu nhân đã vây quanh bà, ừm, nói chính xác, là tham gia vào trong đám phu nhân kia.

Dù sao, bà cũng giống như phu nhân Nghị viên có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong những trường hợp này.

Tiểu Nho vẻ mặt hưng phấn chạy xung quanh hội trường vui đùa với các bạn nhỏ khác, riêng Đào Du Du sau khi vào hội trường thì không thấy tăm hơi đâu.

Đào Du Du nhìn về phía chân trời nơi xa xôi, tuy rằng sắp qua ba giờ, nhưng thời gian này là tuyệt nhất.

Cô nhìn xung quanh một vòng, thật tốt, toàn là người lạ. Cô đã rời khỏi thành thị, quốc gia này lâu lắm rồi. Mà sau khi trở về đây, đây là lần thứ hai cô tham gia cuộc gặp gỡ với nhiều người như vậy, cũng khó trách cô không thích ứng với hoàn cảnh nhiều người như vậy.

Sau khi bôi bàn bụng ly rượu đi, cô yên lặng lui về một góc nhỏ trong khu vườn lớn này, ngồi trên chiếc xích đu bên giàn hoa, lặng lẽ nhìn đám người trò chuyện vui vẻ ở trước mắt này, cô không muốn biết những nụ cười hào nhoáng che giấu sự dối trá ở phía sau, cô chỉ cố gắng không muốn người khác chú ý đến mình.

Ngồi trong góc được vài phút, đột nhiên hội trường náo nhiệt trở lại, Đào Du Du tưởng rằng cô dâu chú rể đã thu hoạch được rất nhiều, vì vậy đứng lên nhìn về phía ồn ào kia, kết quả nhìn thấy bởi vì sự xuất hiện của anh ta, làm cho hội trường sôi nổi thêm.

Đào Du Du liếc mắt một cái, liền ngây dại.

Mặc dù ở trong đám người đó, mặc dù có rất nhiều công tử nhân sĩ vây xung quanh, nhưng mà không thể phủ nhận, người nào đó đứng bên cạnh anh ta, sẽ bị hào quang của anh ta che đầy hết.

Anh ta là một người như vậy, mặt dù không lên tiếng, chỉ yên lặng đứng nơi đó, cũng sẽ làm cho vô số ánh mắt hâm mộ.

“Ai da, đó không phải là Thác Ngọc công tử sao? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta đó, đẹp trai hơn so với hình trong tạp chí nữa, làm sao bây giờ? Tôi thật sự rất thích anh ta.Nếu có thể làm người phụ nữ của anh ta, cho dù là muốn tôi chết, tôi cũng đồng ý.”

“Cô là như vậy, cho dù có chết, Thác Ngọc công tử cũng sẽ không thích cô, chẳng lẽ cô không biết anh ta có người thầm mến rồi sao?”

“Cái. Cái gì? Người thầm mến? Làm sao có thể? Thác Ngọc công tử là người đàn ông hoàn mỹ như vậy, loại phụ nữ nào mới xứng đôi với anh ta?”

“Cô tin hay không, đây là chính anh ta nói. Còn về người phụ nữ kia là ai, ngược lại anh ta sẽ không nói nhiều quá, đã từng có rất nhiều thám tử cùng đám chó săn không sợ chết đã điều tra chuyện này, kết quả đã bị bảo vệ của Thác Ngọc công tử đánh cho một trận toi đời, hơn nữa còn làm cho mất tích luôn. Còn về việc bọn họ đã đi đâu, có người thì nói ra nước ngoài, có người thì nói đã đưa bọn họ đến một vùng nông thôn xa xôi để đi chăn trâu, ai mà biết được.”

“Theo cô nói như vậy, chúng ta đều không có cơ hội rồi?”

“Hừ... Ai nói? Chỉ cần một ngày nào Thác Ngọc công tử chưa kết hôn, tôi sẽ không buông tha. Tuy rằng không biết người anh ta thầm mến là ai, nhưng tôi tin tưởng anh ta sẽ yêu tôi, nếu không tin, các người cứ chờ coi đi.”

Đào Du Du đứng cách đó không xa nghe cái vị phu nhân bàn luận về chuyện Thác Ngọc công tử, những lời này truyền vào tai Đào Du Du, làm cho cô cảm thấy trong lòng rất buồn bực.

Thác Ngọc Mộ có thích phụ nữ, vậy người kia là ai?

Cô không nhận được bắt đầu mơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Một Chút Hiền Lành Của Ngài Tổng Thống

Trung tâm khoa học kỹ thuật quốc phòng thành Phố Định Khôn.

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần và Bộ trưởng bộ quốc phòng đi tham quan sự phát triển mới nhất của một tên lửa tầm xa, đối với thời gian để làm hành động hướng dẫn. Trên đường trở về, đột nhiên anh quay đầu lại nói với Hồ Ứng: “Hủy bỏ tiệc tối hôm nay ở Quốc Tân Quán, trở về phủ Tổng Thống.”

“Dạ, ngài Tổng thống.” DiễndànL«eQuyĐ»ôn. Hồ Ứng nghe xong, lập tức gọi điện thoại về phủ Tổng Thống.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã được kết nối.

“Chào ngài, đây là phủ Tổng Thống.”

“Tôi là Hồ Ứng, thông báo với Đào quân gia, Tổng thống trở về dùng bữa tối, dự định một giờ nữa sẽ đến.”

“Dạ, nhưng mà..... Buổi chiều Đào quân gia đã ra ngoài rồi.”

“Cái gì? Đào quân gia không có ở trong phủ Tổng Thống?” Hồ Ứng ngạc nhiên hỏi.

“Ngài yên tâm, tôi lập tức liên lạc với cô ấy để cô ấy trở về gấp.” Đầu dây bên kia điện thoại khẩn trương nói.

Hồ Ứng không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe những lời Hồ Ứng nói, người phụ nữ ngu ngốc kia thừa dịp anh không có ở nhà hai ngày dám bỏ bê công việc, lá gan của cô ta ngày càng lớn rồi.

“Lập tức điều tra xem cô ấy ở đâu.” *Đã đến đầu L* «*ề Quý Đ*»*ôn*. Vũ Văn Vĩ Thần lạnh giọng ra lệnh, vẻ mặt không tốt lắm.

“Dạ.” Hồ Ứng nghe xong, không dám chậm trễ, lập tức gọi điện thoại cho nhân viên bảo vệ ngầm đi theo Đào Du Du.

Khi biết được đáp án Đào Du Du có mặt ở tiệc cưới của Lý thị, anh ta lập tức báo cáo lại cho Vũ Văn Vĩ Thần.

“Tiệc cưới con cả của Lý trưởng Dũng? Cô ta có nhã hứng đi dự náo nhiệt như vậy.” Vũ Văn Vĩ Thần thoáng chút dâm chiêu lắm bầm.

“Nghe nói Thác Ngọc tiên sinh của đi rồi.” Hồ Ứng nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, lại nói tiếp.

“Thác Ngọc Mộ Dã?” *Đã đến đầu L* «*ề Quý Đ*»*ôn*. Vũ Văn Vĩ Thần nghe tin này, trong đầu lập tức suy nghĩ đến.

Chẳng lẽ người phụ nữ ngốc này thấy Thác Ngọc Mộ Dã đi dự tiệc cưới, cô ta cũng đi theo sao?

Cô ta thích hấn như thế?

Đông Nam Lý thị, đứa nhỏ Đào Dục Huyền kia đã từng nhắc nhở anh, bọn họ cùng với những tên cầm đầu Đảng dân quyền cấu kết với nhau, hiện tại xem ra, có nhiều việc cần anh phải tự tìm chứng cứ rồi.

“Không cần thông báo cho Đào Du Du về phủ, chúng ta đi đến chỗ tiệc cưới.” Vũ Văn Vĩ Thần vẻ mặt không cảm xúc mở miệng, ánh mắt của anh ta hơi trong veo mà lạnh lùng.

“Ách.....Dạ.” Hồ Ứng nhẹn không được đồ mồ hôi lạnh, ngài Tổng thống của bọn họ không phải là người hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Gặp Được Bạn Cũ

Trong hội trường, ánh mắt Đào Du Du chăm chú nhìn theo bóng dáng Thác Ngọc Mộ, không bao lâu, trên vai truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó, một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai cô: “Đào Du Du.....”

Đào Du Du theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại, cô nhìn thấy một cô gái trông thật quen mắt đứng sau lưng mình, nhưng lại không nghĩ ra cô ấy là ai.

“Cô.....Cô là?” Đào Du Du do dự một chút liền hỏi thăm, chân mày cô hơi nhíu lại, trong đầu không ngừng nhớ lại xem người trước mặt là ai.

“Đúng là cậu rồi, Đào Du Du, mình là Lý Mỹ Ngôn, là bạn học trung học cùng cậu, chẳng lẽ cậu quên rồi sao?” sau khi Lý Ngôn xác nhận người trước mặt này là Đào Du Du, cô lập tức vui vẻ nói chuyện.

“Lý Mỹ Ngôn? Ông trời ơi, đã bao lâu chúng ta không gặp rồi? Không ngờ cậu lại đẹp như vậy. Thật vui khi gặp lại cậu ở đây.” Cuối cùng Đào Du Du cũng nhận ra người trước mặt này là ai. Đây không phải là Lý Ngôn luôn ngồi ở phía sau cô lúc còn học trung học sao?”

Khi đó Lý Mỹ Ngôn rất nhát gan, nói chuyện cũng rất nhỏ, thường xuyên bị mọi người coi thường.

Không ngờ năm năm không gặp, tính cách của cô ấy lại thoải mái rất nhiều.

“Năm đó tốt nghiệp, chúng tôi nghe nói nhà cậu xảy ra chuyện, lúc ấy tất cả mọi người đều biết tối hôm đó cậu về nhà, còn tưởng rằng cậu với ba cậu đều đã..... Hiện tại xem ra, mặc dù chúng ta xa cách mấy năm nay, nên cũng khá tốt, hoan nghênh cậu trở về.” Lý Mỹ Ngôn nói xong, nở nụ cười vui vẻ.

“Tôi hôm đó mình chưa về nhà, cho nên tránh được một kiếp.” Đào Du Du nói xong, vẻ mặt hơi âm ỉm.

“Đúng. Thật xin lỗi, mình. mình không cố ý nhắc lại tâm sự của cậu.” Lý Mỹ Ngôn nhìn về mặt Đào Du Du thay đổi khác lạ, nhìn không được giải thích.

“Không sao, dù sao chuyện cũng đã qua lâu rồi, mình cũng trở nên rất kiên cường rồi.” Đào Du Du cảm giác mình có chút thất thố, vì vậy ngẩng đầu lên cười nói với Lý Mỹ Ngôn.

“Ừ, cậu thật sự giống như năm đó, một chút cũng không thay đổi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cậu đi cùng với ai đến đây tham dự tiệc cưới của anh trai mình vậy? bạn trai sao? Nhất định phải giới thiệu cho mình biết nha.” Thấy Đào Du Du nở nụ cười, vẻ mặt Lý Mỹ Ngôn cũng thả lỏng, cô nhìn không được liên tục ghẹo.

“Tiệc cưới của anh trai cậu? Vậy. Chẳng lẽ. Cậu là tam tiểu thư của Lý thị?” Đào Du Du làm sao cũng không nghĩ đến, một cô gái đã từng ngồi phía sau lưng mình luôn ít nói lại có bối cảnh kinh người như vậy.

Gia tộc Đông Nam Lý thị như vậy, có địa vị rất quan trọng ở Thương Quốc.

“Ha ha, không cần nói như vậy, cậu cứ gọi mình là Ngôn Ngôn là được rồi.” Lý Mỹ Ngôn nói xong, vẻ mặt hơi xấu hổ cười cười.

Đào Du Du biết phản ứng của mình hơi khoa trương một chút, liền cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thật xin lỗi đã đụng phải anh

Bốn mươi phút sau, Vũ Văn Vĩ Thần có mặt tại hội trường tổ chức tiệc cưới.

Sau khi mười mấy vệ sĩ đi theo dàn thành hai hàng mờ đường, căn tất cả các chương ngại trước cửa hội trường thì anh mới chậm rãi bước xuống xe.

Trong nhất thời, cả hội trường trở nên hỗn loạn.

Mà chủ nhân của bữa tiệc cưới này, trưởng tộc đương nhiệm của Lý thị Lý Trường Dũng tất nhiên là phải đích thân ra trước cửa tiếp đón.

"Đó là ngài Tổng thống phải không? Ngài Tổng thống cũng tới tham dự hôn lễ của anh trai sao?" Lý Mỹ Ngôn theo sự xô xao của mọi người cũng đưa mắt nhìn sang, lập tức kinh ngạc hô lên.

"Cái cái gì? Cô nói ngài Tổng thống hả?" Đào Du Du nghe vậy, cũng quay ngoắt lại nhìn về phía cửa, chỉ thấy lúc này rất nhiều khách quý của tiệc cưới đã đứng ở đó. Bọn họ cũng rất tự giác chia làm hai hàng đứng ngay ngắn, tất cả là để nghênh đón vị Tổng thống đại nhân hoa hoa lệ lệ kia.

Tới khi ánh mắt Đào Du Du rơi trên gương mặt cùng nụ cười lịch lãm của Vũ Văn Vĩ Thần thì cô bất chợt cảm thấy có một cơn gió lạnh quét qua đến rùng cả mình.

Làm sao anh có thể xuất hiện tại nơi này?

Không phải theo lịch trình thì tối nay anh có tiệc chiêu đãi sao?

Có vô vàn những dấu chấm hỏi bay qua lượn lại trong đầu Đào Du Du, khiến trong một khoảng thời gian ngắn cô không thể phản ứng kịp.

"Du Du, mình đi qua đó chào hỏi. lát nữa quay về chúng ta tán gẫu tiếp nhé." Lý Mỹ Ngôn nói xong, nhẹ nhàng vẫy lên hướng về phía Vũ Văn Vĩ Thần đi tới.

"A, được." Đến khi Đào Du Du phục hồi lại tinh thần lên tiếng đồng ý thì đã chỉ thấy bóng lưng của Lý Mỹ Ngôn rồi.

Trong lòng cô không khỏi cảm thán, xem ra thể diện của ngài Tổng thống cũng thật lớn, vừa xuất trận thì mọi người ai ai cũng đều muốn vây quanh anh.

Yên lặng thờ dài một cái, Đào Du Du gượng tay lên uống cạn nửa ly rượu đỏ còn lại trong tay, xoay người chuẩn bị đặt ly rượu trên mặt bàn thì lại không cẩn thận đụng phải một bức tường thịt rắn chắc.

"Thật. Thật xin lỗi." Đầu cũng không kịp ngẩng lên, cô ngay lập tức cúi đầu lia lịa nói xin lỗi.

"Thân là Đại quân gia của Tổng thống, vậy mà ngài Tổng thống tới đây cũng không ra nghênh đón. Lá gan của cô đúng là rất lớn đấy." Trả lời Đào Du Du không phải là một câu "Không sao" như lẽ thường mà là một giọng nói trầm thấp đầy từ tính. Trong giọng nói đó còn mang theo một chút đùa giỡn,

đường như cũng chẳng để tâm đến việc vừa mới xảy ra.

Tiếng nói này.

Rất quen thuộc!

Đào Du Du cho là mình nghe nhầm, người đàn ông hiện tại đang đứng trước mặt cô là anh sao?

Thật sự là anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nhìn anh chăm chăm

Đào Du Du thận trọng ngẩng đầu lên, khi ánh mắt thực sự rơi trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn kia thì trái tim giống như có một dòng điện 100V chạy qua, mạnh mẽ đập trong lồng ngực.

Là anh, thật sự là anh.

Thác Ngọc Mộ Dã ! ! !

Anh đứng sau lưng cô từ khi nào mà cô lại không hề hay biết.

"Lần nào cũng đều nhìn tôi chăm chăm như vậy, không cảm thấy thất lễ sao?" Đối với cái nhìn thẳng trực tiếp của Đào Du Du, Thác Ngọc Mộ Dã cũng không nhận được nhỏ giọng ở bên tai cô giễu cợt nói.

"Hả? Á." Sau khi phản ứng kịp, Đào Du Du lập tức đỏ mặt tới mang tai, thu hồi tầm mắt của mình. Tay chân luống cuống không biết nên mở miệng nói gì mới phải.

"Xem ra Vĩ Thần nói cũng không sai. . . ." Thác Ngọc Mộ Dã nói, lui về đằng sau một bước, kéo ra khoảng cách giữa hai người. Anh chỉ nói một nửa, còn một nửa sau là, cô quả nhiên là một người phụ nữ gốc không biết cái gì.

"Ngài Tổng thống? Anh ấy nói tôi cái gì?" Đào Du Du nghe thấy anh nhắc tới Vũ Văn Vĩ Thần thì không nhận được mà mở to mắt, mở miệng hỏi.

"Anh ấy sắp qua đây rồi, tự cô đi hỏi anh ấy đi." Thác Ngọc Mộ cười như không cười hất mặt về phía sau Đào Du Du ám chỉ.

Đào Du Du cũng theo tầm mắt của anh mà quay đầu lại, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đang đi về phía cô.

Thôi xong, nhìn bộ dạng này thì chắc hôm nay cô sẽ bị anh mắng cho một trận rồi.

Vốn dĩ còn nghĩ anh không quay về ăn cơm thì mình có thể tranh thủ chuồn ra ngoài một lát, không ngờ nhanh như vậy đã bị bắt quả tang tại trận.

Có hơi chột dạ xoay đầu về, lúc này Đào Du Du rất muốn đọc một câu thần chú gì đó có thể giúp mình an thần.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra được cảnh Vũ Văn Vĩ Thần chỉ thẳng vào mũi cô mà quát mắng, thật quá bi kịch.

"Có vẻ như tôi đã quấy rầy hai người rồi." Chỉ mấy giây sau, Vũ Văn Vĩ Thần đã đi tới chỗ của Đào Du Du. Câu đầu tiên mà anh nói vừa nghe thì giống như là lời nói khách sáo lịch sự nhưng rơi vào tai cô thì rõ ràng nó còn mang theo cả sự châm chọc.

Cô tiếp tục cúi đầu xuống không dám lên tiếng, trong lòng đã âm thầm chuẩn bị tinh thần sẵn sàng anh dừng hý sinh.

"Có thể được ngài Tổng thống quấy rầy, đây là vinh hạnh của chúng tôi." Về mặt của Thác Ngọc Mộ không thay đổi một chút nào, vẫn luôn duy trì nụ cười thân thiện, ánh mắt di chuyển qua lại giữa hai người ở trước mặt.

"Ngài Tổng thống, bây giờ cách hôn lễ chính thức còn nửa giờ nữa, mời ngài tới phòng khách quý để nghỉ ngơi một chút trước vậy." Lúc này, chủ nhân của bữa tiệc Lý Trường Dũng đứng ở sau lưng Vũ Văn Vĩ Thần khẽ tiến lên một bước xin chỉ thị.

"Cũng được." Vũ Văn Vĩ Thần gật đầu, sau đó thâm trầm nhìn Đào Du Du đang rũ đầu không nói một lời nào ở trước mặt một cái, rồi xoay người đi theo Lý Trường Dũng tiến vào gian nội thất mang kiến trúc Châu Âu cổ ở bên trong.

.....

Chương 76: Phát Hiện Âm Mưu

Lúc này, bên trong tòa nhà cổ kính mang phong cách kiến trúc Châu Âu, bên trong một căn phòng kính, có một người đàn ông đang nghe điện thoại.

Hắn lại không biết, bên trong một góc tủ nhỏ có một bóng dáng nho nhỏ đang ẩn nấp trong đó.

“Đừng, dựa theo lời Đồng Sự Trưởng vừa mới phân phó, đã kéo mấy chậu hoa Mặc Lan đến phòng nghỉ khách quý, anh ta tuyệt đối sẽ không phát hiện, tôi đã phân phó với người bảo vệ bên ngoài sau khi ngài Tổng Thống vào phòng sẽ khóa trái cửa lại, đến lúc đó tôi tin tưởng anh ta sẽ không trốn thoát được.” Người đàn ông kia vừa nói xong, đã trực tiếp cúp điện thoại. Trên gương mặt béo mỡ của hắn ta nở nụ cười tà ác.

Toàn bộ cuộc đối thoại này đã bị Đào Dục Huyền trốn trong góc tủ kính nghe được, trong lòng cậu nghĩ Mặc Lan xảy ra chuyện gì?

Người đàn ông trung niên kia ở trong phòng lâu lắm mới đi ra ngoài.

Sau khi đợi ông ta ra khỏi phòng, Đào Dục Huyền từ trong góc tủ chạy ra, leo lên trên bàn làm việc, mở máy tính ra tìm tài liệu manh mối.

Sau khi cậu mở tất cả tập tin tài liệu lên, tìm thấy một tập tin tài liệu đã bị khóa mật khẩu.

Cúi đầu trầm ngâm một lúc, cậu nhanh chóng nhập một dãy số vào mật khẩu. Chỉ một giây sau, trên màn hình máy tính hiển thị thông báo nhập mật khẩu chính xác. Khóe môi cậu nhếch lên một nụ cười châm chọc: “Thật đúng là nhớ tình bạn cũ, nhiều năm rồi, mật khẩu này vẫn không thay đổi.”

Mở tập tin ra, cậu nhanh chóng tìm thấy một tập tin nhỏ “tin nhắn bí mật”, cậu lập tức trọn to hai mắt.

Trong đó không phải là cái gì khác, đó là tài liệu cụ thể về Vũ Văn Vĩ Thần, trong đó viết rất rõ chứng dị ứng hương thơm hoa Mặc Lan.

Đầu óc Đào Dục Huyền như bị nện trúng một búa, cậu nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, muốn đến ngăn cản Vũ Văn Vĩ Thần vào trong phòng nghỉ dành cho khách quý.

Hoàn cảnh nơi đây cậu rất quen thuộc, quả thật có thể nói nhắm mắt cũng có thể tìm đường được.

Đi xuyên qua hành lang dài, sau đó xuống vài dòng cầu thang, lúc cậu nhìn thấy phòng VIP, đã thấy vài người đàn ông từ bên trong phòng đi ra. Mà ở một bên hành lang khác, còn có mấy người của Lý thị trốn một góc để quan sát.

Cửa phòng VIP rất nhanh đã mở ra, Đào Dục Huyền biết mình đã đến chậm một bước, rất hiển nhiên, người mặc âu phục màu đen đứng bên cạnh cửa là vệ sĩ của Vũ Văn Vĩ Thần, như vậy nói cách khác, Vũ Văn Vĩ Thần đã đi vào phòng VIP rồi.

Nếu lúc này cậu vào gọi ông ta ra ngoài, chắc sẽ không được, những người bảo vệ biết cậu, tuyệt đối sẽ không để cậu đến gần.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc phải làm sao mới để cho Vũ Văn Vĩ Thần thoát được khỏi nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Mùi Hương Trí Mạng

Bên trong phòng VIP, Vũ Văn Vĩ Thần đứng bên cửa sổ sát đất, im lặng nhìn toàn bộ hội trường trong vườn hoa.

Ánh mắt của anh không tự chủ nhìn về phía bóng dáng Đào Du Du, phát hiện cô và Lý Ngôn đang tán gẫu.

Xem ra, cô và Lý Ngôn là bạn bè cũ gặp lại rồi.

Người phụ nữ gốc này sẽ không đem chuyện xảy ra vào đêm năm năm trước nói cho Lý Ngôn nghe chứ?

Còn nữa, Đào Dục Huyền nói cho anh biết chuyện Đảng dân quyền có cấu kết, làm sao nó biết được?

Luôn cảm thấy trên người đứa trẻ này có khí chất không phù hợp với một đứa trẻ chính chắn đầy kinh nghiệm, mà khí chất này tuyệt đối giống như ông cụ non.

Có nhiều khi nói chuyện với cậu bé, anh không tự giác xem cậu như người đàn ông trưởng thành.

Như vậy, hai đứa trẻ này lớn lên trái ngược nhau nguyên nhân là vì sao?

Xem ra, sau này anh phải điều tra xem đằng sau tên tiểu quỷ Đào Dục Huyền rốt cuộc có cất giấu bí mật gì.

Anh thật sự không thể chấp nhận được, vào lúc nào đó con trai của mình nhìn qua còn đánh đá chua ngoa hơn cả mình nữa.

Ở trong phòng ngủ người một lúc, đột nhiên anh cảm thấy hương thơm quen thuộc xộc thẳng vào mũi, hương thơm ngày càng dày đặc, làm tim anh ngày càng đập nhanh, làm cho anh có cảm giác hít thở không thông.

Mặc Lan.....

Ánh mắt của anh đột nhiên mở to, xoay người định bước đi về phía cửa mở cửa ra, hai chân của anh yếu dần. Giương mặt bởi vì hít thở khó khăn mà đỏ bừng lên.

Chết tiệt!

Anh kéo cả vạt xuống, chỉ muốn giảm bớt cảm giác hít thở không thông.

Nhưng mà mùi hương càng ngày càng dày đặc, mồ hôi túa ra trên trán anh ngày càng nhiều.

Nếu tiếp tục đứng trong căn phòng này, nhất định anh sẽ không thể sống được nữa.

Anh cắn chặt răng, chống đỡ thân thể vô lực đứng lên, từ từ đi về phía cửa.

Thật không dễ dàng đi đến cửa, anh định mở cửa, lại phát hiện tay nắm cửa không nhúc nhích được.

Cánh cửa thật dày điều kiện cách âm cũng tương đối tốt, bên trong xảy ra động tĩnh gì bên ngoài cũng không nghe được.

Mà chủ yếu nhất là những vệ sĩ ở bên ngoài lại không biết cửa đã bị khóa trái.

Trong vườn hoa, Đào Du Du còn đang nói chuyện với Lý Ngôn, đã lâu rồi cô chưa từng gặp lại người bạn học cũ nào, cho nên tâm tình rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Âm Chỉ

Ngay lúc hai người đang tán gẫu vui vẻ, đột nhiên Đào Dục Huyền xuất hiện trước mặt hai người.

“Mẹ.” Giọng nói cậu giòn dã gọi Đào Du Du, trên mặt luôn nở nụ cười ngây thơ.

“Dục Huyền, đến đây, mẹ giới thiệu di xinh đẹp này cho con biết một chút, người này là bạn học tốt ở trường của mẹ..... cũng là em gái của chú rể trong ngày hôm nay đó.” Đào Du Du vừa nhìn thấy Đào Dục Huyền, lập tức chớp chớp mắt vẫy tay bảo cậu đến.

“Cái gì? Du Du... Đây..... Đây là con trai của cậu? Ông trời ơi, con trai cậu lớn như vậy à, bộ dáng thật đáng yêu nha, hôn đi một cái, di cho con ăn kẹo nha.....” Lý Ngôn sau khi nhìn thấy Đào Dục Huyền, cười vui vẻ ngồi xổm xuống, đem gương mặt đến gần chờ mong cậu nhóc hôn một cái.

Đào Dục Huyền không đến gần Lý Ngôn, cậu rất tiêu soái bước đến bên cạnh Đào Du Du, sau đó dùng âm thanh non nớt nói với Đào Du Du: “Mẹ, con vừa nhìn thấy một chú đem loại cây rất thơm a.....Nghe nói muốn đem vào phòng khách quý của ngài Tổng thống, nhà chúng ta có thể trồng loại cây đó không? Con rất thích nó.....”

“Ha ha, Tiểu Dục Huyền nhà chúng ta thích nó, tất nhiên mẹ sẽ trồng cho con.” Đào Du Du nghe nói vậy, liền véo véo gương mặt nhỏ nhắn của Đào Dục Huyền.

Hiếm thấy hôm nay tên xú tiểu tử này ngoan như vậy, miệng bên trái gọi mẹ, bên phải cũng gọi mẹ, làm Đào Du Du thật vui vẻ.

Nhưng mà Đào Dục Huyền nghe xong lời cô nói, lại nghĩ thầm, cậu ám chỉ như vậy mà cô nghe không hiểu sao? Chẳng lẽ cô không biết Vũ Văn Vĩ Thần có chứng sợ hãi Mặc Lan?

“Nhưng mà mẹ, mẹ có biết tên của loài cây đó không?” Mặc kệ thế nào, cậu cũng phải thử một lần, tin rằng lần này Đào Du Du có thể đuổi những tên vệ sĩ đó đi, cũng chỉ có Thác Ngọc Mộ, nhưng mà Thác Ngọc Mộ đang bị những người đàn ông kia vây quanh, không thể đến gần được. Làm cho cậu không thể cứu được Vũ Văn Vĩ Thần, mà còn làm bại lộ thân phận của mình.

“Hả? Con nói một chút xem nó tên là gì?” Đào Du Du nghe cậu nói như liền tò mò hỏi.

“Hình như nghe chú kia nói là Mặc Lan.” Đào Dục Huyền chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp đáng yêu, bày ra bộ dáng không rõ chân tướng.

“A... Thì ra là Mặc Lan, loại hoa này thơm nè, trở về mẹ sẽ nói với bà ngoại cô đặt vài chậu trước ban công trong phòng ngủ của con.” Đào Du Du vừa nghe đến Mặc Lan, liền nở nụ cười tươi.

Như mà, tại sao lại nghe quen tai vậy?

Mặc Lan.....Mặc Lan.....

Từ từ.....Mặc Lan.....

Như vậy nói cách khác.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Vì chương 79 là ngoài lề truyện nên mình không edit chương đó. Mình sẽ làm tiếp chương 80 luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Âm Mưu Giết Người

Đột nhiên nhớ đến Vũ Văn Vĩ Thần có chứng sợ hãi hoa Mặc Lan, Đào Du Du lập tức xoay người chạy đến phòng Vũ Văn Vĩ Thần.

“Du Du, cậu đi đâu vậy?” Lý Ngôn thấy thế, vừa định đuổi theo Đào Du Du liền bị Đào Dục Huyền nắm tay kéo lại nói: “Dì à, con đói bụng quá, dì có thể đưa con đi ăn không?”

“A, a... Được được, dì sẽ đưa con đi ăn.” Lý Ngôn nghe xong, cười tí mắt nói với Đào Dục Huyền, sau đó nắm tay cậu đi về phía bàn tiệc.

Sau khi Đào Du Du chạy vào trong phòng, nhớ đến Lý Dũng đã sắp xếp phòng nghỉ khách quý cho Vũ Văn Vĩ Thần, lập tức nắm lấy một người nhân viên lại hỏi: “Làm phiền anh, xin hỏi phòng nghỉ khách quý ở đâu vậy?”

“Cô hỏi phòng khách quý sao? Lên lầu hai quẹo phải căn phòng thứ ba là đến.” Nhân viên lễ phép chỉ đường cho cô, sau đó lại nói: “Nhưng mà hiện tại ngài Tổng thống đang nghỉ ngơi ở bên trong, không cho người khác vào quấy rầy.”

“Cảm ơn anh.” Đào Du Du vội vàng nói cảm ơn, cũng không dài dòng, trực tiếp đi về phía lầu hai.

Lên lầu, sau khi quẹo phải, cô nhìn thấy trước cửa phòng thứ ba có bốn vệ sĩ đang im lặng canh giữ, mà cách đó không xa, trên hành lang mỗi một bước đi đều có một vệ sĩ đứng đó. Về mặt bọn họ đều rất nghiêm túc, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, không dám đến gần.

Cô hít sâu một hơi, bước nhanh về phía vệ sĩ đứng trước căn phòng thứ ba, cố gắng bình tĩnh nói: “Ngài Tổng thống có ở bên trong không?”

“Đúng vậy, Đào quản gia.” Một vệ sĩ vừa nhìn thấy người đến là Đào Du Du, liền trả lời.

“Tôi có chuyện quan trọng muốn báo cáo với ngài ấy, xin hãy cho tôi vào.” Đào Du Du biết Vũ Văn Vĩ Thần không cho bất kỳ người nào biết bí mật của mình, cho nên cô không dám nói sự thật ra. Cho dù là người vệ sĩ thân mật nhất cũng không thể.

“Mời ngài vào.” Vệ sĩ nghe vậy, lập tức nhường đường bày ra một tư thế mời Đào Du Du vào phòng.

Cô bước lên hai bước, đưa tay mở cửa, lại phát hiện cửa không mở được.

Chẳng lẽ cửa phòng đã bị khóa lại rồi sao?

Cô nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng mà, vệ sĩ đang đứng ở cửa, Vũ Văn Vĩ Thần không có lý do gì lại khóa trái cửa làm gì.

Nếu nói vệ sĩ khóa trái bên ngoài lại, thì lại càng không có khả năng, bởi vì nếu bọn họ khóa cửa, sẽ không để cho cô tự mở cửa đi vào.

Như vậy, căn phòng này đã có người phân phó khóa trái cửa lại rồi.

Cố ý bày hoa Mạc Lan đem đến phòng rồi khóa trái cửa lại, tất cả toàn bộ đều nói cho Đào Du Du biết một sự thật, đó chính là chuyện này do Lý Dũng sắp đặt.

Mục đích của ông ta.....Chính là muốn giết Vũ Văn Vĩ Thần.

Nghĩ như vậy, Đào Du Du quay đầu lại nhỏ giọng nói với vệ sĩ đứng ở một bên: “Có thể ngài Tổng thống ở bên trong đã xảy ra chuyện gì, cửa phòng không mở ra, nhanh chóng nghĩ ra cách mở cửa, đừng làm kinh động đến những người khác.”

Tên vệ sĩ kia nghe Đào Du Du nói xong lập tức biến sắc, rất bình tĩnh rút chìa khóa bên hông ra, lúc Đào Du Du cùng vài người vệ sĩ kia che giấu, liền mở cửa ra.

Đào Du Du phát hiện cách cửa phòng vài mét có vài người đàn ông xa lạ đang nhìn về phía bên này, hình như là đang giám sát bên này, cho nên cô rất bình tĩnh mở cửa ra, sau đó thừa dịp bọn họ không chú ý liền len vào phòng, trước tiên cho bọn họ nhìn thấy cô làm ra vẻ đến đây tìm Vũ Văn Vĩ Thần.

Nếu Lý Dũng đã hạ quyết tâm, không cần nghĩ cũng biết ông ta đã sắp xếp rất tốt, không có khả năng để cho Vũ Văn Vĩ Thần an toàn rồi khỏi chỗ này.

Nhưng mà Đào Du Du vẫn không nghĩ ra, nếu nói toàn bộ đều do Lý Dũng sắp đặt, vậy tại sao ông ta biết hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần sẽ đến tham dự tiệc cưới.

Nhưng ông ta để cho người khác chuyển Mạc Lan vào phòng, ông ta đã nảy ra ý định giết chết Vũ Văn Vĩ Thần.

Nói đúng hơn, khi ông ta biết Vũ Văn Vĩ Thần vừa đến cửa đã sắp đặt người giết anh, còn mình lại ra cửa nghênh đón để kéo dài thời gian, sau đó ở trong phòng chuẩn bị tất cả, lại nhanh nhẹn mời anh ta lên nghỉ ngơi trước.

Thật đúng là lão hồ ly có dã tâm kinh đảo.

Tất cả đều trùng hợp khi bị Đào Dục Huyền nhìn thấy, hậu quả không biết sẽ như thế nào.

Đào Du Du suy nghĩ, cảm thấy sau lưng chảy mồ hôi lạnh.

Cô nhớ rõ lần trước Vũ Văn Vĩ Thần chỉ vào phòng vệ sinh cũng thời gian này đã té xỉu, mà bây giờ thời gian cũng đã qua mười phút, anh ở trong đó vẫn khỏe chứ?

Tuy rằng lúc trước rất oán hận Vũ Văn Vĩ Thần luôn thô bạo uy hiếp cô như thế, ép buộc cô phải về Thương Quốc cùng với anh, nhưng anh ta lại không làm ra chuyện gì quá đáng với cô, mà lúc ở trước mặt bọn nhỏ, anh cũng giữ mặt mũi cho cô, không có quát lớn, điều này làm cho Đào Du Du cảm thấy Vũ Văn Vĩ Thần không phải là một người đàn ông vô sỉ tệ hại.

Hướng chi thân phận của anh ta là Tổng Thống đại nhân, làm sao có thể bị người khác hại chết được chứ?

Không thể, tuyệt đối không thể.

Bất luận thế nào cô cũng phải cứu anh ra.

Đào Du Du nôn nóng đến nổi trên trán chảy mồ hôi, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào dãy hành lang cách đó không xa, sợ bọn thuộc hạ của Lý Dũng sẽ phát hiện ra bọn họ đang bí mật mở cửa phòng.

Thời gian từng phút trôi qua, khoảng 3 phút sau, khóa cửa đã mở ra thành công, vệ sĩ nhỏ giọng nói với Đào Du Du: “Có thể, Ông quân gia, ngài mau vào xem Tổng thống đi, nếu có xảy ra tình huống gì, trước tiên hãy báo với chúng tôi, chúng tôi sẽ phân phó nhóm nhỏ bên ngoài chuẩn bị sẵn sàng giúp đỡ.

“Được, tôi sẽ thông báo với các người trước, ngàn lần đừng hành động sơ suất.” Cô gật đầu thật mạnh, sau đó lách người đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Tuyệt Đối Không Cho Anh Chôn Cùng

Sau khi đi vào phòng, xộc vào mũi cô là mùi hương Mặc Lan, sau đó tầm mắt Đào Du Du nhìn thấy sắc mặt Vũ Văn Vi Thần ngất đi.

“Ngài Tổng thống.....” Đào Du Du hoảng sợ, lập tức chạy đến ngồi xổm trước mặt anh, rồi hét to.

Mà lúc này vẻ mặt Vũ Văn Vi Thần không chút máu nào, ngực cũng không thở lên xuống.

Cô đưa ngón tay run rẩy lên mũi anh nhẹ nhàng kiểm tra, lại phát hiện không có một chút hơi thở nào.

Đào Du Du thấy tình hình trước mắt liền hoảng sợ, cô lập tức đứng dậy chạy ra mở cửa nói với vệ sĩ: “Nhanh chóng gọi xe cứu thương, hình ngài Tổng thống không ổn rồi.”

Sau khi phân phó, cô xoay người trở vào phòng, đầu tiên cởi cúc áo của Vũ Văn Vi Thần ra, sau đó quỳ gối trước đầu anh để làm hô hấp nhân tạo, hy vọng có thể kéo anh từ tay thần chết trở về.

Lúc này trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, anh té xỉu trong nhà vệ sinh, rồi đến cảnh cô cứu anh.

Nhưng hiện tại cô lại sợ hãi hơn lúc đó, hiện tại trong lòng cô cực kỳ sợ hãi.

Cô rất lo lắng cho Vũ Văn Vi Thần bị người ta giết chết như vậy, những người đó nếu biết Vũ Văn Vi Thần có chứng sợ hãi hoa Mặc Lan, như vậy sau khi hại chết Vũ Văn Vi Thần vẫn có thể ra tay giết người diệt khẩu, mà cô chính là người thứ nhất.

Cho nên Vũ Văn Vi Thần không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được.

Tay phải nắm mũi anh, tay trái nhẹ nhàng nâng cằm anh lên, cô hít một hơi thật sâu, sau đó đem đôi môi mềm mại của mình dán lên đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh, đem tất cả không khí vừa mới hít vào thổi vào miệng anh.

Lặp lại ba lần như vậy, cô áp tai vào ngực anh để nghe tiếng tim đập, nhưng lại rất mỏng manh, giống như có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Đào Du Du sốt ruột đến chảy mồ hôi trên trán, cô bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại, lại lặp lại hô hấp nhân tạo ba lần, nhưng tình hình lại không có một chút khả quan nào.

“Vũ Văn Vi Thần! anh tỉnh lại đi, anh không thể chết được, anh tỉnh lại nhanh đi, tôi không muốn cho anh chôn cùng, tôi còn nuôi dưỡng hai đứa nhỏ nữa, tôi luyện tiếu chúng nó, anh mau tỉnh lại đi, tôi van xin anh mà.....” Tình hình Vũ Văn Vi Thần không có tiến triển, Đào Du Du sốt ruột khóc nức nở.

Cô vừa hô hấp nhân tạo cho anh, vừa lắc lắc người anh làm cho anh tỉnh lại.

Thời gian trôi qua từng chút, mà sắc mặt của Vũ Văn Vi Thần ngày càng trắng xanh.

“Vũ Văn Vi Thần, tên đại hỗn đản, anh mau tỉnh lại, anh đừng nghĩ chết, sau khi anh chết tôi sẽ chôn cùng anh, anh cái tên vô sỉ yêu tinh hại người này, nếu anh không tỉnh lại, anh có tin tôi sẽ đến đốt sạch phủ Tổng Thống không?” Cô cố gắng thêm 1 lần nữa, nhưng Vũ Văn Vi Thần không có dấu hiệu mở mắt, Đào Du Du thờ hồn hển, động tác lay nhẹ Vũ Văn Vi Thần đã trở thành những cái đánh thật mạnh.

Lúc này cô hoàn toàn không thể dựa vào vận may để cứu anh như lần trước, xem ra chỉ có thể chờ đợi xe cứu thương đến thôi.

Đào Du Du trầm nghĩ, không biết kiếp trước cô đã làm sai chuyện gì, mà kiếp này gặp phải chuyện như vậy, nếu Vũ Văn Vi Thần chết rồi cô phải làm sao bây giờ?

Lý Dũng có thể điều tra ra cô không?

Chỉ cần nghĩ đến sau khi Vũ Văn Vi Thần chết, Lý Dũng sẽ giết mình, Đào Du Du cảm thấy một mảnh u ám, cô không rõ vì sao ông trời muốn đùa giỡn với cô như vậy, kiếp trước cô đã tạo ra tội lỗi gì?

“Phụ nữ ngốc....” Rốt cuộc, ngay lúc Đào Du Du cố gắng đem toàn bộ trách mắng thông qua bàn tay mình áp chặt lên lồng ngực Vũ Văn Vi Thần, trong phòng đang yên tĩnh liền vang lên giọng nói yếu ớt.

Đào Du Du cứ tưởng mình đã nghe nhầm, cô lập tức đưa tay dụi dụi hai mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, chờ mong anh ta mở miệng lần nữa.

“Đem.Đem mấy chậu hoa kia để trên ban công ngoài cửa sổ đi.” Một giây sau, giọng nói suy yếu lại vang lên, đồng thời chủ nhân của giọng nói cũng mở mắt.

“Anh.Anh tỉnh lại rồi? Anh thật sự tỉnh lại rồi?” Đào Du Du vừa vui mừng vừa khóc, không phải cô đang nằm mơ chứ? Vũ Văn Vĩ Thần đã tỉnh lại, anh ta thật sự đã tỉnh lại rồi.

“Nếu không muốn tôi chết, thì hãy nhanh chóng đem mấy chậu hoa kia để trên ban công ngoài cửa sổ đi.” Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện vào thời điểm quan trọng người phụ nữ này luôn ngu ngốc như vậy. Anh nhìn không được hơi bức bối, tuy rằng giọng nói vẫn suy yếu, nhưng lại làm cho người ta nghe không có cảm xúc.

“Được, tôi biết rồi, anh phải cầm cự một chút, xe cứu thương sắp đến đây rồi.” Cuối cùng xác nhận người trước mắt đã tỉnh lại, Đào Du Du lập tức an ủi anh một câu, sau đó xoay người đem giấu mấy chậu Mặc Lan kia.

“Chờ chút.Du Du, cô gọi xe cứu thương đến rồi hả? Nhanh chóng cho người chặn xe lại, tuyệt đối không để cho xe cứu thương đến Sơn Trang.” Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần nghe Đào Du Du nói đã gọi xe cứu thương đến, anh lập tức mở miệng dặn dò.

“Cái.Cái gì?” Đào Du Du cho rằng mình nghe nhầm, cô không hiểu quay đầu nhìn về mặt suy yếu của Vũ Văn Vĩ Thần.

“Nhanh đi!” Âm thanh của Vũ Văn Vĩ Thần đã đề cao thêm mấy decibel, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Đào Du Du hoảng sợ, sau đó chạy ra cửa phòng, cô mở cửa phòng ra, gọi điện thoại cho vệ sĩ nhỏ giọng nói: “Ngài Tổng thống đã tỉnh lại, nhanh chóng cho người ngăn chặn xe cứu thương lại, ngàn lần không thể để cho xe cứu thương vào trong phạm vi Sơn Trang này.”

“Dạ.” Vệ sĩ nghe xong, lập tức đáp ứng.

Đào Du Du xoay người trở về phòng lục tung tìm góc sáng sửa giấu cây Mặc Lan đi.

Không bao lâu cô tìm thấy hai cây Mặc Lan trong một ngăn tủ, nhanh chóng ôm chúng đem ra ngoài ban công cửa sổ. Sau đó đóng cửa sổ lại, rồi mở một bên cửa sổ ra cho thông khí.

Đợi lúc cô làm xong việc, Vũ Văn Vĩ Thần đã tự mình ngồi lên ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Anh muốn tự sát?

Đào Du Du ngay lập tức đi rót một chén nước ấm đưa tới cho anh, sau đó mới hỏi: "Ngài. cảm thấy sao rồi? Thực sự không cần gọi xe cứu thương sao?"

Vũ Văn Vĩ Thần nhận chén nước trong tay cô, uống hai ngụm rồi nói: "Tôi không sao, hai phút nữa đem mấy chậu Mặc Lan về chỗ cũ đi."

"Cái gì? Tại. tại sao? Ngài. không phải ngài." Đào Du Du đối với lời dặn dò của anh có chút khó hiểu.

Không muốn gọi xe cứu thương, lại còn đưa Mặc Lan đem về vị trí cũ. Anh đang nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ muốn tự sát?

Mà nếu muốn tự sát thì sao không chọn phương thức nào tử tế ấy? Còn định chết ngay trước mặt cô làm gì?

Đào Du Du nghĩ mãi mà cũng không ra.

"Lúc này không có thời gian để nói nhiều, cứ làm theo lời tôi là được."

Hơi thở của Vũ Văn Vĩ Thần hiện giờ đã có chút hỗn loạn. Anh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu vài lần. Sau khi Đào Du Du mang chậu Mặc Lan ra ngoài ban công, lại mở thêm cửa sổ, tất cả mùi thơm được gió lùa vào nhanh chóng tản đi.

Đây cũng là điều thần kỳ nhất của Mặc Lan, tuy rằng rất thơm, nhưng hương thơm lại biến mất cực kỳ nhanh. Vậy nên nó còn có một tên gọi khá đặc biệt khác, đó là "Một thoáng vĩnh hằng".

Chẳng qua chỉ với một thoáng vĩnh hằng này thôi đối với Vũ Văn Vĩ Thần cũng có thể trở thành độc dược trí mạng rồi.

Trong lúc Vũ Văn Vĩ Thần nhắm mắt dưỡng thần, Đào Du Du vẫn yên lặng đứng ở trước mặt anh, không dám quấy rầy.

Ánh mắt cô chăm chú nhìn chăm chăm vào lồng ngực đang khẽ phập phồng kia, dường như chỉ có như vậy, cô mới có thể xác định được anh thật sự vẫn còn sống.

Hai phút trôi qua rất nhanh, tại thời điểm Vũ Văn Vĩ Thần mở mắt ra cũng là lúc đồng hồ treo tường hiển thị bốn giờ rưỡi.

.....

Ở lầu dưới, bản nhạc rộn rã của hôn lễ đã vang lên, mà bên ngoài hành lang, Lý Trường Dũng cũng nhanh chóng vững vàng bước qua bên này.

Ông ta đi tới trước cửa phòng khách quý, đầu tiên là lịch sự hướng về phía hai vệ sĩ đứng ngoài cửa khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó mới lên tiếng: "Hôn lễ đã bắt đầu rồi, tôi tới để mời ngài Tổng thống xuống lầu tham dự."

Hai vệ sĩ nghe xong thì xoay người mở cửa phòng ra, ra hiệu cho ông ta có thể đi vào.

Đối với việc cánh cửa được mở ra thuận lợi như vậy, trên mặt Lý Trường Dũng thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh ổn định lại cảm xúc, làm như không có chuyện gì xảy ra đi vào trong phòng.

Sau khi bước vào trong thì hương Mặc Lan ngay lập tức xông vào mũi, Lý Trường Dũng nhìn qua thì thấy Vũ Văn Vĩ Thần nhắm nghiền hai mắt nằm trên ghế sa lon.

Chỉ có điều ở bên cạnh lại có thêm một người phụ nữ. Người phụ nữ này ông ta không nhận ra.

Nhưng điều đó không quan trọng, cái quan trọng là tình trạng của Vũ Văn Vĩ Thần hiện giờ, trong lòng ông ta cũng đoán ra được là có chuyện gì rồi.

Khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên cười có chút quý dī, Lý Trường Dũng nhìn về phía Đào Du Du đang ngồi cạnh Vũ Văn Vĩ Thần mở miệng: "Xin hỏi cô là ai vậy?"

"Xin chào, tôi là quản gia của ngài Tổng thống. Khi ngài Tổng thống vào phòng thì phát hiện ra khóa cửa bị hỏng nên vệ sĩ đã phá khóa từ bên ngoài. Lúc tôi vào đã thấy ngài Tổng thống ở trên ghế salon ngủ thiếp đi, vậy nên tôi ngồi một bên chờ ngài ấy tỉnh lại. Xin hỏi ngài tìm đến ngài Tổng thống có chuyện gì không?" Đào Du Du trấn định nói với người đàn ông đang đứng trước mặt.

"À, thì ra là vậy. Hôn lễ đã bắt đầu rồi, tôi tới là để mời ngài Tổng thống cùng xuống lầu tham dự."

Mặc dù ngoài miệng Lý Trường Dũng nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm hừ lạnh. Chờ ngài Tổng thống tỉnh lại sao? Chỉ sợ là anh ta sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa thôi.

"A, được rồi. Vậy để tôi gọi ngài ấy."

Đào Du Du lập tức quay đầu sang vỗ nhẹ vào bả vai của Vũ Văn Vĩ Thần, khẽ gọi:

"Ngài Tổng thống. Hôn lễ đã bắt đầu rồi, chúng ta xuống đó tham dự thôi."

Vũ Văn Vĩ Thần nhẹ nhàng mở mắt ra, nét mặt vẫn còn đang ngái ngủ. Anh nhìn Lý Trường Dũng đứng trước mặt ngạc nhiên nói: "Hả? Đã bắt đầu rồi sao? Vậy mau đi thôi. Tôi không cẩn thận ngủ quên mất, phòng khách quý của gia đình quả thực rất thoải mái."

Không ngờ Vũ Văn Vĩ Thần lại đột nhiên tỉnh lại, Lý Trường Dũng hiển nhiên giật mình không nhỏ. Ông ta không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Đây là sự thực? Chỉ tự nhiên ngủ quên một giấc thôi?

Điều này sao có thể?

Phát hiện biến hóa trên mặt Lý Trường Dũng, Vũ Văn Vĩ Thần âm thầm nhủ mảy: "Không phải muốn đi tham dự hôn lễ sao? Chúng ta đi thôi."

"Á. Dạ!" Lý Trường Dũng hoàn hồn, trên trán đã đổ từng giọt mồ hôi lạnh. Ông ta xoay người sang chỗ khác thật nhanh, đưa tay lên lau mồ hôi, sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Vũ Văn Vĩ Thần cũng từ trên ghế salon đứng lên, nhưng vừa mới nhấc chân đã cảm thấy cơ thể mất thăng bằng. Bất chợt lão đảo một cái, đụng phải Đào Du Du đang đứng bên cạnh. Hai người một lần nữa cùng ngã nhào xuống ghế salon.

Đối với tiếng động bất thình lình phía sau, Lý Trường Dũng lập tức quay đầu lại. Đào Du Du trong tình thế cấp bách lập tức lên tiếng: "Thật xin lỗi, ngài Tổng thống. Tôi không có ý đụng phải ngài, chiếc giày tôi đi hôm nay cao quá. Thật xin lỗi."

"Không có việc gì, lần sau chú ý một chút." Vũ Văn Vĩ Thần bình thản từ trên ghế salon đứng lên một lần nữa.

Lý Trường Dũng thấy thế, trong lòng cũng không nghi ngờ gì, nhanh chóng bước ra khỏi phòng

Đợi Lý Trường Dũng rời khỏi, Đào Du Du bước nhanh tới đỡ Vũ Văn Vĩ Thần, nhỏ giọng hỏi anh: "Ngài ổn chứ? Liệu có thể cầm cự được không?"

"Không sao, ra khỏi phòng là tốt rồi." Trên trán Vũ Văn Vĩ Thần đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng, loại cảm giác hít thở không thông kia lại bắt đầu bao quanh anh.

Đào Du Du diu Vũ Văn Vĩ Thần, gấp gấp bước ra khỏi phòng. Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của nhóm vệ sĩ, anh gắng sức bình ổn bước xuống lầu rồi ngồi an vị trên ghế dành cho khách quý.

Lúc này hôn lễ đã bắt đầu, cô dâu chú rể cùng song song bước vào lễ đường.

Mà trong phòng khách quý tại lầu hai, ngay sau khi Vũ Văn Vĩ Thần cùng Đào Du Du rời khỏi, đã có một người đàn ông trung niên bước vào phòng. Ông ta đi thẳng tới trước cái tủ màu đỏ cạnh tường, mở cánh cửa tủ ra, ánh mắt rơi trên hai chậu hoa Mặc Lan xinh đẹp nằm trong đó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Mẹ, anh trai không mời con khiêu vũ

Không khí của buổi hôn lễ rất ấm áp và lãng mạn nhưng Đào Du Du không có cách nào thả lỏng được. Cô biết đằng sau hôn lễ này che giấu một âm mưu ám sát, điều đó khiến cho cô không tự chủ được mà lạnh cả người.

Cô rất lo lắng, sợ rằng Lý Trường Dũng sẽ đập nổi chìm thuyền* hoặc là như con thiêu thân làm ra những hành động điên rồ gì khác.

(*: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Dù sao đã có can đảm mưu sát ngài Tổng thống thì cũng chứng tỏ thể lực sau lưng ông ta lớn tới mức nào.

Toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, Đào Du Du đều ngồi bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nếu như không phải Vũ Văn Vĩ Thần tính toán dặn cô đem hai chậu Mặc Lan để vào chỗ cũ ngay trước khi Lý Trường Dũng bước vào, thì cô cũng không dám tưởng tượng ra Lý Trường Dũng sẽ làm ra hành động “chó cùng rút giậu” gì khi biết âm mưu ám sát đã bị lộ tẩy.

Ngay tại lúc này, Đào Du Du không thể không bội phục sự bình tĩnh cùng suy nghĩ thấu đáo của anh. Anh giả bộ như bản thân không hề gặp vấn đề gì, cứ như không có bất kỳ chuyện không hay nào xảy ra, nhưng cô lẽ trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch đối phó với Lý Trường Dũng rồi.

Không biết có phải là cảm nhận được sự lo lắng mơ hồ trong lòng Đào Du Du hay không, Vũ Văn Vĩ Thần ngồi ở bên cạnh lơ đãng vờn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy hai bàn tay đang không ngừng xoắn vào nhau của cô.

Khi hơi ấm từ bàn tay anh truyền đến thì Đào Du Du cảm thấy cả người khẽ run lên, có chút kinh ngạc quay sang nhìn anh.

Vũ Văn Vĩ Thần cũng không nhìn cô, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, giống như đang thực lòng chúc phúc cho đôi trai tài gái sắc ở trên khán đài vậy. Khóe miệng nhẹ nhàng mở ra nói một câu: "Yên tâm, có tôi ở đây, không sao đâu."

Tiếng nói của anh như một liều thuốc củng cố tinh thần cho cô, Đào Du Du nhất thời cảm thấy gánh nặng trên người nhẹ đi không ít.

Cô dâu chú rể cùng trao nhẫn cho nhau, trên mặt họ là nụ cười hạnh phúc. Đào Du Du nhìn hai người đang đắm chìm trong những lời chúc phúc của mọi người trong hội trường thì âm thầm tự hỏi: không biết bọn họ có biết cha của mình trong hôn lễ đã phạm phải sai lầm trí mạng hay không?

Khi hôn lễ đã hoàn tất, Vũ Văn Vĩ Thần được mời làm nhân chứng đọc diễn văn. Đào Du Du có chút lo lắng nhìn anh.

Cô không biết hiện tại thân thể anh đã hoàn toàn hồi phục hay chưa. Hơn nữa cũng rất sợ nhờ chẳng may trong lúc Vũ Văn Vĩ Thần đọc diễn văn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Khi Vũ Văn Vĩ Thần sắp đứng lên thì Đào Du Du bỗng nhiên đứng bật dậy, giành đi lên khán đài trước. Cô nhận lấy micro từ người chủ trì rồi bước xuống chỗ ngồi, đưa micro trong tay cho anh, ý bảo anh đứng tại chỗ nói là được rồi, không cần lên khán đài nữa.

Nếu đi lên khán đài thì tỷ lệ trở thành mục tiêu là rất cao, còn nếu đứng ở phía dưới, lẫn trong mọi người thì sự nguy hiểm sẽ giảm bớt đi đáng kể.

Tuy rằng chưa thực sự tận mắt chứng kiến vụ ám sát nào, nhưng khi học lớp huấn luyện quân gia cao cấp, Đào Du Du cũng đã được đào tạo để có những hành động thích hợp trong những tình huống tương tự như thế này.

Có ví dụ điển hình như một Bá tước nọ đọc diễn văn trong tiệc rượu, bị một tay súng bắn tía âm thầm bắn lên tử vong ngay tại chỗ.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du lên khán đài lấy micro về cho mình thì đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm xúc khác thường.

Người phụ nữ nhất gan sợ phiền phức này trong thời điểm mấu chốt lại biết làm thế nào để bảo vệ anh. Xem ra cô cũng ẩn giấu không ít tài năng đâu, không thể coi thường được.

Sau khi nhận lấy micro, Vũ Văn Vĩ Thần chỉ nói mấy câu chúc phúc đơn giản. Khi người chủ trì hào hứng tuyên bố "Vũ hội bắt đầu" thì mặt trời đã lặn lẽ xuống núi, màn đêm bắt đầu bao phủ khắp nơi rồi.

Chờ tới khi cô dâu chú rể kết thúc điệu nhảy đầu tiên thì tất cả mọi người đều vui vẻ cùng nhau nhảy theo tiếng nhạc du dương.

"Mẹ, anh trai không mời con khiêu vũ." Khi Đào Du Du đang ngồi cạnh Vũ Văn Vĩ Thần cẩn thận chăm sóc cho anh thì không biết Tiểu Nho từ trong góc nào chạy ra, thò phi phò, bộ dạng bất mãn bừa bãi nói với cô.

"Hả. vậy anh trai đâu rồi?" Đào Du Du nghe xong thì toát mồ hôi, sau đó lại hỏi.

"Dạ, anh trai ngồi ở bên kia ạ, không biết đang nghĩ cái gì nữa." Tiểu Nho giơ tay lên chỉ chỉ vào một nơi cách đó không xa.

"Chú mời cháu khiêu vũ nhé, được không?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Nho, Vũ Văn Vĩ Thần mỉm cười đưa tay tới trước mặt cô bé nói.

"A, chú cũng ở đây ạ? Nhìn thấy chú cháu rất vui nha."

Tiểu Nho khi này chỉ lo tức giận, mắt mở to nhìn Đào Du Du cáu trạng, hoàn toàn không chú ý đến người đang ở bên cạnh cô là ai. Bấy giờ phát hiện ra Vũ Văn Vĩ Thần cũng ở đây thì khuôn mặt đang hờn dỗi lập tức nở một nụ cười tươi như hoa.

"Tiểu thư xinh đẹp, nhảy với tôi một bản chứ?" Vũ Văn Vĩ Thần vừa nói vừa khẽ cúi người, làm ra tư thế mời rất lịch sự.

Tiểu Nho hết sức vui vẻ, hai mắt sáng như sao. Cô bé nhẹ nhàng nhắc váy, nhún một cái rồi nói: "Rất vinh hạnh."

Bàn tay nhỏ mũm mĩm đặt lên tay Vũ Văn Vĩ Thần, hai người cùng nhau đi về phía sàn nhảy.

Đào Du Du đứng ở một bên thấy hai người một xướng một họa thì không nhìn được xuất hiện thêm mấy vạch đen ở trên mặt. Nhưng nhìn khuôn mặt cực kỳ vui vẻ của Tiểu Nho thì cô lại thoáng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Hiện giờ nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, hình như cũng không còn cảm giác đáng ghét như trước kia nữa.

Tuy rằng không biết mình cứu anh rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng nếu đã cứu rồi thì cô cũng chỉ có thể làm hết sức để bảo vệ anh thôi.

"Đứng một mình ở chỗ này nhìn người khác khiêu vũ không cảm thấy nhàm chán sao?"

Ánh mắt Đào Du Du vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Vũ Văn Vĩ Thần cùng Tiểu Nho thì đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp có chút quen thuộc từ phía sau truyền tới. Cô thoáng giật mình, lập tức quay đầu lại

Vẫn là Thác Ngọc Mộ Dã với nụ cười thân nhiên bình tĩnh như cũ đứng ở trước mặt cô. Gọng kính vàng khiến cho người vốn có khí chất lạnh lùng như anh lại tăng thêm vẻ lịch sự mà tuấn đạt.

Mỗi lần Đào Du Du gặp anh đều không tự chủ được mà nhìn đắm đuối, đầu óc trống rỗng. Cô có chút nghi hoặc, hai người biết nhau đã mười năm, là bạn học ba năm, nhưng căn bản cũng chưa từng có bất kỳ sự liên hệ nào. Hôm nay mới có hai lần gặp mặt ngắn ngủi, vậy mà anh đã nói với cô mấy câu rồi.

Sao cô có thể không cảm thấy kích động cơ chứ?

.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ngài Tổng Thống đáng đánh đòn

"Thác Ngọc tiên sinh, tôi có thể mời ngài cùng nhảy một bản không?"

Trong khi Đào Du Du vẫn còn đang ở xứ sở thần tiên của riêng mình thì một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình nóng bỏng đột nhiên bước tới, đứng chen giữa hai người, nhìn Thác Ngọc Mộ Dã dịu dàng hỏi.

Cái gì? Cô ta mời anh cùng khiêu vũ?

Đào Du Du ngay lập tức gọi hồn về, ánh mắt căm tức nhìn lưng người phụ nữ trước mặt.

TMD, coi cô là người vô hình à?

"Thật xin lỗi, tôi đã mời vị tiểu thư này trước rồi." Thác Ngọc Mộ Dã khẽ cong khóe miệng, mỉm cười thản nhiên, sau đó đưa tay về phía Đào Du Du nói:

"Nếu chúng ta không vào sàn nhảy ngay bây giờ thì sẽ phải đợi tới bản nhạc sau đây."

"Hả? À, được." Đào Du Du lập tức đưa tay đặt vào bàn tay của Thác Ngọc Mộ Dã, để anh dắt mình đi vào sàn nhảy.

Cô không ngu như vậy đâu, đợi đến bản nhạc tiếp theo thì biết đâu lại có thêm một người phụ nữ xinh đẹp nào khác chạy ra tranh giành thì sao?

Đối phương là Thác Ngọc Mộ Dã đó nha, cho dù chỉ cùng anh đứng chung một chỗ thôi cô cũng cảm thấy vui sướng rồi, huống chi lại có thể cùng nhau khiêu vũ một bản?

Lúc này Đào Du Du giống như một thiếu nữ đắm chìm trong tình yêu, vẻ mặt ngượng ngùng ửng đỏ, bộ dạng như mới biết yêu lần đầu.

"Cùng tôi khiêu vũ khiến cô căng thẳng vậy à?" Một tay Thác Ngọc Mộ Dã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, tay còn lại khẽ đặt bên eo; hai người duy trì một khoảng cách phù hợp. Đào Du Du nghe thấy tiếng nói của anh vang lên ở trên đỉnh đầu.

"Hả? Không. Không có." Đào Du Du đang ngây ngẩn, lập tức ngẩng đầu lên phủ nhận, nhưng mặt lại còn đỏ hơn cả lúc trước.

"Hình như ngài Tổng thống rất quan tâm đến cô thì phải." Thác Ngọc Mộ Dã lên tiếng, ánh mắt như có như không nhìn về phía người nào kia sau lưng cô cách đó không xa. Tuy rằng Vũ Văn Vĩ Thần đang giữ tay cho Tiểu Nho xoay vòng vòng, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía bên này.

"Cái gì? Làm sao có thể? Ha ha." Đào Du Du trực tiếp phủ nhận, xoay người một cái. Ánh mắt cô cũng quét qua Vũ Văn Vĩ Thần, lại phát hiện ra anh thực sự đang nhìn mình, hơn nữa thái độ không vui vẻ chút nào.

"Thật là, nếu không thích khiêu vũ cùng Tiểu Nho thì còn giả bộ lịch sự làm cái gì?" Đào Du Du cho rằng anh đang cảm thấy khiêu vũ cùng Tiểu Nho rất phiền phức, nên mới nhỏ giọng lẩm bẩm oán trách.

"Cô nói gì thế?" Thác Ngọc Mộ Dã không nghe rõ Đào Du Du đang nói cái gì, bước chân khẽ tiến lên, khiến khoảng cách của hai người đột nhiên rút ngắn hơn. Anh cúi đầu ghé sát vào bên tai cô, hỏi nhỏ.

Tư thế bất thành linh bị thay đổi, Đào Du Du chưa hề chuẩn bị tâm lý. Cô nhanh chóng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Vũ Văn Vĩ Thần ở cách đó không xa nhìn tư thế mập mờ này của hai người, tất nhiên là không biết bọn họ đang trao đổi với nhau cái gì, nhưng anh lại biết tình cảm của Đào Du Du dành cho Thác Ngọc Mộ Dã.

Không biết vì sao, nhìn một màn trước mắt kia, Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Anh bế Tiểu Nho lên, gương mặt lạnh lẽo đi tới bên cạnh Đào Du Du cùng Thác Ngọc Mộ Dã, rồi đem Tiểu Nho nhét vào trong ngực Đào Du Du: "Chăm sóc tốt cho con gái của cô đi."

Trong khi Đào Du Du còn không hiểu Vũ Văn Vĩ Thần ẩn hàm phải cái gì thì anh đã quay đầu nhìn Thác Ngọc Mộ Dã nói: "Đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Cứ như vậy, Đào Du Du còn chưa kịp dụ dỗ Thác Ngọc Mộ Dã đã bị Vũ Văn Vĩ Thần một tay bóp chết từ trong trứng nước.

Cô hận!!!!!!.

Nếu thời gian có quay trở lại, cô có thể giả bộ như không hiểu Đào Dục Huyền đang nói cái gì, sau đó cũng không cần đi cứu anh, thì cũng không cần phải lo lắng Lý Trường Dũng sẽ gây bất lợi cho mình. Lại càng không lo sẽ bị anh quấy rầy đến việc cô ở cùng với Bạch mã hoàng tử của lòng mình rồi.

.....

Buổi tiệc cưới đó Đào Du Du cũng không nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã nữa. Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần gọi Thác Ngọc Mộ Dã đi thì không hề quay trở lại hội trường. Đào Du Du biết, nhất định là Thác Ngọc Mộ Dã đã bị Vũ Văn Vĩ Thần lừa cho chạy mất rồi.

Thời gian còn lại cô cùng Lý Mỹ Ngôn tán gẫu thêm một lúc, sau đó tiện thể trao đổi số điện thoại cho nhau, còn hẹn hò sau này nếu rảnh rỗi thì cùng nhau đi uống trà nói chuyện phiếm.

Khi Lý Mỹ Ngôn thấy Đào Du Du lên khán đài lấy micro cho Vũ Văn Vĩ Thần thì đã biết cô có thân phận đặc biệt rồi. Sau khi biết Đào Du Du là quản gia phủ Tổng thống thì trên mặt lập tức nở một nụ cười vui vẻ.

Nhờ vậy mà Đào Du Du cũng phát hiện ra, có vẻ như Lý Mỹ Ngôn thích Vũ Văn Vĩ Thần thì phải. Nếu không khi Vũ Văn Vĩ Thần xuất hiện tại hội trường tiệc cưới, cô ấy cũng không thể nào bỏ lại bạn bè thân thiết nhiều năm không gặp là cô để đi nghênh đón anh được.

Trong khi nói chuyện phiếm với Lý Mỹ Ngôn, Đào Du Du cũng phần nào cảm thấy dường như cô ấy không hề biết chuyện mà cha mình đang làm.

Thật ra thì điều đó cũng đúng thôi, dù sao những chuyện liên quan đến chính trị quá mức phức tạp. Nếu Lý Trường Dũng không nắm chắc mọi chuyện trong tay thì cũng sẽ không để cho mấy người con của mình biết. Nhất là, Lý Mỹ Ngôn lại là con gái, chắc chắn ông ta sẽ không để cô ấy rơi vào vòng xoáy chính trị rối rắm này.

Ở Sơn Trang chơi đến chín giờ tối, Tiểu Nho mệt đến mức không muốn động tay động chân nữa, cô bé nói muốn về nhà ngủ một giấc. Kết quả là vừa mới lên xe đã ngủ ngon lành ở trong lòng Đào Du Du.

Mà Đào Dục Huyền trông cũng rất mệt mỏi, lên xe không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Chỉ là hình như cậu nhóc gặp phải ác mộng gì đó, không ngừng lớn tiếng la hét. Đào Du Du bị dọa phát sợ, nhanh chóng lay lay gọi cậu nhóc dậy. Cả người Đào Dục Huyền ướt đầm mồ hôi, Đào Du Du lập tức đem Tiểu Nho đưa cho Đào Tú Quyên bế, còn mình thì ôm chăm lấy Đào Dục Huyền vẫn còn đang thần thờ vội vã nói:

"Bảo bối, không sao đâu. Mẹ ở đây rồi, không phải sợ, không phải sợ."

Trong khoảnh khắc Đào Dục Huyền được Đào Du Du ôm vào trong lòng kia, tâm trạng nặng nề căng thẳng mới thoáng được thả lỏng. Cậu nhóc nặng nề nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài. Khi mở mắt ra một lần nữa thì trong con ngươi xinh đẹp lóe lên một ánh sáng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Nhiệm vụ phiên toái

Sáng sớm ngày hôm sau, Đào Du Du nhẹ nhàng hôn vào má mấy cục cưng vẫn còn đang say giấc nồng, rồi đau khổ lặn tới phủ Tổng thống tiếp tục làm việc.

cô đi thật nhanh tới phủ Tổng thống, đang chuẩn bị bước lên lầu gọi Vũ Văn Vĩ Thần rồi giường thì lại được nhân viên báo rằng: Hôm nay là Chủ nhật, ngoại trừ buổi chiều ngài Tổng thống sẽ tiễn đoàn người của Tổng thống Thành quốc lên máy bay về nước thì không còn công việc nào khác nữa.

Nghe xong mà Đào Du Du lòng đau như cắt, biết thế cô đã ở nhà cùng hai cục cưng lâu thêm một chút rồi.

Khi không bị ai quấy rầy, khả năng nằm lì trên giường của Vũ Văn Vĩ Thần quả thực khiến Đào Du Du được mở mang tầm mắt.

Anh ngủ thật thoải mái nha, mãi đến hơn mười một giờ trưa mới rời giường.

Đào Du Du lặng lẽ hỏi Triệu Nho đang đứng ở bên cạnh, rốt cuộc tối hôm qua mấy giờ ngài Tổng thống mới đi ngủ.

Cứ nghĩ rằng Triệu Nho sẽ nói khoảng mười một, mười hai giờ hay rạng sáng mới ngủ gì đó. Ai dè Triệu Nho mặt không biến sắc phun ra một câu: "Hình như tám rưỡi tôi đã đi ngủ thì phải."

Sặc! ! !

Tám rưỡi đã đi ngủ, vậy mà vẫn có thể ngủ thẳng tới mười một giờ trưa ngày hôm sau.

Sao anh có thể ngủ được nhiều thế nhỉ? Chẳng lẽ định làm người đẹp ngủ trong rừng luôn sao?

Đào Du Du không biết, bởi vì hôm qua khi ở phòng khách quý, hương Mặc Lan đã khiến thân thể Vũ Văn Vĩ Thần bị tổn thương rất lớn. Anh quay về phủ Tổng thống thật sớm, uống thuốc rồi nghỉ ngơi. Dưới tác dụng của thuốc cộng thêm việc cơ thể cần phải có thời gian để hồi phục nên mới phải ngủ hơn mười tiếng đồng hồ.

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần xuống lầu thì trực tiếp đi tới phòng ăn. Đào Du Du cũng đã cho người sắp xếp bố trí thức ăn xong xuôi từ sớm, chỉ đợi anh đến dùng bữa thôi.

Dùng bữa trưa xong, Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du rồi nói: "cô cho người thu dọn lại phòng dành cho khách đi. Hai đứa bé của Tiểu Tổng thống quyết định ở lại Định Khôn hết mùa hè này, có lẽ về sau sẽ đi học ở đây luôn. Các hoạt động cho bọn chúng trong thời gian tới ở Định Khôn cô bảo nhân viên lập thành bản kế hoạch chi tiết, rồi cô xét duyệt. Hai đứa bé đó giao cả cho cô phụ trách đấy."

"." Đào Du Du không ngờ anh lại đột nhiên giao cho cô một nhiệm vụ gian khổ như thế này, nhất thời đầu óc cô choáng váng.

Tiêu Thiên Hữu cũng đã mười tám tuổi rồi mà vẫn gọi là đứa bé sao?

Còn đại tiểu thư Tiêu Nhã Hình nữa, rất khó hầu hạ nha. Anh giao việc này cho cô có phải muốn chinh chết cô không?

Lúc này Đào Du Du chỉ cảm thấy xung quanh mình là một mảnh tối tăm!!

“Sao thế? Đối với sự sắp xếp của tôi cô có ý kiến gì à?” Thấy Đào Du Du không lên tiếng Vũ Văn Vi Thần khẽ nhú mày, cao giọng hỏi

“không có.... không có ý kiến gì hết. Tôi sẽ lập tức cho người đi làm ngay!” Nhận ra giọng điệu của Vũ Văn Vi Thần có chút bất thường Đào Du Du lắc đầu như trống bỏi, rất hùng hồn lên tiếng trả lời anh.

“Ngày hôm qua tôi đã nhận lời của Tiểu Nho, chỉ cần cô đồng ý thì lúc nào con bé cũng có thể tới Phủ Tổng thống chơi. Sau này, nếu Tiểu Nho với Đào Dục Huyền đến đây thì cô nhớ tiếp đón hai đứa cho thật tốt đấy”. Thấy Đào Du Du nhận lời chắc như đinh đóng cột, Vũ Văn Vi Thần tỏ ra rất hài lòng, vậy nên tuyên bố thêm một tin tức nữa.

“.....” Lần này Đào Du Du hoàn toàn đơ luôn rồi

Rốt cuộc ngài Tổng thống muốn cái gì đây? Vì sao lại đối xử tốt với hai cục cưng nhà cô như vậy?

Phủ Tổng thống là vườn rau xanh sao? Người nào cũng có thể tùy ý ra vào chắc

Hai cục cưng nhà cô sao lại được hưởng loại đãi ngộ này?

Cái gì mà muốn cô “tiếp đón hai đứa thật tốt” chứ?

nói thế thì có nghĩa là bọn nhỏ mà đến Phủ Tổng thống, cô chỉ có thể được tiếp đón với tư cách là người quản gia thôi à?

Đúng là đầu năm nay chuyện gì cũng có thể xảy ra rồi

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy, chỉ cần anh không giết cô diệt khẩu thì việc bọn nhỏ đến Phủ Tổng thống chơi cùng với cô nhiều hơn thì cũng không tệ đâu

Vũ Văn Vi Thần thấy Đào Du Du lại đang ngây ngốc ở chín tầng mây nào đó thì khẽ nhú mày, sau đó lại giãn ra, khoe miệng cũng bất giác cong lên mỉm cười.

Anh quay đầu về phía sau hỏi Hồ Ứng: “Máy bay chở đoàn người của Tiêu Tổng thống cất cánh lúc mấy giờ?”

“Dạ, một rưỡi chiều. Tôi đã xác nhận với Bộ trưởng Bộ ngoại giao rồi, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, máy bay cũng sẵn sàng cất cánh” Hồ Ứng trầm giọng báo cáo.

“nói tài xế chuẩn bị xe, chúng ta lên đường” Vũ Văn Vi Thần cầm khăn khế lau miệng rồi đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Đào Du Du đợi bọn họ đi ra ngoài, sau đó mới tiến lên kiểm tra tình hình dung cơm của Vũ Văn Vi Thần một chút. cô quay sang nói với bếp trưởng ở bên cạnh: “Anh thử xem món ốc sên kiểu Pháp này có gì không ổn không? Ngài Tổng thống chỉ ăn có một con”

“Vâng” Bếp trưởng nghe lập lập tức lên tiếng trả lời

Sau đó mấy nữ nhân viên tới thu dọn thức ăn thừa và sắp xếp lại phòng ăn sạch sẽ

Đào Du Du nói tới nay sẽ có thêm ít nhất hai vị khách quý nữa tới phủ Tổng thống, nên dặn dò bếp trưởng làm thêm vài món ăn đặc trưng của Thành quốc để đón tiếp

Sau khi dặn dò hoàn tất các việc cần làm, cô mới rời khỏi phòng ăn.

.....

Hai rưỡi chiều, sau khi xử lý toàn bộ các nhiệm vụ mà Vũ Văn Vi Thần giao cho, rốt cuộc Đào Du Du có thời gian nghỉ ngơi một chút. Nhưng vừa mới ngồi xuống chưa được nửa phút, mông còn chưa kịp làm ấm chỗ, tiếng chuông điện thoại di động của cô đã rộn rã vang lên.

trên màn hình gọi đến một số điện thoại lạ, chần chừ trong giây lát, cô nhấn nút trả lời” Alo”

“Du Du, có đúng là cậu không? không ngờ cậu biến mất năm năm, cuối cùng cũng quay trở về rồi. Con bé chết tiết này, không có lương tâm mà. Mấy năm nay chẳng biết cậu ở chỗ nào, nếu không phải Mỹ Ngôn nói thì mình cũng không biết cậu đã về rồi đâu”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói quen thuộc, giọng nói này khiến Đào Du Du có cảm giác quay về thời điểm năm năm trước. Khi đó cô vẫn là một học sinh trung học, mà người ở đầu dây bên kia chính là người bạn tốt nhất ngồi cùng bàn với cô – Dương Vi Tiểu.

“Vi Tiểu, đã lâu không gặp cậu rồi, mình rất nhớ cậu đó. thật sự xin lỗi, mình.....” Tâm tình của Đào Du Du hiện giờ hết sức kích động, cô mới nói vài câu đã nghẹn ngào không thốt nên lời.

“Được rồi, con bé chết tiệt này, cái gì mà xin lỗi chứ? Bây giờ cậu đang ở đâu? À nghe nói cậu là quản gia của Phủ Tổng thống, đang làm việc đó hả?” Dương Vi Tiểu nghe thấy giọng nói của Đào Du Du thì trong lòng cũng rất xúc động. Nhưng cô không muốn khiến cho Đào Du Du cảm thấy buồn phiền nên rất nhanh cắt ngang rồi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Người không nên xuất hiện

"Ừ, mình đang làm việc ở phủ Tổng thống. Mấy năm nay cậu có khỏe không?" Đào Du Du quan tâm hỏi han.

"Rất tốt, mình đã kết hôn rồi. Tối nay cậu có rảnh không? Mình nhớ cậu quá. Nghe Mỹ Ngôn nói cậu chẳng khác hồi xưa là mấy, mình rất muốn nhìn thấy gương mặt vạn năm không đổi của cậu nha."

"Tối nay à? Được, cậu muốn gặp nhau ở đâu? Lúc mấy giờ?"

Đào Du Du suy nghĩ một chút, có lẽ thu xếp xong xuôi cho hai bảo bối của Tiểu Tổng thống thì cô vẫn còn thời gian ra ngoài rồi nên mới nhận lời với Dương Vi Tiểu.

"Quyết định thế nhé. Vậy chín giờ tối nay gặp nhau ở quán cafe DI-ER trên phố Tây đi."

"Ừ, tối nay gặp. Mà nếu thuận tiện thì dẫn luôn cả chồng cậu theo để mình gặp mặt nha. không biết là người đàn ông như thế nào mới có thể dung túng được người phiền phức khó chiều như cậu đây."

"Con bé đáng ghét, đợi tới lúc đó xem mình có bóp chết cậu hay không?" Dương Vi Tiểu hung hăng nói xong rồi cúp máy.

Đào Du Du nhìn chiếc điện thoại trên tay, nụ cười trên mặt thật lâu cũng không biến mất.

Vi Tiểu, thật sự đã quá lâu rồi không gặp nhau. Tuy rằng hiện giờ chưa nhìn thấy mặt của đối phương, nhưng chỉ qua mấy câu chuyện trò đã cảm thấy vô cùng thân thiết rồi.

Quả nhiên so với trước kia, cô ấy chẳng thay đổi gì cả. Vẫn hùng hùng hổ hổ, nói to hét lớn như vậy

.....

Đến sáu giờ tối Vũ Văn Vi Thần trở về, đi cùng anh còn có hai anh em Tiêu Thiên Hữu và Tiêu Nhã Hình nữa. Nhưng ngoài dự đoán của Đào Du Du, không ngờ còn có cả Tiểu Nho và Đào Dục Huyền về cùng.

"Mẹ." Tiểu Nho vừa xuống xe đã nhào ngay vào trong lòng Đào Du Du đang đứng chờ ở cửa sảnh đón Vũ Văn Vi Thần, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Đào Du Du nhất thời cứng đờ.

Tại sao lại dẫn theo cả hai tiểu tử tông này tới đây chứ? Chắc ngài Tổng thống phải “yêu” hai cục cưng nhà cô nhiều lắm nên mới để bọn nhỏ ra vào phủ Tổng thống như đi chợ thế này.

"Mẹ, chú nói con có thể đến đây cùng chơi với chị Phiêu Phiêu nha. Chị Phiêu Phiêu là bạn tốt của con đó." Tiểu Nho ôm lấy cổ Đào Du Du hí hửng khoe.

"Tiểu Nho ngốc." Tiêu Nhã Hình thấy bộ dạng đắc ý của Tiểu Nho thì không nhịn được hừ nhẹ một tiếng.

“Lúc em bằng tuổi con bé thì còn ngốc hơn ấy” Tiêu Thiên Hữu đứng ở một bên bất thành linh phun ra một câu đã kích em gái.

“Ai bảo thế? Lúc còn nhỏ em rất thông minh á” Tiêu Nhã Hình mắt hững hờ nghiêng đầu phản bác.

“Tự lừa gạt bản thân mình như vậy chị thấy rất thoải mái à?”

Đào Dục Huyền vẫn luôn duy trì trầm mặc đột nhiên lên tiếng, những lời này rất dễ nhận thấy là đang ám chỉ Tiêu Nhã Hình. Chỉ có điều ánh mắt của cậu nhóc lại chỉ lảng lảng nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn không ý thức rằng câu nói vừa rồi của mình khiến cho người nào đó muốn đập chết cậu như thế nào.

Những người còn lại thì cúi đầu, cố gắng nhịn cười.

Tiêu Nhã Hinh nhất thời cảm thấy nóng mặt, lập tức nhũn mày hung ác nhìn Đào Dục Huyền “Tiểu tử thôi, cậu có tin tôi đánh nát cái mông của cậu hay không?”

“thì ra cậu còn có loại sở thích này, quả nhiên khẩu vị tương đối nặng. Tôi cũng không ngại đâu... dù sao đối với chuyện cái mông của mình được con gái cảm thấy hứng thú cũng rất vinh hạnh cho tôi” Hoàn toàn không để ý đến uy hiếp của Tiêu Nhã Hinh, Đào Dục Huyền bình thản tiếp tục nói.

Tiêu Nhã Hinh nghe xong thì tức không chịu nổi nhưng cũng không phản bác được câu nào.

Ngược lại Tiêu Thiên Hữu còn cười ha hả, hớn hờ nói: “Tuy rằng nói người đàn ông tốt không so đo với phụ nữ, nhưng thấy bánh put-ding nhà chúng ta bị nói cho cứng họng, đúng là rất thú vị nha”

“Anh, anh có tin nửa đêm em vào phòng giết chết anh không ạ” Tiêu Nhã Hinh quay phắt sang uy hiếp anh trai.

Vũ Văn Vi Thần cùng Đào Du Du vẫn đứng ở một bên xem cuộc đối thoại của mấy đứa trẻ, đối với câu nói của Đào Dục Huyền thì trong lòng âm thầm đỏ mặt hơi lạnh.

Vũ Văn Vi Thần lại càng thêm suy nghĩ, cậu con trai nhỏ này của mình hoàn toàn không giống những đứa trẻ khác. Cách nói chuyện cứng vẻ mặt và lời nói, còn cả thần thái bình tĩnh kia nữa, những điều này không phải là những điều mà một đứa trẻ bốn tuổi nên có. Cho dù là thiên tài lớn trước tuổi đi chăng nữa cũng không thể nào tới mức này

Mà điều khiến cho Vũ Văn Vi Thần cảm thấy nghi hoặc nhất, đó chính là chuyện Đông Nam Lý thị cùng cầu kết với Đảng Dân Quyền. Trải qua chuyện ngày hôm qua, đã chứng minh rõ ràng những lời nói trước đó của Đào Dục Huyền là hoàn toàn chính xác. Nhưng cậu nhóc làm cách nào biết được âm mưu của Đông Nam Lý thị?

Chẳng lẽ khi ở nhà Nghị viên Ngô, cậu nhóc đã vô tình nghe thấy rồi biết được chuyện này, hoặc cũng có thể nhìn được những tài liệu liên quan gì đó?

Nhưng thật vô lý, chuyện Đông Nam Lý thị cùng cầu kết với Đảng Dân Quyền, gần đây anh mới nghe phong phanh một chút, hơn nữa lại toàn là những lời nói vô căn cứ. Những tin tức kia rất bí mật, không hề lộ ra cho những thành viên Quốc Hội biết, như vậy thì Ngô Định Thiện cũng không thể nào biết được. Mà cho dù Ngô Định Thiện có biết, thì một đứa nhóc bốn tuổi như Đào Dục Huyền kể cả có là thiên tài cũng không thể nào đem những lời mình vô tình nghe được mà phân tích cặn kẽ chi tiết như thế đi.

Mặt khác, Đào Dục Huyền ở Thành Quốc lớn lên, vậy mà lại hiểu rõ tình hình chính trị của Thương Quốc đến vậy

Rốt cuộc tất cả những chuyện này là sao?

Đối mặt với sự việc quý dị như vậy, Vũ Văn Vi Thần không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Sau khi dở dành đại tiểu thư Tiêu Nhã Hinh tính khí khó chịu đang giận dữ bỏ đi vào trong biệt thự, tất cả mọi người cũng tập trung tại nhà ăn lớn ở lầu một dùng bữa

Thức ăn đã được chuẩn bị đầy đủ trên bàn, Tiểu Nho nhìn thấy cảnh này thì khỏi phải nói hết sức vui vẻ. Vừa vào phòng ăn một cái đã nhảy ra khỏi lòng Đào Du Du, bò lên một cái ghế ngồi an vị, vẻ mặt háo hức.

không những thế còn vô cùng “chân chó” xí một chỗ cho Tiêu Nhã Hinh, la hét muốn chị Phiêu Phiêu cùng mình ngồi chung một chỗ.

Vừa mới bị hai cái tên xấu xa chèn ép, lúc này thấy có được một fan trung thành ủng hộ mình. Tiêu Nhã Hinh cũng không cảm thấy Tiểu Nho cứ bám theo phiền phức nữa. cô bước tới ngồi trên cái ghế được chỉ. Tuy trên mặt vẫn còn một chút nạt nung nhưng nhìn nụ cười toe toét của Tiểu Nho thì cũng không nhịn được nhếch khóe miệng cười nhẹ một cái

.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bí Mật Của Đào Dục Huyền

Đợi lúc bọn họ đang chuẩn bị đi, Tiểu Nho thấy Đào Du Du vẫn chưa quyết định ngồi vào ghế, bé nghiêng đầu hỏi: “Mẹ không ăn sao?”

“Ừ, mẹ đã ăn qua rồi, các con ăn trước đi.” Đối với đứa con gái vẫn còn nhớ đến mình, Đào Du Du rất cảm động, cô gái bé nhỏ này vẫn còn có lương tâm, có thức ăn ngon để trước mặt nhưng vẫn nhớ đến mẹ, cô rất vui cười híp mắt với con bé.

“A.Tiểu Nho muốn đến phía trước, nhìn ngon quá nha.” Biết Đào Du Du đã ăn qua, Tiểu Nho không dài dòng, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái bánh ngọt tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Lúc ăn com mọi người rất im lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng Tiểu Nho không cầm chặt cái muỗng trong tay, không cẩn thận làm rơi xuống mâm phát ra một âm thanh không êm tai, ngoài ra tất cả mọi người đều có vẻ lịch sự tào nhả.

Đào Du Du cảm thấy Đào Dục Huyền này rất kì lạ, cô yên lặng quan sát đứa con trai trưởng thành sớm của mình, phát hiện lúc cậu dùng com bộ dạng rất tào nhả, không giống như Tiểu Nho không sử dụng bộ đồ ăn mà trực tiếp cầm tay bốc luôn.

Đúng 50 phút sau đã dùng xong bữa tối, cho dù thế nào Tiểu Nho cũng muốn Tiêu Nhã Hình vào hoa viên chơi trò hoa tiên tử. Tiêu Thiên Hữu thì nói mình hơi mệt, muốn về phòng dành

Cho khách để nghỉ ngơi. Đào Dục Huyền lại bị Vũ Văn Vĩ Thần bắt lên lầu hai để nói chuyện.

Trong lòng Đào Du Du vẫn nhớ đến cuộc hẹn đêm nay với Dương Vĩ Tiểu, nhìn bọn nhỏ đều không muốn rời khỏi, cô nhất thời lúng túng.

Chỉ có thể đi theo Tiểu Nho vào hoa viên, chờ con bé vui chơi mệt mỏi rồi bế nó trở về nhà.

.....

Lúc này trong thư phòng ở lầu hai, một lớn một nhỏ mắt to mắt nhỏ trùng đôi phương.

“Thành thật nói ra chuyện Đông Nam Lý thị cấu kết với Đảng dân quyền, làm sao con biết được?” thật lâu sau đó, Vũ Văn Vĩ Thần rốt cuộc cũng hỏi trước.

“Con không thể giấu được sao?” Đào Dục trong ánh mắt của Vũ Văn Vĩ Thần nhìn ra được hôm nay đã đào được bí mật của cậu rồi.

thật ra thì từ lúc lái xe Phủ Tổng Thống đứng trước cửa biệt thự Ngô phủ, caaju đã không nghĩ đến đây, nhưng Tiểu Nho vừa nghe đến phủ Tổng Thống thì cực kỳ hưng phấn, cậu thật sự không lay chuyển được con bé, nguyên nhân chính là, hầu như Đào Tú Quyên cũng rất hy vọng bọn họ thường xuyên đến phủ Tổng Thống hơn, tình thế hiện tại nên cậu phải cam chịu số phận nghe theo.

Cậu biết hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần nhất định sẽ bức cung cậu, nhưng mà cậu không nghĩ muốn thú nhận với anh ta thế nào cho thật tốt.

Dù sao chuyện này kỳ lạ như vậy thật sự làm người ta vừa nghe đã hoảng sợ, Vũ Văn Vĩ Thần sẽ tin sao?

“Con cảm thấy, nếu hôm nay con không nói thật ra, con có thể rời khỏi căn phòng này không?” Vũ Văn Vĩ Thần không có khả năng làm, nhưng uy hiếp bức bách là sở trường của anh, nhớ hôm đó thương xót Đào Du Du không hài lòng như vậy mà ép lên thuyền giặc sao?

“Con đúng là con của cha” Tuy rằng lấy tình thân đánh vào tên cáo già này không có tác dụng gì, nhưng tốt xấu gì cũng phải thử xem dù sao hồ dữ không ăn thịt con, lúc này Đào Dục Huyền hồn nhiên nhớ lại.

“Tôi không có con.” Anh cảnh cáo cậu, cậu không phải là đứa con duy nhất của anh, nếu đứa con này không ngoan, anh sẽ không khách khí.

“.....” Lần này xem như Đào Dục Huyền đã có đối thủ, chơi xấu, giả hồn nhiên nhất định không được.

Cậu cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần rồi nói:

“Cha. . . có nghe nói. . . về chuyện linh hồn chưa?”

“nói rõ một chút.” Vũ Văn Vĩ Thần không có tính kiên nhẫn để nghe tên nhóc này giả thần giả quỷ.

“Con sợ chỉ dọa đến người thôi.” Đào Dục Huyền nhún vai, bày ra bộ dạng “Con chỉ muốn tốt cho cha.”

“Ừm?” Đào Dục Huyền càng bày ra dạng này, Vũ Văn Vĩ Thần ngày càng cảm thấy hứng thú với bí mật trên người cậu.

“thật ra.” Đào Dục Huyền cố ý đè ép giọng nói của mình xuống thấp, làm cho Vũ Văn Vĩ Thần đều tập trung nhìn vào mặt cậu, đột nhiên cậu lại nở nụ cười ngây thơ, sau đó lại dùng giọng nói thật vang dội nói: “Ngày đó chú kia ở trong phòng gọi điện thoại cho dượng, sau đó dượng lại ngủ quên trong thư phòng, con nhận điện thoại, người kia liền nói cho con biết chuyện này.”

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong, trên trán đổ mồ hôi lạnh. . . .

thì ra là thế quả nhiên chỗ Ngô Định Thiện đã xảy ra vấn đề.

“Vậy con vừa nói linh hồn là ý gì?” Đột nhiên Vũ Văn Vĩ Thần mở miệng hỏi.

“Trong phim hoạt hình không phải đều như vậy sao? Lúc công bố kết quả đều rất thần bí, mẹ nói trên thế giới này linh hồn rất thần bí, cho nên trước tiên con phải nói về linh hồn một chút. . . .” Cậu tiếp tục cười híp mắt về phía Vũ Văn Vĩ Thần, lúc này khí chất dày dặn kinh nghiệm trên người Đào Dục

Huyền đều biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại gương mặt tươi cười ngây thơ.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong câu trả lời của cậu, không nhìn được khoe miệng giật giật vài cái. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, xem ra anh quá để ý đến hành vi cử chỉ của đứa trẻ này rồi, cho nên mới dẫn đến phán đoán sai lầm của mình. . . .

Cậu chỉ là một đứa bé mà thôi.

“Nhưng mà, cha không suy nghĩ nói cho mẹ biết, cha là cha của con sao?” Đào Dục Huyền nghiêng đầu, học bộ dáng khả ái của Tiểu Nho nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần rồi hỏi.

“Ách.” Đột nhiên bị con trai mình hỏi chuyện nafyy, Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy không được tự nhiên, trong lúc này ngáy ngẩn cả người.

“Xem ra trên ti vi đều nói không sai, đàn ông không phải đều có dũng khí gánh vác tất cả sai lầm của mình đã làm” Đào Dục Huyền nói xong, hơi bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

“Xú tiểu tử, con cũng là đàn ông.” Vũ Văn Vĩ Thần bị cậu nói như thế, nhìn không được nhắc nhở cậu.

“Đúng vậy, cho nên con quyết định học sẽ học theo cha cho thật tốt.” Rất không chấp nhận gât gât đầu, sau đó cậu lại nói: “Xin hỏi con có thể xuống lầu tìm mẹ chưa?”

“đi đi, đêm nay nếu không về nhà, thì nói với mẹ con ở lại đây đi.” Khua khua tay, Vũ Văn Vĩ Thần đã bị Đào Dục Huyền làm cho choáng váng đầu óc rồi

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Con trai giống cha ?

Đào Dục Huyền nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, vốn định chạy ra cửa, nhưng đột nhiên lại dừng bước lại, quay đầu lại nói với anh: “Đột nhiên cha đối xử với chúng con nhiệt tình như vậy, cẩn thận mẹ sẽ nghi ngờ nha....., tuy rằng bà ngu ngốc, nhưng lòng nghi ngờ của mẹ rất sâu.”

nói xong, cậu đưa tay mở cửa phòng ra, đi ra ngoài.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bóng lưng Đào Dục Huyền, trong lòng nổi lên suy nghĩ, đứa nhỏ này có phải bị tâm thần phân liệt không? Lúc thì là đứa bé, lúc bộ dáng như người lớn, thật không biết Đào Du Du nuôi dưỡng nó như thế nào.

.....

Trong vườn hoa dưới lầu, Đào Du Du ngồi trên xích đu thẫn thờ nhìn bé gái nhỏ đang không ngừng hái những bông hoa xinh đẹp trong bụi cây. Nghe tiếng cười non nớt trong trẻo vọng đến, cô chỉ cảm thấy da đầu mình run lên từng đợt.

Bạn nhỏ Tiểu Nho thân yêu của nhà cô, dưới ảnh hưởng của đồng chí Tiêu Nhã Hình thì không biết sau này lớn lên sẽ có đức hạnh gì đây.

Đào Dục Huyền từ trong lầu chính đi đến, nhìn thấy Đào Du Du buồn tẻ ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cậu nhanh chóng đi vào trong bụi hoa, một tay túm lấy Tiểu Nho ra ngoài: “Về nhà đi, anh muốn đi ngủ.”

“không cần, Tiểu Nho muốn chơi với chị Phiêu Phiêu.....” Quả quyết cự tuyệt, Tiểu Nho lớn tiếng hét lên với Đào Dục Huyền.

“Em chơi với chị

“Oa... anh xấu... oa...” Tiểu Nho vừa nghe Đào Dục Huyền nói mình có làm thế nào cũng không xinh đẹp như chị Phiêu Phiêu, cô bé lập tức dùng tiếng khóc rất to, làm cho phủ Tổng Thống một đêm hoàn toàn xôn xao.

“Hai anh em các người thật đúng là ngây thơ như nhau.” Tiêu Nhã Hình thò ơ nhìn bọn họ, sau đó ném đóa hoa trong tay xuống, phui phui tay, rồi cất bước rời khỏi bụi hoa.

“Chị Phiêu Phiêu đừng đi, chơi với Tiểu Nho đi...” Tiểu Nho vừa thấy Tiêu Nhã Hình bỏ đi, lập tức giậm chân, nhanh chóng dùng thân béo ục ịch đuổi theo, kết quả dưới chân có rất nhiều hoa, ngăn cản bước chân cô bé, “bịch” một tiếng ngã lăn xuống đất, khóc càng thê lương hơn.

Đào Du Du bị tiếng khóc của Tiểu Nho dọa sợ hãi, lập tức chạy đến đỡ Tiểu Nho té lăn trên đất rồi dỗ dành nói: “Bảo bối ngoan, đừng khóc, thời gian không còn sớm, chị phiêu phiêu cũng cần nghỉ ngơi nha, lần sau chúng ta lại đến chơi với chị phiêu phiêu có được không?”

“Hu hu hu... Tiểu Nho rất thích chị phiêu phiêu...” Tiểu Nho vừa khóc nức nở vừa nhìn bóng lưng Tiêu Nhã Hình.

“Ngoan nào, đừng khóc, mẹ đưa con và anh trai về nhà bà ngoại ngủ một giấc có được không?” Võ vồ lưng cô bé, Đào Du Du cúi đầu nói với Đào Dục Huyền đang đứng một bên: “đi thôi con trai, chúng ta về nhà đi.”

Đào Dục Huyền cũng không hé răng, chỉ im lặng đi theo cô ra cổng chính.

Lúc ra đến cổng chính, Đào Du Du nhìn thấy trước cổng có một chiếc xe, tất nhiên là xe này bọn họ nhìn thấy lúc ra cửa, ấn nút cửa kính xe xuống: “Đào quản gia, ngài Tổng thống bảo tôi đưa cô về nhà.”

Đào Du Du nghe vậy, trên trán đổ mồ hôi hột, người đàn ông này thật là, không phải đã nói với anh ta không cần phải quá nhiệt tình với họ rồi sao? Kết quả không để bọn họ ở lại, lại chuẩn bị xe đưa bọn họ về nhà... Đây có gì khác nhau?

Đào Du Du không ngờ bây giờ Vũ Văn Vi Thần lại có nhân tính như vậy, chẳng lẽ bởi vì cô cứu mạng anh ta hai lần, cho nên anh ta mới bộc phát tính lương thiện, chiều cô với cô sao?

Lên xe trở về nhà, việc đầu tiên là Đào Du Du đưa Tiểu Nho đi tắm, cô bé quần lầy cô đòi đi ngủ, Đào Du Du suy nghĩ đến cuộc hẹn với Dương Vi Tiểu, nhiều năm không gặp, nhưng khi về nước lần đầu gặp mặt lại trẻ như vậy, vì thế trước tiên cô gọi điện thoại cho Dương Vi Tiểu, nói với cô ấy mình có việc nên đến trễ, cô thế sẽ trễ nửa giờ, hy vọng đưa thời gian cuộc hẹn muộn một chút, Dương Vi Tiểu rất thông cảm nói không thành vấn đề.

Vì thế, cô đỡ Tiểu Nho ngủ xong đã chín giờ rưỡi rồi.

Vội vội vàng vàng ra ngoài, đi đến trước cửa quán cà phê DIER kia, đến chỗ hẹn cô mới biết được, thì ra quán cà phê này nằm ở tòa cao nhất trên tòa cao ốc bảy mươi tầng lầu.

Sau khi nhìn thấy Dương Vi Tiểu cô mới biết, thì ra tòa kiến trúc cao ốc Minh Huy này là tài sản của ông xã trên danh nghĩa của cô.

Xem ra cô bé này đã câu được một con rùa vàng. Đào Du Du nhìn không được nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi hai người ngồi xuống trong căn phòng VIP, trước tiên vui vẻ hỏi thăm lẫn nhau, Đào Du Du nhìn không được liền hỏi: “không phải cậu đưa ông xã đến sao? Sao không thấy người đâu? Chẳng lẽ bộ dáng quá xấu nên không muốn cho mình xem sao?”

“Anh ấy đồng ý đến đây, nhưng mà tạm thời có chút chuyện cần xử lý, khoảng chừng nửa tiếng nữa sẽ đến, làm gì, nha đầu chết tiệt kia, lâu không gặp mình như vậy, cậu chỉ nhớ đến muốn gặp ông xã mình thôi à? Cũng không muốn gặp mình.” Dương Vi Tiểu thấy Đào Du Du chỉ tỏ mò muốn gặp mặt ông xã cô nên rất bất mãn, gõ gõ bàn kháng nghị nói.

“Làm sao mình không nhìn cậu? từ lúc vào đây đến giờ mình vẫn nhìn cậu đấy, chỉ kém một chút là không đem mặt cậu kéo đến đây, chẳng lẽ cậu không có cảm giác?” Đào Du Du cười vui vẻ nói.

“Hừ... một chút cũng không cảm giác được.” Cố ý quay đầu giả vờ tức giận, Dương Vi Tiểu lại nhìn cô nói: “Vớ vẩn nhỉ, nghe nói cậu đã sinh một cặp song sinh, thành thật khai báo, cha của bọn nhỏ là ai? Nghe Lý Mỹ Ngón nói, hai đứa bé kia đều rất xinh đẹp hơn người, cậu xấu như vậy, con cậu nhất định là giống cha nó, cha của hai đứa bé kia nhất định là một đại soái ca.”

“Ách... Cái này... Minh... không thể trả lời vấn đề này được không?” Đào Du Du bị uy hiếp, sắc mặt trở nên mất tự nhiên.

Nhìn thấy Đào Du Du có chút khó xử, Dương Vi Tiểu biết Đào Du Du không muốn nhớ lại chuyện này, nên cũng không ép hỏi, chỉ là xấu hổ cười cười, cố ý tránh đi: “Cậu còn nhớ rõ Thác Ngọc Mộ Dã không?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Nhà Giàu Có Ân Oán

“Ách.....Thác Ngọc Mộ Dã.....Cậu.....Vi sao cậu lại nhắc đến anh ta?” Đột nhiên bị Dương Vi Tiểu nhắc đến người trong lòng mà mình thân mến, Đào Du Du cảm thấy hơi xấu hổ, cô ngáy ngáy ngốc ngốc hỏi.

“Chắc chắc chắc.....Nhìn bộ dạng cậu như vậy là biết cậu vẫn còn nhớ đến anh ta rồi?” Dương Vi Tiểu cố ý liếc mắt nhìn Đào Du Du, cất giọng khinh bỉ nói.

Ý tứ như đang lên án Đào Du Du, chỉ nhớ người đàn ông mình thân mến mà không nhớ đến bạn bè mình.

“không.....không thể nào.....Minh và anh ta không quen nhau.....” Đào Du Du chột dạ phủ nhận, liên tục khua tay nói.

“Được rồi, cậu nói cho mình biết không phải lúc học trung học người cậu thân mến là anh ta à? Còn làm ra vẻ ở trước mặt mình sao?” Tiếp tục di

chuyển ánh mắt khinh bỉ, trên cổ Dương Vi Tiểu là chuỗi viên kim cương bỏ cầu xinh đẹp khiến Đào Du Du cảm thấy rất chói mắt.

"Sao.....Làm sao có thể? Cậu.....làm sao cậu biết được?" Đào Du Du bị nhìn thấu tâm tư trên mặt đỏ bừng lên, cô còn nhớ năm đó lúc cô thầm mến Thác Ngọc Mộ Dã, không có nói qua với bất kỳ ai, ngay cả bạn bè cũng không nói.

"Mình chơi chung với cậu nhiều năm rồi ngay cả điều này không thể nhìn thấy à?" không im lặng chỉ nhìn người phụ nữ có đầu óc đơn giản này, chẳng lẽ cô không biết tuy rằng năm đó ngoài miệng đều nói không có, nhưng trước mắt đã sớm bán đứng lòng cô rồi sao?

"Này.....thật ra cũng không có.....nhưng vì sao đột nhiên cậu lại nhắc đến anh ta vậy?" Vịt chết còn cứng mỏ là Đào Du Du trước sau vẫn tác phong xử sự, dù sao chỉ cần không phải thừa

Cha tổng thống

Chương 89 (tiếp):

...

nhận chuyện kia, cho dù có xảy ra trước mắt, cô có chết cũng sẽ không thừa nhận.

"Còn nói không có. . . . Hừ. . . ." Quá quen thuộc với tính tình của Đào Du Du, Dương Vi Tiểu không muốn cãi cọ với cô, liền nói về chủ đề chính: "Cậu có biết ông xã mình là ai không?"

Xoa xoa!!!

Vốn định hỏi cô có nhớ Thác Ngọc Mộ Dã hay không, tiếp tục hỏi cô có biết ông xã của mình là ai.

Này không thể làm cho người ta liên tưởng đến bị kịch sao.

Ánh mắt Đào Du Du u ám không có một tia sáng, giống như trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu thương rời khỏi cuộc đời mình, sau này chỉ là người qua đường. . . .

"Này, về mặt của cậu là ý gì? Ông xã của mình không phải là Thác Ngọc Mộ Dã, cậu hãy yên tâm." Nhìn vẻ mặt đau khổ của Đào Du Du, cô đoán chắc cô ấy đang hiểu lầm, Dương Vi Tiểu lập tức cười vội vàng giải thích.

"thì rakhông phải anh ta, cậu không nói sớm, làm sao mình có thể biết ông xã của cậu. . . ." Cảm giác mình bị lừa dối, Đào Du Du cất giọng oán trách.

"Cậu xem, không biết mới vừa rồi ai dù có chết cũng không thừa nhận mình thích Thác Ngọc Mộ Dã vậy?" Đối với Đào Du Du mạnh miệng như hổ giấy, trong đầu Dương Vi Tiểu đều nghĩ những lời khinh bỉ.

"Cho nên ông xã cậu và Thác Ngọc Mộ Dã có quan hệ gì với nhau?" không nghĩ đến cô bị nắm mũi quay vòng vòng, Đào Du Du vội vàng hỏi lại.

Hít một hơi thật sâu, tầm mắt Dương Vi Tiểu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, từ độ cao bảy mươi tầng lầu đủ để cho cô quan sát toàn cảnh thành phố, đây là một nơi rất cao, tuy rằng tính cách Dương Vi Tiểu vẫn lạc quan rộng rãi, nhưng trong lòng lại lo âu không nói nên lời.

"Anh ta từng là em họ của ông xã mình." Rốt cuộc Dương Vi Tiểu cũng nói ra quan hệ giữa nhà họ với Thác Ngọc Mộ Dã, sau khi nói xong, cô bụng lỵ trả ở trước mặt lên uống một ngụm.

"thì ra ông xã cậu là người của gia tộc Thác Ngọc, khó trách có thể xây dựng tòa cao ốc lớn như vậy. Đúng là một người thanh niên đầy hứa hẹn." Biết được thân phận ông xã của Dương Vi Tiểu, rốt cuộc Đào Du Du cũng hiểu được vì sao Dương Vi Tiểu lại hỏi cô còn nhớ đến Thác Ngọc Mộ Dã.

Nhưng mà cô không biết vì sao vừa nhìn thấy Dương Vi Tiểu cười tươi trong nháy mắt lại xuất hiện một tia đau buồn thế.

"Nhưng mà hiện tại tòa nhà này rất nhanh sẽ tính trên danh nghĩa của Thác Ngọc Mộ Dã rồi." không bao lâu sau, Dương Vi Tiểu cũng nói ra được nguyên nhân cô lo lắng rồi.

"Hả? Đây là. . . . Vì sao?" Tuy rằng cô không thể không chế được khi biết chuyện này, nhưng dôi dặt với người bạn mình quan tâm, cô không nhịn được liền hỏi.

Dương Vi Tiểu âm thầm thở dài một hơi, ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nhẹ nhàng xoay xỏa tách trà, ánh mắt tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ cất giọng nói: "Hai năm qua tập đoàn tài chính Thác Ngọc tiến hành điều chỉnh lại cơ cấu, ông xã của mình không phải là quan hệ huyết thống, cho nên trong tay có rất nhiều tài liệu bị Thác Ngọc Mộ Dã thu hồi, tòa nhà này là ba năm trước đây ông xã mình xây dựng nên, có thể coi là sản nghiệp quan trọng nhất của ông xã mình, nhưng bởi vì nó có quan hệ với vị trí địa lý, nên cũng bị tính trên danh nghĩa của Thác Ngọc Mộ Dã, mà ông xã mình sắp ra nước ngoài, phụ trách công việc báo cáo tin tức công việc của tập đoàn Thác Ngọc ở nước ngoài."

"thì ra là thế, tuy rằng mình không hiểu trong gia tộc này có khúc mắc gì, nhưng mà chuyện này cũng là chủ ý của Thác Ngọc Mộ Dã sao? ANh ta nhìn qua không giống như người vì ham muốn cá nhân cướp đoạt thứ của người khác." Tuy rằng việc này là Dương Vi Tiểu nói ra, phải là sự thật, Đào Du Du khoanh tay tin được Thác Ngọc Mộ Dã lại là người như vậy.

"A. . . . " Dương Vi Tiểu chỉ mỉm cười không trả lời câu hỏi của Đào Du Du, cô lại nói tiếp: "thật ra đi nước ngoài cũng được, dù sao trên thế giới công việc thông báo tin tức vẫn là một nghề hấp dẫn, tin rằng với sự ảnh hưởng của tập đoàn tài chính Prison Break trên quốc tế, muốn lấy quyền quản lý truyền thông của hai nước chắc chắn không có vấn đề gì. Đến lúc đó, chồng mình tuyệt đối có thể kiếm được tiền nhiều hơn gấp mấy lần hiện tại. Chỉ là. . . . "

"Nghe cậu nói như vậy, vậy ông xã của cậu nhận công việc này là vì tìm được một công việc nhiều tiền, hay là cái gì?" Đào Du Du nghe cô giải thích công việc xong, không biết tại sao cô ấy lại do dự cái gì.

"Chỉ là thân thể ông xã mình không được khỏe, không thể đi máy bay. Mình rất lo một khi anh ấy nhận công việc kia, thường xuyên ngồi máy bay, nhất định sẽ không chịu nổi." Dương Vi Tiểu nói đột nhiên cúi đầu xuống, trong ánh mắt là một tầng nước mắt.

"Vậy. . . . Thác Ngọc Mộ Dã có biết chuyện này không?"

"Tất nhiên là biết."

"Nếu biết, vì sao anh ta lại sắp xếp như vậy?" Đào Du Du khó hiểu hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ông Xã Của Vi Tiểu

"Thôi, không nói việc này nữa. Trái lại mình rất tò mò, sao cậu lại đến phủ Tổng Thống làm quản gia?" Nói đến đây, đột nhiên Dương Vi Tiểu nhếch miệng cười, bỏ qua đoạn uất ức trước, tựa như chuyện lúc này chưa từng xảy ra.

"Ừm, lúc đầu mình làm quản gia trong phủ Nghị Trường ở Thành Quốc, năm đó sau khi ra nước ngoài mình chọn ngành quản gia cao cấp để học, còn về chuyện vào làm ở phủ Tổng Thống, đơn giản chỉ là cơ hội và duyên phận." Đào Du Du vừa cười vừa nói, cô không muốn nói rõ nguyên nhân bên trong, việc này Dương Vi Tiểu không thể biết được.

Từ ngày hôm qua lúc trong tiệc cưới Vũ Văn Vi Thần đã không chịu xe cứu thương cho thấy, nhất định là anh ta muốn không để cho bất kỳ ai biết chuyện này, anh muốn dùng hành động nói rõ cho những người có ý đồ muốn giết anh biết, anh hoàn toàn không sợ mùi hương của hoa Mặc Lan.

"Ngài Tổng Thống của chúng ta đúng là tình nhân trong mơ của bao nhiêu người phụ nữ Thương Quốc, nếu tất cả mọi người đều biết Đại quản gia của anh ta là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, chắc chắn cậu sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả những phụ nữ Đó". Dương Vi Tiểu cười trêu ghẹo cô.

"Ngày Tổng Thống có gì tốt, tính tình thối tha, phụ nữ à, luôn bị hai mắt che đậy tâm tình". cô ở Thành Quốc vài năm như thế, cô cũng biết lực lượng hào sắc. Nhớ ngày đó, lúc ngài Tổng Thống Thành Quốc cưới vợ giữ chức phu nhân Tổng Thống là Triệu Nhược Nhược (Nguyễn Thảo Mai), thậm chí có vài phần từ ý có định tự sát tại nhà, cũng may bị người nhà phát hiện, mới tránh để cho bị kịch xảy ra.

cô không thể hiểu được vì sao những người phụ nữ này đối với người đàn ông cách xa hàng nghìn cây số vẫn yêu thương sâu đậm được, thậm chí trả giá thật cao cho mạng sống mình. Chẳng lẽ trong mắt họ, cuộc sống không quan trọng bằng một người đàn ông cách nhau qua ti vi sao?

Tuy rằng hiện tại cô rất thích Thác Ngọc Mộ Dã, nhưng nếu thật sự có một ngày Thác Ngọc Mộ Dã cưới người con gái mà anh ta yêu thương, cô sẽ thật lòng chúc phúc anh ta.

"Xem ra ngài Tổng Thống bên cạnh cậu ngu ngốc vậy, dám ở sau lưng nói xấu anh ta tính tình thối tha, thật sự không biết khi biết được sẽ có vẻ mặt gì?" Dương Vi Tiểu cười nói, hai mắt nhìn Đào Du Du.

Khi cô nói những lời này, trong đầu Đào Du Du hiện lên hình ảnh về mặt Vũ Văn Vi Thần tức giận, trái tim bé nhỏ nhện không được nhẹ nhàng run lên.

Hai người tiếp tục trò chuyện trời Nam đất Bắc một lúc lâu, điện thoại di động của Dương VI Tiểu vang lên, cô thoáng nhìn số điện thoại trên màn hình di động, sau đó mới kết nối: "Có chuyện gì vậy?"

"Phu nhân, Tổng giám đốc vừa té xỉu trong phòng làm việc rồi". Đầu bên kia điện thoại tuyền đến giọng gấp gáp.

"Cái gì? Bây giờ đã đưa đến bệnh viện rồi hả?" Sau khi nghe xong, sắc mặt Dương Vi Tiểu lập tức biến sắc, vội vàng hỏi lại.

"Ở bệnh viện Chí Thành, xin cô hãy đến đây đi."

"Làm sao vậy? Ai đang ở bệnh viện?" Đào Du Du nhìn sắc mặt tái mét của Dương Vi Tiểu, nhện không được liền hỏi.

"Là ông xã mình, anh ấy té xỉu, Du Du, thật xin lỗi. . . .Mình. . . .Mình phải đi trước đây, hung ta hẹn gặp lại lần sau được không?" cô hơi có lỗi nhìn thoáng

qua Đào Du Du, sau đó đứng dậy định ra ngoài.

“Mình đi cùng với cậu”. Nhìn thân ảnh hơi lảo đảo của Dương Vi Tiểu, Đào Du Du hơi lo lắng, liệu cô ấy có đến bệnh viện an toàn không.

“VẬY... làm phiền cậu rồi.” Dương Vi Tiểu nhìn Đào Du Du rồi gật đầu đồng ý.

Hai người nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, đi vào thang máy, ấn nút xuống tầng B1, đi đến bãi đậu xe dưới lòng đất.

“Cậu biết lái xe không?” Ra khỏi thang máy, hai người đến bãi đậu xe, Dương Vi Tiểu hỏi Đào Du Du.

“Àch.....Cái này.....Mình không biết...” Lúc đầu cô không có hộ chiếu, vẫn không có ý định đi học lái xe.

“Vậy chúng ta ra ngoài bắt xe đi.” Dương Vi Tiểu cười nói, rồi dẫn Đào Du Du đi ra ngoài.

Đào Du Du đang nghi hoặc Dương Vi Tiểu vì sao lại không lái xe của mình, nhưng lúc tầm mắt cô nhìn vào tay cô ấy, cô phát hiện tay cô ấy run run.

“Vi Tiểu...” cô nhanh chóng đuổi theo hướng Dương Vi Tiểu.

Dương Vi Tiểu dừng bước lại, quay đầu nhìn Đào Du Du.

Thấy trên mặt Đào Du Du nở nụ cười an ủi, sau đó đuổi theo bước chân cô, tiến lên ôm cổ cô, cất giọng dịu dàng bên tai cô: “Yên tâm đi, ông xã cậu không có việc gì đâu, mạnh mẽ một chút, mình sẽ đi cùng cậu”.

“Du Du.....Mình.....Mình thật sự rất lo lắng.....đây không phải lần đầu tiên ông xã mình té xỉu, nếu biết như vậy mình nên ở bên cạnh chăm sóc anh ấy, thật sự không nên lên lút đến đây gặp cậu, nếu ba mẹ chồng mình biết mình lên lút ra ngoài gặp bạn mà không ở bên cạnh ông xã, không biết họ sẽ làm gì mình.” Dương Vi Tiểu vừa nói, nước mắt vừa chảy ra.

Đào Du Du không biết phải sau sự mỉm cười lạc quan lại có chuyện như vậy, xem ra ba mẹ chồng cô ấy không phải là một người bình thường. Chẳng trách cô ấy lại khàn trương như vậy, tay run run thế này, làm sao lái xe được chứ.

cô còn hơi kì quái tại sao Dương VI Tiểu lại không có lái xe đưa đến đây, thì ra là cô ấy lên lút đi ra ngoài, cho nên không để lái xe đưa cô đi, mà chính là cô tự lái xe.

“không có việc gì, chúng ta đi nhanh đi”. không dám chậm trễ thời gian, Đào Du Du lập tức nắm tay Dương Vi Tiểu kéo đi.

Hai người nhanh chóng bắt được xe taxi, au khi lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện Chí Thành.

không bao lâu sau, xe ngừng lại ở trước cổng bệnh viện, hai người nhanh chóng xuống xe, chạy nhanh đến phòng cấp cứu.

Bệnh viện Chí Thành trên thực tế thuộc tập đoàn tài chính Thác Ngọc, nhưng giá tiền đắt đỏ, cho nên chỉ có thể đến đây kiểm tra sức khỏe, ngoại trừ những nhà giàu có, còn lại chỉ là chính khách thôi.

Hai người vô cùng lo lắng, chạy đến phòng cấp cứu, lại nhìn thấy trước phòng cấp cứu đã đầy người, vẻ mặt mọi người đều rất trầm trọng, áp lực, không khí làm cho người ta không thể thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Bị Xua Đuổi

Dương Vi cười dưới chân có chút không ổn, cô tiêu soái bước vào trong đám người, Đào Du Du chỉ đứng một bên mình cô ấy.

Không bao lâu, có một vị phu nhân khoảng sáu mươi tuổi mặc quần áo đẹp đến trước mặt Dương Vi Tiểu, bà ta giơ tay lên tát một cái thật mạnh lên mặt cô.

Đào Du Du bị sự cố bất thành linh làm hoảng sợ, cô không quan tâm nhiều vào thời điểm này, đẩy đám người kia ra đến trước mặt vị phu nhân đó: “Tại sao bà có thể đánh người?”

“Du Du, cậu trở về đi..... mình.....mình không sao.” Dương Vi Tiểu thấy thế, lập tức giữ chặt Đào Du Du đang thờ phỉ phò, nghĩ không muốn cho cô ấy bị luyện luy.

“Cô là ai? Tại sao lại dám quăng vào chuyện Thác gia?” Lão phu nhân nhìn bộ dáng này của Đào Du Du, lập tức nâng cao giọng hỏi ngược lại.

“Tôi là bạn của Vi Tiểu, bà đúng là Thác Ngọc phu nhân mẹ chồng của Vi Tiểu phải không? Nhưng mà, mặc dù người là trưởng bối, cũng không nên ra tay đánh người như thế.” Dương Vi Tiểu sợ bà lão này, lại không sợ Đào Du Du.

“Quả nhiên là vật hợp theo loài, cô giống như bạn của Nhân Giao cũng không có giáo dục vậy.” Thác Ngọc phu nhân nhìn về mặt Đào Du Du bất mãn, khinh thường hừ lạnh.

Đào Du Du lớn đến từng tuổi này chưa từng bị người khác nói cô như thế, lần này thất đúng là tức giận không ít mà, cô không hiểu nổi lão phu nhân này lại có cảm giác mình hơn hẳn người khác, có thể không kiêng nể gì vù lấp miệng em mà đi giáo huấn người khác.

Mặc kệ nói thế nào, nếu cô đã đến bệnh viện này rồi, nhất định cô đến đây vì con trai, tốt xấu gì cũng coi là khách đi, nhưng tại sao bà ta có thể không hợp tình hợp lý như vậy, không đem người khác để vào mắt à?

“nói không sai, vật hợp theo loài, nhưng mà theo tôi biết được, hiện tại Vi Tiểu và bà là người nhà, cho nên nói vật hợp theo loài, không phải lão phu nhân càng phù hợp với thân phận này sao?” Lưu loát trả lời một cách mỉa mai, Đào Du Du mặc kệ nhiều người như vậy, cô trừng to đôi mắt đẹp, không giống bộ dạng yếu đuối một chút nào.

"cô...cô nói cái gì? cô đúng là một con nha đầu chết tiết không có giáo dục...." không ngờ miệng Đào Du Du lại lợi hại như vậy, Thác Ngọc lão phu nhân tức giận không nói nên lời, chỉ mắng cô là nha đầu chết tiết.

"không phải loại người động một tí liền ra tay đánh vãn bối như bà mới đúng là người không có giáo dục sao? Bất quá tôi chỉ là thấy hành vi của bà vô lễ quá nên phản kích lại thôi. hiện tại con trai của bà vẫn đang còn nằm trong phòng cấp cứu, bà không yên tĩnh cầu phúc cho ông ta, chờ đợi ông ta bình an vô sự ra khỏi phòng cấp cứu sao? Vì sao đối với con dâu lại hà khắc như vậy? Trước mặt nhiều người lại quăng một cái tát vào mặt cô ấy bà cảm thấy như vậy là rất vẻ vang sao?" Lần này Đào Du Du không đếm xỉa đến, trong lòng cô bất mãn một lần sẽ phát tiết ra hết, cô nói chuyện làm mọi người có mặt ở đây đều ngại ngùng cả người.

"Người đâu, đến đem con nha đầu chết tiết này ném ra ngoài cho tôi, đừng để nó xuất hiện trong bệnh viện này nữa. Còn nữa, đem con tiện nhân này ném luôn đi, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa" Thác Ngọc lão phu nhân bị Đào Du Du nói làm tức muốn học máu. về mặt tức giận lớn tiếng ra lệnh, muốn lập tức ném bọn họ văng ra ngoài.

Lúc này Đào Du Du mới ý thức được, chính mình không ngăn cản được miệng mình ăn nói lung tung làm hại Dương Vi Tiểu rơi vào tình cảnh rất khó khăn.

Lần này thì tốt rồi, vốn là Dương Vi Tiểu sau khi bị ăn tát xong sẽ được ở đây chờ ông xã mình trong phòng cấp cứu, nhưng bởi vì cô làm liên lụy, hiện tại chỉ có thể bị đuổi ra ngoài rồi.

Sau khi lão phu nhân ra lệnh, bốn người đàn ông mặc tây trang đứng đây, đi thẳng tới trước mặt Đào Du Du, tựa hồ muốn đưa hai người các cô ra ngoài.

"Chờ một chút, các người không có quyền làm như vậy. Bệnh viện này cũng không phải do các người xây dựng nên." Dưới tình thế cấp bách, Đào Du Du lớn tiếng phản bác lại.

Tha thứ cho đứa trẻ này không biết tin tức thị trường, cô thật sự không biết bệnh viện này là của Thác Ngọc thị.

"Hừ...đúng lúc cái bệnh viện này là do Thác Ngọc thị xây dựng nên." Lão phu nhân không dễ gì nắm được sai lầm của Đào Du Du, lập tức lên mặt lại.

ách....

Lần này Đào Du Du đúng là tự lấy đá đập vào chân mình, thì ra nơi đây là địa bàn của bọn họ.

Nhưng mà cô phản ứng lại rất nhanh, lão phu nhân chỉ nói bệnh viện này là của Thác Ngọc thị, của không phải là nhà bọn họ. Thác Ngọc thị là một gia tộc lớn như vậy, hầu như tất cả sản nghiệp đều nắm trong tay Thác Ngọc Mộ, nói vậy bệnh viện này chắc cũng là của anh ta.

Mặc kệ, trước tiên hãy nói bừa lại một chút.

"Cho dù là Thác Ngọc thị thì bà cũng không có lí do gì đuổi tôi đi, tôi cũng là bạn của Thác Ngọc Mộ Dã." cô biết lúc này thua người không thua trận, cho nên ngẩng đầu giống như gà trống kiêu ngạo, cô cũng không tin lời Thác Ngọc Mộ ra sẽ không áp chế được tính hung hăng của lão phu nhân này.

Quả nhiên, cô vừa nói tên Thác Ngọc Mộ ra, tất cả mọi người đều im lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Lão phu nhân, hầu như muốn nhìn xem phản ứng của bà.

Từ trên vẻ mặt và phản ứng của mọi người, Đào Du Du đã hiểu rõ, tuy rằng mọi người ở đây đều kiêng nể Lão phu nhân, nhưng từ trong nội tâm đều không tôn trọng bà ta.

“Hừ...Mộ cũng sẽ quen biết con nha đầu chết tiết như cô? cô đừng ở đây gạt người, các người còn chờ cái gì? Còn không mau đem họ ném ra ngoài cho tôi.” Lão phu nhân vốn trầm mặt một lúc, sau đó lại cẩn thận đánh giá Đào Du Du, rồi lớn tiếng quát.

Lần này Đào Du Du đúng là hết cách rồi, cô có chút hối hận nhìn thoáng qua Dương Vi Tiểu, sau đó nói với Lão phu nhân: “không cần bà đuổi, tự tôi sẽ đi.”

nói xong, cô nắm tay kéo Dương Vi Tiểu ra ngoài.

Nhưng mà, Dương Vi Tiểu lại hất tay cô ra, ‘phịch’ một tiếng, cô ta quỳ gối trên mặt đất, ôm lấy hai chân lão phu nhân khóc lóc: “Mẹ à, con biết sai rồi... sau này con sẽ không dám rời khỏi Nguyên Tục nửa bước, mẹ hãy tha lỗi cho con, để cho con ở đây chờ anh ấy tỉnh lại, con van xin mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mẹ Chồng Độc Ác Trong Truyền Thuyết

Đào Du Du nhìn một màn trước mắt liền ngây người.

Cô thế nào cũng không nghĩ tới, trong ấn tượng của cô Dương Vi Tiểu là một người không sợ trời không sợ đất, tính cách tùy tiện nhưng hôm nay lại có thể dùng cách thức cầu xin người như vậy.

“Vi Tiểu.....cậu.....” Đào Du Du nhất thời không biết nên làm thế nào, ngơ ngác nhìn cô ta, một lúc lâu sau mới mở miệng nói.

“Cút ngay, tôi không muốn nhìn thấy gương mặt của cô, nếu không phải vì cô, con trai tôi sẽ không biến thành bộ dạng như vậy. Con là một con hồ ly tinh hại người, tiện nhân.....” Lão phu nhân rất chán ghét đá một cước vào Dương Vi Tiểu đang quỳ dưới chân mình, dùng tất cả từ ngữ độc ác mắng chửi.

“Thực xin lỗi, mẹ.....Con thật sự biết sai rồi, xin mẹ hãy tha thứ cho con.....” Lúc này Dương Vi Tiểu ngoại trừ cầu xin cũng không biết nói gì, nước mắt cô như hạt châu không ngừng rơi xuống giống như cắt đứt quan hệ.

Đào Du Du muốn tiến lên kéo Dương Vi Tiểu đi, sau đó đưa cô rời khỏi đây. Nhưng cô không dám mạnh động, cô lo lắng cho mình sẽ làm trở ngại không giúp được gì.

“Đúng vậy, mẹ à, xin mẹ hãy tha thứ cho chị dâu cả đi, con tin chị ấy tuyệt đối không phải cố ý, dù sao bây giờ anh cả còn đang cấp cứu, nếu để cho anh ấy biết việc này xảy ra, anh ấy sẽ khổ sở thêm thôi.” Lúc này, một cô gái mặc đầm xanh đi đến bên cạnh lão phu nhân, nhỏ giọng khuyên nhủ bên tai bà.

“Con cũng muốn bị đuổi giống như nó sao?” Lúc này lão phu nhân thật đúng là lấu cá, trên hông đeo cái phốc, bắt người nào thì là người đó, ánh mắt sắc bén không hèn giận liếc ngang người phụ nữ mặc đầm xanh lá cây, giọng nói lạnh lùng vang lên.

Người phụ nữ mặc đầm màu xanh kia thấy thế liền không dám nhiều lời, yên lặng đứng sang một bên.

Đào Du Du, người phụ nữ này chắc là chị em bạn dâu với Dương Vi Tiểu, cô ta đúng là người duy nhất vì Dương Vi Tiểu dám đứng ra nói chuyện với người của Thác Ngọc gia, làm Đào Du Du không khỏi nảy sinh hảo cảm đối với cô ta.

"Xem ra tôi đến cũng không đúng lúc, bác gái giận dữ vì chuyện gì vậy?" Ngay lúc mọi người đang im lặng cùng chờ xem lão phu nhân sẽ xử phạt Dương Vi Tiểu, một giọng nói từ ngoài hành lang truyền đến, giọng nói này Đào Du Du rất quen thuộc, cho nên về mặt cô đều ngạc nhiên mừng rỡ.

Quay đầu lại, cô liền thấy chủ nhân của giọng nói kia, Thác Ngọc Mộ Dã vô cùng suất khí, trên mặt bình tĩnh không cười, anh đang nhìn vào Đào Du Du đứng trong đám người, nét mặt không một chút gặt mình nào.

"Mộ Dã, sao con lại đến đây?" lão phu nhân nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã cũng xuất hiện ở đây nên rất ngạc nhiên, biểu tình trên mặt anh ta hung ác ngoan độc không thấy đâu nữa, thay đổi thành vẻ mặt ôn nhu nhã nhặn.

Xem ra, thái độ của cô đối với Thác Ngọc Mộ Dã cũng rất bất đồng, lão phu nhân này tác phong cũng hơi quá rồi.

Đào Du Du trong lòng âm thầm khinh bỉ.

"Sao đào quân gia cũng có mặt ở đây? Có phải là biết tôi cũng đến đây, nên đến đây trước chờ tôi phải không?" Thác Ngọc Mộ Dã lúc này như một tên ăn chơi trác táng, hoàn toàn không giống loại trầm ổn lúc ở bên cạnh Vũ Văn Vi Thần, ngữ khí nói chuyện cũng rất lảng lơ, bộ dáng giống như tên công tử.

Đào Du Du nghe lời anh ta nói xong, trên trán đổ mồ hôi lạnh, sao đột nhiên anh ta lại thích nói đùa như thế?

"Tôi và Vi Tiểu là bạn thân, nhiều năm rồi không gặp, không ngờ hôm nay không hẹn mà gặp lại, kết quả lúc nói chuyện với cô ấy được một lúc thì ông xã cô ấy ngắt xiu, vì vậy tôi và cô ấy đến bệnh viện xem một chút." Chỉ đem nguyên nhân mình đến đây giải thích một chút, Đào Du Du lại nhìn về phía Dương Vi Tiểu đang quỳ trên mặt đất, trong lòng cũng rất đau lòng vì cô ấy.

"thì ra là như vậy, nhưng mà sao chị dâu lại quỳ trên mặt đất rồi?" Gật gật đầu, Thác Ngọc Mộ Dã khó hiểu quay đầu nhìn lão phu nhân.

"ách...cái này..." Lúc này lão phu nhân không biết nên trả lời thế nào, vì vậy cuối đầu nói với Dương Vi Tiểu đang quỳ: "Còn không mau đứng lên? Quỳ trên mặt đất đẹp mắt lắm sao? Nhà chúng ta bị cô làm mất hết mặt mũi rồi."

Dương Vi Tiểu nghe vậy, lập tức lau chùi nước mắt rồi nhanh chóng đứng lên.

"A...nói đến làm cho mất mặt Thác Ngọc gia, bác gái, con có một chuyện muốn hỏi bác, nếu thân thể anh họ không tốt, sao bác còn kiên trì để anh ấy ra nước ngoài phụ trách thông tin xây dựng công trình? Chẳng lẽ bác không biết chuyện này làm không tốt, ngoài việc gia tộc Thác Ngọc của chúng ta bị tổn thất nghiêm trọng, thậm chí làm ảnh hưởng cổ phiếu gia tộc của chúng ta ở nước ngoài, đến lúc đó mới thật sự mất mặt không phải sao?" Thác Ngọc Mộ Dã cười như không cười hỏi lão phu nhân.

"Cái ...cái gì?" Dương Vi Tiểu sau khi nghe xong nhưng lời Thác Ngọc Mộ Dã nói đều hoảng sợ không nói nên lời.

cô mở to hai mắt nhìn lão phu nhân: "Mẹ...thì ra...để cho Nguyên Tục đi nước ngoài là chủ ý của người."

lão phu nhân hung hăng trừng mắt liếc Dương Vi Tiểu, sau đó nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã: "Xin đừng lo lắng, nếu sau khi con trai giành được chuyện này, nhất định nó sẽ hoàn thành, nếu con đã phê duyệt chuyện này, thì không cần thiết phải sửa đổi phải không?"

"Hôm nay con đến đây là để xác định bệnh tình của anh họ, con không thể đem một chuyện quan trọng như vậy giao cho người bệnh đi làm. Ngoài ra gia tộc bên kia, trước tiên con cần bác gái giải thích rõ ràng cẩn thận với họ." Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lẽo, anh ta không hề liếc mắt nhìn lão phu nhân một cái, ánh mắt lại nhìn vào đèn cấp cứu trên cánh cửa.

Lúc này lão phu nhân hoàn toàn không có bộ dáng kiêu ngạo hồng hánh như trước, sắc mặt bà hơi xám tro ngã ngòai xuống ghế dựa hành lang, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đào Du Du cảm thấy lúc này mình không nên ở lại, không phải cô có ý muốn biết quan hệ nhà người khác, hiện tại xem ra đối với Dương Vi Tiểu, cô thật lực bất tòng tâm, dù sao đây là chuyện gia đình cô ấy, cô chỉ có thể để cho cô ấy tự giãi quyết thôi.

"Cái kia....Thác Ngọc tiên sinh, tôi....Thời gian cũng không còn sớm, tôi đi trước đây, không quấy rầy các vị nữa." cô tiến lên một bước nhìn Thác Ngọc Mộ Dã đang đứng đưa lưng về phía mình rồi nói lời chào tạm biệt, cô nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nửa Đường Ném Cô Xuống

Thác Ngọc Mộ Dã quay đầu nhìn về phía Đào Du Du: "Tôi đưa cô đi."

"Ách.....nhưng mà không phải anh còn chuyện muốn xử lý sao?" Đào Du Du sững sốt, tuy rằng ngoài miệng không nói đồng ý, nhưng trong nội tâm đang dâng trào: đưa tôi đi, đưa tôi đi, sau đó chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi.....

"Tôi tin rằng bác gái sẽ cho tôi một câu trả lời vừa ý? Đúng không?" Lúc Thác Ngọc Mộ Dã nói những lời này đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía lão phu nhân, sau đó hai tay để vào trong túi quần, rất nhân nhả đi ra ngoài.

Đào Du Du thấy thế, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Hai người ra đến cổng bệnh viện liền nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron màu đen rất khí phách đậu ở cổng, Thác Ngọc Mộ Dã đến trước bãi cỏ, rất ga lăng mở cửa xe bên ghế lái phụ cho Đào Du Du, rồi mời cô lên xe.

Sau đó anh đi vòng qua đầu xe mở cửa bên ghế lái chính rồi ngồi vào xe.

Đột nhiên Đào Du Du cảm thấy hơi kì quái, sao Thác Ngọc Mộ Dã không có tài xế riêng, bảo vệ và trợ lý nhỉ?

Xe khởi động, hai người đều trầm mặc không nói gì, rất nhanh xe liền ra khỏi bệnh viện, lúc này Thác Ngọc Mộ Dã mới lên tiếng: "Tôi đưa cô về phủ Tổng Thống hay là..."

"Về phủ Tổng Thống." Đào Du Du thuận miệng đáp. Tuy rằng ngày mai là chủ nhật, nhưng mà phủ Tổng Thống có hai vị khách nhỏ bé đến chơi, nên cô phải chiều đãi thật cẩn thận, đừng muốn nghỉ ngơi.

Sau khi nghe câu trả lời của Đào Du Du, Thác Ngọc Mộ Dã đánh vòng tay lái lại chạy lên cầu vượt, đi về hướng phủ Tổng Thống.

Trong xe lại trầm mặc lần nữa, Đào Du Du cảm thấy tim mình đập nhanh, tuy rằng bọn họ chỉ ngồi như vậy, Đào Du Du cảm thấy hơi xấu hổ nên gương mặt hơi đỏ lên.

“Nóng sao?” Sau khi xe chạy được năm phút, Thác Ngọc Mộ Dã đột nhiên mở miệng hỏi.

“A, không... không nóng...” không rõ vì sao anh ta lại hỏi chuyện này, Đào Du Du lắc đầu đáp.

“Nhưng mà làm sao bây giờ? Tôi cảm thấy hơi nóng.” Thác Ngọc Mộ Dã ánh mắt nhìn thẳng phía trước, giọng nói rất nhạt nhẽo.

“Ách...?” Đào Du Du không rõ sự việc, anh ta nói mình nói là muốn thế nào?

Chẳng lẽ anh ta muốn cởi quần áo sao?

Ôi... không cần phải hăng hái như vậy, dù sao đối với bọn họ, vẫn còn không tính quá quen thuộc đúng không?

Nhưng nếu anh ta kiên trì muốn cởi ra, cô chắc chắn sẽ không ngăn cản anh ta, không dễ dàng gì có cơ hội nhìn vóc dáng anh ta, đúng là không thể bỏ qua.

Nội tâm Đào Du Du cảm thấy vô cùng bí ối, trong đầu hiện ra một cơ thể đàn ông cường tráng hoàn mỹ.

Nhưng Đào Du Du còn chưa nghĩ xong, cảm giác trên đỉnh đầu có cơn gió thổi qua.

Chờ lúc cô phản ứng kịp, thì mới biết được Thác Ngọc Mộ Dã đã mở mui xe ra.

Được rồi, tâm tình Đào Du Du vừa muốn xem thân hình mỹ nam liền tan thành mây khói, chỉ còn lại sự khinh bỉ sâu đậm.

“Hai đứa con của cô là sinh đôi sao? Vì sao nhìn khác nhau lớn như vậy?” một lúc lâu sau, Thác Ngọc Mộ Dã lại nói.

“Ách... Khác nhau lớn lắm sao? Bộ dáng của chúng nó không phải giống nhau sao? Lúc bọn chúng còn nhỏ, tôi còn bị bọn chúng làm cho hồ đồ mà.” Đào Du Du nghiêng đầu nói.

“Tôi chỉ... tính cách của chúng nó... con trai của cô trông có vẻ hiểu chuyện lắm, mà con gái thì lại giống như đứa bé bốn tuổi.”

“À... Anh nói cái này à, ha ha ha, bản thân tôi cũng luôn nghi ngờ đứa con trai Đào Dục Huyền vì sao lại hiểu chuyện như vậy, dường như nó hiểu biết nhiều hơn tôi, nó và Tiểu Nho lại trái ngược nhau.” nói đến hai bảo bối của mình, vẻ mặt Đào Du Du tràn đầy hạnh phúc.

Hai người liền nói chuyện trên trời dưới đất, mãi cho đến khi điện thoại Thác Ngọc Mộ Dã vang lên.

“nói.” Anh ta ấn nút nghe, trên lỗ tai đeo tai nghe bằng bluetooth không dây.

không biết đối phương vừa nói gì, Thác Ngọc Mộ Dã đã giảm phanh lại, sau đó nói với đầu dây bên kia: “Tôi lập tức đến ngay.”

Đào Du Du cảm thấy xem ra tối nay cô phải về nhà một mình rồi.

Trước khi đi uống trà với Dương Vi Tiểu, Đào Du Du tiếp nhận một cú điện thoại đang bỏ dở.

hiện giờ Thác Ngọc Mộ Dã cũng nhận điện thoại cấp bách như vậy, xem ra đêm nay ông trời cố tình gây khó dễ cho tôi rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Thác Ngọc Mộ Dã nói với Đào Du Du: “Ngại quá, tạm thời tôi có chuyện rất quan trọng cần xử lý.”

“Ừm, không sao, đã đưa đến đây rồi không còn xa lắm, tự tôi có thể bắt xe về làm được. Anh đi làm việc của anh đi, chậm trễ nhiều thời gian quý báu của anh như vậy, thật sự rất có lỗi.” Đào Du Du rất lễ phép nói, sau đó mở cửa xe chuẩn bị xuống xe.

“Thác Ngọc Nguyên Tục đã chết.” Kết quả, cô còn chưa bước xuống xe, Thác Ngọc Mộ Dã đã nói cho cô nghe một tin xấu.

“Cái... cái gì?” không thể tin được vào tai mình, Đào Du Du lập tức há to miệng, vẻ mặt hoảng sợ.

Thác Ngọc Nguyên Tục đã chết, vậy Dương Vi Tiểu làm sao bây giờ?

cô ấy có thể chịu đựng đả kích lớn này sao? Sau này làm sao cô ấy tồn tại trong gia tộc Thác Ngọc được?

“cô có muốn đến bệnh viện cùng tôi không? Hay là...” Anh hỏi ý kiến cô.

“không... Tôi không đi, tuy rằng lúc này Vi Tiểu rất cần bạn bè ở bên cạnh an ủi, nhưng tôi đến sẽ gây phiền phức cho cô ấy thêm thôi. Hôm khác tôi sẽ đến gặp cô ấy.” Lắc lắc đầu, Đào Du Du từ chối khéo léo.

“Tốt lắm, tạm biệt.” Tạm thời Đào Du Du không nên quay lại bệnh viện, sau khi Thác Ngọc Mộ Dã dừng xe lại cho cô xuống xe, nhanh chóng quay đầu xe lại, lái xe rời đi.

Đào Du Du nhìn vào chiếc xe biến mất lúc này hơi ngây ngơ.

Đợi lúc Đào Du Du quay về phủ Tổng Thống đã là 11 giờ rưỡi rồi.

Sau khi cô vào lầu chính, đèn trong phòng khách đều tắt hết, chỉ chừa lại đèn chiếu sáng trên cột, cô đi ngang qua đại sảnh lầu một đang chuẩn bị về phòng ngủ của mình, lại bất thình lình nghe âm thanh truyền đến từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đùa Giỡn Với Cô

“Đã trễ thế này đi đâu mới về?” không biết vì sao lúc này Vũ Văn Vĩ Thần lại xuất hiện trong đại sảnh, trong giọng nói anh ra rất khó chịu, ban đêm yên tĩnh, nghe có vẻ thật đáng sợ.

Đào Du Du bị giọng nói của anh ta dọa run bắn người, sau khi quay đầu lại, cô thờ dãi một hơi nói: “Ngài Tổng Thống, ngài có biết làm vậy sẽ dọa chết người không?”

“Tôi hỏi cô lúc này đi đâu mới về.” Vũ Văn Vĩ Thần không để ý đến oán giận của cô, trực tiếp hỏi lại câu hỏi mình vừa hỏi.

Ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, lộ ra một tia lạnh lẽo làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Tôi.....Tôi gặp mặt bạn cũ ở chỗ kia.....Ồ.....Cho nên bây giờ mới về trễ.” Đào Du Du không dám nhìn mặt Vũ Văn Vĩ Thần, lắp bắp trả lời.

“Tôi lại không biết, cô cùng Thác Ngọc Mộ Dã trước kia đều là bạn thân.” Anh cười lạnh một tiếng, sau đó đi đến trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô nói: “Trong nhà có khách quan trọng, cô lại tự tiện rời bỏ công việc, có phải cô không muốn làm rồi không?”

“Cái.....Cái gì?” Đào Du Du nghe Những lời anh nói, lập tức cảm thấy không nói nên lời, cô phản bác: “Tôi chờ khách trở về phòng nghỉ ngơi rồi mới đi, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi của tôi, tôi có quyền sắp xếp.”

“Ai nói cô có quyền sắp xếp? hiện tại cô ở phủ Tổng Thống, tất cả đều nghe theo tôi, hiểu chưa? Người phụ nữ ngu ngốc này” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, nhẹ nhàng buông cổ tay cô ra, hai mắt nhìn cô từ trên xuống dưới.

“.....” hiện tại Đào Du Du có một loại cảm xúc muốn bóp chết tên này, vì sao? Vì sao anh ta lại là Tổng Thống? Vì sao muốn cho cô gặp phải anh ta?

“Đột nhiên tôi muốn uống cà phê, cô pha cho tôi một ly cà phê rồi đem đến phòng ngủ cho tôi.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn về mặt bức tức của Đào Du Du, tức giận lập tức biến mất, tâm tình vui vẻ trở lại, anh thuận miệng hạ lệnh, sau đó xoay người đi lên lầu.

Đào Du Du nhìn bóng lưng của anh, hay tay nắm chặt thành nắm đấm, nội tâm có một loại kích thích muốn tiến lên bóp chết anh ta.

Hòa thượng nửa đêm đòi uống cà phê, đây là không muốn đi ngủ sao?

.....

Tuy rằng trong lòng rất bất mãn, nhưng ở dưới mái hiên nhà người ta, cô không thể không nghe theo.

Vì vaajyy cô xoay người, đi về phía căn phòng pha đồ uống cách đó không xa.

Vốn là muốn tìm một gói cà phê hòa tan rồi đem lên báo cáo công việc, đúng lúc cô vừa mở gói cà phê ra, cô đau khổ phát hiện bên trong lọ này tất cả đều là cà phê hạt, ngay cả cà phê xay cũng không có hướng chỉ là cà phê hòa tan.

Vũ Văn Vĩ Thần cố ý nửa đêm hành hạ cô mà, Đào Du Du vừa xay cà phê, vừa suy nghĩ.

cô hầu như đem tất cả hạt cà phê này xem là Vũ Văn Vĩ Thần rồi xay nghiền ra.

Sau khi cô bỏ cà phê vào máy pha cà phê hơn mười phút, cà phê nóng hầm hập đã ra lò, cô cẩn thận bùng cà phê lên lầu, trong lòng nghĩ đây là lần cuối cùng báo cáo kết quả làm việc rồi.

Nhưng mà lúc cô đang đến phòng ngủ của Vũ Văn Vĩ Thần, cô dùng hai tay nâng cà phê lên, hy vọng có thể báo cáo công việc thành công, lại nghe anh lười biếng nói: “Cho quá nhiều đường, làm lại ly khác đi.”

XXOO anh, uống cũng chưa uống đã nói nhiều đường, ánh mắt của tên hòa thượng này thật tốt, cô nhin không được mắng thắm.

“vậy cái kia. . . . ngài Tổng Thống, ly này không có bỏ đường nè.” Đào Du Du muốn thay đổi suy nghĩ của anh, ít nhất nói cho anh biết, đừng lấy cái cốc thời nạt này ra hành hạ cô.

“Đúng không? Đột nhiên tôi nhớ đến buổi tối uống cà phê sẽ không ngủ được, cô pha ly sữa giúp tôi đi.” Vũ Văn Vĩ Thần không cho là đúng nhieu máy anh không để ý việc đùa giỡn bị vạch trần lại tiếp tục ra lệnh.

“.” Đào Du Du muốn hồng mắt, hiện tại cô đã hiểu, này là đặc biệt để tra tấn cô, cố tình dậy lúc nửa đêm để đi xuống cầu thang và ngăn chặn cô.

Nhưng mà, làm sao anh ta biết được đêm nay cô và Thác Ngọc Mộ Dã gặp mặt?

Mang theo dấu chấm hỏi trong đầu, Đào Du Du bung cà phê xuống lầu, trở lại phòng đồ uống, rót một ly sữa rồi bung lên lầu.

“Tôi không muốn uống sữa trong tủ lạnh, tôi muốn uống sữa nóng, cô đi pha sữa nóng cho tôi đi.” Anh lại tiếp tục làm khó dễ.

Đào Du Du bung ly sữa xuống lầu đun nóng.

Đúng lúc cô đang đun nóng ly sữa, Vũ Văn Vĩ Thần có mặt ở đó, anh nói muốn uống nước ép trái cây.

cô lập đi lập lại nhiều lần như vậy, rốt cuộc Đào Du Du không thể kiên nhẫn nữa liền bạo phát.

cô hung hăng cầm ly nước dừa đặt trên bàn trà trong phòng ngủ Vũ Văn Vĩ Thần, hai tay chống eo nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“không phải tôi đã nói với cô rồi sao? Tôi không muốn uống nước dừa.” Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trên ghế sofa, hai chân bắt chéo trên bàn trà, giọng lười biếng nói.

“Anh hoàn toàn không muốn uống gì cả, vì sao muốn đùa giỡn tôi?” Đào Du Du tức giận hét lớn với Vũ Văn Vĩ Thần.

cô bị anh ta chinh sắp điên rồi.

“Nếu cảm thụ được mùi vị bị người ta đùa giỡn, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu lần sau còn để tôi phát hiện cô một mình hẹn gặp Thác Ngọc Mộ Dã, trừng phạt không chỉ có bấy nhiêu đâu.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, dường như cũng mệt mỏi, anh đứng lên, sau đó đuổi cái lưng dài mệt mỏi ra, xoay người đi về giường.

Lúc này Đào Du Du mới hiểu rõ ý tứ của anh ta.

cô mà Thác Ngọc Mộ Dã gặp nhau đã cản trở việc gì của anh ta sao? Vì sao anh ta muốn lấy chuyện này chinh cô?

Chẳng lẽ.

Chẳng lẽ anh ta thầm mến Thác Ngọc Mộ Dã giống cô?

Ha ha ha ha chẳng lẽ, ngài Tổng Thống vĩ đại của Thương quốc là gay?

Việc này. . . . có phải quá đáng sợ không?

“cô còn đứng đó làm gì? Chẳng lẽ muốn ngủ trong phòng này sao?” Nhìn thấy Đào Du Du đứng ngây ngốc bên cạnh bàn vẫn không nhúc nhích lúc này Vũ Văn Vĩ Thần đã nằm trên giường cất giọng trầm ổn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Hôn cô

Hai người lẳng lặng nhìn nhau hồi lâu, như là chỉ một ánh mắt, cũng có thể giao hòa hai người vào nhau. Nhìn anh, Úc Tử Duyệt si mê, hơi thở của anh quấn quanh vào hơi thở của cô. Hơi thở nam tính mê hoặc lòng người.

Lăng Bắc Hàn yêu thương nhìn cô vợ nhỏ này của anh, ánh mắt nhu hòa.

Khoảnh khắc này, trong mắt hai người, chỉ có nhau.

“Rời giường thôi!” Úc Tử Duyệt chuyển tầm mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, sợ rằng nếu cứ phóng điện nhau như thế, cô thực sự sẽ bị điện giật, cô lười biếng làm nũng nói, hoạt động cơ thể định ngồi dậy. Lăng Bắc Hàn vội ngồi dậy, nâng cô lên.

“Anh mặc giúp em!” Thấy Úc Từ Duyệt muốn xuống giường, anh vội vàng bước xuống, chạy tới tủ quần áo, tìm cho cô một bộ quần áo.

Nhìn cái áo len thật dày màu xanh nhạt trên tay anh, Úc Từ Duyệt bất mãn: “Em không muốn mặc dày như vậy, em muốn mặc bộ váy kia!” Úc Từ Duyệt tức giận nói, anh lại còn lấy ra thêm một cái áo khoác ngoài!

“Trời lạnh thế này mà còn mặc váy!” Lăng Bắc Hàn lườm cô một cái, “Mặc đẹp như thế cho ai nhìn chứ? Một lát nữa anh về bộ đội rồi!” Thấy cô trợn trắng mắt, Lăng Bắc Hàn bất mãn nói.

Bộ dáng của anh giống như người lớn đang dạy dỗ con nít, nhưng lời ra khỏi miệng, lại hết như lời chồng nói với vợ, mang theo ý ghen tức.

“Ai cần anh lo!” Cô muốn nói là mình mặc cho anh xem, lần sau anh về, không chừng thời tiết càng lạnh hơn, bụng cũng lớn hơn rồi, không mặc được bộ quần áo đẹp nào.. Ngoài miệng mặc dù tức giận nói như vậy, nhưng khi Lăng Bắc Hàn chạy tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống bên giường, cô vẫn để yên cho anh mặc quần áo.

“Mặc nhiều như thế, nhìn giống hệt con heo!” Úc Từ Duyệt ảo não nhìn bộ quần áo thật dày trên người, bất mãn lầu bầu nói.

“Em vốn là heo mà!” Lăng Bắc Hàn đứng bên cạnh tự mặc quần áo cho mình, vừa khinh bỉ nói. Anh đã mặc xong chiếc áo sơ mi của bộ quân trang, đang định thắt cà vạt, cổ tay đã bị cô nắm lấy, cô bá đạo đoạt lấy cái cà vạt màu đen trong tay anh.

“Em mà là heo, thì anh chính là sói! Con sói háo sắc!” Úc Từ Duyệt ba hoa nói với anh. Lăng Bắc Hàn cũng không giận, cúi đầu nhìn cô nhón chân lên, đeo cà vạt cho mình, lòng tràn đầy âm áp, hạnh phúc.

Không nhận được cúi người xuống, đôi tay đỡ lấy đầu cô, chiếm lấy môi cô, động tác không nặng không nhẹ, trần trọc liếm mát, “Ừm...” Lại hôn cô, cà vạt còn chưa thắt xong nhỉ! Úc Từ Duyệt hai tay vô lực nắm lấy cà vạt của anh, chống đỡ lồng ngực âm áp của anh, trái tim không ngừng nhảy lên.

Hồi lâu sau Lăng Bắc Hàn mới buông cô ra, chỉ thấy cô giống như con cá nhỏ mới trôi lên khỏi mặt nước, hít thở từng ngụm, đôi tay còn đang nắm cà vạt của anh, “Anh... anh...”

“Anh đúng là con sói háo sắc!” Lăng Bắc Hàn mặt dày cười nói, xem như nụ hôn vừa rồi là minh chứng cho lời nói của cô.

“Chưa từng thấy người nào mặt dày như thế!” Úc Từ Duyệt liếc mắt nói, tiếp tục thắt cà vạt cho anh, trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên cô thắt cà vạt cho anh.

“Lâu rồi không thắt cà vạt giúp người khác, có phần không quen...” Úc Từ Duyệt lạnh nhạt nói, khóe miệng cong lên nụ cười hạnh phúc.

Lăng Bắc Hàn sững sờ, sau đó tức giận nhìn cô, “Vay trước kia em thắt giúp ai?” Đáng mày râu lại ghen, giọng hơi chua. Nghĩ đến chuyện cô thắt cà vạt giúp người đàn ông khác, trong lòng không thể chấp nhận được!

“À?” Úc Từ Duyệt còn chưa kịp hiểu hết ý tứ trong câu nói của anh, nhưng chỉ chốc lát sau, đã hiểu được, tên đàn ông xấu xa, chút chuyện nhỏ ấy mà cũng ghen!

“Bí mật!” Thắt cà vạt xong, Úc Từ Duyệt chỉnh trang lại, sau đó lui về phía sau hai bước, nhìn anh, nghịch ngợm nói, rồi xoay người định đi rửa mặt.

Lăng Bắc Hàn sai bước đuổi theo, Úc Từ Duyệt cảm giác được anh đuổi theo cô, nhanh chân bỏ chạy, cánh tay dài của Lăng Bắc Hàn chụp tới, bắt được cô, một cánh tay sắt bám chặt trên người cô, “Anh.... anh buông em ra đi! Phải đánh răng rửa mặt, bà nội sẽ gục đó!” Úc Từ Duyệt kêu to nói.

“Nói, rốt cuộc là thắt cà vạt giúp ai?” Lăng Bắc Hàn nhất quyết không tha, hỏi.

“Đây là chuyện riêng của em! Không nói với anh!” Cũn không nói cho anh biết, cứ để anh tức đi! Úc Từ Duyệt xấu xa nghĩ, “Mau buông ra, phải đi đánh răng rửa mặt rồi!” Úc Từ Duyệt lại nói.

“Cốc cốc cốc...” Lúc này, di Vương tới gõ cửa, Úc Từ Duyệt hô to, “Di Vương, tụi con lập tức xuống ngay! Lăng Bắc Hàn, mau buông ra!” Úc Từ Duyệt cất giọng nói, lại vỗ lên mu bàn tay anh, nhỏ giọng kêu lên.

Cho là anh sẽ tiếp tục gặng hỏi, ai ngờ, anh lại buông cô ra, không nói một lời đi vào nhà vệ sinh.

Tên đàn ông khó chịu là tức giận rồi, hơn nữa là là hờn dỗi!

Biểu hiện là, trong lúc cô đi vệ sinh thì anh cũng mười phần bình thường giống như mọi khi, quan tâm nặn kem đánh răng giúp cô, nhưng khi cô nói cảm ơn thì khuôn mặt anh lại đen xuống, im lặng đi rửa mặt.

“Ông xã, chờ em cùng xuống lầu với!” Úc Từ Duyệt vừa chải sạch răng thì Lăng Bắc Hàn đã rửa mặt xong, đang định ra ngoài, cô hướng về bóng lưng anh la lớn. Anh vẫn hăm hăm bỏ đi, không nói một lời, đi thẳng ra cửa.

“Hẹp hời!” Úc Từ Duyệt nói thầm một tiếng, nhưng sau khi rửa mặt xong bước ra ngoài, không ngờ anh vẫn còn chờ trong phòng ngủ, cô mừng rỡ bước lên, đưa tay muốn ôm chặt cánh tay anh, thế như anh lại lạnh lùng né tránh, không nói một lời, bước ra cửa.

“Khốn khiếp! Anh tới tháng à?” Úc Từ Duyệt thờ phỉ phò nắng, tên đàn ông này, tính tình cổ quái giống như đến tháng vậy! Không phải cô chỉ không

nói cho anh biết, cô thất cả vật cho ai thôi sao?

Cô dâu nhỏ đi theo anh xuống lầu, bà nội, bố mẹ chồng đã ngồi lên bàn, đang chờ hai người bọn họ.

“Bà nội,

Thác Ngọc Mộ Dã quay đầu nhìn về phía Đào Du Du: “Tôi đưa cô đi.”

“Ách.....nhưng mà không phải anh còn chuyện muốn xử lý sao?” Đào Du Du sững sốt, tuy rằng ngoài miệng không nói đồng ý, nhưng trong nội tâm đang dâng trào: đưa tôi đi, đưa tôi đi, sau đó chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi.....

“Tôi tin rằng bác gái sẽ cho tôi một câu trả lời vừa ý? Đúng không?” Lúc Thác Ngọc Mộ Dã nói những lời này đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía lão phu nhân, sau đó hai tay để vào trong túi quần, rất nhàn nhai đi ra ngoài.

Đào Du Du thấy thế, lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Hai người ra đến cổng bệnh viện liền nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron màu đen rất khí phách đậu ở cổng, Thác Ngọc Mộ Dã đến trước bãi cỏ, rất ga lăng mở cửa xe bên ghế lái phụ cho Đào Du Du, rồi mời cô lên xe.

Sau đó anh đi vòng qua đầu xe mở cửa bên ghế lái chính rồi ngồi vào xe.

Đột nhiên Đào Du Du

Đào Du Du trong lòng vô cùng tức giận, mắt to xinh đẹp trừng mắt liếc anh một cái, không tự chủ được dùng giọng nói cực kỳ khinh bỉ phản bác: "Tôi cũng đâu có điên, ngu ở đây làm gì?"

Cô vốn chỉ tùy ý nói ra những lời này trong lúc nóng giận, kết quả Vũ Văn Vi Thần nghe được, gương mặt lập tức biến sắc, đang nằm cũng phải bật dậy. Đôi mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại, chăm chú nhìn cô hỏi: "Cô vừa mới nói gì? Lặp lại một lần nữa cho tôi nghe."

Nhận thấy bộ dạng sắp nổi bão của anh, Đào Du Du thoáng giật mình, lập tức cười khan hai tiếng, sau đó rất chân chó mà nịnh nọt: "À. cái đó. Ha ha. Tôi. ý của tôi là. là. có thể ngủ cùng ngài Tổng thống là một vinh dự hết sức to lớn. Tôi. tôi chỉ là một người bình thường, vẫn không nên mơ tưởng hão huyền thì hơn."

Nhưng lời vừa dứt, Đào Du Du lại đột nhiên ý thức được, hình như lời mình nói có chút kỳ lạ, cứ thấy kỳ quái ở đâu đó?

Quả nhiên, ngài Tổng thống nghe xong thì sững sốt một chút, sau đó khoé miệng lộ ra một nụ cười tà mị, cố ý mập mờ nói: "Không ngờ địa vị của tôi trong lòng Đào quân gia lại cao như vậy, nếu Đào quân gia cảm thấy ngủ cùng tôi là một vinh dự hết sức to lớn thì chi bằng hôm nay tôi thỏa mãn tâm nguyện nhỏ này cho Đào quân gia đi, như thế nào?"

Vũ Văn Vi Thần nói xong thì lập tức vén chăn lên, xuống giường đi tới trước mặt cô.

Lần này Đào Du Du thực sự bị kinh hãi.

Cô đã cảm thấy lời nói của mình có chút quái lạ rồi, không ngờ. không ngờ sự tình lại chuyển biến khó lường thế này.

Đào Du Du hận không thể tát ngay vào miệng mình vài cái, sao lại ăn nói không suy nghĩ như vậy chứ.

Khi thấy Vũ Văn Vi Thần tiến tới gần, cô nhanh chóng lùi về phía sau một bước, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia, Đào Du Du đột nhiên cảm thấy tim của mình nảy mạnh lên đập kịch liệt.

"Ngài. Ngài chớ có nói đùa. Tôi. tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi. " Vì căng thẳng nên lời nói cũng không được mạch lạc, Đào Du Du vẫn lúng túng cười cười, nhưng trong lòng lại đang khẩn trương suy nghĩ xem Làm cách nào để nhanh chóng ra khỏi chỗ này.

“Thuận miệng nói mà thôi? Như vậy. ý cô là, cô vốn không cảm thấy có thể ngủ cùng tôi là một chuyện vô cùng vinh dự?” Đào Du Du muốn chạy trốn, nhưng anh lại cố tình không cho cô cơ hội, trong lời nói vẫn tiếp tục cùng với cô dây dưa không dứt, dường như rất muốn nhìn thấy bộ dạng bấn loạn hiện giờ của cô.

“không phải. Tôi không có ý đó. Tôi.”Đào Du Du có cảm giác đúng là tự mua dây buộc mình. không có chuyện gì lại đi ăn nói lung tung không cần thận đắc tội vị đại gia này rồi.

“Vậy cô nói đi, rốt cuộc cô có ý gì? Hai tay khoanh trước ngực, anh ra vẻ nghiền ngẫm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang luống cuống lo lắng của cô nói.

Đào Du Du ngay tại lúc này có kích động rất muốn đập đầu vào tường cho xong chuyện.

Nhìn Vũ Văn Vi Thần xấu xa, chỉ biết làm khó mình ở trước mắt, cô bỗng dưng muốn đứng lên phất cờ khởi nghĩa. Nhưng nghĩ lại, ở trong căn phòng này, ở trong tòa biệt thự này, ở trong quốc gia này, thậm chí ở thế giới này, cô hoàn toàn không có một tí cơ hội nào để lật đổ “Bạo quân” này rồi.

Cho nên, dưới tình huống hiện giờ, ngoài xu nịnh lấy lòng ra thì hình như cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa.

“Ha ha. tôi ý tôi là. Ngài Tổng Thống anh tuần tiêu sai. phong lưu phóng khoáng thế này. Hơn nữa còn tài hoa xuất chúng cùng bối cảnh cường đại thế kia, thật sự là người đàn ông trong mơ của chị em phụ nữ trên toàn thế giới. Có thể trở thành người phụ nữ của ngài, cùng ngài ngủ trên một cái giường, đó là chuyện mà có nằm mơ cũng muốn được trải qua.” Gần như đem tất cả những từ ca ngợi hoa lệ nhất nghĩ được trong đầu nói ra, Đào Du Du nói xong mà cũng muốn ới luôn. cô hi vọng Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy hài lòng mà bỏ qua cho mình.

Ai ngờ, đối với sự ca ngợi của Đào Du Du, có vẻ như Vũ Văn Vĩ Thần cũng không có quá nhiều cảm xúc. Anh chỉ nhàn nhạt hỏi thêm một câu: “cô nói chị em phụ nữ trên toàn thế giới, trong đó bao gồm cả cô đúng không?”

“Há. . . cái gì?” Đào Du Du bị anh phản kích như vậy thì nhất thời chưa thể lấy lại được tinh thần.

Cho đến khi cô hiểu được ý tứ trong lời nói của anh thì khóe miệng khê co quắp. gương mặt có hơi vắn vẹo, trong lòng không khỏi thâm mắng: đúng thật là, anh không gây khó dễ cho tôi thì sẽ chết sao?

Về mặt của Đào Du Du khiến Vũ Văn Vĩ Thần có chút không thoải mái. Anh không tiếp tục ép buộc cô trả lời nữa, đột nhiên xoay người về giường, vừa đi vừa nói: “Cũng phải, người như cô đâu thể tính là phụ nữ được.”

Sặc!!!

Anh nói cô không phải là phụ nữ, dám nói cô không phải là phụ nữ cơ đấy. Rốt cuộc cô có chỗ nào không phải là phụ nữ? hai đứa nhỏ nhà cô cũng bốn tuổi rồi đấy!

TMD, không chơi si nhục người như vậy nha.

Đào Du Du nổi giận, cô nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía bóng lưng Vũ Văn Vĩ Thần nói thảm: “ Chỗ nào của tôi không giống phụ nữ chứ?”

không ngờ Đào Du Du sẽ phản bác mình, Vũ Văn Vĩ Thần vốn đang đi tới bên giường đột nhiên dừng lại, quay người. Tầm mắt của anh rơi trên người cô, rất sâu xa nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lượt, không nói gì cả, nhưng ánh mắt kia rõ ràng nói rằng anh đang chê bai vóc người của cô.

Ha, cái ánh mắt gì thế kia? Ý gì hả? Chê bai cô á?

Đào Du Du bị anh nhìn chằm chằm thì cả người không được tự nhiên, ánh mắt đó khiến cô đột nhiên thấy mất hết cả tự tin.

một khắc khi ánh mắt anh dừng lại trước ngực cô, vì muốn cho ngực mình nhìn qua cao hơn một chút, Đào Du Du còn cố ý ngẩng đầu ưỡn ngực lên.

Kết quả.lại thấy Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên nở nụ cười.

Ôi chết sặc mất. . . về mặt anh là sao đây? Cười nhạo cô hử?

Trong đầu cô còn đang rối rắm không hiểu sao đột nhiên anh lại nở nụ cười quái dị như vậy thì bỗng nhiên anh bước nhanh tới đứng trước mặt mình lần nữa.

Khô cô còn chưa kịp phản ứng, chợt thấy mặt mình được anh dùng tay nâng lên, trên môi bị bao trùm bởi một cảm giác ấm áp

Á. chuyện gì đang xảy ra thế này?

Đào Du Du chỉ cảm thấy đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, không thể tập trung suy nghĩ được điều gì.

cô tròn to hai mắt, ngây ngốc để mặc cho sự dịu dàng kia quyến luyến ở trên môi. Sau đó một hồi lâu, cánh môi chợt lạnh, bên tai truyền tới giọng nói trầm thấp mà hài hước: “Ừm, về mặt như bây giờ mới giống phụ nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Hậu quả của việc đắc tội anh

Bị. bị chiếm tiện nghi?

Nụ hôn đầu.của cô

Oa.

Đào Du Du ngây ngốc trừng mắt nhìn về mặt như đang trêu tức của Vũ Văn Vĩ Thần, mặt cô lập tức đỏ bừng như quả cà chua, trên đầu bốc khói.

"Khốn kiếp!" Cô đột nhiên vọt nhanh tới, trước khi anh kịp có phản ứng đã đập mạnh đầu vào mũi của anh. Thấy Vũ Văn Vi Thần kêu lên một tiếng, nhưng Đào Du Du mặc kệ nhanh chóng chạy về phía cửa, không dám quay đầu lại, thoát khỏi hiện trường vụ án.

Vũ Văn Vi Thần không ngờ Đào Du Du lại có thể làm ra hành động to gan như vậy, dám tấn công anh. Tới khi anh ôm chặt lấy mũi, định thần lại, muốn dạy dỗ người phụ nữ ngốc đáng chết kia một chút thì thấy đã cô sớm trốn ra khỏi cửa rồi.

"Người phụ nữ ngu ngốc này." Nhìn về phía cánh cửa mở to một tiếng, đồng thời hai tay cũng không ngừng xoa xoa cái mũi, Vũ Văn Vi Thần không cam lòng mà đi tới phòng vệ sinh.

.....

Đào Du Du một hơi chạy thẳng xuống lầu dưới, phi luôn vào phòng của mình. Tới tận khi đã vào phòng, trái tim cô vẫn đập mạnh liệt trong lồng ngực.

Vừa rồi thật sự là quá sáng khoái, sau khi chạy ra khỏi phòng cô còn nghe thấy tiếng gầm gừ cực kỳ tức giận của Vũ Văn Vi Thần nữa, nhất thời cảm thấy tâm tình thật tốt.

Hồ cái không phát uy, anh lại tưởng tôi là mèo bệnh chấy, hừ hừ.

Vào phòng vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, sau đó thích ý nằm xuống giường, trong lòng cô vẫn còn cảm thấy vô cùng vui vẻ vì trả thù được Vũ Văn Vi Thần. Đào Du Du mang theo nụ cười thỏa mãn mà chìm vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó, trước khi ngủ tâm tình của cô cực kỳ khoái trá, chỉ có điều. sau khi ngủ lại gặp phải một con ác mộng.

Cô mơ thấy Vũ Văn Vi Thần về mặt âm u đáng sợ tìm cô đòi bồi thường thiệt hại, chạy đuổi theo cô vòng quanh thế giới, làm cô trốn mệt chết luôn.

Thật vất vả lắm mới mở mắt ra, Đào Du Du phát hiện trời đã sáng rồi.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường một chút, đúng tám giờ sáng.

Sau khi rửa mặt chải đầu chuẩn bị gọn gàng xong, Đào Du Du tới phòng ăn của nhân viên dùng bữa sáng đơn giản. Cô mang theo đôi mắt gấu trúc ai oán đi lên lầu gọi Vũ Văn Vi Thần rời giường.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện anh quên đi chuyện tối ngày hôm qua, mặc dù căn cứ vào hiểu biết của cô đối với anh thì khả năng này tuyệt đối là không thể.

đi tới trước cửa phòng chính của lầu ba, Đào Du Du nhẹ nhàng gõ cửa. Thấy trong phòng không hề có động tĩnh gì, cô rón rén vặn nắm cửa, vừa mới đẩy cửa phòng ra chuẩn bị đi vào thì đột nhiên một gương mặt anh tuấn phóng đại bất thành linh xuất hiện ở trước mặt làm cô giật nảy mình.

"Ngài...Ngài Tổng thống....Buổi sáng tốt lành..." Vũ Văn Vi Thần không biết đã đi tới bên cạnh cửa từ lúc nào, cả mặt tối sầm, bộ dáng cực kỳ khó chịu. Đào Du Du thấy vậy, lập tức xuất ra một nụ cười nịnh nọt, chỉ hy vọng anh không vì chuyện tối qua mà trả thù cô.

Vũ Văn Vi Thần chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, không biết có phải vẫn đang tức giận về chuyện đó hay không. Anh chẳng thèm nhìn cô nữa, xoay người bước tới trước gương to trong phòng.

Đào Du Du rất chân chó vội vàng đi theo, mặc dù chuyện tối qua là do Vũ Văn Vi Thần có lỗi trước, nhưng đúng là cô đã phản ứng quá kích động. Trải qua một đêm nghĩ lại, bây giờ cô thật sự có chút sợ hãi.

Phải biết rằng, tuy tối hôm qua cô xúc động phản kích nhưng tóm lại mạng nhỏ của cô vẫn còn nằm trong tay Tổng thống đại nhân. Nếu không phải hôm qua thực sự tức giận tới mức hồ đồ thì dù có cho cô một trăm lá gan cô cũng không dám ra tay đánh Vũ Văn Vi Thần đâu nha.

Căn cứ vào phản ứng hiện tại của Vũ Văn Vi Thần, Đào Du Du hoàn toàn có lý do tin tưởng, quả thực anh đang khó chịu vì chuyện đó. Dù sao đã qua một đêm rồi, tức giận gì cũng nên tiêu bớt một chút chứ nhỉ?

Thận trọng di chuyển đến bên cạnh Vũ Văn Vi Thần, cô thấy anh đang chuyên chú cài nút áo sơ mi.

Là áo sơ mi vừa mới mặc, lồng ngực mở rộng, còn chưa kịp cài cái nút nào.

Khuôn ngực rắn chắc phơi bày trước mắt, khiến trái tim nhỏ của Đào Du Du không nhịn được âm thầm run rẩy từng đợt. Vóc dáng của người đàn ông này thật quá mất hồn...

Quyến rũ, đây tuyệt đối là đang quyến rũ!!!

Khuôn mặt của Vũ Văn Vi Thần trong gương giống như đang ăn phải mướp đắng, chân mày nhíu chặt lại một chỗ, thần sắc khó chịu.

Đào Du Du thấy động tác cài nút của anh có hơi chậm chạp thì không nhịn được tiến lên một bước, đứng đối diện với anh, đưa tay lên thật cẩn thận cài từng cái nút áo.

Vũ Văn Vĩ Thần trái lại cũng không ngăn cản hành động của cô, anh thấy cô chủ động tới giúp thì im lặng buông tay của mình xuống, chỉ đứng ở đó để mặc Đào Du Du múa tay trên ngực mình.

Sau khi cài nút áo xong xuôi, Đào Du Du lại tiện tay thắt luôn caravat cho anh. Động tác của cô tương đối tỉ mỉ, cho nên tốc độ cũng không nhanh, mất 5 phút mới thắt được cái nút nhỏ xinh, căn chỉnh độ dài vừa phải. Đào Du Du hết sức hài lòng nhìn kiệt tác của mình, vỗ nhẹ bờ vai anh, sửa sang áo sơ mi cho thỏa đáng, sau đó mới thả tay xuống, xoay người lấy áo khoác ngoài, mở rộng áo chuẩn bị cho anh xỏ tay.

Nhưng đúng lúc này Vũ Văn Vĩ Thần lại không phối hợp nữa.

Hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lảng lảng nhìn người phụ nữ trước mặt đang hành động như thể tôi qua không xảy ra chuyện gì, trong lòng anh cảm thấy có chút buồn cười.

“Ngài Tổng thống. Ngài.” Đào Du Du không hiểu Vũ Văn Vĩ Thần đang làm gì, cô hơi ngần người nhìn anh dò hỏi.

“Chẳng lẽ cô còn chưa hiểu, hậu quả khi đắc tội với tôi thảm như thế nào sao?” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn nét mặt yếu ớt chột dạ của cô, mắt khẽ nheo lại, vẻ mặt nguy hiểm mở miệng hỏi.]

Đào Du Du rất sợ bộ mặt này của anh, chỉ cần anh nheo mắt lại thì cô biết rõ tiếp theo nhất định sẽ xảy ra chuyện cô tuyệt đối không muốn biết.

“À... Cái đó..... Thời gian cũng không còn sớm nữa, ngài nên xuống dùng bữa sáng đi thôi...” Đào Du Du cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, lập tức xoay người nhắc chân chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng lần này, cô không còn gặp may như lần trước nữa!

Ha ha.....

sự thật chứng minh, cùng một phương thức chạy trốn, ở trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, tuyệt đối không thể dùng được hai lần.

Kết quả thật bất hạnh, Đào Du Du vừa mới nhắc lên được một chân, cả người đã bị Vũ Văn Vĩ Thần dùng một tay ôm chặt lấy, nhắc bổng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chết chìm

"Á. Anh. Anh làm cái gì thế? Thả tôi xuống." Đào Du Du kinh hãi hét ầm lên, vừa giãy giụa vừa hô lớn.

"Tôi chỉ muốn dạy cô hiểu chuyện hơn một chút mà thôi." Vũ Văn Vĩ Thần khẽ cười, rồi ôm cô xoay người rời khỏi phòng, đi dọc theo hành lang.

Trong lòng Đào Du Du hết sức bất an, gắng sức vùng vẫy, nhưng chẳng được bao lâu thì cô nhận ra mình càng giãy giụa, lực ôm của Vũ Văn Vĩ Thần sẽ càng lớn, bộ dạng giống như hận không thể vò cô thành một cục rồi vứt vào trong túi.

Đi được một đoạn, bước chân của Vũ Văn Vĩ Thần dừng lại, đi về phía cửa phòng đang khép hờ.

"Nghe nói nước vào buổi sáng khá lạnh, mùa hè nóng bức như thế này, nếu được chìm ngập trong nước sẽ rất sáng khoái phải không?" Sau khi vào hẳn trong phòng, Đào Du Du mới biết, thì ra đây là một căn phòng có hồ bơi lộ thiên. Nóc nhà bằng pha lê có thể mở ra đóng vào, mà lúc này nó đang được mở rộng. Vũ Văn Vĩ Thần ôm cô đứng sát mép bể bơi, khoe miệng lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Này. Anh. Anh định làm gì? Anh. Anh đừng có làm loạn nha. Tôi. Tôi không." Cô vô cùng căng thẳng liều mạng ôm chặt lấy bả vai Vũ Văn Vĩ Thần. Nhìn thấy nét mặt hiện giờ của anh cô cũng đoán ra được anh định làm gì tiếp rồi, nhưng cô đâu có biết bơi. Vậy mà lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Đào Du Du đã cảm thấy thân thể chột nhẹ bẫng, tiếng gió vù vù lướt qua tai, và chờ đón cô chính là một khoảng rộng lớn lạnh lẽo bao trùm khắp cơ thể.

"Um. Cứu. Cứu mạng." Đào Du Du bị ném ra giữa hồ bơi, sau khi rơi xuống nước thì không ngừng nổi lên rồi chìm xuống, vừa sặc nước vừa gào to.

Nhưng ở trong phòng lúc này, trừ Vũ Văn Vĩ Thần ra thì không có bất kỳ người nào khác.

Mà Vũ Văn Vĩ Thần lại chỉ muốn trừng phạt cô, làm sao có thể cứu cô đây?

Cái chính là, Vũ Văn Vĩ Thần đâu có biết người phụ nữ ngốc này không biết bơi đâu.

Đào Du Du uống liên tục mấy ngụm nước, nội tâm bắt đầu dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Đúng, sẽ không có ai tới cứu cô, Vũ Văn Vĩ Thần, cái tên khốn khiếp này muốn nhìn thấy cô chết mà...

Đào Du Du nhắm mắt lại, não thiếu dưỡng khí, từ từ mất đi ý thức, thân thể cũng không còn hơi sức nữa. Trong khoảnh khắc cô nhắm mắt lại kia, chỉ kịp thấy khuôn mặt đang cười gian ác của Vũ Văn Vĩ Thần, giống như đang ám chỉ: “Đây chính là hậu quả khi đắc tội tôi, hiểu chưa?”

Đứng ở bên bể bơi, Vũ Văn Vĩ Thần vốn chỉ muốn ném cô vào trong nước để cô “tĩnh táo” một chút, suy nghĩ lại hành vi ngu xuẩn của mình tối hôm qua, nhưng không được bao lâu thì anh nhận ra tình huống hiện giờ có chút bất thường.

Thân thể Đào Du Du chậm rãi chìm xuống, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ nổi lên.

Chẳng lẽ... cô ấy không biết bơi?

Nghĩ đến điều này, về mặt Vũ Văn Vĩ Thần chợt biến, không hề do dự lập tức nhảy xuống bể bơi, ôm lấy Đào Du Du đang mất đi ý thức bơi vào bờ. Sau đó bế cô lên đặt nằm ngang ở bên cạnh bể.

“Đào Du Du...” Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ hơi tái nhợt của cô, khẽ gọi.

Nhưng hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đặt tay vào cổ Đào Du Du xem xét, thấy mạch đập rất yếu, Vũ Văn Vĩ Thần biết cô bị sặc nước, thiếu dưỡng khí mà ngất đi.

Sau đó, anh không kịp nghĩ ngợi gì, trực tiếp mở miệng cô ra, dùng một tay bịt mũi rồi tiến hành hô hấp nhân tạo, phối hợp với động tác ấn tim ngoài lồng ngực. Liên tục làm mấy lần, rốt cuộc Đào Du Du cũng phun hết nước ra ngoài, ho sặc sụa một hồi.

Sau khi tỉnh lại, Đào Du Du thấy khuôn mặt phóng đại của Vũ Văn Vĩ Thần ở ngay trước mắt, nhất thời cảm thấy vô cùng uất ức, giơ tay lên nắm một cái vào ngực anh: “Cái tên khốn kiếp nhà anh, anh định mưu sát tôi hả...”

“Cái người phụ nữ ngốc nghếch này...” Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ mình cứu cô mà còn bị cô đánh, tâm tình vốn đang lo lắng lập tức trở nên tức giận, đứng lên chuẩn bị dạy dỗ cô thêm một trận thì lại nghe thấy cô vừa khóc vừa nói: “Khốn kiếp, anh giết chết tôi thì hai cục cung nhà tôi phải làm sao đây? Bọn chúng còn nhỏ như vậy, không có cha cũng đã đáng thương lắm rồi, bây giờ anh còn định để chúng nó mất luôn cả mẹ nữa hả? Rốt cuộc anh có còn là con người nữa hay không? Là Tổng thống thì hay lắm sao? Tổng thống thì có quyền giết người bừa bãi à? Nhân dân cả nước nhất định là đã mù hết rồi mới bầu anh lên làm Tổng thống...”

Đào Du Du khóc lóc, mắt mờ âm ỉ, đáng về hết sức thâm thúy. Trong nhất thời, Vũ Văn Vĩ Thần chỉ biết ngây ngẩn cả người.

Vốn dĩ anh chỉ muốn có một sự trừng phạt nhỏ vì hành động vô lễ tối hôm qua của cô, nhưng không ngờ mọi việc lại thành ra như thế này.

Nhìn cô khóc đến thương tâm, trái tim của anh cũng mơ hồ dâng lên một cảm giác khó nói lên lời.

Nhất là khi nghe thấy cô nói, bọn nhỏ vốn không có cha cũng đã đáng thương lắm rồi, bây giờ anh còn định để chúng nó mất luôn cả mẹ nữa hả?

.....

Đào Du Du ngồi khóc một hồi lâu, cuối cùng cũng bình ổn lại cảm xúc, quay đầu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần đang yên lặng ngồi bên cạnh mình. Lúc này, cô mới ý thức được đáng về chặt vật của mình khi này, trong lòng lại bắt đầu thấp thòm không yên.

cô vừa mới làm cái gì?

Ngay trước mặt Tổng thống mà cũng dám bày ra bộ dạng hung ác mà mắng anh như vậy.

không phải những lời đó thường chỉ được cô kêu gào trong lòng thôi hay sao?

“Khóc đủ rồi hả?” Rốt cuộc, sau khi thấy Đào Du Du đã hoàn toàn tỉnh táo lại, Vũ Văn Vĩ Thần mới mở miệng hỏi.

“Hả... vâng...” Đào Du Du hơi sững sờ, sau đó mới ý thức được Vũ Văn Vĩ Thần đang hỏi cô, chỉ ậm ừ đáp lại.

“đi xuống lầu thay quần áo, nói với Hồ Ứng một lát nữa tôi sẽ xuống.” Vũ Văn Vĩ Thần xác định Đào Du Du đã khôi phục lại như bình thường thì chậm rãi đứng dậy, bỏ lại một câu rồi xoay người rời khỏi phòng.

Cả người anh đều ướt, giày giẫm ở trên mặt thảm còn để lại một chuỗi dấu chân ướt nhẹp.

Đào Du Du nhìn bóng lưng của anh mới biết, thì ra vừa rồi là anh nhảy xuống bể bơi cứu cô.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi khó hiểu.

không phải anh muốn thấy cô chết sao? Vì sao còn nhảy xuống nước cứu cô chứ?

Chương 98: Ghen đố hả?

Đến khi Vũ Văn Vi Thần thay lại quần áo, sửa soạn xong xuôi rồi xuống lầu, thì đã là chín rưỡi sáng rồi.

một nhóm quan chức trọng yếu của quốc gia đều đang ở trong phòng họp chờ anh tới.

không còn đủ thời gian để ăn điểm tâm, Vũ Văn Vi Thần đi thẳng tới phòng họp. Đào Du Du thấy vậy thì đành phải đem bữa ăn sáng đã được chuẩn bị đến phòng làm việc của anh, chờ anh họp xong thì dùng bữa.

Lúc cô từ phòng làm việc đi ra, đúng lúc nhìn thấy Triệu Nho dẫn Thác Ngọc Mộ Dã từ dưới lầu đi lên.

"Đào quản gia, ngài Tổng thống đã họp xong rồi sao?" Triệu Nho thấy Đào Du Du thì lên tiếng hỏi.

"Vẫn chưa xong, Thác Ngọc công tử có chuyện muốn tìm ngài Tổng thống?" Lắc đầu trả lời một tiếng, ánh mắt Đào Du Du chuyển sang người Thác Ngọc Mộ Dã đang đứng sau Triệu Nho hỏi.

"Đúng vậy, nhưng nếu ngài Tổng thống vẫn còn đang họp thì cảm phiền Đào quản gia nói chuyện với tôi một lát, có được không?" Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, liền đi tới một phòng khách gần đó.

"Chuyện này phải làm phiền Đào quản gia rồi." Triệu Nho nhìn Đào Du Du một cái, ý bảo cô chú ý tiếp đãi Thác Ngọc Mộ Dã.

Trong lòng Đào Du Du cũng muốn cùng Thác Ngọc Mộ Dã hàn huyên một chút, chủ yếu là cô tương đối lo lắng về tình trạng của Dương Vi Tiểu hiện giờ. Tối hôm qua chồng của Dương Vi Tiểu qua đời, không biết hiện tại cô ấy như thế nào.

Đào Du Du đi theo Thác Ngọc Mộ Dã vào phòng tiếp khách, sau khi hai người ngồi xuống không bao lâu thì đã có nữ giúp việc bưng cả phê đi vào. Đặt ly cà phê xuống trước mặt hai người rồi nhanh chóng đi ra ngoài, đóng cửa lại

"Cà phê của phủ Tổng thống vẫn luôn có hương vị rất đặc biệt." Bưng ly cà phê lên nhàn nhạt hớp một ngụm, Thác Ngọc Mộ Dã hết sức hưởng thụ nói.

"Thác Ngọc tiên sinh rất thích uống cà phê sao?" Đào Du Du thuận miệng hỏi.

"Tôi không thích." Lắc đầu một cái, Thác Ngọc Mộ Dã nặng nề đặt ly cà phê xuống tấm lót chén trên mặt bàn, thấy Đào Du Du có vẻ kinh ngạc thì lại nói: "Chẳng qua là vì có Đào quản gia ở đây, nên mới quyết định uống thử một chút thôi."

Nghe được những lời này, Đào Du Du nhất thời cảm thấy mặt có hơi nóng lên.

Anh Ý của anh là gì? Chẳng lẽ là vì nể mặt cô nên mới uống cà phê này hay sao?

Đào Du Du trầm mặc, không biết nên mở miệng nói tiếp cái gì nữa, nhịp tim cũng không khác chế được mà tăng nhanh. Thời khắc ngồi đối mặt với anh mà không có người khác quấy rầy như thế này quả thực là quá hiếm. Đường như cô có thể ngửi thấy được hương thơm nhàn nhạt của nước hoa cao cấp tỏa ra từ trên người anh.

"Đào quản gia không muốn hỏi tôi về tình hình của chị ấy hiện giờ sao?" Thấy Đào Du Du rũ đầu không nói câu nào, Thác Ngọc Mộ Dã ngả lưng ra phía sau tựa vào thành ghế sa lon, tuy đang rất gấp gáp nhưng vẫn ung dung nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

"À, Vi Tiểu hiện giờ thế nào rồi?" Đào Du Du sực tỉnh, hai mắt lập tức mở lớn, chăm chú nhìn Thác Ngọc Mộ Dã hỏi.

"Chị ấy không sao cả, chỉ là đứa bé trong bụng."

"Cái gì? Ý anh là, Vi Tiểu đang mang thai? Đứa bé có làm sao không?" Thác Ngọc Mộ Dã còn chưa kịp nói xong, Đào Du Du đã khẩn trương hỏi dồn dập.

"Hôm qua có dấu hiệu động thai, cũng may được cấp cứu kịp thời nên bây giờ đã ổn định rồi. Tình hình của chị ấy hiện giờ thực sự không được tốt, là con dâu của Thác Ngọc gia, bây giờ thành ra như vậy, quả thực là đáng buồn." Trong khi Thác Ngọc Mộ Dã nói ra những lời này, trên mặt cũng không có biểu hiện đồng cảm gì. Có lẽ những chuyện tương tự như thế anh đã được chứng kiến quá nhiều rồi.

Nghe anh nói cái thai của Dương Vi Tiểu đã ổn định, Đào Du Du thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó cô lại có chút lo lắng nhìn Thác Ngọc Mộ Dã hỏi: "Mẹ chồng của Vi Tiểu vẫn tiếp tục gây khó dễ cho cô ấy sao?"

"Bà ta rất muốn thế, nhưng cũng đâu có thời gian. hiện giờ bà ta còn không tự lo được cho bản thân mình nữa kìa." Thác Ngọc Mộ Dã nói tới đây, khẽ

miệng đột nhiên bật ra một nụ cười lạnh lùng.

Đào Du Du nhìn nét mặt này của anh mà thoáng sửng sốt.

.....

Hai người hàn huyên thêm mấy câu thì cửa phòng khách bị người bên ngoài đẩy ra.

Về mặt Vũ Văn Vi Thần không có một chút biểu cảm nào nhìn hai người đang ngồi trong phòng, châm chọc nói: "Đào quân gia thật đúng là làm hết phận sự, cũng biết thay tôi tiếp đãi khách rồi."

Đào Du Du biết giọng điệu này của anh là đang cố ý mỉa mai mình, không dám ở lại chỗ này nữa, lập tức đứng dậy, rũ đầu nói một câu: "Bữa sáng của ngài tôi đã đặt ở trên bàn làm việc rồi." Sau đó rất thức thời chạy ra khỏi phòng tiếp khách.

Sau khi Đào Du Du rời đi, Vũ Văn Vi Thần mới bước vào phòng, dặn dò Hồ Ứng đứng bên ngoài trông chừng, rồi thuận tiện đóng luôn cửa lại.

"Ngài Tổng thống đang ghen sao?" Đợi Vũ Văn Vi Thần ngồi xuống vị trí của Đào Du Du lúc trước, Thác Ngọc Mộ Dã mới nhíu mày, về mặt chế nhạo hỏi.

"Ghen?" Vũ Văn Vi Thần trừng mắt liếc anh một cái rồi nói: "Trông tôi giống như đang ghen vì người phụ nữ ngu ngốc kia à?"

"trên lý thuyết thì không phải, nhưng về mặt của anh hiện giờ nói cho tôi biết, đó đúng là sự thật." Nhún vai một cái, Thác Ngọc Mộ Dã hoàn toàn lơ đãng việc Vũ Văn Vi Thần có thừa nhận chuyện đó hay không.

"Mới sáng ra cậu đã tới đây tìm tôi, chỉ để thảo luận về vấn đề ăn đấm hay húp canh hả?" không muốn cùng Thác Ngọc Mộ Dã tiếp tục dây dưa về đề tài này, Vũ Văn Vi Thần có hơi mất kiên nhẫn liếc mắt quét qua mặt anh một cái.

"Tất nhiên là không, hôm nay tôi nhận được một tin tức rất quan trọng. Tôi tin anh sẽ có hứng thú với nó." Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói, vừa lấy ra một lá thư nhỏ từ trong túi áo ngực, đưa tới trước mặt Vũ Văn Vi Thần.

Vũ Văn Vi Thần nhìn Thác Ngọc Mộ Dã một cái, sau đó mới nhận lấy lá thư, mở ra xem. Chân mày anh khẽ nhíu lại, nhưng cũng không có vẻ gì là giận mình.

"Xem ra, ngài Tổng thống đã biết hành động của Lý thị rồi." Phản ứng của Vũ Văn Vi Thần quá rõ ràng, không khiến Thác Ngọc Mộ Dã phải suy đoán nhiều.

"Nếu tôi để cậu đem Lý thị nhỏ tận gốc, thì cậu cần bao nhiêu thời gian?" Vũ Văn Vi Thần cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, sau đó ngẩng lên nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã hỏi.

"Chuyện này. không dễ thực hiện đâu. Thế lực của Lý thị ở Thương Quốc rất rắc rối phức tạp, hơn nữa, tay chân của Lý thị trong Đảng Dân Quyền vẫn còn tồn tại, chỉ dựa vào lực lượng của Thác Ngọc thị thì không dễ ra tay đâu." Lắc đầu một cái, cảm xúc của Thác Ngọc Mộ Dã có chút nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Quỷ kế

"Những lời này không giống những lời có thể thốt ra từ miệng của Thác Ngọc Mộ Dã." Vũ Văn Vi Thần nói xong, tầm mắt di chuyển, rất hứng thú nhìn ánh nắng rực rỡ chiếu sáng bên ngoài cửa sổ, sau đó nói:

"Cậu đã nắm chắc được hành động của Lý thị như vậy, không lo sẽ không tìm được sơ hở của bọn họ. không phải Đảng Dân Quyền đang cố gắng để giành vị trí Phó Tổng thống được bầu cử vào năm tới sao? Mà muốn thực hiện được việc này thì cần phải có chi phí rất lớn, Lý thị muốn ôm chặt bắp đùi của chúng ta, nhưng lại muốn cống hiến cho Đảng Dân Quyền, “máy in tiền” của bọn họ e là gặp không ít vấn đề đâu."

"Ha ha ha. Xem ra hiện tại anh sẽ dùng tới những thủ đoạn kia rồi." Thác Ngọc Mộ Dã nghe Vũ Văn Vi Thần nói xong thì hả hê cười lớn.

Vũ Văn Vi Thần nhàn nhạt nhếch khóe môi, xem thường nói: "Coi như là tặng quà đại thọ sáu mươi tuổi cho Lý Trường Dũng đi, cậu có thể chuẩn bị xong “quà tặng” trước lễ mừng thọ của ông ta chứ?"

"Nếu ngài Tổng thống đã hạ lệnh thì tất nhiên tôi sẽ dốc hết sức để hoàn thành." Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó, nhìn về phía Vũ Văn Vi Thần nói: "Hình như gần đây Đào quân gia gặp lại không ít người quen cũ đâu, anh cũng nên chú ý biết đâu cô ấy không cẩn thận lại làm lộ bí mật lớn nhất của anh ra ngoài."

"Chuyện của cô ấy không phải là việc cậu nên quan tâm." Vũ Văn Vĩ Thần vừa nghe Thác Ngọc Mộ Dã nhắc tới Đào Du Du, có chút không vui nhàu mày một cái.

"Ồ, xem ra hôm nay phòng bếp của phủ Tổng thống không có đủ dầu để dùng rồi." Thác Ngọc Mộ Dã vừa thấy vẻ mặt kia thì hết sức tà ác cười một tiếng, không đợi ánh mắt giết người của Vũ Văn Vĩ Thần quét tới đã nhanh chóng lác mình đi ra khỏi phòng.

.....

Ngoại ô thành phố Định Khôn.

Bên trong biệt thự của Sơn Trang, một gian phòng đóng chặt với rèm che cửa sổ thật dày không để lọt một chút ánh nắng nào.

một người đàn ông với vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trước bàn đọc sách chính là người đứng đầu tập đoàn Lý thị —— Lý Trường Dũng.

Mà đối diện với Lý Trường Dũng là một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang màu đen, thần thái trấn định,

nhưng trên trán lại mờ hồ phủ một tầng mờ mờ hời hợt.

"Xem ra hiện giờ tin tình báo cậu cung cấp cũng không thể tin tưởng được nữa rồi." Lý Trường Dũng chân mày hơi nhướn lên, khóe miệng bật ra một chút lạnh lẽo.

"Lý tiên sinh, tôi không thấy có vấn đề gì ở đây cả. Tất cả những tư liệu tôi cung cấp cho ngài đều hoàn toàn chính xác." Người đàn ông trẻ tuổi tuy rằng vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng giọng nói đã bắt đầu hơi run rẩy.

"Hả? Vậy sao? Vậy chuyện xảy ra ngày hôm đó thì giải thích như thế nào đây? một người có chứng sợ hải hương hoa Mặc Lan mà vô tư ngủ trong phòng hơn hai tiếng đồng hồ. Sau đó lại mặt không đổi, khí không suyển trò chuyện vui vẻ với tôi. Chẳng lẽ ý của cậu đó chỉ là ảo giác của tôi thôi sao?" Lý Trường Dũng càng nói càng nâng cao giọng, nghe có vẻ như vô cùng tức giận.

"Chuyện này." Người đàn ông trẻ tuổi nghe vậy, nhất thời cứng họng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

"Nếu không phải tôi tự mình tìm tới cậu, thì tôi thực sự sẽ nghi ngờ cậu đấy. Tài liệu do chuyên gia tình báo cung cấp rõ ràng cũng không tránh khỏi có sai lầm." Lý Trường Dũng nói xong, nở một nụ cười châm chọc.

"Liệu có phải ngài Tổng thống sau khi vào gian phòng kia đã phát hiện ra hoa Mặc Lan, sau đó mang nó ra ngoài, cho nên mới."

"Khi tôi bước vào đó, cả gian phòng đều là hương thơm của Mặc Lan, hơn nữa tôi đi vào không hề báo trước, bọn họ không thể đi chuyển Mặc Lan đi ngay được. Sau khi rời khỏi đó đã có người tới kiểm tra vị trí của Mặc Lan, hoàn toàn không có dấu vết bị xê dịch. Kha tiên sinh, cậu còn đưa ra được lý do nào nữa không?" Hừ lạnh một tiếng, Lý Trường Dũng nhanh chóng cắt đứt lời nói của vị Kha tiên sinh kia.

"Tôi. Tôi có thể hoàn trả lại toàn bộ số tiền ngài bỏ ra để mua tin tình báo lần này." Kha tiên sinh lập tức nói.

"Cậu cũng biết kế hoạch lần này của tôi có bao nhiêu nguy hiểm, nếu bị ngài Tổng thống phát hiện ra sơ hở thì tôi sẽ có kết quả gì, cậu biết không? Cậu cho rằng tôi thiếu tiền sao?" Lý Trường Dũng lạnh lùng âm hiểm nhìn chằm chằm vị Kha tiên sinh đã bắt đầu luống cuống tay chân ở trước mặt.

"Vậy. Vậy ngài muốn như thế nào?" Kha tiên sinh cảm giác được hôm nay đi tới đây hoàn toàn không có khả năng dễ dàng quay trở về. Anh ta căng thẳng nhìn Lý Trường Dũng, chỉ hy vọng điều kiện mà ông ta nói ra nằm trong khả năng anh ta có thể thực hiện được.

Lý Trường Dũng thấy anh ta bị mình dọa cho phát run thì bật cười ha ha, nói: "Vi những tin tình báo lúc trước cậu cung cấp rất hữu ích, vậy thì lần này coi như là một sai lầm đi. Tiền cũng không cần trả lại, nhưng có một số việc cần cậu đi thăm dò giúp tôi."

"Chuyện gì? Chỉ cần ngài dặn dò, tôi nhất định sẽ làm được, dù có vào núi đao xuống biển lửa tôi cũng không chối từ." Kha tiên sinh thấy sự việc chuyển biến, chân mày nhàu chặt thoáng thả lỏng, cũng không quan tâm chuyện mà Lý Trường Dũng định nói là chuyện gì, chỉ liên tục gật đầu đồng ý.

"Cậu có biết nữ quản gia mới tới phủ Tổng thống không?" Lý Trường Dũng rất thích nhìn bộ dạng "chân chó" này của Kha tiên sinh, gật đầu một cái hỏi.

"Ngài đang nói tới Đào quản gia sao?"

"Đúng thế, cậu có biết lai lịch của cô ta như thế nào không?" Thấy Kha tiên sinh dường như cũng biết về Đào Du Du, Lý Trường Dũng lập tức mở miệng hỏi.

"Cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết cô ta được ngài Tổng thống dẫn về từ Thành quốc." Kha tiên sinh lắc đầu một cái rồi cúi xuống trả lời.

"Tôi rất tò mò, tại sao ngài Tổng thống của chúng ta lại chọn một cô gái trẻ như vậy để làm quản gia phủ Tổng thống. Chuyện đó có lẽ phải làm phiền Kha tiên sinh đi điều tra một chút rồi, hi vọng lần này Kha tiên sinh không làm ra sai lầm gì nữa. Nếu không, tôi cũng không đảm bảo lần sau Kha tiên sinh cũng có thể thuận lợi ra khỏi căn phòng này như ngày hôm nay đâu." Lý Trường Dũng nói xong, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Kha tiên sinh mờ mờ trên trán đang chảy ròng ròng.

"Vâng, lần này tuyệt đối sẽ không để cho Lý tiên sinh phải thất vọng." Kha tiên sinh lập tức vỗ ngực cam đoan.

Lý Trường Dũng gật đầu một cái, phát tay ý bảo anh ta đi ra ngoài. Đúng lúc này, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

Ông ta nhanh chóng nhấc điện thoại: "Có chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, Mạc tiểu thư."

"Mạc Lâm làm sao?" Lý Trường Dũng lập tức khẩn trương hỏi lại.

"Mạc tiểu thư đã tỉnh rồi."

.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Người Đẹp Thức Tỉnh

Trong căn phòng rộng lớn sáng sủa, một cô gái khoảng hai mươi tuổi sắc mặt hơi tái nhợt ngồi dựa vào giường, ánh mắt cô hơi dại ra giống như vừa ngủ một thời gian dài giờ mới tỉnh lại, hoàn toàn không thích ứng được hoàn cảnh hiện tại.

Lúc cửa phòng bị người bên ngoài mở ra, cô quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía cửa.

Thấy Lý Trường Dũng xuất hiện trong phòng, ánh mắt cô vốn đang dại ra lập tức xuất hiện gọn sóng, hơi há miệng thở dốc, rốt cuộc cô cũng nói câu nói đầu tiên sau năm năm "Doãn Trạch ở đâu?"

"Mạc Lâm." Lúc Lý Trường Dũng nhìn thấy Mạc Lâm, vẻ mặt anh rất vui vẻ, nhưng khi nghe được cô nói câu nói đầu tiên, ánh mắt liền ảm đạm xuống.

"Em mơ thấy anh ấy." Ánh mắt cô ngấn nước chớp chớp, hàng lông mi dài hơn run lên, gương mặt hơn mười tuổi mang theo hơi thở của thiếu nữ hồn nhiên chân chất, làm cho người ta luyến tiếc không dời mắt. Mà trên thực tế số tuổi của cô đã hơn ba mươi tuổi. Năm năm hôn mê dường như khiến cho nhan sắc của cô chưa từng già đi.

"Doãn Trạch anh ta. Năm năm trước vụ nổ mạnh kia đã mất xác rồi." Lý Trường Dũng hít một hơi thật sâu, giọng nói trầm thấp vang lên.

"không có khả năng. Làm sao có thể." cô bắt lực lắc đầu, gương mặt tuyệt mỹ rơi nước mắt như mưa, giọng nói của cô thật nhỏ, nhưng ánh mắt lại mờ to, nước mắt tùy ý như đê vỡ: "Anh ấy nói sẽ luôn luôn ở cạnh em, chúng tôi cùng sống đến bạc đầu."

"Mạc Lâm, em đừng như vậy, Doãn Trạch đã đi rồi, anh ta không thể ở bên cạnh em, sau này, anh sẽ chăm sóc em thật tốt." Lý Trường Dũng nhìn thấy Mạc Lâm như vậy, anh lập tức tiến lên vài bước, ngồi xuống bên cạnh giường, một tay nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai cô, như muốn ôm cô vào lòng.

"Em. Em rất mệt, em muốn nghỉ ngơi một chút." cô né tránh cái ôm của anh, Mạc Lâm từ từ nằm xuống, hai mắt mệt mỏi nhắm lại, nước mắt trên khóe mắt ngày càng chảy nhiều.

Lý Trường Dũng nhìn thấy cô như vậy, cũng không dám quấy rầy cô nữa, chỉ dịu dàng kéo chăn lại cho cô, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong chớp mắt khi cửa phòng khép lại, trong phòng yên tĩnh lại, Mạc Lâm vốn đang nhắm mắt lại nhẹ nhàng mở mắt ra, hai tay tìm kiếm trước ngực mình, tìm kiếm mặt dây chuyền tình xảo, cô nắm chặt mặt dây chuyền tình xảo kia, trong chớp mắt mặt dây chuyền mở ra hai mặt, bên trong có khắc hình ảnh người đàn ông anh tuấn tuổi trẻ chụp chung với cô.

"Doãn Trạch, anh không có rồi bỏ thế giới này? Anh không có rồi bỏ em đúng không? Anh ta gạt em, anh ta nhất định gạt em, anh chờ em, chờ em khỏe mạnh rồi, em sẽ đi tìm anh, em nhất định sẽ tìm được anh." cô thì thào nói, khóe mắt nước mắt lại chảy ra.

.....

Trong phủ Tổng Thống.

Lúc Vũ Văn Vi Thần ra ngoài, Đào Du Du nhận được điện thoại của Đào Tú Quyên gọi đến, bà nói Tiểu Nho làm ầm lên muốn đến Phủ Tổng Thống chơi với chị xinh đẹp, Đào Du Du đe dọa là khuyên bảo một lúc, cuối cùng cũng yên lại.

thật vất vả lắm xung quanh cô mới yên tĩnh lại, cô ở trong phòng làm việc định chớp mắt một chút, nhưng mà còn chưa chớp mắt, cửa phòng đã bị người

khác mở ra.

“Đào quản gia, tôi muốn ra ngoài mua đồ bơi, ngày mai tôi muốn đi biển.” Tiêu Nhã Hình một bộ dạng tiểu thư ngồi xuống đối diện Đào Du Du, bàn chân nhỏ kiêu ngạo vênh lên.

“Tiểu thư, cô mặc áo size gì, tôi cho người đưa đến cho cô.” Đào Du Du không dám thất lễ với vị thiên kim Tổng Thống này, cô lập tức nở nụ cười tươi trả lời.

“Tôi muốn tự mình lựa chọn, cô có thời gian đi dạo phố với tôi không?” Tiêu Nhã Hình khoát tay, tỏ vẻ không tin tưởng vào ánh mắt của người khác.

“Này.....” cô rất muốn nói mình muốn ngủ bù, tối hôm qua đi ngủ muộn, hôm nay lại còn thức sớm, bây giờ cô mệt sắp chết rồi.

Kết quả, lời cô chưa ra khỏi miệng, đã bị Tiêu Nhã Hình giành nói: “cô không có thời gian, vậy gọi điện thoại cho con gái cô đi theo tôi đi, dù sao tôi nghĩ cô cũng không có ý kiến gì.”

“Ách.....” Đào Du Du cho rằng mình đã nghe lầm, vị thiên kim Tổng Thống này từ lúc nào đã muốn gặp con gái Tiểu Nho của cô rồi? không đúng, trước đây không phải cô ấy nói Tiểu Nho rất phiền sao?

“Cứ Quyết định như vậy đi, cô sắp xếp lái xe chuẩn bị chờ ở cửa, tôi đi thay đổi quần áo trước, sau đó đi đón con gái của cô, thuận tiện dẫn theo con trai của cô đi, nói bảo vệ không cần đi theo chúng ta, dù sao ở đây cũng có vài người không nhận ra tôi. Đúng rồi, anh hai nói anh ấy cũng ra ngoài, vậy chúng ta không cần trở về ăn cơm trưa.” Tiêu Nhã Hình vừa nói vừa đi đến trước cửa phòng, hoàn toàn không cho Đào Du Du nói lời cự tuyệt. không hổ là thiên kim Tổng Thống, hoàn toàn không cho người khác cơ hội cự tuyệt.

Nhìn theo bóng lưng cô ta đi, Đào Du Du âm thầm thở dài, nhà mình có hai đứa trẻ thật thịnh vượng, lại có được sự coi trọng của thiên kim Tổng Thống, thủ đoạn còn cao hơn cô, đến bây giờ cô vẫn ngồi yên ở vị trí quản gia, không lý được sự tin tưởng của Vũ Văn Vĩ Thần, bất cứ lúc nào nguy hiểm có thể rơi đầu.

Sau đó cô gọi điện thoại đến Ngô Phủ, bảo Đào Tú Quyên chuẩn bị cho Tiểu Nho và Đào Dục Huyền một chút, rồi nói Tiêu Nhã Hình sẽ đến đón bọn trẻ.

Tiểu Nho nghe thấy chị xinh đẹp muốn tìm bé chưa đùa, cô bé rất cao hứng, chỉnh lại nụ cười tươi thành nụ cười tươi như hoa nở rộ. Chỉ có Đào Dục Huyền vẫn mặt lạnh, xem như đi dạo phố không có nửa xu hứng thú.

Cúp điện thoại, Đào Du Du lại gọi cho tổ trưởng tổ bảo an chuẩn bị xe, để bọn họ chờ trước cửa phủ Tổng Thống, chờ Tiêu Nhã Hình.

Chuẩn bị xong tất cả, Đào Du Du thở phào một hơi, sau đó ngồi dựa vào chiếc ghế ở bàn làm việc, chân gác lên bàn. Chuẩn bị ngủ một giấc cho thoải mái.

Vũ Văn Vĩ Thần ở bên ngoài trở về đứng giữa trưa, anh vào lầu chính, chuẩn bị đi đến phòng ăn.

Ngồi trong phòng ăn khoảng ba phút, phát hiện không thấy Đào Du Du xuất hiện trong tầm mắt mình, anh cảm thấy hơi kỳ quái, quay đầu hỏi trưởng phòng bếp đang đứng sau lưng mình: “Đào quản gia đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đổ mặt cái gì?

"Buổi sáng sau khi ngái rồi đi, Đào quản gia vào phòng làm việc cho đến bây giờ vẫn chưa đi ra ngoài." Bộ trưởng Âm thực đồng đặc báo cáo.

Nếu Đào Du Du biết chuyện mình núp trong phòng làm việc ngủ nướng lại bị cấp dưới của mình mật báo thì nhất định sau này cô sẽ ra sức gây khó dễ cho kẻ đó, tiến hành công cuộc trả đũa vô sỉ.

"Phòng làm việc? cô ấy ở trong văn phòng làm cái gì?" Vũ Văn Vĩ Thần có hơi ngạc nhiên, nhíu mày hỏi.

"Chuyện này. Tôi cũng không rõ lắm!" Bộ trưởng Âm thực vẻ mặt mờ mịt cúi thấp đầu xuống.

"Tôi sẽ dùng bữa sau." Vũ Văn Vĩ Thần ném lại một câu như vậy, rồi đứng dậy ra khỏi phòng ăn, đi về phía hành lang bên trái của lầu một.

một lúc sau, anh đã đứng trước cửa "phòng làm việc của Đại quản gia Đào Du Du". nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, bên trong không có động tĩnh gì cả, Vũ Văn Vĩ Thần càng thêm nghi hoặc, đưa tay ra vặn nắm cửa mới phát hiện ra cửa không khóa, cạch một tiếng đã mở ra.

Mà một màn hiện ra trước mắt Vũ Văn Vĩ Thần lúc này, có nằm mơ anh cũng không bao giờ nghĩ tới.

Đào Du Du đang ngủ rất say sưa, đầu ngửa ra tựa vào thành ghế, miệng nhỏ khe khẽ nhếch lên, mặt hơi nghiêng sang bên phải, nước miếng trong suốt bên khóe miệng đang chảy xuống bả vai. Hai tay rất tự nhiên đặt ở trên bụng, cặp đùi phóng khoáng chồng lên nhau vắt trên mặt bàn làm việc. Tuy đồng phục được thiết kế là váy ngắn nhưng do góc độ kết hợp với tư thế chân phù hợp nên cũng không để lộ ra “cảnh sắc” gì cả.

Nhìn tướng ngủ của Đào Du Du mà trong nhất thời Vũ Văn Vĩ Thần cũng không biết mình đang có cảm giác gì, thấy buồn cười nhưng lại cười không nổi.

Người phụ nữ này, quả thực là đã phá vỡ sự hiểu biết về phụ nữ của anh từ lúc chào đời tới giờ rồi.

Sao cô có thể ngủ trong phòng làm việc với cái tư thế này chứ? Chẳng lẽ cô không lo “cảnh xuân” sẽ lộ ra sao?

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Vũ Văn Vĩ Thần chậm rãi đi tới trước mặt Đào Du Du, ngồi ở trên bàn làm việc, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, đến gần mặt của cô một chút, muốn nghiên cứu thật kỹ một phen.

Nước miếng bên khóe miệng vẫn chảy ra rất tự nhiên, hoàn toàn không vì lúc này có thêm một người đi vào mà dừng lại.

Cũng đúng thôi, nước miếng đâu có mắt, chủ nhân của nó muốn nó chảy thì dĩ nhiên nó phải chảy rồi.

Đào Du Du hiện giờ đang trong một giấc mộng đẹp, cô mơ thấy mình và Thác Ngọc Mộ Dã cùng ăn tối trên bãi cát mênh mông, gió biển dịu dàng thổi vào da mặt cô, thật mát mẻ, thật thoải mái.

Chỉ có điều cảm giác tốt đẹp này cũng không kéo dài được bao lâu. Đột nhiên, không hiểu vì sao, cô cảm thấy có một con sóng nóng bỏng đập vào mặt mình, mà bóng dáng của Thác Ngọc Mộ Dã ở trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Cái gì thế này?

Sóng thần sao?

Thần kinh của cô chợt căng thẳng, bất chợt mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là phát hiện ra mình mới nằm mơ.

Mà phản ứng thứ hai chính là hét ầm lên một tiếng.

Về phần nguyên nhân cô hét chói tai, ngay khi tỉnh ngủ mà thấy một khuôn mặt phóng đại gần ngay trong gang tấc thì dù là ai cũng sẽ không nhịn được mà hét chói tai thôi.

Nhất là khi gương mặt kia chẳng phải là khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng đáng yêu nhà cô, mà lại là mặt của người cô sợ hãi nhất.

Vì vậy, Đào Du Du hiển nhiên là hét ầm lên, mà rất dễ nhận thấy không phải chỉ có một mình cô là bị dọa sợ, chủ nhân của gương mặt làm cô giật mình kia cũng bị tiếng hét kinh khủng của cô mà hét hồn.

một người thì dùng mặt, người còn lại dùng âm thanh, hai người bọn họ cùng hù chết đối phương, coi như huề nhau.

"Người phụ nữ ngu ngốc này, cô định hù chết người đấy à? Làm gì mà hoảng sợ như vậy?" Vũ Văn Vĩ Thần theo thói quen đánh đòn phủ đầu trước, thể hiện bản thân đang cực kỳ khó chịu.

"Cái gì? Anh có làm hay không? rõ ràng là anh không đúng, sao lại lên chạy đến phòng làm việc của người khác, nhìn lên người ta ngủ, anh là kẻ biến thái hả?"

Đào Du Du vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn chưa tỉnh táo, cũng không quan tâm đối phương là người nào, chỉ chăm chăm cãi trả lại.

"cô dám nói tôi là kẻ biến thái?" Vũ Văn Vĩ Thần nhất thời nổi nóng.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu không phải là biến thái thì anh nhìn lên người ta ngủ làm gì? Còn sát lại gần như vậy, anh muốn làm cái gì hả?" Đào Du Du lúc này cũng tức điên rồi, quyết không chịu yếu thế hỏi ngược lại.

Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ Đào Du Du sẽ chất vấn, gây sự với mình, nhất thời có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh, ánh mắt đảo một vòng, lại cực kỳ bá đạo nói: "Này, bây giờ đang trong giờ làm việc, hình như không được phép đi ngủ, lại còn dám lớn tiếng nói chuyện với tôi như thế, có phải cô chán sống rồi hay không?"

"Tôi. . . ." Đào Du Du nghe xong thì mới hoàn toàn tỉnh ngủ, nhìn bộ dạng Vũ Văn Vĩ Thần khí thế hung hăng trước mặt, cô biết lần này mình lại bị anh bắt được điểm yếu rồi. Căn cứ vào tính tình biến thái của Vũ Văn Vĩ Thần thì anh không chính chết cô mới là lạ.

"Tôi cái gì mà tôi? Buồn ngủ thì về phòng mà ngủ, ở văn phòng ngủ trong tư thế này còn ra thể thống gì nữa? Rốt cuộc cô có phải là phụ nữ không đấy? đã lớn như thế rồi mà ngủ vẫn chảy nước miếng. . . ." Vũ Văn Vĩ Thần thấy Đào Du Du không phản bác lại nữa thì lập tức bày ra bộ dạng “bà quản gia” mà khiển trách cô.

Đào Du Du càng nghe càng đỏ mặt hơi lạnh.

Có phải ngài Tổng thống rảnh rồi quá rồi không? Lại còn quan tâm đến tư thế ngủ của cô nữa.

Nhưng anh vừa nói mình ngủ chảy nước miếng, là thật à? Ồi giờ ơi, mắt mắt quá đi! Đào Du Du nghĩ tới đây thì không tự chủ được đưa tay lên lau lau khóe miệng. Quả nhiên sờ thấy ướt ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, xấu hổ muốn chết.

Đào Du Du không nói lời nào, hai má ửng hồng, đôi chân vốn vắt lên trên mặt bàn làm việc cũng tự giác thả xuống. Lúc này cô có một loại kích động rất muốn đào một cái lỗ để chui xuống đất.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Vũ Văn Vĩ Thần nói cô không giống phụ nữ. Nhưng vì sao lần nào cô trong bộ dạng thảm hại nhất cũng đều bị anh nhìn thấy?

Đổi thành người khác không được sao?

Á.

Mà thế cũng không được, nếu bị Thác Ngọc Mộ Dã nhìn thấy thì cô còn muốn chết hơn.

"Sao lại không nói gì nữa? Đỏ mặt cái gì?" Đào Du Du đột nhiên trầm mặc lại khiến Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy không quen, anh không nhịn được vỗ xuống bả vai của cô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Nhân Vật Lớn Tôn Quý Đến

"Anh. Anh quên tôi. Tôi nào có đỏ mặt?" Đào Du Du bị anh làm ầm ĩ như vậy, cả thấy rất kỳ quái, cô đưa tay vào ngăn kéo lấy ra một miếng khăn giấy rồi lau khóe miệng một chút, lại chùi trên bả vai nơi nước miếng chảy ra, sau đó đứng dậy, không thèm để ý đến Vũ Văn Vĩ Thần, cô chỉ lầm lũi đi về phía cửa.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bộ dáng cô không phóng khoáng, nhìn không được buồn cười, cũng không tức giận vì sao mình có thái độ thân mật với cô, anh cũng xoay người đi ra ngoài.

Hai người cùng đi đến phòng ăn, Đào Du Du phân phó trưởng phòng bếp chuẩn bị mang thức ăn lên, còn mình thì đứng một bên như bức tượng.

Sau khi mang thức ăn lên, Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu từ từ dùng cơm, bởi vì Đào Du Du trốn trong phòng ngủ nường nên đã bỏ lỡ thời gian ăn của nhân viên, lúc này ngửi thấy mùi thơm lừng của món ăn, nước miếng trong miệng cô không ngừng chảy ra, bụng cũng réo in ỏi đòi cơm.

Đào Du Du cảm thấy rất khó xử, âm thanh bụng kháng nghị truyền đến tai Vũ Văn Vĩ Thần, anh lập tức hơi nhú mồm, ánh mắt thán nhiên lườm Đào Du Du một cái, sau đó dùng bữa với tốc độ rất nhanh, bình thường ăn cơm phải cần một giờ, hôm nay anh phá lệ chỉ cần nửa giờ để giải quyết xong vấn đề.

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần cơm no rượu say rời khỏi phòng ăn, Đào Du Du lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lăn xuống bếp tìm thức ăn.

.....

Hai giờ chiều, lúc Vũ Văn Vĩ Thần ở trong phòng chợp mắt, chợt nghe Hồ Úng gõ cửa phòng, nói có chuyện quan trọng muốn báo cáo.

Chờ sau khi anh đến thư phòng, gặp gỡ các Quan chức của Nội Các, sau đó lại đi ra ngoài.

Buổi chiều, Đào Du Du đem công việc hàng ngày sắp xếp một chút, sau đó vào trong hoa viên chuẩn bị uống tách cà phê, kết quả lại nghe âm thanh truyền đến trong tai tin "Mẹ của ngài Tổng Thống đến"

Cái tin này lại dọa đến Đào Du Du, làm cái gì cơ? Không phải mẹ của Tổng Thống quanh năm đều ở nước ngoài sao? Tại sao đột nhiên lại trở lại? Hơn nữa, lại không thông báo trước một tiếng, đây là cho ngài Tổng Thống một bất ngờ sao? Hay là muốn anh ta trở tay không kịp?

Trong đầu Đào Du Du đều dấu chấm hỏi, trước khi làm nhân viên Phủ Tổng Thống, cô đã từng đọc qua tài liệu và bối cảnh gia tộc Vũ Văn cô cũng biết một chút về phu nhân Ngã Cẩm Thị của Tổng Thống đời trước. Biết bà xuất thân nổi tiếng, là một tiểu thư khuê các, khí chất đoan trang, bởi vì từ nhỏ được nhận một nền giáo dục nghiêm khắc, cho nên tính cách của bà khá dứt khoát.

Khi Đào Du Du dẫn các nhân viên chủ quản trưởng phòng đến lầu chính xếp hàng nghênh đón, đoàn xe của Ngã Cẩm Thị đã vào phủ Tổng Thống.

Xe dừng lại, bảo vệ lập tức tiến lên mở cửa xe cho bà, cửa xe mở ra, hai mắt Đào Du Du nhìn chằm chằm vào cửa xe, một khắc cũng không dám buông

lông.

Vốn nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một Ngà Cầm Thị tuyệt thế giai nhân, không thể tưởng tượng, bước xuống xe đầu tiên lại là một cô gái trẻ xa lạ.

Quần áo cô theo mode, trên mặt trang điểm tinh xảo, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Đào Du Du nhớ lại tài liệu trong đầu, cô hoàn toàn không nhớ nổi cô gái này là ai.

Sau khi cô gái xuống xe, một bên cửa xe khác cũng được mở ra, rồi cuộc Ngà Cầm Thị cũng xuất hiện trong tầm mắt của Đào Du Du.

Bà tuy rằng đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng được chăm sóc vô cùng tốt, nhìn qua nhiều lắm chỉ ba mươi tuổi.

Tóc được búi tỉ mỉ trên đỉnh đầu, dùng đồ trang sức đính trên châu, nhìn qua hết sức đoan trang tao nhã.

“Chào phu nhân, xin cho phép tôi thay mặt tất cả nhân viên nhiệt liệt hoan nghênh ngài đã đến.” Thấy Ngà Cầm Thị xuống xe, Đào Du Du lập tức tiến lên một bước, chào hỏi bà, hơn nữa bản thân còn bày tỏ tình cảm hoan nghênh.

Ngà Cầm Thị hơi liếc mắt nhìn Đào Du Du, không để ý đến cô, đi thẳng vào trong lầu chính.

Đào Du Du bị thái độ lạnh nhạt của bà truyền đến, trong lúc nhất thời cảm thấy rất mất mặt.

Cô không dám tỏ ra ý kiến trong lòng, cô nhanh chóng đuổi theo bước chân của Ngà Cầm Thị, cùng đi vào lầu chính.

Ngà Cầm Thị đến phòng khách trong lầu chính, nhìn xung quanh một vòng, sau đó lại ngồi trên ghế sofa.

Lúc này người nữ giúp việc bùng trà lên, sau khi để trà xuống trước mặt Ngà Cầm Thị và cô gái kia, lập tức nghe tiếng hét của cô gái: “Ông trời ơi, chẳng lẽ cô không biết bác gái dị ứng với hoa hồng sao?”

Đào Du Du nghe vậy, lập tức nhướng mày, cô nhớ trong tư liệu có viết Ngà Cầm Thị hơi dị ứng với hoa, lúc này đi nghênh đón hơi vội vàng nên quên thông báo cho người pha trà.

Có lẽ lâu rồi Ngà Cầm Thị không đến phủ Tổng Thống, nếu không người nữ giúp việc này đã làm ở phủ Tổng Thống nửa năm làm sao không biết bà dị ứng với hoa hồng.

“Để cô ấy cầm tiền lương rồi đi đi.” Ngà Cầm Thị nhìn thoáng qua ly trà trước mặt, mặt không chút thay đổi phân phó.

Dường như bà nói những lời này không phải đập bể chén com của người khác, mà đang nói bây giờ rất tức giận.

“Phu nhân, thật xin lỗi, tôi sai rồi, tôi quên đây là điều cấm kỵ của phu nhân, xin đừng sa thải tôi, tôi học trà đạo năm năm, thật vất vả lắm mới có thể đến phủ Tổng Thống làm việc.....” Người nữ giúp việc này vừa nghe đến mình bị đuổi đi, lập tức “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Ngà Cầm Thị cầu xin.

“Muốn hầu hạ người khác cả điều cấm kỵ cũng không nhớ được, lại học năm năm trà đạo thì thế nào? Mặc dù trà hoa là món ăn cực phẩm của cô, nhưng đối với một người dị ứng với hoa hồng mà nói, đây cũng là một loại thuốc độc, giống như con người vậy, tôi làm sao có thể yên tâm cho cô ở lại phủ Tổng Thống chứ?” Ngà Cầm Thị vẻ mặt không chút thay đổi, giọng nói không cao không thấp, mang theo áp lực làm người khác không thờ nổi. Nói cho hết lời, ánh mắt bà như có như không liếc nhìn Đào Du Du, dường như muốn cô chuẩn bị trả lời thế nào.

Đào Du Du tiếp xúc ánh mắt của Ngà Cầm Thị, trong lòng ngăn ra, cô lập tức tiến lên một bước, đem ly trà trước mặt Ngà Cầm Thị bùng xuống, đưa cho người giúp việc đứng phía sau rồi nói: “Đổi trà cho phu nhân.”

Sau đó cúi người xuống đỡ chuyên gia trà đạo đưa quỳ gối trước mặt Ngà Cầm Thị đứng lên, rồi nói: “Đi thôi, tôi sẽ thông báo cho phòng tài vụ.”

Chuyên gia trà đạo biết bản thân mình lần này không có đường cứu nữa, cô có chút ai oán liếc nhìn Đào Du Du một cái, sau đó lau nước mắt trên mặt, rồi đi ra khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Công Chúa Daisy

Chờ chuyên gia trà đạo khác đổi ly trà khác đến, Ngà Cầm Thị bùng lên uống một ngụm, sau đó đặt ly trà lên trên bàn trà, ánh mắt nhìn Đào Du Du đang đứng một bên.

“Nghe nói cô là do Tổng Thống từ Thành Quốc đưa về?” Giọng nói của bà không nhanh không chậm, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc.

“Dạ.” Đào Du Du gật đầu, không biết vì sao Ngà Cẩm Thị lại hỏi chuyện này.

“Tuy rằng không biết cô có chỗ nào hơn người, Tổng Thống lại cho cô đảm nhiệm chức vụ đại quản gia, nhưng mà ngài ấy đã chọn cô, tôi tin ngài ấy có lý do. Vị này là công chúa Daisy đến từ Diệt Quốc, tôi mời vị khách tôn quý, chúng tôi sẽ ở lại Thương Quốc vài ngày, hy vọng cô đừng thất lễ với cô ấy.” Tuy rằng Ngà Cẩm Thị rất lạnh nhạt giới thiệu với Đào Du Du về cô gái trẻ kia, nhưng ánh mắt vẫn nhìn lên gương mặt Đào Du Du, muốn xem trong đầu cô đang suy nghĩ gì.

“Dạ, vậy phu nhân, công chúa Daisy, xin mời hai vị đi theo tôi, phòng của hai vị đã chuẩn bị xong hết rồi.” Cẩn thận gật đầu, Đào Du Du trực giác nói với bản thân, mẹ của ngài Tổng Thống là một nhân vật không dễ chọc.

Đào Du Du dẫn đầu đi về phía trước, không bao lâu đã đến lầu chính, bên trái tòa nhà chính là một tòa nhà nhỏ riêng biệt, tòa nhà này ban đầu được dành riêng cho người nhà của ngài Tổng Thống đến đây ở lại, cùng với anh em Tiêu Thiên Hựu làm khách quý cũng đang ở trong một tòa nhà tương tự như vậy.

Nghe tin Ngà Cẩm Thị vào phủ Tổng Thống, Đào Du Du đã nhanh chóng phân phó người làm đến tòa nhà nhỏ này sửa sang lại, vốn là tòa nhà này mỗi ngày đều có người quét dọn, cho nên không cần phải sắp xếp quá mức, chỉ đem hoa tươi buổi sáng thay đổi lần nữa, đem thảm đỏ trên phòng khách lâu một lát trên đường đá ở trước cửa.

Bởi vì ngày trước Ngà Cẩm Thị ở phủ Tổng Thống có một phòng cố định, cho nên Đào Du Du không cần suy nghĩ liền trực tiếp sắp xếp cho Ngà Cẩm Thị ở tại căn phòng lúc đầu của bà, mà đối với vị công chúa Daisy xa lạ kia, bởi vì Ngà Cẩm Thị đặc biệt cẩn thận, cô cũng không dám thất lễ, sắp xếp cho cô ta một căn phòng khách loại tốt nhất tràn đầy ánh mặt trời để cô ta ở lại. Sau khi sắp xếp cho hai người xong, cô vì muốn phục vụ tốt hai người ấy, ngoài ra còn tìm trợ lý bên cạnh hai người, rồi xác định kỹ sở thích của hai người, điều chỉnh, cả cẩn thận đến loại hoa yêu thích của hai người, màu sắc ra trải giường rèm cửa sổ, đồ ăn như thế nào vân vân.

Đợi đến khi biết rõ hoàn toàn sở thích của hai người, cô như ngựa không ngừng vó chạy đến nhà bếp bàn bạc món ăn cho bữa tối, hơn nữa còn đem món ăn hai người yêu thích nhất liệt kê tỉ mỉ.

Rất nhanh, thời gian đã đến bốn giờ rưỡi chiều.

Vũ Văn Vi Thần từ bên ngoài trở về, dường như anh đã biết tin Ngà Cẩm Thị đến Thương Quốc, cho nên vừa vào lầu chính, nhìn thấy Đào Du Du đang vội kiểm tra trang trí trong phòng ở và vệ sinh, liền hỏi thẳng: “Mẹ tôi ở đâu?”

“A, phu nhân và công chúa Daisy đang uống trà tán gẫu trong vườn hoa. Còn có vài bị bằng hữu của phu nhân cũng đến.” Đào Du Du nghe xong, lập tức trả lời.

“Bà.không đối với cô.” Vũ Văn Vi Thần nói một nửa thì dừng lại.

Đào Du Du không rõ anh muốn nói gì, tò mò nhìn anh: “Ngài nói cái gì?”

“Không có gì, cô làm việc của cô đi.” Phất phất tay, anh không tiếp tục nói chuyện với cô nữa, mà xoay người đi đến vườn hoa.

Lúc này trong vườn hoa thật náo nhiệt, một đám quý phu nhân vây quanh Ngà Cẩm Thị muôn vàn dáng vẻ, cùng trò chuyện về các đề tài xã hội thượng lưu, Vũ Văn Vi Thần hơi nhíu mày, sau đó giãn ra một chút làm gương mặt mình dễ nhìn, nói với Ngà Cẩm Thị: “Mẹ, người đã đến rồi.”

“Vi Thần, đã về rồi à, đến đây ngồi với mẹ một chút.” Ngà Cẩm Thị vừa nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần, trên mặt nở nụ cười tao nhã, nâng tay đón tiếp anh đến bên cạnh mình.

Những người còn lại vừa nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần, lập tức đứng dậy chào hỏi.

Công chúa Daisy ngồi bên cạnh Ngà Cẩm Thị vừa nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần, trên mặt nở nụ cười tươi: “Tổng Thống Vũ Văn, chào ngài.”

“Chào mọi người.” Vũ Văn Vi Thần đầu tiên lễ phép chào mọi người một tiếng, sau đó ánh mắt dừng trên người công chúa Daisy, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của cô, đôi môi xinh đẹp, ánh mắt kiều mỵ đang nhìn anh, dường như một cái liếc mắt liền hấp dẫn trực giác của anh.

“Xin chào.” Anh cũng lễ phép chào lại cô, trên gương mặt nở nụ cười máy móc.

“Không biết cô ấy chứ? Cô ấy là trưởng nữ công chúa Daisy của Hoàng đế Andrew ở Duyệt Quốc. Lần này mẹ đi Duyệt Quốc dạo chơi, may mắn được gặp gỡ hoàng hậu Nhượng Nhã, hơn nữa còn quen được công chúa Daisy, có vẻ cô ấy rất ngưỡng mộ tài hoa của con, cho nên mẹ mời đến Thương Quốc làm khách, nhân tiện để con làm quen một chút.” Ngà Cẩm Thị mỉm cười giới thiệu.

“Thì ra là công chúa điện hạ tôn quý, tôi thay mặt cho người dân Thương Quốc hoan nghênh ngài, hy vọng ngài có kỷ niệm đẹp khi ở lại Thương Quốc một thời gian.” Biết được thân phận của đối phương, Vũ Văn Vi Thần dùng cách lễ phép chào hỏi công chúa Daisy.

“Ngài Tổng Thống thật quá khách khí, có thể đến Thương Quốc là vinh hạnh của tôi, quả nhiên ngài tác phong Tổng Thống nhìn trên ti vi à ngoài đời nhìn qua giống nhau như vậy.” Daisy cười tủm tỉm khen ngợi Vũ Văn Vi Thần, dùng giọng nói cực kỳ tao nhã nói chuyện.

“Vĩ Thần, Daisy ngưỡng mộ danh tiếng của con nên mới đến đây, bây giờ con đã trở về phủ, xem ra hôm nay công việc cũng không nhiều, thời gian còn sớm, con đưa Daisy đi thăm quan thủ đô Khôn Thị đi.” Ngã Cầm Thị nhìn hai người rất tốt, vì thế phân phó với Vũ Văn Vĩ Thần.

“Này.....Ngài Tổng Thống mới xử lý công việc xong, có phải rất mệt mỏi không? Hay là không cần làm phiền đến anh ấy.” Công chúa Daisy nghe vậy, trên mặt hơi chần chờ. Cô quan tâm nói từ chối khéo léo.

“Thân là chủ nhà, sao có thể lấy thân thể mệt mỏi mà thất lễ với khách chứ, huống chi, tôi nghĩ rằng nó cho dù là mệt mỏi cũng phải đưa ngài công chúa đi dạo, ngài đừng có lo lắng nhiều quá.” Ngã Cầm Thị nói xong, quay đầu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần: “Vĩ Thần con nói có đúng không?”

“Đương nhiên, có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho công chúa, là vinh hạnh của tôi.” Vũ Văn Vĩ Thần thật thà trả lời, Hồ Ứng đi theo phía sau anh lập tức chuẩn bị xe.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Phá Hư Cuộc Hẹn Của Tổng Thống

Vũ Văn Vĩ Thần chuẩn bị đưa công chúa Daisy ra cửa, kết quả chưa đi ra cửa, đã thấy Tiêu Nhã Hinh mang theo Tiểu Nho và Đào Dục Huyền xuất hiện trong vườn hoa, dường như chuẩn bị đi về phòng.

Tiểu Nho vừa nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần, gương mặt nhỏ nhắn lập tức cười tươi như hoa, cô bé nhanh chóng di chuyển chân béo ục ịch của mình, chạy một hơi đến trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, gọi to lên: “Chú, bé bé.....”

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Tiểu Nho, trên mặt lập tức cười tươi, anh dùng một tay bế cô bé từ mặt đất lên, hôn lên gương mặt đáng yêu của cô bé một bé: “Các người đây là từ đâu đến đây?”

“Ngày mai chị xinh đẹp muốn ra bờ biển chơi, con và anh trai muốn giúp chị xinh đẹp chọn váy đẹp, chị xinh đẹp nói muốn đưa con và anh trai đi chơi nha, thật là vui.” Tiểu Nho vui vẻ kể cho Vũ Văn Vĩ Thần nghe.

Cách đó không xa, Ngã Cầm Thị nhìn Vũ Văn Vĩ Thần ôm Tiểu Nho, bộ dạng hai người nói cười vui vẻ, cảm thấy rất tò mò, hỏi người hầu đang đứng bên cạnh: “Đứa nhỏ đó là ai? Vì sao có thể xuất hiện trong phủ Tổng Thống?”

“Thưa phu nhân, hai đứa nhỏ này là con của Đào quản gia. Cô gái kia là thiên kim Tiêu Nhã Hinh của Tổng Thống Thương Quốc, hiện tại thiên kim và công tử của Tổng Thống Thương Quốc đều ở trong quý phủ. Dường như Tiêu tiểu thư rất thích hai đứa con của Đào quản gia, cho nên mới để cho bọn chúng thường xuyên đến phủ vui chơi.” Trưởng phòng lễ tân cung kính trả lời.

“Con gái của Tiêu Dịch sao? Thì ra là thế.” Ngã Cầm Thị nghe trưởng phòng nói xong, hơi có vẻ đăm chiêu gật gật đầu.

.....

Mà bên này, Tiểu Nho ôm cổ Vũ Văn Vĩ Thần không chịu buông tay, lúi rúi bên tai anh về những chuyện hôm nay xảy ra, trong đó có chuyện Tiêu Nhã Hinh chọn được bộ váy đẹp muốn mua, nhưng anh trai soái ca của cô lại ném cho một câu “chỉ có bà lão mới mặc bộ váy này” làm chặt đứt ý niệm muốn mua bộ váy kia của Tiêu Nhã Hinh.

Công chúa Daisy đứng một bên im lặng chờ, không nói một lời nào.

Rất cuộc, Tiểu Nho thao thao bất tuyệt nói xong một đồng chuyện kia, rồi mới phát hiện sau lưng Vũ Văn Vĩ Thần còn có một di xinh đẹp, cô bé lập tức cười tủm tỉm chào hỏi công chúa Daisy: “Di à, xin chào, con gọi là Tiểu Nho, bộ dạng của di thật xinh đẹp.”

“Xin chào, con cũng thật đáng yêu.” Daisy thấy cô bé này rất cuộc cũng thấy sự tồn tại của cô, vì thế cười hi hi chào hỏi.

“Chú, chị xinh đẹp mua đồ chơi, chú đi theo chúng con về phòng chơi đồ chơi được không?” Chào hỏi xong, Tiểu Nho bắt đầu đưa ra yêu cầu của mình.

“Này.....Chú có hẹn cùng di rồi, chờ chú trở về sẽ đến phòng chơi với con được không?” Bởi vì có hẹn với công chúa Daisy, Vũ Văn Vĩ Thần đành phải khéo léo thương lượng với Tiểu Nho.

Tiểu Nho nghe xong hơi thất vọng một chút, cúi đầu suy nghĩ một lát, dường như đã nghĩ thông suốt, đang chuẩn bị mở miệng nói, lại bị Đào Dục Huyền đang đứng một bên im lặng quan sát nãy giờ lên tiếng mĩa mai Ngã Cầm Thị đứng cách đó không xa: “Vây di theo chúng con vào phòng chơi có được không? Nghe nói chơi đồ chơi với nhân vật quan trọng rất có ý nghĩa, di xinh đẹp như vậy, khẳng định rất thông minh. Ngài thông minh như vậy nhất định rất thích món đồ chơi này.”

“Ách.....” Công chúa Daisy không ngờ bản thân mình được mời, trên mặt cô hơi có vẻ chần chờ.

“Chẳng lẽ đi lo lắng sẽ thua chúng con sao? Yên tâm, chúng con sẽ thủ hạ lưu tình.” Đào Dục Huyền nhìn thấy công chúa Daisy không trả lời, cậu cố ý chớp đôi mắt to của mình, sau đó nói rất hồn nhiên.

Vũ Văn Vi Thần nhìn về mặt của Đào Dục Huyền, khoe miệng bắt gặp nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía công chúa Daisy rồi hỏi: “Cô muốn chơi đùa với bọn chúng không?”

“Đi à, xin đi chơi với chúng con được không?” Tiểu Nho thấy thế, lập tức bày ra bộ mặt đáng thương năn nỉ.

“Hai người không thấy di xinh đẹp này đang có hẹn với chú Vũ Văn sao, sẽ không chơi đùa với bọn tiểu quỷ các người đâu.” Tiêu Nhã Hinh đứng một bên không kiên nhẫn kéo dài giọng nói.

“Không.....Không thể nào.....Ta đi chơi với các người đi.” Tiêu Nhã Hinh vừa nói xong, công chúa Daisy lập tức đỏ mặt, lên tiếng phủ nhận.

“Được nha, di xinh đẹp đồng ý đi chơi với chúng ta rồi.” Tiểu Nho nghe xong, lập tức cười vui vẻ khoa tay múa chân.

Tiêu Nhã Hinh nghe xong liền bĩu môi, quay mặt nói với Đào Dục Huyền đang đứng bên cạnh: “Em gái cậu nói đó, không cần lạm dụng chị xinh đẹp này nữa.”

“Tôi sẽ nhắc nhở nó từ từ làm quen với cô.” Đào Dục Huyền gật đầu nói.

“Cậu.....Tôi không phải có ý đó.....” Bị Đào Dục Huyền nói trúng tim đen, về mặt Tiêu Nhã Hinh hơi lúng túng.

“Lời này cô xứng hơn nó.” Đào Dục Huyền chỉ thản nhiên nhìn cô một cái, sau đó bày ra bộ dạng dày dạn kinh nghiệm.

“Ách.....” Tiêu Nhã Hinh không ngờ đứa trẻ này lại nói vậy, lập tức sinh ra một loại cảm giác, dường như cậu nhóc này không phải là một đứa trẻ, mà giống như một người đàn ông rất tuấn tú.

.....

Vì thế, vốn là xế chiều Vũ Văn Vi Thần có hẹn với công chúa Daisy, nhưng lại bị ba đứa nhỏ này phá hủy.

Năm người ở trong vườn hoa chơi trò chơi.

Công chúa Daisy rất chờ mong cái trò chơi người thông minh rất thích, nhưng khi cô nhìn thấy Tiểu Nho thờ hồ hển ôm một cái gương xềng nhựa ra, cái thùng, nồi chén gạo bồn còn có máy đào đất, cô lập tức trợn to hai mắt.

Quay đầu nhìn về phía Tiêu Nhã Hinh, dường như cô ta cũng rất thích chơi trò này, tuy rằng đã mười ba mười bốn tuổi, nhưng lại giống như một đứa trẻ con, cô ta và Tiểu Nho hai người chơi trò này thật không thua kém chút nào.

Phân đồ chơi xong, bọn họ bắt đầu đóng vai nhân vật, bởi vì Tiêu Nhã Hinh và Tiểu Nho rất thích trò chơi này, cho nên họ rất bình tĩnh đóng vai nhân vật, cuối cùng, bọn họ hợp thành hai gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Trò Chơi Ngây Thơ

Gia đình A, Tiểu Nho làm người đứng đầu, ba ba là Vũ Văn Vi Thần, mẹ là Tiểu Nho, còn công chúa tôn quý Daisy đáng thương bị lưu lạc bên ngoài thành con gái bảo bối của họ. (sắp xếp này không hợp lý, đây là do Tiểu Nho mãnh liệt yêu cầu.)

Gia đình B, còn lại Tiêu Nhã Hinh là người đứng đầu tập đoàn bánh pút – đing, chồng là Đào Dục Huyền, vợ là Tiêu Nhã Hinh.

Đây là trò chơi, nhưng trò chơi này lại có quy tắc.

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Vi Thần hòa nhập vào thế giới của bọn nhỏ, như thế anh mới biết, các nhà buôn bán đồ chơi bây giờ thường đánh vỡ cảm giác tò mò về thế giới người lớn đối với trẻ em, hoàn toàn có thể mô phỏng theo cuộc sống con người.

Bọn họ còn đang chơi trò chơi trẻ con, mặc sức đóng vai nhân vật do mình tưởng tượng, sau đó làm việc, kiếm tiền.

Vội vì công chúa Daisy đóng vai con gái, như vậy cô không cần làm bất cứ cái gì, chỉ cần ngồi một bên là được.

Mà Tiểu Nho hết sức vội vàng, thoáng cái muốn mở cửa hàng, thoáng cái muốn làm bác sĩ, còn muốn về nhà nấu cơm cho con, chơi đùa như vậy tha hồ vui vẻ.

Tiểu Nhã Hình cũng rất nhập vai, đóng vai một người làm một lúc tới bảy nghề, khiến cho VVVT không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Anh âm thầm cảm thán trong lòng: Tiểu Dịch ơi là Tiểu Dịch, không ngờ anh lại sinh ra được một cô con gái yêu lao động tới mức này.

Mà Đào Dục Huyền đối với trò chơi này không chút hứng thú, Tiểu Nhã Hình sắp xếp cho cậu ngồi một bên, vẻ mặt không có biểu cảm gì không rất thích trò chơi này.

Trò chơi trẻ con này chơi đùa đến lúc Đào Du Du chuẩn bị bữa ăn tối xong mới kết thúc.

Đào Dục Huyền nhìn thấy Đào Du Du đến, thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt này đang nói, cuối cùng cũng kết thúc trò chơi nhàm chán này rồi.

Công chúa Daisy đầu đầy hắc tuyến, chế tạo nước tương hơn một giờ, khó trách cô sẽ có vẻ mặt như vậy.

Dường như Vũ Văn Vi Thần không bắt mắt như vậy, nói chính xác, anh cũng cảm thấy trò chơi này rất nhàm chán, nhưng vừa thấy Tiểu Nho đầu đầy mồ hôi, mặt nở nụ cười vui vẻ, tâm tình anh cũng tốt lên nhiều.

“Mẹ, người xem hôm nay con buôn bán lời thật nhiều tiền.Con có thể mua váy đẹp giày cao gót cho mẹ nữa nha.” Tiểu Nho nâng bàn tay ụt ịt cầm lấy tiền đồ chơi có màu sắc rực rỡ, khoe khoang nói trước mặt Đào Du Du.

“Tiểu Nho rất ngoan, mẹ yêu con nhất.” Cô bé cô bé lên, dùng tay lau chùi mồ hôi trên trán cho bé, hôn lên gương mặt đáng yêu của cô bé một cái, rồi sùng nịnh nói.

Vũ Văn Vi Thần phui cổ vội trên người, từ trên bãi cỏ đứng dậy, nói với công chúa Daisy đã đứng ngồi không yên: “Công chúa, xin mời vào nhà ăn, hy vọng ngài có thể thích bữa tối hôm nay.”

“Cảm ơn, hôm nay tôi nhất định sẽ thích.” Công chúa Daisy gật đầu trả lời, sau đó xoay người đi theo hướng tay Vũ Văn Vi Thần đã chỉ.

Trên bàn cơm làm bằng gỗ lim thật dài có khắc hoa văn bài các loại cao lương mỹ vị, làm cho người ta chỉ cần ngửi mùi đã thèm nhỏ dãi.

Tất cả mọi người đều vào chỗ ngồi, Vũ Văn Vi Thần và Ngã Cẩm Thị ngồi cách xa hai đầu, mà công chúa Daisy được sắp xếp ngồi bên tay trái của Ngã Cẩm Thị, Tiểu Nhã Hình ngồi cạnh bên trái thứ nhất của Vũ Văn Vi Thần, Tiểu Nho ngồi ở vị trí thứ hai, Đào Dục Huyền ngồi cạnh tay phải Vũ Văn Vi Thần. Mọi người còn lại đều ngồi vào vị trí của mình.

Phóng mắt nhìn đi, trên bàn cơm rõ ràng là cục diện âm thịnh dương suy, đàn ông chỉ có người còn lại phụ nữ hơn mười người.

Bởi vì trên bàn cơm phụ nữ tương đối nhiều, nên không khí cũng rất náo nhiệt.

Có phụ nữ ở đây là có nhiều chuyện, trên bàn ăn tối đơn giản này, chứng minh cho câu nói đó.

“Mẹ, con muốn uống nước chanh.” Có lẽ Tiểu Nho chơi trò chơi quá khích, nên cảm thấy rất khát nước, mới ngồi vào bàn ăn, liền quay đầu nói với Đào Du Du đứng sau lưng Vũ Văn Vi Thần đang gấp thức ăn cho khách.

Vốn Ngã Cẩm Thị và các quý phu nhân khác không rõ thân phận của Tiểu Nho và Đào Dục Huyền, trong lòng còn tò mò vì sao Ngã Cẩm Thị không giới thiệu hai đứa nhỏ này với mọi người, bây giờ vừa nghe cô bé gọi Đào Du Du là “mẹ”, lập tức cảm nhận có một loại bí mật sâu xa, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn vào Vũ Văn Vi Thần.

Đây cũng khó trách mọi người sẽ suy nghĩ đến.

Đầu tiên đối với Dương quản gia thành thực thận trọng của phủ Thống lại biến thành Đào Du Du xinh đẹp cũng đã làm cho người khác cảm thấy nghi ngờ, nếu nói Tổng Thống và Đào Du Du không có bất kỳ quan hệ nào khác ngoài quan hệ công việc, nói ra cũng không ai tin.

Loại tiệc tối tư nhân này, mỗi người ngồi đây đều có thân phận cao quý, thật sự không có lý do gì để cho bọn nhỏ của Đào quản gia ngồi chung.

Nhưng đối với chuyện con của quản gia có thể tùy ý ra vào phủ Tổng Thống, làm cho người khác khó tin.

Một điểm quan trọng là, tất cả mọi người ở đây nhìn thấy ngài Tổng Thống và công chúa Daisy có hẹn với nhau, kết quả bởi vì Tiểu Nho xuất hiện, trực tiếp hủy bỏ kế hoạch, ngược lại còn để cho khách mời là công chúa Daisy phải chơi trò chơi cùng bọn họ, đây thật sự làm cho người khác nghĩ không ra.

Ngã Cẩm Thị theo ánh mắt mọi người nhìn họ, lập tức trong lòng có chút không vui, bỏ dao nĩa trong tay xuống, phát ra âm thanh “lách tách”. Bỗng lực chú ý của mọi người đều chuyển sang Ngã Cẩm Thị.

“Xin lỗi, bộ đồ ăn hơi trơn, tôi không cầm chắc nên đánh rơi trên bàn ăn.” Đối với bản thân vừa tạo ra tiếng động, Ngã Cẩm Thị lập tức giải thích, trên mặt bà ta vẫn nở nụ cười tao nhã, nhưng trong ánh mắt đều lóe lên tia lạnh lẽo làm người khác không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Ăn No, Ăn No

Đào Du Du ý thức được trên mặt Ngà Cầm Thị có biến hóa rất nhỏ, nhưng không dám có hành động nào khác, chỉ nhanh chóng đến phía sau chỗ ngồi của Tiểu Nho, rót cho cô bé một ly nước chanh.

Mà Tiêu Nhã Hình ngồi bên cạnh Tiểu Nho thấy thế, lập tức nói: “Con cũng muốn.”

Đào Du Du lập tức rót cho cô một ly, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đào Dục Huyền, dường như muốn hỏi cậu có uống hay không? Nhưng Đào Dục Huyền dường như ý thức được Đào Du Du sẽ hỏi mình, không chờ cô mở miệng, bản thân cũng không ngẩng đầu lên nói: “con không cần.”

Sau đó những người khác trên bàn bày ra sắc mặt vốn có của mình, bầy tám lòi cùng nói.

“Vũ Văn phu nhân, vị công chúa Daisy này thật xinh đẹp, theo chúng tôi thấy cùng với ngài Tổng Thống môn đăng hộ đối thật xứng nha.” Phu nhân A vừa cất bát tét trước mặt mình, vừa cười nói những lời nịnh nọt.

“Đúng vậy, phải biết ngài Tổng Thống được lọt vào danh sách là một trong mười người đứng đầu thế giới vì được chào đón nhất đấy, tôi vốn đang tưởng, nếu sau này ngài Tổng Thống kết hôn, sẽ có khối người đau lòng, bây giờ nhìn thấy công chúa Daisy, tôi nghĩ mọi người nên hâm mộ và chúc phúc rồi.” phu nhân B cũng nói hòa theo.

Tiêu Nhã Hình luôn chăm chú ăn cơm bỗng nghe các bà nói chuyện, lập tức từ trong mâm thức ăn ngon ngẩng đầu lên, nhìn về phía mọi người, nhếch miệng nói: “các bà nói chuyện giống như chú Vũ Văn lập tức kết hôn với công chúa Daisy ấy.”

“Ách.....Này.....” Trên mặt phu nhân AB đều có chút xấu hổ.

“Chú muốn kết hôn không? Tiểu Nho làm cô dâu của chú được không? Mẹ nói Tiểu Nho là đứa bé đẹp nhất thế giới.” Tiểu Nho vừa nghe đến hai chữ “kết hôn”, hai mắt lập tức sáng lên, vẻ mặt lấy lòng nhìn về phía Vũ Văn Vi Thần.

“Này.....Cô bé, không phải em nói chị mới là người xinh đẹp nhất thế giới sao?” Lời Tiểu Nho nó lập tức làm Tiêu Nhã Hình nhú mày, cô không vui quay đầu lại hỏi Tiểu Nho.

“Nó nói cái gì cô cũng tin, thật đúng là cô gái đáng yêu.” Đào Dục Huyền ngồi đối diện nghe cô nói như vậy, liền cười nhạo một tiếng, không chút để ý nói.

“Cậu nói cái gì? Đứa bé, có tin tôi tét mông cậu không?” Tiêu Nhã Hình nghe lời cậu nói xong, trên mặt không nhịn được, hung dữ uy hiếp Đào Dục Huyền.

“Dục Huyền, không được vô lễ với chị như vậy, mau xin lỗi chị đi.” Đào Du Du đứng một bên xem tình huống trên bàn cơm, hơi lo lắng nhìn con trai mình không cần thận mạo phạm Tiêu Nhã Hình, để lại ấn tượng xấu cho mọi người, vì vậy nhanh chóng nhỏ giọng khiển trách cậu.

“Không cần, con người lớn không chấp kẻ nhỏ.” khoát tay, lúc này ngược lại Tiêu Nhã Hình bày ra bộ dáng rộng lượng, không để Đào Dục Huyền nói xin lỗi với mình.

“Con ăn no rồi, các vị cứ từ từ dùng.” Không ngờ Đào Dục Huyền không thèm nhìn cô một cái, để bộ đồ ăn trong tay xuống, sau đó nhìn lướt qua các vị khách, rồi lễ phép cáo lui.

Đào Du Du nhìn cậu không hề động vào đồ ăn trước mắt, vẫn không nhúc nhích nhiều lắm, cô biết đứa nhỏ mãi cảm không thích không khí của bữa ăn này, cũng không nói thêm gì, chỉ buộc lòng nhìn cậu rời khỏi bàn ăn.

Tiểu Nho ngồi đối diện nhìn thấy Đào Dục Huyền không ăn, lập tức ôm lấy ly nước trái cây trước mặt uống “ừng ực” xong, sau đó lau miệng, rồi nói lớn với mọi người: “Tiểu Nho cũng no rồi, chúc mọi người ăn cơm vui vẻ.”

“Các vị, ngại quá, hai đứa nhỏ không hiểu chuyện đã quấy rầy hứng thú mọi người dùng cơm, tôi xin lỗi mọi người, hy vọng mọi người dùng cơm vui vẻ.” Đào Du Du bị hai đứa con làm cho sắp điên rồi, cô vội vàng nói xin lỗi mọi người, sau đó đuổi theo bọn nhỏ ra ngoài.

“Hai đứa con của Đào quân gia thật đáng yêu.” Sau khi Đào Du Du đi theo hai đứa nhỏ, công chúa Daisy cười nói.

“Nếu có thể dạy dỗ nghiêm khắc một chút, sẽ càng đáng yêu hơn.” Ngà Cầm Thị vẻ mặt không quá đa tình nói, nhưng trong giọng nói để lộ ra một tia không vui.

“Lời phu nhân nói rất có lý, phải biết rằng sinh một đứa nhỏ không dễ, hiện tại muốn dạy dỗ nó thành tài càng khó hơn, phải tốn rất nhiều tâm huyết. Nếu cha mẹ giáo dục không tốt, không thể làm được lời nói và việc làm đều mẫu mực, thật dễ làm cho thượng bất chính hạ tác loạn.” Phu nhân C nghe vậy,

xúc động nói.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe những lời này, khẽ cau mày lại, cảm thấy nhìn không được dò số chỗ ngồi.

Thượng bất chính hạ tắc loạn?

Con gái anh bây giờ bị xem thường, không phải anh cũng có trách nhiệm sao?

“Các vị từ từ dùng, tôi cũng no rồi.” Không nghĩ trên bàn cơm này lại nghe nhóm người phụ nữ này nhao nhao, Vũ Văn Vĩ Thần cảm khẩn trước mặt lên lau miệng, sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“Con cũng chưa ăn thứ gì, thế nào lại no rồi?” Ngã Cẩm Thị thấy thế, nhanh chóng nói.

“Gần đây rất khỏe khoắn, con không muốn nhân dân Thương Quốc sẽ nhìn thấy một ngài Tổng Thống mập mạp cả ngày chiếm lấy thời gian vàng trên tivi của họ.” Vũ Văn Vĩ Thần cố ý cười đùa nói.

Lời vừa nói ra, quả nhiên làm mọi người nở nụ cười.

“Xin lỗi không thể tiếp được các vị.” Anh nhân cơ hội vẫy tay chào mọi người, rời khỏi bàn ăn, ra khỏi bữa tiệc.

.....

Đào Du Du theo bọn nhỏ ra ngoài lập tức đưa bọn nhỏ ra cổng chính, chuẩn bị sắp xếp lái xe đưa bọn nhỏ về nhà.

Khi đến cửa, lái xe đã chờ ở đó, cô vuốt đầu hai đứa con rồi nói: “các con sau khi về nhà nói bà ngoại chuẩn bị thức ăn cho, hôm nay mẹ không thể đưa các con về được, các con phải ngoan ngoãn nha.”

“Mẹ, ngày mai chúng con có thể đến đây chơi không?” Tiểu Nho xinh đẹp hai mắt sáng long lanh nhìn Đào Du Du, dường như muốn có sự cho phép của cô.

“Không được, con nhìn xem, hai ngày nay trong nhà chú có rất nhiều khách, chú muốn làm việc, còn phải chào hỏi khách khứa nữa, các con đến đây, sẽ quấy rầy người ta. Ngoan ngoãn nghe lời ở nhà, để cho bà cô ngoại đưa các con ra ngoài chơi, chờ đến khi mẹ có thời gian, sẽ đưa các con đến khu vui chơi thiếu nhi chơi có được không?” Đào Du Du nhớ đến ánh mắt của Ngã Cẩm Thị không thích hai đứa nhỏ này, cảm thấy trong lòng hơi khổ sở, cô không hy vọng con của mình ở trước mặt người khác nhận lấy dù là một tia chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bữa Tối Hai Người

Đã tự bởi DocTruyen.Org

“Nhưng mà mẹ, con muốn chơi đùa với chị xinh đẹp.” Tiểu Nho bĩu môi năn nỉ.

“Ngoan ngoãn nghe lời, mẹ rảnh sẽ cùng với chị xinh đẹp đưa bọn con đi chơi, bây giờ mau lên xe về nhà đi, mẹ còn phải làm việc khác nữa.” véo véo gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, Đào Du Du mở cửa xe, rồi ôm cô bé vào. Đào Dục Huyền cũng nhanh chóng leo lên xe.

Dặn dò lái xe một tiếng, sau đó Đào Du Du hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của hai đứa trẻ, rồi đóng cửa xe lại, ý bảo lái xe lái đi.

Xe chậm rãi lăn bánh, trong lòng Đào Du Du có một loại cảm giác chán nản không nói nên lời.

Bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, bây giờ cô đến phủ Tổng Thống làm việc không thể bên cạnh bọn nhỏ, thân làm mẹ có cảm giác áy náy với con mình thật sâu.

Nghĩ lại lúc trước ở Thành Quốc, tuy rằng cô cũng là quản gia, nhưng bởi vì vợ chồng Tiêu Triệt thông cảm cho hoàn cảnh mẹ độc thân cực khổ của cô, cho phép cô mỗi ngày tan tầm đều có thể về nhà với bọn nhỏ.

Vốn nghề quản gia là như vậy, nhất định là không thể rời bỏ nhiệm vụ của mình, lúc trước ở Thành Quốc xem như được chiếu cố đặc biệt, nhưng bây giờ đang ở Thương Quốc, đặc biệt cô đang nắm lấy bí mật của Vũ Văn Vĩ Thần, vì vậy anh ta hận không thể để cô hai mươi bốn giờ làm việc trước mắt anh mới yên tâm.

Cô cảm thấy bản thân mình đã xui xẻo tám đời mới gặp được một tên oan nghiệt Vũ Văn Vĩ Thần như vậy.

.....

Vũ Văn Vĩ Thần từ trong bữa tiệc đi ra, đứng trước bậc thềm ở lầu chính, ánh mắt đều hướng về phía cửa lớn.

Nhìn Đào Du Du sau khi đưa bọn nhỏ rời đi, bóng dáng có chút cô đơn đi vào.

Đào Du Du vẫn luôn cúi đầu, cảm xúc hơi giảm sút.

Cô đi thẳng đến lầu chính, Vũ Văn Vĩ Thần đứng trên bậc thềm cách đó không xa nhưng cô lại không phát hiện ra.

“Này.....” Mắt thấy Đào Du Du không nhìn đến mình, trực tiếp lướt qua nhau, Vũ Văn Vĩ Thần nhìn không được mở miệng gọi cô.

“A?” Đào Du Du phản ứng kịp thời, cô phản xạ có điều kiện quay đầu lại, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đứng bên cạnh mình, lập tức nói: “Tổng Thống, ngài gọi tôi sao?”

“Chỗ này ngoài cô ra, còn có người khác sao?” Vũ Văn Vĩ Thần hận không thể gõ vào đầu đu đủ của người phụ nữ ngốc nghếch này.

“Ngài có gì phân phó?” Biết anh đang nói với mình, cô lập tức hỏi.

“Cái kia.....cô bảo phòng bếp chuẩn bị một bữa tối đơn giản rồi đem đến thư phòng của tôi đi.” Sờ sờ mũi, Vũ Văn Vĩ Thần thuận miệng phân phó.

“Ách.....Không phải ngài vừa mới ăn rồi sao?” Đào Du Du có chút không hiểu anh muốn làm cái gì.

“Chuẩn bị hai phần đi. Cô tự mình đem lên. Động tác nhanh một chút, đừng đi đến phòng tiệc, bên đó sẽ có người nhìn thấy. Cô chuẩn bị xong lập tức bung lên cho cô.” Vũ Văn Vĩ Thần không giải thích gì nhiều, chỉ trực tiếp truyền lệnh của mình xuống, sau đó xoay người đi lên lầu.

Đào Du Du nhìn bóng lưng anh rời đi, cô nhìn không được mím môi, tỏ vẻ không chịu nổi khi thấy bộ dạng này của anh.

Sau khi đến phòng bếp, cô trực tiếp truyền lệnh của Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó bởi vì nghe theo lời Vũ Văn Vĩ Thần không cần đi ngang phòng tiệc, vì vậy cô chờ phòng bếp chuẩn bị xong rồi trực tiếp bung lên lầu.

Đào Du Du xoa xoa tay mình, sau đó bung hai phần bữa tối đơn giản để vào khay, đi ra khỏi phòng bếp, rồi đi về phía lầu hai của Vũ Văn Vĩ Thần.

Đi đến cửa phòng, cửa đang khép hờ, dường như Vũ Văn Vĩ Thần đang mở cửa sẵn cho cô.

Bởi vì đang bung khay, hơn nữa đây là thư phòng không phải phòng ngủ, Đào Du Du không gõ cửa mà trực tiếp đẩy nhẹ cửa ra rồi đi vào trong phòng.

Lúc này bên ngoài cửa sổ trời chiều thật đẹp, sau khi cô đi vào phòng, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đang đưa lưng về phía cửa phòng, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ toát ra vẻ mệt mỏi.

Tầm mắt nơi này vô cùng tốt, từ trong thư phòng nhìn ra ngoài, phía trước không có kiến trúc cao tầng che khuất tầm mắt, vì vậy có thể nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp của trời chiều theo đường chân trời.

Bóng dáng cao lớn của Vũ Văn Vĩ Thần được ánh mặt trời chiếu ngược lại, có vẻ hết sức thon dài.

Lúc này anh đã cởi áo khoác ngoài ra ném một bên ở trên ghế làm việc, caravat trên cổ áo trắng như tuyết cũng bị kéo xuống, nút áo cũng được cởi ra đến ngực, lộ ra lồng ngực rắn chắc không khí. Cúc áo trong cũng bị anh cởi ra, tay áo được xoắn lên đến khuỷu tay, cánh tay mạnh mẽ và đường cong hoàn mỹ được bày ra trước mắt.

Chỉ cần nhìn bóng lưng cũng làm cho người khác thật mê muội, nếu anh quay đầu lại Đào Du Du thật không biết bản thân mình có thể kháng cự lại được cảnh mỹ nam hoa lệ lộng lẫy trong trời chiều này.

“Tổng.....Ngài Tổng Thống, bữa tối đã được bung lên đây.....” Phát hiện bản thân mình hơi ngẩn người, thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần, Đào Du Du hấn giọng một cái, sau đó giọng nói không lớn không nhỏ vang lên.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn người đang đứng trước cửa phòng, Đào Du Du đang bung khay thức ăn trong tay, sau đó cất bước đi về phía cô, vừa đi vừa nói: “Đặt ở trên bàn trà đi.”

Đào Du Du nghe lời đi đến cạnh ghế sofa, sau đó để khay thức ăn lên bàn trà.

Vũ Văn Vĩ Thần đi đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn thoáng qua khay thức ăn trên bàn, sau đó phát hiện Đào Du Du đang đứng đó chờ lệnh tiếp theo của anh, vì thế anh cầm lấy dao nĩa trước mặt, rồi nói với cô: “Đi đến ngăn tủ cạnh bàn làm việc lấy chai rượu và ly rượu đến đây.”

“Vâng.” Đào Du Du nghe vậy, đi đến ngăn tủ.

“Lấy hai cái ly.” Vũ Văn Vĩ Thần bổ sung thêm một câu.

Đào Du Du cảm thấy rất kỳ quái, vì sao tên này muốn muốn chuẩn bị hai phần bữa tối, mà con chuẩn bị thêm hai ly rượu?

Thật sự không nhìn thấy anh ta mời khách đến đây dùng cơm với anh ta.

Còn có, không phải anh vừa mới ăn xong trong bữa tiệc rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cầu Xin Anh

Mở ngăn tủ tinh xảo kia ra, Đào Du Du nhìn thấy bên trong có rất nhiều chai rượu lớn, bên cạnh chai rượu còn có vài cái ly thủy tinh trong suốt, một tay lấy chai rượu ra, một tay cầm hai ly rượu, cô xoay người đi đến bên ghế sofa.

“Mở ra giúp ngài luôn không?” Tuy biết rằng mình hỏi những lời này rất dư thừa, nhưng Đào Du Du nhìn không được mở miệng hỏi. Cô cảm thấy trong không gian như vậy, trong không khí như thế này, nếu hai người không nói chuyện, sẽ có cảm giác áp lực.

“Ừ.” Anh vừa ăn thức ăn trước mặt, vừa dùng mũi trả lời cô.

Đào Du Du nhanh chóng mở chai rượu ra, sau đó rót một ly cho Vũ Văn Vĩ Thần, chuẩn bị để chai rượu xuống bàn, còn mình lui sang đứng một bên, lại thấy Vũ Văn Vĩ Thần ngẩng đầu lên nhìn cô rồi nói: “Ngồi xuống, theo giúp tôi ăn bữa tối.”

Được rồi, thì ra thức ăn này là chuẩn bị cho cô.

Phản ứng chậm chạp của Đào Du Du làm Vũ Văn Vĩ Thần hiểu ý, cô muốn từ chối ý tốt của anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt có ý không tha, cô liền nghe lời ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ mình.

Ngồi xuống đối diện với anh, tim cô đập rất nhanh, dường như đây là lần đầu tiên hai người ngồi đối diện ăn cơm với nhau.

Đặc biệt là, trong phong cảnh trời về chiều đẹp như vậy, nếu được ngồi đối diện với Thác Ngọc Mộ Dã, Đào Du Du cảm thấy mình sẽ hạnh phúc chết mất.

“Muốn uống chút rượu không?” Sau khi Đào Du Du ngồi xuống, mới vừa cầm lấy bộ đồ ăn trước mặt, lại nghe giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần truyền vào lỗ tai, trong lúc nhất thời, cô vội vã lắc đầu nói: “Không. Không cần, tôi sẽ không uống rượu.”

“Vậy thì uống một chút đi.” Vũ Văn Vĩ Thần nói, cũng bất kể cô có uống hay không, đã mở chai rượu ra rót vào ly cho cô.

Quả thật rượu không nhiều lắm, Đào Du Du nhìn thoáng qua, cảm thấy mình uống hết sẽ không có vấn đề gì, vì thế cũng không cự tuyệt.

“Muốn cùng ly với tôi không?” Vì sau khi Đào Du Du từ chối, Vũ Văn Vĩ Thần cầm lấy ly rượu đưa đến trước mặt hai người, giọng nói trầm thấp của anh vang lên.

“Ách. Tôi kính ngài.” Đào Du Du không dám thả lỏng chút nào, lúc này cô đang ngồi như cây kim, vừa nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói cùng ly, lập tức hai tay cầm ly rượu lên cùng vào ly rượu của anh, sau đó ngửa đầu uống một hơi. đọc chương mới nhanh nhất tại DocTruyen.Org

Lúc rượu xuống yết hầu, Đào Du Du bắt đầu hối hận, thì ra rượu này nhìn qua có màu vàng, loại rượu này không giống như hương vị của hồng trà. Trong lúc nhất thời cô cảm thấy cổ họng mình như bị thiêu đốt thật khó chịu.

Cũng may cô chỉ uống một ngụm hết thảy trót lọt, cũng không bị sặc rượu, tuy rằng cô cảm thấy rượu này thật khó uống, ngược lại cũng không bị sặc rượu, chỉ nhanh chóng cắt miếng bít tết bỏ vào miệng, muốn dùng bít tết hòa tan với hương vị của rượu.

Vũ Văn Vĩ Thần bị động tác luống cuống tay chân của cô chọc cười, cũng uống một hơi cạn sạch, tỏ vẻ tôn trọng Đào Du Du.

Uống rượu xong, Đào Du Du ăn liên tục ba miếng bít tết để giảm bớt cảm giác khó chịu trên đầu lưỡi mình và trong cổ họng, nhưng cảm giác mặt mình ngày càng nóng lên.

Thật ra dùng đầu heo của cô suy nghĩ cũng biết, ngài Tổng Thống sưu tầm rượu tất nhiên không giống với những loại đồ uống khác rồi.

Sẽ không uống rượu của người khác, rượu ở trước mặt không cần hào phóng quá.

Đây là bài học ngu ngốc nhất mà bản thân mình đã rút ra được.

“Dường như hai đứa con của cô rất thích đến đây chơi.” Lúc ăn cơm được một nửa, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Đào Du Du.

Đào Du Du đang vui đầu vào trong thức ăn ngon, chợt nghe Vũ Văn Vi Thần nói như vậy động tác trên tay ngừng lại, sau đó gục đầu xuống tràn đầy xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, là lỗi của tôi, lần sau tôi đảm bảo sẽ không để bọn chúng đến phủ Tổng Thống quấy rầy ngài nữa.”

“Hình như cô rất thích tình nguyên suy đoán suy nghĩ của tôi.” Vũ Văn Vi Thần nhìn thấy ánh mắt kia của cô cảm thấy rất buồn cười, anh buông dao nĩa trong tay xuống, dựa lưng vào ghế sofa, hai tay ôm ngực nhìn cô.

“Này.....” Đào Du Du không hiểu ý tứ của anh, vì thế hơi sững sốt một chút.

“Sắp xếp hai phòng ở tòa nhà Lí An cho Tiểu Nhã Hinh và Thiên Bảo đi, để cho họ ngày mai bắt đầu đến phủ Tổng Thống ở đi.” Vũ Văn Vi Thần nói xong, bung ly rượu trước mặt mình uống một hớp.

“Cái gì.....Cái gì?” Đào Du Du cho rằng lỗi tai mình có vấn đề, cô không dám tin liền hỏi.

“Cô biết rõ ràng tôi nói chuyện không lặp lại lần thứ hai, vì sao không để ý tôi nói chuyện chứ?” Vũ Văn Vi Thần ra vẻ không vui nhìn cô nói.

“Ngài.....Ngài vừa mới nói để cho Tiểu Nho và Đào Dục Huyền vào phủ Tổng Thống ở sao?” Tuy rằng cô nghe được nhưng muốn xác thực một lần nữa, nhưng mà giờ phút này cô không thể tin được.

“Cô đối với việc này có ý kiến gì sao?” Vũ Văn Vi Thần gật gật đầu, sau đó nhìn cô, dường như đang đánh cược cô không dám nói “yes”

“Không, Tổng Thống, tôi van xin ngài, con tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không hiểu, tôi không nói với bất kỳ ai về bí mật của ngài, xin ngài hãy tin tưởng tôi, đừng để con tôi bị liên lụy, tôi van xin ngài.....” Đào Du Du nghĩ đầu tiên là Vũ Văn Vi Thần muốn bắt cóc con cô đến bên cạnh anh, cô tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, tuyệt đối không thể. Vì thế sau khi phản ứng, cô buông bộ đồ ăn trong tay ra, “phịch” một tiếng quỳ gối xuống trước mặt cầu xin anh.

“Cô.....” Chú ý Vũ Văn Vi Thần đều không phải như thế, giờ phút này nhìn Đào Du Du phản ứng lớn như thế, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì thì tốt hơn.

Cô gái này ngốc dễ sợ, nếu bây giờ anh còn lo cô biết bí mật, đã giết cô diệt khẩu từ lâu rồi, còn có thể để cô gây tai họa đến bây giờ sao? đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen.Org

“Van xin ngài, ngài Tổng Thống, xin ngài đừng để con tôi liên lụy vào chuyện này, bọn chúng là vô tội.....” Ngài muốn đối xử với tôi thế nào cũng được, tôi van xin ngài mà.....” Về mặt Vũ Văn Vi Thần chán nản làm trong lòng Đào Du Du càng sợ hãi, giọng cô cầu xin càng gấp gấp thêm, nước mắt cũng chảy xuống.

Cô rất sợ, cô sợ Vũ Văn Vi Thần gây bất lợi cho bọn nhỏ, cô làm mẹ, cô chỉ có thể dùng năng lực lớn nhất để bảo vệ con mình cho an toàn, tuy rằng năng lực này ở trước mặt Vũ Văn Vi Thần rất yếu, nhưng cô không thể không buông tha cho.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Ngài Tổng Thống Thật Hung Dữ Nha

Vũ Văn Vi Thần bị thái độ hèn mọn của cô làm cho tức giận, anh chợt đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, xoay người một tay bắt lấy cánh tay cô, túm cô ném lên trên ghế sofa.

Đào Du Du bị động tác của anh làm cô không kịp thời phòng bị, cả người ngã nhào lên ghế sofa, cả người thật tự nhiên dựa vào ghế sofa, dường như muốn tìm một chỗ để dựa vào.

Ánh mắt anh trở nên lạnh như băng, hai tay chống lên ghế sofa, đem cô vây trong phạm vi của mình, anh đến gần mặt cô, lạnh giọng nói: “Sau này đừng ở trước mặt tôi làm cái thái độ này nữa, nếu tôi muốn làm chuyện gì, cô cảm thấy cầu xin tôi có tác dụng sao?”

Đào Du Du bị ánh mắt của anh dọa sợ không ít, trong lúc nhất thời cảm thấy mình không dám hít thở, miệng cô gât gao cắn chặt, hai mắt lộ ra tia hoảng sợ, nước mắt không tiếng động chảy xuống, chính cô cũng không biết.

Cứ như vậy, hai người vốn bình tĩnh một chút ăn bữa tối nhưng không khí lại trở nên có chút quỷ dị.

Đào Du Du không dám nói thêm câu nào, anh để cho cô ăn cơm, cô liền ngoan ngoãn ăn cơm, còn cô thật sự không dám chọc anh nữa.

Vũ Văn Vi Thần bị nước mắt của cô làm cho ăn không vô, Đào Du Du ăn cơm, còn anh chỉ lo uống rượu. Hai người trong khoảng thời gian trầm mặc, ánh trời chiều dần biến mất trên mặt biển, ánh sáng trong bóng tối cũng dần dần sáng lên.

“Ăn no rồi thì đem đồ này dọn đi.” Biết Đào Du Du cưỡng ép nuốt thức ăn, anh có chút không đành lòng, vì thế mở miệng để cô rời đi.

Đào Du Du nghe nói thế như được ân xá, cô nhanh chóng thu dọn bộ đồ ăn trên bàn, sau đó chùi nước mắt trên mặt, rồi bùng mồm thức ăn rồi khỏi phòng.

Sau khi bùng mồm thức ăn vào phòng bếp, Đào Du Du liền chạy về phòng mình, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi khóc rống lên.

Vũ Văn Vĩ Thần đối với cô mà nói thật nguy hiểm, thật đáng sợ.

Cô ở trước mặt anh, nhỏ bé giống như một con kiến, anh bảo cô chết, cô sẽ không có cơ hội sống sót.

Cô cũng không sợ chết, chỉ là, khi cô đi rồi, bọn nhỏ làm sao bây giờ?

Có một câu nói: vì nữ tắc yếu, vì mẫu tắc cù (làm phụ nữ yếu đuối, làm mẹ mạnh mẽ.)

Đó là nói một người phụ nữ, trong lúc còn là con gái, có cha mẹ bảo vệ, sẽ rất ỷ lại, rất yếu đuối. Nhưng chỉ cần người phụ nữ lên làm mẹ, vì con mình, cho dù là nhu nhược, cũng sẽ trở nên kiên cường.

Đào Du Du đang nỗ lực trong quá trình lột xác, bọn nhỏ là nguồn hy vọng sống mà cô đã gửi gắm, cô phải bảo vệ mình, càng phải bảo vệ hai đứa con của mình.

Mà tất cả những việc này, chỉ có thể ngoan ngoãn ngây ngô ở bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, cố gắng không chọc giận anh ta, không để cho anh ta tức giận!

.....

Đào Du Du rời khỏi thư phòng trở nên yên tĩnh khác thường, Vũ Văn Vĩ Thần cảm ly rượu đi đến trước cửa sổ sát đất, trong thư phòng không mở đèn, bên ngoài cửa sổ cả một mảnh sáng rực.

Cảnh đêm ở thành phố Định Khôn rất đẹp, bờ biển ban đêm có du thuyền xa hoa cập bến, từng màn xa hoa nổi tiếng trình diễn ở đây.

Đào Du Du, người phụ nữ ngốc nghếch này, anh phải làm sao đối với cô bây giờ?

Vũ Văn Vĩ Thần hơi buồn phiền uống một ngụm rượu. đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen . o r g](#)

Cô yếu ớt nhất gan như thế, thật sự có thể ở lại phủ Tổng Thống này sao?

Lúc này Ngã Cẩm Thị đưa vị công chúa Daisy này đến khiến Vũ Văn Vĩ Thần có một loại bất an khó hiểu, từ trước đến nay anh rất hiểu mẹ mình, bà rất thích điều khiển cuộc sống của anh, thích hỏi tất cả về anh, ngay cả lúc làm chức Tổng Thống này, cũng là do lúc trước bà cố gắng thúc ép.

Nhớ lúc ba anh vừa mất, mẹ anh không rơi một giọt nước mắt nào.

Ở trước mặt mẹ ba anh, bà chỉ nói đúng một câu: “Anh đi rồi, em sẽ đưa con trai mình lên thừa kế sự nghiệp chưa xong của anh.”

Anh không thích phụ nữ có dã tâm, nhưng mà người phụ nữ này lại là mẹ anh, anh không thể không yêu.

Bây giờ, nhìn thấy Đào Du Du yêu thương Tiểu Nho và Đào Dục Huyền, có nhiều lúc anh cảm thấy, tuy rằng hai đứa con này không có người cha là anh, nhưng cũng thật hạnh phúc. Anh không biết, nếu tương lai có một ngày, sau khi thân thể bọn họ bị phơi bày ra khắp thiên hạ, chuyện này đối với bọn họ, vừa hạnh phúc lại vừa bất hạnh.

Đêm ngày càng khuya, khách mời trong phủ Tổng Thống đều ra về, dần dần trở nên yên tĩnh.

Ngã Cẩm Thị và công chúa Daisy cũng đã mệt mỏi, cũng về phòng nghỉ ngơi.

Mà cho dù thế nào Đào Du Du cũng không ngủ được, cô ngây ngô ngồi bên khung cửa sổ trong phòng ngủ, hai chân co lại, hai tay ôm lấy hai chân, mặt chôn thật sâu vào trong đầu gối, trong đầu đều một mảnh hỗn loạn.

Cô cũng không biết, trên đầu mình cũng có một người không thể nào ngủ được.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trong nhà tang lễ cao cấp ở thành phố Định Khôn.

Nghi thức tạm biệt di hài Thác Ngọc Nguyên Tục được thực hiện trong này.

Bởi vì danh tiếng Thác Ngọc thị mọi người đều biết, người đến đây phúng viếng không ít.

Sau khi mọi người vào đại sảnh cúi đầu trước di hài, khi người người đáp lễ lại, nhưng lại không thấy bóng dáng một người phải xuất hiện trong này.

Bên trong phòng khách, có rất nhiều người ngồi cùng một chỗ bàn tán hiện tượng kỳ lạ này.

“Sao lại thế này? Sao không thấy phu nhân của anh Huyền Tục đâu?”

“Không biết đâu, tôi nghe nói, lão phu nhân không thích người phụ nữ đó, cho nên không có cô ấy đến túc trực bên cạnh linh cửu.”

“.....”

“.....”

Nhưng vào lúc này, Dương Vi Tiểu một thân váy màu đen xuất hiện ở cửa phòng tạm biệt di thể, sắc mặt cô tái nhợt, tốc độ đi đứng thật chậm, cả người nhìn qua rất tiêu tụy.

Kéo bước chân nặng nề, cô chậm rãi đi vào phòng chào tạm biệt di thể, chuẩn bị bái tế chồng mình.

Nhưng mà chính vào lúc này, lão phu nhân trong đại sảnh luôn nhận được lời an ủi từ mọi người, lập tức nghiêng đầu, nói với người trợ lý đứng sau lưng mình: “Kéo người này đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Gọi Điện Thoại

Người trợ lý nghe xong lập tức gật đầu đồng ý, dùng ánh mắt ra hiệu với vài vệ sĩ đứng bên cạnh, để cho bọn họ hành động.

Dương Vi Tiểu còn chưa đến bên cạnh di hài của chồng mình, liền bị một nhóm người ngăn cản lại, nói: “Phu nhân, nơi này không phải là nơi để cô đến.”

“Van xin các người, để cho tôi nhìn Nguyên Tục lần cuối, có được không?” Dương Vi Tiểu vẻ mặt tái nhợt, nước mắt nóng bỏng rơi xuống, bờ môi run run nhẹ nhàng nói cầu xin.

“thật xin lỗi, đây là lệnh của lão phu nhân.” Vệ sĩ hơi khó xử nhìn cô một cái, sau đó mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Dương Vi Tiểu muốn giãy giụa, nhưng cô không có một chút sức lực nào, hơn nữa, trong bụng cô còn có cục cưng, cô không muốn mình mang đến nguy hiểm gì cho cục cưng, vì vậy chỉ có thể tùy ý để bọn họ kéo ra ngoài.

Sau khi kéo Dương Vi Tiểu ra ngoài, hai tên vệ sĩ lập tức xoay người đi vào đại sảnh.

Dương Vi Tiểu đứng ngây ngốc bên ngoài cửa nhìn dòng người qua lại, trên mặt không có một tia cảm xúc nào.

.....

Cả ngày tinh thần Đào Du Du có chút không yên, buổi sáng Ngã Cầm Thị đưa công chúa Daisy đi tham quan khu di tích ở thành phố Định Khôn, mà Vũ Văn Vi Thần ra nước ngoài phỏng vấn, trong phủ Tổng Thống hơi nhàn rồi.

Trong lòng cô nhớ đến Dương Vi Tiểu, nhưng lại không thể rời khỏi phủ Tổng Thống, phải hiểu rõ, trước khi Ngã Cầm Thị ra ngoài cũng không nói rõ với Đào Du Du là bà có về ăn cơm hay không.

Ngồi trong phòng làm việc một hồi, cô nhìn không được liền bấm điện thoại gọi cho Dương Vi Tiểu, nhưng di động kết nối lại không có ai nhận, trong lòng cô dần dần có chút bất an.

Ngược lại là gọi điện thoại cho Lý Mỹ Ngôn, điện thoại vừa vang hai tiếng đã kết nối.

“Mỹ Ngôn, xin chào.” Đào Du Du mở miệng nói.

“Du Du à, xin chào, lâu rồi không gặp cậu, gọi điện thoại có chuyện gì không?” Lý Mỹ Ngôn thấy Đào Du Du gọi điện đến dường như có chút ngoài ý muốn.

“Ừ, ông xã của Vi Tiểu qua đời rồi, cậu có đi phúng viếng không?”

“Nghe nói hôm nay mới bắt đầu nghi thức vĩnh biệt di hài, dường như di hài sẽ đặt ba ngày, mình đang chuẩn bị đi, nhưng anh cả và chị dâu mình đi trước rồi, chị dâu về nói với mình, dường như Vi Tiểu bị mẹ chồng của cô ấy bắt buộc không cho tham gia nghi thức vĩnh biệt, cô ấy đến nhà tang lễ, đều bị

đuôi ra ngoài.” Lúc Lý Mỹ Ngôn nói những lời này trong giọng nói có chút đồng tình.

“Cái gì? sao lão phu nhân này lại quá đáng như vậy?” Đào Du Du nghe xong, cảm thấy tức giận không thôi.

“Đúng vậy, vì vậy mình không có đi, Vi Tiểu cũng không có ở đây, nhà mình thay mặt đi rồi, mình còn đi làm nữa.”

“hiện tại Vi Tiểu nhất định rất đau khổ, mình muốn đi gặp cô ấy, vừa mới gọi điện thoại cũng không nghe máy, bây giờ nghe cậu nói vậy, thật sự lo lắng sợ cậu ấy sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“thật vậy sao? Chúng ta cùng đi đi, bây giờ cậu đang ở phủ Tổng Thống sao? Mình lái xe đến đón cậu.” Lý Mỹ Ngôn nghe Đào Du Du nói vậy, lập tức nói.

“Ừ, mình đang ở phủ Tổng Thống, mình chờ cậu.” Đào Du Du nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Lo lắng lan tràn trong lòng, cô không hiểu rõ vì sao lão phu nhân kia lại nhấn tâm như thế, nhất định phải nhấn tâm đối với người phụ nữ yêu thương con trai mình như thế sao?

cô nhớ lúc trước Thác Ngọc Mộ Dã nói lão phu nhân lại gây khó xử với Dương Vi Tiểu, Thác Ngọc Mộ Dã này nói cô ốc không mang nổi hình ốc, không có nghị lực để quản Dương Vi Tiểu, chẳng lẽ anh ta lừa gạt cô sao?

Cứ nghĩ cho tới bây giờ với năng lực của cô có thể bảo vệ Dương Vi Tiểu, thật sự không có khả năng, mà người duy nhất ở Thác Ngọc thị có thể trấn được lão phu nhân chỉ có thể là Thác Ngọc Mộ Dã thôi.

Càng nghĩ, cô quyết định vì bạn mình, mặt dày đi tìm Thác Ngọc Mộ Dã một chút.

Trong sổ ghi chép các nhân viên có liên quan đến phủ Tổng Thống, cô thật vất vả mới tìm được số điện thoại của Thác Ngọc Mộ Dã, trong lòng hơi khẩn trương do dự một hồi, trong đầu suy nghĩ lựa lời thật tốt, rốt cuộc cô cũng bấm số điện thoại kia.

“đồ đồ” hai tiếng, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào: “xin chào, đây là văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Thác Ngọc thị.” đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o r g

“cô.....Xin chào, Xin hỏi Thác Ngọc tiên sinh có ở đó không?” Đào Du Du vừa nghe đến giọng nói ngọt ngào của đối phương cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Tổng giám đốc đang họp, xin hỏi ngài tìm?”

“Tôi là bạn của anh ta, tôi tên là Đào Du Du, xin hỏi cuộc họp của ngài ấy bao lâu mới kết thúc?”

“Đào tiểu thư, xin chào, thật xin lỗi, bây giờ vẫn chưa xác định được khi nào tổng giám đốc mới họp xong, đây là số điện thoại của cô sao? Chờ ngài ấy họp xong tôi sẽ chuyển lại giúp cô, có được không?”

“Được, vậy cảm ơn cô.”

“Đừng khách khí, chúc cô vui vẻ, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, không thể liên lạc trực tiếp với Thác Ngọc Mộ Dã làm Đào Du Du hơi thất vọng, cô để điện thoại di động lên bàn, tay xoa xoa huyệt thái dương, dựa lưng vào ghế ngồi.

.....

Mười giờ rưỡi sáng.

Phòng họp ở tầng 99 của tập đoàn Thác Ngọc rốt cuộc cũng mở cửa.

Thác Ngọc Mộ Dã cùng với trợ lý từ phòng họp đi ra, đi về phía văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

Vừa đi đến cửa phòng, thư ký ngồi bên ngoài nhìn thấy hai người, lập tức đứng dậy nói với Thác Ngọc Mộ Dã: “tổng giám đốc, lúc này ngài có vài cuộc điện thoại.”

“Đưa danh sách cho Chu Diệp.” Thác Ngọc Mộ Dã không ngừng bước chân, ngón tay chỉ về phía trợ lý đứng phía sau mình.

“Vâng ạ.” Thư ký nghe xong lập tức đem danh sách đưa cho trợ lý Chu Diệp.

Chu Diệp nhận lấy danh sách rồi đi vào văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Là những người nào?” Ngồi xuống trước bàn làm việc, Thác Ngọc Mộ Dã vừa lật tài liệu trong tay, cũng không ngừng đầu lên liên hỏi.

“Có một phóng viên của báo tài chính kinh tế Trung Ương, đại khái là hẹn thời gian phỏng vấn ngài, còn có CEO chi nhánh bên Châu Âu gọi đến, một

cái là.....” Chu Diệp nhìn thấy tên Đào Du Du, lập tức không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tập Đoàn Tài Chính Thác Ngọc

“Ai hả?” Thác Ngọc Mộ Dã chờ câu trả lời của anh ta, liền hỏi.

“Là Đào quản gia của phủ Tổng Thống.” Chu Diệp nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã rồi nói.

“A? Cô ấy lại gọi điện thoại đến đây tìm tôi. Trong này còn có phóng viên nhật báo thì không cần trả lời, nhanh chóng gọi cho CEO công ty bên Châu Âu, nhìn xem là tình huống gì. Còn Đào Du Du này gọi điện thoại sao.....” Thác Ngọc Mộ Dã nói qua, lại do dự một chút.

“Cần tôi gọi qua cho ngài, hỏi cô ấy có chuyện gì không?” Chu Diệp vội vàng hỏi.

“Không cần, tự tôi sẽ gọi, cậu liên hệ với CEO công ty bên Châu Âu đi.” Thác Ngọc Mộ Dã khoát tay, mở tài liệu trong tay ra, sau đó cầm điện thoại trước mặt lên, trực tiếp bấm dãy số phủ Tổng Thống.

Lúc này Đào Du Du đang ngồi ngẩn ngơ trong phòng làm việc, trong đầu đều là hình ảnh bộ dáng Dương Vi Tiểu bị hãm hại thảm thương.

Đột nhiên điện thoại trên bàn làm việc vang lên, cô lập tức cầm ống nghe lên: “Alo?”

“Đào quản gia, Thác Ngọc tiên sinh điện thoại tìm cô.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của nhân viên tổng đài xinh đẹp trong phủ Tổng Thống.

“Nói vào đây giúp tôi.” Đào Du Du nghe xong, cả người run lên.

“Được, ở tuyến số 3”. Nhân viên tổng đài nói xong, Đào Du Du lập tức ấn nút số 3, sau đó liền nghe được âm thanh hùng hậu trầm thấp của Thác Ngọc Mộ Dã: “Đào quản gia.”

“Vâng, Thác Ngọc tiên sinh, chào ngài.” Đào Du Du nghe giọng nói của anh ta làm tâm tình rất kích động, đây chính là người cô thầm thương hơn mười năm, đời người có mấy cái mười năm chứ?

“Thư ký nói với tôi cô gọi điện thoại đến, có chuyện gì quan trọng sao?” Giọng nói Thác Ngọc Mộ Dã từ đầu bên kia truyền đến, nghe không ra nhiều cảm xúc.

“Vâng... Có chuyện muốn làm phiền ngài một chút...” Đào Du Du nghe anh ta hỏi như vậy, lập tức nhớ đến chuyện của mình, rất nhanh liền khôi phục lại tinh thần.

“Nửa giờ sau tôi ra ngoài đi đến nhà tang lễ, cô có rảnh không? đi cùng với tôi đi.” Dường như Thác Ngọc Mộ Dã đoán được cô muốn nói gì, vì vậy không chời cô mở miệng, anh đã nói ra trước.

“Ách... Thật... thật vậy không? Vậy như vậy, tôi đến nhà tang lễ chờ ngài hay là”

“Mười phút sau tôi sẽ an bài lái xe đến phủ Tổng Thống đón cô, như vậy đi, gặp lại sau.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đào Du Du nhìn âm thanh không ngừng truyền đến trong điện thoại, trong khoảng thời gian ngắn đến sững sờ.

cô.... không phải cô nghe lầm chứ?

Thác Ngọc Mộ Dã lại bảo lái xe đến đón cô, sau đó còn đi đến nhà tang lễ phúng viếng Trác Ngọc Nguyên Tục.

Anh ta làm sao biết được mình tìm anh ta nhất định có liên quan đến chuyện này?

Anh ta là thần tiên sao?

Nội tâm kích động thật lâu cô đột nhiên nhớ tới, mình còn hẹn với Lý Mỹ Ngôn, không biết lúc này cô ấy đã ra ngoài chưa.

cô cầm điện thoại trước mặt, lập tức bấm số của Lý Mỹ Ngôn.

Điện thoại vừa đổ chuông vài tiếng đã kết nối: “Du Du, thế nào?”

“Việc ấy.... Mỹ Ngôn, cậu không cần đến đón mình, Thác Ngọc tiên sinh nói để mình đi cùng với anh ra, mình nghĩ, có lẽ anh ta đến giúp Vi Tiểu.” Đào

Du Du vui vẻ nói.

“A? Như vậy sao? Vậy được rồi.” Nhưng phản ứng của Lý Mỹ Ngôn không giống như trong tưởng tượng của cô, giọng nói của cô ấy hơi lãnh đạm, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đào Du Du thất thần nhìn điện thoại bị cúp máy, trong lòng suy nghĩ: “Chẳng lẽ cô ấy tức giận sao?”

Là vì cô thả chim bồ câu nên cô ấy tức giận sao?

Nhưng mà, đây không phải là xem như leo cây chứ? Chẳng qua cô chỉ bảo cô ấy không cần đến đón mình, lại không có nói là mình không đi mà.

Suy nghĩ một lúc, cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, cô lắc lắc đầu, đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc. truyện được lấy từ Doc Truyen . o r g

Nếu chút nữa sau khi rời khỏi đây, lấy công việc phủ Tổng Thống sắp xếp lại, tìm vài trưởng phòng, sắp xếp lại công việc một chút, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý của Ngã Cầm Thị, xác định sau khi bà về nhà sẽ không dùng cơm, cô nhanh chóng chạy vào phòng mình, thay một bộ váy màu đen, cả người nhìn qua đều xinh đẹp đoan trang.

Thác Ngọc Mộ Dã nói đúng, mười phút sau, một chiếc Rolls Royce màu đen phiên bản dài dừng ở trước cửa phủ Tổng Thống.

Đào Du Du đứng chờ ở cửa, xác định đối phương đến đón mình, cô lập tức mở cửa lên xe.

Bởi vì là phiên bản dài, một mình cô ngồi trong xe nên cảm thấy không gian thật lớn.

Chỗ lái xe ngăn cách với toa xe phía sau. Nên cô không có trao đổi bất kỳ cái gì với lái xe, chỉ ngơ ngác ngồi đó nhìn phong cảnh hai bên đường.

Mười phút sau, xe dừng lại trước một tòa văn phòng cao ốc, lái xe mở cửa ra cho Đào Du Du, Đào Du Du đứng trước toà nhà, nhìn không được ngẩng đầu nhìn lên toà nhà không thấy đỉnh này, không hổ danh là tập đoàn đứng đầu Thương Quốc.

“Đào tiểu thư, xin mời ngài đi theo tôi.” Sau khi lái xe đậu ở cửa sau, ý bảo Đào Du DU đi theo mình vào tòa nhà, đi lên lầu.

Vào cao ốc, Đào Du Du nhìn thấy có một loại thang giống như dùng trong tàu điện ngầm, quét thẻ qua cửa, xem ra, người bình thường muốn đến chỗ này thật là khó.

Sau khi lái xe quét thẻ, ý bảo Đào Du Du đi vào, sau đó nói với cô: “cô đi qua bên này, lên thang mẫu bên tay phải, đây là thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, đi thẳng đến tầng 99 đây là khi vực làm việc của tổng giám đốc, sau đó ngài đi vào sẽ có nhân viên tiếp đón ngài.

Đào Du Du nghe vậy, biết lái xe không đưa mình lên, vì vậy gật đầu nói một tiếng cảm ơn với anh ra rồi đi thẳng đến thang máy.

Dựa theo sự chỉ dẫn của lái xe, rất nhanh cô đã đi vào thang máy thứ nhất bên tay phải, cô nhìn phía trên cửa có một bảng hiệu in chữ màu vàng, phía trên viết chữ rõ ràng: “Thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.”

Trong lòng hơi kích động bấm vào nút thang máy, cửa thang máy mở ra.

Đào Du Du cảm thấy hơi kỳ lạ, đây là thang máy dành riêng cho Thác Ngọc Mộ Dã, như vậy bây giờ người kia đang ở tầng 99, thang máy này phải đến tầng 99 mới dừng, làm sao cô ấn nút vào thang máy, thang máy đã đến rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Xa Hoa Và Đơn Giản

Như vậy xem ra, Thác Ngọc Mộ Dã đã sớm cho người đưa thang máy xuống.

Nghĩ đến anh ta quan âm sắp xếp chuyện này, trong lòng Đào Du Du cảm thấy có một tia ấm áp.

Thế này mới là một quý ông hoàn mỹ nha, thật không hổ là một người đàn ông mà cô thầm thương nhiều năm như vậy, bảo cô làm sao không mến? làm sao không thương?

Cô còn nhớ mang máng, hơn mười năm trước, anh là một đứa nhỏ ưu thương, một đứa nhỏ lãnh khốc, cùng với vẻ đẹp trai làm người ta vĩnh viễn không cách nào kháng cự được.

Bây giờ Đào Du Du chỉ cần nhớ tới những chuyện này, tim cô như muốn bay ra ngoài.

Lập tức, cô lập tức sẽ được nhìn thấy anh, cô có cảm giác như trái tim bé nhỏ của mình kích động muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thang máy từ từ đi lên, Đào Du Du đứng trong thang máy suy nghĩ miên mang.

Chỉ trong chớp mắt, cô suýt chút nữa đã quên mục đích mình đến đây rồi.

Vài phút sau, thang máy phát ra một tiếng “đình” rồi ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy một vị tiểu thư xinh đẹp mặc bộ đồ công sở màu trắng hiệu Chenal bản số lượng có hạn, vị tiểu thư xinh đẹp này xoay người lại mỉm cười với cô, nói: “Xin chào Đào tiểu thư, tổng giám đốc đang ở trong văn phòng. Xin mời cô đi theo tôi.”

“Xin chào, làm phiền cô rồi.” Đào Du Du cũng lễ phép gật đầu với cô ấy, sau đó đi theo cô ấy đến hành lang cách đó không xa.

Đây là lần đầu tiên Đào Du Du vào tòa cao ốc này, nhớ lúc cô còn học ở trường quản gia đều không có cơ hội, sau khi tốt nghiệp đã bị Vũ Văn Tuyết Lạc chọn, vào phủ Nghị Trưởng, càng không có cơ hội nhìn thấy nơi làm việc chuyên nghiệp kia rồi.

Bây giờ, cô may mắn được đi vào trong tòa cao ốc cao cấp nhất Thương Quốc, tự nhiên không nhận được rất muốn nhìn xung quanh.

Sau khi đi qua hai bên hành lang đều là tủ kính, cô kinh sợ cảm thấy trong tủ kính đó không phải bày những vật phẩm mô phỏng, tất cả đều là những bản gốc tiếng tăm vô giá.

Ở trong phủ Nghị Trưởng một thời gian dài, cô có khả năng giám định và hiểu biết về loại hàng thủ công mỹ nghệ rất khá, nhớ lúc đó mỗi lần Vũ Văn Tuyết Lạc có tham dự đấu giá từ thiện đều đưa cô đi cùng, vì vậy cô được học nhiều kiến thức về giám định và thưởng thức các loại đồ cổ.

Ở đây sưu tầm những vật phẩm quý báu có thể so sánh với phòng sưu tầm ở phủ Nghị Trưởng Thành Quốc nha, chỉ cần trên hành lang có những vật phẩm nào, trong lòng Đào Du Du đều nghĩ, giá trị đều không dưới 50 triệu.

Thác Ngọc Mộ Dã đem những tác phẩm nghệ thuật này phát triển chúng nó như giá trị của con người.

Anh ta không cần phải cắt đi mà dùng để trang trí, không phải đó mới là tác dụng chính của đồ thủ công mỹ nghệ sao?

đi ngang qua hành lang đồ cổ làm cho người khác muốn hoa cả mắt, lập tức xuất hiện trước mặt Đào Du Du là một căn phòng vô cùng lớn, cửa phòng đang đóng, trên cánh cửa có treo một bản hiệu màu vàng, phía trên dùng hai thứ tiếng: “Văn phòng tổng giám đốc.”

Trong lòng Đào Du Du cảm thán một lần nữa: “Người này thật có tiền nha.”

Tôi thật sự chỉ tính gặp mặt người này, nhưng không có biện pháp, từ trước đến nay cô chỉ nhìn thấy chính khách trong phủ, nhà giàu số một thật sự có rất nhiều thú chơi phung phí làm người khác ghen hờn nhìn trần trối.

Cái này Đào Du Du càng rõ hơn, vì sao trong đại sảnh lớn lại cần phải lắp đặt chỗ quẹt thẻ kia.

Nơi này có rất nhiều đồ đáng giá, chính xác là không thể để người ngoài tùy ý đi vào.

Thư ký dừng lại trước cửa văn phòng, nhẹ nhàng nâng tay nhấn vào một cái thiết bị ẩn bên ngoài cửa, bên ngoài cửa đột nhiên hiện ra một màn hình tinh thể lỏng.

“Tổng giám đốc, Đào tiểu thư đến.” Thư ký nhìn vào màn hình nói.

không bao lâu, bên trong truyền ra âm thanh trầm thấp của Thác Ngọc Mộ Dã: “Vào đi.”

“Vâng ạ.” Thư ký trả lời, sau đó đưa tay ra chạm vào chính giữa màn hình, hình như là thiết bị nhận biết vân tay, sau khi qua xác nhận, màn hình biến mất, cửa văn phòng tự động mở ra.

Thư ký quay đầu nhìn Đào Du Du, sau đó nói: “Đào tiểu thư, xin mời cô vào, xin hỏi cô có muốn uống gì đó không?”

“Ách... không cần phiền phức, cảm ơn cô.” Khoát khoát tay, Đào Du Du mỉm cười với cô ta rồi xoay người đi vào trong phòng.

Lần này thư ký không đi vào cùng cô, chờ sau khi Đào Du Du đi vào phòng, liền thuận tay đóng cửa phòng lại giúp cô, rồi quay lại với công việc của mình.

Đào Du Du vào phòng, liếc mắt nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã đeo mắt kính ngồi chỗ bàn làm việc cách khá xa.

Trang trí trong văn phòng không giống với Đào Du Du tưởng tượng xa hoa, bên trong nhìn rất đơn giản.

Toàn bộ đồ trang trí thể hiện phong cách nam tính mạnh mẽ, đường nét hết sức vững vàng, sáng sủa, ghế sofa và giá sách được chọn tông màu xám bạc.

Bên trong bài trí cũng không nhiều, chỉ một bộ sofa đơn giản, một giá sách lớn, một bộ bàn làm việc tinh xảo. Bất kỳ đồ đạc dư thừa còn lại như tủ

cũng không có. Đơn giản khiến Đào Du Du cảm thấy anh ta thật sự quá lãng phí không gian.

“Ngồi đi, tôi còn cần một chút thời gian nữa.” Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói, vừa gõ bàn phím laptop trước mặt mình.

“không... không sao, anh bận rộn công việc của anh đi.” Đào Du Du hơi mất tự nhiên nhìn anh ta, sau đó đi đến ghế sofa trước mặt.

Sau khi ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt của cô cuối cùng cũng dừng trên cửa sổ sát đất. Bởi vì tòa nhà này xem như là tòa nhà cao nhất Thương Quốc, vì vậy bên trong phòng làm việc này, tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn không sót gì toàn bộ khu thành thị Định Khôn.

Tuy rằng nói chỗ cao không sợ hãi, nhưng mặc khác còn có một câu nói đứng thật cao, nhìn thấy xa.

Bây giờ, trong lòng Đào Du Du đang nghĩ như thế.

Chẳng trách nhiều người muốn đến chỗ cao như thế, thì ra phía trên phong cảnh thật đẹp.

“Chuyện của bạn cô xử lý không tốt lắm” Lúc Đào Du Du đang thưởng thức phong cảnh, lại nghe được Thác Ngọc Mộ Dã nói chuyện với cô.

“Hả? Cái gì?” Đào Du Du phục hồi tinh thần nhưng không hiểu ý anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hiệp Ước không Bình Đẳng Làm Cho Người Ta Giận Sôi

“Nghe nói trước khi cô ấy kết hôn với Thác Ngọc Nguyên Tục đã ký một thỏa thuận với lão phu nhân.” Lúc này Thác Ngọc Mộ Dã đã tắt máy tính cá nhân, hai tay đặt vào túi quần, từ từ đi đến trước mặt Đào Du Du.

“Thỏa thuận? Cái gì vậy?” Đào Du Du cảm giác tình hình có chút không ổn, lập tức hỏi.

“Là một thỏa thuận trước khi kết hôn, trên nội dung đại khái là sau khi Dương Vi Tiểu và Thác Ngọc Nguyên Tục kết hôn, trước tiên bọn họ phải sinh con, nếu Thác Ngọc Nguyên Tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Dương Vi Tiểu không thể thừa kế tài sản của Thác Ngọc Nguyên Tục, chỉ hai bàn tay trắng ra ngoài, say này không có bất kỳ quan hệ nào với Thác Ngọc Nguyên Tục. Nếu hai người có con, Thác Ngọc Nguyên Tục đi trước Dương Vi Tiểu, vì vậy tài sản của Thác Ngọc Nguyên Tục tùy thuộc vào mẹ, hoặc anh chị em, cùng với đứa con thừa kế, dựa vào tỉ lệ phân chia, đứa con có thể thừa kế tổng giám đốc sản 15%, hơn nữa điều kiện trước tiên là, đứa con phải ở lại Thác Ngọc thị, Dương Vi Tiểu lấy 1% của đề lại làm tiền nuôi dưỡng rồi rời khỏi Thác Ngọc thị.....”

“Cái gì? thật là buồn cười, đây là cái thỏa thuận gì? Đây rõ ràng là điều khoản bá đạo. thật quá đáng, sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ lão phu nhân cho rằng Vi Tiểu là vì tiền, nên mới lấy Thác Ngọc Nguyên Tục à? Cho dù cô ấy không phải là Vi Tiểu, cũng có thể tin tưởng vào ánh mắt của con trai mình chứ.....” Thác Ngọc Mộ Dã còn chưa nói xong về phần thỏa thuận trước hôn nhân này, Đào Du Du đã giận xanh mặt phải tuồng một trận ra.

Có thể tưởng tượng được, lúc trước Dương Vi Tiểu có tâm tình thế nào mà được gả vào nhà Thác Ngọc, mà hai năm qua, cô ấy làm thế nào trong cuộc sống có thể chịu đựng được ánh mắt của

Lão phu nhân.

Chỉ cần nghĩ đến cô vốn có một người bạn là Dương Vi Tiểu bên trong bóng tối luôn hoạt bát cởi mở lại sống trong nhà quyền thế mà ngày ngày nom nớp lo sợ, Đào Du Du cảm thấy thật đau lòng.

Thế mới biết, thì ra lúc các cô gặp nhau, Dương Vi Tiểu rộng rãi chỉ là giả, ưu thương buồn rầu của cô ấy mới là thật.

“Đào quản gia luôn dễ dàng kích động như vậy sao?” Thác Ngọc Mộ Dã nhìn bộ dáng tức giận của Đào Du Du, rất hứng thú hỏi.

“Ách... Lời này của anh là có ý gì?” Đào Du Du không hiểu chớp chớp mắt hỏi anh ta.

“Tôi nghĩ Đào quản gia không phải là người dễ bị xúc động như vậy. cô nghĩ một thỏa thuận trước hôn nhân của bạn cô như vậy, trên cơ bản ở xã hội thượng lưu ở Thương Quốc, từng người tiền thân vào cô bé lọ lem đều phải ký phần thỏa thuận này. Vì vậy các cô ấy có thể cầu xin, chính là mạng của ông xã mình dài hơn mình một chút. Bởi vì mất đi ông xã, các cô ấy sẽ mất đi tất cả.” Đào Du Du cảm thấy trong lòng đầy căm phẫn, Thác Ngọc Mộ Dã thật không cho là đúng, có lẽ chuyện này anh ta biết nhiều, vì vậy chuyện này xảy ra trong gia đình mình, anh ta cảm thấy không có gì kỳ quái.

“Anh cho rằng giống như vậy sao? Có lý không? Pháp luật nước ta làm sao có thể cho phép những điều lệ bất bình đẳng như vậy được?” Đào Du Du hơi bất mãn về thái độ của Thác Ngọc Mộ Dã đối với chuyện này, cô thờ phỉ phò chu miệng lên kháng nghị.

“Về điểm này, pháp luật nước ta tương đối tôn trọng ý nguyện cá nhân, chỉ cần phần thỏa thuận này hai bên tự nguyện ký kết, hơn nữa cũng không ngại gì trật tự xã hội, không uy hiếp lợi ích của người kia, lợi ích quốc gia, như vậy nó là hợp pháp.” Lúc này Thác Ngọc Mộ Dã như một thầy giáo dạy pháp luật, đang xóa nạn mù chữ cho học sinh ngốc nghếch là Đào Du Du.

“Rất không công bằng, pháp luật như vậy là dành cho kẻ có tiền đùa giỡn.” Đào Du Du dùng sức cắn môi dưới, trong lòng rất tức giận.

“Đào quân gia ở trong phủ Tổng Thống có một nền tảng thật tốt như vậy, vì sao lại không lợi dụng thật tốt nhỉ? Tôi nghĩ rằng một trong tháng cơ hội bộ trưởng bộ Tư Pháp và các Nghị viện Quốc hội này đến phủ Tổng Thống họp báo cáo công việc hẳn là không ít, giống như bất đồng ý kiến vậy, hoàn toàn có thể giống như đề xuất của bọn họ thôi.” Thác Ngọc Mộ Dã nửa đùa nửa thật nói.

“Ách... Việc này sao...” Đào Du Du nghe nói như thế, đột nhiên cảm thấy rối rắm, cô có thể làm như vậy sao? Lợi dụng chức vụ của mình, đây vốn không phải là việc làm của cô, Vũ Văn Vĩ Thần sẽ cho phép sao?

“Tốt lắm, chúng ta lên đường đi.” Nhìn thấy Đào Du Du đang do dự, Thác Ngọc Mộ Dã chợt nở nụ cười, anh từ trên ghế sofa đứng dậy, thuận tay lấy áo khoác trên giá treo áo mặc vào, sau đó xoay người ý bảo Đào Du Du đi theo anh ra ngoài.

“Cái kia.. Đợi chút, anh vừa nói phần thỏa thuận này của Vi Tiểu, vì vậy, chúng ta làm sao mới có thể giúp đỡ cô ấy? Nếu không giúp đỡ cô ấy, tôi tìm đến anh có ý nghĩa gì chứ?” Đào Du Du đứng dậy, nhưng không bước đi, cô đưa tay bắt lấy cánh tay Thác Ngọc Mộ Dã, nhanh chóng nói.

Thác Ngọc Mộ Dã vốn định xoay người rời đi, tay lại bị Đào Du Du nắm lại, anh quay đầu nhìn về phía Đào Du Du vẻ mặt đầy mờ mịt, rồi chậm rãi lên tiếng: “Đừng vậy, nếu không đến giúp bạn cô, tôi gọi cô theo tôi đến nhà tang lễ có ý nghĩa gì chứ?”

“Hả?” Trong lúc nhất thời Đào Du Du không hiểu rõ ý của anh ta, nhưng chờ cô sau khi suy nghĩ kỹ những lời này, lập tức nở nụ cười, cô nói nhanh: “thật sự rất cảm ơn anh, cảm ơn...”

Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy liền cười nhẹ, sau đó vừa đi ra cửa, vừa nói: “cô nói tôi không cần dùng những từ ngữ kính trọng, dường như tuổi của chúng ta không kém nhiều lắm, tuy rằng nhìn cô giống như thiếu nữ chưa đến tuổi trưởng thành.”

“A? Vị thành niên?” Đào Du Du đi theo anh ra ngoài, lúc cô nghe được anh ta nói mình giống như tuổi vị thành niên, nhin không được cúi đầu nhìn phía trước mình một chút.

Choáng, chỗ nào giống vị thành niên? Rốt cuộc cô có chỗ nào giống vị thành niên hả?

Đào Du Du đi phía sau bị lời nói của anh ta làm cho tức giận không thôi, hai người ra khỏi văn phòng, đi ngang qua hành lang rồi vào thang máy.

Thang máy từ từ đi xuống, hai người đứng chung một chỗ, xem như không gian không lớn nhưng vì hai người đứng trảm mặt nên cảm thấy không thoải mái.

“Thác Ngọc tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” Vì tầng lầu rất cao, đi xuống dưới cần một chút thời gian, Đào Du Du điều chỉnh không khí trong thang máy, vì vậy đành nói nhảm.

“Hả?” Thác Ngọc Mộ Dã hơi nghiêng đầu nhìn về phía Đào Du Du lùn hơn mình một cái đầu cộng thái bả vai, ý bảo cô nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Cô Có Thật Là Mẹ Của Hai Đứa Nhỏ Không?

“Tôi nhìn thấy trên hành lang trước văn phòng của anh có nhiều vật phẩm quý giá, nhưng trong phòng làm việc của anh lại bố trí rất đơn giản, đây là vì sao vậy?” Đào Du Du ngẩng đầu nhìn anh ta rồi hỏi.

“Cô cảm thấy.....Tôi là người rất cổ lỗ sĩ không?” Khịt khịt mũi, Thác Ngọc Mộ Dã cũng có vẻ mặt rất đáng yêu, ánh mắt của anh ta lúc này rõ ràng không nấn liệt như lúc trước, mà giống như một cậu bé nhà hàng xóm.

“Việc này sao.....” Đào Du Du gãi đầu, cẩn thận nhìn anh, dường như muốn tìm đáp án từ trên mặt anh.

“Những thứ này đều là do cha tôi sưu tầm.” Thác Ngọc Mộ Dã nói đáp án rất nhanh.

Thì ra là thế, Đào Du Du có vẻ đâm chiều gật đầu, thế nào mà văn phòng của anh ta lại đơn giản như thế, thì ra đây mới là phong cách thật sự của anh ta,

những thứ hoa hoa lệ lệ gì đó ở bên ngoài đều không phải là con người thật của anh.

Sau đó hai người lại trầm mặc, đến khi thang máy xuống lầu một, cửa thang máy mở ra, hai người ra khỏi thang máy.

Lúc đi đến cửa, Đào Du Du nhìn thấy có bảy chiếc xe Mercedes Benz màu đen đang đậu ở đây, ở giữa bảy chiếc xe này, có một chiếc xe Rolls-Royce đến phủ Tổng Thống đón Đào Du Du. Vì vậy Đào Du Du đã hiểu, thì ra trước đây là xe mà cô và Thác Ngọc Mộ Dã ngồi.

Thác Ngọc Mộ Dã xuất hiện tại cửa lớn, trợ lý Vương đứng chờ bên cạnh xe đã lâu liền cúi đầu chào, sau đó mở cửa xe cho anh ta.

Thác Ngọc Mộ Dã rất thân sĩ mời Đào Du Du lên xe trước, sau đó tự mình lên xe, trợ lý Phó ngồi ở ghế lái phụ phía trước.

Đoàn xe nhanh chóng xuất phát, Đào Du Du ngồi trong xe, trong lòng âm thầm cảm thán, Thác Ngọc Mộ Dã này ra ngoài thật phô trương, có phần lớn quá hơi quá phận rồi.

Cô biết đây là chiếc Rolls-Royce từ đầu tới cuối nằm trong đoàn xe Benz, toàn bộ đều phụ trách bảo vệ Thác Ngọc Mộ Dã.

Nghĩ lại, kẻ có tiền sống cũng thật mệt mỏi.

Nhà tang lễ nằm ở ngoại ô thành phố, vì vậy đường đi hơi xa một chút, hai người ngồi trên xe đều không nói gì, Thác Ngọc Mộ Dã hai mắt khép hờ, đầu tựa vào ghế ngồi phía sau, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tâm tình Đào Du Du hơi khản trương, cô vừa lo lắng cho tình cảnh hiện tại của Dương Vi Tiểu, mà Thác Ngọc Mộ Dã cũng không thể giúp cô ấy. Một mặt khác, bởi vì cô và Thác Ngọc Mộ Dã ngồi chung một chỗ, khoảng cách giữa hai người rất gần, làm cô cảm thấy tim mình đang đập loạn.

Trong lúc nhất thời, Đào Du Du lại ngây ngẩn cả người.

“Dường như cô rất thích nhìn chăm chú vào người khác, cho đến khi ánh mắt ngây ra.” Ngay lúc Đào Du Du còn đang say mê ngắm nhìn mỹ nam trong ánh mặt trời, Thác Ngọc Mộ Dã chợt mở to hai mắt, bất thành linh đưa mắt đến gần cô, ánh mắt dừng trên hai mắt cô, khóe môi hơi lộ ra nụ cười tà rồi nói.

“Hả?” Đào Du Du bị anh làm hoảng sợ, cô phản xạ có điều kiện ngã người về phía sau, khi đầu sắp đụng đến cửa xe, bị Thác Ngọc Mộ Dã nhanh tay lẹ mắt đưa tay chế trụ ót cô lại, khiến đầu của cô chạm vào tay anh.

“Thế nào? Bị người khác bắt được bí mật làm cô cảm thấy bất an sao?” Thác Ngọc Mộ Dã thu tay lại, cả người Đào Du Du bị bàn tay to của anh kéo đến trước mặt anh, hai người mặt đối mặt, chớp mũi như muốn chạm vào chớp mũi đối phương.

Bất thành linh bị động tác thẳng thừng như vậy làm Đào Du Du hơi ngấy ra, cô mở to hai mắt, cả người cứng ngắc không dám nhúc nhích.

Hơi thở ấm áp của Thác Ngọc Mộ Dã phả vào mặt cô, khiến cô có cảm giác mũi mình hơi ngứa ngứa, thờ cũng không dám thở nữa.

Hai người mặt to trừng mắt nhỏ giằng co vài giây, đến khi Đào Du Du cảm thấy cô nín thở thật lâu mà suýt chút không chịu nổi nữa, Thác Ngọc Mộ Dã ngã người về phía sau, rồi cười phá lên.

Lúc này hai má Đào Du Du đã đỏ bừng, cô hơi giận dữ liếc mắt nhìn Thác Ngọc Mộ Dã, nhỏ giọng oán trách: “Có gì buồn cười chứ.”

“Cô có thật là mẹ của hai đứa nhỏ không?” Thác Ngọc Mộ Dã đang cười liền thu hồi nụ cười lại, có ý hỏi.

“Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ anh thấy bộ dạng của tôi không giống mẹ của hai đứa nhỏ sao?” Đào Du Du không hiểu ý của anh, vì vậy hỏi ngược lại.

“Mặt mũi không quan hệ, nhưng mà cô cho tôi cảm giác, rất giống một cô gái mới tình đầu tiên.”

“Cái gì. cái gì cô gái?” Đào Du Du hơi nghi ngờ lỗ tai mình, cô là người mẹ 24 tuổi tự xưng lại bị người khác nói giống như cô gái, đây là đang khen cô chăm sóc da thật tốt sao? Hay là đang châm chọc cô không giống như người trưởng thành?

Lúc này Thác Ngọc Mộ Dã lại không nói chuyện, nụ cười trên mặt cũng từ từ mất đi, dường như nụ cười vừa rồi chưa từng xuất hiện trên mặt anh.

Đào Du Du không hiểu trong lòng Thác Ngọc Mộ Dã đang suy nghĩ gì, cô thấy anh không nói chuyện, cho rằng anh đang suy nghĩ chuyện gì, vì vậy cũng không dám quấy rầy anh, ngoan ngoãn ngồi một bên, tầm mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, duy trì không gian yên tĩnh.

Thật ra, đối với cô, giống như có thể ngồi bên cạnh anh như bây giờ, cũng đã là chuyện hạnh phúc với cô rồi.

Lúc trước khi cô còn con gái, cô thích anh nhưng không dám nói ra.

Bây giờ, cô đã mẹ của hai đứa nhỏ, lại càng không có dũng khí đem phần tình cảm ẩn sâu trong lòng nhiều năm này nói ra.

Tuy rằng cô thích, nhưng không dám hy vọng xa vời, đó là tâm tình của Đào Du Du hiện nay.

Đoàn xe chạy trên đường, khoảng mười phút sau, rốt cuộc đã đi đến nhà tang lễ đã đưa đi vô số con cháu nhà hào môn cùng các nhân vật quan trọng

trong giới chính trị.

Sau khi xe dừng lại, lập tức có vài bảo vệ đến mở cửa xe cho hai người.

Lúc Đào Du Du bước xuống xe, thì nhìn thấy trước mặt có rất đông khách đến viếng.

Về mặt mọi người đều trang nghiêm, mặc trang phục màu đen, làm không khí ngột ngạt càng trở nên nặng nề hơn.

Hai người xuống xe liền thu hút rất nhiều người xem, trong lúc nhất thời, Đào Du Du cảm thấy mình xuất hiện cùng lúc với Thác Ngọc Mộ Dã thật sự là một quyết định ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ông Trời Cũng Không Dám Can Trở cô

Thác Ngọc Mộ Dã bước từng chậm rãi đi vào đại sảnh, Đào Du Du liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dương Vi Tiểu đang quỳ ở đại trên, trên gương mặt tái nhợt, và Lý Mỹ Ngôn thì đang đứng bên cạnh.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, bóng dáng Dương Vi Tiểu yếu đuối lung lay, có thể té ngã bất cứ lúc nào.

Đào Du Du vừa nhìn thấy cảnh này, không nghĩ gì nhiều, đi thẳng đến chỗ Dương Vi Tiểu.

“Vi Tiểu, vì sao cậu lại quỳ ở đây? Mau đứng lên.” Đào Du Du đến trước mặt Dương Vi Tiểu đưa tay muốn nâng cô dậy.

“Vo dụng thôi, mình kéo cậu ấy lâu rồi, cậu ấy sống chết cũng không chịu đứng lên.” Lý Mỹ Ngôn thấy vậy, thì thờ dãi nói.

“Vi Tiểu, đứng lên đi, mình đưa cậu đến linh đường, mình cũng không tin lão phu nhân sẽ gây khó dễ với chúng ta.” Đào Du Du rất tức giận, trơ mắt nhìn Dương Vi Tiểu bị người ta khi dễ đến vậy, bảo cô làm sao có thể nhịn được.

“Du Du, cảm ơn cậu, nhưng mà cậu không giúp được mình đâu, mẹ chồng mình đã tha thứ cho mình, nhưng bà không cho phép mình bước vào linh đường nhìn mặt Nguyên Tục lần cuối.” Dương Vi Tiểu nở nụ cười nhạt, cánh môi khô khề mấp máy, phát ra âm thanh yếu ớt, âm thanh này làm Đào Du Du hận không thể vọt vào linh đường liều mạng với lão phu nhân.

“Mình có thể giúp cậu, đi theo mình, đứng lên đi, mình đưa cậu vào, ngược lại mình muốn nhìn lão phu nhân ngăn cản mình bằng cách nào.” Đào Du Du vừa nói, vừa đưa tay tóm lấy Dương Vi Tiểu đang quỳ dưới đất đứng lên, sau đó lôi kéo cánh tay cô ấy đi vào trong đại sảnh.

Vừa mới vào cửa, lại bị vài người bảo vệ mặc âu phục màu đen ngăn cản bên ngoài: “Phu nhân, thật xin lỗi, lão phu nhân đã dặn dò, cô không thể vào.”

“Tôi và Thác Ngọc tiên sinh đến đây phúng viếng tiên sinh Thác Ngọc Nguyên Tục, thế nào? Quý phủ đối đãi với khách như thế sao?” Đào Du Du nhìn bảo vệ ngăn cản mình và Dương Vi Tiểu, lạnh giọng hỏi.

Hai người bảo vệ nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã đang đứng cúi đầu trước linh đường, rồi một người quay đầu lại, xoay người đi đến chỗ lão phu nhân đang cùng người nhà đáp trả lễ Thác Ngọc Mộ Dã.

Đào Du Du biết, nếu không xin phép lão phu nhân, bọn họ sẽ không cho cô và Dương Vi Tiểu đi vào, vì vậy chỉ có thể hy vọng Thác Ngọc Mộ Dã giải vây giúp mình thôi.

Sau khi bảo vệ thông báo với lão phu nhân, bà ta quay đầu nhìn thoáng qua Đào Du Du, sau đó nói với Thác Ngọc Mộ Dã đang đứng trước mặt: “Vi tiểu thư này nói đi cùng với cậu, là như thế sao?”

“Bác gái thấy người đi cùng với con, sẽ ngăn cản ở bên ngoài sao?” Thác Ngọc Mộ Dã cũng nhẹ nhàng trả lời, thản nhiên liếc mắt nhìn Đào Du Du, cố ý nói.

“Vậy thì không đi cùng với cậu rồi.” Lão phu nhân nghe xong sắc mặt lại lạnh lẽo, quay đầu nói với bảo vệ đang đứng phía sau lưng mình: “Có nghe lời Thác Ngọc tiên sinh nói không? Còn không đuổi những người không cần thiết đi đi.”

“Vâng, tôi đã hiểu nên làm thế nào rồi.” Bảo vệ nghe xong, lập tức xoay người chuẩn bị đi.

“Nhưng mà.....” Thác Ngọc Mộ Dã thấy thế chợt mở miệng nói: “Theo con được biết, vị tiểu thư bị các người chặn ở ngoài cửa kia, hình như là Đào quản gia của phủ Tổng Thống, con nghĩ cô ấy sẽ thay mặt ngài Tổng Thống đến phúng viếng đi? Nếu nói như vậy, bác gái, bác nên lo lắng quyết định của mình một lần nữa rồi.”

“Cái gì?” Lão phu nhân vừa nghe xong, vẻ mặt liền thay đổi, bà ngạc nhiên đến không ngờ.

“Con còn có việc, xin từ biệt trước, đừng rồi, hy vọng bác gái sẽ xử lý tốt chuyện hậu sự của anh Nguyên Tục, có thể nhanh một chút đem những sai lầm của bác trước đây đền bù lại.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, khoé miệng nhếch lên nụ cười lạnh, cũng không liếc nhìn bà một cái, lập tức xoay người đi ra cửa.

Đào Du Du đứng ở cửa không nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã và lão phu nhân nói gì, chỉ nhìn thấy anh ta vừa đi tới, liền nghĩ rằng anh ta đã giải vây giúp mình, vì vậy sau khi đợi anh ta đến gần, cô liền hỏi: “Thác Ngọc tiên sinh, như thế nào? Ngài nói gì với lão phu nhân vậy? Bà ấy có thể cho chúng tôi vào không?”

“Cô chỉ cần vào là được rồi, lần này, sợ ông trời cũng không cản trở được cô. Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.” Thác Ngọc Mộ Dã chỉ mỉm cười nhìn cô, sau đó vỗ bờ vai cô, rồi đi ra ngoài.

Đào Du Du nhìn anh ta bỏ cô ở lại rồi rồi đi, nhưng lại nói ông trời cũng không dám cản cô, trong lòng nghĩ anh ta đã giúp cô xử lý tốt việc này, vì vậy vội vàng nói theo bóng lưng anh: “Cái kia, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn tôi, cảm ơn Tổng Thống là được rồi.” Thác Ngọc Mộ Dã không quay đầu lại mà chỉ phất phất tay nói.

Tổng Thống?

Chuyện này có liên quan gì đến Tổng Thống chứ? Cô phải cảm ơn Tổng Thống làm gì?

Đào Du Du khó hiểu nhìn theo bóng lưng anh ta, rồi nói thầm.

Ngay lúc cô còn đang suy nghĩ chuyện này có liên quan gì đến Tổng Thống, một giọng nói trầm ổn mạnh mẽ của lão phu nhân truyền vào tai cô: “Đào quân gia có thể đích thân đến viếng trước con trai tôi, bà già này vô cùng cảm kích.”

“A?” Nghe nói thế, trong lòng Đào Du Du “lộp bộp”, vì sao lão phu nhân này biết cô là Đào quân gia?

“Xin mời Đào quân gia.” Đào Du Du suy nghĩ hơi hỗn loạn, lão phu nhân đã bày ra tư thế “xìn mời” với cô, ý bảo cô đi vào linh đường.

Chuyện này làm cô thật ngạc nhiên, Thác Ngọc Mộ Dã cũng có mặt mũi, có thể khiến lão phu nhân đích thân đến mời cô, bây giờ là tình huống gì?

Tuy rằng cô không hiểu Thác Ngọc Mộ Dã đã làm gì khiến lão phu nhân khách khí như vậy, nhưng mà lão phu nhân đã mời cô đi vào linh đường, nhưng vậy cô cũng không nói lời vô nghĩa, nắm tay Dương Vi Tiểu đi vào linh đường.

Cứ như vậy Đào Du Du rất thuận lợi đưa Dương Vi Tiểu vào linh đường.

Sau khi vào linh đường, Dương Vi Tiểu không để ý đến bản thân mình đang suy yếu, nhanh chóng chạy đến trước quan tài đặt thi thể Thác Ngọc Nguyên Tục, nhìn dung nhan của anh ta, yên lặng rơi lệ.

Đào Du Du đứng một bên nhìn, nhìn không được hơi xót xa, nhưng lại không tiến lên ngăn cản cô ấy, vì cô biết những giọt nước mắt này của Dương Vi Tiểu cất chứa trong lòng đã lâu, bây giờ cần phải phát tiết ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Dừng Tốt Thân Phận

“Đào quân gia, ở đây có rất nhiều người, xin mời cô đến phòng khách nghỉ ngơi một chút, sau đó cơm trưa sẽ được dọn lên.” Sau khi Đào Du Du bái tế Thác Ngọc Nguyên Tục xong, một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi đến trước mặt cô, khách khí nói với cô.

“Ông là?” Đào Du Du nhìn thoáng qua người này, tò mò hỏi.

“Tôi là quản gia của quý phủ, cũng là trợ lý của lão phu nhân, lão phu nhân muốn chủ trì đại cục trước mắt, sợ có điều thất lễ với Đào quân gia, cho nên để cho tôi đến mời cô đến phòng khách nghỉ ngơi.” Người đàn ông nói, thấy cô hơi xoay người lại, bày ra một tư thế “mời” cô đi theo mình.

“Không cần, tôi đến phúng viếng ông xã của bạn thân, mục đích đã đạt được rồi, vì vậy không làm phiền đến quý phủ nữa, xin ông nói với lão phu nhân hãy nén đau thương.”

Đào Du Du nhìn thấy Dương Vi Tiểu cuối cùng cũng được gặp mặt Thác Ngọc Nguyên Tục, cô chỉ có thể giúp cô ấy được như vậy, vì vậy chỉ gật đầu với vị quản gia trước mặt, sau đó chuẩn bị rời đi.

“Đào quân gia xin dừng bước.” Người quân gia này thấy thế, lập tức lên tiếng giữ Đào Du Du lại.

“Xin hỏi ông có chuyện gì không?” Đào Du Du nhìn về phía quân gia, trong lòng không hiểu ông ta muốn giữ mình lại làm cái gì.

“Người thấy phu nhân thương tâm như thế, chúng tôi không biết khuyên bảo cô là bạn của phu nhân, chỉ có cách xin cô ở lại khuyên bảo phu nhân là được, làm phiền cô rồi.” Quân gia nói xong, nhìn Đào Du Du cúi thấp đầu, liền van xin.

Ha ha.....

Lời này nói thật mới mẻ rồi.

Đào Du Du nhìn không được cười thâm, thế nào, lương tâm lão phu nhân cảm thấy rốt cuộc nàng dâu này có tốt bao nhiêu, không nỡ để cô ấy thương tâm như thế sao?

Bà ta thay đổi không quá nhanh chứ, hơi có chút quý dị rồi.

Rốt cuộc Thác Ngọc Mộ Dã đã dùng biện pháp gì mà thu phục được lão phu nhân cổ chấp mạnh mẽ này chứ?

Đào Du Du suy nghĩ, ánh mắt đảo quanh một vòng.

Có thể khiến cô ở lại cùng với Vi Tiểu, hiển nhiên là cô vui nhất rồi, vì vậy sau khi quân gia mở miệng van xin cô, cô liền gật đầu đồng ý.

“Cảm ơn cô.” Quân gia khách khí nói lời cảm ơn với cô, sau đó lại nói: “Vậy mời cô hãy khuyên phu nhân về phòng nghỉ ngơi đi, nhìn tình trạng của cô ấy không tốt.”

“Được, tôi biết nên làm thế nào.” Đào Du Du nói xong, liền đi đến chỗ Dương Vi Tiểu đang quỳ cách đó không xa.

.....

Lúc này, xe chạy trên đường lớn từ nhà tang lễ vào trung tâm thành phố, Thác Ngọc Mộ Dã đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Tổng giám đốc, ngài để Đào quân gia ở lại đó một mình có được không? Dù sao cô ấy cũng là quân gia của phủ Tổng Thống, nếu xảy ra chuyện gì, nên giao cho Tổng Thống như thế nào đây?” Vốn đây là vị trí của Đào Du Du ngồi, bây giờ lại đổi là trợ lý Vương Ứng của Thác Ngọc Mộ Dã, anh ta cảm thấy hơi lo lắng.

“Cậu đã biết cô ấy là người của Tổng Thống, có gì mà lo lắng?” Thác Ngọc Mộ Dã hơi mở mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt không cảm xúc nói.

“Ngài có ý để lão phu nhân biết thân phận thật sự của cô ấy, sau đó ngài trước mặt hội đồng quản trị gây áp lực cho cô ấy, cứ như vậy, cô ấy ở thân phận là quân gia, nhất định sẽ lợi dụng một chút, như vậy Đào quân gia có thể đến đây đàm phán về thỏa thuận ký trước khi kết hôn của Dương Vi Tiểu rồi..... Tổng giám đốc, ngài đi nước cờ này thật khéo.” Lúc này Vương Ứng cũng hiểu rõ ý đồ của Thác Ngọc Mộ Dã, anh ta liền cảm thán.

Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không rõ cảm xúc: “Thân phận của Đào Du Du, quả thật dùng được lắm.....”

.....

Trong nhà tang lễ, Đào Du Du khuyên nhủ một lúc Dương Vi Tiểu mới chịu trở về phòng nghỉ ngơi, đỡ cô ấy nằm xuống ghế sofa, lúc này Đào Du Du mới biết, từ lúc các cô bị ngăn cản ở cửa sau, không biết Lý Mỹ Ngôn đã chạy đi đâu rồi.

Chẳng lẽ sau khi cô ấy nhìn thấy mình đến đây, liền lặng lẽ rời đi rồi sao?

Đào Du Du hơi nghi ngờ, nhưng mà cũng không suy nghĩ nhiều. Tuy rằng nhìn thấy cô ấy nằm trên ghế sofa, nhưng hai mắt Dương Vi Tiểu vẫn mở to nhìn lên trần nhà, cô có cảm giác đau lòng không nói nên lời.

“Vi Tiểu, cậu đừng như vậy, cố nén bi thương đi, ông xã cậu trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không muốn nhìn thấy cậu như vậy.” Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ gầy lạnh lẽo của cô ấy, Đào Du Du ôn nhu khuyên nhủ bên tai Dương Vi Tiểu.

“Du Du, cậu không hiểu đâu, năm đó vì có thể ở cùng chúng tôi đã chịu bao nhiêu khổ cực.” Hơi hơi chớp mắt, khóe mắt có dòng nước mắt chảy xuống, giọng nói Dương Vi Tiểu thật nhỏ, thật yếu ớt, giống như bây giờ cô thật mờ ảo, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

“Minh có thể hiểu rõ tâm tình của cậu lúc này, nhưng mà, Nguyên Tục chết không phải là lỗi của cậu, cậu đừng quá tự trách mình, như vậy đối với đứa nhỏ trong bụng sẽ không tốt.” Nhìn thấy bộ dạng này của Dương Vi Tiểu, mặc kệ Đào Du Du nói gì, đều có vẻ thiếu sức sống như vậy.

Cô đã không tìm được lời nào để nói, cô biết bây giờ chỉ có cô ấy mới cứu được bản thân mình.

“Lần đầu tiên lúc anh ấy đưa mình đến gặp người nhà, mẹ của anh ấy đã không thích mình, bà nói thân phận của mình không xứng với Thác Ngọc thị, tuyệt đối không cho phép mình bước chân vào cửa Thác Ngọc.” Dường như Dương Vi Tiểu không nghe những lời Đào Du Du nói, cô chỉ nói lại chuyện

xưa của mình với Thác Ngọc Nguyên Tục.

Đào Du Du biết bây giờ cô ấy chỉ muốn nói hết, vì vậy cũng không quấy rầy cô ấy, cô chỉ ngồi cạnh cô ấy, lắng lắng nghe cô ấy nói.

“Vi có thể ở với nhau, thậm chí Nguyên Tục quyết định lên lút đưa mình rời khỏi Thương Quốc, đi đến một hòn đảo mà ở đó không ai biết chúng tôi, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng mà lúc kế hoạch của chúng tôi đã chuẩn bị chu đáo tất cả, mẹ của anh ấy biết được tin này, mẹ anh ấy không ngăn cản chúng tôi, bà chỉ đợi đến lúc chúng tôi chuẩn bị đi, buổi tối đêm trước ngày chúng tôi rời đi, bà ấy sai người bắt nhốt tôi lại. Ngày thứ hai, Nguyên Tục ở sân bay đợi mình, anh ấy đến đến sáng ngày thứ ba, chờ đợi đến tuyệt vọng, sau đó như điên tìm kiếm tôi khắp nơi. Mình không biết anh ta dùng cách nào mà biết được mẹ của anh ta sai người bắt nhốt mình, mình cũng không biết anh ấy dùng cách gì mà khiến mẹ anh ấy chấp nhận mình và anh ấy ở chung với nhau, mình chỉ biết là, mình bị nhốt đến ngày thứ năm, khi mình bước ra khỏi căn phòng đó, người mình thấy đầu tiên là anh ấy.....”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Người Thương Lượng

“Chúng tôi ôm nhau khóc, sau đó anh ấy lấy một chiếc nhẫn ra, quỳ ở trước mặt mình cầu hôn mình. Cậu thật sự không thể tưởng tượng được lúc anh ấy cầu hôn mình có bao nhiêu lãng mạn đâu, ngay lúc mình còn do dự nhận lời cầu hôn của anh ấy hay không, có muốn bước vào nhà giàu sâu như biển đó không, anh ấy nói với mình ‘Vi Tiểu, xin cho anh dùng mạng sống này để bảo vệ em, anh nhất định sẽ bảo vệ Vi Tiểu đến ngày cuối cùng của cuộc đời.’ cứ như vậy, trong lòng mình không có í bần khoản.” Lúc Dương Vi Tiểu nói những lời này, từ từ giơ tay mình lên, đặt lên ngón áp út bàn tay trái, chiếc nhẫn kim cương tượng trưng cho tình yêu lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

“Rốt cuộc chúng tôi cũng kết hôn, nhưng mà cuộc sống sau khi kết hôn không giống như những gì mình nghĩ. Nguyên Tục biết mình không thể sống trong nhà Thác Ngọc, anh ấy nói với mẹ anh ấy muốn đưa mình ra ngoài sống, kết quả mẹ anh ấy cự tuyệt. hơn nữa chúng tôi phải trả giá, bắt đầu từ đây mình không được đặt chân ra khỏi nhà. Khoảng thời gian này đối với mình thật đau khổ, cuộc sống trong nhà giàu sang còn áp lực hơn so với sự tưởng tượng của mình, mặc dù có Nguyên Tục ở bên cạnh mình, nhưng mà áp lực từ phía mẹ chồng khiến mình không thể chịu nổi, vì vậy, không lâu sau đó, mình bị trầm cảm nặng. Cậu có biết mùi vị của cái chết không? Có một lần mình không thật sự chịu nổi mẹ chồng si nhục ức hiếp mình, trốn vào phòng vệ sinh cắt gân tay. Lúc mình sắp mất đi ý thức, mình nhìn thấy Nguyên Tục mặt trắng như tờ giấy, anh ấy ôm mình từ trong phòng tắm ra, vừa ôm mình vừa khóc, anh ấy nói ‘Vi Tiểu, thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, là anh không nên đưa em vào vựa sâu này, anh cũng không có cách nào thực hiện những lời hứa với em, anh không bảo vệ được em, anh biết cho dù mất đi mạng sống cũng không bảo vệ được em, em phải sống, chỉ cần em còn sống tốt, anh sẽ cho em tự do, có được không?’ nước mắt của anh ấy rơi trên mặt mình, lúc đó mình mới biết mình ngu ngốc đến cỡ nào, làm một chuyện thật tổn thương anh ấy. Anh ấy yêu mình như vậy, mình làm sao có thể tự sát bên cạnh anh ấy chứ?” Dương Vi Tiểu nói, tay trái cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải giơ lên, có một vết sẹo mờ nhạt ở cổ tay.

“Sau đó mình được đưa đi cấp cứu, Nguyên Tục vì quá đau thương nên đã phát bệnh, cơ thể ngày càng suy yếu.Cho nên, suy cho cùng, là mình hại chết anh ấy, nếu năm đó mình không tự sát, nếu mỗi lần anh ấy phát bệnh mình có thể ở bên cạnh anh ấy để cùng vượt qua khó khăn, sao anh ấy lại có thể rời đi như vậy?” Dương Vi Tiểu nói đến đây, nước mắt giàn giụa.

“Vi Tiểu, đừng nói nữa.” không biết từ lúc nào mà nước mắt Đào Du Du lặng lẽ chảy xuống, rốt cuộc cô đã biết, tình yêu của Dương Vi Tiểu và Thác Ngọc Nguyên Tục có biết bao nhiêu gian khổ, rốt cuộc cô cũng có thể hiểu rõ nỗi đau của Vi Tiểu rồi.

“Du Du, cậu nói xem, cục cưng của mình sinh ra sẽ giống anh ấy hay là giống mình?” Dương Vi Tiểu ngừng khóc, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên bụng mình, trên mặt là nụ cười hạnh phúc khi được làm mẹ.

“Giống hai người các cậu, cục cưng sẽ tiếp nhận toàn bộ ưu điểm của các người, ánh mắt xinh đẹp giống cậu, cái mũi cao ngất giống Nguyên Tục, mỗi đáng yêu giống cậu. Vì vậy vì cục cưng của cậu, cậu nhất định phải kiên cường, nhất định không được ngã xuống, biết không?” Đào Du Du đau lòng sờ gương mặt Dương Vi Tiểu, nhẹ giọng cô vũ cô ấy.

“Đúng vậy, vì cục cưng, mình không thể yếu đuối, mình nhất định phải sinh cục cưng thật tốt, sau đó nuôi dạy nó trưởng thành.” Dương Vi Tiểu cười nói, ánh mắt trở nên kiên định hơn.

“Được, mình sẽ giúp cậu.” nhìn Dương Vi Tiểu cuối cùng cũng có chỗ gửi gắm, Đào Du Du hưng phấn nói.

Kế tiếp hai người lại thao thao bất tuyệt nói về chuyện Dương Vi Tiểu và Thác Ngọc Nguyên Tục, sau đó lại nghe được âm thanh có người gõ cửa.

Đào Du Du đứng lên đi mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa không phải ai khác, là mẹ chồng của Dương Vi Tiểu.

“Không biết Đào quân gia có thời gian không, có một số việc muốn thương lượng cùng cô.” Lão phu nhân không thích khách sao, bà mở miệng vào thẳng vấn đề.

“Tất nhiên, mời vào.” Đào Du Du nói xong, mời lão phu nhân vào phòng nghỉ.

Vốn Dương Vi Tiểu đang nằm trên ghế sofa vừa nhìn thấy lão phu nhân đi vào, lập tức từ trên ghế sofa ngồi dậy, môi mím chặt khẽ động, nhẹ nhàng

gọi một tiếng: “Mẹ.”

Lão phu nhân rất không thích cô con dâu này, cho nên đối với lời chào của Dương Vi Tiểu, bà dường như không nghe thấy, trực tiếp ngồi xuống ghế sô pha.

“Không biết lão phu nhân muốn nói chuyện gì với tôi.” Đào Du Du đến bên ghế sô pha ngồi xuống nhìn bộ dạng lão phu nhân không thân thiện, đánh đòn phủ đầu hỏi.

“Không biết Dương Vi Tiểu có đem chuyện ký kết thỏa thuận trước khi kết hôn nói cho cô nghe chưa?” Lão phu nhân nhíu mày, sau đó bày ra bộ dạng nghiêm túc nói.

“Mẹ, người.....” Dương Vi Tiểu hơi ngạc nhiên, cô không hiểu vì sao lão phu nhân nói chuyện này trước mặt Đào Du Du.

“Bây giờ không phải là lúc cô nói chuyện, vì vậy cầm miệng lại.” Lão phu nhân đối với Dương Vi Tiểu tỏ vẻ ngạc nhiên liền không kiên nhẫn, bà không chút do dự ngắt lời Dương Vi Tiểu.

“Tôi có biết chuyện này, Thác Ngọc Mộ Dã đã kể rõ đầu đuôi chuyện này với tôi rồi, vì vậy, bà đến đây tìm tôi là để thương lượng chuyện này sao?” Thật ra trong lòng Đào Du Du luôn nhớ đến phần hiệp ước không bình đẳng này, có kế thừa di sản hay không cũng chỉ là thứ yếu, chủ yếu là trong thỏa thuận có nhắc tới, Dương Vi Tiểu sinh con phải để nhà Thác Ngọc nuôi lớn. Đây không phải là muốn mạng Vi Tiểu chứ, vì vậy lần này đích thân lão phu nhân đến tìm cô là vì chuyện này, chứng minh nói không chừng chuyện này sẽ có thay đổi.

Lão phu nhân hắng giọng một cái, ánh mắt thâm trầm và nghiêm túc liếc nhìn gương mặt tái nhợt của Dương Vi Tiểu, sau đó hít một hơi rồi nói: “Mộ Dã có thể nói chuyện này với cô, chứng minh quan hệ của các người không phải là ít, hơn nữa, cô vẫn là quản gia của phủ Tổng Thống, nếu cô có thể làm giúp tôi một chuyện, tôi sẽ hủy bỏ phần thỏa thuận này.”

Những lời này làm Đào Du Du ngây ngẩn cả người, lão phu nhân này có ý gì?

Lại bảo cô giúp bà ta một việc, nhưng lại nhắc đến chức vụ của cô ở phủ Tổng Thống? chẳng lẽ muốn cô làm việc gì có liên quan đến phủ Tổng Thống sao?

Bà ta sẽ không lớn mặt ăn no rồi việc suy nghĩ đến chuyện ám sát Tổng Thống chứ?

Trong đầu Đào Du Du bắt đầu suy nghĩ những điều vô cùng kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Vi Tiểu Cầu Xin

“Chuyện gì?” Tuy rằng Đào Du Du biết lão phu nhân làm chuyện này đối với cô không đơn giản, nhưng vì bạn tốt của mình, nhưng cô không có cách nào cự tuyệt.

“Tôi nhớ cô hẳn là biết lúc trước tôi vì cam đoan lợi ích của Thác Ngọc thị, cố gắng giúp Nguyên Tục ra nước ngoài khai thác thông tin sự nghiệp, nhưng mà hiện tại vì Nguyên Tục đột nhiên qua đời, dẫn tới cổ đông của Thác Ngọc thị cho rằng tôi đang giấu chuyện Nguyên Tục bị bệnh, dưới tình huống này sức lực của nó không thể ra nước ngoài phụ trách quyền thông tin sự nghiệp, sẽ tổn hại lợi ích Thác Ngọc thị, bây giờ muốn tra hỏi tôi. Có lẽ Thác Ngọc Mộ Dã sẽ không cho ai mặt mũi nào, nếu nó muốn trừng phạt một người, nhất định sẽ không nương tay, nhưng mà nếu ngài Tổng Thống có thể ở trước mặt Mộ Dã.....”

“Không có khả năng.” Lão phu nhân chưa nói xong, Đào Du Du đã quả quyết từ chối bà ta.

Cô chỉ cảm thấy lão phu nhân này không có tấm lòng lương thiện, quyết định sẽ khoan dung đối với Vi Tiểu một chút. Không nghĩ tới trong lòng bà ta vẫn tính toán như vậy, bà ta thật đúng là nhìn xa trông rộng.

Thái độ kiên quyết của Đào Du Du làm Dương Vi Tiểu đang ngồi bên cạnh phải sững sờ, ánh mắt nhìn Đào Du Du hơi ngây người.

“Đào quản gia chưa suy nghĩ đã từ chối rồi.” Lão Phu nhân cũng không ngờ Đào Du Du lại quyết đoán từ chối mình, bà ta nhìn vẻ mặt Dương Vi Tiểu đang sững sờ, cười lạnh nói: “cô quả nhiên không làm người khác thích, kể cả người được xưng là bạn tốt của cô trong lúc này cần sự giúp đỡ nhất cũng sẽ vứt bỏ cô.”

“Này.... Bà nói cái gì vậy? Bà đừng châm ngòi ly gián.” Đào Du Du hiểu được những lời lão phu nhân nói, cô rất khó chịu trừng mắt nhìn bà ta.

“Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao?” Lão phu nhân nhíu chặt chân mày, hỏi ngược lại.

“Bà...” Đào Du Du hơi nóng nảy, cô không muốn Dương Vi Tiểu hiểu lầm cô một chút nào. cô rất muốn giúp đỡ Vi Tiểu, nhưng mà nghĩ đến bản thân mình đi cầu xin Vũ Văn Vi Thần, cô cảm thấy da đầu hơi run lên.

Ngày thường, Vũ Văn Vi Thần không gây phiền toái cho cô đã cảm ơn trời đất rồi, bây giờ bản thân mình còn dám đi xin anh ta về việc này, không sợ bị khinh bỉ sao?

“Du Du, cầu xin cậu... Coi như vì đứa bé trong bụng mình, cũng vì Nguyên Tục đã qua đời, cậu hãy giúp mẹ chồng mình...” Đột nhiên Dương Vi Tiểu đứng lên, cô quỳ gối xuống trước mặt Đào Du Du cầu xin.

Đào Du Du bị hành động của cô ấy làm cho hoảng sợ, cô lập tức đưa tay đỡ lấy Dương Vi Tiểu đang quỳ gối trước mặt mình rồi nói : « Vi Tiểu, cậu làm gì vậy ? Mau đứng lên, mình... Mình rất muốn giúp cậu, nhưng ngài Tổng Thống sẽ không nghe lời mình đâu... »

« cô có thể trở thành đại quân gia ở phủ Tổng Thống, nhất định là người mà ngài Tổng Thống tin nhiệm nhất, bất quá chuyện này chỉ là một cái giờ tay nhắc chân của Tổng Thống thôi, cũng không có hại đối với bất luận kẻ nào, tôi chỉ muốn Đào quân gia mở miệng nói, ngài Tổng Thống nhất định sẽ đồng ý. » Lúc này lão phu nhân nói xen vào.

« Du Du, cầu xin cậu... » Dương Vi Tiểu nghe xong, lại tiếp tục cầu xin.

Lúc này Đào Du Du đang rất khó xử, trong lòng cũng hơi rối, sau đó lại nói với Dương Vi Tiểu : « Được rồi, mình đồng ý với cậu, mình sẽ nhờ ngài Tổng Thống, cậu mau đứng lên đi. »

« Du Du, cảm ơn cậu. » Dương Vi Tiểu nghe Đào Du Du đã đồng ý với lời cầu xin của mình, gương mặt tái nhợt hơi mỉm cười một chút, sau khi được Đào Du Du nâng, rốt cuộc cô cũng chịu đứng lên.

Nhưng mà, nụ cười trên khóe môi cô ấy còn chưa tắt, đột nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm, lập tức ngất đi.

« Vi Tiểu... » Đào Du Du sợ hãi, nhanh chóng ôm lấy cả người cô ấy, la lớn lên.

Bốn giờ chiều, trong phủ Tổng Thống.

Ngà Cẩm Thị và công chúa Daisy đi dạo chơi về, vài người trưởng phòng nhanh chóng chạy ra nghênh đón, đồng thời chuẩn bị buổi trà chiều cho hai người.

Bởi vì không nhìn thấy Đào Du Du xuất hiện, trong lòng Ngà Cẩm Thị hơi nghi hoặc, bà tùy tiện hỏi một người trưởng phòng đứng sau lưng mình : « Đào quân gia đang ở đâu ? »

« Phu nhân, Đào quân gia có chuyện quan trọng cần xử lý, đã đi ra ngoài rồi. » Trưởng phòng biết không thể giấu được Ngà Cẩm Thị, vì vậy trả lời đơn giản.

« Chuyện thật quan trọng ? trên đời này có chuyện gì quan trọng hơn chuyện ở phủ Tổng Thống sao ? » Ngà Cẩm Thị có chút không vui nhú mày, lại hừ lạnh nói : « Nếu không thể đảm nhiệm chức vụ quân gia này, nên chủ động đề xuất rồi rồi đi mới đúng. »

« Bác gái, có lẽ Đào quân gia nhìn thấy ngài Tổng Thống của chúng ta ra ngoài, trong phủ cũng không có chuyện gì quan trọng, cho nên mới ra ngoài. » Công chúa Daisy mỉm cười, như đang giải thích dùm Đào Du Du, nhưng những lời nói ra lại không giống như sự việc này.

« Thế nào ? Chẳng lẽ trong hoàng cung Duyệt Quốc bởi vì phụ vương con ra ngoài mà Trương đại nhân có thể đi làm việc riêng của mình sao ? » Ngà Cẩm Thị quay đầu hỏi ngược lại cô ta.

Công chúa Daisy nghe xong, trên mặt đang cười tươi chợt lạnh lẽo, cô khẽ nói : « Trừ phi ông ta không muốn sống nữa. »

Ngà Cẩm Thị nghe cô trả lời, không nói thêm gì nữa, lâm vào trầm tư.

một người trưởng phòng đứng một bên nghe hai người nói chuyện, liến lạng lẽ lui ra một bên, xoay người đi về phòng làm việc của mình, lập tức gọi điện thoại cho Đào Du Du.

« Trưởng phòng Ngô, có chuyện gì không ? » Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, Đào Du Du trực tiếp hỏi.

« Đào quân gia, cô còn bao lâu nữa mới trở về ? Phu nhân và công chúa Daisy đã trở về rồi, phu nhân không thấy cô ở trong phủ thì rất tức giận. » Trưởng phòng Ngô ở đầu dây bên kia nói.

« Cái gì ? Họ đã trở lại ? Các người thay thế tôi một chút, tôi lập tức sẽ về. » Lúc này Đào Du Du mới nhớ đến mình ra ngoài đã lâu, cô nói xong, lập tức cúp điện thoại, sau đó quay đầu nói với Dương Vi Tiểu : « Vi Tiểu, mình... Trong phủ Tổng Thống có chuyện quan trọng cần mình xử lý, vì vậy không thể ở cùng cậu rồi... Cậu cẩn thận một chút, ngàn lần bảo trọng thân thể mình, bác sĩ bảo cậu nằm viện nửa tháng, cậu phải nghe lời bác sĩ, về phía mẹ chồng cậu, mình sẽ làm... »

« Ừ, cảm ơn cậu Du Du, mau đi đi. » Dương Vi Tiểu gạt đầu, yếu ớt nói.

Chương 119: Đụng xe

Đào Du Du hấp tấp chạy về phía phủ Tổng Thống, cô biết ban đầu Ngã Cầm Thị không thích cô, bây giờ cô trốn việc bị bà ấy bắt được, hiển nhiên là càng không có ấn tượng tốt với cô.

Sau khi ngồi vào xe taxi, Đào Du Du sốt ruột nhìn đồng hồ từng phút từng giây, thúc giục người lái xe lái nhanh một chút.

“Tiểu thư à, không thể nhanh được nữa, trong nội thành có giới hạn tốc độ, cô nhìn đoạn đường đèn xanh đèn đỏ này xem, tôi đây chờ cô mới kiếm được vài đồng tiền, nếu vượt đèn đỏ bị cảnh sát chụp ảnh được, như vậy thật không thỏa đáng mà.” Tài xế vừa lái xe, vừa bắt đầu dĩ nhiên.

“Tôi đang vội, ngài tài xế, như vậy đi, tôi cho ngài gấp hai lần tiền xe, ngài lái nhanh một chút được không? Xin ngài mà.” Đào Du Du nhìn thấy tốc độ xe chậm lại, nóng nảy đến nỗi sắp nhảy dựng lên.

Bây giờ không phải là giờ cao điểm, trên đường xem như là thông thoáng, thành phố Định Khôn không giống như những thành phố khác, hoặc là giao thông ở thủ đô khác lại tắc nghẽn như vậy, vì lo lắng xe càng lúc càng nhiều, quản lý thành phố ngay từ hai năm trước đã đề ra một quy định, mỗi tuần vào thứ ba, năm những xe mang biển số lẻ sẽ được đi chuyển trên đường, những biển xe chẵn sẽ bị hạn chế. Hai tư sáu thì ngược lại. Chủ nhật bởi vì là Chủ nhật, cho nên ban quản lý kêu gọi toàn dân tập thể dục, chỉ đành phải đi xe đạp hoặc là ngồi xe buýt, tàu điện ngầm để đi làm, ngoại trừ xe của nhân viên chính phủ. Hơn nữa ở các trạm tàu điện ngầm xây dựng một bãi đỗ xe quy mô dưới đất, cứ như vậy, không ít người đều lựa chọn lái xe tới bến tàu điện ngầm, sau đó ngồi xe điện ngầm đến công ty. Như vậy là vừa bảo vệ môi trường, lại giảm bớt áp lực giao thông.

Tài xế nghe được Đào Du Du bằng lòng trả gấp hai lần tiền xe, do dự một chút, sau đó nói: “Vậy được rồi, tôi sẽ lái nhanh một chút, nếu có chuyện gì thì cô chịu trách nhiệm.”

“Được được được, tôi chịu trách nhiệm, tôi chịu trách nhiệm tất cả.” Đào Du Du không muốn chậm trễ, chỉ gật đầu đồng ý với anh ta.

“Vậy cô ngồi yên đi.” Ngài tài xế thấy Đào Du Du đồng ý gánh hết mọi hậu quả, vì vậy giảm mạnh chân ga, Đào Du Du cảm thấy cơ thể mình ngã về phía sau, trong chớp mắt phong cảnh ngoài cửa xe lướt qua mặt cô.

Sau khi nói tốc độ xe, Đào Du Du lấy di động ra gọi cho trưởng phòng Ngô.

“Đào quản gia, cô đã về chưa?” Điện thoại vang lên hai tiếng đã kết nối được, trưởng phòng Ngô trực tiếp hỏi.

“đang trên đường về, bây giờ tình huống bên phu nhân như thế nào?”

“Phu nhân và công chúa Daisy đang uống trà trong hoa viên, sắc mặt không được tốt lắm.”

“Tôi biết rồi, anh giúp tôi ổn định cục diện lại một chút, tôi lập tức về liền, làm phiền anh rồi.”

“Đào quản gia, cô khách sáo quá, đây là trách nhiệm của tôi mà.”

“Được, trước tiên như vậy, hẹn gặp lại.” Đào Du Du nói xong, không chờ đối phương trả lời liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cắt điện thoại vào, Đào Du Du đang suy nghĩ chuẩn bị đối phó Ngã Cầm Thị gây khó dễ cho mình, lại nghe “ầm” một tiếng, đầu cô lập tức ngã vào ghế dựa, cả thân trên ngã vào ghế dựa lưng.

“Sao lại thế này?” Xoa xoa đầu bị đụng làm hoa cả mắt, Đào Du Du hồi phục lại tinh thần hỏi.

“Tiểu thư, vừa rồi xe chạy với tốc độ nhanh, xe phía trước đột nhiên dừng lại, tôi thắng lại không kịp, đụng vào đuôi xe người ta rồi.” Tài xế cũng hoảng hồn quay đầu lại nói với Đào Du Du.

“Có nghiêm trọng không?” Đào Du Du tiếp tục xoa xoa cái ót mình.

“cô không có làm sao chứ?” Tài xế thấy Đào Du Du còn có thể nói chuyện, liền hỏi.

“cô xem, cô bảo tôi lái nhanh, bây giờ xảy ra chuyện, tôi mặc kệ, cô xử lý cho tôi, còn nữa, chiếc xe của tôi cũng bị hỏng rồi.” Tài xế nghe Đào Du Du nói như vậy, lập tức nói.

Lúc này chủ xe ở phía trước đã xuống xe để tìm tài xế nói chuyện.

“Mày lái xe kiểu gì vậy, phía trước là đèn đỏ không thấy sao?Chạy nhanh như vậy, muốn chết sao?” Chủ xe bị đụng là một người đàn ông hung dữ, trên cổ ông ta đeo sợi dây chuyền thật to, vừa nhìn thấy thì biết chính là một tên nhà giàu mới nổi.

“Tiên sinh, ngài cũng đừng trách tôi, đều là do vị tiểu thư này làm liên lụy đến tôi, liệu mạng thúc giục tôi chạy nhanh một chút, thế này mới...” Tài xế muốn giải thích, đổ trách nhiệm lên người Đào Du Du, nhưng anh ta còn chưa nói xong, tên chủ xe liền mặc kệ.

“Mày đừng lái nhái, xuống xe nhanh, xuống xe mày xem mày làm xe của tao hỏng thành cái dạng gì rồi.May là xe của tao là Ferrari, nếu đây là một chiếc xe dỏm khác, xe tao chắc bị xe mày đụng bay rồi?” Chủ xem mở cửa xe, sau đó túm tên tài xế ra ngoài.

“Ngài đừng... Ngài đừng động thủ được không?Tôi đây không phải như lời ngài nói, tôi không phải cố ý, là vị tiểu thư này đang vội.” Tài xế nhìn chủ xe trước mặt như một kẻ không dễ chọc, vì vậy nghĩ đến việc đổ trách nhiệm lên Đào Du Du.

Đào Du Du ngồi ghế sau thấy bộ dáng tên chủ xethô bộ ngang ngược cũng không thể ngồi yên. cô mở cửa xe, bước xuống xe, nhìn tên chủ xe đang nắm cổ áo tài xế nói: “Vị tiên sinh này, xin ngài thả anh tài xế này ra, có chuyện gì, chúng ta thương lượng một chút được không?”

“không có gì để thương lượng, xe của tôi là Ferrari, cô muốn ra mặt cho anh ta, vậy thành công rồi, đền bù cho tôi mười nghìn đi, trả tiền tôi sẽ không truy cứu nữa. Bằng không, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát, đây là tôi vào đuôi xe, xe tắc xi này chịu trách nhiệm toàn bộ.” Tên chủ xe đánh giá Đào Du Du từ đầu đến chân, rồi nói.

Cái gì?

Mười... mười ngàn?

Đào Du Du cho rằng mình nghe lầm, người này đầu bị lừa đá rồi sao?

Đây rõ ràng là mai dao cắt cổ mà!

“Ngài có biết mười nghìn... nhiều lắm không?” Đào Du Du không thể tin được hỏi ông ta.

“Nhiều sao? Xe tôi mua hơn một trăm nghìn, cô đụng vào xe tôi một cái, cô xem, phía đuôi xe bị tróc nước sơn rồi, còn bị biến dạng một chút, cô có biết muốn chuẩn bị tiền mua chiếc xe này mất bao nhiêu thời gian không? Tôi cho cô đưa tôi mười nghìn, đây là giá nhân từ rồi.” Tên chủ xe vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Đào Du Du, dường như muốn ăn hết hương vị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Không Làm Tròn Bồn Phận Quấn Gia Bị Lạnh Nhặt

“Anh đem xe đi sửa, sau đó gửi hóa đơn đến cho tôi, tôi nhất định sẽ trả tiền, bây giờ tôi đang gấp, không rảnh để nói nhiều với anh.” Đào Du Du biết ông ta hạ quyết tâm muốn lừa gạt mình, vì vậy lười dây dưa với ông ta, liền xoay người chuẩn bị nói với anh tài xế.

Nhưng mà người chủ xe này thấy thế, lập tức bắt được cổ tay cô, thái độ ngang ngược nói: “Không trả tiền đã muốn đi, cô coi lão tử ngồi không sao?”

“Này, anh buông tay ra, anh bắt tôi lại để làm gì?” Đào Du Du bị tay ông ta nắm hơi đau, nhúu mày gầy gầy nói.

“Bồi thường tiền. Nếu không bồi thường, cô đừng hòng rời khỏi đây.” Người đàn ông nắm lấy tay Đào Du Du ngày càng chặt, vẻ mặt hung dữ nói.

Lúc này Đào Du Du mới biết được mình đã gặp phiền phức lớn, mới vừa chuẩn bị nói lý lẽ với người đàn ông này, đã thấy vài bóng người mặc đồ đen xuất hiện trước mặt mình, lúc cô còn chưa phản ứng kịp, người đàn ông đó đã bị quật ngã xuống đất, cánh tay nắm chặt tay Đào Du Du cũng bị buông lỏng ra, ông ta té trên mặt đất gào khóc.

“Anh.....Các anh là loại người nào?” Đào Du Du bị một màn này trước mặt dọa sợ hãi, cô ngạc nhiên, nhìn mấy người mặc áo đen trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy nhìn bọn họ thật quen mặt.

Rất giống... Rất giống...

Trong đầu Đào Du Du nhớ lại, mình đã từng thấy loại trang phục này, rốt cuộc cô nhớ đến, ngạc nhiên đến mức cảm muốn rớt xuống đất.

Đây không phải là cách ăn mặc của nhân viên phủ Tổng Thống sao?

Vì vậy đây chính là nhân viên phủ Tổng Thống.

“Đào quân gia, bên này cô không cần phải xen vào nữa.” một người áo đen đeo kính đen nghiêm mặt nói với Đào Du Du.

“Ách... được rồi, tôi đã biết, nhưng mà, các anh...” Là phu nhân phái các anh đến đưa tôi về phủ sao?” Đào Du Du nhỏ giọng hỏi.

“không phải, xin mời, chúng tôi đưa cô về phủ.” Người phụ nữ nói, trước làm động tác “mời” với Đào Du Du, sau đó không quay đầu lại đi về phía xe thương vụ.

Trong đầu Đào Du Du đầy dấu chấm hỏi, nhưng lại không nói nhiều, dù sao so với nghi vấn này, nhanh chóng về phủ đối mặt với Ngã Cầm Thị mới là quan trọng.

Người áo đen để lại hai người để xử lý chuyện tai nạn xe này, đưa Đào Du Du lên xe chạy về hướng phủ Tổng Thống.

.....

Về đến phủ Tổng Thống đã năm giờ chiều.

Mặt trời đã ngã về Tây, nơi nhộn nhịp nhất trong cả phủ Tổng Thống là phòng bếp.

Sau khi Đào Du Du vào cửa, trưởng phòng Ngô nói với cô, Ngã Cầm Thị và công chúa Daisy đang đánh đàn trong phòng khách, Đào Du Du nhanh chóng đi nhận lỗi trước.

Đào Du Du hít một hơi thật sâu, cất bước đi về phía lầu chính.

Vừa đến phòng khách, liền nghe được âm thanh du dương của tiếng đàn truyền đến, theo hướng tiếng đàn truyền đến, chỉ thấy công chúa Daisy một thân váy màu hồng nhạt ngồi trước đàn piano thủy tinh đang linh hoạt dùng ngón tay của mình đánh đàn, tiếng đàn du dương truyền ra.

Ngã Cầm Thị ngồi một bên lẳng lặng thưởng thức công chúa Daisy biểu diễn, biểu cảm trên mặt không nghiêm túc như ngày thường.

Công chúa Daisy đàn một khúc nhạc xong, quay lại nói với Ngã Cầm Thị: “Bác gái, khiến người chê cười rồi.”

“Làm sao có thể, kỹ năng đánh đàn của công chúa hơn người như thế, dư âm cũng đủ khiến cả phủ Tổng Thống ôm cột nhà ba ngày rồi.” Ngã Cầm Thị vỗ vỗ tay, khẽ cười nói.

“Nghe nói bác gái đánh đàn piano vang danh thế giới, không biết công chúa Daisy có vinh hạnh này hay không, có thể nghe bác gái biểu diễn một bài không?” Công chúa Daisy rất thích sự khen ngợi của Ngã Cầm Thị, vì vậy cô ta cũng nịnh nọt nói với Ngã Cầm Thị.

“Từ ngày cha của Vi Thần qua đời, tôi không đánh đàn nữa, tôi nói rồi, đời này tôi đánh đàn chỉ vì ông ấy. Vì vậy xin cô hãy thứ lỗi.” Ngã Cầm Thị nói xong, liền đứng dậy, nụ cười trên mặt tắt lịm.

“thật xin lỗi, khiến người nhớ đến chuyện thương tâm rồi.” Công chúa Daisy biết mình lỡ lời, lập tức nói lời xin lỗi.

“không cần đâu, xem ra bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đến phòng ăn đi.” Ngã Cầm Thị hơi khoát tay, cất bước đi về phía phòng ăn.

Công chúa Daisy thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Lúc Đào Du Du nhìn thấy Ngã Cầm Thị đi qua, lập tức cúi đầu chào hỏi bà ta “Phu nhân, xin chào.”

Ngã Cầm Thị không để ý đến cô, chỉ lập tức bước ra khỏi phòng khách, sau đó xoay người đi về phía phòng ăn.

Lúc này công chúa Daisy cũng nhìn thấy sự xuất hiện của Đào Du Du, lúc bước qua bên cạnh Đào Du Du, cô ta dừng bước lại, sau đó liếc mắt đánh giá cô, không mẫn không nhạt nói: “Đào quân gia ăn mặc nghiêm túc như vậy, xem ra hôm nay phải đi làm chuyện quan trọng nha.”

“Dạ.” Đào Du Du không biết ý tứ trong lời nói của công chúa Daisy, cô không nghĩ nhiều, lập tức trả lời.

“Đường như bác gái không thích quân gia trong phủ của mình tự tiện rời bỏ công việc, cô nên suy nghĩ cẩn thận giải thích với bà ấy thế nào đi.” Công chúa Daisy liếc mắt cười lạnh với Đào Du Du, liền ngẩng đầu cất bước đi về phía phòng ăn.

Đào Du Du không dám chậm trễ công việc, vội vàng cất bước theo.

Sau khi đợi các cô đến phòng ăn, phòng bếp bắt đầu dọn thức ăn lên. Đào Du Du thật tự nhiên hai tay nắm chặt đặt ở trước bụng, lấy tư thế tiêu chuẩn nhất đứng bên cạnh im lặng chờ bọn họ dùng cơm xong.

“Bác gái, ngày mai Vi Thần về nước sao?” Lúc hai người ăn cơm, công chúa Daisy nhin không được mở miệng hỏi.

“Ừ, hình như là sắp xếp như vậy.” Ngã Cầm Thị gật gật đầu, sau đó uống một ngụm nước ép quả nho trước mặt, rồi quay đầu về phía Đào Du Du đang đứng bên cạnh: “Có biết mấy giờ về nước không?”

“Dạ, ba giờ xế chiều ngày mai ạ.” Đào Du Du nhìn thấy Ngã Cầm Thị hỏi mình, lập tức trả lời.

“Nghe không? Ba giờ xế chiều ngày mai, ngày mai là chủ nhật, nó về nước sẽ không có nhiều việc để xử lý, có thể để nó đưa cô ra ngoài dạo chơi, cho cô hiểu hơn về văn hóa Thương Quốc của chúng tôi. Buổi tối trong phủ sẽ tổ chức một buổi yến tiệc, mời các nhân vật nổi tiếng ở Thương Quốc tham gia, cho cô làm quen một chút.” Ngã Cầm Thị quay đầu nói với công chúa Daisy.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tổng Thống Trở Về

Đào Du Du nghe hai người nói chuyện, hoàn toàn không hiểu ý của hai người.

Nếu, cô nói nếu như, nếu như công chúa Daisy thật sự quyến rũ Vũ Văn Vi Thần, mà lúc đó, Vũ Văn Vi Thần không có ý muốn trả cô tự do, vậy nói cách khác, hằng ngày cô phải đối mặt với ba vị chủ tử này, cô còn muốn sống không?

Nhìn công chúa Daisy này không giống như loại người dễ chọc, kiểu cách này, dáng điệu này, thật là cùng với đức hạnh của Ngã Cầm Thị, Ngã Cầm Thị cũng được, ít nhất không ở phủ Tổng Thống mỗi ngày, nhưng công chúa Daisy muốn kết hôn với Vũ Văn Vi Thần, thì phải là phu nhân Tổng Thống, nói không chừng sau này còn là người lãnh đạo của cô. Việc này thật không ổn mà.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì đây?

Trong đầu Đào Du Du không ngừng hiện lên hình ảnh sau khi Vũ Văn Vi Thần kết hôn với công chúa Daisy sẽ áp bức mình, trong lòng ngày càng đau buồn, nhất thời cảm thấy bản thân mình thật đen tối.

“Đào quản gia, tối mai cô lấy danh nghĩa của tôi mở một buổi tiệc chào đón công chúa Daisy, mời các nhân vật nổi tiếng và nhân viên quan trọng ở Thương Quốc, sáng mai cô đưa danh sách khách mời cho trợ lý, xem xét với anh ta một chút.” Ngay lúc Đào Du Du đi vào cõi tiên, Ngã Cầm Thị đột nhiên quay đầu lại phân phó với cô.

“A? Dạ, tôi sẽ dựa theo lời phân phó của ngài để chuẩn bị ổn thỏa.” Đào Du Du phản ứng kịp liền lập tức trả lời.

“Nếu ngày mai xuất hiện sai lầm gì, tôi xem chức quản gia của cô không cần làm nữa.” Ngã Cầm Thị không chút để ý nói lời uy hiếp, để khăn ăn qua một bên, đứng lên chuẩn bị đi về phía cửa phòng ăn.

Đào Du Du nghe những lời bà ta nói trong lòng không vui, cô nhìn không được làm bầm: “Bà cô già cho rằng ai cũng thích nghề quản gia này sao? Nếu không phải tại con trai của bà, tôi mới không đi vào cánh cửa lớn này đâu. Lại còn cứng như vậy, lên mặt là lên mặt à, nhưng mà con trai của bà không phải là Tổng Thống sao? một ngày nào đó con trai của tôi càng kiêu ngạo hơn con trai bà.”

Chờ đến lúc hai người ra khỏi phòng ăn, Đào Du Du chán nản ngồi trên ghế dựa, chỉ cần cô nghĩ đến bữa tiệc tối ngày mai, không được tự chủ cảm thấy da đầu hơi run lên.

Đối với loại tiệc lộng lẫy này, sức lực kiểm chế của cô đều có hạn, thật không biết nếu làm sai việc gì, có phải Vũ Văn Vi Thần sẽ xé xác cô hay không.

Nhưng mà ngoảnh đầu suy nghĩ lại, công chúa Daisy đứng cùng một chỗ với Vũ Văn Vi Thần thật xứng đôi, ít nhất hai người đều không làm người khác thích.

Ha ha ha... Đột nhiên Đào Du Du cảm thấy mình thật phúc hắc, vì vậy ngậy ngốc nở nụ cười.

.....

Ngày thứ hai, mặt trời từ hướng Đông dần dần lên cao, có thể làm làn da trắng của người ta thành nước da đen.

Đào Du Du rời giường sớm, bắt đầu chuẩn bị danh sách khách mời cho bữa tiệc tối nay.

Bởi vì thời gian rất gấp, cô biết thiệp mời cần gửi đi trước bữa trưa, cho nên sau khi rời giường thì không làm gì, trốn trong phòng làm việc viết danh sách.

Sau khi trợ lý xét duyệt danh sách, chỉnh sửa sơ sơ lại một chút, sau đó giao lại cho Đào Du Du, bảo cô đem danh sách những người này viết tên lên thiệp mời rồi gửi đi.

Cứ như thế, Đào Du Du ôm danh sách chạy về phòng làm việc của mình, bắt đầu viết tên những người này vào thiệp.

Chỉ cần nhìn thấy danh sách này, Đào Du Du cảm thấy, dường như Ngã Cầm Thị muốn thông báo với thế giới Vũ Văn Vi Thần và công chúa Daisy có tình cảm với nhau.

Mà chờ khi cô phát hiện ra, càng ngạc nhiên hơn, người có tên trong danh sách, lại là vợ của cô Ngô Đình Thiện.

Ngô Đình Thiện được mời đến phủ Tổng Thống, nhất định là không thể từ chối, tuyệt đối sẽ tham gia cùng với bà xã của mình, đến lúc đó Tiểu Nho và Đào Dục Huyền sẽ đi theo cùng?

Nhưng mà, cô lập tức suy nghĩ lại, thật ra để cho bọn chúng đi theo cũng tốt, ít nhất lần này đích thân lão phu nhân mời đến, chắc bà ta sẽ không bày ra bộ mặt gì khác cho cô xem.

Hơn nữa có thể nhìn thấy hai đứa con bảo bối của cô, điều này làm cô thật vui vẻ.

Sau khi viết xong thiệp mời, cô lập tức sắp xếp người đưa thiệp mời đi.

.....

Qua giờ cơm trưa cô bắt đầu sắp xếp người chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Để trang trí bữa tiệc ở đại sảnh, dùng toàn bộ hoa tươi trong phủ Tổng Thống, để đảm bảo chất lượng, bọn họ kiểm tra thật nghiêm khắc, cố gắng làm cho thật tốt.

Lúc Vũ Văn Vĩ Thần trở lại phủ Tổng Thống, nhìn thấy bóng dáng của bọn họ đang bận rộn, quay đầu hỏi Hồ Úng đang đứng phía sau: “Sao lại thế này?”

“Còn không rõ ràng lắm, tôi đi hỏi Đào quản gia một chút.” Hồ Úng còn chưa kịp biết chuyện này, lập tức lấy điện thoại gọi cho Đào Du Du.

Lúc này Đào Du Du đang chỉ huy mọi người bố trí sân bãi chuẩn bị yến tiệc trong đại sảnh, nhìn thấy màn hình di động của mình hiện tên Hồ Úng, lập tức bấm nút nghe rồi nói: “Xin chào, trợ lý Hồ, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Xin chào Đào quản gia, tôi muốn hỏi cô một chút...” Hồ Úng đang nói được một nửa, di động đã bị Vũ Văn Vĩ Thần cướp lấy, giọng nói của anh không có một chút độ ấm nào xuyên qua điện thoại: “Lập tức đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Vừa nghe thấy giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần, yết hầu cô chợt căng thẳng.

A, chẳng lẽ đã về rồi sao?

Cúp điện thoại, cô lập tức bỏ việc trong tay “cộp cộp cộp” chạy về phía phòng làm việc của Vũ Văn Vĩ Thần, âm thanh thanh thúy của tiếng giày vang lên trên nền nhà bóng loáng.

Chạy một hồi không nghỉ đến trước cửa phòng làm việc của Vũ Văn Vĩ Thần, đúng lúc này gặp Hồ Úng từ bên trong đi ra, cô lập tức lên tiếng chào hỏi: “Trợ lý Hồ, các người đã về rồi?”

“Ừ, vừa về, hiện tại ngài Tổng Thống đang nghỉ ngơi trong phòng làm việc, cô vào đi.” Hồ Úng gật đầu nói với Đào Du Du.

“A, cái kia... Chờ chút, trợ lý Hồ, tôi hỏi anh một chút, hôm nay tâm tình của ngài Tổng Thống thế nào?” Đào Du Du vừa nghe giọng nói kia trong điện thoại, thật sự đoán không ra tâm tình vui buồn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hình Phạt Mới

“Cũng không tệ.” Hồ Úng hơi kỳ quái liếc mắt nhìn Đào Du Du, sau đó trả lời.

“A, cái kia.....Anh có biết anh ta gọi tôi lên phòng làm việc là có chuyện gì không?” Đào Du Du có vẻ đăm chiêu “a” một tiếng, sau đó hỏi tiếp.

“Cái này.....thật không biết, cô vào nhanh đi, nếu để ngài Tổng Thống chờ lâu, tâm tình đang tốt có thể sẽ kém mất.” Hồ Úng cười nhìn vẻ mặt bất an của Đào Du Du, cố ý dọa cô sợ.

“Gi? Vậy được rồi, gấp lại sau nha trợ lý Hồ.” Đào Du Du cũng không dám nói nhiều, cô nhanh chóng vẫy tay với Hồ Úng, sau đó hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng làm việc ra.

Lúc này trong phòng làm việc ánh sáng thật đẹp, Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy âm thanh có người mở cửa đi vào, anh cũng không mở mắt ra nhìn.

Đào Du Du nghĩ rằng anh đang ngủ, nên không dám lên tiếng, chỉ ngây ngốc đứng một bên, chờ anh mở mắt ra nói chuyện với mình.

Thoáng một cái thời gian đã trôi qua mười phút, cô không ngừng đếm cừu để giết thời gian, không bao lâu sau cảm thấy mình cũng hơi buồn ngủ.

Cảm thấy điều này rất cuộc không thể tiếp tục, thực sự không biết người này rất cuộc là đang ngủ, hoặc mắt nhắm lại nữa, trong lòng Đào Du Du cũng mất bình tĩnh rồi.

Vì vậy cô cẩn thận bước từng bước đến bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, ghé vào lỗ tai anh nói khẽ: "Tổng thống..."

Giọng nói vang lên, vẫn không nhìn cô.

"Tổng Thống ơi..." Giọng nói rất nhẹ tiếp tục gọi anh.

"Chẳng lẽ thực sự đang ngủ sao?" Đào Du Du nhin không được nói thầm.

"Tổng Thống? Vũ Văn tiên sinh? Ngu ngốc? Đại Ngốc Nghếch? Vũ Văn Đại Ngốc Nghếch?" Đào Du Du thấy Vũ Văn Vĩ Thần không nhìn mình, đột nhiên ghé vào lỗ tai anh mắng thật kích thích, vì vậy càng không nể nang gì thêm.

Liên tục gọi vài tiếng, Vũ Văn Vĩ Thần vẫn không có phản ứng, Đào Du Du lập tức vui vẻ.

cô như tên trộm đưa gương mặt nhỏ nhắn của mình đến gần Vũ Văn Vĩ Thần, chuẩn bị đánh giá một chút về ngũ quan của người này.

cô vừa nhìn vừa lầm bầm: "Nhìn cách xa như vậy, cũng không biết có bao nhiêu đẹp trai, sao ánh mắt và cái mũi này sắp đặt cùng nhau, nhìn đẹp như vậy nhỉ?"

"Chắc chắc chắc... thân là người đàn ông, có làn da tốt như vậy làm gì? không biết phụ nữ hận nhất là lấy làn da của mình so sánh với làn da đẹp của người đàn ông sao?"

"Ai da, lông mi này thật là tự nhiên, đều không có chỉnh sửa, chẳng trách khi phát cáu lại xấu xa như vậy, đôi lông mày rậm này, vừa nhìn thấy là biết không dễ chọc."

"Ai, dường như công chúa Daisy kia rất thích anh, thật không hy vọng say này hai người sẽ kết hôn..." Đào Du Du ngắm nhìn vẻ mặt anh cả buổi, cuối cùng quỳ bên cạnh ghé sô pha, hai tay chống lên chỗ tay vịn bên cạnh, bàn tay chống gương mặt nhỏ nhắn, hơi buồn bực nói.

"Vì sao không hy vọng tôi và công chúa Daisy kết hôn?" Ngay lúc cô đang lầm bầm lâu bầu, một giọng nói trầm thấp bay vào lỗ tai cô.

"Anh thật ngốc, nếu ngài Tổng Thống kết hôn với công chúa Daisy, tôi còn có ngày tốt lành nữa sao? Công chúa Daisy kia vừa nhìn đã biết là người không lương thiện, hơn nữa phu nhân cũng không thích tôi, đến lúc đó ngài Tổng Thống còn không nói giúp tôi, tôi bị kẹt ở giữa, nên sống thế nào?" Đào Du Du thở dài, vô cùng đau khổ nói.

"thì ra là thế."

"không phải như vậy sao? Tôi nói với anh..." Đào Du Du đang chuẩn bị châm chọc vài hành vi biến thái của Vũ Văn Vĩ Thần, nhưng cảm giác không khí lạnh lẽo xung quanh vây lấy mình, cô không dám quay lại nhìn mặt người đang nói chuyện bên tai mình.

"Muốn nói cái gì với tôi? nói đi." Vũ Văn Vĩ Thần về mặt vô tội nhìn Đào Du Du đang sợ hãi trước mặt, nhìn cổ cô trở nên cứng ngắc.

"Tổng... Tổng... Tổng thống... Ngài... Ngài... Ngài là cái gì... Cái gì.... Khi nào thì tỉnh... Tỉnh lại vậy?" Cả người không dám nhúc nhích, lúc này Đào Du Du sợ tới mức hôn vĩa lên mây, nói không thành câu.

"cô không ngừng lú lú bên tai tôi như vậy, cô cảm thấy tôi ngủ được không?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy cô bất động, cố ý đưa mặt mình đến gần cô một chút, hơi nóng khi nói chuyện đều phun lên sườn mặt cô.

Cạc cạc cạc cạc cạc cạc.....

thì ra..... anh ta vẫn không ngủ.

Như vậy..... Như vậy..... nói cách khác..... Những lời cô mắng anh..... Tất cả anh đều nghe được!

Ông trời, tuy rằng hiện tại thời tiết rất tốt, xin hãy để thiên lôi lại đây đi, đánh tôi chết tôi cũng sẽ không trách người.

Đào Du Du trong lòng hò hét, cô biết lần này mình cách cái chết không xa rồi.

"Có.... Có thể cho tôi viết một phần di chúc trước được không? Tuy rằng tôi không có tài sản gì, nhưng mà....." Lúc này Đào Du Du đau khổ đến hai mắt đầm lệ, cô nhất định là đầu bị lừa dối, vì vậy mới mắng trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần thật kích thích như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi, giờ chết đã đến, thoải mái thôi.

"cô cảm thấy, cô phạm vào một sai lầm lớn như vậy, tôi sẽ cho cô chết dễ dàng vậy sao?" Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, ngón tay thon dài di chuyển qua, nhẹ nhàng nắm lấy cằm Đào Du Du, quay mặt cô lại, để cho ánh mắt của cô nhìn vào mắt anh.

"Bằng không ngài định làm thế nào? Chẳng lẽ ngài muốn tra tấn tôi? Tôi... Tôi nghe nói... Tất cả cực hình ngày xưa đã bị phế bỏ rồi mà?" Đào Du Du nom nóp lo sợ hỏi, trong đầu bay qua những dụng cụ tra tấn như nước tiêu nóng, ghế hồ, kẹp tay, roi da vân vân....

"Chẳng lẽ cô không biết, bây giờ xuất hiện một loại hình phạt mới sao?" Anh nhìn cô sợ hãi mà hơi giật giật khóe môi, sau đó nhân lúc cô còn đan xúc động, tay chặn ngang chặt chẽ ổn định....

"Ừm...." Đào Du Du choáng váng, đầu óc của cô đang hoảng sợ đều ngưng hoạt động, hô hấp trong chớp mắt đều dừng lại, một hơi nghẹn lại ở cổ họng, vào không được, ra cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Vừa Hôn Vừa Véo

Bờ môi của anh mềm mại che lên môi cô, triển miên trần trọc một chút, đầu lưỡi nhẹ nhàng chạy trên cánh môi cô, cảm giác ấm áp tê tê khiến trái tim nhỏ bé của Đào Du Du run lên, ánh mắt mê ly, đầu óc hoàn toàn không tìm thấy ánh sáng rồi.

"Ngủ ngốc, cô muốn mình chết nghẹn sao?" Cảm giác Đào Du Du hoàn toàn không có hơi thở, Vũ Văn Vĩ Thần đẩy cô ra, nâng đầu cô có chút choáng váng lên hỏi.

"Hả?" Đào Du Du nhanh thiếu oxy mà chết, sau khi Vũ Văn Vĩ Thần rời khỏi môi cô, cuối cùng cô cũng tìm được không khí, sau đó nhìn anh hơi mơ hồ.

"Nói cho tôi biết, trong đầu cô vừa mới nghĩ cái gì?" Anh dùng ánh mắt mỉa mai nhìn cô, nhìn vào con ngươi đen nhánh như vực sâu không thấy đáy, làm cho người ta không được tự chủ bị lôi cuốn vào.

"không...không có nghĩ gì..." Lúc này Đào Du Du dần dần hồi phục lại tinh thần, cảm trên gương mặt nhỏ nhắn của cô bị ngón tay anh nắm chặt, cô hơi rụt đầu lại, muốn tránh thoát khỏi kiểm chế của anh, mặt cô vừa mới nhúc nhích, ngón tay anh gia tăng lực độ vài phần dường như không muốn cô chạy trốn.

"không có gì, tôi thấy vẻ mặt của cô rất không hưởng thụ, quên hít thở, làm sao sẽ không suy nghĩ cái gì." Anh nói, cánh tay dài duỗi ra, một tay kéo cô đang quỳ cạnh ghế sofa lên, kéo cả người cô ngồi lên ghế sofa, cả người mình đè lên người cô, lập tức đem cả người cô vây trong lòng.

Hồng bét, tư thế này không có gì tốt.

Trong chớp mắt, Đào Du Du bị nhốt lại, tâm rơi "lộp bộp."

Tình huống gì vậy, thật sự là rất bất lợi để cô chạy trốn.

"Tổng...Tổng thống, tôi...Tôi có việc...Dưới lầu có rất nhiều việc chờ tôi xử lý, nếu...Nếu ngài không có chuyện gì...Tôi có thể...có thể trước..." Đào Du Du vươn ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chọc vào ngực anh, nhỏ giọng nói.

"Trước tiên nói cho tôi biết, dưới lầu đang bận rộn việc gì?" Cả người Vũ Văn Vĩ Thần đè lên người cô, tay chống đầu, vẻ mặt trêu tức nhìn Đào Du Du đang khẩn trương.

"thì...Chính là...Phu nhân nói, nên tổ chức một bữa tiệc chào mừng công chú Daisy, bảo tôi phải phát thiệp mời cho các nhân vật nổi tiếng và các chính khách lớn, cho nên..."

"thì ra là như vậy." Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, có vẻ đắm chiêu trầm ngâm một lát, sau đó nâng mi mắt nhìn về phía Đào Du Du đang ngồi không yên: "Lúc tôi nhắm mắt cô gọi tôi là cái gì?"

"A? Đây...Tổng...Tổng thống a...không phải tôi gọi ngài là Tổng thống sao?" Đáng chết, sao anh ta còn muốn hỏi chuyện này, còn tưởng là anh xem nhẹ chứ, Đào Du Du hơi chột dạ ánh mắt nhìn xung quanh.

"Chỉ có vậy?" Vũ Văn Vĩ Thần như mèo bắt được chuột, trước khi ăn con chuột trước mặt, đùa giỡn một chút.

"Còn...Còn có sao? không...không có mà..." Giờ phút này Đào Du Du giả vờ mất trí nhớ, cô chỉ có thể đi một con đường là chết cũng không thừa nhận.

"Vậy không có sao? Tôi nhớ còn có nha." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, ngón tay nhẹ nhàng nâng lên, dừng trên sườn mặt Đào Du Du, sau đó theo đường cong của gương mặt đi xuống, dừng ở trên cổ.

Loại tiếp xúc này tìm Đào Du Du đập nhanh hơn, cả người như có hàng ngàn con kiến bò qua, vừa tê dại vừa khó chịu.

“Còn... Còn có Vũ Văn... Vũ Thần...” Bị anh quấy nhiễu đến nỗi sức lực cũng không kiên định, Đào Du Du biết, căn cứ vào tính cách của Vũ Văn Vũ Thần, khẳng định anh ta không bức cung sẽ không bỏ qua.

“Ừ, còn có không?” Về mặt của Vũ Văn Vũ Thần không chút biến hóa, nhưng tay từ từ trượt xuống, bỗng chốc đặt trên ngực cô.

“không có, không có mà...” A, lần này cô đánh chết cô cũng không nói, lúc anh tỉnh cô thật sự không có lòng dừng cảm, nhất là dưới tình huống như vậy cô lại gọi một tiếng “hỗn đản”, quả thật là tự đào hố chôn mình mà.

“không có sao?” Vũ Văn Vũ Thần khê cau mày, tay dừng trước ngực cô đột nhiên mở ra, cùng lúc bắt được nơi mềm mại đầy đặn trước ngực cô, dùng sức bóp một cái.

“A, hỗn đản!” Rốt cuộc Đào Du Du cũng nói ra.

Ngay sau đó, cô dùng hai bàn tay trắng nõn của mình đánh vào lồng ngực Vũ Văn Vũ Thần.

“Này... Dừng tay...” Vũ Văn Vũ Thần bị hai quả đấm của cô nện vào hơi phiền phức, lập tức ra lệnh.

“Biến thái, dám chiếm tiện nghi của tôi, hỗn đản, tôi không dừng tay, tôi sẽ không dừng tay...” Lúc này Đào Du Du đã mất đi lý trí, liều mạng đánh vào người anh, hận không thể đánh chết anh.

“cô, cô gái này... thật đúng là...” Vũ Văn Vũ Thần nhìn cô như người điên đánh mình, vì vậy cũng không nói lại cô, bàn tay to bắt được hai tay cô rồi giam cầm chúng trên đỉnh đầu cô, khiến cô không thể đánh anh.

Hai tay mất tự do khiến cô thật nóng giận, cô liều mạng giãy giụa muốn cầu xin anh thả cô ra nhưng sức lực của anh quá lớn, cô hoàn toàn không lay chuyển được anh.

Dưới tình thế cấp bách, Đào Du Du phải dùng một chiêu ngoan độc, liếc nhìn chỗ quan trọng của Vũ Văn Vũ Thần, sau đó nhấc chân lên dùng sức trên đầu gối.

Chỉ nghe Vũ Văn Vũ Thần kêu “oa” một tiếng, bàn tay nắm lấy hai tay cô lập tức buông ra, bảo vệ chỗ quan trọng của anh vừa bị cô đá vào.

Có được tự do cô lập tức đẩy anh ra, từ trên ghế sofa đứng lên.

“cô... Người phụ nữ ngu ngốc này... Tôi muốn... Giết cô!!!” Vũ Văn Vũ Thần đau đến đỏ mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đào Du Du đang khản trương trước mặt mình.

“Này... Đây là anh tự tìm... Ai... Ai bảo anh dám chiếm tiện nghi của tôi... Hừ...” Đào Du Du tức đến đỏ mặt, cô ngẩng đầu phản bác lại anh.

Đúng lúc này, trên bộ đàm sau lưng truyền đến giọng nói: “Đào quản gia, Đào quản gia về chưa? Xin hỏi bây giờ cô đang ở đâu? Trong phòng bếp có chút chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Nghe Trộm

“Đã biết, tôi lập tức đến ngay.” Đối với Đào Du Du mà nói, âm thanh này như rơm rạ cứu mạng, cô nói vào bộ đàm một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn về mặt giận dữ sắp bùng nổ của Vũ Văn Vũ Thần, rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Vũ Văn Vũ Thần nhìn theo bóng lưng của cô, giận dữ đến mặt méo mó.

Sau khi Đào Du Du chạy ra khỏi phòng làm việc, cô lao thẳng xuống lầu, trong lòng có chút sợ hãi, mặc dù nói như thế nào, hành động vừa rồi của nàng ảnh hưởng trực tiếp đến vấn đề nối dõi tông đường sau này của Tổng thống, chắc là không đá hồng của anh ta, đến lúc đó đừng nói là Vũ Văn Vũ Thần muốn giết cô, Ngã Cầm Thị nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho cô, còn có hàng nghìn người yêu mến Vũ Văn Vũ Thần.....

Cô mang theo một bụng lo lắng đi thẳng vào phòng bếp.

“Sao lại thế này? Thức ăn đã xảy ra chuyện gì sao?” Đào Du Du vừa vào phòng bếp liền bắt lấy cánh tay của một bếp trưởng Trường hỏi.

“Thứ ăn? Không có. Sao Đào quân gia lại đến đây?” Bếp trưởng Trường nhìn thấy Đào Du Du, có chút không hiểu hỏi ngược lại.

“Không phải người trong bộ phận ăn uống của các người vừa mới gọi tôi sao?” Đào Du Du hơi kỳ quái nhìn về mặt mờ mờ của bếp trưởng Trường.

“Không có, trong phòng bếp tất cả đều bình thường.” Bếp trưởng Trường lắc đầu nói.

Cái này thật kỳ quái. Đào Du Du nghĩ, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng bếp, trong đầu có vô số dấu chấm hỏi.

Lúc này ai ở trong bộ đàm nói với cô trong phòng bếp xảy ra vấn đề chứ?

Mang theo một bụng nghi vấn, cô đi vào trong đại sảnh.

.....

Bên cạnh cửa lầu chính của phủ Tổng Thống, một bóng dáng trắng nõn đi vào hoa viên, vừa đi vừa nghe điện thoại.

"Này cậu bé, tôi đã bảo người ta lừa mẹ cậu xuống lầu rồi, lần sau cậu nên đền đáp tôi thế nào đây?" Bóng dáng trắng nõn này không phải là ai khác, đó chính là vị khách quý của phủ Tổng Thống là thiên kim Tổng Thống Tiêu Nhã Hình.

"không phải cô muốn thoát khỏi chỗ này đi theo bảo vệ Tổng Thống vui chơi một ngày sao? Ngày mai sẽ làm theo toại nguyện của cô." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mềm mại, nhưng mà ngữ khí lại rất thành thực.

"Ừm, đúng rồi cậu bảo tôi lừa mẹ cậu xuống lầu làm gì vậy? Tiêu Nhã Hình hài lòng gật đầu, sau đó nhin không được tò mò hỏi.

"Ha ha, như vậy đi, không... không có gì, đúng rồi, không phải hôm nay ở phủ Tổng Thống có tiệc tối sao? cô nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, cứ như vậy đi, gặp lại sau." Đào Dục Huyền nói xong, không chờ cô ấy nói tiếp, cậu liền trực tiếp cúp điện thoại.

Tiêu Nhã Hình bị cúp điện thoại, sững sờ không kịp phản ứng.

một lúc lâu sau, cô mới tức giận gào lên: "Tiểu tử thôi, dám cúp điện thoại của tôi, xem tôi có đánh nát mông cậu không?"

Mà Đào Dục Huyền ở bên này, sau khi cúp điện thoại, xoay người lại nhìn thấy Tiểu Nho đã đứng sau lưng cậu không biết từ lúc nào, hơn nữa còn bày ra vẻ mặt tò mò với cậu: "Anh, anh gọi điện thoại cho ai vậy?"

"không có ai, em ở trong này làm gì?" Trả lời qua loa với Tiểu Nho, Đào Dục Huyền hỏi ngược lại.

"Em vừa nghe bà ngoại nói sẽ dẫn Tiểu nho đi tham gia yến tiệc, anh, anh có biết chuyện gì xảy ra không?" Tiểu Nho nghiêng đầu đáng yêu hỏi.

"không rõ lắm." Đào Dục Huyền lắc đầu, tỏ ra mình không hiểu, cũng không có hứng thú.

"Ông ngoại về nhà, đang nói chuyện với bà ngoại ở trong thư phòng, nhất định là bọn họ đang bàn luận về bữa tiệc tối, anh à chúng ta đi nghe trộm đi." Tiểu Nho nói, ánh mắt nổi lên vẻ tà ác.

"Ách... Như vậy không tốt đâu..." Đào Dục Huyền hơi xấu hổ, khóe miệng gật gật, cậu còn tưởng rằng chỉ có mình mới thích nghe trộm những chuyện này, không nghĩ rằng Tiểu Nho cũng có sở thích này, xem ra cô bé quả nhiên là song sinh với cậu mà.

"đi thôi, đi thôi, em muốn tham gia yến tiệc..." Tiểu Nho mặc kệ, cô bé nắm tay Đào Dục Huyền, kéo cậu đi về phía thư phòng.

Đào Dục Huyền không còn cách nào khác, đành phải tùy ý để cô kéo mình đi nghe trộm.

Hai tên tiểu gia hỏa lén lút đứng trước cửa thư phòng ở lầu hai, nhìn thấy cửa phòng đang khép hờ, quả nhiên là Ngô Định Thiện đang nói chuyện với Đào Tú Quyên ở bên trong, vì vậy về mặt Tiểu Nho rất hưng phấn, cô bé dán lỗ tai ngoài khe cửa, mạnh mẽ nghe lén.

"Ông xã, anh xem lần này phu nhân nhiệt tình như vậy, lại có thể mời cả hai chúng ta, xem ra lần này công chúa Daisy rất thích hợp với bà ấy." Đào Tú Quyên đứng sau lưng Ngô Định Thiện bà vừa xoa bóp bà vai cho chồng, vừa nói.

"Tốt xấu gì anh cũng là một nghị viên quốc hội, bà ta làm sao có thể bỏ qua anh. Nhưng mà, có thể thấy yến tiệc lần này có quy mô không nhỏ, xem ra phu nhân muốn ám chỉ với mọi người." Ngô Định Thiện nhắm mắt lại, thờ dãi một hơi nói.

"Ám chỉ? Ám chỉ cái gì?" Đào Tú Quyên nghe vậy, không khỏi tò mò hỏi.

"A... Còn có thể cái gì? không phải là muốn nói với mọi người, công chúa Daisy sẽ là con dâu tiêu chuẩn, làm cho mọi người biết cô ấy." Ngô Định Thiện cười khẽ rồi nói.

"Đúng a, sao tôi lại không nghĩ đến. Anh nói xem Tổng Thống có thích vị công chúa này hay không? Lúc trước em có nhìn thấy qua tivi một lần, quả thật bộ dáng thật xinh đẹp, chính là rất có khí chất của một công chúa, có vẻ không thể bình dị gần gũi rồi."

"Tổng Thống có thích hay không mới là quan trọng." Bộ dạng Ngô Định Thiện như nhìn thấu sự việc.

"A? Cái này mới là quan trọng? Chẳng lẽ việc hôn nhân đại sự của Tổng Thống lại để phu nhân làm chủ sao?" Đào Tú Quyên nhú mày hỏi, trong ánh mắt của bà thì Vũ Văn Vĩ Thần không phải là người có tính cách như vậy.

"Quan trọng là, hiện tại Tổng Thống của chúng ta lại không có người trong lòng. Bây giờ phu nhân an bày như vậy. Tổng Thống cũng sẽ không cự tuyệt. Dù sao kết hôn với ai hay không thôi. Huống chi thân phận của công chúa Daisy ở bên đó, lợi ích, chính trị, không phải là chuyện như vậy." Ngô Định Thiện nói những lời này giọng điệu hơi khinh thường.

"Được rồi, những lời này anh nói với em thôi, không được nói lung tung với người khác. Em muốn nhìn xem, ngài Tổng Thống có thích công chúa Daisy mà phu nhân đã an bày hay không. Dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, nhào vô góp vui được." Đào Tú Quyên nghe Ngô Định Thiện nói như vậy, sợ ông ta chọc đến cái gì sẽ gây phiền phức, vì vậy nói chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tiểu Yêu Tinh

Ngoài cửa phòng, Đào Dục Huyền nghe hai người nói chuyện, trên mặt hiện ra một nụ cười xấu xa.

Đúng vậy, xế chiều hôm nay cậu sẽ theo Tiêu Nhã Hinh đến đó lúc nghe được tin trong phủ Tổng Thống tổ chức bữa tiệc cho công chúa Daisy thì hiểu rõ dụng ý của Ngã Cầm Thị.

Cho nên cậu bảo Tiêu Nhã Hinh sau khi về phủ của Vũ Văn Vĩ Thần rồi lập tức gọi điện thoại cho cậu.

Như cậu dự liệu, sau khi Vũ Văn Vĩ Thần về phủ sẽ gọi Đào Du Du đến phòng làm việc của mình, sở dĩ để cho Tiêu Nhã Hinh tìm người đưa Đào Du Du ra khỏi phòng làm việc của Vũ Văn Vĩ Thần, nguyên nhân chủ yếu là cậu không muốn Đào Du Du trong lúc cấp bách này lại gây phiền phức cho mình.

Ngã Cầm Thị vì công chúa Daisy mà mở ra bữa tiệc này, nhất định là bà ta muốn cho mọi người biết sau này công chúa Daisy có thể sẽ làm bà chủ của phủ Tổng Thống, mà công chúa Daisy lại không từ chối, như vậy nhất định rất có hứng thú với vị trí phu nhân Tổng Thống này rồi.

Đây cũng là lúc miễn cảm nhất, sau khi Vũ Văn Vĩ Thần từ nước ngoài trở về người đầu tiên anh ta gặp lại là Đào Du Du, nếu bị Ngã Cầm Thị hoặc công chúa Daisy biết, nhất định sẽ không nhịn được.

Đặc biệt là Vũ Văn Vĩ Thần còn gọi Đào Du Du vào phòng làm việc, cái này sẽ làm người ngoài nghi ngờ thêm.

Từ lần trước ở phủ Tổng Thống anh nhìn thấy thái độ của Ngã Cầm Thị đối với Đào Du Du, thì anh đã biết lão phu nhân này ôm một cảnh giác thật lớn đối với Đào Du Du.

Vì vậy vào lúc này, tốt nhất là Đào Du Du nên phòng tránh một chút, đỡ phải đến lúc đó bị công chúa Daisy và Ngã Cầm Thị xem như cái đinh trong mắt, anh quá rõ các thủ đoạn làm việc gọn gàng của những nhân vật có thân phận tôn quý này, không thể không phòng bị.

.....

"Bà ngoại, Tiểu Nho cũng muốn tham gia yến tiệc...." Tiểu Nho ở ngoài cửa nghe trộm được một lúc rốt cuộc không thể bình tĩnh được, cô bé mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, sau đó vui vẻ chạy đến trước mặt Đào Tú Quyên rồi cất giọng ngây thơ ngọt ngào.

"Bảo bối, sao con chạy vào đây?" Đào Tú Quyên hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiểu Nho xuất hiện, bà xoay người sờ lên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé rồi hỏi.

"Ông ngoại, ông đưa Tiểu Nho đi theo có được không?" Tiểu Nho không trả lời câu hỏi của Đào Tú Quyên, ngược lại nhìn về phía Ngô Định Thiện năn nỉ.

"Đến đây, hôn ông ngoại một cái, ông ngoại sẽ đưa con đi." Ngô Định Thiện vừa nhìn thấy Tiểu Nho thì vui vẻ, cười tủm tỉm vẫy tay với cô bé.

Tiểu Nho thấy mình có thể mua chuộc được Ngô Định Thiện, cô bé lác thân mình nhỏ nhắn chạy đến trước mặt ông, dang hai cánh tay mập mạp ra ôm ông.

Ngô Định Thiện cười hề hề rồi dùng một tay bế cô bé lên, véo véo gương mặt nhỏ bé nói: "Sao con biết chúng ta muốn đi tham dự yến tiệc?"

"Tiểu Nho nghe bà ngoại nói cho dì nhỏ, vì vậy liền biết, ông ngoại, người có dẫn con đi không? Tiểu Nho nhớ mẹ, Tiểu Nho muốn gặp mẹ..." Tiểu Nho nói xong, chớp chớp đôi mắt to tràn ngập nước mắt, bày ra bộ dạng "đứa bé không có mẹ thật đáng thương".

“Được được được..... Ông ngoại đồng ý với con, đúng là tiểu yêu tinh, bà ngoại nói chuyện với di nhỏ đều bị con nghe rồi, ha ha ha.....” Ngô Định Thiện thấy bộ dáng đáng yêu của Tiểu Nho, lập tức đồng ý lời yêu cầu của cô bé.

“Được nha, Tiểu Nho rất thích ông ngoại.” Tiểu Nho thấy yêu cầu của mình đã đạt được, lập tức vui vẻ ôm mặt Ngô Định Thiện, hôn cái “chụt” vào.

“Hai ông cháu các người ở trong này tán gẫu đi, tôi đi thay quần áo, nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa.” Đào Tú Quyên nhìn thấy Ngô Định Thiện cưng chiều Tiểu Nho như vậy, buồn cười lắc đầu, sau đó chuẩn bị rời đi.

“không cần, bà ngoại bế Tiểu Nho, Tiểu Nho cũng muốn thay một bộ váy xinh đẹp.” Tiểu Nho vừa nghe đến thay quần áo, lập tức nôn nóng, vung bàn tay nhỏ bé về phía Đào Tú Quyên.

“Xem như ông đã biết, đạt được mục đích sẽ không muốn chơi với ông nữa. Tiểu Nho, từ lúc nào mà con lại học được gian xảo rồi hả?” Ngô Định Thiện thấy thế, cố ý bày ra bộ dạng tức giận.

“Ông ngoại, trước tiên ông chờ Tiểu Nho thay bộ váy xinh đẹp rồi đến chơi với ông nha.” Tiểu Nho nghe vậy, lập tức cười lấy lòng với ông, sau đó chui đầu vào trong ngực Đào Tú Quyên.

Ngô Định Thiện cười lắc đầu, rồi vỗ vào mông nhỏ của cô bé, sau đó bảo Đào Tú Quyên bế Tiểu Nho đi.

Mà Đào Dục Huyền đứng ở cửa, từ lúc Tiểu Nho vào thư phòng đã lén chuồn mất.

.....

Bây giờ tối.

Trong phủ Tổng Thống đèn đuốc sáng trưng, những chiếc xe sang trọng tiến vào phủ Tổng Thống nhiều không đếm được, một nhóm nhân vật nổi tiếng, chính là những nhân vật chính trị quan trọng cùng người nhà đến dự tiệc.

Đây có thể nói từ sau khi Vũ Văn Vi Thần nhận chức Tổng Thống, số người được mời tham dự yến tiệc nhiều nhất.

Vì vậy có thể nói Ngã Cẩm Thị rất coi trọng công chúa Daisy .

Đào Du Du là quản gia của phủ Tổng Thống, lúc này đang thay mặt cho Vũ Văn Vi Thần và Ngã Cẩm Thị đứng ở cửa nghênh đón khách quý.

Khi một nhà Ngô Định Thiện xuất hiện ở cửa, Đào Du Du nhìn thấy Đào Dục Huyền mặc bộ vest nhỏ lịch thiệp và Tiểu Nho mặc váy công chúa một màu tuyết trắng.

“Mẹ.....” Tiểu Nho vừa nhìn thấy Đào Du Du lập tức chạy đến trước mặt cô, ôm theo một con gấu bông.

Đào Du Du một tay tiếp được cô bé, một tay ôm mông cô bé, bẻ lên: “Bảo bối, nhớ mẹ không?”

“Nhớ chứ, rất nhớ rất nhớ, mẹ, người có nhớ Tiểu Nho không?” Tiểu Nho hôn lên gương mặt Đào Du Du hai cái, sau đó hỏi ngược lại.

“Nhớ, bảo bối ngoan, bây giờ mẹ còn có việc cần phải hoàn thành, con đi vào với ông bà ngoại trước đi, đi tìm chị xinh đẹp chơi, tối nay mẹ hết bận, sẽ tìm các con.” Véo véo gương mặt đáng yêu của Tiểu Nho, Đào Du Du nhìn thấy khách đến, lập tức đưa Tiểu Nho cho Đào Tú Quyên rồi nói

“Dạ, mẹ nhanh lên một chút nha.” Tiểu Nho nghe lời vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, sau đó được Đào Tú Quyên ôm vào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126: Người Phụ Nữ Xấu Xa Kiêu Ngạo

Đào Du Du luôn đứng bên ngoài cửa chờ đến khi tất cả các vị khách quý đã đến đông đủ, sau đó cô xoay người đi về phía yến tiệc.

Hôm nay trong phủ Tổng Thống tập trung rất nhiều nhân vật lớn, mọi người rất vinh hạnh khi được mời đến tham dự yến tiệc này, trong tất cả khách mời, có những người mà Đào Du Du quen biết.

Ví dụ như cả gia đình Ngô Định Thiện và hai đứa con bảo bối của cô.

Lại đến Thác Ngọc Mộ Dã.

Còn có bạn thân của cô là Lý Mỹ Ngón.

.....

Yến tiệc được tổ chức mộng ảo xa hoa, làm cho người ta cảm thấy phủ Tổng Thống rất khí thế xa hoa, cũng thể nghiệm một chút cái gì gọi là cao quý vinh quang.

Lúc yến tiệc bắt đầu, người chủ trì mời công chúa Daisy tham gia.

Trên cầu thang hình xoắn ốc hoa lệ lộng lẫy, chỉ thấy công chúa Daisy đầu đội vương miện, cô ta mặc một bộ lễ phục hở vai màu xanh ngọc, cô đeo vòng hình kim cương lấp lánh, cô ta bước từng bước một đi xuống cầu thang.

Trên mặt nở nụ cười tươi vẫy tay với mọi người, cả người đều tỏa ra hơi thở hoàng tộc cao quý, làm cho những vị khách ở đây nhìn đến ngây người.

“Xem ra phu nhân Tổng Thống tương lai của chúng ta là một mỹ nhân, lần này xem như chúng ta hết hy vọng rồi.” Trong một góc khuất, một cô gái mặc bộ lễ phục màu hồng nhạt thở dài với một cô gái đứng bên cạnh.

“Vây cũng không nhất định, cô nhìn vẻ mặt của công chúa Daisy xem, không cảm thấy có thừa hương vị của người phụ nữ quý phái hay sao?” Cô gái này nghe vậy, vẫn không cho là đúng.

Đào Du Du đứng cách hai người đó không xa, yên lặng nghe hai người nói chuyện, trong lòng hơi buồn cười, dựa theo tính cách biến thái của Vũ Văn Vi Thần, đoán chừng anh ta nhất định sẽ không tìm được người phụ nữ mà mình thích.

“Này, cô là nhân viên phải không? Đem một ly sâm banh đến đây dùm tôi. “Ngay lúc Đào Du Du đang mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đứng một bên làm bức tượng điêu khắc, thì một giọng nói ngạo mạn truyền vào tai cô.

Quay đầu lại nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, là một tên có mặt mũi bình thường, nhưng vẻ mặt là bộ dạng của người phụ nữ cao cao tại thượng.

cô biết bộ lễ phục trên người cô ta, đúng là bộ lễ phục số lượng có hạn của nhà thiết kế Phạm Triết Tư, mà trên cổ cô ta đeo vòng kim cương lấp lánh, căn cứ vào nhiều năm ngâm mình trong giới xã hội thượng lưu của Đào Du Du, đoán chừng cái vòng cổ đó cũng hơn năm trăm nghìn.

Xem ra đây là một người có tiền.

Chỉ có điều ăn mặc khoa trương như vậy thì chắc chắn không phải là người tham gia vào giới chính trị rồi. không biết đó là thiên kim tiểu thư của gia tộc giàu có nào.

“Này, tôi nói với cô đó.” Người phụ nữ kiêu ngạo kia nhìn chằm chằm vào Đào Du Du, thấy cô không đi lấy rượu sâm banh cho mình, cô ta nhìn không được đây cô một cái thật mạnh.

“xin cô chờ một chút, tôi lập tức cho người đem sâm banh lại cho cô.” Đào Du Du hội phục lại tinh thần, cô cầm lấy bộ đàm chuẩn bị cho nhân viên phục vụ.

“Phản ứng chậm chạp như vậy, ngu ngốc giống như heo, thật không biết làm sao chọn đến phủ Tổng Thống làm việc. tôi bảo cô đi lấy cho tôi, cô làm gì muốn người khác đi lấy?” Người phụ nữ kiêu ngạo kia rõ ràng rất skhos chịu khi Đào Du Du tỏ thái độ không muốn phục vụ mình, cố ý gây khó dễ với cô.

“Tiểu thư, nếu cô có yêu cầu gì, tôi sẽ cố gắng làm cô hài lòng, nhưng không được vũ nhục tôi.” Lúc này, trong lòng Đào Du Du cũng hơi tức giận, cô ngẩng đầu mất nhìn thẳng vào đối phương, vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Người phụ nữ không ngờ Đào Du Du sẽ phản bác lại mình, cô ta lập tức nhướn mày, bày tỏ bộ dáng tiểu thư kiêu ngạo nói: “Tôi vũ nhục cô thì thế nào? Tôi chứ là heo, con heo ngu ngốc. Bất quá cô chỉ là một đứa phục vụ nhỏ nhỏ của phủ tổng thống, cô có thể làm gì được tôi?”

Đào Du Du nghe vậy, mày gắt gao nhíu chặt lại một chốc, bởi vì lời nói của người phụ nữ này quá lớn, vì vậy mọi người đứng gần đang nhìn công chúa Daisy liền quay mặt lại nhìn cô.

không muốn làm lớn chuyện, Đào Du Du quyết định không chấp nhặt với cô ta, vì vậy xoay người chuẩn bị rời đi.

Sau khi người phụ nữ này mắng chửi Đào Du Du, cũng phát hiện được ánh mắt của mọi người, cô ta lập tức thu lại vẻ mặt của mình, không tiếp tục dây dưa với Đào Du Du nữa.

Đào Du Du đối với việc vừa rồi trong lòng cảm thấy rất buồn bực, cii chạy một hơi ra khỏi yến tiệc, muốn hít thở không khí trong lành ở bên ngoài.

“Tôi vậy mà lại không biết Đào quân gia biết kiểm chế như vậy, biết người khác mắng thành như vậy, cũng không muốn cãi lại.” Mới đi ra ngoài không bao lâu, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai cô theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt của người mà cô thích nhất.

“Thác Ngọc tiên sinh...” cô há miệng thở dốc, sau khi cô gọi tên anh ta, lại phát hiện mình không biết nên nói gì.

“Lần này ngay cả nhà giàu Phú Hành quốc tế cũng được bác gái mời đến, xem ra bà muốn thông gia với cả nước rồi.” trên mặt của Thác Ngọc Mộ Dã

nở nụ cười thân nhiên, trong tay cầm ly rượu vang trong suốt, nhẹ nhàng lắc lư.

“Ách.. ý anh nói, vị tiểu thư vừa rồi, là thiên kim của Phú Hành quốc tế gì đó sao?” Đào Du Du nghe xong, nhin không được liền hỏi.

“Chẳng nhẽ cô không biết?” Thác Ngọc Mộ Dã hỏi ngược lại.

“không biết, tôi nhớ lúc tôi viết thiệp mời, không vô mời Phúc Hành quốc tế” Đào Du Du có chút không biểu lắc lắc đầu. người phụ nữ này rốt cuộc vào phủ tổng thống bằng cách nào?

“A? thì ra là thế, tôi cũng nghĩ là, mặc dù bác gái muốn thông báo cả nước, giống như nhà giàu mới nổi Phúc Hành quốc tế, hẳn là không có tư cách đứng trong phủ tổng thống” Thác Ngọc Mộ đã nghe xong, dường như nhớ tới điều gì đó, nổi những lời ngụ ý sâu xa.

“Anh... rốt cuộc có ý gì?” Đào Du Du suýt nữa bị anh ta làm cho mờ mịt, anh ta không thể nói chuyện thấu đáo một chút sao?

“Chính co nhìn đi.” Thác Ngọc Mộ Dã cũng không phải giải thích gì, chỉ là nắm lấy vai cô, để cô xoay người lại, sau đó tay cầm ly rượu chỉ về phía đại sảnh, rồi nói.

Đào Du Du nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, nhìn thấy người phụ nữ kiều ngạo lúc nãy đang đứng bên cạnh người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, bày ra vẻ mặt cười nịnh nọt.

May mà người đàn ông đó cũng nhìn về phía bên này, anh ta chỉ rằng Thác Ngọc Mộ Dã cũng kính rượu voi snah ta, vì thế cũng giơ ly rượu trong tay lên và khẽch miệng cười lại, sau đó uống cạn.

Thác Ngọc Mộ Dã cũng thu lại ly rượu trong tay mình, chỉ để trên môi hóp một ngụm, sau đó xoay người Đào Du Du sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Khiêu Vũ, Khiêu Vũ

Đào Du Du có lẽ đã hiểu được người phụ nữ kiều ngạo kia làm sao đến phủ Tổng Thống được, cô nghiêng đầu nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã: “Nhưng mà, người đàn ông kia là ai?”

“Cái đó, con trai của bộ trưởng năng lượng.” Lúc này Thác Ngọc Mộ Dã cũng nghiêng đầu, nhìn Đào Du Du trả lời.

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức lúc nói chuyện Đào Du Du có thể cảm nhận được mùi hương rượu vang trắng từ miệng anh ta.

Đột nhiên cảm thấy mặt hơi nóng lên, trái tim nhỏ cũng bắt đầu đập mạnh.

Thời gian trong khoảng khắc kia như ngừng lại, Đào Du Du nhìn vào đôi đồng tử đen nhánh của Thác Ngọc Mộ Dã, bỗng chốc lòng cô như bị cuốn vào, không thể kiềm chế được.

“Mẹ, thì ra người ở đây.” Ngay lúc hai người nhìn nhau không rời mắt, một anh thanh giong già vang lên giữa hai người, Đào Du Du cúi đầu nhìn thấy Đào Dục Huyền không biết từ lúc nào đã chạy đến trước mặt bọn họ, lúc này đang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn bọn họ.

“A, bảo bối, sao con tìm đến đây? Tiểu Nho đâu?” Đào Du Du nhìn thấy con trai của mình, cảm giác tim hồng đập nhanh lúc nãy lập tức biến mất, trở thành người mẹ hiền lành.

“Con bé đang đùa giỡn với chị Tiêu Nhã Hình, mẹ, mẹ chơi với con có được không?” Đào Dục Huyền nói xong, chen chân vào giữa hai người, nắm lấy tay Đào Du Du, chớp chớp đôi mắt to đẹp.

“Được, dù sao bây giờ mẹ cũng rảnh... Nhưng mà...” Đào Du Du đồng ý lời cầu xin của Đào Dục Huyền, cô ngẩng đầu, ánh mắt áy náy nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã.

“Yên tâm chơi đùa với cậu bé đi, tôi sẽ không nói với Tổng thống cô trốn việc đâu.” Thác Ngọc Mộ Dã biết Đào Du Du lo lắng khi cô dẫn cậu bé đi chơi sẽ không lễ phép với anh ta, vì vậy cố ý cười nói.

“Vậy trước tôi xin lỗi không thể tiếp được, thật có lỗi.” Đào Du Du biết Thác Ngọc Mộ Dã nói vậy, biết anh ta không để ý, vì vậy gật đầu với anh ta, sau đó cô dẫn Đào Dục Huyền đi về phía Tiểu Nho và Tiêu Nhã Hình đang chơi đùa.

Lúc này, hai người Tiêu Nhã Hình và Tiểu Nho đang ngồi một góc trong vườn chơi trò xếp trái cây.

Nhìn thấy Đào Du Du đến, Tiểu Nho lớn tiếng hét to. “Mẹ, người xem con xếp trái cây cao nè.”

“A, thật là lợi hại nha, bảo bối của tôi lại giỏi như vậy.” Đào Du Du giờ ngón cái lên khen ngợi nói.

Đào Dục Huyền đứng bên cạnh Đào Du Du, cậu phóng ánh mắt nhìn ra xung quanh, cuối cùng một bóng dáng nhỏ gầy hấp dẫn ánh mắt cậu.

.....

“Anh Lý, đã lâu không gặp, lần trước gặp anh là lúc lễ cưới con trai tôi, lần này gặp lại, bên cạnh xuất hiện thêm một tiểu thư xinh đẹp, thế nào? Có phải anh cũng sắp có chuyện tốt không?” một người đàn ông trung niên mặc áo xám có vẻ mặt tươi cười đến trước mặt Lý Trường Dũng chào hỏi.

“thì ra là nghị viên Thang, thật lâu rồi không gặp.” Lý Trường Dũng lễ độ chào hỏi người nghị viên Thang.

“A, ha ha ha, nghị viên Thang nói gì, đến đây, tôi giới thiệu một chút, vị này là Mạc Lâm, tôi...” Lý Trường Dũng cười ha ha, sau đó giới thiệu với nghị viên Thang, vừa giới thiệu được một nửa, lại bị Mạc Lâm giành nói, âm thanh của cô không nặng không nhẹ phụ ra hai chữ “bạn gái”.

“A?” Nghị viên Thang nghe vậy, thú vị ‘a’ một tiếng.

“Ha ha, đúng vậy. Mạc Lâm đến đây, giới thiệu với em, vị này chính là nghị viên Thanh tài hoa hơn người mà anh luôn nhắc đến.” Lý Trường Dũng cười gượng hai tiếng, sau đó quay đầu giới thiệu với Mạc Lâm.

Mạc Lâm nghe vậy trên gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười nhẹ, lễ độ vươn bàn tay nhỏ gầy chào hỏi nghị viên Thang. “Xin chào nghị viên Thang, rất hân hạnh được biết ngài.”

“Xin chào Mạc tiểu thư.” Nghị viên Thang lễ độ nắm tay Mạc Lâm, sau đó nói với Lý Trường Dũng. “Ánh mắt anh Lý thật không sai, đây là người đẹp tuyệt sắc, cũng chỉ xứng với anh Lý thôi.”

“Đâu có đâu có, nghị viên Thang, ngài quá khen rồi.” Dường như Lý Trường Dũng rất thích những lời này, ông ta vừa cười, vừa vẫy tay nói.

không bao lâu sau, Ngã Cầm Thị lên bục nói vài câu ngắn gọn về buổi yến tiệc hôm nay, đại ý là hoan nghênh mọi người đến, sau đó giới thiệu với mọi người một chút về công chúa Daisy, cuối cùng là tuyên bố buổi yến tiệc bắt đầu.

Vũ Văn Vi Thần mời công chúa Daisy nhảy một điệu, những người còn lại cũng bắt đầu nhảy theo.

Tiểu Nho vẫn đang xếp trái cây, vừa nghe đến tiếng nhạc, cô bé lập tức ném trái cây trong tay, sau đó chạy đến trước mặt Đào Dục Huyền, cùng lúc bắt được cánh tay cậu bé. “Anh, chúng ta khiêu vũ đi.”

“Anh không muốn khiêu vũ, em nhìn bên kia có chú đẹp trai kia, em đi tìm chú ấy đi.” Đào Dục Huyền tùy tay chỉ một cái, liền chỉ cho Tiểu Nho thấy Thác Ngọc Mộ Dã vừa đi vào đại sảnh yến tiệc.

Tiểu Nho nghe xong, lập tức chạy đến bên cạnh Thác Ngọc Mộ Dã.

Thác Ngọc Mộ Dã vừa đi vào đại sảnh, thì nhìn thấy mọi người đang nhẹ nhàng nhảy múa, nhìn xung quanh một chút, như đang tìm bóng dáng ai đó, không bao lâu sau, một cô gái xinh đẹp đi đến trước mặt anh ta. “Xin chào Thác Ngọc tiên sinh, tôi có thể mời ngài nhảy một điệu không?”

Bên này Tiểu Nho nhìn thấy có một cô gái xinh đẹp đến nói Thác Ngọc Mộ Dã trước cô bé, cảm thấy quýnh lên, chạy càng nhanh hơn, kết quả không chú ý, bị chân mình làm cho vấp té, ‘phịch’ một tiếng nằm trên mặt đất, lập tức khóc lớn lên.

Thác Ngọc Mộ Dã đứng gần nhìn thấy, lập tức chạy đến một tay bế Tiểu Nho từ mặt đất lên, giúp cô bé lau nước mắt nói. “Tiểu Nho, con thế nào? Té có đau không?”

Tiểu Nho không ngờ Thác Ngọc Mộ Dã lại biết tên mình, cô bé ngừng khóc, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía anh ta hỏi ngược lại. “Chú biết Tiểu Nho sao?”

“Biết a. Té có đau không?” Thác Ngọc Mộ Dã cười với cô bé, sau đó quan tâm hỏi.

“không đau, cảm ơn chú.” Tiểu Nho lắc lắc đầu, hít hít mũi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Dựa Vào, Anh Muốn Làm Cái Gì?

“Thác Ngọc tiên sinh, chúng ta.....” Cô gái kia lúc này đi đến trước mặt Thác Ngọc Mộ Dã, mở miệng tiếp tục chuyện lúc này.

Kết quả còn chưa nói xong, Tiểu Nho mở to đôi mắt đáng yêu nhìn Thác Ngọc Mộ Dã nói: “Chú, chú mời Tiểu Nho nhảy một điệu được không?”

“Được.” Thác Ngọc Mộ Dã không chút suy nghĩ liền dễ dàng đồng ý. Anh ta quay đầu, nhìn vào cô gái vẻ mặt âm thầm, anh cười nói: “Cô hẳn là sẽ không để ý, tôi mời cô bé này nhảy một điệu trước chứ?”

“Anh.....Xin cứ tự nhiên...” cô gái này nghe như vậy, khoe miệng giật giật, lộ ra mà nụ cười miễn cưỡng, sau đó bảo bọn họ khiêu vũ trước.

Vì vậy Tiểu Nho rất vui vẻ, vẻ mặt tươi cười nắm tay Thác Ngọc Mộ Dã đi vào sàn nhảy.

.....

Bên này, Lý Trường Dũng sau khi nghe âm nhạc vang lên, chuẩn bị mời mặc Lâm kiều vũ, nhưng ông ta chưa kịp nói lời mời, bóng dáng Đào Dục Huyền xuất hiện trước mắt hai người.

“Người đẹp này, có thể cho tôi mời cô nhảy một điệu không?” Đào Dục Huyền xoay người về phía Mặc Lâm, làm ra động tác mới, giọng nói tuy non nớt, nhưng vẫn có thể nghe ra cảm giác nho nhã.

“Ách... Được...” Lúc Đào Dục Huyền nói lời mời Mặc Lâm, cô hơi ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười nhẹ, rồi không để ý đến sắc mặt lý trường dũng, tiến lên một bước, bàn tay nhỏ bé của Đào Dục Huyền, hai người đi về phía sàn nhảy.

Kết quả là, trong lúc nhất thời, trong sàn nhảy xuất hiện hai đôi kết hợp rất không hài hòa.

Đáng người Đào Dục Huyền rất nhỏ, Mặc Lâm mang giày cao gót khi nắm tay Đào Dục Huyền khiêu vũ phải hơi xoay người, vì Đào Dục Huyền rất khó chịu, vì vậy cô vừa nhảy vừa vút giày cao gót sang một bên, sau đó vui vẻ nắm tay Đào Dục Huyền nhảy múa.

Bên này, Tiểu Nho gặp phải tình huống giống Đào Dục Huyền, hơn nữa vấn đề của cô bé nghiêm trọng hơn, Thác Ngọc Mộ Dã cao 1m85, ngay cả khi xoay người trước mặt Tiểu Nho, đều phải ngồi xổm xuống mới thích hợp.

Nhưng mà, hoa lệ lộng lẫy như Thác Ngọc Mộ Dã làm sao ngồi xổm khiêu vũ được, lúc Tiểu Nho rối rắm không biết làm sao để khiêu vũ được, Thác Ngọc Mộ Dã một tay bế cô bé từ mặt đất lên, cứ như vậy, cuối cùng hai người vẫn có thể khiêu vũ được, Tiểu Nho càng vui vẻ cười “khanh khách”, không ngừng yêu cầu Thác Ngọc Mộ Dã làm cho cô bé xoay vòng vòng.

Trong sàn nhảy, Vũ Văn Vĩ Thần và công chúa Daisy vẫn là tiêu điểm của mọi người, trong mắt mọi người, hai người nhìn thật xứng đôi, nhưng mà mọi người lại không biết, lúc này trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần lại nghĩ đến cô gái khác.

Nhất là lúc anh nhìn thấy con gái mình khiêu vũ thật vui vẻ với Thác Ngọc Mộ Dã, anh cảm thấy rất khó chịu.

thật vất vả một điệu nhảy mới kết thúc, anh buông tay công chúa Daisy ra, lập tức có người mới công chúa Daisy nhảy điệu thứ hai, mà Vũ Văn Vĩ Thần từ trong đám người đi đến chỗ Đào Du Du.

“đi theo tôi.” Anh đi đến trước mặt cô lạnh lùng phân phó một câu, sau đó đi ra khỏi sảnh yến tiệc.

Đào Du Du thấy thế thầm kêu không tốt.

Chẳng lẽ anh sẽ thông báo với cô cảm xúc của anh không tốt?

Trong lòng ngàn lần không yên, nhưng mệnh lệnh của Vũ Văn Vĩ Thần cô nào dám cãi lại, vì vậy chỉ cần cúi thấp đầu, rất đau khổ đi theo anh ra ngoài.

Vũ Văn Vĩ Thần đi thẳng đến trước cửa phòng, sau đó ngừng lại, xoay người nói với Đào Du Du: “Mở cửa.”

Đào Du Du lấy chìa khoá trong túi áo ra, sau khi mở cửa, Vũ Văn Vĩ Thần nắm lấy cánh tay cô rồi đẩy vào phòng, anh cũng đi vào, đưa tay đóng cửa phòng lại, sau đó khoá trái.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Đào Du Du biết ngày tận thế của mình sắp đến rồi, giọng cô run run hỏi.

“Bây giờ là gan cô ngày càng lớn.” Vũ Văn Vĩ Thần ánh mắt nheo lại, nhìn cô đầy nguy hiểm.

“Này... Việc kia... Tôi thuộc loại tự vệ đúng... Ai bảo anh nắm ngực tôi...” Tuy rằng biết chết đến nơi, nhưng Đào Du Du nhìn không được giải thích cho mình.

“ngực?” Vũ Văn Vĩ Thần nghiêng đầu, vẻ mặt khinh thường nhìn cô.

“Đúng... Đúng vậy... Nếu không phải anh nắm ngực tôi, tôi... làm sao có thể...” Đào Du Du nói đến câu sau, ngày càng chột dạ.

“cô có ngực sao?” Ai ngờ Vũ Văn Vĩ Thần nghe cô nói vậy, rất khinh bỉ nhìn cô một cái, hỏi ngược lại.

“Gi?”

“Người như vậy cũng dám nói mình có ngực, cô thường xuyên lừa người à?” Tiếp tục khinh bỉ, ánh mắt anh lưu luyến dừng lại ở trước ngực cô.

“Anh...” Đào Du Du bị lời nói của anh làm cho tức giận, trong lúc nhất thời, không nói được một câu.

“Muốn tôi tha thứ cho cô sao?” Nhìn mặt Đào Du Du tức giận từ đỏ chuyển sang xanh, rốt cuộc Vũ Văn Vĩ Thần không kích thích cô nữa.

“Có ý gì?” Đào Du Du theo không kịp suy nghĩ của Vũ Văn Vĩ Thần.

“Tôi không truy cứu hôm qua cô làm chuyện ngu xuẩn, nhưng mà, muốn cô giúp tôi một việc.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, khoé miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

Đào Du Du nhìn thấy anh cười như vậy liền run rẩy cả người.

cô gắt gao nhìn chăm chăm mặt anh, cô dè dặt cẩn thận hỏi: “Anh...Anh nói...”

“cô đến đây, tôi nhẹ nhàng nói cho cô nghe.” Vũ Văn Vĩ Thần tiếp tục cười tà ác, ngoắc tay gọi cô đến.

Tuy rằng biết sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng giờ phút này Đào Du Du không có lựa chọn nào khác, cô chỉ có thể bị anh uy hiếp, bước từng bước đến gần anh.

Khi cô khó khăn đến trước mặt anh, anh dùng sức kéo mạnh cánh tay cô, trong chớp mắt cả người cô ngã nhào vào trong vòng ôm ấm áp của anh.

Dựa vào, anh muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Đào Du Du Không Biết Đánh Đàn

Đào Du Du giả vờ muốn thoát khỏi vòng ôm ấm áp của anh, nhưng sau gáy bị bàn tay to lớn của anh dùng sức chế trụ lại, đem mặt cô dán chặt vào ngực anh.

Một lúc lâu sau, môi anh dán vào tai cô, nhẹ nhàng nói vài câu, Đào Du Du nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh đang cười tươi.

“Cô không có quyền từ chối, biết không?” Khóe môi anh cười ngày càng tà ác, nói xong, thả cô ra, hai tay nhàn nhã đặt trong túi quần, sau đó xoay người đi ra cửa.

Đào Du Du đứng thất thần tại chỗ, nhìn bóng lưng anh biến mất khỏi tầm mắt của cô, lúc này cô mới phản ứng kịp, nhanh chóng cất bước ra ngoài.

.....

Trong sảnh yến tiệc, lúc này người chủ trì bữa tiệc liên tục khen ngợi công chúa Daisy xinh đẹp và có tài đức, so sánh cô như nữ thần trên trời, ngón tay xinh đẹp có thể đàn ra những nốt nhạc hay.....

Dưới đài có người bắt đầu vỗ tay, yêu cầu công chúa Daisy biểu diễn một bản nhạc.

Mà Thác Ngọc Mộ Dã không biết xuất phát từ mục đích gì, cũng không ngăn cản Tiểu Nho đi theo mình, ngược lại rất thích cảm giác có cô bé đi theo sau mình, thậm chí còn giới thiệu với vài người bạn rằng cô bé là bạn gái của mình, nhưng là Tiểu Nho rất vui vẻ.

Công chúa Daisy chào mọi người một tiếng rồi đi đến bàn piano trên đài, nghiêng đầu nhìn mọi người, lúc ánh mắt liếc đến cửa ra vào ở đại sảnh, đứng lúc nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần từ bên ngoài đi vào, theo sau còn có Đào Du Du vẻ mặt bị thương, trong lòng có chút không vui, cô ta lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh người chủ trì, nhận tiếp micro trong tay anh ta, rồi nói với mọi người: "Tuy rằng có rất nhiều người muốn tôi diễn một bản nhạc, nhưng theo tôi được biết, trong phủ Tổng thống này còn có một người đánh đàn piano thật giỏi, tôi nghĩ, do tôi bêu xấu trước, hy vọng có thể thưởng thức tài nghệ đánh đàn của vị tiểu thư này."

cô ta vừa dứt lời, mọi người bắt đầu bàn tán ồn ào, mọi người không biết công chúa Daisy đang nói đến vị tiểu thư này.

"Hy vọng mọi người có thể nhiệt liệt hoan nghênh quản gia của phủ Tổng thống là Đào Du Du lên biểu diễn." Lúc tất cả mọi người đang đoán mò, công chúa Daisy mỉm cười nói ra đáp án.

Đào Du Du vừa bước vào đại sảnh nên không biết xảy ra chuyện gì, về mặt cô mờ mờ nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy ánh mắt sắc bén của công chúa Daisy đang nhìn mình chăm chăm.

Được rồi, chuyện đánh đàn này cô đã từng học qua lúc đó khoảng bảy tám tuổi.

Nhưng bản nhạc này chỉ học qua một lần... đã muốn cô lên sân khấu biểu diễn, như vậy chẳng khác nào đùa với lửa.

cô luôn không thích đánh đàn, nhìn mấy nốt nhạc trên nhạc phổ như mấy con nòng nọc nhỏ, cô hận không thể vứt chúng nó vào trong nước thì lớn thành con cóc luôn.

Vũ Văn Vĩ Thần đi ở phía trước nghe thấy lời mời của công chúa Daisy, anh khẽ cau mày, quay đầu lại nhìn Đào Du Du đang mờ mờ, nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "Biết đánh đàn không?"

"Đàn bài 'sinh nhật vui vẻ' có tính không?" Đào Du Du không dám nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, chỉ nhỏ giọng trả lời.

"..." Vũ Văn Vĩ Thần chán nản, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô.

Ngay lúc Đào Du Du đang đầu tranh rối rắm, ánh mắt mọi người đang nhìn công chúa Daisy đều quay lại nhìn cô.

Trong lúc nhất thời, Đào Du Du cảm giác như mình bị ánh mắt của mọi người bắn thành tổ ong vò vẽ, hận không thể đào cái hang chui vào.

thật rõ ràng, công chúa Daisy muốn làm cô bị khó xử, nhưng cô không hiểu, vì sao cô ta phải làm như vậy, chẳng lẽ cô ta biết cô tiếp cận Vũ Văn Vĩ Thần để làm việc sao?

"cô ta không phải là nhân viên tạp vụ sao? Thế nào lại thành quản gia rồi?" Phía trước xuất hiện thêm một cô gái nhà giàu mới nổi nhìn Đào Du Du, la to.

"Câm miệng, cô ấy là đại quản gia của phủ Tổng Thống." cô gái này vừa hô lên một tiếng, thì bị bạn trai đứng bên cạnh quát lên, cô ta sợ tới mức nhanh chóng che miệng lại.

Được rồi, Đào Du Du biết lần này mình rất khó thoát, công chúa Daisy kêu gọi, cho dù thế nào cô cũng không thể từ chối, chỉ biết kiên trì đến cùng.

Bước chân đi đến sân khấu thật nặng, cô như thấy được ánh mắt của mọi người đang khinh bỉ.

Thác Ngọc Mộ Dã đứng cách cô không xa cũng đang ôm Tiểu Nho, về mặt hứng thú nhìn Đào Du Du đang bước vào sân khấu.

"Anh..." Đào Du Du chưa bước lên sân khấu, đã nghe thấy tiếng Tiểu Nho vui vẻ hô to.

Thác Ngọc Mộ Dã chớp mắt nhìn về phía sân khấu, trong lúc đó Đào Dục Huyền một thân áo tuxedo mà đen, trên cổ thắt nơ hình con bướm, về mặt lạnh nhạt đang đứng trước mặt công chúa Daisy, cậu lễ phép chào công chúa Daisy trước, sau đó kiễng chân lên nhận lấy micro trong tay công chúa Daisy, nhìn về phía mọi người bên dưới sân khấu, giọng nói trầm ổn vang lên: "Cảm ơn công chúa Daisy đã coi trọng mẹ tôi, chỉ là mẹ tôi hiện tại là đại quản gia của phủ Tổng Thống, bây giờ còn đang trong giờ làm việc, thật sự không thể biểu diễn vì mọi người được, cho nên Đào Dục Huyền tôi, sẽ thay mẹ tôi biểu diễn một bản nhạc cho mọi người thưởng thức. Từ nhỏ Đào Dục Huyền tôi được mẹ dạy đánh đàn piano, mặc dù kỹ thuật đánh đàn không bằng một phần mười của mẹ, nhưng cũng mong muốn biểu diễn một bản nhạc để giúp vui cho mọi người, coi như vì công chúa Daisy mà thả con tép bắt con tôm, mong rằng mọi người có thể ủng hộ, cảm ơn mọi người."

nói xong, cậu lễ phép cúi đầu chào mọi người, sau đó xoay người đi về phía đàn piano.

Mạc Lâm vừa mới nhảy múa với Đào Dục Huyền nhưng không ngờ cậu bé này có dũng khí lớn như vậy, có thể trong trường hợp nguy hiểm này không sợ này lên sân khấu giải vây cho mẹ, cô cảm thấy bội phục sâu sắc, lập tức vỗ tay cổ vũ.

Những người còn lại nghe thấy tiếng vỗ tay, lập tức vỗ tay ào ào tán thưởng, coi như ủng hộ Đào Dục Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Dưới đài, Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ Đào Dục Huyền sẽ làm như vậy, anh đang định lên giải vây cho Đào Du Du. Bây giờ nhìn thấy Đào Dục Huyền khí thế bừng bừng ngồi trước đàn piano, nhưng nhìn không được muốn thưởng thức con trai thiên tài của anh có thể làm ra việc gì.

Kỳ thật, đừng nói là đánh đàn, chỉ cần Đào Dục Huyền vừa nói những lời này, cũng không thể làm cho người khác tin được đây là những lời xuất phát từ miệng của một cậu bé bốn tuổi.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt, vênh tai lên, chuẩn bị nghe một cậu bé có khí thế bất phàm này có thể đàn ra cái gì.

Công chúa Daisy về mặt khinh thường đứng một bên, chờ Đào Dục Huyền đàn lên nốt nhạc thứ nhất.

Đào Dục Huyền ngồi trước đàn piano, hít sâu một hơi, hai tay nhẹ nhàng đặt trên phím đàn, lúc tất cả mọi người bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe, đột nhiên hai bàn tay nhỏ bé của cậu đánh trên phím đàn, trong lúc nhất thời, một loạt tạp âm vang lên trong đại sảnh, trong chớp mắt, tất cả mọi người đều bật kín lỗ tai.

“Đây là cái gì vậy? Đây không phải đang làm loạn sao?”

“Đào quân gia này sao không trông coi con của mình, sao trong bữa tiệc quan trọng như vậy lại để con trai mình làm loạn chứ.”

“Con tưởng rằng cậu bé này có bản lĩnh lớn bao nhiêu, thật sự không được dạy dỗ tốt.”

“Rốt cuộc là Đào quân gia quản lý đứa nhỏ này thế nào.”

“.....”

“.....”

Âm thanh phê bình Đào Dục Huyền liên tục vang lên, Đào DU Du nghe những âm thanh này, trong lúc nhất thời xấu hổ không chịu được, cô đẩy đám người chuẩn bị xông lên sân khấu kéo Đào Dục Huyền xuống.

Nhưng cô vừa đi được vài bước, tay cô lại bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại.

cô quay đầu, nhìn thấy người kéo tay cô không phải ai khác, đúng là Vũ Văn Vĩ Thần mặt lạnh, anh nhìn về mặt sốt ruột của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Vũ Văn Vĩ Thần biết, tuy Đào Dục Huyền còn nhỏ, nhưng tâm trí lại vô cùng thành thực, cậu bé làm như vậy nhất định có lý do riêng của mình, anh tin rằng cậu bé có thể xử lý tốt.

Hơn nữa, cho dù có lên đó náo loạn, chỉ cần có thể giải vây cho Đào Du Du, cũng không quan hệ.

Ngay lúc mọi người đang phiền hà Đào Dục Huyền gây nên tiếng ồn, đột nhiên tiếng ồn này ngừng lại, chỉ tạm ngừng nửa giây, sau đó tiếng nhạc du dương phiêu lãng vang lên giữa buổi yến tiệc.

Ánh mắt mọi người hoảng sợ tập trung nhìn vào Đào Dục Huyền, chỉ thấy cậu hơi nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên, hoàn toàn không nhìn đến phím đàn, ngón tay xinh đẹp lại nhảy nhót trên phím đàn, nếu không tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe, ai cũng sẽ không nghĩ đến, tiếng đàn du dương động lòng người lại phát ra từ một đứa trẻ bốn tuổi.

Điều khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên nhất là bản nhạc này, họ chưa từng nghe qua.

Đào Du Du cũng bị tiếng nhạc này làm cho giật mình, đây là con trai của cô sao?

cô nhớ là cô chưa từng đưa cậu bé đi học đánh đàn piano, sao cậu lại có thể đàn tốt như vậy.

Tuy rằng kỹ năng đánh đàn của cô rất tệ, nhưng mà trình độ xem xét và thưởng thức vẫn phải có, trình độ này của Đào Dục Huyền, còn lợi hại hơn so với Beethoven hoặc Chopin. Nhưng nhìn vào tất cả các nghệ sĩ trên thế giới, ngoại trừ những nghệ sĩ piano hàng đầu ra thì quả thực rất khó tìm được người có tài năng biểu diễn như vậy.

Con của anh nếu không phải là một thiên tài đặc biệt, như vậy nhất định là bị quỷ nhập rồi.

Đây cũng khó tránh khỏi hoảng sợ.

cô thật sự không thể tin được khúc nhạc này là do con trai cô đàn.

thật không thể tin.

Còn có một người giống như Đào Du Du không thể tin được sự thật trước mắt này, cô không phải là ai khác, đúng là người bạn nhảy lúc nãy của Đào Dục Huyền, bây giờ đang là người đẹp đứng bên cạnh Lý Trường Dũng - Mạc Lâm.

Lúc Đào Dục Huyền đàn nốt nhạc đầu tiên, cô khiếp sợ trừng to hai mắt, tiếp tục lắng nghe, một lúc lâu sau nước mắt lưng tròng.

"Doãn Trạch..." Môi run run nhẹ nhàng gọi tên người mà ngày đêm cô nhớ thương. không đợi đến lúc Đào Dục Huyền diễn xong, cô nhanh chóng chạy lên sân khấu.

"Mạc Lâm, em làm gì vậy?" Lý Trường Dũng đứng bên kia cũng cảm giác được Mạc Lâm có điểm không thích hợp, ông ta nắm lấy tay cô, lập tức kéo về phía mình.

"Đây là khúc nhạc Doãn Trạch viết tặng tôi, trên đời này ngoại trừ anh ấy ra, không có ai biết bài nhạc viết tay này, cậu bé nhất định là quen biết Doãn Trạch, ông buông tôi ra, tôi muốn đến hỏi cậu bé ấy..." Mạc Lâm giãy giụa muốn thoát khỏi Lý Trường Dũng, nước mắt không kiềm nén nổi chảy dài trên má.

"Em điên rồi sao? Doãn Trạch đã qua đời trong vụ nổ kia rồi, đứa nhỏ này mới vài tuổi, làm sao cậu bé ấy có thể quen biết Doãn Trạch." Lý Trường Dũng ôm lấy Mạc Lâm, không để cô lộn xộn.

"Buông tôi ra, tôi muốn đến hỏi cậu bé..." Nhưng Mạc Lâm hoàn toàn không tin những gì ông ta nói, cô tiếp tục giãy giụa muốn trốn thoát sự giam cầm của ông ta.

Đúng lúc này, Đào Dục Huyền đã biểu diễn xong. Cậu cầm lấy micro lên, sau đó đi đến trước mặt quan khách dưới đài nói: "Dục Huyền bêu xấu, mong là sẽ không làm bẩn tai các ông bà cô chú dì anh chị, cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Bản nhạc viết tay này chắc mọi người chưa từng nghe qua, đây là của một người chủ đưa cho Dục Huyền, chú ấy nói với Dục Huyền, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải biểu diễn cho dì xinh đẹp nghe, hơn nữa còn nói với dì ấy, mặc kệ bọn họ có cách xa bao nhiêu, thì tim của chú ấy đều có hình bóng của dì. Cảm ơn mọi người."

nói xong, cậu quay đầu nhìn về phía công chúa Daisy với vẻ mặt không thể tin được, rồi nói: "Xin mời công chúa Daisy bên dưới lên biểu diễn cho mọi người xem."

Sau đó, làm động tác "mời" đối với công chúa Daisy, ý bảo cô có thể bắt đầu.

Nếu nói, công chúa Daisy tràn đầy lòng tin khi ở trên sân khấu, nhưng sau khi xem Đào Dục Huyền biểu diễn xong, cô ta hoàn toàn không có dũng khí đứng trước đàn dương cầm.

cô ta đã từng là bông hoa vinh dự của đất nước, trong thế giới của cô, chưa từng xuất hiện đối thủ về biểu diễn piano.

Vốn tưởng rằng sẽ làm cho Đào Du Du xấu hổ một trận, nhưng không nghĩ đến ngay cả cơ hội giao thủ với Đào Du Du cũng không có, bị con trai của cô giết chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131

Mãi cho đến khi bóng Đào Dục Huyền biến mất trên sân khấu, mọi người mới từ trong âm nhạc tuyệt vời này khôi phục lại tinh thần, trong chớp mắt, trong đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay thật lớn.

Đào Dục Huyền đi ra sau sân khấu, thì nhìn thấy bóng lưng Lý Trường Dũng đỡ Mạc Lâm đi vào sảnh yến tiệc, nhìn tư thế của bọn họ có thể thấy được, Mạc Lâm không tự nguyện đi cùng ông ta.

Gương mặt nhỏ nhỏ nhất thời mờ mịt, trong mắt cậu bắn ra tia lạnh lẽo sắc bén, cước bộ dưới chân đuổi theo Mạc Lâm.

Đáng tiếc cậu vừa chạy được một nửa đoạn đường, Đào Du Du từ trong đám người nhảy ra ôm cậu lại: "Dục Huyền, con muốn đi đâu?"

"Buông con ra." Đào Dục Huyền giọng nói lạnh như băng ra lệnh.

Đào Du Du bị giọng nói lạnh như băng của con trai dọa sợ hãi, lập tức dừng lại một chút, sau đó nhanh tay ôm cậu đến một góc khuất không người.

"Buông con ra, mẹ làm gì?" Đào Dục Huyền liên tục giãy giụa. Âm thanh nón nót vang lên giống như đứa nhỏ làm việc gì sai sắp bị mẹ đánh vào mông.

"Con có biết lúc nãy con xông lên sân khấu suýt hù chết mẹ rồi không?" Sau khi vào góc khuất, Đào Du Du gắt gao ôm Đào Dục Huyền vào lòng, giọng nói hơi nghẹn ngào.

Những lời nói khinh thường của những người kia vang lên trong đầu cô, nếu không phải Đào Dục Huyền đàn một bản nhạc làm mọi người khiếp sợ, cô thật sự không biết Ngã Cẩm Thị, Vũ Văn Vĩ Thần và công chúa Daisy sẽ trừng phạt tên tiểu tử quấy rối này như thế nào.

Chỉ trong chớp mắt, Đào Du Du biết mình là một người mẹ vô dụng, hoàn toàn không có năng lực bảo vệ con trai mình, thậm chí con trai mình còn phải đến giải vây cho mình nữa.

Người làm mẹ như cô thật vô dụng biết bao, chẳng những không có khả năng bảo vệ tốt con mình, thậm chí bởi vì cô, khiến cho con mình trở thành người bị chỉ trích.

cô có thể nhìn thấy vẻ mặt tức giận của công chúa Daisy sau khi nhìn xem Đào Dục Huyền đánh đàn. cô không biết công chúa Daisy có thể khoan dung

mà tha thứ cho tên nhóc vẫn luôn kiêu ngạo về khả năng siêu việt của nó hay không, nếu không làm được thì sao cô ta có thể tới trả thù cô?

“Ách...” Đào Dục Huyền nghe được giọng nói nghẹn ngào của Đào Du Du, trong lúc nhất thời cũng sững sốt, biết cô lo lắng cho mình, trong lòng có một chút không đành lòng, sau đó vươn bàn tay ọp ẹp nhỏ bé vỗ về lưng cô, rồi nói: “Con không muốn mẹ bị thất thố.”

“Đứa bé ngốc, cảm ơn con đã bảo vệ mẹ, sau này đừng làm như vậy nữa, mẹ cũng không biết con biết đàn dương cầm, khi nào thì lên lút học?” Đào Du Du nghe Đào Dục Huyền nói như vậy, lập tức đem nước mắt tràn mi thu về, sau đó khịt khịt mũi, rồi nâng gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé lên hỏi.

“A chuyện này...Ha ha...Chính là con ở trường...có cô giáo dạy đàn dương cầm thôi... Vì vậy mẹ buông con ra đi, con đi tìm Tiểu Nho chơi đùa...”

Nghe Đào Du Du hỏi mình về chuyện đàn dương cầm, Đào Dục Huyền cười ha hả nói cho có lệ, sau đó tránh khỏi cái ôm của Đào Du Du, rồi chạy về phía bên kia.

“Con...” Đào Du Du nhìn theo bóng lưng Đào Dục Huyền, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

cô bị kịch phát hiện, mình càng ngày càng không hiểu đứa con trai này rồi.

Đào Dục Huyền chạy một hơi ra bên ngoài sảnh yến tiệc, chạy đến trước cửa phủ Tổng thống, nhìn thấy chiếc xe Cadillac màu xám bạc chạy qua mặt cậu, biến mất trong bóng đêm mờ mịt....

Yến tiệc vẫn náo nhiệt như trước, công chúa Daisy vì biểu hiện của Đào Dục Huyền nên không dám ngồi vào đàn dương cầm, Ngã Cẩm Thi nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của công chúa Daisy, bà cũng biết thực lực của công chúa Daisy, tuyệt đối không liều mạng với Đào Dục Huyền, vì vậy liền ám chỉ người chủ trì giải vây giúp cô ta.

Sau đó, người chủ trì nói với mọi người chơi một trò chơi để giải trí.

Hai mươi cô gái xinh đẹp lên tiếng từ sau sân khấu đi ra, sau đó đi đến bậc thềm trước mặt mỗi người, trên tay mỗi cô gái đều cầm một hộp gắm màu đỏ, trong đó có rất nhiều quả cầu thủy tinh có màu sắc khác nhau.

Người chủ trì nói với mọi người, ở trong cái hộp này, có hai quả cầu thủy tinh màu đỏ, mỗi người có thể lấy ra một viên, có thể đưa quả cầu này cho người khác, nếu hai bên đều không có người yêu, chưa từng kết hôn, chính là duyên phận trời đã định trước, có thể giành được một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Còn lại nếu không lấy được quả cầu thủy tinh màu đỏ, nếu có thể lấy được quả cầu thủy tinh màu hồng nhạt, sẽ có quà tặng tuyệt đẹp.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều tò mò về trò chơi này, ào ào tiến vào tham gia.

Tiểu Nho ôm cổ Thác Ngọc Mộ Dã ngọt ngào ngây thơ nói: “Chú, chúng ta lấy một quả cầu được không?”

Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên, nhưng vẫn cười nói với cô bé: “Được.”

Đoạn đối thoại của hai người làm Vũ Văn Vi Thần đứng cách đó không xa nghe được, ánh mắt sắc bén nhìn đến Tiểu Nho và Thác Ngọc Mộ Dã, dùng ánh mắt cảnh cáo anh ta: “Cậu dám có chủ ý với con gái tôi thử xem....”

Thác Ngọc Mộ Dã cũng không nghĩ nhiều, đón nhận ánh mắt của Vũ Văn Vi Thần, nhin không được cười tà ác, bắn trở về, “Anh không thấy được con gái anh đang quần lấy tôi sao?”

Vũ Văn Vi Thần tức giận đến muốn ôm lấy Tiểu Nho từ trong lòng cậu ta về.

“Ai dạy con gái cô?” Minh không thể hành động, Vũ Văn Vi Thần đành nhỏ giọng hỏi Đào Du Du đang đứng bên cạnh.

“Ách...Thế nào?” Đào Du Du hơi ngạc nhiên, không hiểu anh muốn nói gì.

Nhìn theo ánh mắt Vũ Văn Vi Thần về phía Tiểu Nho, cô lập tức nở nụ cười: “không hổ danh là con gái của tôi nha, ánh mắt thương thức soái ca đều giống nhau.”

“Đào Du Du, cô muốn chết sao?” Sau khi Vũ Văn Vi Thần nghe Đào Du Du nói, sự tức giận trên mặt càng rõ ràng hơn.

“Tôi lại thế nào?” Vô duyên vô cớ bị uy hiếp, Đào Du Du cảm thấy thật không còn gì để nói, cô tức giận liếc mắt nhìn Vũ Văn Vi Thần một cái, không hiểu anh đang khó chịu chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Rất nhanh, có một cô gái cầm cái hộp đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, anh tùy ý đưa tay vào lấy, sau đó cầm một viên lên, cúi đầu nhìn qua, quả nhiên giống như anh dự đoán.

Sau khi cô gái nhìn nhìn thấy quả cầu thủy tinh màu đỏ trong tay Vũ Văn Vĩ Thần, lập tức hô lớn: “Chúc mừng ngài Tổng Thống của chúng ta đã lấy được quả cầu thủy tinh màu đỏ.”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn lên tay Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó người chủ trì trên sân khấu nói: “Xem ra cũng cảm thấy đã đến lúc ngài Tổng Thống tìm một nữ chủ nhân cho phù Tổng Thống rồi, nhưng mà không biết ai sẽ may mắn bắt được quả cầu thủy tinh màu đỏ đây, cô ấy là người có đủ tư cách trở thành nữ chủ nhân của phủ Tổng Thống không? Quê bối đêm nay có thể bảo vệ được không?”

Ngay lúc người chủ trì vừa dứt lời, lập tức nghe được giọng nói của một cô gái hô lớn: “Chúc mừng công chúa Daisy là chủ nhân của quả cầu thủy tinh màu đỏ.....”

Trong chớp mắt, Đào Du Du bị một màn này dọa sợ hãi.

Có cần phải trùng hợp như vậy không?

Sự thật này làm cho người khác nghĩ đến bên trong còn có một màn đen tối.

Cùng lúc này Tiêu Nhã Hinh cũng tham gia trò chơi này lấy được một quả cầu thủy tinh trong suốt, trong một khắc cô nghe công bố đáp án, nhin không được bữu môi khinh thường nói: “Loại trò chơi lừa bịp này chỉ có thể lừa được đứa trẻ ba tuổi.”

Nói xong, cô phát hiện không biết từ lúc nào Đào Dục Huyền đã đứng bên cạnh mình, vì vậy đẩy nhẹ vai cậu bé: “Cậu nói có đúng không?”

“Tôi đã bốn tuổi rồi.” Đào Du Huyền đang trầm tư bị Tiêu Nhã Hinh đẩy một cái, cậu rất khó chịu ngẩng mặt lên, u oán nhìn cô, sau đó lại thu hồi tầm mắt, tiếp tục lâm vào trầm tư.

.....

“Ha ha, Tổng Thống, chúc mừng ngài, tôi... Tôi không thể giúp ngài, đây là ý trời, có phải không?” Đào Du Du nhìn quả cầu thủy tinh nhỏ trong tay Vũ Văn Vĩ Thần, bày ra vẻ mặt lực bất tòng tâm.

“Hừ.... Ai nói không giúp được?” Vũ Văn Vĩ Thần phản đối hừ nhẹ một tiếng, sau đó nắm lấy tay Đào Du Du kéo lên sân khấu.

Lúc này, người chủ trì muốn mời Vũ Văn Vĩ Thần và công chúa Daisy lấy được quả cầu thủy tinh màu đỏ lên sân khấu, đã nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần bước lên sân khấu trước.

“Xem ra ngài Tổng Thống của chúng ta gấp đến độ muốn lên phát biểu cảm nghĩ về mối nhân duyên trời ban này rồi.” Ngài chủ trì nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần khí thế hiên ngang bước lên sân khấu, hơi kích động nói.

Nhưng mà anh ta không hiểu vì sao Vũ Văn Vĩ Thần lên phát biểu cảm nghĩ còn dẫn theo quần gia của mình chứ?

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần lên sân khấu, vẫn nắm tay Đào Du Du không buông.

Nhận lấy micro trong tay người chủ trì, trước tiên anh mỉm cười cúi đầu chào mọi người, sau đó nói: “Trò chơi này rất thú vị, nhưng mà, làm cho mọi người hơi tiếc nuối, vì sao hết lần này đến lần khác người lấy được quả cầu màu đỏ lại là tôi? Nếu ở lập trường là người đàn ông độc thân còn lại, nhất định sẽ có một đoạn nhân duyên tốt đẹp.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Ngã Cầm Thị dưới sân khấu cũng biến sắc, loại dự cảm xấu tràn ngập trong lòng.

“Tin tưởng trước khi giới thiệu qua công chúa Daisy, nhất định mọi người đều biết rõ vị Đào quân gia bên cạnh tôi rồi. Như vậy, trong lòng tôi cũng không thể gạt mọi người, sở dĩ tôi nói tôi là người không hợp với vị trí chủ nhân của quả cầu pha lê màu đỏ, là vì tôi đã có người trong lòng rồi. Trong mọi người ở đây, không ít người đều nghe qua vị quân gia này của tôi, không sai, theo lẽ thường, tôi không nên muốn một cô gái trẻ tuổi đảm nhiệm chức quân gia bên cạnh tôi, nhưng mà mọi người đều biết, loại duyên phận này thật kỳ diệu. Chúng tôi quen biết nhau ở phủ Nghị Trưởng của Thành Quốc, khi đó cô ấy đúng lúc làm quân gia của phủ Nghị Trưởng. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, thì bị vẻ bề ngoài thuần khiết động lòng người của cô ấy hấp dẫn, từ đó về sau, bản thân lâm vào bể tình không kim chế nổi. Sau đó tôi gặp ngài Nghị Trưởng nói với ngài ấy tôi yêu mến vị quân gia này, thì giúp tôi hoàn thành ước nguyện, đồng ý lời cầu xin của tôi cho cô ấy đến phủ Tổng Thống ở Thương Quốc. Như thế, có thể nói một màn ngày hôm nay, định không nghĩ cho mọi người biết chuyện này sớm, nhưng mà bây giờ tôi ngẫu nhiên lấy được quả cầu thủy tinh màu đỏ, vì không muốn phụ lòng công chúa Daisy, vì vậy tôi chỉ có thể nói ra sự thật. Cuối cùng, xin chúc cho công chúa Daisy sớm ngày tìm được chân mệnh thiên tử...” Vũ Văn Vĩ Thần nói một mạch lưu loát, không chút xiu suy nghĩ, lưu loát trôi chảy như học thuộc lòng.

Đào Du Du nghe anh nói mình thuần khiết động lòng người, cùng nói với anh rơi vào bể tình, làm cô nổi da gà suốt chút rơi đầy trên mặt đất.

Trong đầu hiện lên hình ảnh về mặt anh uy hiếp cô, khinh bỉ cô, mắng cô.

Sao anh ta không đi làm diễn viên? Công phu biểu diễn này cùng với khả năng học thuộc lòng, có thể trực tiếp lấy được ảnh đế Oscar hay không?

Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, dưới khán đài vang lên một tràng tiếng vỗ dài, trong chớp mắt sắc mặt công chúa Daisy biến thành màu gan heo.

cô cảm thấy loại đùa giỡn này vô cùng xấu hổ, nhưng mình là công chúa, thời gian tu dưỡng ở bên ngoài nói với cô rằng, bây giờ cần phải trấn định, cô phải bày ra phong thái của một công chúa.

Vì vậy, giờ phút này, trên mặt cô lập tức nở nụ cười ôn nhu.

Đào Du Du bị Vũ Văn Vi Thần làm công cụ lợi dụng, giờ phút này áp lực trong lòng rất lớn, cô có thể cảm nhận được ánh mắt ghen ghét của vài cô gái bên dưới khán đài phóng về phía mình, những ánh mắt đó như đang nói: "dựa vào cái gì? hoàn cảnh bản thân của không hề hách, có phải mất ngài Tổng Thống bị mù rồi không?"

Bị ánh mắt oán giận của mọi người nhìn đến làm cô không được tự nhiên, Đào Du Du nhìn không được cả người run rẩy. Vũ Văn Vi Thần cảm giác được tay cô hơi run, thoáng dùng sức nắm chặt tay cô, lúc ánh mắt cô nhìn về phía anh, anh cho cô một ánh mắt nồng nàn yên tâm.

Được rồi, không biết ánh mắt này của anh có tác dụng gì, nhưng cô biết mình không có đường lui, ánh mắt công kích của mọi người đều vây quanh cô, lòng của cô cũng dần dần bình tĩnh lại, cơ thể từ từ thả lỏng, không bao lâu sau, khóe môi lộ ra một tia mỉm cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

“Này cậu bé, bây giờ là tình huống gì? Mẹ cậu từ khi nào trở thành người yêu của Tổng Thống rồi vậy?” Tiêu Nhã Hinh đối với một màn quỷ dị phát sinh này không nhìn được tò mò kéo kéo Đào Dục Huyền hỏi.

“Xem ra sức quyến rũ của người phụ nữ này lớn hơn tôi nghĩ.” Đào Dục Huyền không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Nhã Hinh, chỉ nói một câu ý vị sâu xa, khóe miệng còn nhếch lên một tia mỉm cười hóm thú.

“Này.....Tôi nói với cậu đây, cậu có thể nhìn tôi được không?” Tiêu Nhã Hinh bị Đào Dục Huyền chọc giận, cô rất khó chịu dùng một tay xoa người Đào Dục Huyền lại, để cho cậu bé nhìn mình.

“Cô là người đẹp sao? Tôi làm gì mà nhìn cô?” Đào Dục Huyền có chút không kiên nhẫn gỡ tay cô ra, cất giọng đều đều nói.

“Cậu.....Cậu đây là có ý gì? Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ cậu cảm thấy tôi không đẹp sao?” Tiêu Nhã Hinh rất bi thương khi Đào Dục Huyền hỏi mình vấn đề người đẹp, cô hơi tức giận hỏi ngược lại Đào Dục Huyền.

“Sao cô lại giống Tiểu Nho thế? Mỗi ngày tự lừa gạt bản thân, nói mình là mỹ nữ, rất thích sao?” Đào Dục Huyền rất không nể mặt liếc mắt nói.

“Đào Dục Huyền, cậu có tin tôi giết cậu không? Tin hay không? Tin hay không?” Đào Dục Huyền nói giọng đều đều tổn thương thật sâu đến Tiêu Nhã Hinh, cô nhảy lên lớn tiếng uy hiếp.

“Giết tôi? Chẳng lẽ ngày mai cô không muốn đi chơi rồi sao?” Ai ngờ Đào Dục Huyền hoàn toàn bất động, cậu chỉ mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Tiêu Nhã Hinh đang giương nanh múa vuốt, sau đó thân nhiên nói.

“Tôi.....” Bị chọc đến điểm yếu, Tiêu Nhã Hinh hung tợn kiêu ngạo lúc này lập tức biến mất, cái miệng nhỏ nhắn úy khuất vênh lên thật cao.

Nhìn thấy vẻ mặt bức tức của Tiêu Nhã Hinh, Đào Dục Huyền thiện lương bỏ sung thêm một câu: “nhưng mà trong căn nhà này, quả thật không tìm thấy người nào đẹp hơn cô, cho nên tạm thời cô là người đẹp nhất đi.”

“thật vậy không?” Tiêu Nhã Hinh vừa mới bị Đào Dục Huyền đã kích nên hơi nửa tin nửa ngờ.

“không tin cũng được, tôi đi tìm bà cô ngoại, mệt rồi, về nhà ngủ đây.....” Nhìn thấy bữa tiệc đêm nay cũng sắp kết thúc, Đào Dục Huyền nói xong hai tay nhàn nhả dứt vào túi quần, sau đó tiêu soái đi về phía Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện.

Vợ chồng Ngô Định Thiện lúc này đang trong trạng thái ngạc nhiên khi Vũ Văn Vi Thần tuyên bố tin lúc này, nhìn thấy Đào Dục Huyền vẻ mặt mệt mỏi đi đến, cậu muốn về nhà, bọn họ lập tức ôm lấy Đào Dục Huyền, sau đó tìm được Tiểu Nho, cảm ơn Thác Ngọc Mộ Dã đã giúp đỡ Tiểu Nho, sau đó cả gia đình yên lặng biến mất khỏi bữa tiệc.

“Chúng ta không nói chào tạm biệt với mẹ sao?” Tiểu Nho vừa ôm Đào Tú Quyên vừa cất giọng ngây thơ hỏi.

“Bây giờ mẹ con đang rất bận, không có thời gian nói chào tạm biệt với chúng ta.....” Đào Tú Quyên vừa dụ dỗ Tiểu Nho, vừa đi về phía trước.

.....

Tiệc tối còn chưa kết thúc, nhưng mà một tin tức bùng nổ đã làm cho mọi người cảm thấy rất có giá trị.

thật không ngờ Tổng Thống của bọn họ lại yêu thương quân gia đã có hai đứa con, tin tức này mặc kệ đối với người có quan hệ với Tổng Thống, ngoài mặt vẫn duy trì thái độ vui vẻ nhưng sau lưng lại nói xấu, đều là một cái hố bom không nhỏ.

Sau nửa đêm lại yên tĩnh.

Ngà Cẩm Thị ngồi trong phòng làm việc Tổng Thống, về mặt âm trầm.

“không chuẩn bị giải thích với mẹ về chuyện vừa xảy ra sao?” Đối với Vũ Văn Vi Thần vẫn trầm mặc, giọng nói của bà ta ẩn chứa tức giận.

“không phải ở trong yến tiệc đã nói rồi sao?” Vũ Văn Vi Thần không đồng ý liếc mắt nhìn mẹ mình, rồi nói.

“Bây giờ đối với mẹ con cũng bày ra bộ mặt này sao?” Ngà Cẩm Thị rất không hài lòng với thái độ của Vũ Văn Vi Thần, bà mở to hai mắt nhìn con trai mình, dường như chỉ cần nhìn về mặt của anh nhìn ra anh thay đổi gì không.

“Nếu mẹ không làm vậy với con, thì con cũng không làm vậy với mẹ.” Anh nhìn ngược lại Ngà Cẩm Thị, về mặt Vũ Văn Vi Thần hơi lạnh lùng, tạm dừng một chút, anh lại nói tiếp: “Con nhớ năm đó con bị người ép buộc tranh cử chức Tổng Thống, người đã nói khi con lên làm Tổng Thống, người sẽ không nhúng tay vào cuộc sống của con, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?”

Ngà Cẩm Thị bị Vũ Văn Vi Thần nhắc đến chuyện trước kia sắp mặt lập tức tái mét, môi bà run nhẹ nói: “Cho nên.Con chống lại quyết định của mẹ, mới làm như vậy?”

“không hoàn toàn đi, nói không chừng, con thật sự rất thích Đào Du Du.” nói đến chỗ này, về mặt Vũ Văn Vi Thần đang lạnh lùng dần dần dịu xuống, giọng nói cũng dịu đi.

“Mẹ sẽ không để người phụ nữ này trở thành vợ của con trai mẹ.” Ngà Cẩm Thị thái độ kiên quyết, giọng nói lạnh đi.

“Con nói rồi, bây giờ tất cả không phải do mẹ làm chủ. Con muốn ngày mai công chúa Daisy sẽ về nước, nếu mẹ ở Thương Quốc không có việc gì quan trọng, con sẽ sắp xếp máy bay đưa mẹ và công chúa Daisy rời đi.” Vũ Văn Vi Thần không chút để ý đến thái độ của bà, mặt không đổi sắc nói.

“Con.” Vũ Văn Vi Thần không khách khí hạ lệnh đuổi khách khiến Ngà Cẩm Thị tức giận không thể chịu được, bà không thể tưởng tượng được con trai mình chính tay bà đã nuôi dưỡng thành Tổng Thống lại đối xử với bà như vậy.

“Thời gian không còn sớm, con đi ngủ trước, mẹ tùy tiện.” Vũ Văn Vi Thần hoàn toàn mặc kệ Ngà Cẩm Thị tức giận, anh ném lại một câu, sau đó tự nhiên đi đến cửa, biến mất ngoài thư phòng, để lại Ngà Cẩm Thị trong phòng làm việc tức giận đến run người.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, theo như lời Vũ Văn Vi Thần, công chúa Daisy ngồi máy bay tư nhân của mình rời khỏi Thương Quốc.

Mà Ngà Cẩm Thị cũng rất tức giận, nên rời đi.

trên máy bay, sắc mặt Ngà Cẩm Thị luôn rất khó coi. Trợ lý bên cạnh dè dặt cẩn thận hầu hạ.

“Phu nhân, ngài rời đi vào lúc này, không sợ Tổng Thống và quân gia quan hệ trực tiếp càng thêm thân mật hơn sao?” Biết trong lòng Ngà Cẩm Thị đang phiền chuyện gì, trợ lý nhỏ giọng hỏi.

“Hừ, cho dù Vi Thần thích Đào Du Du kia thì sao?” Ngà Cẩm Thị hừ lạnh, khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134

“Ý của ngài là gì?” Trợ lý có chút không hiểu nhìn về phía Ngà Cẩm Thị.

“Chẳng qua là nó lấy Đào Du Du kia ra uy hiếp tôi để trả thù năm đó tôi ép buộc nó tranh cử chức Tổng Thống, chờ sau khi nó chơi chán rồi, sẽ xong việc thôi.” Ngà Cẩm Thị nói xong, tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần.

.....

Phủ Tổng Thống bởi vì tiến bước hai vị Phật lớn, trong chớp mắt yên tĩnh trở lại.

Cũng bởi vì nguyên nhân đêm qua Vũ Văn Vĩ Thần đã thông báo với mọi người, nên địa vị trong phủ Tổng Thống của Đào Du Du có sự thay đổi lớn.

Vì vậy từ sau chuyện này, Đào Du Du xem như hoàn toàn nhàn rỗi.

Giữa trưa, Vũ Văn Vĩ Thần xử lý xong công việc thì đi đến phòng ăn, lúc này Đào Du Du đã chờ sẵn trong này để phục vụ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không trao đổi gì nhiều hơn, sau đó Vũ Văn Vĩ Thần ngồi xuống trước bàn ăn.

Bên kia, Đào Du Du bật bộ đàm phân phó người mang thức ăn lên, sau đó nhìn thấy vài người hầu bưng thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị lên.

"Cùng ngồi xuống ăn đi." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thức ăn trước mặt, nhưng cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

"Cái gì?" Anh ta vừa mới nói với cô sao?

Đào Du Du phản ứng chậm chạp làm Vũ Văn Vĩ Thần duỗi tay ra, một tay bắt được cổ tay cô, sau đó khẽ kéo về phía bàn ăn, ánh mắt ý bảo cô ngồi xuống, tiếp đó nhỏ giọng nói bên tai cô: "Chẳng lẽ cô muốn mọi người thấy chúng ta đang giả vờ yêu nhau sao?"

"Ách..." Được rồi, lúc này cô mới hiểu được dụng ý của anh, cô nói làm sao anh lại có lòng tốt như vậy, gọi cô ngồi xuống cùng ăn cơm với anh.

Sau khi Đào Du Du ngồi xuống, người hầu lập tức đưa bộ đồ ăn đến trước mặt cô.

một màn trảm mặc ăn com bắt đầu, đây là giầy vò Đào Du Du mà.

Vũ Văn Vĩ Thần vẻ mặt co quắp lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, bảo cô làm sao có thể ăn ngon miệng...

Bởi vì hôm nay thức ăn là món Trung, cho nên bộ đồ ăn tất cả đều màu tối từ chiếc đĩa, muỗng, dao nhỏ, nĩa tất cả đều được dọn lên đầy đủ.

Đào Du Du cầm chiếc nĩa lên, còn chưa cắt được miếng cải xanh trước mặt, trong tai nghe truyền đến giọng nói.

"Đào quản gia, Thác Ngọc tiên sinh đến đây."

"Là sao? Mau mời anh ta vào đây." Đào Du Du nghe vậy, lập tức trả lời, đồng thời buông nĩa ra, sau đó đứng lên.

"Là sao? Mau mời anh ta vào đây." Đào Du Du nghe vậy, lập tức trả lời, đồng thời buông nĩa ra, sau đó đứng lên.

"cô đi đâu đó?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy Đào Du Du đứng lên, lập tức giương mắt nhìn về phía cô.

"Ách... Cái kia... Tiên sinh Thác Ngọc Mộ Dã đến đây, tôi đi đón anh ta một chút." Đào Du Du nói xong, xoay người đi ra cửa phòng ăn.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bộ dáng Đào Du Du nhiệt tình hiếu khách, nhin không được mở miệng nói: "Đứng lại, tự cậu ta không đến đây được sao? cô làm gì muốn ra ngoài đón cậu ta?"

"Này..." Đào Du Du nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần đang bày ra bộ mặt khó chịu, không hiểu vì sao anh lại cản mình: "Bình thường có người đến phủ Tổng Thống, không phải đều là ra ngoài tiếp đón sao?"

"Là sao?" Vũ Văn Vĩ Thần dường như không chú ý đến điều này, vì vậy hơi nghiêng đầu, nhất thời ghen hờn.

"Tôi đi đây nha." Nhìn Vũ Văn Vĩ Thần không có ý muốn cản cô nữa, Đào Du Du xoay người bước đi.

"Trở về đây, từ hôm nay trở đi, đem quy củ này bỏ." Ai ngờ cô vừa đi được hai bước đã bị Vũ Văn Vĩ Thần quát, bắt buộc không cho cô đi.

"..." Đào Du Du không hiểu hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần bị thần kinh gì, thấy anh không cho phép mình đi, cô cũng không dám cãi lại, đành phải ngồi vào bàn chờ Thác Ngọc Mộ Dã đến phòng ăn.

không bao lâu sau, bóng dáng thon gầy cao ngất của Thác Ngọc Mộ Dã xuất hiện tại phòng ăn, anh liếc mắt nhìn thấy trên bàn ăn bày bộ đồ ăn vốn của Đào Du Du, vì vậy đặt móng ngồi vào vị trí của Đào Du Du rồi nói: "Biết tôi chưa ăn cơm trưa, nên chuẩn bị sẵn bộ đồ ăn này cho tôi à?"

Vũ Văn Vĩ Thần thấy thế, ngẩng đầu nhìn về phía anh ta nói: "Nếu cậu không ghét bỏ bị người khác dùng qua bộ đồ ăn, thì có thể ăn được."

"Ha?" thật không? Nhìn xem bộ dụng ăn này dường như đã được dùng qua. Là ai đã dùng qua? Đào quản gia sao?" Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Đào Du Du đang xấu hổ, cố ý hỏi.

"Ách..." Đào Du Du lo nghĩ đến anh ta đột nhiên nhìn về phía mình, trong lúc nhất thời trong lòng đầy khấn trương, không biết nên phản ứng thế nào.

"Nếu Đào quản gia đã dùng qua, trái lại tôi không để ý..." Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

"Cậu... Thác Ngọc thị của cậu không có com sao? Chạy để phủ Tổng Thống tìm com làm gì? Vũ Văn Vĩ Thần bị hành động của Thác Ngọc Mộ Dã làm cho chán nản, nhưng lại không quá tức giận, chỉ mặt đầy khó chịu nói.

"Tổng Thống, sao ngài ngày càng khó chịu vậy, Thác Ngọc thị chúng tôi không thiếu ăn, nhưng mà không có mùi vị như ở phủ Tổng Thống." Thác Ngọc Mộ Dã nhìn về mặt hờn dỗi của Vũ Văn Vĩ Thần, cố ý đề cao giọng nói.

Đào Du Du nhìn thấy biết rõ đây là bộ đồ ăn của mình, nhưng anh ta vẫn không e ngại dùng đến, nhất thời cảm thấy mặt ngày càng đỏ.

Tuy rằng bộ đồ ăn này cô chưa dùng đến, nhưng theo ý cô, Thác Ngọc Mộ Dã cũng không biết, vì vậy đây có thể nói Thác Ngọc Mộ Dã gián tiếp hôn cô sao?

Gào khóc.... Đây thật đúng là làm cho trái tim nhỏ bé đập không ngừng mà.

Vũ Văn Vĩ Thần bị Thác Ngọc Mộ Dã phản kháng làm cho tức giận, lập tức không có tâm tình ăn com, mà điều khiến anh khó chịu nhất là, lúc anh ngần ngừ sợ ý liếc nhìn về phía Đào Du Du, phát hiện cô đỏ mặt.

Trong lúc nhất thời anh thở cũng không ra hơi, người phụ nữ ngu ngốc này dám đỏ mặt trước người đàn ông khác, thật đúng là không xem trọng anh mà.

không được, nếu không chinh cô, thật đúng là sợ cô không hiểu ở đây ai mới là người quyết định.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du: "cô chuẩn bị tiếp tục đứng bên cạnh nhìn chúng tôi ăn com sao?"

"A..." Đào Du Du không hiểu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, không biết anh có ý gì.

"Giúp tôi gấp thức ăn." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, đưa chén com đến trước mặt cô, rồi ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

"Cái gì.....Cái gì?" Đào Du Du không thể tin được nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, không biết anh đang muốn nói cái quái gì.

"Cái gì cái gì? Cô không biết tôi không thích ăn cà rốt sao? Lấy cà rốt ra khỏi món cà rốt thái hạt lựu xào lẫn với hạt thông ra." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du đứng ngây ngốc, lập tức ra lệnh.

"Cái gì?" Đào Du Du nhìn Vũ Văn Vĩ Thần về mặt hoàn toàn gây sợ, cô hận không thể tát cho anh ta một cái bay đến Tây Ban Nha.

"Còn không nhanh một chút, chẳng lẽ cô muốn tôi đuổi tất cả mọi người trong phòng bếp?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du vẫn bất động, giọng nói ngày càng uy hiếp hơn.

"Vâng, đã biết." Đào Du Du bực bội không có cách nào khác, đành phải bước một bước nhỏ đến bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó bung đĩa cà rốt thái hạt lựu xào lẫn với hạt thông đi về phía bên kia.

"Cô muốn đi đâu?" Kết quả, cô vừa mới xoay người chưa cất bước đi, chợt nghe giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần truyền đến.

"Không phải ngài muốn lấy cà rốt ra sao? Tôi giúp ngài lấy ra một bên." Đào Du Du bực tức trả lời.

"Ngồi ở chỗ này lựa ra đi." Vũ Văn Vĩ Thần nói, đá cái ghế đến trước mặt cô, để cô ngồi xuống.

Lúc này, một người nữ giúp việc đem một bộ đồ ăn đến cho cô, thật tiện lợi để cô lựa những hạt cà rốt.

"Nếu Tổng Thống không thích ăn cà rốt, vậy để nhà bếp xào một đĩa khác không có cà rốt đi." Thác Ngọc Mộ Dã ngồi một bên thấy thế, lên tiếng.

Cũng không chỉ có vậy thôi sao. Anh ta thích gầy vò, chính mình trong công việc. Đào Du Du rất đồng ý liếc mắt nhìn Thác Ngọc Mộ Dã, sau đó trong lòng lại khinh bỉ Vũ Văn Vĩ Thần biết các hành hạ người khác.

"cô có biết hiện tại ở nhiều nước Châu Phi không có com ăn không? Chẳng lẽ cô không biết tiết kiệm là một đức tính tốt sao?" Vũ Văn Vĩ Thần nghe Thác Ngọc Mộ Dã nói, lấy giọng điệu của người cấp trên nói với Thác Ngọc Mộ Dã.

"A, tôi thế nhưng lại không biết ngài Tổng Thống của chúng ta có cuộc sống đơn giản như thế." Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy, hơi buồn cười nói.

"Này, cho cô lựa cà rốt ra, mà ánh mắt của cô lại nhìn chỗ khác? Nghiêm túc một chút..." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy thừa dịp anh không chú ý đến Đào

Du Du nhìn trộm Thác Ngọc Mộ Dã, vì vậy nhin không được lớn tiếng với cô.

“Tôi đang không phải rất nghiêm túc lựa ra sao?” Lúc này Đào Du Du hơi nén giận, cô không hiểu Vũ Văn Vĩ Thần kia rốt cuộc bị cái gì, vì sao phải cố ý làm khó dễ cô.

Anh ta không ăn cà rốt sao?

cô nhớ mỗi lần làm món ăn có cà rốt, cô chưa từng nghe anh ta nói anh ta không ăn cà rốt.

“Cậu còn chưa nói vì sao cậu lại chăm chỉ đến đây vậy, chẳng lẽ phủ Tổng Thống này có cái gì hấp dẫn cậu sao?” Lúc này Đào Du Du nhìn không rời mắt đĩa cà rốt thái hạt lựu xào lẫn với hạt thông, anh mới nhớ đến mục đích vì sao Thác Ngọc Mộ Dã đến đây.

“Đây là chuyện thứ nhất, còn chuyện thứ hai Tất nhiên là có một tin tức muốn nói với ngài Tổng Thống.” Lúc Thác Ngọc Mộ Dã nói “chuyện thứ nhất”, cô ý lấy ánh mắt nhìn Đào Du Du đang vui đùa vào lựa cà rốt, sau đó phát hiện sắc mặt Vũ Văn Vĩ Thần trở nên khó chịu, vì vậy bổ sung thêm một câu.

“Tốt nhất cậu nên báo cáo công việc cho tốt tôi mới tha thứ cho cậu đã đến quấy rầy giờ cơm trưa của tôi.” Vũ Văn Vĩ Thần cầm đôi đũa trong tay, bưng ly rượu vang lên uống một ngụm, sau đó bày ra vẻ mặt không chút để ý.

“Ngài Tổng Thống cũng biết tên công ty điện sản quốc tế Phúc Hằng phải không?” Thác Ngọc Mộ Dã thu lại ý cười đùa trên mặt, bắt đầu vào vấn đề chính.

“Chính là năm trước cơ quan thuế báo cáo vụ nộp thuế của trùm điện sản kia sao?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi có ấn tượng hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay tôi đến là có chuyện liên quan đến bọn họ muốn nói cho ngài biết.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, cầm lấy khăn trước mặt lau miệng, nghiêm mặt nói.

“Chỉ là một công ty bất động sản nhỏ, có thể có chuyện gì mà tôi cần biết đến?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi phản đối liếc mắt nói.

“Ông ta ngoại trừ tiền ra, thì không có năng lực gì, nếu ngài biết ông ta cấu kết với Đảng Dân Quyền, không biết có phải nghĩ như vậy nữa không?” Dường như Thác Ngọc Mộ Dã cũng đã dự đoán được Vũ Văn Vĩ Thần phản ứng như vậy, vì thế anh ta nói tiếp: “Căn cứ vào những gì tôi đã điều tra bên Lý Trường Dũng, Tăng Nghị Viên có giao du quá đáng với Lý thị, nguyên nhân trong đó tôi không nói, ngài cũng có thể đoán được.”

“Tăng Nghị Viên sao? Có ý tứ như thế. Tôi nhớ đêm hôm qua dường như ông ta có tham gia bữa tiệc đi.” Vũ Văn Vĩ Thần nghe Thác Ngọc Mộ Dã nói vẻ mặt đầy hứng thú.

“Nếu không phải Tăng Nghị Viên cũng đến tham gia, có lẽ tôi sẽ không biết, Phúc Hằng quốc tế có quan hệ với bọn họ.”

“Sao lại thế này?” Mày Vũ Văn Vĩ Thần nhẹ nhàng nhướn lên.

“Ngài không biết đêm qua con trai của Tăng Nghị Viên đưa bạn gái đến à?” Thác Ngọc Mộ Dã nói đến đây, có ý để lộ ra bí mật.

“Làm sao tôi có thể biết là ai?” Vũ Văn Vĩ Thần vẻ mặt buồn cười nhìn Thác Ngọc Mộ Dã, không hiểu nổi vì sao anh ta có thể hỏi mình vấn đề ngu ngốc như vậy.

“Ngài không biết, nhưng Đào quân gia biết.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, đem tầm mắt chuyển sang bên người Đào Du Du đang lựa cà rốt.

Đào Du Du vừa nghe mình bị điểm danh, trượt tay, một viên cà rốt lọt vào trong đĩa thức ăn.

“Ách... gọi tôi có chuyện gì sao?” cô hơi mờ mịt ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông trước mặt.

“cô biết đêm qua con trai của Tăng Nghị Viên dẫn bạn gái đến không?” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du hỏi.

“Hả? Là ai? Tôi không biết ...” Tiếp tục mờ mịt lắc đầu, bày ra vẻ không hòa nhập vào thế giới của bọn họ.

Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, nói: “không ngờ Đào quân gia lại rộng lượng như vậy, cư nhiên lại quên mất người đã si nhục mình.”

“Si nhục? Ai si nhục cô?” Vũ Văn Vĩ Thần nghe Thác Ngọc Mộ Dã nói Đào Du Du bị người khác si nhục, lập tức truy hỏi đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

“A, anh nói cô gái kia sao, tôi sẽ không so đo với cô ta đâu, chẳng lẽ chó cắn tôi một cái, tôi phải cắn lại sao?” Đào Du Du nhớ đến chuyện xảy ra đêm qua, thật không thể trả lời.

“Cô ngu ngốc sao? Cô bị sỉ nhục đều không lên tiếng. Sao cô tại lại sỉ nhục cô?” Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần hiểu rõ chuyện, lớn tiếng hỏi ngược lại Đào Du Du.

“Chính là.....Chính là cái kia.....Cô ta xem tôi như nhân viên phục vụ, sau đó còn mắng tôi là heo.....Lúc đó có nhiều vị khách quý ở đây, cuối cùng tôi không tốt gây gỗ với cô ta, như vậy sẽ mất thân phận không phải sao?” Đào Du Du không hiểu Vũ Văn Vĩ Thần làm gì phản ứng lớn như vậy, cô bị người khác sỉ nhục, cũng không phải anh ta, làm gì muốn rống với cô vì chuyện này? Thật sự là chẳng biết tại sao mà.

“Vậy sao đó sao cô không nói riêng với tôi, loại người như vậy, vì sao lại có tư cách đi vào phủ Tổng Thống.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn về mặt Đào Du Du chẳng hề để ý hận không thể đánh cô vài cái, cô gái này có biết hiện tại bên ngoài đã công nhận cô là người phụ nữ của anh hay không? Không để ý đến thể diện của mình, cũng phải cố chăm sóc mình chứ? Bị khi dễ như thế này, sau này làm sao đối mặt với nhiều vấn đề lớn.

“Đã biết, đã biết, sau này nếu có ai dám mắng tôi, trước tiên tôi cam đoan sẽ chửi lại, nhưng mà nếu mắng, tôi sẽ nói với ngài, ngài giúp tôi chửi lại nha.” Đào Du Du không chịu nổi bộ dạng tức giận của Vũ Văn Vĩ Thần, chỉ có thể thờ dài.

“cô cái người phụ nữ không biết tốt xấu này.....” Vũ Văn Vĩ Thần bị cô làm cho tức giận không nói được, không muốn tiếp tục để ý đến cô, sau đó quay đầu nhìn về phía Thác Ngọc Mộ Dã: “Cậu nói thẳng trọng tâm đi, cô ta là ai?”

“Chính là thiên kim của Phúc Hằng quốc tế, Trịnh Diễm Yến.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, ý vị thâm thường liếc mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

“thì ra là thế, xem ra, về mặt này quả nhiên có chuyện chúng ta không biết. Có điều tra toàn bộ tư liệu về Phúc Hằng quốc tế không?” Lúc này, trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần đã rõ, anh hít một hơi thật sâu.

“Nếu không điều tra rõ ràng, làm sao tôi dám đến phủ Tổng Thống dùng cơm với ngài.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, thì lấy một túi công văn bên người đưa đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần.

Nhận lấy tư liệu, Vũ Văn Vĩ Thần lật ra vài trang, sau đó quay đầu nói với Đào Du Du đang ngồi bên cạnh: “Thông báo cho Hồ Ứng đến phòng ăn ngay bây giờ.”

Đào Du Du phản ứng nhanh, sau đó cô buông đĩa xuống, cầm bộ đàm lên nói: “Hồ Ứng đã về chưa? Ngài Tổng Thống để cho ngài vào phòng ăn một chút.”

không quá nửa giây, bên kia truyền đến giọng nói Hồ Ứng đang ăn cái gì: “Vâng, lập tức đến liền.”

“Được rồi, ở đây không có chuyện gì, cô cho người dọn xuống dưới đi.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du đã chọn xong đĩa thức ăn, phân phó nói.

“Này.....” Đào Du Du nhìn thành quả trước mắt của mình, rồi lại nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

“Cho cô ăn được rồi.” Vũ Văn Vĩ Thần thuận miệng đáp.

“@#@#! % @! @! @#@! @#%#@” Đào Du Du nhất thời có loại xúc động muốn mắng chửi người.

Vì vậy cô từ trong lòng phải bình tĩnh, hàng ngày thường xuyên tra tấn cô, tuyệt đối là đến tra tấn cô.

.....

Đào Du Du và một nữ giúp việc lui ra, ở cửa đụng phải Hồ Ứng đang gấp gấp chạy vào, tầm mắt hai người trao đổi với nhau một chút, sau đó Hồ Ứng cũng nhanh chóng đi vào phòng ăn.

“Tổng Thống, có phải ngài có chuyện gì quan trọng không? Thác Ngọc tiên sinh, ngài đã đến.” đi đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, Hồ Ứng mở miệng nói, lúc anh ta nhìn thấy trên bàn cơm còn có Thác Ngọc Mộ Dã, lập tức chào anh ta một tiếng.

Thác Ngọc Mộ Dã lễ độ gật đầu lại, xem như trả lời anh.

“Trước tiên cậu xem thứ này một chút.” Vũ Văn Vĩ Thần không chờ cho anh bình tĩnh lại, liền đưa tập văn kiện đến trước mặt cậu ta.

Hồ Ứng nhận lấy tập văn kiện, sắc mặt từ từ trầm xuống, cẩn thận nhìn qua phần tư liệu này, anh ngừng đầu nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần hỏi: “Phúc Hằng quốc tế có chuyện”

“Tốt lắm, cậu cho tôi thấy bộ mặt thật của lão hồ ly này, để tôi xem lần này hẳn còn muốn ngồi vắt vẻo trên vị trí phó tổng thống nữa hay không?” Trong ánh mắt Vũ Văn Vĩ Thần bắn ra hàn quang lạnh lẽo.

“Tổng Thống, ngài muốn đem chuyện này nói trong hội nghị để buộc tội phó Tổng Thống sao?” Thác Ngọc Mộ Dã hơi dăm chiêu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

“Đảng dân quyền và lão già này đang nhìn chằm chằm vị trí Tổng Thống này, thật không nghĩ tới nếu tôi không thủ hạ lưu tình, vị trí phó Tổng Thống này bọn họ cũng không ngồi lên được. Chuyện buộc tội bọn họ thì không vội, tuy rằng bây giờ Đảng dân quyền không làm ra hờn gì, nhưng đến cùng vẫn có chút thực lực, nếu không đem tất cả chứng cứ bất lợi của bọn họ nắm trong lòng bàn tay, nhanh chóng dọn dẹp một lần, giống như một đám đá rơi xuống rất phiền phức.” Vây vậy ta, lúc này Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn là một Chính Trị Gia, trên mặt che một màn sương mờ mịt.

Thác Ngọc Mộ Dã nghe anh ta nói như vậy, lập tức cúi đầu rơi vào trầm tư, mà Hồ Ứng nghe xong, dường như nhớ đến chuyện gì, lập tức nói: “Khoảng thời gian trước các nước đồng minh đưa ra yêu cầu muốn liên hiệp chống khủng bố, lúc đó Phó Tổng Thống nói với bộ Tài Chính đưa ra 50 triệu hậu cần, lúc đó ngài Tổng Thống ký tên phê duyệt chỉ thị, ngài nói xem, khoản tiền này ngài Phó Tổng Thống có chạm vào không?”

“Hiện tại ông ta lợi dụng kẻ khác ở bên ngoài để vơ vét tiền, xem ra tình hình tài chính xảy ra vấn đề, một đồng nhân viên hậu cần này, có lẽ ông ta đã nhắm ngay từ đầu rồi, cậu lập tức an bày người đi điều tra, lúc này muốn đem người của ông ta trong quân đội phải nhô cổ tận gốc, về phần tình hình tài chính của ông ta, cậu hãy an bày người quan trọng điều tra, nhưng mà phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được bức dây động rừng.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, trên mặt không có một chút tươi cười nào, con ngươi đen nhánh trong lúc này càng giống như một đầm nước sâu không lường được.

“Vâng, tôi đã rõ nên làm như thế nào rồi.” Hồ Ứng đáp lại chỉ thị của Vũ Văn Vĩ Thần, lập tức ôm lấy túi văn kiện, xoay người đi ra khỏi phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

“Lần sau tôi nhất định ăn trưa xong sẽ đến đây tìm ngài để nói chuyện, thức ăn ở đây đều nguội lạnh, không có cách nào ăn vô được.” Sau khi xử lý công việc xong, Thác Ngọc Mộ Dã tiếc nuối nhìn về phía bàn thức ăn, hối hận nói.

“Lần sau? Lần sau lúc phủ Tổng Thống dùng cơm không được xuất hiện nữa.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn Thác Ngọc Mộ Dã.

“Tổng Thống, sao tôi cảm thấy ngài ăn giấm chua của Đào quân gia vậy?” Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy thì neho mắt lại, vừa tìm Vũ Văn Vĩ Thần nghiên cứu tìm tòi, dường như có thể từ trên người anh ta nhìn ra được cảm giác u ám.

“Ha ha.....Nực cười, tôi điên sao? Ăn giấm chua của các người.....” Dường như bị Thác Ngọc Mộ Dã nhìn thấu tâm tư, Vũ Văn Vĩ Thần xấu hổ cười gượng hai tiếng, sau đó cố ý thờ ơ nói.

Thác Ngọc Mộ Dã nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói như vậy, ánh mắt càng thêm mãnh liệt, vẻ mặt xảo trá hỏi: “Ngài.....Thật sự ăn giấm chua sao? Vì vậy đêm qua ngày gắp gáo tuyên bố với mọi người là ngài thích Đào quân gia, đây là có chuyện gì?”

“Ha.....Ha ha..... Lời này cậu cũng tin sao? Tôi còn không phải là vì cự tuyệt mẹ tôi sắp xếp....” Tiếp tục cười gượng, Vũ Văn Vĩ Thần hoahoa lệ lệ tìm một cái cớ đường đường chính chính cho mình.

“thật là như vậy sao?Vậy...Ngài không ăn giấm chua cũngkhông có ý gì vớiĐào quân gia đúng không?”

“Tôi là sao cóthểcó ý gì với người phụ nữ gốc ghéckhách chứ, bộ dạng của cô ấy không phù hợp với ánh mắt thâm mỷcủa tôi...” Vũ Văn Vĩ Thần bĩu môi khinh thường, anh bàyra bộ dạng mình cực kì không thích Đào Du Du.

“Tốt lắm, không biết Đào quân gia đêm nay có hẹn không, nghe nói Đào quân gia rất thích xem phim, gần đây đúng lúc rạp chiếu phim có chiếu bộ phim 3D rất đẹp mắt, tôi rất muốn hẹn với cô ấy.” Thác Ngọc Mộ Dã như có vẻ dăm chiêu gạt gặt đầu, san đó cố ý lăm bằm

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong,sắc mặt lập tức thay đổi:“Cậu nói phim 3D cái gì? Buổi tối cô ấy không rảnh, đêm nay còn phải tặng ca.”

“Bây giờ trong phủ Tổng Thống đều không có khách, buổi tối cũng không có nhiều chuyện cần phải xử lý, hơn nữa, nhân viên trong phủ Tổng Thống nhiều như vậy, Tổng Thống, ngài cho Đào quân gia nghỉ phép đi.” Vũ Văn Vĩ Thần phản ứng như vậy khiến Thác Ngọc Mộ Dã cảm thấy rất thú vị, anh ta cố ý nói tiếp.

“Tôi nói tặng ca là phải tặng ca, không phải cậu báo cáo công việc xong rồi sao? Còn khôngnhanh về đi?” Vũ Văn Vĩ Thần không kiên nhẫnphát phát tay về mặt vẫn bá đạo.

“Làm sao ông chủ có thể thích áp bức nhân viên như vậy, ngài cẩn thận Đào quân gia sẽ từ chức nghỉ làm đó.” Thác Ngọc Mộ Dã cố ýlăm về mặt oán hận nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta bày ra vẻ mặt một cô con dâu nhỏ đau khổ từ trên ghế đứng lên, sau đó lòng tràn đầy tức giận đi ra khỏi phòng ăn.

.....

Đào Du Du luôn đứng bên ngoài phục vụ, nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã từ trongphòng ăn đi ra, cô lập tức tiến lên một bước chào hỏi anh ta: “Thác Ngọc tiên sinh, ngài và Tổng Thống đã bàn công việc xong rồi sao?”

“Ừ, xong rồi, Đào quân gia có chuyện gì sao?” Thác Ngọc Mộ Dã gật gù đầu, lúc này không còn vẻ mặt bức tức như lúc còn trong phòng ăn nữa, anh mỉm cười nhìn Đào Du Du, một bộ dáng vân đạm phong khinh.

“Vâng. ... Có một chuyện quan trọng muốn nhờ ngài giúp một chút.” Do dự một chút, Đào Du Du quyết định nói với Thác Ngọc Mộ Dã.

Lúc đầu cô nghĩ muốn nói với Vũ Văn Vĩ Thần trước, nhưng nghĩ lại anh taghét mình như vậy, nhất định sẽ không đồng ý, còn không bằng trực tiếp nói với Thác Ngọc Mộ Dã, nói không chừng khả năng anh ta đồng ý còn lớn hơn.

“Có chuyện gì Đào quân gia cứ việc nói thẳng đi.” Nụ cười trên mặt Thác Ngọc Mộ Dã không giảm, một tay để trong túi quần, dáng vẻ rất nhàn rỗi.

“Là như vậy, chuyện này có liên quan đến Vi Tiểu. ... Lão phu nhân nói, muốn hủy bỏ phần cam kết trước hôn nhân cũng không phải là không được, nhưng mà chúng ta phải giúp bà ấy một việc.” Đào Du Du cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng có dũng khí ngẩng đầu nhìn Thác Ngọc Mộ Dã đang đứng trước mặt.

thật ra cô không thích cần xin anh ta làm việc vì mình, cô cảm thấy bây giờ cô gây trở ngại cho anh.

Hơn nữa, cái gọi là giúp đỡ vẫn là làm trái với nguyên tắc công việc.

“Tôi đáp ứng cô, cô nên làm sao để báo đáp tôi đây?” Thác Ngọc Mộ Dã không cần suy nghĩ cũng biết là chuyện gì, anh buồn cười nhìn Đào Du Du, cố nâng cao giọng nói.

“Ách.... Ngài cũng chưa hỏi là chuyện gì mà.” Đào Du Du có chút kỳ quái, vì sao anh ta không hỏi là chuyện gì, trước tiên lại bàn điều kiện với cô rồi.

Thác Ngọc Mộ Dã nghe xong cười ha ha nói: “cô đã đến tìm tôi giúp đỡ, chứng minh chuyện này tôi nhất định có thể làm được, nếu tôi có thể làm được, tôi sẽ không để ý là chuyện gì rồi. cô chỉ để ý làm sao để có thể khiến tôi đồng ý điều kiện cô đưa ra thôi.”

“Vậy.... Chỉ cần ngài có thể giúp tôi việc này, cho dù ngài muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi đều đồng ý với ngài, thế nào?” Đào Du Du không biết mình nói điều kiện gì để anh ta có thể giúp đỡ, vì vậy đành cắn răng nói.

“Đây là cô nói, không được đổi ý.” Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, khóe miệng bật ra ý cười khó hiểu, sau đó cất bước đi về phía cổng chính.

“Thác Ngọc tiên sinh.... ngài... Ngài còn chưa hỏi tôi chuyện gì mà...” Nhìn thấy anh ta đi như vậy, Đào Du Du nhanh chóng đuổi theo.

“Tôi tự nhiên có cách biết rõ chuyện gì.” Thác Ngọc Mộ Dã không quay đầu lại vừa đi về phía cửa vừa đáp.

Chỉ trong chớp mắt, Đào Du Du cảm thấy trên đời này đây là bóng lưng đẹp trai nhất.

Đúng vậy, nói như vậy, bóng lưng này vừa cô đơn vừa trống trải, hoặc là tràn ngập bi thương, mà bóng lưng anh ta lại cho cô vô cùng hi vọng.

cô tin rằng anh ta có thể giúp đỡ Dương Vi Tiểu giành được quyền lợi cho cô ấy.

Nhưng mà cô không biết, sau này anh ta sẽ yêu cầu cô làm chuyện gì giúp anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

Vẫn buổi trưa đó, trong một cửa hàng tổng hợp ở thành phố Định Khôn phồn hoa.

Tiêu Nhã Hình đi dạo bên trong đến một nơi, cô ngay cả bữa trưa cũng chưa ăn, chỉ vì chờ đợi một cuộc điện thoại.

Buổi sáng trước khi ra ngoài cô đã liên lạc với Đào Dục Huyền, Đào Dục Huyền nói với cô, nếu muốn thoát khỏi nhóm vệ sĩ đi theo, nhất định phải lựa chọn nơi có nhiều người nhất.

Vì vậy, Tiêu Nhã Hình lựa chọn cửa hàng phồn hoa nhất.

Nhưng mà Đào Dục Huyền chỉ cho cô đi dạo, không được hành động thiếu suy nghĩ, chỉ mệnh lệnh của cậu ta.

Vì vậy, Tiêu Nhã Hình và bạn học đáng thương chỉ có thể kéo tấm thân mệt mỏi đi dạo, chờ đợi điện thoại của Đào Dục Huyền.

Thất vọng và, ngay lúc cô mua được vài chục cái váy, rốt cuộc thời gian đi dạo như muốn nổi lên, di động đã vang lên.

“Đào Dục Huyền, rốt cuộc cậu đang làm cái quỷ gì? Vì sao trẻ thế này mới gọi đến? Có phải cậu định không thực hiện lời hứa của mình rồi không?” Nhấn nút nghe, Tiêu Nhã Hinh lập tức rống to vào di động.

Phía bên này sau khi Đào Dục Huyền nghe Tiêu Nhã Hinh gào thét, cậu nhủ mày chân mày lập tức đưa điện thoại cách xa lỗ tai khoảng 20 cm.

Đợi đến sau khi Tiêu Nhã Hinh gào thét xong, Đào Dục Huyền mới đưa điện thoại đến bên tai mình: “Bây giờ cô đang ở đâu?”

“Đây hình như gọi là liên kết Thương Hạ.” Tiêu Nhã Hinh nhìn bảng hiệu quảng cáo đầy hoa cả mắt, sau đó nói.

“Tốt lắm, ở tầng năm liên kết Thương Hạ có khu vui chơi dành cho trẻ em, cô nói với vệ sĩ muốn đi đâu đó chơi một chút.”

“Cái gì? Còn chơi nữa? Tôi sắp chết đói rồi, đến giờ tôi vẫn chưa ăn gì đâu đó.” Vừa nghe Đào Dục Huyền muốn để cho cô chơi tiếp, cô giống như bong bóng xì hơi, có loại xúc động muốn ngất xỉu.

“Nhanh một chút, tôi đang ở đó chờ cô.” Đào Dục Huyền mặc kệ cô kêu rên, ra lệnh xong, lập tức cúp điện thoại.

Tiêu Nhã Hinh bất đắc dĩ thở dài một hơi nhìn điện thoại bị cắt đứt, sau đó quay đầu nói với trợ lý đang đứng bên cạnh: “Tôi muốn đến khu vui chơi dành cho trẻ em một chút.”

“Tiểu thư Nhã Hinh, bây giờ cô còn chưa dùng bữa trưa, nếu không chúng ta đi dùng bữa trước, sau đó rồi chơi tiếp.” Thư ký de đặt cản trọng hầu hạ nói.

“không cần, tôi muốn đến khu trò chơi chơi, cô dám đi theo tôi, tôi lập tức đuổi việc anh.”

“Vâng, đã biết, mời cô.....” Trợ lý Trường Thanh nhìn Tiêu Nhã Hinh tức giận, chỉ cần cô quyết định chuyện gì, cho dù là ai cũng không thay đổi được.

Vì vậy đoán người chậm rãi lên tầng năm, mới vừa bước vào khu vui chơi, Tiêu Nhã Hinh nhìn thấy nhiều nhân viên chào đón cô lại.

cô không chút suy nghĩ chạy thẳng đến cửa ra vào, trợ lý thấy thế, một phát giữ chặt cánh tay cô lại: “Tiểu thư Nhã Hinh, người ở đây nhiều lắm phức tạp, nếu không chúng ta đến chỗ khác chơi đi.”

“Đừng nói nhiều, nhanh đi mua thẻ đi.” Tiêu Nhã Hinh đẩy tay trợ lý ra, sau đó vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu đi đến lối vào.

Trợ lý giữ không được câu, đành quay đầu nói với vệ sĩ mua thẻ, còn mình theo sau Tiêu Nhã Hinh vào bên trong.

Lúc đến cửa, Tiêu Nhã Hinh bị nhân viên giữ lại hỏi: “Tiểu cô nương, xin mời cô đưa thẻ của mình.”

“Tìm người đi theo sau tôi lấy.” Tiêu Nhã Hinh không kiên nhẫn chỉ chỉ trợ lý phía sau mình, sau đó trực tiếp đi thẳng vào bên trong.

“Tiểu thư, xin mời cô đưa thẻ.” Lúc trợ lý muốn đi vào, nhân viên liền giữ cô lại.

“A, thẻ đã mua rồi, cô có thể để tôi vào trước không?” Trợ lý nhìn bóng lưng Tiêu Nhã Hinh, hơi sốt ruột nói.

“thật có lỗi, vừa nãy cô bé kia mới đi vào, bây giờ cô mua thêm hai thẻ nữa mới có thể đi vào.” Lúc này, nhân viên nói chuyện không chút kiên nhẫn, cô ta một bộ dạng thái độ làm việc nghiêm túc nói với trợ lý.

“Nhưng mà.....Tôi.....” Trợ lý đang muốn giải thích với nhân viên một chút, nhưng lại phát hiện Tiêu Nhã Hinh vừa đi vào đã biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Trợ lý sợ đến mức không nhẹ, cô lập tức nói vào tai nghe trên lỗ tai: “Tiểu thư Nhã Hinh không thấy nữa, mọi người nhanh chóng tìm xem, nhớ kỹ bảo vệ cửa ra vào khu vui chơi thật tốt.”

Trong lúc nhất thời, vệ sĩ vốn trà trộn trong đám người đều rùng mình, nhanh chóng chia ra tìm kiếm.

Lại nói đến Tiêu Nhã Hinh, sau khi cô vào khu vui chơi, thì được một người lớn bế lên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, cả người bị bỏ vào trong con mèo Garfield to lớn.

Ở đây ngoài Tiêu Nhã Hinh ra còn có Đào Dục Huyền, chỉ thấy Đào Dục Huyền ở trong con mèo Garfield ngáy người vài phút, trên trán xuất hiện vài tầng mồ hôi.

“Có thể nhìn thấy cậu rồi.” Vừa thấy Đào Dục Huyền, Tiêu Nhã Hinh vui vẻ nói.

“Công tôi lên.” Đào Dục Huyền không rảnh chào hỏi với Tiêu Nhã Hinh, cậu trực tiếp ra lệnh với Tiêu Nhã Hinh.

“Cái.....Cái gì.....Cậu muốn tôi công cậu?” Tiêu Nhã Hinh nghe Đào Dục Huyền phân phó, lập tức dựng lên lông mi lên.

“Muốn đi thi công tôi lên, nếu đến lúc đó vệ sĩ của cô đi vào tìm được cô, tôi có thể mặc kệ rồi.” Đào Dục Huyền biết lúc này nói đạo lý cũng không có nghĩa, đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghe lời, là phải uy hiếp, rõ ràng là uy hiếp.

“Vây...Vây được rồi....” không có biện pháp, ai bảo cô muốn tự do chứ? Dưới tình huống như vậy, Tiêu Nhã Hình chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Kết quả là, cứ như vậy, cậu bé đẹp trai vô địch rất thuận lợi ức hiếp công chúa Tiêu Nhã Hình kiêu ngạo điều ngoa xinh đẹp.

Sau khi để Tiêu Nhã Hình công Đào Dục Huyền, cả hai đều chống đỡ đứng lên từ trong con mèo Garfield.

“Tốt lắm, bây giờ có thể ra ngoài rồi.”Sau khi được công lên, Đào Dục Huyền đưa ra mệnh lệnh thứ hai.

Tiêu Nhã Hình bị thông công cậu đi ra ngoài.

.....

Đợi đến khi hai người thuận lợi vào trong nhà vệ sinh cửa hàng, Tiêu Nhã Hình mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, sau khi từ trong con mèo Garfield chui ra, Đào Dục Huyền dẫn cô chạy đến bên đường dành cho công nhân, thuận lợi chạy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139

“Hiện tại chúng ta muốn đi đâu?” Tiêu Nhã Hình đạt được tự do thì rất hưng phấn, cô không biết giờ phút này đám người vệ sĩ và cô trợ lý đang tìm cô sắp phát điên luôn rồi.

“Tôi nghe điện thoại trước.” Đào Dục Huyền đối với sự hưng phấn của Tiêu Nhã Hình thì rất lạnh nhạt, cậu vừa tao nhã bước về phía trước, vừa bấm một dãy số điện thoại.

Lúc này Đào Du Du đang hầu hạ Vũ Văn Vĩ Thần dùng cơm trưa, còn mình đang chuẩn bị xuống nhà bếp tìm cái gì ăn đồ, đột nhiên di động lại vang lên.

“Bà.....” Nhận điện thoại, trong di động truyền đến giọng nói non nớt mang theo một chút lạnh lẽo của con trai bảo bối Đào Dục Huyền.

“Ách.....Dục Huyền, thế nào? Gọi điện thoại đến là nhớ mẹ sao?” Đào Du Du nghe giọng nói của Đào Dục Huyền, lập tức cười hi hi nói.

“Hiện tại Tiêu Nhã Hình đang ở cùng với tôi, bà báo cho trợ lý và vệ sĩ của cô ấy không cần tìm cô ấy, buổi tối tôi sẽ đưa cô ấy trở về phủ Tổng Thống an toàn, yên tâm đi, cứ như vậy, hẹn gặp lại.” Đào Dục Huyền nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đào Du Du nhìn điện thoại bị cắt đứt, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Đợi đến lúc cô phục hồi tinh thần, đã ý thức được xảy ra chuyện lớn rồi.

Cùng lúc đó, trợ lý của Tiêu Nhã Hình cũng gọi điện thoại đến cho Hồ Ứng, anh ta lập tức báo cáo nhanh chuyện này với Vũ Văn Vĩ Thần.

Vũ Văn Vĩ Thần muốn nghỉ ngơi một chút, nghe xong chuyện này sắc mặt lập tức thay đổi, anh nói với Hồ Ứng: "Gọi cho tổng cục cảnh sát, toàn bộ điều tra."

"Vâng ạ." Hồ Ứng trả lời rồi lui ra.

Đào Du Du cúp điện thoại xong lập tức chạy đến trước cửa văn phòng Tổng Thống, đúng lúc nhìn thấy Hồ Ứng từ bên trong bước ra, lập tức hỏi anh ta: "Ở phòng Tổng Thống có khách không?"

"không có." Hồ Ứng thuận miệng trả lời, sau đó đi làm công việc của mình.

Đào Du Du hít sâu vài cái, mặc cho gặp nguy hiểm bị chửi rủa một tiếng, kiên trì gõ cửa văn phòng Tổng Thống.

"Ai đó?" Giọng nói hơi lớn, Đào Du Du đứng bên ngoài sợ tới mức run bắn người.

"Tổng... Tổng Thống... là..... là tôi... Đào Du Du..." Đào Du Du rất chột dạ nói ra tên mình, cô đã chuẩn bị tâm lý chờ chết.

không hiểu cô gái này chạy đến đây làm gì, bản thân Vũ Văn Vĩ Thần không muốn gặp cô, nhưng mà xem ra cô khó có được chủ động xuất hiện trước mặt anh, vì vậy liền thuận miệng nói: "Vào đi."

Đào Du Du nghe giọng nói Vũ Văn Vĩ Thần biết giờ phút này tâm tình của anh rất khó chịu.

Nhưng mà, đừng nói Tiêu Nhã Hinh là con gái Tổng Thống, thân phận đặc biệt bao nhiêu, thì anh em họ được gửi nuôi ở nhà anh ta, bây giờ nếu không thấy nữa, cũng là một chuyện rất phiền phức, anh ta lo lắng nhất là lỡ Tiêu Nhã Hinh bị kẻ xấu bắt cóc, mặc kệ những người đó có biết thân phận của Tiêu Nhã Hinh không, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Thiên kim Tổng Thống Thành Quốc mất tích, tin này truyền ra, anh còn muốn lẫn lộn trên thương trường quốc tế được không?

Đào DU Du cẩn thận đẩy cửa vào, vẻ mặt yếu ớt, trong đầu cô suy nghĩ ngàn lời, muốn tìm lý do để nói, con trai cô đem chuyện này ném qua người cô rồi.

Sau khi đi vào văn phòng, cô cúi đầu chột dạ đi đến trước bàn làm việc của Vũ Văn Vĩ Thần, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh một cái.

"Có chuyện gì đến tìm tôi?" Vũ Văn Vĩ Thần bực bội cầm bút vẽ loạn lên trang giấy, sau đó nhìn về phía Đào Du Du trước sau vẫn không mở miệng khiến anh có chút tò mò hỏi.

"Có.... Có chuyện quan trọng muốn.... báo cáo với ngài một chút...." Đào Du Du sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, cô không dám ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, cô thủy chung đem tầm mắt của mình lên bàn làm việc.

"Chuyện gì? Ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi nói." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy bộ dạng này của cô, chỉ biết nhất định là không có chuyện gì tốt, nhưng mà, anh lường trước được cô nhất định có chuyện gì lớn, hẳn là không lớn đến mức nào, vì vậy cũng không coi trọng nhiều.

"Ngài.... ngài có thể đáp ứng tôi một việc không?" cô không dám nói chuyện Đào Dục Huyền dẫn Tiêu Nhã Hinh đi, Đào Du Du có ý muốn xin Vũ Văn Vĩ Thần một kim bài miễn tội chết cho Đào Dục Huyền.

"nói." không biết người phụ nữ này đang làm cái quái gì, Vũ Văn Vĩ Thần có chút không kiên nhẫn trả lời.

"thì.... chính là.... ngài.... ngài có thể đáp ứng tôi không, mặc kệ sau khi tôi nói với ngài chuyện gì, ngài muốn phạt thì cứ phạt một mình tôi, ngàn lần... ngàn lần đừng làm hại đến hai đứa con của tôi.... có được không?" Đào Du Du tiếp tục chột dạ nuốt nước miếng, cô suýt chút đã cắn trúng lưỡi mình.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe cô đưa ra yêu cầu này, mày lẹp tức dựng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt đang chột dạ không dám ngẩng đầu lên, lớn tiếng hỏi: "Đào Du Du, có phải cô ở sau lưng tôi làm chuyện gì xấu không?"

Sát!

Bị phát hiện rồi sao?

Cũng đúng, cô nói như vậy, anh ta làm sao mà không đoán được.

Vì muốn ổn định vừa xuất hiện của anh ta, Đào Du Du lập tức giải thích: "không.... không có.... ngài.... ngài có thể đừng nói giận trước được không?"

"Vậy cô nhanh chóng nói xong, về phần lú đó xử lý thế nào, tùy tôi quyết định." Nhìn bộ dạng nom nớp lo sợ của Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần không đành lòng hung dữ với cô, anh thật lo lắng cô gái này lo sợ đến mức ngất đi.

"Chính là.... Tiêu tiểu thư cô ấy...."

Đào Du Du vừa nhắc tới Tiêu Nhã Hinh, Vũ Văn Vĩ Thần hai mắt sáng lên, đánh gãy lời nói của cô: "cô biết tung tích của Nhã Hinh?"

"Coi.... coi như là biết...." thật ra cô cũng chỉ biết cô ấy đang ở cùng với con trai cô, cho nên vẫn không biết chính xác bọn chúng đang ở đâu.

"Cái gì gọi là coi như biết?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy bộ dạng ấp a ấp úng của cô, anh thật sự không có kiên nhẫn, quả quyết hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

"Ý của tôi chính là tôi biết cô ấy ở cùng với ai, nhưng trước mắt không biết bọn họ đang ở đâu." Đào Du Du vừa giải thích, vừa thăm cầu nguyện, cầu nguyện Vũ Văn Vĩ Thần đừng nhanh phán cô thành "tội phạm", hơn nữa đừng tru di chín đời nhà cô.

"Cô biết Nhã Hinh ở cùng với ai? Nói nhanh, đây là có chuyện gì?" Đối với tình hình này của Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần hơi bất ngờ, anh không ngờ chuyện này lại có liên quan đến cô.

Lại nuốt nước bọt, Đào Du Du nhìn món ăn ngon cũng chưa từng nuốt nhiều nước bọt như vậy.

Quả nhiên, trong lúc người ta đang khản trương sẽ cảm thấy tốn nhiều nước bọt đến vậy.

“Trước mắt Tiêu tiểu thư đang ở cùng con trai tôi, tôi cũng không biết vì sao bọn họ ở cùng nhau, con tôi vừa gọi điện thoại đến bảo tôi yên tâm, nó nói sáu giờ chiều sẽ đưa Tiêu tiểu thư về phủ Tổng Thống an toàn.” Dù sao cô cũng không định giấu diếm chuyện gì, vì vậy nhanh chóng đem tảng đá lớn ném qua cho Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó chờ nghe anh ta xử lý.

“Cô nói là, Tiêu Nhã Hinh bị con trai cô bắt đi rồi hả?” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, cảm thấy hơi kỳ quái, tên tiểu tử thối này chẳng phải là con anh sao?

“Ừng...hắn là như vậy, nhưng có phải bị quả táo nhà tôi bắt đi hay không, thì khó nói, chỉ dựa vào hiểu biết của tôi với Tiêu tiểu thư, hẳn là cô ấy chủ động đi theo quả táo nhà tôi. “Tuy rằng biết hiện tại nói những thứ này đều vô dụng nhưng Đào Du Du muốn nhận sự trừng phạt nhẹ một chút, cô không thể nắm bắt tất cả những cách để giảm bớt tội danh.

“Quả táo? cô gọi Đào Dục Huyền là quả táo? Nhà cô thì thị trường hoa quả sao? Vì sao gọi mấy đứa nhỏ bằng tên như vậy? Vậy cô gọi là gì? Dưa hấu? Dứa hay sầu riêng?” Vừa nghe Tiêu Nhã Hinh ở cùng với Đào Dục Huyền, Vũ Văn Vĩ Thần bỏ xuống lo lắng, anh không tin tưởng Tiêu Nhã Hinh, nhưng không biết vì sao anh lại cảm thấy tin tưởng vào đứa con trai của mình. Dựa vào cuộc điện thoại của Đào Dục Huyền cho Đào Du Du, anh có thể nhìn ra tâm tư kín đáo của đứa nhỏ này.

Nhưng anh vẫn không hiểu, một đứa nhỏ bốn tuổi có thể làm cái gì.

Nhưng giờ phút này anh càng thêm rối rắm khi Đào Du Du đặt nhũ danh cho con trai mình.

Đào Du Du không đem trọng điểm đặt chuyện Tiêu Nhã Hinh đi chung với Đào Dục Huyền, ngược lại đem lực chú ý trong việc cô đặt nhũ danh cho Đào Dục Huyền, nhất thời cảm thấy ngổn ngang trong gió, còn có, anh ta vừa mới suy nghĩ tên riêng của cô, có phải đi quá xa rồi không?”

Đùa cái gì?

Cả sầu riêng cũng nói ra luôn.

cô có thảm thương như vậy sao?

Hả? Há? Há?

Ai tới nói cho cô biết đi.

“Tổng Thống, đầu tiên tôi đặt tên cho đứa nhỏ là gì là chuyện của nhà chúng tôi, giống như không liên quan nữa xu gì đến Tổng Thống, rốt cuộc ngài khó chịu cái gì? Tiếp theo, tôi không gọi là dưa hấu, cũng không gọi là dứa, càng không gọi là sầu riêng, xin ngài không cần đoán mò”. Về mặt của Đào Du Du rất khó chịu, khóe miệng cô giật giật vài cái.

“Ai nói không quan hệ nữa xu? Tôi...” Vũ Văn Vĩ Thần nói một nửa, chợt im miệng, anh nhìn Đào Du DU đang im lặng đứng nghe mình nói, giống như đang chờ đợi câu sau của anh.

“Cho dù nói thế nào cô cũng là quản gia của phủ Tổng Thống, nếu bị người khác biết cô không đúng chuẩn mực như vậy, lấy nhũ danh thối nát này, sẽ không làm liên lụy đến uy nghiêm của phủ Tổng Thống sao? Trách nhiệm này cô gánh được không?”. Con người đen nhánh vừa chuyển động, rốt cuộc anh cũng nghĩ ra một cái lý do nói láo để đối phó với Đào Du DU.

“Tôi...”Đào Du DU không nghĩ đến lý do nhu nhược này cũng được lấy ra làm cái cớ, cô nhất thời bị một câu nói không nên lời.

“Vì vậy nhũ danh của cô rốt cuộc là gì? Chuối? Dưa chuối? Táo đỏ? Lúc nói từ “táo đỏ” ánh mắt xấu xa của anh ta cố ý dừng trước ngực Đào Du DU.

Dựa vào....

Táo đỏ?

Đùa cái gì chứ?

Đào Du Du bị một trận suy đoán lung tung câu anh ta làm cho khó chịu, cô hít sâu một hơi, dường như biết được mình đã làm tan vỡ trái tim nhỏ bé của mình, sau đó nói: “Tôi gọi là mật đào, cảm ơn ngài”.

“Mật đào? Phốc...” không biết Vũ Văn Vĩ Thần nói chuyện với Đào Du Du nên hơi khát nước không, giờ phút này anh đang cầm ly nước lên uống, vừa nghe Đào Du Du nói nhũ danh ra, không nhịn được hoa hao lệ lệ phun thẳng vào gương mặt nhỏ bé của cô.

Trong lòng Đào Du Du điên cuồng gào thét, sắp điên rồi, hồng mắt.

Sau khi khóe miệng run rẩy, chân mày bắt đầu run rẩy, Đào Du Du sắp nổ tung luôn rồi.

“cô có chỗ nào giống mật đào hả? Tại sao lại có thể dám lấy tên đáng yêu như vậy. Tuy rằng nước văng lên mặt Đào Du Du, nhưng Vũ Văn Vĩ Thần

không có một chút hối hận nào, anh tiếp tục bỏ đá xuống giếng nói.

Đào Du Du nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, nửa ngày sai mới nói ra một câu: “Tổng Thống, nếu ngài không phải là Tổng Thống tôi sẽ liều mạng với ngài”.

nói xong, cô tức giận lau nước đọng trên mặt, sau đó hai mắt phun lửa xoay người đi ra ngoài.

cô ...cô vừa mới nói cái gì?

Nếu anh không phải là Tổng Thống cô sẽ liều mạng với anh?

cô gái này có phải điên rồi không?

Ăn tim gấu mặt hổ sao? Dám nói với anh như vậy.....

Chẳng lẽ cô đã quên chính cô đến đây làm gì à?

Vũ Văn Vĩ Thần thờ phỉ phò nhìn bóng lưng Đào Du Du, nhìn không được trong lòng rất khó chịu.

“cô đứng lại đó cho tôi, cô đừng đi, đứng lại cho tôi...” cư nhiên dám ném bóng lưng cho anh, có phải cô đã chán sống rồi không?

Lúc này Đào Du DU đang rất tức giận, cô mặt kệ mệnh lệnh của anh sau lưng, cũng hoàn toàn quên mất chuyện cô đến đây cầu tình vì Đào Dục Huyền, chỉ đi ra ngoài cửa.

Nhìn thấy Đào Du Du không nghe lời mình, Vũ Văn Vĩ Thần cũng không tiếp tục gọi cô, nhớ đến vẻ mặt của cô và tên riêng đáng yêu kia, anh nhìn không được nở nụ cười.

Mặt đào.....

không biết cô có ngọt ngào giống như tên không?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

Sau khi Đào Du Du ra ngoài được vài phút, Vũ Văn Vĩ Thần mới cầm điện thoại lên, gọi vào số điện thoại trong phòng làm việc của Hồ Ứng ở sát vách.

“Vâng, Tổng Thống, ngài có gì phân phó?” Hồ Ứng nhận điện thoại.

“Không cần tìm Tiêu Nhã Hinh, cô ấy đi chơi với con trai tôi. Cậu đi tìm Đào Du Du lấy số điện thoại di động, sau đó thông qua vệ tinh xác định vị trí của bọn họ rồi phái người âm thầm bảo vệ, không cần quấy rầy bọn họ vui chơi.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Anh bắt đầu có chút nghi ngờ, rốt cuộc Tiêu Nhã Hinh đã dùng cách gì bỏ lại đám vệ sĩ ở phía sau.

Nếu nói Tiêu Nhã Hinh chỉ dựa vào sức mình đi tìm Đào Dục Huyền, anh cảm thấy khả năng này tính không lớn, bởi vì Tiêu Nhã Hinh đã từng dùng hành động muốn thoát khỏi đám bảo vệ vô số lần nhưng lại không có lần nào thành công.

Vì vậy có thể thấy được, đối với việc bảo vệ Tiêu Nhã Hinh, vệ sĩ bên cạnh cô tuyệt đối là chặt chẽ nhất, xem ra đây là do con trai anh giờ trò quỷ rồi.

Anh nghĩ đến bộ dáng thông minh của Đào Dục Huyền, trong lòng nhìn không được nổi lên niềm tự hào, không hổ là con trai của Vũ Văn Vĩ Thần, ghen này thật tốt.

Hơn nữa, nó còn là một tay chơi đàn dương cầm xuất sắc, điểm này Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn tin tưởng Đào Dục Huyền đều kế thừa từ anh, bởi vì người phụ nữ ngu ngốc Đào Du Du kia không hiểu rõ phím đàn là gì.

.....

Hồ Ứng làm xong đã một giờ, cuối cùng cũng tập trung mục tiêu ở chỗ đó, thì ra mấy tên tiểu tử này đến bờ biển vui chơi, điều này làm cho Hồ Ứng thờ phào một hơi, lập tức phái ba mươi vệ sĩ âm thầm đi bảo vệ bọn họ.

Sau khi sắp xếp việc này xong, anh đến văn phòng Tổng Thống báo cáo công việc.

“Cậu nói, Nhã Hình và hai đứa song sinh đến bờ biển vui chơi? Vậy bọn chúng là ba đứa sao?” Lúc Vũ Văn Vĩ Thần biết được tin này, nhũn mày hỏi.

“Còn có một bị tiểu thư, nghe nói là thiên kim của nghị viện Ngô, cũng là di nhỏ của cặp song sinh.” Hồ Ứng đem tin tức từ nhóm vệ sĩ báo cáo lại.

“Tốt lắm, còn có người lớn đi theo chắc không có vấn đề gì, dù sao Nhã Hình cũng ở Thành Quốc chúng ta, người thường đều không biết nó, hơn nữa bên cạnh còn có cặp song sinh kia, mục tiêu không lớn, đề nhóm vệ sĩ quan sát là được, ngàn lần đừng để lộ ra, đến lúc đó bọn họ đỡ phải muốn chạy trốn.” Anh thở dài một hơi, thực ra anh cũng hiểu rõ trong lòng Tiểu Nhã Hình luôn có khát vọng được tự do, loại tâm tình này năm đó anh cũng từng trải qua, cũng là như vậy, mới dẫn đến bị kịch cách đây năm năm.

Cũng may ông trời đồng ý cho anh cơ hội chuộc tội, để cho anh gặp lại người phụ nữ mà anh đã từng làm hại, chính là anh không biết dùng cách gì chuộc tội để người ta chấp nhận được.

Đào Du Du thật không biết Vũ Văn Vĩ Thần muốn đem cô cột bên cạnh anh để chuộc lỗi lầm năm đó, thật không biết cô có cảm nghĩ gì.

Chỉ chuộc tội như vậy à? Đào Du Du nhất định sẽ ngấm gào thét!

“Tổng Thống, ngài còn có chuyện gì phân phó sao?” Công việc cũng báo cáo rồi, Hồ Ứng nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần như đang suy nghĩ chuyện gì, vì vậy nhỏ giọng hỏi lại.

“Cái kia... Cậu có biết bộ phim điện ảnh 3D chiếu gần đây không?” Suy nghĩ một lát, Vũ Văn Vĩ Thần quyết định mở miệng hỏi.

« A, nghe nói bộ phim có tên là « Người ngoài hành tinh màu xanh » bộ phim 3D này không tệ, nhưng mà tôi còn chưa xem, thường không có thời gian ấy... » Hồ Ứng nói xong, cảm thấy hơi kỳ quái, bọn họ...

« Cậu đang trách tôi tăng ca nhiều lắm sao ? » Vũ Văn Vĩ Thần nghe những lời này của Hồ Ứng, nhin không được nhũn mày hỏi.

« không... không thể nào... » Hồ Ứng vội vàng phủ nhận, trong lòng nói thầm, ngài biết như vậy là tốt rồi.

« Xem có hay không ? Người ngoài hành tinh ? Nội dung nói về cái gì có biết không ? » Vũ Văn Vĩ Thần hơi nghi ngờ hỏi Hồ Ứng.

« Cốt truyện nói về người ngoài hành tinh bảo vệ thành viên trong gia đình, bên trong cũng có tình yêu. Thế nào Tổng Thống ? Sao đột nhiên ngài hỏi đến phim ảnh vậy ? Có phải nghe nói bộ phim điện ảnh này nội dung có vi phạm bị cấm, cần cấm phát sóng nó ở nước ta sao ? » Hồ Ứng phát huy tác dụng của chức vụ trợ lý, anh nhạy bén nghĩ được một tia nguyên nhân khiến Vũ Văn Vĩ Thần quan tâm bộ phim điện ảnh này.

« Giúp tôi mua hai vé xem phim, đêm nay tôi đi xem phim »

« Cái gì ? Đêm nay ?... Cái kia... Tổng Thống... Đêm nay có thể tôi bởi ngài không được rồi, đêm nay mẹ tôi đến thăm tôi rồi... » Tuy rằng cự tuyệt Vũ Văn Vĩ Thần khiến anh ta cảm thấy thật khó khăn, nhưng Hồ Ứng vẫn mở miệng, anh ta tin rằng, lấy cơ này, Vũ Văn Vĩ Thần là một người lãnh đạo sáng suốt, hẳn là sẽ không trách anh ta không chịu tăng ca.

« Ai nói cậu phải đi xem phim với tôi ? Nhanh đi mua vé đi. Thuận tiện thông báo với Đào Du Du một tiếng. » Đối với Hồ Ứng tự nhiên dò số chỗ ngồi, Vũ Văn Vĩ Thần cho anh ta một cái nhìn khinh bỉ hoa hoa lệ lệ, Vũ Văn Vĩ Thần anh từ khi nào đi xem phim phải dẫn theo trợ lý đi chứ ?

« A, ngài muốn mời Đào quản gia đi xem phim à, tôi hiểu rồi, tôi lập tức đi làm » Biết bản thân mình hiểu sai ý, Hồ Ứng cười xấu hổ, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn người trợ lý này, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho đúng.

Chẳng lẽ anh thật sự bóc lột sức lao động của anh ta rồi sao ?

Tăng ca đối với anh ta là một chuyện oán giận như vậy sao ?

Haizz

Tổng Thống làm sao có thể hiểu được nội tâm đang gào thét của đám công nhân bên dưới chứ ?

Môi người nói có phải hay không ? Có phải hay không ? Phải hay không ?

.....

Dưới lầu, trong phòng bếp, Đào Du Du và đầu bếp trưởng đang xem xét thực đơn mới dành cho khách quý, Hồ Ứng xuất hiện và đem tin tức anh ta mang đến nói ra khiến Đào Du Du ngạc nhiên, làm cho cảm cô như muốn rớt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

“Trợ lý Hồ, anh.....Anh đang nói chuyện cười sao? Anh nói ngài Tổng Thống muốn tối đêm nay đi xem phim với anh ta?” Đào Du Du trừng to hai mắt nhìn về mặt nghiêm túc của Hồ Ứng, trong lòng đang hồ hốt, trời ơi có cần phải sợ hãi như vậy không? Đầu óc Tổng Thống bị động kinh nên muốn xem phim kinh dị sao?

“Quản gia Đào, cô cảm thấy bộ dáng tôi như vậy rất tức cười sao?” Về mặt Hồ Hứng rất nghiêm túc, thật ra trong lòng anh ta đang hồ hốt, Tổng Thống vì sao động kinh muốn mời Đào Du Du đi xem phim chứ? Chẳng lẽ anh ta không biết bộ dạng này của anh ta đối với người ngoài khi thì lạnh, khi thì nóng sẽ làm cho người khác ăn không tiêu sao?

“Được rồi, trợ lý Hồ, ngài Tổng Thống có nói vì sao muốn mời tôi đi xem phim không?” nếu không cho cô một lý do bình thường để cô nhận lời, cô thật sẽ chết không nhắm mắt.

Hồ Ứng thấy Đào Du Du hỏi vấn đề kỳ quái này, nhất là trước mặt trưởng phòng ăn và đầu bếp trưởng.

Vì vậy anh ta hắng giọng một cái, rất nghiêm túc nói với Đào Du Du: “Ngài Tổng Thống muốn mời người phụ nữ mà ngài ấy yêu mến đi xem phim, thì cần có lý do gì sao?

Dựa vào...

Cái này xem như Đào Du Du phản ứng kịp, sao cô lại quên mất chuyện kia chứ?

Vũ Văn Vĩ Thần này đứng trước mặt các nhân vật có mặt mũi nhất Thương Quốc đã nói rõ "tình yêu khắc cốt ghi tâm của bọn họ", diễn trò tất nhiên phải diễn toàn bộ.

"Quản gia Đào, cô thật hạnh phúc, ngài Tổng Thống thật đúng là một người hoàn mỹ." Lúc này trưởng phòng ăn bộ dáng như gà mẹ nịnh nọt Đào Du Du.

Trưởng phòng bếp nghe vậy, lập tức nói: "Nếu trưởng phòng Kim không ghét bỏ, tôi có thể mời ngài đi xem phim."

"Khụ khụ... Việc ấy... Việc ấy là tôi đi xem cà chua và dưa chuột có phải đủ tươi mới hay không." Trưởng phòng Kim nói xong, chuyển sang đề tài khác, rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Đào Du Du nhìn về mặt khó chịu của trưởng phòng Kim, trong lòng cảm thấy thương xót cho ông ta.

Người nào không biết trưởng phòng Kim yêu thích trai đẹp, mà đầu bếp trưởng lại là một người ôn trọng cao lương, điều này tạo nên cục diện bi thảm cho bọn họ.

"Đúng rồi, quản gia Đào, cô có váy mà đen không?" Hồ Ứng chợt nhớ đến một chuyện, mở miệng hỏi

"Tốt.... Hình như có, thế nào?" Đào Du Du suy nghĩ một chút, sau đó hỏi ngược lại.

"Đêm nay mặc váy đó đi, Tổng Thống rất thích màu đó." Hồ Ứng nói xong thì không ở lại, lập tức đi lên lầu.

Đào Du Du nhìn bóng lưng anh ta, nhin không được buồn cười nói: "Tôi làm gì phải mặc màu anh ta yêu thích? thật là...."

"Người con gái làm đẹp vì người mình yêu, quản gia Đào không hiểu ý lời nói này sao? Hay là trên thực tế quản gia Đào không thích Tổng Thống, vì không có cách nào cự tuyệt nên phải ở bên cạnh ngài ấy?" Trưởng phòng bếp về mặt rất bi thương đang tỏ mò hỏi Đào Du Du, người lớn tuổi không bi thương có phải hay không!!!

"A ha ha.... Tôi có yêu thích Tổng Thống yêu ngài ấy muốn chết đi...." Đào Du Du nghe ông ta nói như vậy, lập tức cười ha ha, sau đó nói ra những lời trái với lương tâm cô.

"Cũng đúng, nếu tôi là quản gia Đào, cũng sẽ nói yêu ngài Tổng Thống đến chết. Dù sao trên thế giới này cũng chỉ có vài người đàn ông hoàn mỹ như vậy." Đầu bếp trưởng ai oán thở dài một hơi, sau đó xoay người đi vào trong phòng bếp.

một mình Đào Du Du đứng ở chỗ đó, cả khuôn mặt đều giật giật.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Lúc hoàng hôn, Đào Dục Huyền rất uy tín đưa Tiêu Nhã Hình trở về, bởi vì sợ Đào Du Du lăm nhăm, cậu và Tiểu Nho cùng dì nhỏ Ngô Á Thiện không có xuồng xe, chỉ đưa Tiêu Nhã Hình mặt xám xịt đến cửa rồi rời đi.

Điều này làm cho Tiêu Nhã Hình muốn chơi với bọn họ thêm một chút đều tan thành mây khói.

Vào phủ Tổng Thống, cô nghĩ rằng chào đón cô sẽ là những lời phê bình nghiêm khắc của Vũ Văn Vĩ Thần, kết quả không ngờ tới, sau khi vào phủ Tổng Thống, chỉ có Đào Du Du rất uyển chuyển nói với cô vài lời là "anh hai của cô cũng về nước, một mình cô ở trong này, chúng tôi nhất định phải chiều cô cô thật tốt, nếu muốn đi chơi ở đâu thì nói với tôi, tôi sẽ dẫn cô đi, đừng một mình chạy ra ngoài chơi, như vậy rất nguy hiểm, hậu quả rất nghiêm trọng..." nói linh tinh một chút, sau đó chuẩn bị bữa tối cho cô.

không ngờ mình dễ dàng qua lọt như vậy, Tiêu Nhã Hình thầm may mắn, đồng thời cô nhin không được kéo kéo vạt áo Đào Du Du, nhỏ giọng hỏi cô, có phải đem sự việc này nói cho cha mẹ cô nghe không

Đào Du Du biết cô lo lắng, vì vậy đã nói, nếu có lần sau, vậy nhất định sẽ báo cho cha mẹ của cô biết, hơn nữa sẽ không để cô ở lại Thương Quốc nữa.

Tiêu Nhã Hình vừa nghe không để cho cô ở lại Thương Quốc, lập tức mặc kệ, còn thể sau này mình sẽ không lén lút ra ngoài chơi nữa.

Cứ như vậy, mối nguy của Tiêu Nhã Hình xem như loại bỏ thuận lợi rồi.

không bao lâu sau Vũ Văn Vĩ Thần cũng xuống dùng bữa tối, nhìn đến Tiêu Nhã Hình vẻ mặt ngồi không yên trên bàn cơm, thì nhếch miệng cười, thật tùy ý nói: "Hôm nay chơi vui không?"

"Vui, thật vui..." Tiêu Nhã Hình rất vui vẻ gật đầu nói

"Lần sau muốn trốn không dễ dàng như vậy đâu, hiểu ra đi." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn vui vẻ của Tiêu Nhã Hình, cười như không cười nói.

"Chú Vĩ Thần..." Tiêu Nhã Hình nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn đau khổ bắt đầu làm nũng.

"Chú không phải là cha con, chiều này đối với chú thật vô dụng." Vũ Văn Vĩ Thần không nhìn cô, tự nhiên vừa ăn còn vừa nói.

Tiêu Nhã Hình biết hiện tại mình nói cái gì cũng vô nghĩa, cô chỉ ai oán nhìn Đào Du Du đang đứng một bên, cầm dao nĩa lên chuẩn bị ăn cơm.

"cô còn đứng ở đó làm gì? Còn không nhanh qua đây ăn cơm luôn." Vũ Văn Vĩ Thần ăn một lúc, nhìn thấy Đào Du Du còn đứng một bên nhìn hai người ăn cơm, vì vậy hơi nhíu mày nhìn về phía cô nói.

"A, vâng!" Đào Du Du nghe vậy, không muốn làm trái ý anh liền nghe lời đi qua phía tay phải anh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Một bữa cơm mọi người đều trầm mặc, Đào Du Du còn đang nơm nớp lo sợ, cô cứ nghĩ rằng Vũ Văn Vĩ Thần sẽ vì chuyện Đào Dục Huyền đưa Tiêu Nhã Hình đi chơi sẽ la mắng cô một trận, nhưng mà ko nghĩ đến, Vũ Văn Vĩ Thần ngoại trừ nói với Tiêu Nhã Hình vài câu ra, đối với Đào Dục Huyền tội đồng lõa lại không nói một chữ nào.

Ăn xong bữa tối, bởi vì Tiêu Nhã Hình chơi đùa cả ngày nên mệt mỏi, cô bé đã trở lại phòng mình tắm rửa rồi đi ngủ.

Đào Du Du hơi rối rắm, bởi vì trong lòng cô luôn nhớ đến chuyện Vũ Văn Vĩ Thần muốn mời cô đi xem phim.

Thật ra trong lòng cô có một giọng nói nhỏ đang không ngừng nói bên tai cô, cô có thể từ chối không? Cô có thể đi hay không? Cùng xem phim với Vũ Văn Vĩ Thần, là có ý gì?

Nhưng mà rõ ràng nhận thấy, khi Vũ Văn Vĩ Thần quyết định chuyện gì, sẽ không thể thay đổi.

Ngay lúc cô còn đang ngờ ngác trong phòng thay quần áo, hy vọng Vũ Văn Vĩ Thần sẽ quên mất lúc anh hẹn cô đi xem phim, Hồ Ứng lại gọi điện thoại đến: "Quán gia Đào, cô chuẩn bị xong chưa? Ngài Tổng Thống đã ra ngoài, xin đừng để ngài ấy đợi lâu."

Đào Du Du run run, cô rất muốn nói, đàn ông đợi phụ nữ đây là đạo lý hiển nhiên sao? Không phải anh ta cảm thấy rất vinh hạnh sao? Vì sao Tổng Thống lại không thể đợi chứ?

Nhưng mà cô không dám nói ra, bởi vì trong phong tục truyền thống, đàn ông chờ đợi phụ nữ, chính là người đàn ông chờ đợi người phụ nữ mà mình yêu.

Mà cô và Tổng Thống là cái gì?

cô không hiểu Vũ Văn Vĩ Thần bị trúng gió gì mà muốn mời cô đi xem phim, cũng có thể là, anh đang có âm mưu quỷ quái gì muốn đùa giỡn với cô.

Ngắm lại hai chữ “người trong lòng” dùng trên người cô và Vũ Văn Vĩ Thần, chính cô cũng không nhận được mà phát run.

Vũ Văn Vĩ Thần hiểu ý cô sao?

Lúc Hồ Ứng thúc giục, Đào Du Du lấy tốc độ nhanh nhất thay quần áo.

Lúc trước tuy rằng tuyệt đối không thích hù theo sở thích của Vũ Văn Vĩ Thần thích cô mặc váy màu vàng nhạt, nhưng mà nghĩ đến tính cách phiền phức của Vũ Văn Vĩ Thần, cô vẫn không tự giác thay chiếc váy này.

cô vừa thay đồ vừa lầm bầm: “Tôi tuyệt đối không giống như đầu bếp trưởng đã nói, phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu, tôi đang lo lắng anh ta nhìn tôi một cách khó chịu, sau đó còn khinh bỉ tôi, nên tôi mới làm như vậy.”

Liên tục nói với bản thân vài lần, sau khi thay quần áo xong, cô mở cửa phòng đi ra ngoài.

Đến lúc đến đại sảnh, nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đang ngồi trên ghế sofa đợi cô, cũng không biết đã đợi bao lâu, dù anh tay áo anh ta cũng thay đổi tới lui đã nhìn nhúm lại.

Lúc Đào Du Du xuất hiện trước mắt anh, anh vừa muốn mở miệng nói cô làm việc quá chậm, khiến anh đợi quá lâu, kết quả vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Đào Du Du khác với phong cách làm việc ngày thường, cuối cùng một chữ cũng không nói nên lời.

Hôm nay nhìn Đào Du Du thật thuần khiết, thật thoải mái.

Mái tóc dài buộc tùy ý sau gáy, bên tai còn có vài lọn tóc nhỏ uốn cong.

Chiếc váy màu vàng nhạt dài đến đầu gối, cổ áo hở để lộ bờ vai ra ngoài, làn da trắng mịn dưới ánh đèn làm động lòng người.

Tuy rằng Đào Du Du luôn trang điểm nhạt, nhưng lúc này không biết vì khăn trang hay thế nào, nhưng nhìn mặt rất hồng hào, một quả mặt đào thành thực, nhìn vào làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

“Tổng Thống.....chúng ta có thể xuất phát chưa?” Nhìn thấy ánh mắt Vũ Văn Vĩ Thần vẫn còn lưu luyến dừng trên người cô, Đào Du Du cảm giác có chút không được tự nhiên, vì vậy nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, đi thôi.” Vũ Văn Vĩ Thần hồi phục tinh thần thu hồi ánh mắt lại, giống như không nhìn thấy cô, ngẩng đầu đi ra ngoài cửa lớn. Trong lòng đang suy nghĩ, kiếp này anh gặp qua vô số mỹ nhân đều nhìn không hết, vì sao bản thân lại nhìn chăm chăm vào người phụ nữ có diện mạo chỉ trên bậc trung bình đến thất thần như vậy.

Đào Du Du thấy anh đi ra cửa, cô cũng không dám chậm trễ, lập tức cất bước trên đôi giày cao gót nhỏ đi theo.

Xe đã sớm chờ ở cửa, bởi vì đây là Vũ Văn Vĩ Thần ra ngoài, hơn nữa còn giữ bí mật rất cao, vì vậy xe bảo vệ không tính là nhiều, chỉ có hai chiếc xe đi theo sau xe anh ta, hơn nữa vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Hai người ngồi trên xe đều không nói gì.

Vũ Văn Vĩ Thần không nói chuyện, Đào Du Du cũng không dám mở miệng.

Đến giờ cô vẫn còn cân nhắc, vì sao hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần muốn mời cô đi xem phim.

Xe chạy được một đoạn chợt dừng lại.

“Thế nào? Đến rồi sao?” Vũ Văn Vĩ Thần ngồi phía sau không nhìn ra ngoài cửa sổ, mà nhìn lái xe hỏi.

“không phải, Tổng Thống, ở đây kẹt xe rồi.” Lái xe quay đầu lại báo cáo.

“Kẹt xe? Thành phố Định Khôn có thể kẹt xe?” Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, quay đầu về phía ngoài xe, thấy phía trước có rất nhiều xe dừng lại.

Đào Du Du ngồi một bên lầm bầm: “Còn không phải ngài lãnh đạo sáng suốt, kinh tế quốc gia chúng ta ngày càng tốt, người mua xe ngày càng nhiều, tự nhiên phải kẹt.....”

“cô nói cái gì?” Vũ Văn Vĩ Thần nghe Đào Du Du nói, nhưng không nghe rõ rốt cuộc cô đang nói cái gì, vì vậy quay đầu lại hỏi cô.

“không..... không có gì.....” Đào Du Du liên tục xua tay, cô cũng không muốn nói chuyện với anh, đồ phải nói không hiểu, càng chọc giận anh ta?”

“Có thể đi đường khác không? Dừng ở chỗ này lãng phí rất nhiều thời gian.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn một hàng xe đậu dài phía trước, cảm thấy không thể chờ đợi, vì vậy hỏi lái xe.

“không có, hơn nữa phía sau xe còn nhiều, muốn quay đầu xe cũng không được, chỗ này cách rạp chiếu phim hai nghìn mét, nói không chừng một chút liền thông xe, Tổng Thống, chúng ta nhẫn nại một chút đi.” Từ trước đến nay lái xe đều biết tính cách của Vũ Văn Vĩ Thần vì vậy chỉ cần thận khuyển nhủ.

“Hai nghìn mét? Cậu chờ ở đây, chúng tôi đi đây.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, mở cửa xe ra, lập tức xuống xe.

Đào Du Du còn ngồi trên xe trong lúc nhất thời không kịp phản ứng Vũ Văn Vĩ Thần muốn làm gì, kết quả nhìn thấy anh quay đầu nói với mình: “cô còn ngồi ở đây làm gì? Nhanh chóng xuống xe.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

“Sau.Xuống xe? Anh. Không lẽ anh định.” cô vốn định nói, không phải anh muốn đi bị chứ? Kết quả hai chữ “đi bộ” còn chưa kịp nói ra miệng, cô cảm giác tay mình có một đạo lực rất mạnh nắm chặt, một giây sau, cả người cô bị lực mạnh đó kéo ra khỏi xe, giày cao gót dưới chân làm cô đứng không vững, đầu đập vào ngực Vũ Văn Vĩ Thần.

“Rốt cuộc cô có phải là phụ nữ hay không? Mang giày cao gót này đứng cũng không vững.” Vũ Văn Vĩ Thần bị đụng oán giận một câu.

Đào Du Du tức giận, nghe những lời anh nói muốn cãi lại anh, nhưng lại không dám, vì vậy chỉ rất tức giận lầm bầm: “anh lợi hại như vậy anh mang thù cho tôi xem.”

Tất nhiên loại nhỏ giọng nói thầm này Vũ Văn Vĩ Thần cũng không nghe rõ.

Anh không tiếp tục cản nhắc Đào Du Du, tóm lấy tay cô rồi kéo đi về phía trước.

“Này.Anh đi chậm một chút.” Đào Du Du rất tức giận khi bị anh ta kéo đi như vậy, cảm giác dưới chân như đi cà kheo, bất cứ lúc nào cũng có thể bị treo chân.

Cũng may bây giờ là buổi tối, Vũ Văn Vĩ Thần mới có thể trắng trợn đi bộ trên đường lớn, nắm lấy tay Đào Du Du không buông.

Hai người đi dưới làn xe đi về phía trước, Vũ Văn Vĩ Thần đi phía trước, anh nắm tay Đào Du Du đi bên cạnh, bước nhanh cùng mình.

Hai người đi bộ khoảng mười phút, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của rạp chiếu phim đâu, chân Đào Du Du mới như muốn nhũn ra, đôi giày mới mua còn chưa mang được vài lần, vì vậy bây giờ mang vào cũng hơi chật chân, khiến cô cảm giác đau nhức như bị kim đâm vào chân.

"đi nhanh một chút, cô đi chậm như vậy, đến khi nào mới có thể đến rạp chiếu phim?" Thấy Đào Du Du đi càng ngày càng chậm, Vũ Văn Vĩ Thần nói, anh vừa đi vừa hối thúc Đào Du Du.

Đào Du Du vốn đi rất nhanh nhưng chân không chịu nổi được, Vũ Văn Vĩ Thần hối thúc cô như muốn gọi hồn, trong lòng căng thẳng nhưng dây cung trong lúc nhất thời như bị đứt dây, cô dùng sức hất tay Vũ Văn Vĩ Thần ra, sau đó cũng quay đầu lại, đặt mông ngồi lên bồn hoa bên ven đường, tức giận nói: "Anh nhìn đi, tôi đi không nổi, không đi nữa."

"Cái gì? cô.....cô bảo tôi nhìn?" Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy mình hơi nén giận, nhìn Đào Du Du không chịu phối hợp với mình, lúc này còn cúi đầu giả vờ, nhất thời lửa nóng xông lên đỉnh đầu.

"Chân tôi sắp phỏng lên rồi, chỗ này là hai nghìn mét? Đây còn chưa được 500 mét, tôi không đi, anh muốn xem phim thì đi một mình đi, tôi không đi theo với anh." Lúc này Đào Du Du còn chưa đi lại được, cô thở hổn hển, vừa nói.

"Này, không phải cô rất thích xem phim sao? Vì sao đến đây rồi lại không chịu đi?" Thái độ của Đào Du Du làm cho Vũ Văn Vĩ Thần rất khó chịu, anh cảm thấy cô gái này không biết phân biệt phải trái như vậy.

"Ai nói với anh là tôi thích xem phim? Vậy anh mời tôi đi xem phim là vì cái gì? Tính là thích xem thì thế nào, vậy tôi cũng không thể dùng chân không đi xem được, anh xem, gót chân tôi bị sưng một lớp da ra rồi đây...." Lúc này Đào Du Du đau khổ nước mắt rơi xuống, cúi đôi giày cao gót đẹp ra, cô vừa vén gót chân bị phỏng nước lên, vừa tức giận nói.

"cô người phụ nữ này thật đúng là...." Vũ Văn Vĩ Thần vốn định mắng cô không biết phải trái, nhưng nghĩ lại lời nói của cô, cảm thấy cô nói cũng không sai, quả thật ý của anh chính là muốn mời cô đi xem phim, anh hoàn toàn không có cô cơ hội từ chối, đột nhiên ý thức được, anh bị Thác Ngọc Mộ Dã gài bẫy trong lúc nhất thời cảm thấy rất tức giận, vì vậy đành khó chịu nói với Đào Du Du: "Vậy vì sao cô muốn mặc váy và mang giày cao gót chứ?"

"không phải Hồ Ứng nói anh thích cái gì màu vàng nhạt, tôi liền mua một cái váy màu vàng nhạt, có thể phối hợp với một đôi giày cao gót, tôi không biết

đi xem phim phải đi qua nhiều đoạn đường như vậy, hiện tại hai chân tôi đau quá, tôi đi không nổi, anh tức giận với tôi cái gì chứ?" Trong lòng Đào Du Du uy khuất muốn chết, cô không biết mình vấp ngã chảy máu mấy đôi mới gặp một người đàn ông cực phẩm như vậy, vì sao cho tới bây giờ anh ta không suy nghĩ kỹ vấn đề chứ? Chỉ biết tìm nguyên nhân từ người khác, chỉ biết trách tội người khác.

"Vì vậy.... Ý của cô là, cô vì tôi mới mặc váy và mang đôi giày này?" Có lẽ không ngờ Đào Du Du làm như vậy vì muốn anh vui vẻ, Vũ Văn Vĩ Thần hơi ngạc nhiên hỏi.

"Nếu không tôi điên rồi sao? Tôi sẽ không mang giày cao gót như vậy chứ?" Về mặt Đào Du Du vẫn đau khổ như trước, đau lòng xoa xoa gót chân mình.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe cô nói xong, lập tức nổi tức giận trong lòng đều tan theo mây khói, trên mặt còn nổi lên nụ cười thần nhiên.

"Sớm biết giày cao gót khó mang như vậy, tôi sẽ không mang rồi....." không chú ý đến sự thay đổi trên mặt Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Du Du làm bầm.

"Vậy cô có thể đi tiếp không?" Nhìn bộ dạng tội nghiệp đáng thương của Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần nổi lên chút thiện lương hỏi.

Đào Du Du oán giận lắc đầu: "Tôi có thể đi chân trần không? Nếu đi chân trần có thể đi."

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, nhin không được giáo huấn cô: "một cô gái để chân trần đi trên đường lớn thì nói cái gì?"

"Vì vậy, tôi có thể làm sao? Giày này nhất định không mang được, chẳng lẽ anh có thể cõng tôi sao?" Đào Du Du nói xong, lại bắt đầu xót thương.

"cô điên sao? Cứ nhiên dám để tôi cõng cô?" Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu có chút hoài nghi cô gái này, rốt cuộc cô có phải là người không?

"không phải tôi đang nói anh không thể cõng tôi sao? Tôi không muốn nằm trên lưng anh, anh đừng chờ tôi, anh đi trước đi, xem phim hay về phủ đều do anh quyết định, tôi nghỉ ngơi một chút, sau đó lái xe về phủ thì tốt hơn." không muốn nói nhiều với anh, người đàn ông này căn bản không có phong độ của thân sĩ, chỉ biết la lối om sòm trước mặt cô, thích đùa giỡn, ăn mặc kiểu thiếu gia.....

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn cô gái không có chút hình tượng đang ngồi bên cạnh bồn hoa, lập tức có loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nếu đổi lại là cô gái khác, có thể cùng anh đi xem phim, cho dù có phé đi hai chân cũng sẽ không tiếc.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Đôi giày xăng đan trong suốt

Quả quyết bỏ mặc một mình cô ngồi ở chỗ đó, Vũ Văn Vĩ Thần thần nhiên bước đi, Đào Du Du nhìn bóng lưng anh rời đi, từ trong lòng bắt đầu hung hăng khinh bỉ anh.

Cô không ngừng tự nói với mình, hàng này không phải đàn ông, anh chỉ là Tổng Thống; hàng này không phải thân sĩ, anh chỉ là Tổng Thống; hàng này không phải trai đẹp, anh chỉ là Tổng Thống; hàng này không có nửa xu quan hệ với cô, anh chỉ là Tổng Thống.

Đúng, chỉ có nghĩ như vậy, cô làm thế mới không có lỗi với chị em phụ nữ trong lòng mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Ít nhất, cô sẽ không cảm thấy mình thảm hại khi bị một người đàn ông như thế vứt bỏ ở trên đường cái.

Tiếp tục chán nản cúi đầu về chân của mình, cô phát hiện lúc này trong số người đi qua đi lại đã có ánh mắt mấy người dừng lại ở trên người cô.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, vừa định ném cho những người vây xem không rõ chân tướng kia một ánh mắt "nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ à?", tuy nhiên lại phát hiện những người đó căn bản không phải đang nhìn cô.

Xem ra cô bị người ta ném ở trên đường cái, sau đó lòng tự ái bị tổn thương, vì vậy cũng cảm giác ánh mắt người của toàn thể giới đều đang khi dễ mình.

Thở thật dài, khom lưng nhặt lên giày cao gót bị cô ném trên mặt đất, sau đó chuẩn bị đi chân trần trên đường ra đón xe.

Hai chân mới để xuống dưới đất chuẩn bị đứng dậy, kết quả là nghe được giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vang lên bên tai.

"Cô gái ngốc, không phải nói không cho phép em đi chân trần sao?"

Đào Du Du nghe vậy, thân thể khẽ run, chậm rãi quay đầu nhìn hướng ngọn nguồn âm thanh.

Quả nhiên là anh, cũng không phải tại anh sao? thật sự chính là anh....

không phải anh vứt bỏ cô đi à?

Vì sao hiện tại lại xuất hiện ở nơi này?

Còn nữa, trên tay anh nắm chặt túi nhựa gì đó?

"Tổng..... Tổng Thống, sao ngài còn ở đây?" Mặc dù không dám tin vào hai mắt của mình, nhưng Đào Du Du vẫn mở miệng nói.

"Nhìn xem có thể đi vừa hay không." Vũ Văn Vĩ Thần không trả lời câu hỏi của cô, mắt chỉ nhìn thẳng vào đôi chân trần đứng trên mặt đất của cô, tiếp đem túi ny lon cầm trong tay ném đến trước mặt cô.

"Là thứ gì thế?" Đào Du Du hơi ngạc nhiên nhìn anh một cái, sau đó mở túi ny lon trên mặt đất ra, kết quả bên trong là một đôi giày xăng đan trong suốt tự kéo xuất hiện ở trước mắt cô.

Mặc dù đây chỉ là đôi giày xăng đan, nhưng lúc này Đào Du Du thật sự cảm động đến nước mắt lưng tròng, khịt khịt cái mũi.

Chỉ "xăng đan" hôm nay trải qua tay Vũ Văn Vĩ Thần, nó đã không chỉ đơn giản là một đôi xăng đan nữa.

Ai có thể nghĩ đến Tổng Thống đại nhân lãnh khốc bá đạo hèn hạ vô sỉ còn hay sĩ diện lại có thể vì cô mà đi vào tiệm nhỏ mua giày xăng đan, chắc hẳn cả đời này anh chưa từng tùy ý mua đồ như vậy.

Hơn nữa, cực kỳ mầu chốt chính là....

"Chẳng lẽ trên người ngài còn mang theo tiền mặt?" Đào Du Du đột nhiên ý thức được một vấn đề, vì vậy mở miệng hỏi. Căn cứ theo hiểu biết của cô về anh, anh đều không mang theo ví tiền và điện thoại di động.

trên người, trong túi của anh, túi so với tên ăn xin còn phải sạch sẽ hơn.

"không có." Quả nhiên, đáp án của anh kiểm chứng nghi ngờ trong lòng Đào Du Du.

Chỉ là, như vậy, nghi ngờ của Đào Du Du càng sâu hơn.

"không có tiền mặt, chẳng lẽ anh có túi tổng hợp? Anh mang ví tiền rồi sao?" cô nhìn Vũ Văn Vĩ Thần một lượt từ trên xuống dưới, thật sự không nhìn ra trên người anh có cái túi nào hơi phồng lên.

Thậm chí trên cái túi áo tây trang cũng chưa từng mở.

"Dài dòng thế? Còn không mau đi vào xem có thể đi vừa hay không, phim sắp chiếu rồi, anh còn thuận tiện hỏi một chút, rạp chiếu bóng ở ngay phía trước thôi." Vũ Văn Vĩ Thần thấy đáng vẻ cô như bà mẹ già, lại có chút mất bình tĩnh, vì vậy thúc giục.

"Biết, biết.....thật là, vẫn không thể hỏi..." Đào Du Du phát hiện cho dù một giây trước anh mới vừa khiến cô cảm động, một giây kế tiếp cũng có thể khiến sự cảm động này tan biến hoàn toàn.

Anh vẫn là Tổng Thống, một chút cũng không thay đổi.

đi giày kéo vào, Đào Du Du nhất thời cảm giác cả người nhẹ nhõm cũng không ít, dưới chân hoàn toàn không có áp lực.

Giày cao gót vừa vặn, cô đi tới trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó nói: "đi thôi."

Vũ Văn Vĩ Thần quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, mặc dù giày xăng đan không hợp với cái váy thực nữ trên người cô, nhưng thấy nụ cười nhẹ nhõm trên mặt cô,, anh chép chép miệng, cuối cùng không có nói gì.

Chỉ là, khi ánh mắt anh rơi vào đôi giày cao gót trên tay cô, nhất thời mở miệng nói: "Em còn cầm nó làm gì?"

"Cái gì làm gì?" Trong lúc nhất thời Đào Du Du không thể hiểu ý của Vũ Văn Vĩ Thần.

một giây kế tiếp, Vũ Văn Vĩ Thần tiện tay nắm lấy giày trong tay cô, sau đó vẽ một đường vòng cung xinh đẹp, ném chiếc giày vào trong thùng rác ven đường.

"Anh làm gì thế? Giày của em cũng....." Đào Du Du trơ mắt nhìn đôi giày đắt tiền của mình cứ thế biến thành đồ bỏ đi, nhất thời ai oán gào thét.

"Cái loại đồ làm chân không thoải mái giữ lại còn có ích lợi gì?" Vũ Văn Vĩ Thần vô cùng xem thường liếc cô một cái, sau đó xoay người đi hướng rạp chiếu phim.

"Nhưng đôi giày kia rất đắt cũng....Em mới đi tổng cộng ba lần, trước đi cũng không cảm thấy không vừa chân như vậy." Đào Du Du luyến tiếc nhìn

hướng thùng rác, sau đó đuổi theo bước chân của Vũ Văn Vĩ Thần, vừa la hét.

.....

Hai người cứ đi một trước một sau, thỉnh thoảng một cặp đôi ôm nhau ngang qua bên cạnh, Đào Du Du nhìn bọn họ, cặp mắt tràn đầy hâm mộ.

Cũng không thể trách cô sẽ hâm mộ người khác, ai bảo cô xui xẻo như vậy, đời này thực sự yêu cũng chưa bắt đầu qua, mà đã là mẹ hai đứa bé rồi.

Vũ Văn Vĩ Thần ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục đi về phía trước, mà Đào Du Du liếc nhìn các cặp đôi ngọt ngào, bước chân phía dưới càng ngày càng chậm, lập tức bị bỏ rơi cách Vũ Văn Vĩ Thần một đoạn xa.

Khoảng cách của hai người ước chừng hơn trăm mét xa thì Vũ Văn Vĩ Thần mới phục hồi tinh thần lại, không thấy cái đuôi phía sau mình đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Quay đầu nhìn thấy cách đó không xa, Ngũ Y Y kéo lê bước chân nhìn trái nhìn phải, bước đi chậm chạp.

Có chút buồn cười nhìn vẻ mặt của cô giống như từ sao hỏa mới đến, anh khó có được tâm tình tốt đến bên cạnh cô, sau đó đồng loạt nắm lấy tay cô, đem tay cô đặt vào lòng bàn tay mình.

“Làm gì?” hành động bất thành linh của anh làm Đào Du Du hoảng sợ, đang chuẩn bị rút tay lại, kết quả bị tay anh nắm chặt.

“Chỉ là muốn cô đi nhanh một chút.” Tức giận cho một lời giải thích về hành động của mình, trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần còn đang suy nghĩ, tôi không ghét bỏ cô trang điểm không phù hợp, cô còn dám ghét bỏ tôi?

Đào Du Du nhìn thấy ánh mắt anh đang uy hiếp cô rút tay lại thử xem, vì vậy không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, hai người thành một đôi tình nhân.

Rất nhanh, vốn người xem nhìn thấy Đào Du Du rất hạnh phúc, cô nhìn bốn phương tám hướng, có nhiều ánh mắt quay lại nhìn cô.

Cô còn nghe được người khác nhỏ giọng bàn tán, nội dung cơ bản là: “Nhìn cô gái này xem cư nhiên lại để cho người ta lôi kéo lên đường.” “Nhìn cô gái xinh đẹp mặc váy này xem, sao lại để cho bạn trai kéo đi? Thường thức cái gì chứ?” Người đàn ông bên cạnh cô ấy bộ dạng đẹp trai, hơn nữa nhìn rất quen, giống như mình tình gì đó”...

Dù sao vừa nghe xong, Đào Du Du đã hiểu rõ.

Đơn giản là người ta cảm thấy Vũ Văn Vĩ Thần đẹp hơn cô, cô thật sự không xứng với anh ta.

Nhưng mà cô nghe một người nói Vũ Văn Vĩ Thần nhìn quen mắt, giống như một mình tình nào đấy, cô vẫn nhịn không được bật cười ra tiếng.

“cô cười gì vậy?” Vũ Văn Vĩ Thần đứng bên cạnh nghe tiếng cười của cô, lập tức nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

“Anh có nghe thấy không? Có người cảm giác nhìn anh rất quen mắt, nói anh giống mình tình đó.” Đào Du Du dừng cười, trả lời.

“Nhất định là cô ta không xem tin tức rồi, nhưng mà dù sao không xem, ngay cả Tổng Thống của nước mình cũng không thể không nhận ra, tuổi trẻ bây giờ, thật đúng là...” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, đột nhiên nhìn thấy có người đi về phía bọn họ.

“Trời ơi, này... đây có phải là ngài Tổng Thống không?” Được rồi, anh mới không tức giận, vừa rồi đã nói có người không nhận ra Tổng Thống nước mình, lập tức có người sợ hãi kêu ra tiếng.

“Ha ha... cô nhận sai người rồi... Tôi chỉ lớn lên giống anh ta mà thôi...” Cười gượng hai tiếng, anh vội vàng giải thích.

“thật không? Nhưng mà cũng hơi quá giống. Ngài chụp ảnh với tôi đi, tôi lúc đó tôi nói với người khác đây là tôi chụp chung với Tổng Thống, bảo đảm người khác không nhận ra.” Người kia không từ bỏ ý định nói.

“Này này này, tiểu tử thôi, anh như vậy là lừa gạt bạn bè à? Làm sao có thể tùy tiện tìm một người giống với Tổng Thống rồi chụp hình chung, sau đó còn nói là ngài Tổng Thống chứ? Còn diện mạo này nữa, cậu nhìn rõ ràng đi, có chỗ nào giống? rõ ràng chỉ giống một chút mà thôi. Còn nữa, cậu nhìn ngài Tổng Thống trên tivi xem, ngài ấy hoàn toàn không trả lời vòng vo như vậy đâu. thật là...” Đào Du Du vừa nói, vừa kiễng chân lên nắm cằm Vũ Văn Vĩ Thần, đùa nghịch gương mặt đẹp trai của anh ta, khiến cho Vũ Văn Vĩ Thần muốn phát tác nhưng lại ngại thân phận của mình, đành phải cố kìm chân.

Người trẻ tuổi vừa nghe Đào Du Du nói như vậy lập tức “cắt” một tiếng, xoay người rời đi, còn khinh thường nói: “Có gì đặc biệt hơn người? không chụp thì không chụp, còn giống như bà đi lớn tuổi nói nhiều làm gì.”

“Cái gì... Cái gì? Di lớn tuổi? Cậu nói tôi là di lớn tuổi, tiểu tử thối, cậu đứng lại đó cho tôi, để xem tôi thu thập cậu thế nào.” Đào Du Du không thể chấp nhận mình già được, tên thanh niên kia nói một câu “di lớn tuổi” kia làm cô kích thích, vì vậy cô chỉ vào bóng lưng người kia quát lớn, giả vờ muốn đuổi theo.

“Chẳng lẽ cô không giống di lớn tuổi sao?” Mà lúc này Vũ Văn Vĩ Thần đứng bên cạnh nắm chặt tay cô, hơn nữa ở bên tai cô nhỏ giọng nói.

“Tôi...” cô vừa định nói mình không phải, vừa nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần véo véo cằm mình, lập tức thu giọng lại, thu hồi ánh mắt không dám nhìn anh.

“Lúc này véo véo cằm tôi rất thích đúng không?” Vũ Văn Vĩ Thần không dễ dàng bỏ qua chuyện vừa xảy ra, cô gái này ngày càng lớn mật, cư nhiên dám động tay động chân với anh.

“không... không có a, vừa mới là không phải... không phải cái kia... Tình huống khẩn cấp sao? Tôi... Lúc đó là vì bảo vệ anh...” Đào Du Du vừa cười gượng, vừa giải thích, bởi vì chột dạ làm giọng nói cô run cầm cập.

“Hừ.” Vũ Văn Vĩ Thần biết cô đây là đang kiếm cớ, nhưng trước mặt nhiều người, cũng không muốn nổi giận, chỉ hừ mũi một tiếng, sau đó không thèm nhìn đến cô.

Nguy hiểm tránh thoát được một kiếp, trong lòng Đào Du Du thầm may mắn, lại có chút hối hận, thật vất vả mới có cơ hội trả thù anh ta, hắn là phải véo vài cái mới đáng giá.

ở lối vào tòa cao ốc, có thang máy chuyên dụng cho rạp chiếu phim, trước cửa thang máy trưng bày các biển quảng cáo phim mới, trong chốc lát, Đào Du Du nhìn hoa cả mắt. cô kéo tay Vũ Văn Vĩ Thần lại trước một tấm áp phích lớn.

“Tổng Tổng, chúng ta xem bộ phim kia đi?” Sau khi nhìn tấm áp phích một lần, Đào Du Du chợt nhớ tới liền hỏi Vũ Văn Vĩ Thần.

“Nghe nói là người ngoài hành tinh, đã quên tên gọi là gì.” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bức ảnh đối diện không mấy hứng thú, vì vậy ngữ khí thật bình thản trả lời.

“Làm sao có thể như vậy, mời người ta đi xem phim, cư nhiên lại không biết tên phim đó là gì.” Trong lòng Đào Du Du tràn đầy khinh bỉ, cô càng ngày càng hoài nghi mục đích Vũ Văn Vĩ Thần mời cô xem phim.

Nhưng mà, Vũ Văn Vĩ Thần đã nói người ngoài hành tinh, Đào Du Du chỉ biết anh ta nói bộ phim kia, có chút thất vọng nói: “Vì sao muốn chọn bộ phim điện ảnh này, tôi rất muốn xem phim kinh dị nha.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147

“Cô gái này khẩu vị thật đúng là khác người, xác định muốn xem phim kinh dị sao?” Vũ Văn Vĩ Thần hơi khinh bỉ liếc mắt nhìn Đào Du Du một cái, sau đó cười nói.

“Nhiều người cùng xem phim kinh dị mới đã ghiền chứ, cũng không sợ hãi có phải không? Nếu không chúng ta đi xem phim kinh dị đi.” Đào Du Du bị hình ảnh cô gái quý dữ trên tấm áp phích lớn này làm cho hấp dẫn, hai mắt sáng rực nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

“Đem đi động của cô cho tôi.” Vũ Văn Vĩ Thần thấy cô hứng thú như thế, vì vậy nói muốn đi động của cô.

“Muốn đi động làm gì?” Đào Du Du vừa nghi hoặc, vừa đưa đi động cho Vũ Văn Vĩ Thần.

Nhận đi động, anh lưu loát bấm dãy số điện thoại của Hồ Ứng, nhấn nút gọi, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin chuyển vào hộp thư thoại.....”

Khẽ cau mày, anh đem điện thoại nhét vào tay Đào Du Du, sau đó lại nói: “Bóp tiền đâu?”

“Cái gì? Tiền.....Bóp tiền?” Đào Du Du không biết vì sao anh đòi tiền cô. Tuy rằng đầu đầy nghi vấn, nhưng không biết có phải do thói quen nghe lời chỉ huy của anh không, tay không tự giác lấy bóp tiền ra.

Nhận bóp tiền của cô, anh vừa mở ra thì nhìn thấy, bên trong nằm lẳng lẳng vài tờ một trăm đồng, còn có một cọc chi phiếu nằm một bên.

“Nhiều chi phiếu như vậy, xem ra quán gia kiếm được không ít tiền.” Anh không khách khí lấy tất cả tiền mặt ra, sau đó nói.

“Nào có nhiều tiền! Này, anh làm gì lấy nhiều tiền của tôi vậy?” Lúc Đào Du Du cầm bóp tiền, nhìn bên trong rỗng tuếch, nhin không được khóc ròng.

“Không phải nói muốn đi xem phim kinh dị sao? Tất nhiên là cô phải mời khách, hiện tại chẳng phải cô mời tôi xem phim sao?” Vũ Văn Vĩ Thần cầm lấy mấy tờ tiền, rất hợp tình hợp lý nhìn cô, sau đó xoay người đi đến quầy bán vé.

Đào Du Du nhìn bóng lưng anh xoay người rồi đi, đau đốn cho mấy trăm đồng của mình, cứ như vậy bị anh bóc lột.

Bản thân mình làm trâu làm ngựa bên cạnh anh ta biết bao nhiêu mới được bao nhiêu tiền lương đó, lần này nhìn anh nạo vét hơn phân nửa, hôm nay xem như công toi một ngày.

Nhưng mà, Vũ Văn Vĩ Thần rất giống người khác xếp hàng mua vé, đây khiến cô cảm thấy kỳ lạ, dường như cô có thể cảm nhận được tính cách xấu xa của Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta chờ khoảng hai phút sẽ cảm thấy không kiên nhẫn.

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần đi đến quầy bán vé, nhìn một hàng dài xếp hàng phía trước, không kiên nhẫn nhú mày.

Không xếp hàng giống những người khác, anh lập tức lên phía trước, tìm cô gái đứng đầu hàng nói: “Tiểu thư, có thể làm phiền cô mua hai vé xem phim giúp tôi được không>? Tôi trả cho cô hai lần tiền vé.” Nói xong, anh cầm tờ hai trăm đồng trên tay mình, số tiền còn lại đều đưa cho cô bé.

Cô bé nhìn thấy tiền hai mắt sáng lên, nhìn nhiều tiền như vậy, hơn nữa còn là một trai đẹp hoa hoa lệ lệ xuất hiện trước mặt mình, tự nhiên không có khí lực chống cự, sau khi cô nhận tiền, gạt mạnh đầu, cuối cùng hơi do dự hỏi: “Vì sao tôi cảm thấy anh quen mắt như vậy? Anh có phải là mình tinh điện ảnh không?”

“Ha ha ha, tôi là mình tinh còn phải xếp hàng mua vé xem phim sao?” Vũ Văn Vĩ Thần thấy mình bị hỏi liền cười gượng hai tiếng, sau đó nói.

“Cũng đúng, cũng đúng, đến phiên tôi, anh đợi chút nha.” Cô bé nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói vậy, cảm thấy rất có lý, mắt thấy lập tức đến phiên mình, vì vậy vẫy vẫy tay với Vũ Văn Vĩ Thần, nhường anh đi một bên.

.....

Đợi đến khi Vũ Văn Vĩ Thần đi đến trước mặt Đào Du Du, Đào Du Du nhìn trên tay anh chỉ còn tờ hai trăm đồng, vì vậy giống như gà mẹ bắt đầu hỏi anh tiền đi đâu rồi.

“Mua vé a.” Vũ Văn Vĩ Thần không cho là đúng nói.

“Cái gì? Không phải 10 trăm đồng một vé sao? Anh cầm tiền mặt 800 đồng, vì sao chỉ còn hai trăm đồng? Còn nữa, còn nữa, người khác đều xếp hàng còn anh sao nhanh mua được vé vậy?” Đào Du Du trừng to hai mắt chất vấn Vũ Văn Vĩ Thần.

“Nhớ kỹ đi, trong ví tiền có 800 đồng, bọn họ ăn bỏng ngô là mua ở đâu vậy?” Vũ Văn Vĩ Thần không cho Đào Du Du cơ hội đào xới tiền đi đâu, ánh mắt anh dừng lại trên người của vài người đi ngang qua trong tay ôm đồ ăn vặt.

Đào Du Du nghe vậy, trên trán hoa hoa lệ lệ chảy xuống một giọt mồ hôi, nhìn cách đó không xa có cửa hàng tiện lợi liền chỉ “A, chính là chỗ đó, nhìn thấy không? Có một máy rán bỏng ngô đặt bên ngoài đó.”

“A, vậy cô chờ chút.” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, đem vé xem phim nhét vào tay Đào Du Du, sau đó nhìn đi đến cửa hàng tiện lợi.

Trong lòng Đào Du Du trầm suy nghĩ, nếu lúc này Vũ Văn Vĩ Thần không tiêu tiền cô thì thật tốt, làm một thân sĩ mời cô xem phim, đây tuyệt đối là đủ tư cách rồi.

Cô nhớ trước đây Đào Dục Huyền còn đưa Tiểu Nho đi xem phim, Tiểu Nho và cô muốn ăn bỏng ngô, nhưng Đào Dục Huyền lại hung hăng khinh bỉ nói với cô: “Lớn tuổi còn ăn bỏng ngô.....”

Cô có cảm giác muốn khóc tại chỗ, cô lớn tuổi thế sao? Vì sao ngay cả bỏng ngô cũng không thể ăn?

Bây giờ nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần cũng thích bỏng ngô, cô hơi tìm được một tia vui mừng.

Tổng Thống cũng thích bỏng ngô có phải không?

Lúc này Đào Du Du trầm suy nghĩ, Nếu đôi Vũ Văn Vĩ Thần thành Thác Ngọc Mộ Dã thật là tốt, nói vậy, giờ phút này nhất định sẽ hạnh phúc đến ngất xỉu.

Đợi đến khi Vũ Văn Vĩ Thần ôm bỏng ngô đi đến, còn cầm thêm hai cái bánh quế lớn, cô cảm thấy tư thế này của anh rất buồn cười.

Ngắm lại bình thường thấy anh thật lạnh lùng, bộ dáng cao cao tại thượng, hiện tại còn đến đây mua vé xem phim và bỏng ngô, không thể nói không buồn thúc giục a.

“Cô còn đứng đó làm gì? Còn không nhanh đến đây xách đồ giúp tôi.” Nhìn Đào Du Du nhàn nhả thờ ơ ngồi ở chỗ kia, anh lại nhin không được ra lệnh cho cô.

Chương 148

Vì vậy, một chút hảo cảm đối với Vũ Văn Vi Thần trong phút chót hoàn toàn biến mất không còn, anh ta quả nhiên là một Tổng Thống làm cho người ta không thể chịu được, anh ta có mặc vào lớp thân sĩ cũng không thay đổi tính cách xấu xa này.

Lúc này phim sắp mở màn, Đào Du Du đến trước mặt anh nhận lấy bóng ngô và kem, sau đó hoa hoa lệ lệ đi về phía thang máy.

Vũ Văn Vi Thần đi theo sau cô cũng đi vào thang máy, nhưng anh không có đi vào. Trong thang máy có rất nhiều người, Vũ Văn Vi Thần không có kinh nghiệm chen lấn, nhìn Đào Du Du tự nhiên đi vào như vậy, anh lại đứng đó không nhúc nhích.

Sau khi Đào Du Du quay lại nhìn, nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần còn đứng đối diện với mình như vậy, chân bình tĩnh đứng bên ngoài thang máy.

“Đi vào đi.” Cô có chút không hiểu anh như thế nào, Đào Du Du mở miệng nói với anh.

“Cô đi ra, chúng ta ngồi đây một chút.” Vũ Văn Vi Thần không nghe lời cô ngoan ngoãn đi vào, ngược lại anh chìa

tay túm Đào Du Du ra ngoài.

“Anh làm gì vậy? Vì sao không đi vào thang máy?” Đào Du Du bị kéo ra ngoài cảm thấy rất khó chịu. Lúc này cửa thang máy phía sau cô đã khép lại, từ từ đi lên.

Vũ Văn Vi Thần nhìn sắc mặt cô rất khó chịu, chỉ thân nhiên nói: “Cô không thấy trong đó có rất nhiều người sao?”

“Xem phim vốn có rất nhiều người, chẳng lẽ anh còn phải chờ một mình anh đi vào thang máy sao?” Đào Du Du nhìn Vũ Văn Vi Thần, cô phát hiện hôm nay cùng anh đi xem phim chính là một sai lầm.

“Dù sao đợi một chút nữa rồi đi cũng tốt mà.” Không muốn cãi nhau với Đào Du Du, có lẽ Vũ Văn Vi Thần cảm thấy mình nghĩ như vậy cũng không thực tế, dù sao anh đã quyết định đến rạp chiếu phim, trong lòng đã chuẩn bị làm một người dân bình thường thật tốt, nhưng mà không ngờ áp dụng vào lại là khó khăn lớn như vậy.

Nếu vé xem phim có thể dùng tiền để giải quyết, vậy chuyện đi thang máy cũng sẽ như vậy đi.

Quan trọng là trên người hai người bọn họ không còn một xu tiền mặt.

Cuối cùng còn dư lại hai trăm đồng, anh liền mua hai cái bóng ngô và hai que kem, đưa tiền rồi cất bước đi, cũng không đợi người khác thối tiền lại cho anh.

Đợi năm phút, thang máy từ trên lầu đi xuống, lần này cũng giống như lần trước, cửa vừa mở ra, trước cửa thang máy có rất nhiều người ùn ùn kéo vào, Vũ Văn Vi Thần nhìn thấy tình huống này lại do dự, nhưng lần này Đào Du Du không cho anh cơ hội, cô đứng sau lưng anh, dùng sức mạnh mẽ đẩy anh vào thang máy, sau đó cô cũng đi vào, rồi có vài người đi vào theo, trong chớp mắt cửa đóng lại ngăn cách với người bên ngoài.

“Cô cái người phụ nữ này...” Bị chen lấn trong đám người, Vũ Văn Vi Thần muốn quay lại phát tiết với Đào Du Du, lần này người đông lắm, hơn nữa đa số là con gái, thật không có cách nào ra tay được, vì vậy đánh phải thôi.

Anh đứng trong thang máy mà sắc mặt rất khó chịu, mùi nước hoa từ các cô gái bên cạnh không ngừng bay vào mũi anh, khiến anh cảm thấy cái mùi难 cảm của mình ngày càng tệ...

Nhắm mắt lại, anh cố gắng làm tâm tình khó chịu của mình phải bình tĩnh lại, chờ đến khi thang máy dừng lại, liền theo đám người đi ra ngoài.

Đào Du Du không nhìn anh, chỉ cầm vé xem phim đi tìm phòng chiếu phim.

Lúc hai người đến phòng chiếu phim thì bộ phim được mở màn, toàn bộ phim chiếu phim đều một mảnh tối đen, chỉ có thể mượn ánh sáng từ màn hình lớn để tìm chỗ ngồi.

Nếu bọn họ chọn một bộ phim tình cảm, thì có thể tìm chỗ ngồi dễ dàng, nhưng mà Đào Du Du cố tình chọn phim kinh dị, phim chiếu được khoảng mười phút, trên cơ bản màn hình đều là màu đen, vì vậy khiến trong phòng chiếu phim có ánh sáng hắc ám quái dị.

Hai người mất sức chín trâu hai hổ mới tìm được chỗ ngồi cho mình, vừa ngồi xuống, Đào Du Du còn chưa ăn kem thì trên màn hình lớn xuất hiện một cô gái mặc đồ trắng làm cho giật mình, que kem trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Không kịp đau lòng vì que kem, màn hình liên tiếp xuất hiện những hình ảnh làm Đào Du Du căng thẳng, nhiều lần bị dọa sợ tới mức lấy tay che mắt, không dám nhìn hình ảnh khủng bố này.

"Đây là theo lời cô muốn xem phim kinh dị?" Vũ Văn Vĩ Thần ngồi một bên hoàn toàn không bị hình ảnh trên màn hình làm ảnh hưởng, anh nhàn nhã cắn que kem trong tay mình, vừa ăn bông ngô, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình lớn, miệng lại nhin không được khinh bỉ Đào Du Du nhất gan.

"Này.... Chẳng lẽ anh không sợ sao? Anh không biết đây là rất khủng bố sao?" Đào Du Du bị lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần kích thích, trong chớp mắt rú mắt xuống, vẻ mặt không phục quay đầu hỏi anh.

"Loại phim này không phù hợp với logic ngây thơ, chỉ phù hợp với nhân tài không hề có suy nghĩ ngây thơ để xem." Vũ Văn Vĩ Thần vừa đáp vừa ăn bông ngô.

"Cái gì? Ngây....ngây thơ? Anh nói phim kinh dị này ngây thơ?" Đào Du Du không dám gạt bừa cách nói của anh.

"Cô xem, cô gái kia có phải rất giống cô không?" Vũ Văn Vĩ Thần chưa từng nói với cô vấn đề ngây thơ này, phát hiện tâm tư của cô chưa từng đặt vào phim, thì chỉ vào màn hình hỏi cô.

Đào Du Du bị lời nói của anh hấp dẫn quay đầu nhìn về phía màn hình lớn, kết quả suýt chút cô đã bị dọa chết, gương mặt một con quỷ được phóng to trên màn hình nhìn chăm chăm vào màn hình lớn trước tất cả người xem.

Đào Du Du bị dọa đã đủ thê thảm, cô nhin không được hét lên một tiếng, cả người run rẩy nhào vào người Vũ Văn Vĩ Thần, đầu cọ mạnh vào cánh tay anh, hận không thể chui vào lòng anh.

"Này, cô làm sao vậy?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy cánh tay bị Đào Du Du gắt gao ôm chặt, ngay cả bông ngô đều ăn cũng không xong.

"Thật....Thật đáng sợ....Dọa....dọa tôi sợ chết mất...." Đào Du Du run rẩy ôm cánh tay anh, đầu càng cúi thấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149

"Cho nên cô có chút can đảm thì xem phim kinh dị đi?" Vũ Văn Vĩ Thần có chút không hiểu nhìn cô gái bên cạnh mình bị dọa thành ngốc, thử rút cánh tay mình vài lần, phát hiện ngoại trừ không động đậy, thì chỉ có thể để cô ôm như vậy.

"Anh không biết như vậy rất kích thích sao?" Đào Du Du vừa trải qua khiếp sợ, đã từ từ bình tĩnh lại, cô nhìn chăm chăm màn hình lớn không rời mắt, vừa trả lời câu hỏi của anh.

"Đã thích tìm kích thích như vậy, còn ôm cánh tay tôi làm gì? Một mình ngồi xem, chẳng phải rất kích thích sao?" Vũ Văn Vĩ Thần không hiểu nhìn cô hỏi, khi nói chuyện, lại muốn rút tay mình lại một chút.

"Không cần, tôi muốn ôm.....để trong lòng vững bụng." Đào Du Du kiên quyết dựa vào người anh, chết sống không buông tay.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác, anh nghiêng đầu, đưa miệng đến gần tai cô nhỏ giọng nói: "Thật ra cô sở dĩ chọn xem phim kinh dị, có ý nhân cơ hội ôm tôi, đúng không?"

"Cái gì?" Đào Du Du nghe anh nói như vậy thì ánh mắt đang nhìn màn hình lớn từ từ chuyển qua người anh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Cô không hiểu, vì sao anh có thể nghĩ ra chuyện không có chứ.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn gương mặt không thể tưởng tượng nổi của cô qua ánh đèn mờ ám, khóe miệng từ từ cười to, tiếng tục ở bên tai cô nói lời ái muội: "Nếu là thế này, cô nên sớm một chút, tuy rằng có rất nhiều cô gái muốn ôm tôi, nhưng trong lòng tôi nghĩ thời gian gần đây cô tận tâm phục vụ tôi, tôi chắc chắn sẽ không từ chối cô."

Nói xong, ánh mắt Đào Du Du khiếp sợ, anh mạnh mẽ rút cánh tay cô đang ôm chặt ra, sau đó tay mình dùng lực nắm tay cô ôm một cái cả người cô đều ngã vào trong lòng mình.

"Này.....Anh..... Anh buông tôi ra....." Sau khi bị anh kéo cô phản ứng không kịp, sau đó lập tức giãy giụa muốn thoát ra.

"Hừ.....Đừng ồn ào....." Vũ Văn Vĩ Thần dùng sức giữ chặt cô, không để cô lộn xộn nữa.

Thấy mình tiếp tục giãy giụa sẽ làm ảnh hưởng đến những người khác, mà tư thế Vũ Văn Vĩ Thần ôm mình thoải mái hơn nhiều so với cô ôm cánh tay anh, vì vậy cũng không dám lộn xộn, đầu ngoan ngoãn dựa vào vai anh, ngửi hương vị nhân nhật trên người anh làm người ta an tâm.

Phần sau bộ phim có nhiều cảnh rất khủng bố, Đào Du Du nhiều lần sợ tới mức muốn nhào vào lòng Vũ Văn Vĩ Thần, trong phòng chiếu phim phát ra những âm thanh hét chói tai làm người ta có cảm giác kích thích, mà Vũ Văn Vĩ Thần bị từng trận quẩn lấy của Đào Du Du khiến anh ngổn ngang trong gió, bả vai bên trái mỗi lần vì cô hoảng sợ sẽ dùng sức cào một cái trở nên đau đớn, anh cũng trầm hạ quyết tâm, sau này có chết cũng không để cô gái này xem phim kinh dị.

Lúc phim điện ảnh kết thúc Đào Du Du đi ra ngoài, vừa ăn no thỏa mãn.

Ra khỏi rạp chiếu phim, lái xe đã sớm chờ ở bên ngoài, lên xe, cả người Vũ Văn Vĩ Thần đau nhức ngồi vào ghế dựa, trong đầu Đào Du Du còn hiện lên những hình ảnh trong phim nên rất hưng phấn.

“Tổng Thống, ngài nói trên đời này thật sự có quỷ không?” Chỉ là bản thân còn hưng phấn chưa đủ, Đào Du Du còn muốn kéo thêm Vũ Văn Vĩ Thần vào.

“Là chỉ số thông minh thấp mới có khả năng hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.” Vũ Văn Vĩ Thần nhắm mắt lại nhìn cũng không nhìn cô một cái, chỉ khinh bỉ nói.

“Anh không biết trên đời này có một câu nói gọi là, thi tin là có, không thể tin là không không? Anh nha, hồi nhỏ nhất định chưa bao giờ tin rằng trên đời này có ông già Noel cười tuần lộc bay tới bay lui trên trời, sẽ tặng quà cho trẻ em. Anh sinh ra đều giống như bây giờ sao?” Đào Du Du không chịu nổi anh lại không biết tương tượng về thế giới, bữ môi nói.

“Không phải từng nói với cô loại chuyện không phù hợp logic này đừng thảo luận với tôi sao?” Vũ Văn Vĩ Thần vẫn không trợn mắt, anh chỉ áp ứng nói.

“Hắc, xem ra tôi đoán đúng rồi, quả nhiên anh không tin tưởng trên đời này không có ông già Noel. Ai ôi, thật là đáng thương, thời thơ ấu của anh nhất định là không thú vị. Một chút cũng không biết trên đời này có chuyện cổ tích, sống trên đời này, phải rất buồn chán a.” Giọng nói Đào Du Du thật đáng đánh đòn không ngừng kích thích vào dây thần kinh của Vũ Văn Vĩ Thần.

Đột nhiên mở mắt ra, Vũ Văn Vĩ Thần quay đầu nhìn về phía Đào Du Du đang lái nhai, một lúc lâu sau, anh mới mở miệng nói: “Cô chính là một đồng phân trâu.”

“Cái.....Cái gì? Anh nói tôi là một đồng phân trâu?” Đào Du Du không thể tưởng tượng nổi nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

“Phân trâu thật thối, vì vậy có người sẽ dọn sạch khi nó rơi xuống hoặc cách xa nó, đây là người làm việc theo logic, còn người không làm việc theo logic sẽ ngồi xổm xuống nghiên cứu xem nó ăn cái gì vào bụng..... Cô, hiểu không?” Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, nhắm hai mắt lại.

“Tôi @#### ! @ ¥ # @ ¥ @ ¥ % @###R@%” Đào Du Du bị lời nói của anh suýt làm cho tức hộc máu, nhưng cô lại tìm không được lời nói phản bác, chỉ có thể tức giận xoay đầu sang một bên, không muốn nói chuyện với anh.

Bên trong xe cuối cùng là yên tĩnh trở lại, xe chậm rãi chạy về phía trước, khoảng bốn mươi phút sau, rốt cuộc cũng dừng lại ở trước cửa phủ Tổng Thống.

Hai người một trái một phải xuống xe, nhìn thoáng qua nhau, cũng không nói gì, đều tự mình về phòng mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đào Du Du rời giường, sau khi hầu hạ Vũ Văn Vĩ Thần ăn sáng xong thì bắt đầu làm việc, cô trở lại phòng làm việc của mình bắt đầu xử lý những công việc thường ngày.

Hơn mười giờ sáng, trong bộ đàm truyền đến giọng nói của bảo vệ: “Quản gia Đào, có một vị là Dương Vi Tiểu tìm ngài, nói là bạn của ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Đào Du Du vừa nghe nói Dương Vi Tiểu đến tìm mình, cô lập tức chấn động, nói với bên kia bộ đàm: “Cho cô ấy vào.”

Nói xong, cô buông công việc trong tay, ra khỏi văn phòng, đi về phía đại sảnh.

Chờ khi cô đến cửa đại sảnh, đã nhìn thấy nhân viên dẫn Dương Vi Tiểu đến.

“Vi Tiểu.” Hai người vừa thấy mặt, liền ôm nhau một chỗ, thần sắc Dương Vi Tiểu nhìn qua có vẻ tốt hơn rất nhiều, có lẽ thời gian trôi qua, trên mặt cô liền treo nụ cười nhạt.

“Du Du, mình rất nhớ cậu.” Dương Vi Tiểu vỗ vỗ lưng Đào Du Du, sau đó nói những lời từ đáy lòng.

“Ừ, Vi Tiểu, mình cũng rất nhớ cậu, nhưng mà mấy ngày nay mình bận quá, hoàn toàn không có thời gian ra ngoài. Chuyện này, không phải Thác Ngọc Mộ Dã đã giải quyết giúp cậu rồi sao? Quyền thừa kế và quyền nuôi dưỡng đứa bé không có vấn đề gì chứ?” Dẫn Vi Tiểu vào đại sảnh, sau đó hai người đi về phía phòng làm việc.

Sau khi vào phòng làm việc của mình, có nữ giúp việc dâng trà, hai người ngồi xuống trên ghế sofa, đang chuẩn bị nói vào chủ đề chính, nhưng chưa mở miệng, lại nghe tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tầm mắt Đào Du Du hướng về phía cửa.

Một người phụ nữ giúp việc xuất hiện ở cửa, cô hơi cúi đầu, lễ phép nói với Đào Du Du: “Đào quản gia, O&S, nhà thiết kế đã đến đây, xin hỏi bây giờ ngài có thời gian gặp mặt ông ta một lần không?”

“cái gì? O&S? đây không phải là nhà thiết kế giày nổi tiếng xa xỉ sao?” Đào Du Du không hiểu nhìn nữ giúp việc hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói là nhận mệnh lệnh của ngài Tổng Thống đến đây thiết kế giày cho cô.”

“Hả? Là Tổng Thống sắp xếp người? Vì sao anh ta phải làm như vậy? cô ... cô mời anh ta vào đây.” Đào Du Du không hiểu động cơ làm việc của Vũ Văn Vi Thần.

“Vâng, xin chờ một chút.” Nữ giúp việc được sự cho phép của Đào Du Du, yên lặng lui xuống.

Nhưng mà, Dương Vi Tiểu lại nhịn không được.

“O&S, Không tệ, xem, cậu có địa vị rất cao trong lòng Tổng Thống.” Cô cười xấu xa với Đào Du Du, không ngừng chế nhạo cô.

“Cái gì, nhất định là anh ta nhớ đến chuyện đêm qua mình vứt bỏ giày cao gót, bây giờ thiện lương, cảm thấy bản thân nên bồi thường cho mình một chút, cho nên mới làm như vậy.” Đào Du Du nhớ đến hành động đêm qua của Vũ Văn Vi Thần nói.

“Anh ta không có việc gì làm nên ném giày của cậu à?” lời Đào Du Du nói khiến Dương Vi Tiểu nghi ngờ, cô ta hơi khó hiểu hỏi lại.

“Còn không phải, đêm hôm qua anh ta bị giựt kinh phong cái gì, bảo là muốn mời mình đi xem phim, sau khi ở trên xe bị kẹt xe, anh ta liền lôi kéo mình đi bộ, trên chân mình vừa vặn mang đôi giày mới được vài lần, kết quả vừa đi được một đoạn đường, chân bị cọ sát tạo thành mực nước, cuối cùng không biết làm sao anh ta đem về cho mình một đôi, sau đó đem đôi giày cao gót của mình ném đi ...” Đào Du Du kể chuyện đêm qua lưu loát, hoàn toàn không có dây dưa trong lòng một chút nào, chuyện cả đêm qua bị cô kể tóm lược lại.

Đào Du Du nói vô tâm, nhưng Dương Vi Tiểu nghe có ý, đợi đến khi Đào Du Du nói xong, cô lập tức lớn tiếng nói: “Du Du, cậu thành thật khai báo, cậu và ngài Tổng Thống tiến triển tới bước kia rồi hả?”

“Cái gì mà tiến triển tới bước kia rồi?” Đào Du Du bị cô ta hỏi vấn đề này suýt không thờ được.

“Còn chối, mời đi xem phim, còn nói không tiến triển sao?” dương Vi Tiểu gắt gao nhìn Đào Du Du chất vấn.

Cùng là xem phim, nhưng nếu chuyện này xảy ra ở một đôi bình thường, thì đây là chuyện quá bình thường, nhưng mà cố tình Vũ Văn Vi Thần là Tổng Thống, anh ta vô duyên vô cớ quyết định mời một người đi xem phim, phỏng chừng bên trong có chuyện rồi.

“Cậu là con cún con, cậu cảm thấy hai chúng tôi có thể sao? Còn phát triển, anh ta không chính chết mình thì mình có mạng lớn, mình không dám trèo cao, không dám hy vọng xa vời ...” Đào Du Du có chết cũng không dám nói với Dương Vi Tiểu về suy nghĩ kia, cô không có cách nào suy nghĩ được, Vũ Văn Vi Thần không có chút hứng thú với mình. Việc này rất khùng bố, trái tim cô hoàn toàn không chịu được kích thích.

Ngay lúc hai người còn đang nói chuyện, cửa phòng làm việc đã mở ra, chỉ thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi dẫn theo một cô gái trẻ đến trước mặt hai người.

“Đào quản gia, chào ngài, tôi là Tần Túc, nhà thiết kế chính của O&S, vị này là trợ lý Tiểu Chu.” Người đàn ông này thật lễ phép, vừa vào cửa liền chào Đào Du Du rồi giới thiệu đơn giản, cái giờ chân nhắc tay trong lúc đó đều tràn ngập hương vị của người đàn ông thành thực, khiến cho Đào Du Du trong lúc nhất thời rất có hảo cảm với người này.

“Xin chào, gọi tôi là Đào Du Du được rồi.” Đào Du Du lễ phép đưa tay về phía anh ta, hai người bắt tay một lúc, cô quay đầu nhìn về phía Dương Vi Tiểu giới thiệu, “Vị này là bạn thân của tôi Dương Vi Tiểu.”

“Chào cô Dương tiểu thư.” Tần Túc quay đầu chào Dương Vi Tiểu.

“Xin chào.” Dương Vi Tiểu mỉm cười gật đầu.

“Không làm phiền hai người chứ?” Tần Túc rõ ràng cảm giác mình đến không đúng lúc, hơi áy náy nói.

“Đừng nói vậy, không thể nào. Nhưng mà, để ngài tự mình đến đây một chuyến, ngài chỉ cần gọi điện thoại, tôi nói số đo của tôi cho ngài là được.” Đào Du Du vội vàng xua tay nói với Tần Túc.

Tần Túc nghe vậy, cười cười nói: “Tôi là do ngài Tổng Thống ủy thác đến, nếu là một cuộc điện thoại có thể giải quyết vấn đề, ngài tổng thống sẽ không an bài tôi đâu.”

“A, anh ta thích cả chuyện này.” Lúc Đào Du Du nói những lời này, không phát hiện thái độ của mình càng ngày càng lớn mật với Vũ Văn Vi Thần.

“Trước tiên cho tôi thử chân cô xem” Tần Túc không đưa ra bình luận đối với lời nói của Đào Du Du về Vũ Văn Vi Thần, lúc này anh ta dùng ánh mắt của mình bảo trợ lý ngồi xuống trước mặt Đào Du Du, xem xét qua chân cô một lúc.

Đào Du Du nghe vậy, chỉ đành ngồi xuống, sau đó cởi giày, đưa chân đến trước mặt trợ lý Tiểu Chu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151

Tiểu Chu nghiêm túc nhìn chân Đào Du Du, sau đó căn cứ vào bàn chân cô rồi ghi lại, theo ánh chụp, rồi đứng dậy hỏi: “Cô mang giày mới sẽ xuất hiện hiện tượng cọ sát chân sao?”

“Có đôi khi giày mới sẽ có tình trạng này, sau đó mang giày DF cũng vậy.” Đào Du Du suy nghĩ nói.

“Thì ra là thế, giày mới có tình trạng này là chuyện bình thường, về phần giày DF, có lẽ bọn họ quen dùng làm bằng da nên đối với chân cô dễ dàng mang một chút, chúng tôi đang suy xét xem dùng một ít vật liệu gì để làm ra một loại giày cao gót, để mùa hè cô mang vào thật thoải mái.” Tần Túc nhìn chân Đào Du Du, một tay ôm ngực một tay chống cằm suy nghĩ nói.

“Một.....Một loạt?” Đào Du Du trong lòng suy nghĩ, cái gọi là một loạt rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Chính là 12 đôi, màu sắc và kiểu dáng không giống nhau.” Tần Túc biết trong lòng Đào Du Du đang nghi hoặc, vì vậy giải thích với cô.

“Cái gì? 12 đôi? Nhiều như vậy?” Đào Du Du nghe số này, lập tức cảnh giác lên.

Theo lý mà nói, Vũ Văn Vi Thần chỉ vất có một đôi giày của mình, làm gì phải trả cho mình 12 đôi? Hơn nữa rõ ràng nhìn thấy, giày D&S một đôi này bằng cô mua hai đôi, huống chi đây là nhà thiết kế tự đến phục vụ mình, sẽ không tính phí phục vụ, chỉ là bốn chữ số lượng do người tạo ra, nghe qua cũng đáng ít tiền.

Đào Du Du tính tới tính lui trong đầu nhưng không có khả năng có nợ được, đột nhiên nhớ tới câu nói của Vũ Văn Vi Thần sau khi nhìn thấy chi phiếu tiền mặt trong ví tiền của cô.

"Nhiều chi phiếu như vậy, xem ra quản gia kiểm không ít tiền đi?"

Cạc cạc cạc....

Anh ta, anh ta sẽ không thấy mình nhiều tiền, vì vậy chủ trương giúp mình tìm một nhà thiết kế giày chứ, cuối cùng để cô thanh toán đi?

Đây chỉ có thể là lý do duy nhất.

Đào Du Du suy nghĩ một chút, lập tức không bình tĩnh, cô nở nụ cười tươi nhìn về phía nhà thiết kế: "này.....Cái kia.....Không cần nhiều giày như vậy, tôi... Thật ra hiện tại tôi cũng có rất nhiều giày để mang..."

"Trước tiên như vậy đi, không quấy rầy hai vị, chờ sai khi làm xong giày này, chúng tôi lập tức phái người đưa đến, hẹn gặp lại." Không đợi Đào Du Du nói xong, Tần Túc ngắt lời của cô, xoay người rời đi.

"Cái kia.....Tôi nói....." Đào Du Du nhìn bóng lưng Tần Túc và Tiểu Chu rời đi, muốn gọi bọn họ lại, nói cho bọn họ không cần thiết kế nhiều giày như vậy, nhưng mà dường như bọn họ không cho cô cơ hội, hai người giống như không nghe thấy lời cô nói, đi ra khỏi văn phòng.

Đào Du Du suy sụp ngồi trên ghế sofa, trong lòng đau đớn khi sắp mất đi số tiền lớn.

"Thế nào? Có người tặng cậu nhiều đôi giày đẹp vậy không phải nên rất vui vẻ sao? Vì sao vẻ mặt giống như có đại nạn đến nơi vậy?" Dương Vi Tiểu nhìn thấy vẻ mặt Đào Du Du có chút không thích hợp, vì vậy buồn cười hỏi.

"Aizzz, Vi Tiểu cậu không biết đâu, ngài Tổng Thống tuyệt đối âm hiểm vô sỉ không có lòng tốt tặng giày cho mình, giày này, nhất định là anh ta muốn mình thanh toán." Đào Du Du mặt bí thối nhìn Dương Vi Tiểu, hữu khí vô lực nói.

"Không..... Không thể nào! Tuy rằng mình không biết cậu và ngài Tổng Thống đã tiến triển thế nào, nhưng mà những từ cậu vừa nói, sau này đừng nói trước mặt người khác." Dương Vi Tiểu nhìn sắc mặt Đào Du Du, nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

Đào Du Du biết cô có ý muốn tốt cho mình, cười khổ: "Yên tâm, về điểm ấy mình có chừng có mực."

"Vây là tốt rồi, hôm nay mình đến đây là muốn nói với cậu một tiếng, mình được tự do rồi, từ nay về sau không cần ở nhà họ Thác Ngọc nữa, hơn nữa tài sản của Nguyên Tục và con mình sẽ chia đôi, cũng đủ cho mẹ con chúng tôi sinh hoạt sau này. Du Du, mình cũng giống cậu, trở thành mẹ độc thân rồi. Hôm nay có thể đi đến bước này, thật sự không thể không nhờ sự giúp đỡ của cậu, mình thật sự rất cảm ơn cậu...." Dương Vi Tiểu nói, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích, cô biết, nếu không phải Đào Du Du giúp đỡ, tự bản thân mình không biết sẽ gặp phải tình cảnh bi thảm đến mức nào.

"Nha đầu ngọc, cậu nói gì cảm ơn với không cảm ơn chứ? Chúng ta là quan hệ gì? Cậu là bạn bè tốt của mình, dù sao mặc kệ thế nào, sau này cậu dẫn theo đứa nhỏ đến một nơi nào đó sống thật tốt, như vậy Thác Ngọc Nguyên Tục ở trên trời sẽ vui vẻ hạnh phúc, mới có thể có cảm giác an ủi." Vô vai Dương Vi Tiểu, Đào Du Du cười an ủi cô ta.

"Ừ. Du Du, mình đưa địa chỉ nhà mới cho cậu, nếu cậu rảnh thì đưa Tiểu Nho và Dục Huyền đến đó chơi, mình làm món ăn đãi mọi người." Dương Vi Tiểu cười nói sau đó cầm điện thoại gửi một tin nhắn đến điện thoại Đào Du Du, rồi đứng lên: "Tốt lắm, mình không quấy rầy cậu làm việc, cậu từ từ làm, mình về trước đây."

"Đi sao? Ở lại ăn trưa rồi đi." Đào Du Du nhìn Dương Vi Tiểu muốn đi, hơi luyến tiếc.

"Chờ cậu thật sự thành nữ chủ nhân ngôi nhà này, mình sẽ ở lại dùng cơm, đừng tiễn, tự mình đi là được rồi, ha ha...."

Dương Vi Tiểu cười nói, cô ý ái muội chớp mắt với Đào Du Du, sau đó cười đi ra cửa phòng.

Đào Du Du hiểu rõ hàm ý trong lời nói của cô ấy, muốn nói cho cô ấy biết cô và ngài Tổng Thống không có gì, đã thấy cô ấy đi đến cửa, há miệng thờ đốc, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ nhìn theo bóng lưng cô ấy rồi đi.

Sau khi Dương Vi Tiểu đi rồi, Đào Du Du ngồi vào ghế thoải mái làm việc, trong đầu không nghĩ đến 12 đôi giày, nếu tính một đôi một vạn thì tốt lắm, 12 đôi cũng phải 12 vạn nha, 12 vạn mua giày quý giá này, có phải đầu cô bị lừa đá rồi không?

Hơn nữa, vấn đề là khẳng định giày này không chỉ một vạn một đôi, chính xác hơn một vạn đồng một đôi giày là giá bán ổn định nhất trong thương trường, giống như cô cái gọi là chính tay nhà thiết kế tự mình tạo ra, đoán chừng 12 vạn một đôi cũng không quá phàn nha.

Nếu là 12 vạn một đôi, như vậy 12 vạn nhân 12.....

A a a.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152

Mãi cho đến khi mười một giờ trưa, Đào Du Du thật sự bị món tiền lớn này khiến cho không cách nào tập trung làm việc được, cô không thể nhịn được rồi cuộc chạy đến trước cửa văn phòng Vũ Văn Vi Thần.

Bảo vệ đứng ở cửa nhìn thấy Đào Du Du đến thì liếc mắt nhìn nhau, chờ đến khi Đào Du Du đến gần, mới nhỏ giọng nói với cô: "hiện tại Ngài Tổng Thống đang ở trong gặp gỡ Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, hay là tối nay cô hãy đến."

"A, vậy tôi ở đây chờ một chút." Đào Du Du trầm nghĩ nhanh chóng nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần, cô hy vọng có thể ra tay đuổi được Tàn Túc trước khi bọn họ đến gặp Vũ Văn Vi Thần, khiến anh phân phó Tàn Túc từ bỏ chuyện này.

Theo lẽ thường, bình thường đứng mười một giờ rưỡi là Vũ Văn Vi Thần đều xử lý xong công việc buổi sáng, nhưng không biết vì sao, hôm nay sắp đến mười hai giờ rồi mà trong văn phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Đào Du Du nhìn đồng hồ, chờ đợi hơi mất bình tĩnh.

"Cái kia....Chỉ có một mình Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng gặp mặt Tổng Thống thôi sao?" Đào Du Du quay đầu lại hỏi vệ sĩ bên cạnh.

"Đúng." Vệ sĩ gật đầu trả lời.

Trong lòng Đào Du Du cảm thấy hơi kỳ lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì? Khiến cho Vũ Văn Vi Thần phải nói chuyện với Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng lâu như vậy?

Mất thấy đã qua mười hai giờ, trong văn phòng vẫn không có động tĩnh gì, Đào Du Du đành phải xuống lầu chuẩn bị cơm trưa.

Giờ phút này Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng còn ở trong phủ Tổng Thống, như vậy nhất định là muốn ở lại dùng bữa trưa, vì vậy cô liền phân phó phòng bếp chuẩn bị một phần bữa trưa cho một người nữa.

Đợi đến lúc mười hai giờ rưỡi, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng Vũ Văn Vĩ Thần xuống lầu.

Anh lập tức đến nhà ăn và không giống với dự đoán của Đào Du Du, tuy rằng Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng cùng theo anh xuống lầu, nhưng mà Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng không đi đến nhà ăn, mà ôn ta đi về phải đại sảnh, xem ra là phải rời khỏi đây.

Trong lòng thầm nghĩ, vì sao Vũ Văn Vĩ Thần không giữ ông ta ở lại dùng cơm, cho nên sẽ không nở giữ cấp dưới của mình ở lại dùng bữa chứ?

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần đến nhà ăn, nhìn thấy trên bàn chuẩn bị sẵn hai bộ đồ ăn, anh không có chút phản ứng nào.

Sau khi ngồi xuống, Đào Du Du lập tức phân phó phòng bếp mang thức ăn lên, Vũ Văn Vĩ Thần cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn.

Vừa ăn một chút, anh phát hiện Đào Du Du vẫn ngây ngốc đứng bên cạnh, vì vậy anh không ngần ngại đầu lên mà nói: "Đứng ở đó làm gì? Không cùng nhau ăn sao?"

"Cái gì? Vì... Vì sao phải cùng nhau ăn?" Đào Du Du có chút không hiểu ý anh.

"Nếu không có chuẩn bị hai bộ đồ ăn này là làm gì?" Vũ Văn Vĩ Thần không biểu cảm gương mặt liếc nhìn Đào Du Du một cái, tùy tiện nói.

"A, anh nói cái này à... Tôi cho rằng..."

"Nếu đã chuẩn bị bộ đồ ăn, thì ngồi xuống giúp tôi ăn, giống như bày bộ đồ ăn không rồi để một mình tôi ngồi ở đây, không biết là có chút kỳ quái sao?" Đào Du Du muốn giải thích bộ đồ ăn này là chuẩn bị cho bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, nhưng mà cô còn chưa kịp nói xong đã bị anh ngắt lời.

Nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói, Đào Du Du không dám từ chối, vì vậy đặt mông ngồi xuống ghé dựa, bắt đầu vui đùa vào ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Đào Du Du chợt nhớ đến bản thân còn có việc muốn tìm anh, hiện tại là cơ hội tốt để nói chuyện, vì vậy cô buông đũa trong tay xuống nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần nói: "Tổng Thống, có một chuyện làm phiền ngài một chút?"

"Nếu như cảm thấy lượng giấy làm theo yêu cầu của một quý ít quá, có thể trực tiếp liên hệ với Tần Túc, anh ta sẽ dựa theo sự phân phó của cô mà làm thật tốt." Mí mắt của Vũ Văn Vĩ Thần cũng không nâng lên, chỉ vừa nghiêm túc dùng cơm vừa nói.

"Cái gì? Không... Không phải như thế....tôi muốn nói..." Đào Du Du nghe vậy, vừa vội vàng mở miệng muốn giải thích, nhưng mà cô còn chưa nói xong đã bị Vũ Văn Vĩ Thần ngắt lời.

"Không phải nói, vậy ăn cơm thôi, hôm nay canh hơi mặn, lần sau bảo phòng bếp bỏ ít muối một chút, giống như trời nóng ăn nhiều muối đối với cơ thể không có gì tốt..."

Đào Du Du thấy lời nói của mình bị đánh gãy cảm thấy rất khó chịu, nhưng mà nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói canh hơi mặn, vì vậy lấy công việc làm trọng trước tiên phải nếm thử mùi vị của canh.

Cô cảm thìa lên, múc lấy nước canh bỏ vào chén mình, sau đó nhẹ nhàng húp một ngụm, chép chép miệng nói: "Không có mặn, tôi cảm thấy uống rất ngon."

"Vậy cô uống nhiều một chút đi, tôi ăn no rồi." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, cầm khăn trước mặt lên lau miệng, sau đó đi ra khỏi nhà ăn."

"Cái gì? này....Tôi....Tôi còn chưa nói xong đâu..." Đào Du Du nhìn Vũ Văn Vĩ Thần rời đi, ánh mắt bỗng chốc biến thành một mảnh tro tàn, cô lẩm bẩm "Cái gì kia rất quý giá, tôi có thể không muốn được không?"

Buổi chiều chờ đến giờ làm việc của Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Du Du lại ngây ngốc đứng ở cửa văn phòng làm việc của anh, chỉ muốn tìm thời gian không có ai tới gặp anh để nói một chút về chuyện giày dép, nhưng mà cô luôn canh giữ chờ đợi ở cửa, nhìn các quan chức cao cấp ra ra vào vào trong văn phòng, vẫn không thấy bóng dáng Vũ Văn Vĩ Thần, lúc này cô mới hiểu được, bình thường Vũ Văn Vĩ Thần làm việc có bao nhiêu bận rộn.

Thật vất vả chờ đợi đến bốn giờ chiều, trong văn phòng Vũ Văn Vĩ Thần mới yên tĩnh lại, cô nổi lên dũng khí gõ cửa phòng, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Vũ Văn Vĩ Thần, hai mắt anh khép hờ ngồi dựa vào ghế xoay, trước bàn làm việc, trên bàn làm việc đặt một ly cà phê nóng.

"Tổng Thống..." Cô nhỏ giọng gọi anh, Đào Du Du vẫn không biết hiện tại anh đang ngủ hay thức.

Kết quả Vũ Văn Vĩ Thần không có phản ứng.

"Tổng Thống, tôi là Đào Du Du, tôi tìm ngài có chút việc." Tiếp tục nhỏ giọng gọi anh, trong lòng Đào Du Du suy nghĩ, anh sẽ không giống lần trước giả vờ ngủ chứ?

Nhưng mà chờ hai phút, Vũ Văn Vĩ Thần vẫn không có nửa điểm phản ứng lại với cô.

Được rồi, Đào Du Du không dám tiếp tục quấy rầy anh, bởi vì cô biết, cho dù Vũ Văn Vĩ Thần đang ngủ thật hay giả vờ ngủ, anh sẽ không tiếp cô, còn nói cô xuất hiện rất không đúng lúc.

Nhớ tới kinh nghiệm đó, Đào Du Du không dám làm lần nữa, chỉ lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Lại tìm anh một lần không đạt được mục đích...

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153

Biệt thự Sơn Trang.

Trong một căn phòng xa hoa, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi trước bàn trang điểm.

Trên mặt cô không có nhiều cảm xúc lắm, chính là đôi mắt tràn ngập nước mắt chứa nhiều đau thương.

Cửa phòng đóng chặt, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

"Cả ngày hôm nay cô ấy vẫn không ăn gì sao?" Một giọng nói thành thực vang lên, lúc này tiếng bước chân cũng dừng lại.

"Đúng vậy tổng giám đốc, hôm nay đã là ngày thứ ba, bác sĩ nói, tuy rằng hôm qua cô ấy té xỉu đã có truyền nhiều dinh dưỡng, nhưng không thể những tổn thương lớn cho cơ thể mấy ngày sau này liên tục nhìn đối diện khác, nếu như Mạc tiểu thư không ăn gì, thì cơ thể cô ấy vẫn còn có thể chịu được, nhưng cũng bị đau dạ dày." Một giọng nói đàn ông vang lên, như trả lời câu hỏi của người đàn ông kia.

"Mở cửa ra, tôi vào xem cô ấy một chút." Người đàn ông kia trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói.

Ngay sau đó, chợt nghe âm thanh tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên, cửa phòng được người ở bên ngoài mở ra, bóng dáng Lý Trường Dũng xuất hiện ở cửa.

Vừa bước chân vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại, ông ta đứng cách xa nhìn chằm chằm vào Mạc Lâm, một lúc sau đó, mới nhàn nhạt mở miệng: "Em thật sự định nháo loạn với anh nữa sao?"

"Tôi phải rời khỏi đây, anh không có quyền giam cầm tự do của tôi." Ánh mắt Mạc Lâm nhìn lom lom vào mình qua gương trang điểm, không chút biểu tình nói.

"Anh từng nói với em rồi, Doãn Trạch đã qua đời, vì sao em không chịu tin?" Lý Trường Dũng cất bước đến bên người cô, ngồi xổm xuống trước mặt cô, như đang khuyên nhủ.

"Mặc dù Doãn Trạch đã qua đời, tôi cũng sẽ không gả cho anh, vì vậy xin anh đừng hạn chế sự tự do của tôi, khóa tôi ở bên cạnh anh nữa." vẫn không nghiêng đầu liếc nhìn ông ta một cái, về mặt Mạc Lâm giống như một búp bê gỗ mỹ lệ, keo kiệt không chịu cho ông ta một chút phản ứng.

"Mạc Lâm, anh thật lòng yêu em, vì sao em không thể chấp nhận anh chứ?" Thấy Mạc Lâm vẫn không nhìn đến mình một lần, Lý Trường Dũng hơi thất vọng hỏi.

Rốt cuộc Mạc Lâm nghe nói như thế cũng có một chút phản ứng, cô lặng lẽ quay đầu lại nhìn ông ta, giọng nói không cảm xúc vang lên: "Bởi vì người tôi yêu là Doãn Trạch, ông là anh họ của anh ấy, anh xem thường luân thường đạo lý muốn ở chung với tôi, không biết bản thân mình thật ghê tởm sao?"

Lời cô vừa dứt, Lý Trường Dũng lập tức đứng lên, hung hăng tát một cái vào gương mặt tái nhợt như gôm sứ của cô.

"Ghê tởm? Em dám nói tôi ghê tởm? Em nghe kỹ cho tôi, Lý Trường Dũng tôi có việc muốn làm, không không gì là không thành công. Đời này của em nhất định phải làm người phụ nữ của tôi, cho dù chết cũng phải chết bên cạnh Lý Trường Dũng tôi, tốt nhất em nên nhớ kỹ cho tôi. Muốn dùng chiêu tuyệt thực để uy hiếp tôi, em cảm thấy muốn đùa giỡn trước mặt tôi bao lâu?" Hung hăng bóp chặt cổ cô, khiến khóe miệng cô chảy máu gương mặt vì thiếu không khí mà trở nên đỏ bừng.

Mạc Lâm không nói gì, không cầu xin tha thứ, thậm chí cũng không giãy dụa, cô chỉ bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt đang bóp cổ mình, trong lòng cười nhạo, nhìn đi, cuối cùng bộ mặt của ông ta cũng lộ ra rồi!

Dường như cảm giác được người trước mắt sắp bị mình làm tắt thở, bàn tay to của Lý Trường Dũng chợt buông ra, hung hăng nhìn thoáng qua cô, sau đó xoay người đi ra cửa.

Mở cửa ra, ông ta lạnh lùng phản phó với vệ sĩ đang đứng bên ngoài: "Bảo phòng bếp làm một phần ăn rồi đưa đến đây, nếu cô ấy không ăn, các người nghĩ cách dỗ cho cô ấy."

Nói xong thì biến mất ở cửa phòng.

Cửa phòng lại bị khóa lại, Mạc Lâm ngồi trước bàn trang điểm mà nước mắt như vỡ òa, cô vừa nhẹ nhàng lau sạch máu trên khóe miệng, vừa cẩn trọng lấy sợi dây chuyền màu bạc đeo trước cổ ra.

Nhẹ nhàng nhấn vào nút trên mặt sợi dây chuyền, mặt sợi dây chuyền vang lên âm thanh, bên trong có hình ảnh Lý Doãn Trạch đang nhếch miệng cười vui vẻ với cô.

"Doãn Trạch, anh đang ở đâu? Vì sao anh không đến cứu em? Ông ta nói anh đã chết, em biết anh không chết đúng không? Em rất nhớ anh, anh từng đáp ứng với em, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, đều sẽ ở bên cạnh em, anh nhanh chóng xuất hiện trước mặt em được không?" Cô nhìn vào ảnh chụp thì thào, nước mắt lặng lẽ chảy dài, trong đầu hiện lên hình ảnh bọn họ từng vui vẻ với nhau.

Bọn họ gặp nhau lại mỹ lệ như vậy, năm ấy cô mười tám tuổi, còn anh hai mươi tuổi.

Anh giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, trên vũ hội hoa lệ kia, cho dù cô đeo mặt nạ, nhưng anh liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn ra cô đang lẫn trốn trong đám người kia.

"Váy của cô...." Lúc anh chân thành đi đến trước mặt cô, cô cảm giác được mặt đỏ tím đập, hô hấp như muốn ngừng lại.

Anh đang nói với mình sao?

Cô khăn trương như con nai đập loạn, tay anh chỉ xuống dưới, hơi cúi đầu xuống, nhìn thấy được trên váy của mình không biết từ lúc nào đã bị dính chocolate, hơn nữa trước ngực còn bị dính một chút.

Rất ngượng ngùng lấy tay che trước ngực mình, hai tai cô đều đỏ bừng.

Nhưng mà rất nhanh sau đó đưa một tay giật dài dây bằng gấm màu đen buộc trên đầu cô xuống, khiến mái tóc dài đen nhánh óng mượt của vốn được buộc chặt của cô xõa xuống như thác nước sau gáy cô. Ngay sau đó, lúc cô còn chưa phản ứng kịp anh định làm gì thì chỉ thấy tay anh như đang làm ảo thuật, biến dài lụa màu đen trong tay cô thành một cái nơ bướm tinh xảo ngay trước mặt cô. Lúc cô hết sức hoa mắt thì anh lại gỡ một cái kẹp mảnh cô dùng để giữ tóc trên đầu cô xuống, dùng bật lửa đốt chỗ nút thắt cái nơ bướm, sau đó cố định cái kẹp tóc lên. Cuối cùng kẹp nó lên mái tóc trước ngực cô, làm thành một cái trâm cài cực kỳ xinh đẹp và độc đáo, rất vừa vặn mà che vết chocolate màu đen kia đi.

Mạc Lâm bị một màn trước mắt làm ngạc nhiên, trong lúc mái tóc cô buông xuống, mặt nạ trên mặt cũng rơi xuống theo, gương mặt cô đỏ bừng xuất hiện trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154

"Mặc dù sô cô la ăn rất ngon, nhưng mà....giống như cả người đều ăn vậy, không phải chỉ có chuyện này mới xảy ra trên người đứa trẻ sao?" Anh vừa cười vừa nhìn cô xấu hổ mà mặt đỏ bừng lên.

"Cảm ơn anh!" Anh khom lưng cúi người chào sau đó bày tỏ sự cảm ơn, cô xoay người trốn khỏi tầm mắt của anh, nhưng trong lòng vẫn khắc sâu bộ dạng của anh.

Gặp nhau lần nữa là ở trong tang lễ của cha cô, Khi đó anh mới biết thì ra cô là nữ lãnh đạo đại diện tổng cục cảnh sát Định Khôn, bởi vì cô đau lòng quá mức nên không có chú ý anh lặng lẽ đứng trong đám người.

Tang lễ qua đi, mọi người từ từ rời đi, mẹ cô vì quá đau lòng đã được đưa đi bệnh viện, mà cô luyến tiếc ba cô nằm nơi nghĩa địa lạnh lẽo quyết định ở lại với ông một lát.

"Đối nhân xử thế kiểu quan tâm người chết mà không màng người sống chính là tín điều của loại con gái như cô à?" Sau khi mọi người rời đi, anh xuất hiện trước mặt cô, cô ngồi, anh đứng, ánh mắt chỉ nhìn từ trên cao xuống, trong giọng nói không có một tia đồng tử.

"Anh...." Cô hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt anh, ánh mắt bị mặt trời chiếu vào làm đau đốn, nước mắt cũng không tự chủ được mà chảy xuống.

"Nếu người đã chết còn tiếp tục như vậy thì có lợi ích gì? thay vì sống nhớ thương người chết, không bằng sống tốt một cuộc sống của mình được không? khóc suốt mướt như đứa trẻ thì có lợi ích gì?" Anh lấy khăn tay màu trắng từ trong túi ra, cúi người nhẹ nhàng lau trên mặt cô, giọng nói vẫn cứng rắn,

tuyệt đối không giống như bộ dạng an ủi.

"Mất đi người cha yêu thương nhất của tôi, chẳng lẽ ngay cả đau lòng cũng không đúng sao?" cô không thể chấp nhận lời an ủi cứng rắn của anh, tiện tay đoạt lấy khăn tay trong tay anh, tự cô lau chùi nước mắt của mình.

"Tức giận thật giống như một đứa bé." Đối với lời chất vấn của cô, anh từ chối cho ý kiến, chỉ nghiêng đầu mình rồi đánh giá.

"Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ anh sinh ra đã là người lớn sao? Không phải anh cũng từ một đứa bé lớn lên à?" Cô không thích anh dùng từ "đứa bé" để hình dung mình, vì vậy phản bác lại.

"Nhưng mà hiện tại tôi đã trưởng thành vì vậy, không cần làm những việc của một đứa bé nữa. Nếu cô muốn tiếp tục ở lại đây khóc suốt suốt thì ở lại đi, tôi nghe nói trời chạng vạng tối, ở đây sẽ xuất hiện những thứ không giải thích được, tôi đi trước đây, chúc cô gặp nhiều may mắn." Anh cố ý thần thần bí bí liếc nhìn xung quanh, sau đó nhìn đồng hồ một chút, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Những thứ không giải thích được? Anh nói bậy bạ gì đó?" Cô bị lời nói của anh hù dọa, mặc dù ngoài miệng còn cứng rắn, nhưng cũng đã đứng lên.

"Không tin thì cô cứ ngây ngốc ở đây chờ đợi đi." Anh không quay đầu lại, chỉ ném cho cô một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Thấy anh cứ bỏ mình lại rồi chạy mất, trong lòng cô cũng dâng lên một cảm giác sợ hãi, vì vậy cũng không còn thương tâm nữa, cô nhất chân chạy theo bóng lưng của anh, vừa chạy vừa la to: "Anh chờ tôi một chút.... .."

Vì vậy ngày đó, bởi vì sự xuất hiện của anh, cùng với việc anh nói những thứ không giải thích được, làm cô quên mất thương tâm.

... ..

Nếu như hai người không xuất hiện cùng một lúc, cô muốn như thế, hoặc anh cũng sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô, chuyện xưa của bọn họ đến đây kết thúc.

Đáng tiếc chuyện duyên phận là do trời cao sắp đặt, không cầu xin được, đây không hết, cho dù anh có là ai.

Lần thứ ba gặp mặt, là trong lễ hội cô biểu diễn đàn vi ô lông.

Lúc đó cô ở trên sân khấu nhìn rất rực rỡ chói mắt, còn anh lại làm một người vô cùng bất đắc dĩ bị ép kéo tới cổ vũ cho bạn tốt, ngủ thiếp đi trong khán phòng.

Lúc kết thúc diễn xuất, anh bị bạn mình kéo đến sau khán đài, còn nói nhất định phải giới thiệu để hai người quen biết, đó cũng là kỷ niệm khó quên đối với cô.

Cô làm sao cũng không nghĩ đến, một người nghe người ta diễn tấu mà lại ngủ ở thính phòng, lại còn có thể bắn ra tiếng tự nhiên như thể ca khúc.

Nhìn ngón tay xinh đẹp bay múa trên phím đàn, lòng cô lại trầm luân, hơn nữa cũng không có cách nào kiềm chế.

"Âm nhạc chẳng qua chỉ để cho mình điều chỉnh tâm tình, tôi không cảm thấy mình đàn rất tốt, nhất định phải muốn toàn bộ thế giới đều biết." Anh nhún xuống âm cuối, sau đó từ trước đàn dương cầm đứng lên, đi về phía cô đang si mê.

"Anh nói đúng, vì vậy sau này tôi sẽ không bao giờ.... ..trình diễn trên sân khấu nữa." Nói xong, cô cười lớn rồi tháo bỏ mái tóc dài xuống, cởi bỏ giày cao gót ra.

"Phụ nữ quả thật rất giống một đứa bé, thay đổi cũng không có logic." Anh thấy cô đột nhiên thay đổi ý nghĩ của mình, cảm thấy kỳ quái nói.

"Tôi tên là Mạc Lâm, không gọi là phụ nữ. Còn anh?" Cô cười híp mắt nhìn anh, thật ra thì lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô đã muốn biết tên của anh rồi.

"Lý Doãn Trạch." Anh nói xong, tiếp tục hoa hoa lệ lệ để lại cho cô bóng lưng, biến mất trong tầm mắt của cô.

... ..

Từ đó về sau lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu, thứ n lần gặp mặt, cô luôn cười híp mắt với anh.

"Lý Doãn Trạch, tại sao anh đàn dương cầm giỏi vậy?"

"Lý Doãn Trạch, sao anh lại biết chữ đẹp vậy?"

"Lý Doãn Trạch, nghe nói có rất nhiều nữ sinh thích anh, tại sao anh lại không có bạn gái?"

"Lý Doãn Trạch, hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, anh có thể mua kẹo que cho em không?"

"Lý Doãn Trạch, chúng ta là bạn tốt đúng không?"

"Lý Doãn Trạch, anh xem, thật ra thì em cũng không có bạn trai, nếu không chúng ta.... .."

"Lý Doãn Trạch, tại sao anh không thích em?"

"Lý Doãn Trạch, nhìn em thích anh như vậy, anh đuổi theo em đi.... .."

"Lý Doãn Trạch, hôm nay là sinh nhật của em, anh biết em đang muốn quà sinh nhật gì không?"

"Lý Doãn Trạch, anh không đồng ý làm bạn trai của em nữa, em sẽ tức giận đó."

"Lý Doãn Trạch, người đó luôn nhìn anh, con hồ ly tinh cho anh nụ hôn gió kia là ai hả?"

"Lý Doãn Trạch, em.... ..em có con của anh.....anh.....anh từng mất em là xong rồi sao? Chẳng lẽ khi còn bé mẹ anh không nói cho anh biết, kéo kéo bàn tay nhỏ bé cũng sẽ mang thai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155

Sau này, sau này, lại sau này, cô đuổi theo bước chân anh thật lâu.

Cuối cùng cũng có một ngày, cô mang về mặt đau thương đến trước mặt anh rồi nói: "Lý Doãn Trạch, có phải anh thật thật không thích em một chút nào không?"

Anh hơi nghiêng đầu, đáy mắt lướt qua một tia dịu dàng, nhưng lại không lên tiếng. Thậm chí anh còn trầm nghĩ, chẳng lẽ cô định bỏ qua sao? hay là, cô đã xảy ra chuyện gì?

Ai ngờ cô đột nhiên cười lớn, sau đó cười sáng lạn như ánh mặt trời nói với anh: "Không sao, em thích anh là được rồi."

Anh nhìn biểu tình biến hóa khoa trương của cô, đột nhiên đưa tay nâng mặt cô lên, rồi nói khẽ với cô: "Anh cự tuyệt em 9000 lần, đã thương em 9000 lần, nhưng lại dùng thời gian cả đời trả lại cho em có được không?"

Cô nghe lời anh nói mà ngây ngẩn cả người.

Dùng thời gian cả đời để trả lại cô?

Anh đây là có ý gì?

Lúc cô đang ngẩn ra, anh chợt cúi đầu đem đôi môi mình in lên môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng vừa rơi xuống, sau đó còn nói: "Bắt đầu từ bây giờ, em đã là người phụ nữ của anh."

Rất lâu sau, cô mới từ trong vui sướng phục hồi lại tinh thần, một phen ôm chặt lấy anh, hét lớn với anh: "Mau nhé em, mau nhé em, lần này có phải em đang nằm mơ không?"

Anh nghe vậy, sau gáy đỏ mề hôi lạnh, có thể thấy được cảnh tượng như vậy đã xuất hiện trong giấc mơ của cô rất nhiều lần rồi.

... ..

Lại tiếp tục lần sau nữa, hai người hồn nhiên dưới tàng cây hoa anh đào, cô sốt ruột ngẩng cao đầu hỏi anh: "Rõ ràng anh đã thích em từ lâu có đúng không? Tại sao phải cự tuyệt em 9000 lần rồi sau đó mới đồng ý em chứ?"

"Không có, thật ra thì, anh vẫn luôn không thích em." Anh lắc đầu nở nụ cười.

"Gạt người, rõ ràng anh thích em lâu rồi, nói đi, tại sao phải cự tuyệt em nhiều lần như vậy, nói cho em biết đi." Cô làm nũng lắc lắc cánh tay anh rồi nói.

Anh chợt dừng bước lại, xoay người, ánh mắt thâm tình nhìn về mặt tò mò của cô, giọng nói nghiêm túc vang lên: "Bởi vì anh sợ sau này anh sẽ không chăm sóc em được tốt, anh sợ anh không thể cho em hạnh phúc, anh sợ sẽ khiến cho em đau khổ, vì vậy, cự tuyệt lần thứ 9000 cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau anh chỉ biết anh phải trả lại cho em 9000 lần hạnh phúc này, việc này đủ để hai chúng ta chung sống cả đời."

Cô nghe vậy, đầu tiên hơi sững sốt, sau đó cảm động đến rơi nước mắt nhào vào trong ngực anh, khi đó cô mới biết, có lúc bị cự tuyệt cũng là một loại hạnh phúc.

Từ đó về sau, cô chờ có cơ hội thì nhin không được lập tức hỏi anh: "Anh xác định em chỉ tỏ tình 9000 sao? Anh xác định em không có sai chứ?"

"Xác định." Anh vẻ mặt không chút thay đổi vừa làm việc của mình, vừa trả lời câu hỏi của cô.

"Không đúng, không đúng, em cảm thấy em tỏ tình ít nhất một vạn lần, anh xem đi, suốt na năm, căn bản mỗi ngày em đều tỏ tình hơn 100 lần, chẳng lẽ chỉ có 9000 lần thôi sao? Có phải anh không muốn nói nhiều hơn, vì vậy gat em nói chỉ có 9000 lần thôi?"

"... .." Anh hơi im lặng ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt trong suốt của cô, thật muốn mở đầu của cô ra xem trong đầu cô chứa những thứ gì.

... ..

Từ trước đến nay ông trời đều rất ghen tỵ với những người có hạnh phúc đến cửa, chẳng lẽ tình yêu sâu đậm của bọn họ đến trời đất cũng không tha sao, ngày đó sinh nhật cô, anh quyết định cho cô một bất ngờ, khi anh đến địa điểm hẹn, anh nói muốn đến đó trước để chuẩn bị một chút.

Kết quả, lúc cô xuất hiện ở cửa, một tiếng vang thật lớn ngăn cách hai người bọn họ ở hai thế giới.

Cho đến bây giờ cô vẫn không nhớ nổi chi tiết chuyện xảy ra ngày hôm đó cô không hiểu nổi, một nơi tốt như vậy lại bị nổ tung.... ..

Kỷ niệm như một ao nước xuân, cô có thể thấy rất nhiều rất nhiều điều tốt đẹp họ đã từng trải qua qua mặt nước trong veo.

Chẳng qua bây giờ bọn họ âm dương cách biệt, cô phải làm thế nào để đòi lại 8000 lần hạnh phúc của mình đây?

Không muốn tin rằng anh vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô, mà thủ khúc Little Boy anh đánh cho cô nghe này là con đường duy nhất để cô tìm được anh.

Cô sẽ chờ anh, sẽ giữ lấy lời thề của bọn họ, kiên cường mà sống tiếp!!!

... ..

Màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Bên trong Ngô phủ, Tiểu Nho vừa tắm xong thì đi chân trần vào phòng tìm Đào Dục Huyền, bảo mẫu phía sau cầm giày đuổi theo cô, vừa đuổi theo vừa hô to: "Tiểu thư, người chậm một chút, mang giày trước đã."

"Con không muốn mang giày, chân không đi trên đất rất thoải mái, con muốn anh Quả Táo.... .." Tiểu Nho vừa chạy vừa la to,

Thật vất vả bảo mẫu mới bắt được Tiểu Nho, giúp cô bé mang xong, đúng lúc Đào Dục Huyền từ trong phòng đi ra.

"Anh.... ..Chơi với Tiểu Nho đi." Tiểu Nho vừa nhìn thấy Đào Dục Huyền, lập tức trốn khỏi vòng ôm của bảo mẫu, chạy đến trước mặt ôm cổ cậu bé.

"Em lấp ghép xong chưa?" Đào Dục Huyền mặc cho cô bé ôm mình, thân hình không nhúc nhích, chỉ hé miệng hỏi.

"Còn không có đâu, Tiểu Nho sẽ không ghép, anh dạy Tiểu Nho có được hay không?" Lắc đầu một cái, Tiểu Nho hơi hao tổn tâm trí nói.

"Tự mình ghép, ghép lại không được đừng tìm anh." Đào Dục Huyền quả quyết đẩy cô bé ra, sau đó đút hai tay vào túi quần, đi xuống phòng khách dưới lầu.

"Anh.... .." Tiểu Nho bị đẩy ra buồn bã nhìn bóng lưng của Đào Dục Huyền, cất tiếng gọi anh trai mình.

Đáng tiếc, Đào Dục Huyền không thay đổi quyết định của mình, tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Đi xuống dưới lầu, cậu ngồi xuống ghế sa lon, tiện tay cầm lấy điện thoại bên cạnh mình bấm vào một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

"Nghe nói có một chỗ chơi rất vui, ngày mai chúng ta cùng đi chứ." Đào Dục Huyền nói.

"Đúng không? Là ở đâu?" Tiêu Nhã Hình nghe cậu nói như thế, lập tức vui vẻ hẳn lên.

"Chị nói với mẹ tôi một tiếng, nói cho bà ấy biết chiều nay chúng ta cùng đi chơi, sau đó chị đến đón tôi và Tiểu Nho, trước tiên cứ như vậy, hẹn gặp lại." Đào Dục Huyền nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Tiêu Nhã Hình từ trên xích đu nhảy xuống, lập tức chạy vào nhà tìm Đào Du Du.

... ..

Lúc này Đào Du Du còn đang đau lòng vì số tiền của 12 đôi giày kia.

Tiêu Nhã Hình chạy đến phòng khách, thấy Đào Du Du đang bị thương đứng chỗ đó đùa giỡn với đầu ngón tay, lập tức đến trước mặt cô nói: Quán gia Đào, chiều nay con muốn ra ngoài chơi với Đào Dục Huyền và Tiểu Nho của ngài, ngài chuẩn bị đem theo thức ăn ngon cho tôi."

"A? Ồ, đi chơi ở đâu?" Đào Du Du phản ứng kịp thời lập tức hỏi.

"Không biết, Đào Dục Huyền của ngài chưa nói. Quán gia Đào, ngài vừa mới làm gì đó? Tại sao lại vẽ đầu ngón tay," Lắc đầu một cái, Tiêu Nhã Hình nghi hoặc nhìn cô rồi hỏi.

"không có gì, cô.... ..cô đi chơi đi, tôi sẽ cho người chuẩn bị thật nhiều thức ăn ngon cho cô." Khoát khoát tay, Đào Du Du không muốn đề cập đến chuyện tiền túi của mình.

Tiêu Nhã Hình thấy cô không chịu nói, cũng lười hỏi đến, vui vẻ chạy về phòng mình tắm một cái rồi đi ngủ.

Đào Du Du xoay người chuẩn bị phân phó cho bộ trưởng âm thực ngày chuẩn bị cơm và thức ăn cho Tiêu Nhã Hình ngày mai đi dã ngoại, kết quả cô chưa ra khỏi đại sảnh, đã nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến, quay đầu lại nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần một thân áo ngủ xuất hiện trước mắt cô.

"Pha cho tôi một ly cà phê rồi đem đến vườn hoa." Đúng lúc thấy Đào Du Du ở đại sảnh, anh lập tức phân phó.

"A, vâng." Đào Du Du nhìn anh đi rẽ vào ngõ, đi về phía vườn hoa, trong lòng cô lại bắt đầu suy nghĩ, sau đó nên nói với anh về chuyện mấy đôi giày thời.

... ..

Phải mất một chút thời gian pha giúp anh một ly cà phê thơm ngon, cô niềm nở bung ly cà phê vào vườn hoa, chỉ hy vọng anh được uống cà phê ngon, tâm tình có thể tốt hơn một chút.

cô cô ý lấy sữa tươi trên mặt cà phê tạo thành quả đào hình trái tim, có vẻ đặc biệt đáng yêu.

Thật ra cô không phải cố ý làm thành hình trái tim, chẳng qua là đây là loại hoa văn duy nhất mà cô biết.

"Đây là cái gì?" Khi Đào Du Du nịnh nọt đặt ly cà phê sữa đến trước mặt, Vũ Văn Vĩ Thần nhin không được nhìn hình dạng không rõ ràng trên mặt ly cà phê rồi hỏi.

"Sữa tươi." Đào Du Du trả lời nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, Tổng Thống này không phải chứ? Ngay cả sữa tươi cũng không biết.... ..

"Tôi biết, tôi nói là hình vẽ này.... .." Vũ Văn Vĩ Thần hơi im lặng đối với sự trả lời hỏi một đằng đáp một nẻo của Đào Du Du.

"Cái này, là đào tim tôi, làm sao Tổng Thống ngay cả cái này cũng không nhận ra à?" Trong lòng Đào Du Du dâng lên một tia khinh bỉ, Tổng Thống này thật không có kiến thức.

"Tôi biết, tôi muốn hỏi cô, tại sao vẽ hình quả đào tim trên ly cà phê rồi đưa cho tôi?" Rốt cuộc anh hỏi vào mấu chốt của vấn đề, sau đó mặt mong chờ nhìn Đào Du Du, chờ đợi câu trả lời của cô.

"Còn không phải bởi vì tôi.... .." Đào Du Du không có suy nghĩ nhiều như vậy, vừa mới chuẩn bị trả lời là bởi vì cô chỉ biết làm một hình vẽ đó, kết quả còn chưa nói hết câu, bị Vũ Văn Vĩ Thần mĩa mai: "Cô hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải cô đã thầm mến tôi rồi không?"

"Cái.....Cái gì? Thầm mến?" Đáp án này lại làm Đào Du Du hoảng hốt, thầm mến em gái anh chứ thầm mến.... ..

"Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không tại sao lại đưa quả đào tim cho tôi? Chẳng lẽ cô không biết quả đào tim có ý nghĩa gì à? Thật ra cũng không có gì, ở trên đời này, người thầm mến tôi nhiều như vậy, một mình cô cũng không nhiều, yên tâm đi, tôi sẽ không ngăn cản cô, yên tâm đi." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, sau đó bung ly cà phê đưa đến miệng mình, nhẹ nhàng uống một hớp, rồi nói: "Mùi tạm được, chính là hơi ngọt một chút."

"Này.... ..Tôi mới không thầm mến anh, anh đừng tự mình đa tình." Đào Du Du không nhịn được khi anh hiểu sai ý cô, lập tức sửa đúng lại.

"Không có sao? Thật không có sao? Phụ nữ đều giống nhau nói một đằng làm một nẻo vậy sao? Thật đúng là làm cho người ta không chịu được, không phải tôi cũng đã nói là không ngăn cản cô thầm mến tôi sao?" Vũ Văn Vĩ Thần buồn cười nhìn Đào Du Du, anh không hiểu nổi rốt cuộc người phụ nữ này khó chịu cái gì.

"Cũng không có nói, anh tự kỷ, trả ly cà phê lại cho tôi." Đào Du Du bị những lời nói kia làm cho thẹn quá hóa giận, cô đưa tay đoạt lấy ly cà phê trên

tay anh, sau đó xoay người chạy về phía lầu chính.

"Này....Đào Du Du, cô đứng lại đó cho tôi...." Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ hôm nay người phụ nữ này lại có lá gan lớn như vậy, dám giành cà phê của anh, vì vậy lập tức ở sau lưng cô quát to.

Đào Du Du không để ý đến anh, tiếp tục chạy về phía lầu chính.

Vũ Văn Vĩ Thần thấy làm sao cũng không gọi cô được, trong lòng cảm thấy tức giận, lập tức đứng lên đuổi theo.

Đào Du Du vào cửa, trực tiếp vọt vào phòng mình, chuẩn bị đồ bỏ ly cà phê.

Nhưng cô vừa vào cửa, tiện tay đóng cửa lại, thì nghe tiếng gõ cửa truyền đến, theo tiếng gõ cửa còn kèm theo giọng nói uy hiếp của Vũ Văn Vĩ Thần: "Đào Du Du, cái người phụ nữ ngu ngốc này, cô mở cửa ra cho tôi."

"Tôi không ra, không ra...." Đào Du Du cầm ly cà phê vào phòng vệ sinh đổ bỏ, vừa rửa sạch cái ly, sau đó hướng về phía cửa phòng quát to.

"Tôi đếm đến ba, tôi đảm bảo cô sẽ hối hận." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy cuối hành lang có người đi qua, còn có người thỉnh thoảng thò đầu ra nhìn về phía này, vệ vậy hạ thấp giọng nói.

"Tôi không ra, tôi không ra, tôi sẽ không ra...." Lúc này Đào Du Du cũng gào lên, dù sao chìa khóa của tất cả các phòng trong phủ Tổng Thống này đều nằm trong tay cô, đoán trước được Vũ Văn Vĩ Thần không thể mở cửa được.

"Rất tốt, Đào Du Du, đây là do cô ép tôi." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, khóe miệng nhếch lên nụ cười quỷ dị, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đào Du Du lo lắng một lúc lại phát hiện ngoài cửa không có âm thanh gì, cô nghĩ có lẽ Vũ Văn Vĩ Thần đã đi rồi, cô thở phào một hơi, chuẩn bị cởi quần áo đi tắm rồi đi ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

Cô vừa mới kéo rèm cửa sổ lên, cởi quần áo xuống, chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh, kết quả lại nghe được một tiếng nổ lớn từ cửa sổ, kính thủy tinh rơi đầy mặt đất.

Cô bị dọa đến mức không kịp lấy quần áo che chắn phía trước mình, đã nhìn thấy bóng dáng hoa hoa lệ lệ của Vũ Văn Vĩ Thần từ cửa sổ nhảy vào.

Vì vậy, trong khoảnh khắc bọn họ đều chấn động!

"A a a....Lưu manh...." Đào Du Du phản ứng kịp là hét chói tai, sau đó tiện tay cầm gối đầu ném về phía Vũ Văn Vĩ Thần.

"Này, cô làm gì thế?" Vốn dĩ tầm mắt Vũ Văn Vĩ Thần tỉ mỉ quan sát cơ thể của Đào Du Du kết quả bị cô ném gối đầu về phía mình, trong lúc nhất thời anh chụp lấy gối đầu, sau đó vô cùng khó chịu hỏi cô.

"Anh cái tên lưu manh này, biến thái, khôn kiếp...." Lúc này Đào Du Du hoàn toàn bị điên rồi, thậm chí cô đã tức giận đến mức quên mình không có mặc gì, chỉ vọt đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, làm bộ đáng muốn liều mạng với anh, cô giơ tay lên hung hăng đâm vào ngực anh.

"Cô đủ rồi nha...." Vũ Văn Vĩ Thần bị cô đâm hơi buồn bực, nắm chặt tay cô, hung hăng ném cả người cô lên giường, chính anh cũng nằm đè lên người cô.

"Anh....Anh muốn làm gì?" Một loại cực kỳ nguy hiểm lan tràn trong tim Đào Du Du, hai mắt cô trừng to nhìn người đàn ông trước mắt, trái tim đập thình thịch.

"Cô cứ nói đi?" Anh nhìn về mặt lo lắng sợ hãi của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

"Anh buông tôi ra, buông tôi ra...." Lần này Đào Du Du bị dọa sợ thật, vô vừa giãy giụa vừa hô to, sợ hãi đến nước mắt cũng chảy ra.

"Người phụ nữ này, điều bộ kiêu ngạo lúc này đã chạy đâu mất rồi? Bây giờ nhớ đến muốn roi nước mắt có phải đã quá muộn rồi không?" Anh nghĩ rằng cô giả vờ đáng thương nên cố ý đưa miệng đến gần cổ cô, sau đó dùng giọng nói mỉa mai của anh nói.

"Đừng như vậy, tôi cầu xin anh, anh buông tôi ra đi...." Đào Du Du bị hành động của anh dọa sợ hãi nên không dám nhúc nhích, chỉ liều mạng chảy nước mắt, hình ảnh năm năm trước lại hiện lên trong đầu cô, khi đó cô cũng giống như bây giờ không có ai đến cứu giúp.

"Khóc thật à? Không phải vừa rồi chứ tôi rất thỏa mãn sao? Phụ nữ các cơ trở mặt cũng rất nhanh." Nhìn thấy Đào Du Du khóc thật sự, hơn nữa khóc càng thương tâm, Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy không đành lòng, lật người từ trên người cô xuống, tiện tay kéo ra trải giường đắp lên người cô.

Đào Du Du chỉ lo khóc nên không nói chuyện với anh, tất cả những điều không vui hiện lên trong đầu cô, khóc đến nỗi sắp héo đến nơi rồi.

"Này này, cô không giống như bình thường thì phải, đừng khóc, khóc khó coi chết đi được." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn nước mắt cô rơi dầm dề như vậy, anh là người chưa có kinh nghiệm an ủi người khác nên không biết khuyên cô thế nào, không thể làm gì khác hơn là cố ý nói xấu cô.

Lời anh nói vừa dứt, càng làm cho Đào Du Du khóc nhiều hơn, cô gào khóc rất khí thế.

"Tôi nói, không phải tôi đã thả cô ra rồi sao? Vì sao cô còn khóc? Vóc dáng cô như vậy tôi không có hứng thú đâu, giống như học sinh tiểu học." Vũ Văn Vĩ Thần bị tiếng khóc của cô làm cho không biết phải là sao, vì vậy nói lung tung.

Được rồi, Đào Du Du vốn cảm thấy mình rất thua thiệt, hôm nay bị người khác nhìn sạch sẽ còn phê bình vóc dáng cô không tốt, làm sao cô có thể chịu được, vì vậy đã gào khóc thật sự, chỉ thiếu chút nữa là đã lên án Vũ Văn Vĩ Thần không hiền lành.

"Được rồi được rồi, thân hình của cô rất đẹp, vóc dáng cũng rất đẹp, cô rất hấp dẫn, vì vậy đừng khóc có được không?" Phát hiện mình càng chê xấu cô, cô khóc càng lợi hại hơn, bất đắc dĩ, Vũ Văn Vĩ Thần đành thỏa hiệp với cô, bắt đầu khen ngợi cô.

Quả nhiên cho tới bây giờ chưa từng nghe qua những lời tốt đẹp gì Vũ Văn Vĩ Thần mà khiến Đào Du Du lập tức ngừng khóc, cô hơi khiếp sợ nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, nghĩ rằng tai cô đã có vấn đề.

Vũ Văn Vĩ Thần thấy lời nói của mình hiệu quả như vậy, Đào Du Du đã ngừng khóc, nhin không được nhỏ giọng khinh bỉ: "Người phụ nữ này lòng hư vinh của cô thật đúng là không mạnh mẽ bình thường đâu, khen ngợi cô thì cô lập tức ngừng khóc."

"Biến thái, ai muốn anh khen?" Đào Du Du bị lời nói của anh chọc tức, nhin không được mắng anh.

"Cái gì? Cô dám nói tôi biến thái?" Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện người phụ nữ này rất thích dùng từ này, có phải cô mắng anh đến nghiện rồi không?"

"Không phải biến thái thì tại sao lúc tôi đang cởi quần áo anh lại xông vào? Rốt cuộc anh có hiểu quyền riêng tư của người khác không? Anh nhìn lên đến phát cuồng rồi à?" Dù sao Đào Du Du đã không đếm xỉa đến, cô nhe răng cợt giọng quát.

Choáng, chết thì chết, dù sao lời nói của anh ta thật biến thái, coi như hiện tại không giết chết cô, tương lai có một ngày cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

"Làm sao tôi biết cô đang ở trong phòng thay quần áo? Cũng không có gì đẹp mắt nha, thật là ô nhiễm mắt của tôi, tôi phải nhanh chóng đi rửa mắt một chút." Vũ Văn Vĩ Thần nói, về mặt còn giả vờ ghét bỏ cô, sau đó đi đến cửa.

Đào Du Du bị anh đã kích một lần nữa, có một loại xúc động muốn giết người, hai tay cô nắm chặt thành quyền, ánh mắt phát ra tia lửa giận mãnh liệt.

"Xem ra đáng về ngày thường là ngày thường, phải nhét vào bao nhiêu nội y mới có thể chống đỡ được." Lúc đi đến cửa, Vũ Văn Vĩ Thần cũng không quên tiếp tục đã kích cô, dùng lời nói châm chọc vóc dáng của cô.

Đào Du Du nghe lời chọc tức đó, nhìn về phía anh hét lớn không có hình tượng: "Ai nói tôi nhét thứ đó hả? Nằm xuống bộ ngực có thể to hơn à? Khốn kiếp....."

Vũ Văn Vĩ Thần cười ha ha, sau đó mở cửa đi ra khỏi phòng, bỏ một mình Đào Du Du ở lại căn phòng nghiền ngẫm lỗi lầm.

... ..

Vì vậy sau đêm hôm đó, nhân viên Phụ Tổng Thống thoải mái bàn tán đề tài mới.

"Này, có nghe không? Tối hôm qua Tổng Thống bà quản gia Đào cãi nhau đó."

"Có thật không?"

"Cũng không phải chứ, tôi còn nghe được hình như Tổng Thống nói quản gia Đào có ngực nhỏ."

"Có chuyện gì vậy? Thì ra Tổng Thống thích phụ nữ ngực lớn."

"Không đúng, không đúng, đêm hôm đó Tổng Thống ở trong phòng ngủ của quản gia Đào, bọn họ cũng không phải cãi nhau."

"Xem ra rất nhanh quản gia Đào sẽ lên lầu hai."

Aiz, thật không biết tại sao Tổng Thống thích phụ nữ có con."

"Tôi thấy quản gia Đào rất tốt, tôi là Tổng Thống, tôi sẽ chọn quản gia Đào.... .."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 158

Sáng hôm sau Đào Du Du không gọi Vũ Văn Vĩ Thần rời giường, cô lười biếng tỉnh thần sa sút nhốt mình trong phòng ngủ nường.

Tối hôm qua sau khi cửa sổ bị Vũ Văn Vĩ Thần đập nát, gió không ngừng thổi vào phòng, vừa thổi hơi lạnh vào cô, vừa cảm nhận được nhiệt độ bên ngoài, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không khí nóng lạnh cứ lặp đi lặp lại.

Cũng may Vũ Văn Vĩ Thần còn nhớ đến chuyện đêm qua anh đập cửa sổ, hơn mười giờ sáng bảo Hồ Ứng sắp xếp người sửa chữa.

Đào Du Du vốn định hôm nay sẽ nằm ngủ trên giường một ngày, kết quả âm thanh của nhân viên sửa cửa sổ quá rối làm cô không ngủ được, đành phải rời giường.

Đột nhiên cô nhớ đến hôm qua Tiểu Nhã Hình bảo cô chuẩn bị thức ăn thật tốt cho cô ấy, dường như mà muốn đi chơi cùng Đào Dục Huyền, cô lập tức tìm đến bộ trưởng ẩm thực, hỏi cô ấy một chút xem.... Đã chuẩn bị thức ăn xong hết chưa.

Bộ trưởng ẩm thực nói cho cô biết đã chuẩn bị xong, đến lúc đó trực tiếp đưa cho Tiểu Nhã Hình là được.

Cô hơi tò mò bọn nhỏ muốn đi đâu chơi, vì vậy đã gọi điện thoại đến Ngô Phú.

Tiểu Nho nghe điện thoại, giọng nói dịu dàng, rất dễ nghe: "Người là ai vậy?"

"Cục cưng, là mẹ." Đào Du Du thoáng nghe được giọng nói của Tiểu Nho, tâm tình lập tức khá hơn nhiều.

"Mẹ, người nhớ Tiểu Nho không? Tiểu Nho rất nhớ người, khi nào thì người đến thăm Tiểu Nho và anh hai? Anh hai nói chiều nay sẽ đưa Tiểu Nho đi thả diều, còn có chị xinh đẹp nữa, mẹ cũng đến đó không?" Tiểu Nho vừa nghe đến giọng nói của Đào Du Du thì lập tức vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn ở đầu dây bên kia lú lú không ngừng.

"Ách....mặt trời lên cao như vậy, các con đi thả diều không thấy nóng sao?" Đào Du Du nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, có chút lo lắng hỏi.

"Không biết, mẹ, mẹ đi chơi với chúng con được không?" Tiểu Nho tuyệt đối không có khái niệm với nhiệt độ bên ngoài, cô bé chỉ một lòng muốn Đào Du Du đi chơi với mình.

"Mẹ phải làm việc rồi, cục cưng, các con vui vẻ lên nha. Không chừng buổi tối mẹ sẽ đến nhà bà cô ngoại thăm các con, phải ngoan ngoãn nghe lời không được chọc bà cô ngoại tức giận." Đào Du Du vốn định đi cùng bọn họ, nhưng còn lo lắng giờ phút này Vũ Văn Vĩ Thần còn làm khó mình, chơi chiều đùa giỡn sau lưng, vì vậy quyết định ở phủ Tổng Thống canh giữ thật tốt.

"Dạ, đã biết, mẹ hôn nhẹ Tiểu Nho." Giọng nói của Tiểu Nho xuyên qua điện thoại truyền vào lỗ tai Đào Du Du, làm cho cô rất vui vẻ.

"Hôn nhẹ cục cưng của mẹ, vậy trước cứ như vậy, nhớ giúp mẹ hôn nhẹ anh hai, còn phải nhớ đến mẹ đó." Đào Du Du cười hướng vào đầu dây điện thoại bên kia hôn một cái, sau đó nói.

"Dạ, gặp lại mẹ."

"gặp lại, cục cưng." Cảm thấy thỏa mãn cúp điện thoại, khóe miệng Đào Du Du tràn đầy nụ cười ngọt ngào.

... ..

Ở bên này, sau khi Tiểu Nho cúp điện thoại xong thì lập tức chạy lên lầu, đi vào phòng của Đào Dục Huyền, hôn một cái "chụt" lên gương mặt Đào Dục Huyền khi cậu đang ngồi đùa nghịch con diều giấy dưới sân nhà, nước miếng đều dính trên gương mặt cậu.

"Em làm gì?" Đào Dục Huyền chợt bị hành động hôn má của cô bé làm cho hoảng sợ, cậu cảm giác trên mặt mình có gì đó hơi nhon nhót, biết là nước miếng của Tiểu Nho, vì vậy vừa lau nước miếng vừa hỏi.

"Mẹ nói để cho Tiểu Nho giúp mẹ hôn anh. Anh, anh không thích Tiểu Nho hôn anh sao? Vì anh hôn trả đi, anh trả lại cho em là được." Tiểu Đào nhìn bộ dạng của Đào Dục Huyền hơi ghét bỏ mình, cô bé cảm thấy rất bị thương, vì vậy cái miệng nhỏ nhắn méo mó, đưa gương mặt múm mím đến trước mặt cậu bé.

"Được rồi được rồi, không có không thích em, em ra ngoài chơi đi, anh muốn đem con diều giấy này thay đổi một chút, như vậy mới có thể thả cao hơn, bay xa hơn." Coi như là sợ đáng về không kiên cường của cô bé này, Đào Dục Huyền chỉ cần trước tiên đuổi cô bé đi.

"Anh, chị xinh đẹp thật sự sẽ đi thả diều với chúng ta sao?" Tiểu Nho nhìn thấy giọng nói của Đào Dục Huyền đã dịu lại, vì vậy ngồi xổm trước mặt

cậu, cô bé ngạc nhiên chăm chú nhìn vào tay cậu không ngừng đùa nghịch trên con điều giấy.

"Phải, em bảo đi nhỏ làm cho em một cái bánh ngọt thật to, sau đó chúng ta có thể mang đến chỗ thả điều ăn, nhanh đi đi." Không muốn cô bé không ngừng lú lú bên tai mình, Đào Dục Huyền chỉ có thể kiềm cố đuổi cô bé đi.

"Vây được rồi, anh cố gắng lên, phải cho điều bay thật cao thật xa, bay đến bầu trời." Nghe cậu nói để đi nhỏ Thảo Mai làm bánh ngọt, lúc này Tiểu Nho mới đứng lên, trước khi đi vẫn không ngừng cổ vũ cậu thật to.

Khóe miệng Đào Dục Huyền co quắp lại, nhìn cơ thể nhỏ nhỏ của cô bé chạy ra khỏi phòng, trên đầu hoa hoa lệ lệ chảy mấy vạch đen.

.....

Giữa trưa, Vũ Văn Vĩ Thần vào phòng ăn sớm hơn mọi ngày nửa giờ, hiện tại Đào Du Du vừa nhìn thấy mặt anh, anh giống như đã quên chuyện xảy ra đêm qua, vừa ngồi xuống, đã quay đầu lại hỏi cô: "Sáng hôm nay vì sao không đến gọi tôi rời giường? Cô có biết tôi ngủ nhiều hơn nửa giờ sẽ có chuyện gì xảy ra không?"

Đã biết mình ngủ nhiều hơn nửa giờ sẽ ảnh hưởng đến đời sống người dân, thì nên đặt đồng hồ báo thức, sau đó rời giường đúng giờ, tại sao luôn ý vào người khác gọi mình rời giường chứ?" Đào Du Du cũng không thêm nhìn anh một cái, mắt nhìn thẳng mặt không chút thay đổi.

"Cô nói cái gì? Đặt đồng hồ báo thức?" Vũ Văn Vĩ Thần cho là mình nghe lầm, người phụ nữ này cũng quá kiêu ngạo rồi.

"Nếu ngài Tổng Thống cảm thấy đồng hồ đó hơi đắt tiền, mua không nổi....tôi cũng có thể mua cho ngài một cái, nhưng mà xin ngài sau này tự mình rời giường." Vẫn không thêm nhìn anh, Đào Du Du quyết tâm hôm nay phải đấu với anh tới cùng.

"Này.....Đào Du Du, có phải cô chán sống rồi không?" Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn bị thái độ của Đào Du Du chọc giận, anh chột đứng dậy, bước vài bước đến trước mặt Đào Du Du, chiều cao chênh lệch làm cho anh ta đang tức giận muốn trực tiếp đè ngã cô.

Đào Du Du đối với những lời này của anh thì hoàn toàn không có phản ứng, cô cảm thấy mình vốn không nói lời ngu ngốc nào.

Cái gì gọi là cô chán sống? Nếu cô chán sống, thì từ lúc đêm qua hôm đã chạy trốn rồi, còn tiếp tục ở đây để mặc anh khi dễ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

"Hay là, bởi vì tối hôm qua tôi nói ngực cô quá nhỏ, cho nên cô vẫn còn không vui?" Thấy Đào Du Du không nói lời nào, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên thu hồi vẻ tức giận trên mặt, mỉm cười xấu xa kề miệng tới sát bên tai cô nhỏ giọng kích thích cô.

"Anh." Đào Du Du lại bị lời nói của anh chọc cho tức giận đến nổi trong lúc nhất thời không biết nên nổi đóa như thế nào.

"Thật sự không nhét thêm cái gì ở trong nội y hay sao? Bây giờ nhìn qua có vẻ còn lớn hơn nhiều so với tối hôm qua." Vũ Văn Vĩ Thần không để ý đến sắc mặt cô đã tức giận đến mức nổi gân xanh, chỉ nhân nhặt liếc qua trước ngực cô một chút, sau đó quay lại chỗ ngồi của mình.

Đào Du Du không nhịn nổi nữa, cô thật sự rất muốn vọt tới trước mặt anh xé nát cái khuôn mặt anh tuấn kia của anh, rồi hung hăng cắn xé anh.

Ngay lúc cô không thể nhịn nổi nữa sắp gào thét lên thì đột nhiên chiếc tai nghe nhét ở trong lỗ tai của cô truyền đến một giọng nói: "Quản gia Đào, ngoài cửa có bưu phẩm của ngài."

"Cái gì? Bưu phẩm?" Đào Du Du có chút không hiểu nổi là ai gửi bưu phẩm tới đây cho cô.

"Đúng, hình như là từ Thành quốc gửi tới đây. Có cần tôi giúp ngài ký nhận không? Hay là chính ngài tự tới đây ký nhận?"

"Đợi chút, tôi sẽ lập tức tới ngay." Bởi vì rất tò mò rốt cuộc là ai gửi bưu phẩm tới đây cho mình, cho nên Đào Du Du quyết định tự mình tới đó xem một thử tình hình.

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị chạy ra ngoài phòng ăn.

"Này, người phụ nữ ngốc nghếch kia, cô đi đâu vậy?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy Đào Du Du chạy ra bên ngoài, thì lập tức ngẩng đầu lên hỏi.

"Đi nhận bưu phẩm." Đào Du Du vô cùng thiếu kiên nhẫn, chỉ đáp lại một câu như vậy, tiếp đó đã vội chạy về phía trước. Cô thật sự không thể hiểu nổi, tại sao anh ta lại thích quản tùm hành động của cô như vậy chứ.

"Buru phẩm?" Có lẽ Vũ Văn Vĩ Thần cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, anh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên giống như cảm thấy được chuyện gì đó, anh lập tức quay đầu nhìn về phía bộ trưởng ẩm thực đang đứng thẳng ở bên cạnh nói: "Lập tức gọi Đào Du Du dừng lại."

"Dạ, Tổng Thống." Bộ trưởng ẩm thực vừa nghe vậy, thì lập tức nói với người ở đầu bên kia bộ đàm.

Lúc này Đào Du Du mới vừa chạy ra khỏi lầu chính, đang chuẩn bị đi ra cửa, thì nghe thấy bộ trưởng ẩm thực nói là Vũ Văn Vĩ Thần bảo cô dừng lại. Trong lúc nhất thời cô cũng không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà cô vẫn ngoan ngoãn dừng lại. ,

Vũ Văn Vĩ Thần không nói một lời, trực tiếp chạy ra khỏi phòng ăn, đi tới trước mặt Đào Du Du, nắm lấy tay của cô kéo cô đi về phía phòng của mình.

"Anh làm gì thế? Buông tôi ra." Đào Du Du đột nhiên bị kéo lại, rất là bất mãn nên giãy giụa nói. Cô cũng không biết là anh lại đang phát bệnh thần kinh gì nữa.

Vũ Văn Vĩ Thần không thèm nhìn cô, chỉ rút tai nghe bộ đàm đeo trên lỗ tai cô tới trước mặt mình, sau đó nói với người ở bên kia tai nghe: "Trước tiên hãy khống chế người đưa buru phẩm lại, sau đó kiểm tra buru phẩm một chút, sau khi đã xác định không có vấn đề gì thì cẩn thận mở ra. Đừng mở buru phẩm ở trong nhà."

Nói xong, anh lại kéo Đào Du Du đi thẳng lên lầu trên.

Đào Du Du nghe thấy anh dặn dò cảnh vệ gác cửa như vậy, thì đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, một loại dự cảm chẳng lành đánh úp vào trong lòng cô.

"Tại sao phải khống chế người đưa buru phẩm lại? Chẳng lẽ cái buru phẩm đó có vấn đề gì sao?" Cô vừa đi theo anh lên lầu, vừa nói.

"Có vấn đề gì hay không, sẽ lập tức biết ngay thôi." Sắc mặt anh có chút lạnh lùng, bàn tay đang kéo cô lên lầu vẫn không hề buông lỏng.

Sau khi hai người tới lầu hai, anh dẫn cô vào căn phòng họp đối diện với phòng làm việc của anh. Từ cửa sổ của phòng họp nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng mọi chuyện xảy ra ở cửa lớn.

Mấy phút sau, thì thấy có một lính cảnh vệ cầm buru phẩm bước ra khỏi phòng cảnh vệ, chuẩn bị đi tới mảnh đất trống ở cách đó không xa để mở buru phẩm. Nhưng mà, ngay trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì một tiếng động cực lớn đã vang lên. Mới vừa rồi còn là một sinh mạng tràn đầy sức sống vậy mà giờ đã nổ banh thành từng mảnh vụn ở ngay trước mắt Đào Du Du.

"A." Đào Du Du bị tình cảnh vừa xảy ra ngay trước mắt dọa sợ đến nỗi hét lên một tiếng. Cả người không tự chủ được chui vào trong lòng ngực của Vũ Văn Vĩ Thần đang đứng ở bên cạnh, toàn thân phát run.

Mà lúc này vẻ mặt của Vũ Văn Vĩ Thần cũng đã lạnh đến cực điểm. Anh vươn tay ôm chặt Đào Du Du đã bị dọa đến nỗi mắt hờn mắt vía, gân xanh ở chỗ huyết thái dương của anh âm thầm hiện lên, trong con ngươi phát ra ánh sáng lạnh khát máu.

"Tại sao lại như vậy? Vậy mà cái đó lại có thể là bom." Toàn thân Đào Du Du run rẩy núp ở trong lòng ngực của Vũ Văn Vĩ Thần, trong đầu vẫn không ngừng tua lại hình ảnh máu thịt nổ tung văng tung tóe mới vừa rồi.

"Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ qua cho cái kẻ dám gửi bom cho cô." Giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần vang lên ở ngay bên tai cô, không có sự chế nhạo và đùa giỡn giống như trước, chỉ là một mảnh lạnh lẽo.

"Rốt cuộc là ai? Sao phải làm chuyện như vậy? Tại sao lại muốn hại tôi?" Đào Du Du vừa khóc vừa tự lẩm bẩm, cô không dám tưởng tượng, nếu như mới vừa không phải Vũ Văn Vĩ Thần tới ngăn cản cô, nếu như cô cứ như vậy chạy tới ký nhận buru phẩm, như vậy thì người mới vừa rồi bị nổ tung đến nỗi máu thịt văng tung tóe, có phải sẽ biến thành cô hay không?

"Tôi sẽ tìm ra kẻ đó, sau đó mang tới trước mặt cô cho cô xử lý." Vũ Văn Vĩ Thần vừa nói xong, lập tức giơ tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, sau đó bế Đào Du Du đã sợ đến nỗi cứng ngắc cả người không cách nào nhúc nhích lên, bước ra khỏi phòng họp, đi về phía phòng ngủ trên lầu của anh.

Lúc này, trong nội tâm Đào Du Du có một nỗi sợ hãi khổng lồ, tiềm thức nói cho cô biết là Vũ Văn Vĩ Thần đã cứu cô, cho nên dù anh có làm bất cứ hành động gì với cô thì cô cũng không hề kháng cự.

Bế cô vào trong phòng ngủ ở trên lầu của mình, Vũ Văn Vĩ Thần đặt cô lên giường, sau đó chuẩn bị xoay người đi tìm người đến trò chuyện với cô, nhưng lúc anh mới vừa xoay người, thì bàn tay lại bị Đào Du Du vẫn còn đang run rẩy nắm chặt: "Đừng bỏ lại tôi một mình. Tôi. Rất sợ."

"Đây là phòng của tôi. Yên tâm, cho dù kẻ đó có mọc cánh, cũng không thể bay vào được, tôi giúp cô đi tìm bất kể khổ nạn kia đến đây. Cô hãy ngoan ngoãn ở lại đây nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ bảo người tới đây canh cửa cho cô." Anh nhìn thấy nỗi sợ hãi trong lòng cô, trận nộ mới vừa rồi cũng đã làm chấn động đáy lòng cô, vì vậy anh cũng chỉ có thể dịu dàng an ủi ở bên tai cô.

"Ừ." Đào Du Du vừa nghe thấy anh nói như thế, cũng thoáng an tâm một chút, cô gạt đầu một cái, nước mắt trên khóe mắt còn chưa khô.

"Yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng quay lại với cô." Anh nhìn thấy bộ dáng đáng thương của cô, cũng có chút không nhịn được cảm thấy hơi đau lòng, anh giơ tay lên vuốt nhẹ cái trán trơn bóng của cô, sau đó xoay người đi về phía cửa của căn phòng.

Lúc anh quay lại lần hai một lần nữa, thì Hồ Ứng đã đứng chờ anh ở phòng làm việc, cùng Hồ Ứng may mắn thoát nạn còn có trưởng phòng của phòng cảnh vệ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

"Vậy người đưa bưu phẩm kia, đã thăm vấn chưa?" Sau khi Vũ Văn Vi Thần ngồi xuống phía sau bàn làm việc, lập tức mở miệng hỏi trưởng phòng bảo vệ về tình huống kia.

"Đã thăm vấn rồi." Trưởng phòng bảo vệ cẩn thận trả lời, lúc này trán của ông ta đã rịn mồ hôi.

Hồ Ứng đứng một bên, mở miệng nói: "Đã thông báo cho tất cả bộ trưởng lập tức đến đây họp, còn có chuyên gia gỡ bom đến hiện trường tiến hành phân tích, tin rằng muốn bắt được tên hung thủ này là không thành vấn đề."

"Nửa ngày sau các người đem kết quả đến cho tôi, đi ra ngoài đi!" Vũ Văn Vi Thần nói xong, lập tức phát phát tay về phía bọn họ, ý bảo bọn họ lui ra ngoài.

Hồ Ứng và trưởng phòng bảo vệ nhìn nhau rồi sau đó lập tức lui ra ngoài.

Lúc này Đào Du Du đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại của Vũ Văn Vi Thần, đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt cô mở to không dám nhắm mắt lại, bờ môi có chút trắng bệch còn đang nhẹ nhàng run run.

Lúc cửa phòng bị mở ra, cô phản xạ có điều kiện từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cửa ra vào, sau khi nhìn thấy người đến là Vũ Văn Vi Thần, thần kinh căng thẳng mới từ từ thả lỏng.

"Tôi....Tôi muốn đến nhà cô tôi." Cô chợt ý thức được, mình có thể gặp nguy hiểm, như vậy còn Đào Dục Huyền và Tiểu Nho thì sao? Chúng nó có an toàn không?

"Cô thả lỏng một chút, sự việc không có nghiêm trọng như cô nghĩ đâu." Vũ Văn Vi Thần thấy tâm trạng cô có chút không yên, một phen đi đến bên giường ngồi xuống, hai tay vịn chặt bả vai cô rồi nói.

"Anh ta trực tiếp gửi quả bom cho tôi, anh còn nói sự việc không nghiêm trọng." Đào Du Du tức giận phản bác lại anh, sao anh có thể hiểu được tâm tình của cô vào lúc này.

Vũ Văn Vi Thần nhìn bộ dạng sắp nổi điên của cô, một tay ôm lấy mặt cô, để cho ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó nghiêm túc nói: "Không phải Nhã Hinh cùng với Dục Huyền và Tiểu Nho đi chơi rồi sao? Bên người Nhã Hinh có một nhóm nhân viên an ninh và bảo vệ đi theo, không ai có thể đến gần bọn họ, cô không cần phải ở đây tự hù dọa mình, được chứ? Để tôi thông báo cho trợ lý của Nhã Hinh, để cho bọn họ kết thúc cuộc chơi trở về phủ Tổng Thống, buổi tối các người có thể gặp nhau."

"Thật vậy không?" Đào Du Du nghe Vũ Văn Vi Thần nói xong.... .. Cũng nhận ra rằng cô quan tâm nhiều quá sẽ bị loạn rồi.

"Tin tôi. Sau này chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa. Trước tiên nghỉ ngơi một chút, tôi còn rất nhiều chuyện phải xử lý." Anh nói xong, chuẩn bị đỡ cô nằm xuống.

Đào Du Du nghe những lời nói của anh mới làm cho mình bình tĩnh lại, Vũ Văn Vi Thần nói không sai, bây giờ cô ở trong phủ Tổng Thống, nếu trong này còn chưa an toàn, vậy cả thế giới sẽ không có chỗ nào an toàn.

Cô nhẹ nhàng đẩy Vũ Văn Vi Thần ra, nói: "Tôi.....Tôi không sao rồi, tôi không muốn nghỉ ngơi ở đây, tôi nên trở về phòng mình thôi."

"Chỉ cần ở lại đây, cô ở lại đây, tôi yên tâm hơn." Anh không để cho cô xuống giường, mà ngoan cố đề cô xuống giường.

"Anh...." Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh.

Anh ta vừa nói cái gì? Cô ở trong này, anh yên tâm hơn.... ..

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ anh ta rất lo lắng cho cô sao?

"Nghỉ ngơi đi." Không để ý đến sự ngạc nhiên trong mắt cô, anh giúp cô đắp chăn, sau đó xoay người đi ra cửa.

Đào Du Du nằm ở trên giường, nhìn bóng lưng cao ngất dần dần biến mất trước mặt cô, đột nhiên trong lòng dâng lên một cổ ảm áp.

Vì sao anh ta bỗng đối xử tốt với cô như vậy?

Còn để cho cô ở trong phòng anh ta, nằm trên giường của anh ta.... ..

Vũ Văn Vĩ Thần xuống lầu lần nữa, bộ trưởng bộ an ninh đã đến, theo sau ông ta còn có Thác Ngọc Mộ Dã.

Bọn họ gặp nhau ở cửa ra vào, sớ dĩ Thác Ngọc Mộ Dã chạy đến đây trước tiên, không phải bởi vì có người thông báo cho anh ta, mà đúng lúc xảy ra vụ nổ, anh ta ở trong nhà hàng dùng cơm cách đây mấy con phố, là bảo vệ của anh ta ở bên ngoài nói cho anh ta biết, dường như ở đây xảy ra vụ nổ, vì vậy anh ta lập tức chạy đến.

Lúc anh ta đến đây, hiện trường vụ nổ đã bị một nhóm chuyên gia gỡ bom vây quanh.

Đi vào trong phủ, anh ta đã nhìn thấy bộ trưởng bộ an ninh và Cảnh trưởng cảnh cục được triệu tập đến, hỏi thăm Hồ Ứng về tình hình một chút, anh ta lập tức lâm vào trầm tư.

Trong phòng họp yên lặng, người phụ trách liên quan đang ngồi với vẻ mặt nghiêm túc, không ai dám mở miệng lên tiếng.

"Mọi người thấy thế nào về vụ án nổ lớn này?" Nhìn thấy mọi người đều trầm mặc, Vũ Văn Vĩ Thần ngồi ở vị trí cao nhất mở miệng.

"Nếu quả bom gửi cho quán gia Đào, vậy muốn điều tra rõ chuyện này phải bắt đầu từ quán gia Đào." Người thứ nhất lên tiếng là cảnh trưởng, lúc này ông ta lấy góc độ chuyên môn là người cao nhất bộ Công an đưa ra phân tích đầu tiên.

"Tôi vừa mới sắp xếp lại tất cả tài liệu về quán gia Đào, trừ bỏ năm năm trước ba cô ấy từng bị người khác ám sát chết, trên người cô ấy hoàn toàn không có bất kỳ manh mối liên quan đến phần tử khủng bố." Hồ Ứng nói xong, đem tài liệu trong tay phát đến tay cho mọi người.

"Chẳng lẽ lại là Đảng Dân Quyền?" Bộ trưởng bộ an ninh nhíu mày, khi ông ta nhìn vào tài liệu trong tay, mới biết được, thì ra vị này là cha của quán gia Đào, chính là thị trưởng của Đảng Dân Ý vào năm năm trước.

"Năm đó vụ điều tra này ở chỗ Tiểu Khắc Dũng đã dừng lại rồi, một mình ông ta gánh hết tất cả tội danh, xem như bảo vệ tất cả những người trong Đảng Dân Quyền, nhưng mà ông ta đã bị phán xử tử hình, vì vậy lần này khủng bố hẳn không phải là do ông ta làm. Hơn nữa, quán gia Đào chỉ là một quán gia của Phủ Tổng Thống, Đảng Dân Quyền thật sự không cần đối phó với cô ấy mới đúng." Hồ Ứng tiếp tục phân tích.

Thác Ngọc Mộ Dã cũng nhìn tài liệu trong tay, đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần rồi nói: "Nếu như mục tiêu của hung thủ không phải là quán gia Đào.... ... như thế có khả năng nhất là nhắm vào ai?"

"Xem ra, lần này kẻ địch của tôi đã chuẩn bị chủ động ra quân rồi." Vũ Văn Vĩ Thần hí hửng mỉm cười nói.

"Đúng vậy, hiện tại quan hệ giữa Tổng Thống và quán gia Đào đã tính công khai bí mật, hung thủ biết rõ gửi bưu phẩm cho ngài Tổng Thống là không thể nào thực hiện được, vì vậy đành phải gửi bưu phẩm cho quán gia Đào hoàn toàn không làm cho người khác chú ý, nhưng mà quan trọng nhất đối với Tổng Thống quan trọng nhất chính là quán gia Đào, hơn nữa người đó còn đặc biệt chọn thời gian ăn trưa, điều này nói rõ khẳng định người đó biết rõ lúc này quán gia Đào nhất định ở cùng một chỗ với Tổng Thống, như vậy nói cách khác, người này tương đối quen thuộc với Phủ Tổng Thống, ít nhất, người này đã đến Phủ Tổng Thống rồi." Cảnh trưởng phân tích, nhanh chóng đưa ra kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

"Hôm nay, sự kiện nổ lớn này nhất định phải phong tỏa tin tức, không được tiết lộ ra ngoài, để tránh tạo làm cho người dân sợ hãi, hiện tại mọi người cũng đã hiểu rõ tất cả tình hình, trước ngày mai, tôi hy vọng mọi người có thể cho tôi một đáp án chính xác." Vũ Văn Vĩ Thần cúi đầu suy tính một lát, sau đó nhìn về phía tất cả mọi người đang ngồi rồi nói.

Sau khi nói xong, anh đứng lên rồi khỏi phòng họp, đi về phòng làm việc của mình.

Thác Ngọc Mộ Dã thấy thế, lập tức đi theo anh về phía văn phòng bên kia, để lại một nhóm người ở đây bàn bạc cách đối phó.

Vào văn phòng, đóng cửa lại, hai người im lặng ngồi đối mặt trên ghế sofa.

Một lúc lâu sau, Vũ Văn Vĩ Thần thấy ánh mắt của Thác Ngọc Mộ Dã luôn nhìn chằm chằm vào mặt mình, rốt cuộc nhịn không được cau mày hỏi anh ta: "Cậu nhìn chằm chằm tôi như vậy làm gì?"

"Hôm nay bị dọa sợ?" Thác Ngọc Mộ Dã nhướn mắt, sau đó về mặt xấu xa hỏi.

"Sợ cái gì mà sợ? Cũng không phải nỏ trong tay tôi." Thác Ngọc Mộ Dã liếc cũng không liếc, Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện, sao người đàn ông này đột nhiên trở thành gà mái? trước kia hắn còn là một người lạnh lùng và tàn khốc nổi tiếng được ngàn vạn thiếu nữ theo đuổi sao?

"Ngài biết tôi không phải có ý này, giờ phút này ngài hẳn là rất may mắn, may mắn vì quả bom không nung tung vào người Đào Du Du phải không?" Thu lại vẻ mặt của mình, Thác Ngọc Mộ Dã cười hỏi anh.

"Cậu có biết không, có đôi khi một người biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt?" Vũ Văn Vĩ Thần buồn cười nhìn anh ta, lên tiếng uy hiếp.

Thác Ngọc Mộ Dã nghe vậy thì cười càng lớn hơn, anh ta nhìn anh rồi nói: "Đây là thừa nhận sao? Aiz, vừa rồi tôi còn đang suy nghĩ, nếu ngài không chịu thừa nhận.... .., tôi sẽ nói rõ với quản gia Đào, lúc này nhìn thấy tư liệu của cô ấy, tôi mới nhớ đến thì ra tôi và cô ấy đã quen nhau từ lâu, chúng tôi từng là bạn học. Lúc đó Đào Du Du thật đúng là rất đáng yêu, cả ngày nhả nhặn, cũng ít nói, nhiều năm như vậy, tính cách không thay đổi một chút nào. Chẳng trách mỗi lần cô ấy thấy tôi đều nhìn đến thất thần, nói không chừng thời gian còn đi học, cô ấy thầm mến tôi nhiều lắm."

"Cậu dám." Vũ Văn Vĩ Thần vừa nghe Thác Ngọc Mộ Dã nhắc đến bọn họ từng là bạn học, đồng thời còn nói có lẽ năm đó Đào Du Du còn thầm mến cậu ta, anh lập tức xiết chặt tay, trừng mắt, hơi hung ác nói.

"Ngài làm gì phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ.....lúc trước cô ấy thật sự thầm mến tôi sao? Nhưng mà làm sao ngài biết?" Vũ Văn Vĩ Thần phản ứng quá khích làm cho Thác Ngọc Mộ Dã nhạy cảm nhận ra cái gì, anh ta cố ý kích thích anh.

"Tôi làm sao biết được, tốt nhất cậu nên thu hồi lại những suy nghĩ lung tung kia đi. Đừng có suy nghĩ không đứng đắn muốn động vào Đào Du Du nữa, nếu không tôi sẽ cho cậu đẹp mặt." Vũ Văn Vĩ Thần phát hiện, từ lúc Đào Du Du xuất hiện, tên tiêu tử Thác Ngọc Mộ Dã càng ngày càng không coi trọng anh rồi, động một chút lại trêu chọc anh.

"Vậy cũng không nhất định, mặc dù tôi nói không thích phụ nữ đã sinh con, nhưng nghĩ đến đây được xem là mua một tặng hai, cũng rất có lợi. Hơn nữa nuôi con cho ngài, tôi cảm thấy rất vui." Thác Ngọc Mộ Dã cũng phát hiện Vũ Văn Vĩ Thần càng ngày càng tức giận, anh ta cũng phát hiện từ sau khi Đào Du Du xuất hiện, cảm xúc của Vũ Văn Vĩ Thần không cất giấu như trước đây nữa, cả người không âm trầm như trước, luôn tức giận bởi vì anh ta nói lời đùa giỡn. Sự phát hiện này thật sự là rất thú vị. Anh ta nghĩ, anh ta đã tìm được nhược điểm của Vũ Văn Vĩ Thần rồi.

"Nếu cậu muốn chết cứ việc nói thẳng, tôi sẽ khiến cho cậu chết rất bình thản." Vũ Văn Vĩ Thần nghe lời cậu ta nói càng ngày càng kỳ quái, trực tiếp dùng cái chết uy hiếp cậu ta.

"Ngài ở trước mặt Đào Du Du cũng thường nói như vậy phải không? thường uy hiếp cô ấy như vậy?" Thác Ngọc Mộ Dã cũng không sợ anh, anh ta vẫn tiếp tục không sợ chết.

"Ách.... .." Vấn đề này khiến Vũ Văn Vĩ Thần sững sờ, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh ngày thường anh uy hiếp Đào Du Du. Ví dụ như động một chút lại uy hiếp cô ấy có phải không muốn sống, có phải là muốn chết, vân vân.... ..

"Nhìn vẻ mặt này, xem ra là thật. Anh đối xử với phụ nữ không dịu dàng, chẳng trách hai người sống chung dưới mái hiên đã lâu như vậy cũng không có chút tiến triển nào. Đào Du Du không giống như những người phụ nữ khác, xem ra trong lòng cô ấy, ngài hoàn toàn không có chút hấp dẫn nào." Âm thầm lắc đầu thờ dài, Thác Ngọc Mộ Dã cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rồi.

"Cậu nói cái gì đó? Ai nói tôi không có sức hấp dẫn trong lòng cô ấy? Hiện tại cô ấy còn nằm trên giường ngủ của tôi, bây giờ cậu rất rảnh sao? Nếu không chúng ta đi xem cổ phiếu của tập đoàn Thác Ngọc các người tăng đến mức nào rồi?" Nhấn nhả về mặt của mình, Vũ Văn Vĩ Thần lại bắt đầu ngấm ngấm uy hiếp anh ta.

"Ai nói tôi rất rảnh? Tôi là rất bận rộn. Không làm phiền ngài quan tâm đến cổ phiếu của tập đoàn Thác Ngọc chúng tôi, không nghĩ tới hành động thật mau lẹ, lúc này hẳn là đã lòi cổ ấy lên trên giường của anh rồi nhỉ?" Thác Ngọc Mộ Dã vừa nói, vừa đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Này, đợi chút." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy anh ta đứng lên chuẩn bị rời đi, chợt nhớ ra chuyện gì đó, gọi anh ta lại rồi nói.

"Thế nào? Chẳng lẽ có chi thị muốn truyền đạt lại?" Thác Ngọc Mộ Dã cũng dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần.

"Đặt mạng lưới tình báo của cậu trải rộng ra, theo dõi Lý Trường Dững cho tôi. Tôi có trực giác, dường như chuyện lần này có chút liên quan đến ông ta." Vũ Văn Vĩ Thần nói ra.

"Đã biết, đối với việc theo dõi ông ta, tôi chưa từng thả lỏng một ngày nào. "Thác Ngọc Mộ Dã nói xong, thì mở cửa phòng làm việc, đi ra ngoài.

a... ..

Khu biệt thự Sơn Trang.

Bên cạnh ngôi biệt thự của Lý Trường Dững có sân đánh golf rất lớn.

Lúc này cách thời gian vụ án phủ tổng thống bị nổ tung đã 2 giờ.

Ba bóng dáng nhỏ chạy đi chạy lại trong sân golf, trong đó có một cô bé có vóc người cao nhất, trên tay cầm một con diều²⁷, đi trước mặt cô bé chính

là cậu bé trai, trong tay cậu bé cầm cuộn dây.

Con điều nhanh chóng bay lên, thoáng cái đã bay thật cao.

"Anh hai giỏi quá, điều bay thật cao." Tiểu Nho đứng một bên ngẩng cái đầu nhỏ đáng yêu, ra sức vỗ tay khen ngợi.

Đào Dục Huyền nắm dây điều, nhìn con điều bay lên không trung, vừa nghiêm túc kiểm soát được phương hướng con điều, vừa tính toán chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162

"Đào Dục Huyền, đưa cuộn dây cho tôi, để cho tôi thả với." Tiêu Nhã Hình đứng một bên nhìn thấy con điều giấy bay rất cao, lập tức muốn cướp lại để điều khiển con điều.

"Đợi một chút." Gương mặt nhỏ nhắn của Đào Dục Huyền căng thẳng, sau đó sau đó tay dùng sức tung lên, dây điều lập tức bị đứt, con điều đang bay trên cao từ từ rơi xuống, nhưng mà không rơi xuống khi nghĩ mất, mà rơi xuống sân của một ngôi biệt thự khác.

"A, điều đứt dây rồi." Lúc Tiểu Nhi nhìn thấy điều bị đứt dây, lập tức che miệng nhỏ nhắn của mình lại, vẻ mặt tức nuối.

"Cậu xem đi, đều tại cậu, làm điều giấy bị đứt dây rồi." Tiêu Nhã Hình nhìn con điều biến mất không nhìn thấy gì nữa thì vẻ mặt rất khó chịu, oán giận nói với Đào Dục Huyền.

"Đi tìm trả lại." Đào Dục Huyền nói, lập tức nhắc chân đi ra ngoài khu nghỉ mát.

"Đợi một chút, tôi cũng muốn đi." Tiêu Nhã Hình thấy thế, lập tức nhắc chân đuổi theo.

Tiểu Nho nhìn thấy hai người đều đi, cũng vội vàng từ trên đồng cỏ đứng lên, đuổi theo sau lưng hai người.

Trợ lý của Tiêu Nhã Hình và nhóm vệ sĩ nhìn thấy một màn này, hiển nhiên cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đi theo bảo vệ.

Đào Dục Huyền chạy một mạch đến trước cổng ngôi biệt thự, chỗ này đối với cậu không còn quen thuộc nữa.

"Điều rơi ở đây sao?" Tiêu Nhã Hình nhìn nhìn cửa ra vào, cổng sắt của ngôi biệt thự đang đóng, cô kiễng chân lên nhìn vào bên trong.

"Ừ, là rơi ở đây, đi nhấn chuông cửa đi." Đào Dục Huyền vừa nói, vừa chỉ tay về phía chuông cửa cao hơn mình một đoạn.

Tiêu Nhã Hình nghe vậy, lập tức tiến lên, đến bên cạnh cửa sắt, đưa tay nhấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một ông bác hơn năm mươi tuổi đến cạnh cửa hỏi bọn họ: "Các người tìm ai?"

"Xin chào ông, con điều của chúng con rơi xuống trong sân của ông, có thể cho chúng con vào tìm một chút không?" Đào Dục Huyền trả lời trước.

"Điều sao? Các người ở chỗ này, tôi cho người đi tìm giúp các người tìm được sẽ trở lại." Ông bác vẻ mặt nghiêm túc, nói xong thì xoay người muốn đi.

"Ông ơi, con muốn đi tiểu, có thể cho con mượn nhà vệ sinh của nhà ông được không? Con có quen người đi xinh đẹp ở đây, lần trước ở đây có một chú kết hôn, mẹ của con còn đưa con đến đây chúc mừng đó." Giọng nói non nớt của Đào Dục Huyền vang lên.

"A! Phải không? Ngài là công tử của ai?" Ông bác nghe Đào Dục Huyền nói có đến đây, lo lắng thân phận đặc biệt của cậu nên không dám thất lễ.

"Ông ơi, ông có thể cho con vào trước được không? Con thật sự rất muốn đi tiểu không thể nhịn được nữa rồi..." Đào Dục Huyền không nói thân phận của mình cho ông ta biết, cậu bày ra bộ dạng sắp không nhịn được nữa.

"A, mau vào đi." Ông bác nghe vậy, lập tức mở cửa ra mời bọn họ vào nhà.

Cứ như vậy, Đào Dục Huyền cùng Tiêu Nhã Hình còn có Tiểu Đào dừng cảm khí thế bùng bùng đi vào biệt thự, cùng lúc đó trợ lý của Tiêu Nhã Hình cũng đi theo, vệ sĩ phía sau cô cũng muốn đi vào, nhưng mà ông bác kia lại do dự, dường như muốn ngăn cản bọn họ đi vào.

Đào Dục Huyền nhìn ra sự lo lắng trong mắt ông bác, quả thật, bọn họ vô duyên vô cớ đi vào đồng người như vậy, mặc dù là người quen, nhưng cũng làm cho người ta có chút không yên lòng.

Vì vậy Đào Dục Huyền quay đầu nói với trợ lý của Tiêu Nhã Hình: xin chị trợ lý, các chú vệ sĩ ở ngoài cửa đợi con một chút, chúng con lập tức ra liền,

không có vấn đề gì đâu."

Trợ lý nghe vậy, đầu tiên do dự một chút, sau đó nhìn về mặt thành thật của Đào Dục Huyền thì không biết làm sao, vô cùng tin tưởng cậu, vì vậy quay đầu ý bảo vệ sĩ chờ ở bên ngoài là được rồi.

Sau khi đoàn như đi vào trong nhà, Đào Dục Huyền hỏi nhà vệ sinh ở đâu, sau đó một bộ dạng gấp gáp không thể nhịn được nữa chạy về phía nhà vệ sinh.

Những người còn lại ở lại phòng khách uống trà.

Sau khi Đào Dục Huyền chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người, thì chạy về phía căn phòng ở gần vườn hoa, không quá bao lâu, cậu đã dừng bước trước một căn phòng có cửa sổ thủy tinh sát đất với bức màn đã được phủ xuống.

Mà bên kia bức màn có một người đang ngồi, Mạc Lâm vẻ mặt buồn bã, đang nhớ đến Lý Doãn Trạch.

Cậu đứng trước cửa sổ do dự thật lâu, thì đi đến, tiện tay nhặt cục đá nhỏ trên mặt đất lên sau đó dùng sức ném về phía cửa thủy tinh dày này.

Lúc này, Mạc Lâm đang ngồi ngất ngốc trong phòng chờ nghe tiếng động từ cửa sổ truyền đến, cô ấy do dự một chút, sau đó nhanh chóng đi đến, kéo bức màn thật dày này ra, sau khi cô ấy nhìn thấy bóng người bên ngoài là Đào Dục Huyền, thì vẻ mặt lập tức trở nên vừa mừng vừa sợ.

Cô ấy còn nhớ cậu, tuy rằng bọn họ chỉ gặp nhau một lần, nhưng một lần này cũng làm cho cô cả đời khó quên.

Rốt cuộc Đào Dục Huyền cũng nhìn thấy Mạc Lâm, cậu há to miệng, nghĩ muốn nói cái gì với cô ấy, nhưng lại nghĩ đến cô ở trong phòng căn bản không nghe được cái gì, vì vậy cậu lấy điện thoại trong người ra, nhanh chóng viết một tin nhắn, sau đó giơ lên cho Mạc Lâm ở trong phòng xem.

Mạc Lâm tò mò nhìn dòng chữ trong điện thoại của cậu, trong lúc nhất thời ngây người.

Trên đó viết: "Trước tiên nghĩ tất cả mọi cách đạt được tự do, nhất định phải sống thật tốt, anh ấy ở một nơi không xa chờ cô."

Qua hai phút sau, Đào Dục Huyền nghe có tiếng người nói chuyện truyền đến, bên có người đến, vì vậy cậu nhìn Mạc Lâm thật sâu, sau đó khép điện thoại lại, giống như một người không có chuyện gì ung dung đi về phía căn phòng ở cửa ra vào.

Mạc Lâm nhìn bóng lưng cậu rời đi, rất muốn gọi cậu lại để nhìn cậu lâu hơn, thậm chí từ chỗ cậu có thể biết thêm được nhiều tin tức, nhưng mà sau khi nhìn thấy có người bên ngoài, cô lập tức kéo bức màn xuống, sau đó bước về chỗ ngồi phía trước, trong lòng bách chuyển thiên hồi*

(Bách chuyển thiên hồi: là thành ngữ hình dung nhiều lần vòng đi vòng lại hoặc tiến trình rối rắm. Lữ Dao cũng có một khúc nhạc gọi là bách chuyển thiên hồi)

Sau khi Đào Dục Huyền đến phòng khách, nhìn thấy Tiểu Đào cầm con điều trong tay, vì vậy im lặng thở phào nhẹ nhõm.

"Ông ơi, cảm ơn ông đã giúp đỡ, chúng con còn muốn đi chơi thả diều, sẽ không quấy rầy nữa. Thay mặt con hỏi thăm sức khỏe của di xinh đẹp nha." Đào Dục Huyền nói xong, thì kéo Tiểu Nho chạy ra ngoài.

Tiểu Nhã Hình còn đang uống nước trái cây, vừa nghe đến muốn đi, cô lập tức buông ly nước ra, chạy theo: "Này, Đào Dục Huyền, cậu chờ tôi một chút."

Ông 73g bác nhìn thấy bọn họ muốn đi, nhanh chóng đi ra mở cửa, còn đang hỏi Đào Dục Huyền là công tử nhà ai.

Đào Dục Huyền cười cười nói: "Mẹ của con là bạn tốt của di Mỹ Ngôn. Chào tạm biệt ông."

Nói xong, nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự, bày ra một bộ dáng của đứa bé không có chút mưu đồ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163

Lúc chạng vạng tối, ba đứa nhỏ chơi đã, cuối cùng cũng lên đường trở về phủ.

Trên xe, Tiểu Nho vẫn còn chưa thỏa mãn, la hét đòi lần sau cô bé nhất định phải thả diều bay lên. Còn muốn thả cao hơn anh trai mình.

Khóe miệng Đào Dục Huyền co quắp lại, bộ dạng cười như không cười.

Bởi vì trước đó Vũ Văn Vi Thần đã báo tin cho trợ lý của Tiêu Nhã Hinh biết, để cho bọn họ sau khi chơi xong thì đi thẳng về phủ Tổng Thống, vì vậy chiếc xe không đi về phía phủ Ngô, mà đi về Phủ Tổng Thống.

Tiểu Nho ngồi trên xe hưng phấn một hồi, bởi vì quá mệt mỏi nên cùng Tiêu Nhã Hinh ngã trái ngã phải ngủ mất.

Đào Dục Huyền nhìn dòng xe chạy bên ngoài cửa sổ xe, trong đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Khoảng 40 phút sau, xe dừng lại trước cửa Phủ Tổng Thống, bởi vì Tiểu Nho và Tiêu Nhã Hinh đang ngủ, trợ lý không dám đánh thức các cô, đành phải để vệ sĩ ôm các cô đi, đưa vào phòng ngủ của Tiêu Nhã Hinh.

Mà Đào Dục Huyền thì trầm mặc đi về phía lầu chính của Phủ Tổng Thống.

Trong lòng cậu có một thắc mắc, vì sao trợ lý lại đưa bọn họ về Phủ Tổng Thống, theo lý, nếu không có chuyện gì đặc biệt, bọn họ hẳn là đi thẳng đến phủ Ngô mới đúng.

Lúc này tâm tình của Đào Du Du đã bình phục lại, giờ phút này cô đang chuẩn bị bữa tối, sau khi Đào Dục Huyền xuất hiện, cô ôm lấy cậu bé, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng nhẹ lòng.

"Bà làm sao vậy?" Cảm giác được cảm xúc của Đào Du Du hơi là lạ, Đào Dục Huyền mở miệng hỏi.

"Không có gì, cục cưng, mẹ gặp lại con cho nên thật vui. Tiểu Nho đâu?" Đào Du Du nhìn thấy chỉ có một mình Đào Dục Huyền đi vào, sau lưng không có Tiểu Nho kia, trong lòng hơi nghi ngờ.

"Nó đang ngủ, đang ở cùng với Tiêu Nhã Hinh, được đưa đến phòng chị ấy rồi." Đào Dục Huyền nói xong, sau đó nghi ngờ hỏi Đào Du Du: "Bà thật sự không có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, tại sao mẹ lại có chuyện gì chứ. Đã đói bụng chưa? Lập tức có thể ăn cơm rồi." Cười khan hai tiếng, Đào Du Du làm cho vẻ mặt mình thoải mái một chút.

"Bà chuẩn bị cho tôi nhiều thức ăn như vậy, buổi trưa chúng tôi ăn không hết, làm sao có thể đói được?" Tránh khỏi vòng ôm của Đào Du Du, cậu xoay người đi ra ngoài.

"Con muốn đi đâu đó?" Đào Du Du thấy thế lập tức hỏi sau lưng cậu.

"Tôi muốn đi gặp chú một chút." Đào Dục Huyền vừa nói, vừa đi về phía đại sảnh.

"Ách.... .." Đào Du Du nghe cậu nói muốn đi gặp Vũ Văn Vi Thần thì cảm thấy hơi khó hiểu, từ khi nào thì hai người bọn họ trở nên thân thiết như vậy chứ?

Chân nhỏ bước thong thả đi lên lầu hai, đi đến trước cửa phòng làm việc của Tổng Thống, có vệ sĩ đứng bên ngoài cửa trông coi, cửa phòng đang mở rộng.

"Chú, xin hỏi ngài Tổng Thống có ở bên trong không?" Nhìn hai người vệ sĩ trước mặt, giọng nói giòn giã của Đào Dục Huyền vang lên.

"Đang ở bên trong." Vệ sĩ trả lời rất rõ.

"Cảm ơn." Đào Dục Huyền nói xong, đi thẳng vào phòng làm việc, bọn vệ sĩ biết rõ thân phận của cậu, cũng không ngăn cản cậu.

Vào phòng làm việc, cậu nhìn thấy Vũ Văn Vi Thần đang nhắm mắt nhũn mày lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kiểm chân lên, cậu nhìn thấy trên bàn làm việc của anh đặt một tài liệu về vụ án nổ lớn, lập tức nhũn mày lại. Cầm tài liệu lên đọc.

Động tác của cậu làm Vũ Văn Vi Thần chú ý, trong nháy mắt anh mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn vào mặt Đào Dục Huyền.

"Con làm gì đó?" Nhìn chằm chằm vào Đào Dục Huyền, trong giọng nói anh mang theo nghi ngờ cùng tra hỏi.

"Đây là pháo hoa sao?" Đào Dục Huyền ngây thơ chỉ vào ảnh chụp hiện trường vụ nổ, vô tội hỏi.

Vũ Văn Vi Thần nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng chợt thả lỏng, thật ra sở dĩ anh nhìn chằm chằm vào Đào Dục Huyền, là bởi vì anh cảm giác được lúc Đào Dục Huyền nhìn vào những tài liệu kia, trong ánh mắt cậu phát ra một tia hoàn toàn không phù hợp suy và độ tuổi, theo lý, một đứa bé như cậu, đừng nói là xem hiểu những tài liệu này, cho dù muốn biết tất cả những chữ này, điều này dường như là không thể nào.

Hiện tại, nghe được Đào Dục Huyền tò mò chỉ vào ảnh chụp rồi hỏi mình, anh cho rằng mình vừa mới bị hoa mắt, vì vậy cười nói với cậu: "Đây không phải là pháo hoa, đây là vết tích của bom nổ."

Anh không giống như Đào Du Du, nếu là Đào Du Du, nhất định sẽ nói dối con trai mình, tùy tiện thêu dệt lý do nào đó cho qua.

Nhưng Vũ Văn Vi Thần vẫn dựa trên nguyên tắc người cha nghiêm túc với đứa nhỏ, kiên nhẫn giải thích.

"Bom..... Cha và người ta đánh sao?" Đào Dục Huyền cố ý chớp chớp đôi mắt to, nhưng trong lòng bắt đầu hoạt động nhanh chóng, muốn làm rõ chuyện này.

"Đánh? A.... .. Không có, chỉ là tên kia có chút không nghe lời đang chơi trò trẻ con." Nghe Đào Dục Huyền gọi mình là cha tự nhiên như vậy, Vũ Văn Vĩ Thần chưa từng làm ba nên cảm thấy trong lòng rất ấm áp, anh nhanh chóng lấy lại tài liệu trong tay cậu bé, rồi nói.

Đứa bé này thông minh hơn nhiều hơn anh nghĩ, vì vậy cũng không cần phải cho cậu bé biết nhiều là tốt nhất.

"Cha, dường như mẹ không được vui, vì sao vậy?" Nhìn thấy tập tài liệu đã bị Vũ Văn Vĩ Thần lấy đi, cậu có chút không cam lòng, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể tiếp tục hỏi.

"Há? Cô ấy không vui sao? Cha cũng không biết." Vũ Văn Vĩ Thần giả ngu, anh cố ý giả vờ kinh ngạc nhìn Đào Dục Huyền, bộ dạng anh cái gì cũng không biết.

Đào Dục Huyền nhìn anh diễn xuất sứt sọc của anh, khóe miệng nhếch lên, trên trán cũng hoa hoa lệ lệ chảy mồ hôi lạnh.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Hồ Ứng ôm cặp văn kiện đi vào phòng làm việc, anh ta nhẹ nhàng gõ cửa phòng đang mở lớn, sau khi nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta đi đến.

"Nhân viên gửi bưu phẩm kia đã khai ra rồi, anh ta nói quả bom này là có người cho anh ta tiền, nên anh ta mới đưa đến đây, anh ta cũng không biết là bom, chỉ gửi cho quán gia đào gói hàng." Anh ta vừa lấy khẩu cung được ghi lại đặt trên bàn mở ra cho Vũ Văn Vĩ Thần xem, vừa báo cáo lại.

"Là sao? Người để cho anh ta gửi gói hàng này ở đâu? Anh ta có nói là ai không?" Vũ Văn Vĩ Thần chỉ nhàn nhạt liếc nhìn tài liệu lấy lời khai trước mặt, sau đó ngẩng đầu lên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164

"Anh ta nói là không quen người này, không biết rõ mặt người đó, người đó giao cho anh ta một số tiền trước, nói cho anh ta biết sau khi xong việc người đó sẽ đưa phần còn lại cho anh ta." Hồ Ứng nghiêm túc trả lời.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy thì trầm ngâm một lát, lập tức ngẩng đầu lên phân phó: "Chuyện quan trọng như vậy, người kia nhất định sẽ không giao gói hàng cho anh ta rồi sau đó bỏ mặc, không phải chuyên gia gỡ bom đã nói đây là loại bom điều khiển hẹn giờ rồi sao? Như vậy nói cách khác, lúc bom nổ, tên tội phạm tình nghi đang ở gần đó, tên đó phát hiện chúng ta nghi ngờ gói hàng, chuẩn bị kiểm tra, có lẽ là sợ chúng ta điều tra nguồn gốc của quả bom, vì vậy làm cho bom nổ. Cậu nhanh chóng đem khoảng thời gian đó vào trong bộ Giao Thông Vận Tải, thông qua màn hình giám sát xem có người nào hoặc chiếc xe nào xuất hiện gần Phủ Tổng Thống rồi tiến hành điều tra ra."

"Vâng, cảnh trưởng Trường bắt tay vào điều tra từ màn hình giám sát ở đây." Hồ Ứng nói xong, sau đó nghĩ nghĩ, lại nói: "Như vậy, kế hoạch ngày mai đi Châu Âu vẫn như cũ hay hoãn lại?"

"An bài Ngoại Trường đi nước ngoài." Vũ Văn Vĩ Thần suy nghĩ giây lát rồi nói.

"Nhưng mà Tổng Thống, hiện tại vào lúc này, nếu ngài đi nước ngoài sẽ tốt hơn?" Hồ Ứng hơi khó hiểu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, cậu ta không hiểu vì sao sau khi xảy ra vụ khủng bố mà ngài ấy vẫn còn muốn ở lại đây.

"Cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép, cậu để cho tôi ra nước ngoài tránh nạn sao?" Cười lạnh một tiếng, Vũ Văn Vĩ Thần quay đầu nhìn về phía Đào Dục Huyền đứng bên cạnh rồi hỏi: "Con cảm thấy thế nào?"

Có lẽ Đào Dục Huyền không ngờ rằng Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên hỏi mình chuyện này, cậu hơi sững sờ, sau đó hồi phục tinh thần, cậu chỉ làm vẻ mặt mờ mịt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

"Đã quyết định như vậy rồi, thông báo cho Nội Các, hai ngày này công việc hằng ngày giao cho bọn họ xử lý, trừ những báo cáo quan trọng, lập tức báo cáo với tôi, còn những chuyện thường thì bọn họ tự xử lý là được." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, phất phất tay ý bảo anh ta có thể ra ngoài.

Hồ Ứng gật đầu, sau đó xoay người đi ra cửa.

"Cha, gần đến ngày sinh nhật của mẹ rồi, bà di nói muốn tổ chức cho mẹ một bữa tiệc sinh nhật, người tham gia không?" Sau khi văn phòng chỉ còn lại hai người, Đào Dục Huyền mở miệng lần nữa giọng nói non nớt vang lên.

"Sinh nhật?"

"Dạ, nghe nói còn muốn tổ chức linh đình, cha người sẽ tham gia đúng không?" Nghiêm túc gật đầu, Đào Dục Huyền vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

"Đi, tất nhiên là đi." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy Đào Dục Huyền muốn anh gật đầu đồng ý, vì vậy anh cũng rất sáng khoái đồng ý.

"Con đói bụng rồi." Đào Dục Huyền thấy lời mời của mình đã được Vũ Văn Vĩ Thần đồng ý, cảm thấy hài lòng nở nụ cười, sau đó xoay người đi ra cửa.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bóng lưng của cậu, khóe miệng bất giác nở nụ cười sau đó cũng đứng lên ra, khỏi phòng làm việc đi xuống lầu.

Hai người đi xuống nhà ăn dưới lầu, Đào Du Du đã chuẩn bị bữa tối xong từ sớm, bởi vì Tiểu Nhã Hinh và Tiểu Nho còn đang ngủ, nên cô không cho người gọi bọn họ.

Tuy rằng ngoài miệng Đào Dục Huyền nói nói bụng, nhưng trên thực tế lại không muốn ăn cái gì, cậu ngồi trên bàn cơm, uống chút nước trái cây tượng trưng, sau đó quay đầu nhìn về phía Đào Du Du nói: "Mẹ, bà đi nói muốn tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho mẹ, chú Tổng Thống nói muốn tham gia tiệc sinh nhật của mẹ đó."

"Cái gì? Tiệc sinh nhật?" Đào Du Du cũng không biết tin này, cô hơi ngẩn ra nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần.

"Tôi chỉ nói nếu có thời gian, chứ không nói nhất định phải đi." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đào Du Du, cố ý không nhìn cô, giả vờ nói.

"Lúc đầu chú không nói như vậy, rõ ràng chú nói là tất nhiên phải đi." Đào Dục Huyền thấy Vũ Văn Vĩ Thần nói dối, lập tức không chút do dự vạch trần anh.

"Tiểu thư thú vị, cảm miệng." Vũ Văn Vĩ Thần thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, lập tức nhỏ giọng mắng cậu bé.

Nhưng mà, ai ngờ Đào Dục Huyền cũng không sợ anh, chu cái miệng nhỏ nhắn lên: "Nói dối không phải là đứa bé ngoan....."

Vũ Văn Vĩ Thần đầu đầy vạch đen.

Đào Du Du rất khách sáo nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, nói: "Con ngoan, ngài Tổng Thống một ngày kiếm bạc tỷ, làm sao có thể có thời gian đi tham dự tiệc sinh nhật của mẹ chứ, chúng ta không thể ép buộc người khác, biết không?"

"Dạ, con biết rồi, dù sao chú Thác Ngọc cũng sẽ đi, không có vấn đề gì, thiếu chú Tổng Thống cũng không quan trọng." Đào Dục Huyền gật đầu, vẻ mặt ngây thơ nói.

"Con nói cái gì? Thác Ngọc Mộ Dã cũng được mời sao?" Vũ Văn Vĩ Thần vừa nghe đến Thác Ngọc Mộ Dã, lập tức cảnh giác.

"Đúng vậy, trước kia chú Thác Ngọc còn là bạn học của mẹ nữa đó, bà đi nói, tất nhiên phải mời chú ấy." Đào Dục Huyền cố ý đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "bạn học", dường như muốn ám chỉ cái gì.

Vũ Văn Vĩ Thần hiển nhiên hiểu được ý của cậu bé, ngẩng đầu nhìn về phía Đào Du Du, lại nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu, anh lạnh giọng nhìn Đào Du Du hỏi: "Sinh nhật của cô là lúc nào?"

"A, chính là ngày mai." Đào Du Du nói xong, muốn nhân cơ hội xin nghỉ.

"Ngày mai? Buổi tối ngày mai Phủ Tổng Thống có chuyện rất quan trọng, làm sao cô có thể ra ngoài?"

"Chuyện quan trọng gì? Anh chưa nói." Đào Du Du vừa nghe tiệc sinh nhật của cô có thể bị nhờ, cảm thấy tâm tình hơi mất mát.

"Không phải tôi đã thông báo với cô rồi sao? Vì vậy, cô nói với cô của cô hủy bỏ tiệc sinh nhật kia, nói cô phải làm việc, không có thời gian." Vũ Văn Vĩ Thần phản đối liếc nhìn Đào Du Du, nhìn thấy vẻ mặt cô buồn bã, trong lòng anh thầm đắc ý.

"Làm sao có thể như vậy? Rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì cần phải chuẩn bị trong đêm sinh nhật của tôi chứ?" Đào Du Du rất tức giận nói.

"Đào Du Du, rốt cuộc bây giờ người có làm cho rõ thân phận của mình hay không? Cô chính là quản gia trong Phủ Tổng Thống của tôi, chờ lệnh 24 tiếng đồng hồ, không phải chỉ là một sinh nhật thôi sao? Mỗi năm đều trải qua, có gì quan trọng hơn?" Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần tiếp tục phản đối, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Cùng đầu với anh ta, hiển nhiên Đào Du Du còn quá non nớt.... ..

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165

Sau khi dùng xong bữa tối, Đào Du Du nén một bụng tức đi tắm cho Đào Dục Huyền, lúc dẫn cậu bé vào phòng tắm, cậu bé đột nhiên giật dỗi, sống chết không chịu cho Đào Du Du vào phòng tắm.

"Làm sao vậy? Vì sao không cho mẹ vào giúp con tắm?" Đào Du Du nhìn bộ dạng sống chết không nghe theo của Đào Dục Huyền, hơi khó hiểu hỏi.

Cô phát hiện đứa con trai này, từ lúc còn là trẻ sơ sinh, lúc đi tắm đều thích giật dỗi.

Nhưng lúc đó cậu chỉ là một đứa bé còn quá nhỏ, sẽ không nói chuyện, lại đứng không vững, chỉ có thể dùng ánh mắt và tiếng khóc để kháng nghị.

Sau này cậu biết đi, mỗi lần đều chơi trốn tìm với cô, cuối cùng đều là cô ép buộc nghe theo.

Mãi cho đến khi cậu được ba tuổi, cậu có quyền làm chủ của mình, hơn nữa Đào Du Du bận rộn nhiều việc, không có nhiều thời gian chăm sóc cậu, trong lúc Đào Du Du bận đến quay cuồng, cậu lại tự mình tắm.

Bây giờ đã lâu rồi bọn họ không sống chung với nhau, Đào Du Du muốn giúp cậu tắm, hai mẹ con gần gũi một chút, nhưng vẫn bị Đào Dục Huyền quyết liệt cự tuyệt.

"Mẹ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Đối mặt với sự thắc mắc của Đào Du Du, Đào Dục Huyền chỉ liếc mắt hỏi ngược lại cô.

Đào Du Du nhất thời ghen hờn, tên tiểu tử thú vị nào còn biết rõ những lời "nam nữ thụ thụ bất thân" này.

Nhưng một lúc sau cô cười nói: "Dục Huyền nhà chúng ta đã lớn rồi, còn biết xấu hổ, có phải hay không?"

Đào Dục Huyền nghe vậy đầu đầy vạch đen, đôi mắt nhỏ khề đảo, sau đó cứ thế đi vào phòng tắm, nhốt Đào Du Du bên ngoài.

Sau khi Đào Dục Huyền tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, bởi vì hôm nay cậu cũng mệt mỏi, cơ thể nhỏ nhỏ hơi ăn không tiêu nên la hét muốn ngủ.

Đào Du Du để cho cậu bé ngủ trong phòng ngủ của mình, sau đó cô tiếp tục bận rộn công việc của mình.

Tắt đèn phòng đi ra ngoài, cô nhẹ nhàng đóng cửa. đi về phía sảnh lớn.

Lúc này Vũ Văn Vi Thần từ trên lầu đi xuống, đang chuẩn bị đi vào trong vườn hoa ngồi một chút, uống ly trà, sau khi đi qua sảnh lớn, nhìn thấy Đào Du Du đang dậm dậm với vài bộ trưởng một chút việc, vì vậy anh đi đến nói với cô: "Pha cho tôi một ly trà."

Bộ trưởng âm thầm nghe vậy, lập tức xoay người chuẩn bị đi pha một bình trà nóng.

Nhưng Vũ Văn Vi Thần lại nói: "Đề quản gia Đào đưa trà."

Sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía vườn hoa.

Đào Du Du nhìn bóng lưng kia rời đi, lập tức hận đến nghiến răng.

Chán, làm sao lại thích sai khiến mình chứ? Coi cô là em gái pha trà của anh sao?

"Ngày, các người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm cái gì nha..." Nhanh chóng muốn phủi sạch quan hệ với Vũ Văn Vi Thần, Đào Du Du mới mặc kệ trước kia Vũ Văn Vi Thần tuyên bố như thế nào về quan hệ giữa bọn họ với bên ngoài.

"Quản gia Đào, Tổng Thống đã thừa nhận, cô còn gánh nặng gì nữa chứ, cô là thần tượng của chúng tôi, nếu như tương lai cô có thể trở thành nữ chủ nhân của Phủ Tổng Thống, vậy cũng là phúc khí của chúng tôi rồi." Bộ trưởng Ngô cười tùm tùm nhìn cô nói.

"Mặc dù còn một cửa ải của phu nhân rất khó qua, nhưng mà quản gia Đào, chúng tôi ủng hộ cô, yên tâm theo đuổi tình yêu của Tổng Thống đi." Lúc này Bộ trưởng âm thầm vừa phân phó phòng âm thầm chuẩn bị trà nóng xong, sau đó bu lại nói chuyện.

Bởi vì hai Bộ trưởng này đều là đàn ông, nên không có bất quái như vậy, nhưng mà bọn họ cũng có ý giúp đỡ Đào Du Du.

Vì vậy trong chớp mắt, trong đầu Đào Du Du hiện lên hình ảnh hoa hoa lệ lệ.

Có một ngày, cô mặc áo cưới xinh đẹp, hoa hoa lệ lệ đứng bên cạnh Vũ Văn Vi Thần, sau đó người chủ hôn tuyên bố bọn họ kết làm vợ chồng, từ nay về sau cô là một cái trở thành phu nhân Tổng Thống... ha ha ha... Thật sự là rất lộng lẫy...

Nhưng, nhưng mà...

Chỉ cần nghĩ đến gương mặt Vũ Văn Vi Thần, cô đã cảm thấy cho dù là nằm mơ, thì chuyện như vậy cũng không thể nào xảy ra.

Cô và Vũ Văn Vi Thần, chính là trời sinh nghiệt duyên, anh sẽ không thể nào yêu cô, cô cũng không thể nào động tâm vì anh.

Hai người bạn họ đời này kiếp này, kiếp sau nữa cơ hội làm kẻ thù nhiều hơn cơ hội làm người yêu.

Khóe miệng chứa ý cười, Đào Du Du mang về mặt xấu hổ đi vào phòng pha trà, không có cách nào, Vũ Văn Vĩ Thần kia rất có tinh thần giãy vò người khác, thế nào cũng phải để cô bung trà dâng nước, cô chỉ làm người làm công bị uy hiếp cũng chỉ có thể nghe theo.

Ai!!!

Nếu Đào Du Du biết rõ đêm kia vào năm năm trước, Vũ Văn Vĩ Thần cũng biến cô từ một cô gái trở thành người mẹ, cô nhất định sẽ hiểu được, thì ra cuộc đời đau khổ của cô bắt đầu từ lúc cô gặp Vũ Văn Vĩ Thần.

.....

Bưng nước trà đi vào vườn hoa, cô nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trên ghế, đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì.

Yên lặng đặt ấm trà lên bàn thủy tinh trước mặt anh, cô đứng sang một bên, chuẩn bị tiếp tục yên lặng biến mất.

Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần chợt mở miệng: "Có nhớ nguyện vọng sinh nhật của cô không?"

"Ách... Ước nguyện sinh nhật?" Đối với câu hỏi đột ngột này của Vũ Văn Vĩ Thần, trong lúc nhất thời Đào Du Du không phản ứng kịp.

"Không phải nói người bình thường trong sinh nhật đều ước nguyện đầy sao? Ước nguyện của cô là gì?" Vũ Văn Vĩ Thần bưng ly trà nóng trên mặt còn có một vài lá trà lên, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm, sau đó đặt ly trà lên bàn, cũng không quay đầu lại hỏi.

Đào Du Du cảm thấy anh nói lời này hơi khó hiểu, cái gì gọi là người bình thường mong đến sinh nhật để được ước nguyện chứ? Chẳng lẽ trong ngày sinh nhật anh ta không được ước nguyện sao?

"Anh chưa từng có sinh nhật sao? Cũng chưa từng ước nguyện bao giờ sao?"

Đào Du Du không chút nghĩ ngợi nói ra nghi ngờ trong lòng mình, cô mở to đôi mắt xinh đẹp, đi đến trước mặt anh, nhìn anh rồi hỏi.

"Loại ước nguyện này không phù hợp logic, cô cảm thấy tôi sẽ làm sao?" Vũ Văn Vĩ Thần khẽ nhướng mày nhìn về phía cô, giọng nói rất vô si hỏi ngược lại.

"Ha ha... Cũng đúng, ngay cả ông già Noel mà anh cũng không tin, làm gì có thể có ước nguyện chứ." Đào Du Du cười lạnh một tiếng, giọng hơi chế giễu nói.

"Vì vậy ước nguyện của cô là gì?" anh không để ý đến giọng điệu chế nhạo của cô, chỉ tiếp tục hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166

"Anh cảm thấy ước nguyện trong sinh nhật là chuyện không có logic, vậy anh còn muốn hỏi tôi ước nguyện là gì để làm cái gì? Tôi mới không nói cho anh biết." Đào Du Du ghét nhất về mặt khinh thường kia, dường như trong mắt anh, cả thế giới đều rất buồn cười, chỉ có một mình anh là thông minh nhất, tài giỏi nhất.

"Xem ra hẳn là một ước nguyện rất ngu ngốc, nếu không làm sao có thể không dám nói ra." Vũ Văn Vĩ Thần không nhanh không chậm nói lời kích thích cô.

Anh hiểu rất rõ, người phụ nữ này không chịu nổi nhất là phép khích tướng.

Quả nhiên, Đào Du Du vừa nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói ước nguyện sinh nhật của cô rất ngu xuẩn, lập tức mặc kệ, cô ngẩng đầu, rất kiêu ngạo nói: "Ước nguyện trong sinh nhật của tôi vĩ đại lắm, anh cho rằng chỉ một mình anh lo lắng sao?"

"Hả? Vĩ đại?" Vũ Văn Vĩ Thần suốt chút nữa bị lời nói kích thích của cô làm phun ngụm trà trong miệng ra ngoài.

Anh nhìn không được liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, một lúc lâu sau lại nói: "không phải ước nguyện của cô là chạy trốn khỏi tôi chứ?" q

uac quac quac.... ..

Đào Du Du nghe câu trả lời của anh, lập tức tròn mắt.

Anh đoán được, rõ ràng anh đoán được,

Xem ra anh đã biết rõ anh ở trong lòng cô rất nhiều chán ghét.

Thật là tự mình hiểu lấy.

"Thế nào. Ước nguyện này của tôi thật vĩ đại nha." Vì muốn tiếp tục làm cho anh xấu hổ, Đào Du Du tiếp tục kiêu ngạo nói. Về mặt này, là một bộ dạng "Anh cũng biết anh làm cho người ta không chịu nổi."

"Thật không phải là ngu ngốc bình thường đâu." Nhưng mà, Vũ Văn Vi Thần không có chút cảm giác mình làm người có bao nhiêu thất bại, ngược lại anh lại càng thêm khinh bỉ nhìn về phía Đào Du Du.

"Cái gì? Ngu ngốc? Rốt cuộc ngu ngốc chỗ nào hả? Rời khỏi anh rồi tôi có thể sống chung hạnh phúc với bọn nhỏ, tôi có thể tự do, anh còn nói tôi ngu ngốc." Dù sao Đào Du Du cũng cảm thấy bị anh vạch mặt rồi, cũng không có gì lo lắng nữa, cô chính là muốn rời xa anh, rời khỏi Phủ Tổng Thống, dù sao tiền cô kiếm được còn có của cha cô để lại đã đủ cho cô sống rồi. Hơn nữa, cô còn có một mình, nhà cô của cô giàu như vậy thì cô còn sợ gì nữa.

"Nếu là ước nguyện sinh nhật, không phải ước nguyện nên thực hiện một chút càng tốt sao? Một năm chỉ có một lần sinh nhật, cô muốn ước nguyện không thực tế này, không phải rất ngu ngốc, rất lãng phí sao?" Vũ Văn Vi Thần nhàn nhã uống trà, nhàn nhã khinh bỉ cô, hoàn toàn không cảm giác mình nói những lời này rất bá đạo, rất tàn nhẫn.

Vì vậy, anh lại thành công làm trong lòng Đào Du Du dâng lên ngọn lửa giận.

Lúc này Đào Du Du gắt gao trừng anh, giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Hai mươi giây sau, cô đột nhiên cười âm hiểm, sau đó hung dữ nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Vi Thần hỏi: "Chẳng lẽ anh muốn giữ tôi lại bên cạnh anh cả đời?"

"Ừ, trước mắt là có quyết định này." Gật đầu, anh trả lời vô cùng tự nhiên.

"Chẳng lẽ anh đã quên, anh từng nói trước mặt mọi người, chúng ta là quan hệ người yêu, anh giữ tôi lại bên cạnh cả đời, chẳng lẽ không sợ không tìm được vợ sao?" Cô cũng không tin, chờ cho anh không còn làm Tổng Thống nữa, còn bởi vì cô biết đến bí mật kia nên tiếp tục giữ cô lại bên cạnh. Trên đời có một người phụ nữ nào có thể chấp nhận được chồng mình và quản gia của mình đã từng là quan hệ người yêu chứ.

"Cho nên, vì đền bù tôi không tìm được vợ, cô phải tiếp tục thực hiện trách nhiệm của người yêu biết không?" Anh nói xong, đột nhiên đứng lên, làm khoảng cách giữa hai người rút ngắn.

"Cái gì là trách nhiệm của người yêu?" Đào Du Du bị anh làm hôn mê rồi, hoàn toàn không hiểu lời anh nói có ý gì.

"Trách nhiệm của người yêu chính là, ví dụ, giống như bây giờ khi ở trước hoa dưới trăng, chuyện chúng ta muốn làm chính là" anh nói xong, khoe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, vươn tay ra, bỗng chốc tìm được thất lưng Đào Du Du, sau đó dùng lực kéo, kéo cả người cô đến, dán chặt vào người anh.

Ngay sau đó, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, môi của anh nhanh chóng chiếm lấy môi cô.

Trong chớp mắt môi hai người chạm vào nhau, Đào Du Du cảm thấy cả người như có dòng điện chạy qua, làm tê dại cả người, làm cho đầu óc cô không biết nên phản ứng ra sao.

Lúc này đây anh không phải đang trêu đùa cô.

Ngay lúc cô không kịp đề phòng, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng đưa ra, linh hoạt tiến vào trong miệng cô, đi tìm cái lưỡi thơm tho của cô, Đào Du Du hoảng sợ ngửa người ra, hai mắt cũng mở thật to.

Nhưng mà anh không cho cô cơ hội chạy trốn, đôi môi chăm chú hút lấy hương thơm trên môi cô, đầu lưỡi trong miệng cô nhẹ nhàng di chuyển, đùa giỡn với mỗi dây thần kinh trong đầu óc cô.

"Ừm." Đào Du Du chưa từng bị người khác hôn, chính xác mà nói, nụ hôn của cô, trừ bỏ hai đứa con ra, dường như tất cả đều bị Vũ Văn Vi Thần cướp lấy.

Nụ hôn của anh không tính là rất có kỹ xảo, như đối phó với Đào Du Du như vậy là đủ rồi, vì vậy, khi anh mạnh mẽ tấn công, Đào Du Du lập tức muốn trốn cũng không thể trốn.

Cuối cùng, một tiếng thét chói tai vang lên, rốt cuộc cô cũng được thả ra.

Đúng vậy, không có sai, tiếng thét này đến từ ngài Tổng Thống thân ái của chúng ta.

Mà nguyên nhân là, môi dưới của anh bị một người phụ nữ nào không biết sống chết hung hăng cắn một cái.

“Người phụ nữ ngu ngốc này, cô là chó sao?” Sau khi đẩy Đào Du Du ra, Vũ Văn Vĩ Thần vừa che môi mình, vừa gào thét lên.

“Đúng vậy, tôi chính là chó, ai như anh, sắc lang, còn là đại sắc lang. Hừ” Đào Du Du tuyệt không sợ hãi đối với sự giận dữ của Vũ Văn Vĩ Thần, cô rất đắc ý đối với sự khôn khéo của mình trong lúc phòng vệ.

Trong lòng nói thầm, cho anh chiếm tiện nghi của tôi, cho cường hôn tôi, tôi sẽ cho anh biết tay.

Vũ Văn Vĩ Thần đối với người phụ nữ về mặt chánh nghĩa lăm liết trước mặt mình cảm thấy rất khó chịu.

Cái gì gọi là biến thái, hèn hạ vô sỉ, hiện tại rất tốt, đã thăng cấp đến sắc lang rồi.

Thật không biết lần sau, trong miệng cô có thể phun ra từ ngữ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167

Đào Du Du thuộc về loại người làm xong chuyện sẽ không chịu trách nhiệm.

Đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ, vì vậy khi cắn mạnh vào "sắc lang" vũ văn vĩ thần, cô lại lựa chọn lách người.

Nhanh chóng chạy về phòng mình, khóa trái cửa lại, nhìn Đào Dục Huyền đang ngủ say trên giường, cô suy nghĩ, Vũ Văn Vĩ Thần không cần phải biến thái như vậy chứ, vì đuổi giết cô mà đập cửa sổ trước mặt Đào Dục Huyền chứ.

Suy nghĩ của cô là đúng, lúc này Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn không muốn đuổi theo cô.

Trong lòng anh vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, đó chính là, vì sao Đào Du Du không muốn gặp anh như vậy.

Theo lý, anh có thân phận nổi tiếng như vậy, gương mặt khi tức giận rất đẹp trai, còn có dáng người đẹp, phụ nữ nào sẽ không điên cuồng vì anh.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Đào Du Du người phụ nữ chết tiệt này lại khiêu chiến điểm máu chốt của anh, mà lá gan ngày càng lớn, có một loại chán ghét đối với anh ngày càng nghiêm trọng, điều này làm cho tâm tình anh cảm giác rất khó chịu.

... ..

Ngày hôm sau, lúc Tiểu Nho tỉnh lại, cô bé thấy mình ngủ bên cạnh Tiêu Nhã Hinh, dừng nói rất vui vẻ, ôm mặt Tiêu Nhã Hinh hôn lại hôn, Tiêu Nhã Hinh bị cô bé đánh thức, hoảng sợ khi nhìn thấy Tiêu Bất Điểm này ở bên cạnh mình, cô lập tức từ trên giường ngồi dậy, về mặt cảnh giác nhìn cô bé nói: "Em mới vừa làm gì thế? Tại sao lại hôn trộm chị?"

"Tiểu Nho rất thích chị.... .." Ngược lại Tiểu Nho rất thẳng thắn, về mặt cô bé đang nhìn Tiêu Nhã Hinh, có cảm giác rất đặc biệt không thể nào nói nên lời.

"Nụ hôn của chị chỉ có thể cho người đàn ông mà mình thích, làm sao có thể cho em." Tiêu Nhã Hinh trợn to hai mắt, không chút lưu tình đã kích thích lòng yêu mến của Tiểu Nho đối với mình.

Tiểu Nho nghe vậy, nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ nửa ngày, sau đó về mặt ngạc nhiên che miệng mình nói: "Hồngбет... Nhưng mà nụ hôn đầu của em em cho ai còn không nhớ nữa..."

"Không sao, dù sao người khác không biết, em giả vờ em còn có nụ hôn đầu là được, chị sẽ không vạch trần em." Tiêu Nhã Hinh nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Tiểu Nho nhìn không được an ủi cô bé.

"Ừ, chúng ta ngoéo tay đi." Tiểu Nho rất ngây thơ vươn ngón tay út của mình ra, giọng nói giòn giã vang lên.

Tiêu Nhã Hinh rất phối hợp ngoéo tay ngược lại.

Sau khi hai người rời giường, trợ lý đã sẵn sàng, nhanh chóng tắm rửa, sau đó đi xuống lầu ăn sáng.

Lúc này Đào Dục Huyền cũng đã sớm rời giường, đến lúc Tiêu Nhã Hinh và Tiểu Nho đi vào phòng ăn, thấy Đào Dục Huyền, lập tức cười híp mắt chào hỏi cậu bé.

"Hai hai, đêm qua anh ngủ ở đâu vậy?" Tiêu Nhỏ ngồi trên ghế bên cạnh Đào Dục Huyền, bắt đầu nói chuyện với cậu.

“Phòng mẹ.” Đào Dục Huyền bình thản trả lời.

Trên thực tế, sáng sớm hôm nay lúc cậu rời giường nhìn thấy Đào Du Du nằm bên cạnh mình, suýt nữa đã lăn từ trên giường xuống đất.

Đợi cho cậu phản ứng kịp thì nhớ ra mình chỉ là một đứa bé bốn tuổi, sau đó từ từ bình tĩnh lại

Mặc dù rất không quen, nhưng dù sao hiện tại cậu chỉ có bốn tuổi.

Thời gian bốn năm qua cậu vẫn cố nhớ lại những gì ở kiếp trước, cậu vẫn không ngừng nói với mình cậu chính là Đào Dục Huyền, không phải là Lý Doãn Trạch. Nếu như, lúc này Đào Du Du không bị Vũ Văn Vũ Thần gọi về Thương Quốc, có lẽ cậu sẽ đóng vai nhân vật Đào Dục Huyền này cho đến khi cậu trưởng thành.

Nhưng mà, dường như số phận không muốn để cho cậu làm một đứa bé đơn giản như vậy.

Thù trên người cậu, dường như cũng không vì thời gian trôi qua mà dần dần quên lãng, ngược lại, khi cậu nhìn thấy Lý Trường Dũng, càng ngày càng nghiêm trọng.

Lý Trường Dũng, năm đó vì tranh giành quyền thừa kế duy nhất cùng Mạc Lâm, không tiếc dùng bom làm cậu bị nổ chết, nhờ ông trời thương hại cậu, mặc dù làm cho cậu mất đi mạng sống lúc còn trẻ, nhưng mà cho cậu trọng sinh một cách hoa hoa lệ lệ.

Lần này, cậu muốn đòi lại tất cả và vốn lẫn lời!!

.....

Đào Du Du và Vũ Văn Vũ Thần cùng từ trong phòng ngủ trên lầu đi xuống, không cần nghĩ cũng biết, Vũ Văn Vũ Thần lại bị cô đánh thức.

Hiện tại anh đã có thói quen khi người phụ nữ này dùng một vài cách đặc biệt gọi anh rời giường, mặc dù mỗi lần đều làm anh phát điên, nhưng mà rất hiệu quả, có thể làm cho anh trong chớp mắt tỉnh táo.

Nếu như mỗi buổi sáng rời giường, con của anh có thể chờ anh trước bàn ăn, sau đó bên cạnh còn có một người phụ nữ ngốc nghếch như vậy, hẳn là cảm giác sẽ rất không tệ.

“Chú, buổi sáng tốt lành.” Tiểu Nho vừa nhìn thấy Vũ Văn Vũ Thần cũng chân chó chào hỏi lấy lòng anh.

“Buổi sáng tốt lành, để chú hôn một cái.” Vũ Văn Vũ Thần mỉm cười đi đến bên cạnh Tiểu Nho, sau đó đưa tay vuốt ve đầu cô bé, trêu chọc cô bé.

Đào Du Du đứng một bên nhìn thấy một màn này thì vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ, trong đầu đều là hình ảnh bộ dạng hèn hạ đáng khinh của Vũ Văn Vũ Thần, trong lòng thầm cảm thán: Đừng làm cho tôi nôn, đừng làm cho tôi nôn...

“Không cần.” Tiểu Nho không biết suy nghĩ trong lòng Đào Du Du, cái đầu nhỏ của cô bé nghiêng sang một bên, quả quyết cự tuyệt.

Lần này làm Vũ Văn Vũ Thần bị hôn mê, vừa mới còn bộ dạng nịnh nọt anh, thế nào lại thay đổi nhanh vậy?

Các cô quả nhiên là mẹ con sao? Trờ mặt đều thật nhanh.

“Vi sao không cho chú hôn?” Tuy rằng sau khi bị cự tuyệt trên mặt có chút không nén được giận, nhưng Vũ Văn Vũ Thần không so đo với Tiểu Nho, đứa bé này lớn một chút nữa, vốn là khó nắm bắt được.

“Nụ hôn đầu của Tiểu Nho muốn để cho nam sinh mình thích.” Tiểu Nho nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Văn Vũ Thần, nghiêm túc nói ra.

Mẹ nó...

Đào Du Du nghe vậy thì tròn tròn mắt...

Đứa bé này còn biết nụ hôn đầu tiên, còn muốn để cho nam sinh, có làm không?

Vũ Văn Vũ Thần nghe câu trả lời của cô bé xong, suýt chút nữa cười đến nội thương, hai người xuống chỗ ngồi của mình, vừa cười, vừa nhìn về phía Đào Du Du đầu đầy vạch đen.

“Con gái của cô thật đáng yêu.” Cuối cùng, anh cố nén cười nói ra suy nghĩ với Đào Du Du.

Khóe miệng Đào Du Du giật giật, không biết nên nói cái gì.

Mà lúc này Đào Dục Huyền nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, trong chớp mắt Vũ Văn Vũ Thần nhìn về phía cậu bé, phát hiện cậu bé cũng đang nhìn mình, vẻ mặt dường như đang nói: “Chẳng lẽ nó không phải là con của cha sao? Làm sao chó chê mèo lắm lông...”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168

Ăn sáng xong, Tiểu Nho và Tiểu Nhã Hinh đi vào trong phòng ngủ của mình cô bé đùa giỡn, Đào Dục Huyền thì đến phòng Đào Du Du, nằm trên ghế salon, tay gối lên đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đào Du Du thì xử lý công việc như ngày thường, Vũ Văn Vi Thần cũng bắt đầu công việc hằng ngày của anh.

Hơn 10 giờ sáng, Tần Túc xuất hiện ở Phủ Tổng Thống, ông ta đem đến cho Đào Du Du 12 đôi giày cao gót.

Khi bày một mười hai đôi giày trước mặt Đào Du Du, khoe miệng cô không ngừng giật giật.

Một lúc sau, Tần Túc thấy Đào Du Du không nói gì, cho rằng cô đã bị những đôi giày này làm cho ngạc nhiên mừng rỡ nói không nên lời, vì vậy cười nói: "Quản gia Đào thử xem."

"Cái này.....Những đôi giày này.....Nhiều.....Bao nhiêu tiền?" Nuốt một ngụm nước bọt, không nói đầu xa, chỉ một đôi giày vải đính đầy kim cương đã khiến cô mù cả mắt, sợ rằng muốn sáng lại cô cũng phải mất một năm.

"Những đôi giày này được chế tác giá cả đều không giống nhau, một đôi là 15 vạn, mà đắt tiền nhất là đôi này, trừ khi Tần lão sư thiết kế, chỉ cần là thành phẩm, chính là một trăm nghìn, phía trên được đính tất cả đều là kim cương, những viên kim cương này đến từ Nam Phi, trải qua công nghệ cắt kim loại ở Bỉ, viên lớn nhất khoảng 24 carat, nó rất thích hợp để thiết kế, Tần lão sư đặt cho nó một cái tên rất thích hợp, gọi là "giày thủy tinh". Trợ lý Tiểu Chu rất nghiêm túc giải thích với Đào Du Du.

"Giày thủy tinh.... .." Đào Du Du nghe tên này, lập tức có một cảm giác muốn ngất đi cho xong hết mọi chuyện.

Thủy tinh em gái ông, trời ơi rõ ràng đây là kim cương, mà nói là giày thủy tinh.... ..

Bán cô cũng không có một trăm nghìn.... ..

Má nó!!!

Nhìn thấy Đào Du Du kinh hãi nói không nên lời, Tần Túc nghĩ rằng cô quá vui mừng, vì vậy thì gọi cô.

"Cái này.....Giày này.....Tôi.....tôi có thể không cần không?" Từ trong khiếp sợ khôi phục tinh thần lại, Đào Du Du nhỏ giọng hỏi, nhiều tiền như vậy, có bán cô cũng không trả nổi.

"Cô không thích?" Tần Túc nghe cô nói không muốn, sắc mặt lập tức trở nên thất vọng.

"Không.....Không phải....." Vội vàng lắc đầu, cô biết rõ, đối với một nhà thiết kế, việc này đã kích rất nặng.

Bản thân thường hay thiết kế cho một người nào đó, lại không chiếm được cái liếc mắt của họ, làm một nhà thiết kế đẳng cấp như vậy, đây là sỉ nhục là sỉ nhục đó.

"Đó là bởi vì?" Tần Túc nhìn vẻ mặt Đào Du Du muốn nói lại thôi, lập tức hỏi tiếp.

Hít sâu một hơi, rốt cuộc cô cũng cúi đầu nhỏ giọng nói ra nỗi khổ trong lòng mình: "Tôi không có nhiều tiền như vậy.... ..Mua không nổi.... .."

"Thì ra quản gia Đào lo lắng chuyện này, cô yên tâm đi, ngài Tổng Thống đã thanh toán khoản này rồi." Tần Túc làm rõ nỗi lo lắng của Đào Du Du, sau đó nhẹ nhàng thờ ra.

"Cái.....Cái gì? Anh ta..... Anh ta thanh toán rồi hả?" Điềm này ngược lại làm Đào Du Du không ngờ tới.

Nếu như mấy nghìn đồng, Vũ Văn Vi Thần trả giúp cô, cô có thể hiểu thông suốt, bởi vì anh ném đôi giày của cô, chính là cô dùng hơn hai nghìn để mua.

Nhưng mà, phía sau số tiền này còn có thêm bốn số lẻ.... ..

Vì cái gì anh ta muốn tặng cô giày quý gia như vậy chứ?

"Phải, vì vậy xin cô đừng lo lắng. Hi vọng sau khi quản gia Đào mang giày do tôi thiết kế, con đường của cuộc đời có thể rất bằng phẳng, ngụ ý của giày thủy tinh này, tin rằng quản gia Đào có thể hiểu được, tìm được hạnh phúc sau cùng của mình." Tần Túc rất chùng mực nói ra lời chúc của mình, mặc dù ông ta không nói thẳng quan hệ giữa Đào Du Du và Vũ Văn Vi Thần, nhưng mà dùng "giày thủy tinh" để so sánh, xem như là rất rõ ràng rồi.

Ở trong mắt mọi người, Đào Du Du chính là một cô bé lọ lem, có thể gả cho Vũ Văn Vĩ Thần, lên làm Đệ Nhất Phu Nhân Thương Quốc, chính là cô hoa lệ lộng lẫy.

"Cảm.....Cảm ơn lời chúc của ông..." Mập máy môi, cuối cùng Đào Du Du cũng chỉ có thể nói một câu cảm ơn ông ta.

"Vậy không làm phiền quản gia Đào làm việc nữa, hy vọng sau này có thể có vinh hạnh phục vụ cô." Tần Túc nói xong, mỉm cười cúi đầu chào cô, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Tần Túc rời đi, tinh thần của Đào Du Du có chút không yên.

Đúng vậy, Vũ Văn Vĩ Thần vô sự mà ân cần, thật sự khiến cho người ta ráng nghĩ ngờ động cơ của anh.

Nghẹn một bụng thắc mắc, cô vọt lên lầu tìm Vũ Văn Vĩ Thần hỏi chuyện, vì sao lại tặng cô lễ vật quý giá như vậy.

Vệ sĩ canh cửa nhìn thấy Đào Du Du hưng hăng xông lên, cũng không ngăn cản cô, để cho cô đi vào phòng làm việc.

"Cậu vào xem quản gia Đào tìm Tổng Thống là có chuyện gì?" Sau khi Đào Du Du đi vào văn phòng, vệ sĩ A nói với vệ sĩ B.

"Sao cậu không tự mình đi? Để cho tôi đi. Tôi mới không đi." Vệ sĩ B cự tuyệt không chút suy nghĩ. Cậu cũng không không, lúc này chạy vào là muốn chết sao?"

Khi Đào Du Du đi vào văn phòng, Vũ Văn Vĩ Thần đang xem văn kiện trong tay, lúc này trong văn phòng chỉ có một mình anh.

Thật ra anh đang đợi tin, căn cứ vào thời hạn lần này anh cho tổ điều tra phá vụ án nổi lớn, trước buổi trưa hôm nay anh phải biết đáp án chính xác.

Đào Du Du đột nhiên đi vào, làm cho anh lập tức buông văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Tùy tiện xông vào phòng làm việc của tôi như vậy, có phải muốn thay đổi chức vụ quản gia cao cấp của cô?"

"Nói đi, động cơ của anh là gì?" Đào Du Du cũng mặc kệ chức quản gia cao cấp hay không, hiện tại cô phải làm rõ chuyện này.

"Động cơ cái gì chứ?" Anh không hiểu hiện tại người phụ nữ này lại trúng gió gì, anh lại cúi xuống, bắt đầu xem văn kiện trong tay.

"Còn giả vờ? Tại sao anh lại tặng tôi nhiều đôi giày như vậy?" Đào Du Du nhìn bộ dạng kia của anh thật muốn xé mặt nạ trên mặt anh ra.

"Thế nào? Rất thích không? Không cần cảm ơn tôi." Vũ Văn Vĩ Thần vừa nghe Đào Du Du hỏi mình về chuyện đôi giày, nghĩ rằng cô đến cảm ơn mình, vì vậy trên mặt lập tức nở nụ cười tươi.

"Anh tặng tôi nhiều giày như vậy, lại có âm mưu quỷ kế gì? Mục đích của anh rốt cuộc là gì? Tại sao phải làm như vậy?" Đào Du Du nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần cười, trong lòng nôn mửa đối với nụ cười của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169

Đúng vậy, nụ cười tươi này nhất định là âm mưu của anh ta sắp thực hiện được.

"Cái gì? Âm mưu quỷ kế?" Vũ Văn Vĩ Thần còn đang cười tươi sau khi nghe Đào Du Du lên án thì lập tức biến sắc, lửa giận trong chớp mắt lấp đầy mặt anh.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Đó là lý do tại sao vô duyên vô cớ lại tặng nhiều quà cho tôi?" Đào Du Du nhìn thấy sắc mặt anh thay đổi, nghĩ rằng bởi vì cô đoán trúng mục đích của anh, vì vậy mới thẹn quá hóa giận.

"Ai nói là tôi tặng cô?" Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn bị cô chọc giận, cái người phụ nữ không biết tốt xấu này.

"Nếu không thì như thế nào?" Đào Du Du ghen ngào, như muốn tranh cao thấp với anh.

"Tất cả tiền giày này trừ vào trong tiền lương của cô." Cuối cùng, Vũ Văn Vĩ Thần nói ra một câu rất độc ác.

Đúng vậy, trừ vào trong tiền lương của cô, để xem suốt ngày cô còn suy nghĩ đến việc rời khỏi anh không?

Vì vậy, khi Đào Du Du nghe câu trả lời này, trong chớp mắt đầu óc trống rỗng, cô có cảm giác tương lai của mình là một màu đen tối.

Trừ vào trong tiền lương.... ..

Mẹ nó, vậy thì trừ tới khi nào?

Đời này của cô còn có tự do nữa hay ko?

"Còn sững sờ ở đây làm gì? Còn không nhanh chóng làm việc của cô đi, phụ nữ ngốc." Nhìn Đào Du Du ngậy ngốc trước mặt mình, vẻ mặt kinh ngạc, anh rất khó chịu phát tay đuổi cô ra ngoài.

Đào Du Du bị anh rống làm cho sững sốt, phục hồi lại tinh thần, về mặt ủ rũ cúi đầu rời khỏi văn phòng.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng tràn đầy tức giận, cầm lấy tài liệu hung hăng ném lên bàn, phát tiết lửa giận của mình.

Đúng lúc Hồ Ứng đi đến phòng làm việc cách vách của mình, anh nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần ném tài liệu xuống đất, không biết là ai chọc giận ngài ấy, anh ta xoay người nhặt tài liệu để lên trên bàn, cẩn thận hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì." Lửa giận trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần không hạ xuống.

Hồ Ứng nhìn bộ dạng tức giận kia, mới không tin anh không có việc gì. Con người đảo một vòng, anh ta lập tức đoán được nhất định là Đào Du Du chọc giận ngài ấy.

Nói như vậy, nếu chuyện công việc trước mắt, nếu có ai chọc giận đến anh, ngài ấy nhất định sẽ nói cho anh ta biết, hơn nữa nhất định sẽ để cho anh ta nghĩ cách chinh cái người suốt ngày chọc giận ngài ấy.

Chỉ có Đào Du Du tới chọc giận ngài ấy, ngài ấy sẽ âm thầm tức giận, cái gì cũng không nói.

"Đã tìm ra được người gửi gói bom kia rồi." Hồ Ứng vì muốn ngăn lại lửa giận trong lòng Văn Vũ Vĩ Thần, vì vậy mở tập văn kiện kẹp trong tay ra, đặt lên bàn làm việc trước mặt để cho anh ta xem qua.

"Tôn Hạo? Đây là người nào?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn ảnh chụp kia một chút, sau đó lướt sơ qua tài liệu bên cạnh ảnh chụp, ngẩng đầu lên hỏi.

"Bên ngoài, chỉ là một nhân viên của một công ty bình thường, nhưng mà, chỗ công ty anh ta lại là Phúc Hằng quốc tế. Xem ra, sự việc lần này, không phải do phần tử khủng bố gây ra." Hồ Ứng giải thích.

"Phúc Hằng quốc tế, xem ra anh ta thật chán sống rồi." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, mỉm cười híp mắt lại, nhìn về phía Hồ Ứng nói: "Đem chuyện này giao cho Thác Ngọc Mộ Dã xử lý, trước tiên đừng bấm dây động rừng, trong vòng một tuần, tôi không hy vọng Phúc Hằng quốc tế vẫn còn tồn tại."

"Dạ." Hồ Ứng nghe mệnh lệnh, về mặt lập tức chấn động, trả lời.

"Đi ra ngoài đi." Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần biết được mục tiêu tập kích mình, trong lòng thầm thở phào, sau đó phát tay, ý bảo Hồ Ứng có thể đi.

"Cái kia..." Hồ Ứng cúi đầu xuống, cũng không xoay người rời đi.

"Còn có chuyện gì?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy anh ta như muốn nói ra suy nghĩ của mình, vì vậy ngẩng đầu nhìn về phía anh ta hỏi.

Âm thầm hít sâu một hơi, Hồ Ứng cố lấy dũng khí nói: "Nghe nói ngày mai là sinh nhật của quản gia Đào, ngài Tổng Thống muốn tặng quà gì không?"

"Quà? Người phụ nữ ngu ngốc kia, tại sao tôi phải tặng quà cho cô ta? Tôi điên rồi sao?" Vừa nghe nhắc đến Đào Du Du, trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần còn đang tức giận, mặt mũi anh ta khó chịu nói ra.

Vì vậy Hồ Ứng càng thêm xác định, Vũ Văn Vĩ Thần vừa mới tức giận, chính là do Đào Du Du gây ra.

Suy nghĩ một lát, Hồ Ứng nói ra: "Thật ra phụ nữ không khó đối phó như vậy."

"Cậu nói cái gì?" Vũ Văn Vĩ Thần nghe anh ta nói như vậy, nhìn bộ dạng anh ta giống như có kinh nghiệm, vì vậy lập tức thu hút sự chú ý của anh ta.

"Nếu không tôi chuẩn bị giúp ngài một chút vậy?" Hồ Ứng thấy Vũ Văn Vĩ Thần muốn nghe nguyên do, vì vậy xung phong nhận việc nói.

"Cậu chuẩn bị thế nào?" Nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Hồ Ứng, Vũ Văn Vĩ Thần lập tức cảm thấy hứng thú.

Hồ Ứng cúi đầu suy nghĩ, sau đó tiến lên một bước, đi đến trước bàn, ý bảo Vũ Văn Vĩ Thần đưa lỗ tai tới, sau đó ghé vào tai anh nói thầm vài câu, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta rồi nói: "Cậu xác định việc này có thể làm được không?"

"Tin tưởng tôi." Hồ Ứng rất tự tin nhẹ nhàng gật đầu.

"Vậy được rồi, cậu đi làm đi." Nhẹ nhàng gật đầu, Vũ Văn Vĩ Thần cũng đồng ý lời đề nghị của Hồ Ứng.

Mà lúc đó, Đào Du Du đau khổ vì món nợ khổng lồ bao vây.

Rốt cuộc cô cũng biết, Vũ Văn Vĩ Thần chính là một tên có tâm lý biến thái.

Đặc biệt yêu thích làm những chuyện gây tổn hại cho cô.

Cô nhìn một đồng giày hoa hoa lệ lệ nằm trong văn phòng, cô hơi khóc không ra nước mắt.

Cô vốn muốn đem những đôi giày này bán lấy tiền mặt, không biết có thể đổi một ít tiền hay không, dù sao cũng không mang lần nào, mới có thể đi bán, nói không chừng còn có thể bán được với giá cao.

“Nhưng, nhưng mà, khi cô đã thu dọn đồng giày này, chuẩn bị bỏ giày vào hộp, cô ngạc nhiên phát hiện dưới đế giày có thêu tên cô, hơn nữa còn giải thích rõ, đây là đích thân Tần Túc làm cho Đào Du Du, mỗi một kiểu dáng đều duy nhất trên toàn thế giới.

Cô biết rõ, đây thật sự là lần đầu tiên bị Vũ Văn Vĩ Thần lừa gạt.

Cho dù là ai có yêu thích những đôi giày này, cũng sẽ không đến mua những đôi giày cô đã mang rồi.

Cô không phải là người nổi tiếng gì, nếu không, những đôi giày này tốt xấu gì cũng còn một chút giá trị sưu tầm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170

Buổi chiều, bởi vì ngày hôm qua cặp song sinh bắt đầu ở trong phủ Tổng Thống, vì vậy bà cô của bọn nhỏ, chính là cô của Đào Du Du, vẫn không rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tự mình chạy đến Phủ Tổng Thống thăm bọn nhỏ.

Sau khi Đào Du Du nhìn thấy Đào Tú Quyên, hơi do dự một chút, vẫn nên đem chuyện nổ lớn xảy ra ngày hôm qua nói với bà.

Đào Tú Quyên nghe xong, lập tức nói: "Cô đưa bọn nhỏ đi, con ở đây, nếu bọn họ nhầm con, ngược lại bọn nhỏ ở đây lại càng nguy hiểm."

"Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần đã nói, anh ấy sẽ bảo vệ chúng con.... .." Lúc Đào Du Du nói những lời này, hoàn toàn không nghĩ đến, cô có bao nhiêu tin tưởng và ý lại Vũ Văn Vĩ Thần.

"Không nghĩ tới ngài Tổng Thống lại có thể để ý đến các con như vậy, đến bây giờ cô vẫn không tin được lúc trước ngài ấy thổ lộ là thật, các con.... ..Lúc ở Thành Quốc đã yêu nhau sao?" Đào Tú Quyên đột nhiên trở nên bát quái, hai mắt bà sáng long lanh nhìn Đào Du Du.

Được rồi, đúng thật, nhiều chuyện là bản tính của phụ nữ, thật là đúng!

"A.....ha ha.... .." Khóe miệng của Đào Du Du giật giật, không dám nói ra chân tướng của sự việc.

Vừa gặp đã yêu, mẹ nó, như thế mà là vừa gặp đã yêu sao?

Vũ Văn Vĩ Thần thật đúng là một tên khinh người lấy oán trả ơn.

"Con đưa nhỏ này, chỉ biết biết ngốc, làm sao không nói sớm với cô chứ, aiz, khó có được ngài Tổng Thống có thể chấp nhận hai đứa con của con, cô nghĩ ba con ở dưới suối vàng cũng cảm thấy vui mừng rồi. Du Du à, cô thật vui, cuối cùng con cũng tìm được hạnh phúc cho bản thân, chỉ là con và ngài Tổng Thống, có thể phía trước còn một đoạn đường gian nan cần phải đi, cô hy vọng con có thể kiên trì, ngàn vạn lần đừng tùy tiện vứt bỏ." Lúc Đào Tú Quyên nói những lời này, hốc mắt hơi đỏ lên, giống như một người mẹ sắp gả con gái mình đi, cảm động vui mừng.

“Cô...” Đào Du Du bị Đào Tú Quyên nói những lời này khiến cô không biết phải làm sao. Cô không dám giải thích với bà là bị Vũ Văn Vĩ Thần lừa đến đây, rồi lại không dám để cho bà hiểu lầm.

Giờ phút này Đào Tú Quyên tràn đầy mong đợi đối với cô và Vũ Văn Vĩ Thần, đến lúc đó bà biết rõ tất cả đều là một hồi âm mưu, bà có thể chịu đựng được không?

.....

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sa lon trong đại sảnh, nghĩ nghĩ, còn muốn qua chào hỏi.

“Vị này không phải là phu nhân của Nghị viên Ngô sao?” Anh mỉm cười, giọng điệu nói chuyện lễ phép và khách sáo.

“Ngài Tổng Thống, ngài khỏe.” Đào Tú Quyên nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần, trên mặt lập tức nở nụ cười.

“Người là cô của quản gia Đào, không cần phải gọi con là Tổng Thống xa lạ như vậy, đã đến đây, thì ở lại dùng bữa tối thôi.” Rất ít khi vứt bỏ vẻ mặt kiêu ngạo của một ngài Tổng Thống trước mặt Đào Du Du, bày ra vẻ mặt bình dị gần gũi nói.

Đào Du Du thăm bấu môi, trong lòng nói thầm anh ta lại già rồi đáng thương.

“Tổng thống, ngài quá khách sáo, tôi chỉ đến thăm bọn nhỏ. Nghe Du Du nói, gần đây xảy ra một ít chuyện, cảm ơn ngài đã chăm sóc Du Du và các con của cô ấy, bọn họ ở bên cạnh ngài, tôi cũng cảm thấy yên tâm.”

Đào Tú Quyên thấy Vũ Văn Vĩ Thần khách sáo với bà như vậy, tôn trọng bà như vậy, cảm thấy thật vui vẻ, đối với đứa cháu rể Vũ Văn Vĩ Thần này vô cùng hài lòng.

“Người làm sao, gọi con Vĩ Thần là được rồi. Chăm sóc Du Du và bọn họ chính là việc con phải làm” Vũ Văn Vĩ Thần vui vẻ, lúc nói lời này, ánh mắt lại nhìn về phía Đào Du Du, một bộ dạng có ý điều chi.

Đào Du Du nghe anh nói lời này, khoe miệng thăm nhếch lên, rất muốn phá bỏ lời nói dối của anh nhưng lại không dám, chỉ có đứng một bên giả vờ không nghe thấy.

“Có lời này của ngài là tôi yên tâm rồi, ba của Du Du đã qua đời năm năm, nói đến, năm đó ba của cô ấy cũng là người ủng hộ trung thành với ba của ngài, vì vậy, cũng là duyên phận của các người. Tôi nghĩ, nếu ba của Du Du biết rõ cuối cùng hai người nhất định sẽ sống chung với nhau, nhất định sẽ rất vui mừng.” Đào Tú Quyên nói đến người anh của bà, bà cảm thấy ba của Đào Du Du chết rất oan uổng. Tuy rằng rốt cuộc đã bắt được người hành hung, hơn nữa còn phán tử hình, nhưng kẻ chủ mưu lớn nhất đứng sai chuyện này vẫn còn đảm nhiệm chức vụ Phó Tổng Thống, khiến bà hận vô cùng.

“Có lẽ, tất cả đã định từ sớm, năm đó ba của Du Du vì ủng hộ ba của con mà bị ám sát, bây giờ đến lượt con chăm sóc con gái và cháu ngoại của ông ấy, coi như là trả nợ. Cô nói đúng không, Du Du.” Vũ Văn Vĩ Thần nói, có ý nhìn về phía Đào Du Du đang đứng bên cạnh mình ngây ngốc như không tồn tại ở đây.

“Hả? A, dạ.” Trong lòng Đào Du Du đang âm thầm khinh thường Vũ Văn Vĩ Thần, lúc này nghe anh nói chuyện sang cô lập tức phản ứng, gật đầu bày tỏ anh nói rất đúng.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bộ dạng đau khổ của cô không nói ra được nên cảm thấy buồn cười, tiếp vừa nói chuyện được vài câu, cặp song sinh từ ngoài cửa chạy vào.

Nhìn thấy Đào Tú Quyên, trong lòng Tiểu Nho vô cùng vui vẻ, cô bé cách một bước xa lao đến, ôm chầm lấy Đào Tú Quyên, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mặt bà: “Bà cô, Tiểu Nho rất nhớ người đó.”

“Ngaoan, cục cưng, bà cô cũng nhớ con lắm.” Đào Tú Quyên bị Tiểu Nho bám vào người khiến cho trong lòng mềm nhũn, mỉm cười.

“Bà cô, người đến thăm chúng con sao? Hay là đón chúng con về nhà?” Tiểu Nho nằm trong ngực Đào Tú Quyên cọ qua cọ lại sau đó ngẩng đầu hỏi.

“Vốn là định đến đón các con về nhà, nhưng xem ra các con ở đây rất vui, vì vậy không muốn đón các con về nhà nữa. Thế nào? Con rất muốn về nhà sao?” Đào Tú Quyên nói, có ý trêu ghẹo Tiểu Nho.

“Con thích ở đây, con thích chơi đùa với chị xinh đẹp và mẹ nữa.” Tiểu Nho rất không có lương tâm, ở trong mắt cô bé, cái gì cũng không quan trọng bằng việc chơi đùa.

“Con muốn về nhà.” Đào Dục Huyền đứng bên cạnh vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng, giọng nói của cậu buồn bã, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

“Ách... Dục Huyền, vì sao con không muốn ở đây?” Đào Du Du tưởng rằng Đào Dục Huyền và Tiểu Nho rất thích ở đây, nhưng không nghĩ tới cậu bé lại muốn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171

"Đơn giản chỉ là không muốn ngủ chung với bất kỳ ai trên chiếc giường lớn." Đào Dục Huyền bình tĩnh nói.

Lần này chính là đâm trúng vào tâm hồn yếu ớt của Đào Du Du.

Thế đấy, đưa con trai cô vất vả mang thai 10 tháng, còn suýt mất mạng vì nó mà lúc này nó còn nhìn cô khinh bỉ.

Ghét bỏ!

Trong lòng thấm chảy máu, mặt mũi Đào Du Du tràn đầy bi thương, lơ đãng ngẩng đầu, cô thấy Vũ Văn Vĩ Thần lại đang cười cô.

Nói chính xác, là đang cười nhạo cô.

Làm mẹ như thế, có thể coi như là bi kịch của cuộc đời.

"Bà cô, chúng ta về nhà đi." Đào Dục Huyền hoàn toàn không có cảm giác trong lòng Đào Du Du đang buồn bã, sau khi kích thích cô một chút, thì quyết định tiến lên nắm lấy tay Đào Tú Quyên, kéo bà đi ra ngoài.

"Các người....Đi lúc này à?" Đào Du Du nhìn người thân của mình muốn rời đi, có chút không đành lòng.

"Tối mai là sinh nhật của con nhất định phải đến sớm một chút, ngài Tổng Thống của đến đó." Đào Tú Quyên quay đầu nói với Đào Du Du, sau đó ánh mắt nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần.

"Con sẽ đến sớm một chút, việc ấy... Ngày mai ngài Tổng Thống có chuyện quan trọng, hẳn là không đến được. Các người trở về đi, trên đường cẩn thận một chút." Đào Du Du không muốn để cho Đào Tú Quyên nghe Vũ Văn Vĩ Thần từ chối, trong lòng cô nhận định Vũ Văn Vĩ Thần sẽ không đồng ý tham gia tiệc sinh nhật của cô, vì vậy nhanh chóng mở miệng từ chối thay anh.

"Vậy, vậy chúng ta đi trước, các cục cưng, chào tạm biệt mẹ và chú Tổng Thống đi." Đào Tú Quyên hơi thất vọng nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó nói với Tiểu Nho bà đang ôm trên tay và Đào Dục Huyền đang đứng bên cạnh.

"Chào tạm biệt mẹ, chào tạm biệt chú." Hai đứa bé nghe lời chào tạm biệt, sau đó dưới sự hướng dẫn của Đào Tú Quyên ra khỏi phủ Tổng Thống.

Đào Du Du nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng có chút không muốn, rất muốn đi cùng với bọn họ.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn cô và Vũ Văn Vĩ Thần, xoay người, cô nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, không muốn chửi anh, chỉ ngoảnh đầu đi qua bên cạnh anh, chuẩn bị làm việc của mình.

Nhưng khi cô bước qua cạnh anh, cánh tay cô bị bàn tay to của anh một phát bắt được, kéo người cô sắp rời đi lại.

"Anh làm gì thế?" Sắc mặt Đào Du Du khó chịu nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần đang đứng bên cạnh cô.

"Hôm nay tôi không muốn ăn bữa tối, cô phân phó với phòng bếp không cần chuẩn bị." Anh nói nhỏ bên tai cô.

"A, tôi biết rồi." Đào Du Du nhẹ gật đầu, dù sao chỉ cần không làm phiền đến cô, thế nào cũng được.

Nghe lời phân phó của anh xong, cô cất bước chuẩn bị đi, nhưng tay cô vẫn bị anh nắm chặt.

"Làm gì còn không buông ra?" Không hiểu anh muốn làm gì, Đào Du Du có chút không kiên nhẫn nói.

"Đêm nay, mặc đẹp một chút." Anh tiếp tục lưu lại một câu nói bên tai cô, sau đó buông cánh tay cô ra, hai tay nhàn nhã đút vào túi quần, đi lên lầu.

Trong lúc nhất thời Đào Du Du không kịp phản ứng.

Mặc đẹp một chút? Tại sao anh ta bảo mình phải mặc đẹp một chút?

.....

Lúc chạng vạng tối, Vũ Văn Vĩ Thần đã làm xong công việc, anh thay một bộ âu phục được cắt may khéo léo, cả người toát lên vẻ ngọc thụ lâm phong, tiêu sái hào phóng.

Sau khi thân ảnh của anh xuất hiện ở lầu một, Đào Du Du còn mặc đồng phục làm việc màu đen đứng một bên.

"Không phải bảo cô mặc đẹp một chút rồi sao?" Đi đến trước mặt Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần có chút không vui, hơi nhíu mày.

"Ách..." Đào Du Du không hiểu lời này của anh là có ý gì.

"Quên đi, cô như vậy, nên cũng sẽ không có quần áo gì đẹp, đi thôi." Nhìn vẻ mặt Đào Du Du không rõ tình huống, Vũ Văn Vĩ Thần khinh bỉ liếc mắt, sau đó nắm tay cô đi ra ngoài.

"Muốn đi đâu?" Đào Du Du bị anh kéo hơi vội vàng không kịp chuẩn bị, ngây ngốc hỏi.

Vũ Văn Vĩ Thần không trả lời cô, chỉ xem cô như hàng hóa, kéo ra ngoài.

Ra khỏi phủ, hai người lập tức đến bên chiếc xe đã chờ sẵn bên ngoài, bởi vì đây là lần đầu tiên Vũ Văn Vĩ Thần bí mật ra ngoài, vì vậy dùng xe Benz đã qua cải tạo, nhìn bên ngoài chỉ là chiếc xe sang trọng bình thường, nhưng tất cả kính thủy tinh trên xe đều là kính công nghệ, có tác dụng chống đạn. Bảo vệ đi phía sau cũng không đi theo giống như ngày trước, bọn họ bảo vệ cách xe Vũ Văn Vĩ Thần một khoảng cách gần, thiết bị trên xe có thể phát hiện ra nhân tố nguy hiểm hơn ba cây số.

Đào Du Du bị bắt lên xe, ngồi bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, cô hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc anh muốn gì.

“Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?” Nhìn thấy hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần ăn mặc đẹp như vậy, cô mơ hồ cảm thấy anh có thể muốn đi gặp một nhân vật quan trọng.

“Ăn cơm.” Hai chữ đơn giản, xem như là cho cô một câu trả lời.

“Ác... Là một cuộc hẹn rất quan trọng sao?” Thử mở miệng thăm dò, mặc dù quy tắc của quân gia là không được tìm hiểu bất kỳ chuyện riêng nào của chủ nhân.

“Đúng vậy.” Vẫn hai chữ đơn giản, ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không nhìn đến cô.

Đào Du Du yên lặng thờ dài, đột nhiên hoảng sợ nói: “Là phụ nữ sao?”

Đây là trực giác của cô, nếu không phải đi gặp phụ nữ, anh sẽ không để ý đến cách ăn mặc như vậy. Trên thực tế, ngày thường anh mặc âu phục cũng đẹp trai đến mức độ nào.

“Đúng vậy.” Vẫn là trả lời hai chữ, trên mặt anh không có bất kỳ cảm xúc nào, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của anh bây giờ.

“Vậy... Tổng Thống, người phụ nữ này... khu... Xinh đẹp không?” Cô không dám hỏi thẳng đối phương có phải là đối tượng anh muốn xem mắt không, đó là lý do vì sao cô chỉ có thể tấn công từ bên cạnh trước.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe được vấn đề của cô, rốt cuộc quay đầu lại, nhìn chằm chằm cô vài giây, thấy cả người cô có chút không được tự nhiên, mới mở miệng nói: “Bình thường thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172

"Bình thường à? Ai du, Tổng Thống, nhất định là ánh mắt của ngài quá cao, thật ra người phụ nữ như bình thường mới phải, phụ nữ quá xinh đẹp cũng không tốt, dễ dàng bị người ta ham muốn, biết không?" Lúc này Đào Du Du như một bà mai có một nốt ruồi dài nơi khóe miệng, rất là gà mẹ nói với Vũ Văn Vĩ Thần.

"Cô đây coi là có tính tự an ủi mình không?" Vũ Văn Vĩ Thần im lặng nhìn cô, sau đó như có điều suy nghĩ nói: "tâm lòng thật tốt."

"Tôi.... ..." Khóe miệng Đào Du Du giật giật, choáng, một phút không đã kích được cô thì sẽ chết sao? Vì sao lại muốn nhắm vào cô? Vì sao? Vì sao? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Điều chỉnh lại tâm tình của bản thân, Đào Du Du tiếp tục phát huy tinh thần bất quãi của mình, vừa thăm dò: "Cô ấy là công chúa sao? Thiên kim nổi tiếng?"

"Không phải." Anh rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô, không một chút chán ghét bộ dạng phiền phức của cô.

"Đó là diễn viên? Người mẫu? Người nổi tiếng? Đại sứ nhân ái?" Đào Du Du tìm tòi suy nghĩ những nhân vật đẹp để kia có thể trở thành phu nhân của Tổng Thống, trong lòng cô càng thêm khẳng định, cô gái thần bí này nhất định là đối tượng mà người mẹ Ngã Cẩm Thị đã sắp xếp cho Vũ Văn Vĩ Thần đi xem mắt.

“Cũng không phải” tiếp tục lắc đầu, Vũ Văn Vĩ Thần chợt nhìn cô chăm chú rồi nói: “Vì sao cô lại có hứng thú với cô ấy như vậy?”

“Hả? A, a... Ha ha, không có... không có gì đặc biệt cảm thấy hứng thú, chỉ là... tùy... tùy tiện hỏi thôi... Tùy tiện bắt quất một chút... Mà thôi...” Cô chợt da vừa nghiêng mắt nhìn anh, vừa nhỏ giọng trả lời.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe cô nói vậy, cũng không tiếp tục hỏi nữa, anh quay đầu nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng trong xe, trên đó đang phát chương trình tin tức quốc tế.

Đào Du Du lén nhìn anh vài lần, thấy anh không muốn để ý đến cô, vì vậy cũng không cảm thấy thú vị nên dời tầm mắt vào màn hình tinh thể lỏng kia, không bao lâu sau, nhìn thấy tin tức mới nhất về Vũ Văn Vĩ Thần đi tham quan vũ khí mới nhất ở Bộ Quốc Phòng.

Trên màn hình, Vũ Văn Vĩ Thần mặc quân phục, thân hình cao lớn, mặc quân phục chỉ huy quân đội màu đỏ sậm vô cùng oai hùng, cả người anh toát ra một loại khí phách quân vương ngạo mạn.

“Không nghĩ tới mặc quân phục cũng đẹp trai như vậy.” Đào Du Du vừa nhìn màn hình trước mắt Vũ Văn Vĩ Thần, vừa lẩm bẩm lầu bầu.

Vũ Văn Vĩ Thần ngồi bên cạnh nghe cô nói như vậy, tâm tình lập tức tốt lên, thu lại vẻ buồn cười, anh bày ra bộ dạng xem thường nói: “Hiển nhiên tôi mặc cái gì cũng dễ nhìn.”

Đào Du Du nghe lời anh nói, quay đầu nhìn về phía vẻ mặt kiêu ngạo kia, nhìn không được khinh bỉ: “Chắc chắc chắc.... tuy rằng bề ngoài nhìn rất đẹp trai, nhưng trong lòng đã đủ tu luyện rồi.”

“Cô nói cái gì?” Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, lập tức nhướn mày, hỏi ngược lại.

“Không có... Không có gì...” Thấy anh hơi khó chịu, Đào Du Du lập tức im miệng.

Cô không muốn chọc giận anh vào lúc này.

.....

Xe chạy trên đường khoảng hai mươi phút, sau đó ngừng lại, lái xe quay đầu hỏi Hồ Ứng đang ngồi bên ghế lái phụ: “Ngừng ở đây sao?”

“Ừ” Hồ Ứng gật đầu, sau đó quay đầu nói với Đào Du Du ngồi ở ghế sau bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần: “Quán gia Đào, mời theo tôi xuống xe.”

“Xuống xe? Vậy được rồi.” Đào Du Du không biết vì sao Hồ Ứng bảo cô xuống xe, đợi Hồ Ứng mở cửa xe giúp cô, cô ngoan ngoãn xuống xe.

Đóng cửa xe lại, cô thấy Vũ Văn Vĩ Thần không xuống xe.

Không biết bọn họ muốn chơi trò gì, cô dưới sự hướng dẫn của Hồ Ứng, đi vào trong một tòa nhà đẹp trước mắt.

Nơi này Đào Du Du đã nghe nói qua, nhưng còn chưa đến, hôm nay đã đến.

Dưới sự hướng dẫn của Hồ Ứng, bọn họ đi thẳng đến một cửa hàng trang sức xa hoa.

Đào Du Du xem như đã nhìn quen mắt rồi, cho dù là trước đây hay hiện tại, cô vẫn luôn sống trong cuộc sống xã hội thượng lưu, chỉ là vài năm sống ở nước ngoài, khiến cho cô nhận thức được đời người như con sóng nhỏ và gian khổ. Vì vậy, sau khi vào trong cửa hàng xa xỉ phẩm này, ngược lại cô khloong vì vừa hàng này trưng bày những lễ phục vật phẩm trang sức đắt tiền kia mà chặc lưỡi.

Trong lòng cô nhớ kỹ cô còn nợ Vũ Văn Vĩ Thần hơn một ngàn tiền giày, vì vậy quyết định không mua bất kỳ một vật phẩm gì ở đây.

“Cái kia... Trợ lý Hồ, anh đưa tôi đến đây làm gì? Chọn lễ phục giúp anh sao?” Mặc dù biết khả năng này không lớn, nhưng Đào Du Du vẫn hỏi.

“Chọn cho cô.” Hồ Ứng nói xong, đi đến một tủ quần áo đẹp trước mặt, tiện tay chọn hai cái váy màu sẫm banh ném về phía Đào Du Du: “Đi thay thử xem.”

Thình thình nào Đào Du Du không có cách nào từ chối, đành phải bước đi vào phòng thay thử đồ ở phía trước, định sau khi ra ngoài nói với Hồ Ứng rằng cô không thể mua quần áo này.

Thay một bộ váy dài, Đào Du Du từ trong phòng đi ra, lần váy dài nằm trên mặt đất.

Sau khi Hồ Ứng nhìn thấy cô đi ra, lập tức lấy điện thoại di động ra chụp hình lại, sau đó gửi vào điện thoại Vũ Văn Vĩ Thần trên xe, vài giây sau, Vũ Văn Vĩ Thần gửi tin nhắn đến, trên bức ảnh có một gạch đỏ thật to.

Sau khi nhận được tin nhắn, Hồ Ứng ngẩng đầu nhìn về phía Đào Du Du, sau đó dùng tay ra dấu cho cô một dấu gạch chéo thật to.

Đào Du Du kéo lần váy đến trước mặt Hồ Ứng nói: “Trợ lý Hồ, hiện tại tôi đang thiếu một khoản nợ, không có tiền mua lễ phục nữa.”

“Không sao, bộ lễ phục này là Phủ Tổng Thống tài trợ, vì vậy cô cứ yên tâm chọn lựa.” Hồ Ứng mỉm cười với cô, nghiêm túc nói.

Đào Du Du nghe cô không cần bỏ tiền ra, tinh thần lập tức chấn động, mẹ nó, tại sao không nói sớm? Làm hại tâm tình cô nặng nề như vậy.

Không bao lâu, Đào Du Du vào phòng thử đồ đổi một bộ lễ phục khác rồi đi ra, kết quả, vẫn nhìn thấy một dấu gạch chéo thật to.

Bởi vì cô không cần trả tiền, cô cũng được khích lệ, tự mình phân phó cho nhân viên phục vụ đưa một bộ lễ phục mới nhất của năm. Thật vất vả mới có thể cố gắng làm thối Vũ Văn Vĩ Thần một trận cho hả giận, tất nhiên cô sẽ không nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 173

Sau khi thử nhiều lần liên tiếp lại bị Hồ Ứng cho một dấu gạch chéo thật to, cô đã hồi hận.

Đúng vậy, thiên hạ có bữa trưa miễn phí, nhưng không phải người nào cũng có lộc ăn này.

Ví dụ như bây giờ Đào Du Du giống như một đứa bé, cô hoàn toàn mất đi hứng thú đối với bữa ăn này.

Không ngừng đổi lễ phục khiến sự kiên nhẫn của cô mất sạch, hiện tại cô thậm chí muốn bỏ cuộc, bỏ cuộc bỏ cuộc!!!

Nhưng mà có bài hát đã hát như vậy: tình yêu không phải là thứ bạn muốn mua là có thể mua được.... ..

Đặt vào người Đào Du Du, thì phải là: không phải cô muốn bỏ cuộc là có thể bỏ được.... ..

Vì vậy Đào Du Du không thể vứt bỏ chỉ có thể chấp nhận lập đi lập lại, thay quần áo, mặc quần áo, mở cửa, đóng cửa lại thay quần áo, mặc quần áo giống như cái máy đang làm việc.

Vào lúc cô thử lễ phục đến sắp không chịu nổi, sau khi đập hết tất cả trang sức xa xỉ của cửa hàng lên người, thì Hồ Ứng nhìn cô chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng gạt cái đầu cao quý.

Đúng vậy, chính là lễ phục màu sẫm ban đêm cổ hình tròn vai khảm kim cương đã chinh phục ánh mắt Hồ Ứng, tất nhiên cũng chinh phục được ánh mắt của Vũ Văn Vũ Thần đang ngồi trên xe.

Cuối cùng người soi mói vô địch này đánh một cái dấu hoa lệ lên trên tấm hình kia.

Tiếp theo chính là thử giày, cô nhân viên phục vụ chọn cho cô một đôi giày cao gót cao 8 centimet, sợi dây tinh tế ưu nhã quấn lên cô chân mảnh khảnh của cô, làm nổi bật thêm làn da trắng nõn của cô.

Vẫn là nhãn hiệu nổi tiếng nhất, mang vào chân cảm thấy rất thoải mái, tuyệt đối không bị đau chân.

Đào Du Du nghĩ rằng kết quả cũng không tệ, ngay lúc cô chuẩn bị xoay người rời khỏi cửa hàng, Hồ Ứng gọi cô lại, sau đó nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: “ Các cô vui lòng mời nhà chuyên gia trang điểm giỏi nhất tạo kiểu tóc cao quý nhất cho cô ấy.”

Lần này thì Đào Du Du cũng không hiểu nổi.

Hôm nay là thế nào chứ?

Vũ Văn Vũ Thần muốn đi coi mắt, hình như lại trang điểm cho cô giống như một tiên nữ.

Nhưng mà anh ta đã không thích cô, tại sao còn làm bộ dạng chowfì mong như vậy chứ?

Rốt cuộc đáng làm cái gì vậy?

Đào Du Du nghĩ mãi cũng không hiểu, ngay lúc trong đầu cô tràn đầy nghi vấn, người đã bị kéo lên cửa hàng xa xỉ phẩm trên lầu hai.

Thì ra nơi này không chỉ bán những mặt hàng xa xỉ phẩm hù chết người kia, mà còn tặng kèm trang điểm, trên đầu đã thay đổi thành một kiểu tóc rất đẹp.

Cô nhìn mình trong gương, phản ứng đầu tiên chính là, đây không phải là diễn viên Hepburn? (Audrey Hepburn, một nữ diễn viên xinh đẹp được yêu thích nhất, hóa thân mỹ lệ, tin rằng rất nhiều bạn đọc yêu quý cũng không xa lạ gì với cô ấy. Hy vọng bạn nào thích nhìn mỹ nữ có thể lên Baidu một chút để xem nữ thần Hepburn của chúng ta. Một tạo hình của cô ấy thường vô cùng vô cùng mỹ lệ, quý phái, lẫn thần mẫn ảnh lớn kinh điển chân chính.)

Tạo hình phục cổ vén lên thật cao khiến Đào Du Du cũng không nhịn được chảy nước miếng.

Đẹp, thật sự rất đẹp.

Nhưng mà, việc này vẫn chưa xong, tiếp theo quan trọng nhất là phần trang điểm.

Ngày thường, Đào Du Du vì công việc nên trang điểm rất nhạt, nhưng hôm nay tạo hình của cô rất đẹp, vì vậy trang điểm kết hợp với tự nhiên tương đối đẹp để. Vì thể hiện sự cao quý đoan trang trên người cô, lúc nhà tạo mẫu trang điểm cho cô, cũng chọn màu sắc hài hòa trái ngược với hình tượng của cô, vì vậy cảm giác đáng yêu trên người cô biến mất nhiều, thay vào đó là sự trang nghiêm như bậc mẫu nghi thiên hạ, đẹp để quý giá.

Tất cả đã được chuẩn bị xong, lúc cô đứng lên từ chỗ ngồi một cô nhân viên xinh đẹp mang bao tay cầm một cái hộp tinh xảo, mở hộp ra, một sợi dây

chuyền nằm lẳng lẳng bên trang được tạo thành từ hàng chục viên ngọc có kích thước khác nhau.

Vì tóc của Đào Du Du được bới lên cao nên cái cổ thon dài lộ ra bên ngoài, phối hợp với sợi dây chuyền này thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Nhưng giờ phút này, Đào Du Du chợt nhận ra điều gì, cô đẩy sợi dây chuyền trước mặt ra, quay đầu hỏi Hồ Ứng đang đứng bên cạnh: “Đây rốt cuộc là đang làm gì? Tại sao tôi phải ăn mặc thành bộ dạng này?”

“Cô không cần biết nhiều như vậy, chuẩn bị xong thì đi xuống lầu thôi, ngài ấy còn chờ ở bên ngoài đó.” Hồ Ứng quyết định từ chối trả lời câu hỏi của Đào Du Du, anh chỉ nói ra lệnh của chủ mình.

Đào Du Du không còn cách nào khác, bây giờ đã đêm lao thì phải theo lao, đành phải tùy ý đeo sợi dây chuyền kia vào, sau đó ngay lúc một nhóm nhân viên tụm lại, cô đi xuống lầu, đi đến bên cạnh chiếc xe.

Hồ Ứng mở cửa xe cho cô, cô cảnh giác nhìn anh ta, sau đó tâm không cam tình không nguyện bước vào trong xe.

Trên xe, Vũ Văn Vi Thần chờ đợi muốn ngủ gật, hiếm khi vào lúc này anh lại không nổi giận, sau khi nhìn thấy Đào Du Du, lại ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm.

Đào Du Du bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, vì vậy liếc anh một cái nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy người đẹp sao?”

“Thì ra trang điểm lại quan trọng như thế.” Vũ Văn Vi Thần không có ý châm chọc cô, chỉ cảm thán nói.

“Đúng vậy, anh chưa từng nhìn thấy những mình tinh kia không trang điểm sao? Nói không chừng bỏ lớp trang điểm ra còn không xinh đẹp bằng tôi đâu.” Hôm nay tâm tình của Đào Du Du rất vui, hiếm khi Vũ Văn Vi Thần thừa nhận vẻ đẹp của cô.

“Xin hỏi sự tự tin của cô từ đâu đến?” Vũ Văn Vi Thần thấy hôm nay Đào Du Du nổi lên sắc tâm, vì vậy không nhịn được dả kích cô.

Khóe miệng âm thầm gật gật, Đào Du Du cười gượng hai tiếng, quyết định không đấu lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Xe chậm rãi chạy về phía trước, lúc mặt trời ngã về tây, rốt cuộc cũng dừng lại một khu nghỉ dưỡng bên cạnh bờ hồ Tân Nguyệt của thành phố Định Khôn.

Sau khi Đào Du Du xuống xe, nhìn trước mặt một nhà hàng thủy tinh nằm trên mặt nước như một tác phẩm nghệ thuật, làm cô sững sờ đến ngẩn người.

"Quán gia Đào, xin mời." Hồ Ứng đứng trước mặt cô dẫn đường, Vũ Văn Vi Thần cất bước đi về phía khu nghỉ dưỡng.

Đào Du Du sững sốt trong giây lát, sau đó nhấc làn váy bước theo Vũ Văn Vi Thần.

Đây là khu nghỉ dưỡng theo phong cách vườn hoa, lúc xe tiến vào, Đào Du Du không cẩn thận liếc nhìn cửa ra vào thấy một băng biểu ngữ có màu sắc sặc sỡ, trên đó viết sắp khai trương.

Có vẻ như khu nghỉ dưỡng này vẫn chưa chính thức mở cửa kinh doanh, Vũ Văn Vi Thần chọn nơi đây làm địa điểm hẹn hò quả thật không tệ, cho dù là cảnh vật xung quanh, phong cách, đều là tốt nhất, ở đây như rơi vào trạng thái phong kín, vì vậy rất an toàn.

Vào nhà hàng, Đào Du Du bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Trong phòng ăn to như vậy, ở giữa phòng lại đặt một cái bàn dài, khăn trải bàn màu trắng, trên bàn đặt hai cây nến lớn màu bạc, trên đế cắm nến cắm ba cây nến màu trắng nhạt.

Trên bàn ăn còn đặt một bó hoa hồng nhạt thật đẹp.

Lúc này ánh mặt trời nằm ở phía chân trời, ánh chiều tà xuyên qua từ cánh cửa thủy tinh lớn, chiếu vào sàn nhà thủy tinh trong suốt của nhà hàng, bên dưới sàn nhà có thể nhìn thấy hồ nước trong veo, dưới đáy hồ có cỏ nước đang trôi nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có vài con cá bơi qua bơi lại, phong cảnh đẹp vô cùng.

Cả đời Đào Du Du chưa từng nhìn thấy cảnh tượng mơ mộng như vậy, cô cho rằng, cảnh tượng như vậy chỉ xuất hiện trong tranh vẽ.

Sau khi Đào Du Du đi vào phòng ăn, Hồ Hứng lại biến mất.

Cả phòng ăn to như vậy, trừ bỏ một nhân viên phục vụ đứng một bên, cũng chỉ còn lại Đào Du Du và Vũ Văn Vĩ Thần, mà Đào Du Du suy nghĩ vì sao cô có cô gái mà Vũ Văn Vĩ Thần đi xem mắt.

Cô bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ Vũ Văn Vĩ Thần chuẩn bị bữa tối hoa hoa lệ lệ này là vì cô sao?

Không thể nào, không phải, tại sao anh ta phải làm như vậy chứ?

Nhưng mà cho dù có thể hay không, có nên hay không, dù sao bây giờ cô cũng đã đến đây.

Hành động tiếp theo của Vũ Văn Vĩ Thần càng làm cho Đào Du Du cảm thấy ngạc nhiên.

Anh đi đến trước bàn ăn, tiếp đó kéo ghế ngồi ra, sau đó nhìn về phía Đào Du Du, dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi xuống.

Đào Du Du đứng là được sủng ái mà lo sợ, Tổng Thống đại nhân vô cùng cao quý, chí cao vô thượng lại tự tay kéo ghế cho cô ngồi, đây chính là vinh hạnh đặc biệt, sùng sốt vài giây, thấy ánh mắt của nhân viên phục vụ rất có ý nghĩ sâu xa nhìn về phía cô thì cô mới phản ứng kịp, lập tức nhấc làn váy tao nhã ngồi xuống.

Vũ Văn Vĩ Thần thấy người phụ nữ ngây ngốc này cuối cùng cũng có phản ứng, đôi lông mày đang nhăn lại tập tức giãn ra, sau đó tự mình đi đến chỗ ngồi cách xa ngồi xuống đối diện với cô. Hai người ngồi cách nhau trước bàn dài hơn ba mét, bắt đầu "vô cùng thâm tình" nhìn nhau.

Sau khi ngồi xuống, lại nghe thấy tiếng đàn violon êm ái và tiếng đàn dương cầm truyền đến cách đó không xa, nghiêng đầu theo tiếng nhạc, lại thấy hai nhạc sĩ ăn mặc đẹp đang ngồi cách đó không xa biểu diễn hết lòng vì bọn họ.

Khi đó, đã có người hầu bàn đẩy xe thức ăn chậm rãi đi đến, trước đó rót hai ly rượu vang cho hai người, sau đó bắt đầu chia ra dọn thức ăn lên bàn cho bọn họ.

Lúc này trong lòng Đào Du Du có một thắc mắc.

Cô nhớ rõ lúc trên đường đến đây, ở trên xe cô có hỏi Vũ Văn Vĩ Thần, đối tượng hẹn hò k phải con gái, có xinh đẹp hay không đợi lát nữa sẽ có một loạt bất quá, nhưng hôm nay ngồi đối diện với anh ta là mình, vì vậy, những câu trả lời ở trên xe của anh đều nhằm vào cô sao?

Nghĩ lại thấy không đúng, lúc anh trả lời mấy câu hỏi kia với thái độ vô cùng mập mờ, rõ ràng nói cô gái kia là đối tượng hẹn hò của anh, hơn nữa anh còn ra vẻ rất hài lòng đối với cô.....

Vì sao bây giờ tất cả lại biến thành như vậy?

Do dự một chút, sau khi bồi bàn đặt thức ăn lên bàn rồi đi ra ngoài, rốt cuộc cô cũng lấy dũng khí hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình: "Tổng Thống, lúc đầu ở trên xe ngài nói muốn cùng hẹn hò với một cô gái ở đây, vì sao không thấy cô gái kia?"

"Cô ấy ở trong này." Ánh mắt Vũ Văn Vĩ Thần rời khỏi bàn ăn, nhìn chăm chú vào vẻ mặt nghi ngờ của Đào Du Du, trầm giọng đáp.

"Là sao? Ở trong này? Vì sao tôi không thấy?" Thật ra trong lòng Đào Du Du đã có câu trả lời, nhưng cô không thể tin được đối tượng mà hôm nay Vũ Văn Vĩ Thần hẹn hò lại là cô, vì vậy đành giả ngu hỏi.

"Ở trong mắt tôi." Nhìn Đào Du Du đang làm bộ dạng giả ngu kia, Vũ Văn Vĩ Thần lại nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt từ chăm chú chuyển sang thâm tình.

Đào Du Du bị ánh mắt này của anh làm cho chấn động, trái tim nhỏ bé đột nhiên đập mãnh liệt.

Cô biết rõ ý của anh, giờ phút này, trong mắt anh chỉ có một người, người đó chính là cô.

"Món ăn ở đây dường như rất ngon, tôi.....Tôi ăn trước đây......." Tim càng đập nhanh, Đào Du Du bị ánh mắt của anh làm cho mặt cô bắt đầu nóng lên, cho nên vì né tránh tầm mắt của anh, cô bắt đầu đem lực chú ý của mình dời đến những món ăn ngon ở trước mặt, hơn nữa còn cố ý nói lớn tiếng, giống như đang nhắc nhở Vũ Văn Vĩ Thần dùng cơm trước.

Vũ Văn Vĩ Thần thu hồi ánh mắt của mình, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, dưới ánh nến, anh thấy trên mặt Đào Du Du ửng đỏ trông rất đẹp mắt, giống như quả táo đỏ dụ dỗ người.

Cách đó không xa, tiếng nhạc du dương vẫn còn vang lên, nhưng mà trên bàn cơm hai người đều có suy nghĩ riêng.

Giờ phút này tâm tình Đào Du Du rất khản trương, không biết chuyện gì xảy ra, hôm nay cô mới phát hiện, lúc Vũ Văn Vĩ Thần không nổi giận với cô, rõ ràng rất đẹp trai, nhìn vào ánh mắt của anh cũng hết sức mê người, đây là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175

Lúc dùng cơm, hai người đều rất im lặng, Đào Du Du luôn cảm thấy trong lòng mình kìm nén hơi thở không dám thở ra.

Tuy giờ phút này có thức ăn ngon trước mặt, nhưng cô lại không có nhiều tâm tình để thưởng thức, nhai thức ăn trong miệng cũng như nhai sáp nến.

Thật vất vả hai người mới dùng cơm xong, tâm tình của Đào Du Du vô cùng thấp thỏm, người bồi bàn trẻ tuổi đẹp trai nhanh chóng thu dọn.

Lần này anh ta mang đến một món điểm tâm ngọt.

Khi chiếc bánh ngọt mê người khiến người ta yêu thích đó đưa lên, thì Đào Du Du không nghĩ được nhiều như vậy nữa, cô cầm miếng bánh ngọt lên cắn một cái, Đào Du Du cắn miếng bánh này hơi lớn, miệng lại mở ra không đủ, vì vậy trên miệng cô dính bơ, bộ dáng trông rất chất vật.

Mà bi thương nhất chính là, chính cô cũng không có cảm giác, lẽ lười liếm một vòng quanh miệng, xem như lau miệng sạch sẽ. Nhưng cô không biết, khóe miệng của cô còn sót lại bữa tối.

Dùng hết món điểm tâm ngọt, Vũ Văn Vĩ Thần chú ý đến khóe miệng Đào Du Du còn dính thức ăn, anh không lau cho cô, mà cô nén cười lẳng lặng nhìn cô.

"Phong cảnh ở đây thật đẹp, lần sau có cơ hội nhất định sẽ đưa Tiểu và Đào Dục Huyền đến đây, chúng nó nhất định sẽ vui." Đào Du Du hài lòng nuốt miếng bánh ngọt xuống, sau đó uống một ngụm rượu vang, rồi mới mở miệng nói.

"Vui cô vui không?" Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần một tay ôm ngực, tay kia bưng ly để cao, nhẹ nhàng lắc lắc rượu đỏ trong ly, hai mắt mỉm cười nhìn cô.

"Vui lắm, nếu có thể cõng giày cao gót dưới chân ra thì tốt hơn, mang giày cao như vậy, tôi cảm thấy rất có áp lực." Đào Du Du nghĩ vậy cười cười, sau đó nói.

Sau khi cô ăn xong cái bánh ngọt kia thì tâm tình thả lỏng một chút, tuy rằng không hiểu vì sao Vũ Văn Vĩ Thần lại đột nhiên mời cô ăn cơm, nhưng đến bây giờ vẫn không cảm thấy anh có âm mưu gì, vì vậy cô cũng không lo lắng nhiều như vậy.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe lời cô nói xong, lập tức để ly rượu trong tay xuống, sau đó đứng lên đi đến trước mặt cô.

Đào Du Du thấy anh đứng lên mà không biết anh muốn làm gì, chỉ sững sờ nhìn anh, mãi cho đến khi anh ngồi xổm xuống bên cạnh cô, sau đó xoay cái ghế của cô đối mặt với anh, cô ngây ngốc mở miệng hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Vũ Văn Vĩ Thần không nói gì, chỉ im lặng vén váy cô lên, sau đó cánh tay dịu dàng nâng mắt cá chân của cô lên, động tác rất nhẹ

cởi nút gài dây giày phía sau mắt cá chân ra giúp cô, cởi đôi giày cao gót ra khỏi chân cô.

Sau khi giày trên chân được cởi ra, anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn cô nói: "Tuy thấp một chút, nhưng cũng không có vấn đề gì."

"Cái.....Cái gì?" Đào Du Du hơi mơ hồ không hiểu, nhưng Vũ Văn Vĩ Thần dùng hành động cho cô câu trả lời.

Anh đột nhiên từ mặt đất đứng lên, sau đó hơi mỉm cười xoay người, hai cánh tay lớn đặt lên eo cô, anh dùng một tay kéo cô từ trên ghế lên, sau đó ngay lúc cô chưa kịp phản ứng, tay kia đã nắm lấy bàn tay đang luống cuống của cô, lúc này tư thế của hai người giống như đang khiêu vũ.

Bởi vì bỏ giày cao gót ra nên khi Đào Du Du cao 160cm đứng trước Vũ Văn Vĩ Thần cao 180cm thì có vẻ vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn, đầu cô chỉ cao đến ngực anh, làm cho anh không đồ kị chút nào đưa mắt nhìn xuống cô.

Bây giờ Đào Du Du mới hiểu ý trong lời nói của anh, thì ra anh muốn đưa cô đi khiêu vũ.

Theo nhịp điệu âm nhạc, Vũ Văn Vĩ Thần vì lo lắng cho Đào Du Du đang đi chân trần nên bước chân khiêu vũ rất nhỏ. Mà Đáng thương cho Đào Du Du lúc này đã hối hận khi cởi giày cao gót ra.

Nếu cô sớm biết tiếp theo sẽ khiêu vũ, có làm thế nào có chết cũng mang giày cao gót chống đỡ.

Bất đắc dĩ cô đành kiễng mũi chân của mình lên, cố gắng để cho cơ thể mình cao ngang người anh.

Tiếng nhạc từ từ trôi qua tai bọn họ, Đào Du Du nhón chân chậm rãi di chuyển theo bước chân của Vũ Văn Vĩ Thần, vì hai người ở khoảng cách khá gần, nên đỉnh đầu của cô vừa vịn chạm vào cằm của anh, chiều cao của hai người chênh lệch nhau nên bọn họ không có cách nào dùng ánh mắt trao đổi.

Trong không khí tràn ngập mùi nước hoa nhàn nhạt tỏa ra từ người anh, làm cho suy nghĩ của Đào Du Du bỗng chốc bay thật xa,

đường như giờ phút này người cùng khiêu vũ với cô không phải là Tổng Thống đại nhân ngày thường thích điệu võ dương oai với cô.

Loại cảm giác này thật đẹp, ánh nến lẳng mạn dưới bữa tối, người đàn ông đẹp trai, âm nhạc vui tươi và điệu nhảy yêu thích.

Hết thầy tất cả người phụ nữ nào đều không thể chống lại sự dụ hoặc này.

Đào Du Du là phụ nữ, vì vậy trong một khoảnh khắc kỳ diệu như vậy, cô đã đem những ân oán trước đây giữa cô và Vũ Văn Vĩ Thần ném sang một bên.

Vào lúc không khí đang dâng cao trào, Vũ Văn Vĩ Thần chợt ôm lấy Đào Du Du, cảm giác được cơ thể mảnh mai của cô, nhớ đến nhiều năm qua, nhiệm vụ quan trọng đặt lên đôi vai gầy yếu này của cô là nuôi dưỡng hai đứa con, mà tất cả đều là do nhà Văn Văn áp đặt cho cô.

Cho dù là cái chết năm đó của ba cô, hay là đứa con trong bụng cô, nếu không có Vũ Văn thị, có lẽ bây giờ cô trải qua một cuộc sống an nhàn không buồn không lo giống như những thiên kim tiểu thư khác.

Nghĩ đến những việc này, trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần khẽ động, đột nhiên cúi đầu, chống lại ánh mắt của anh chính là cái cằm của Đào Du Du, anh dùng giọng nói rất trầm thấp: "Mãi mãi đứng bên cạnh tôi giống như vậy được chứ?"

"Ách.... .." Đào Du Du hơi sững sờ, không nghĩ đến anh lại đột nhiên phun ra một câu như vậy.

Giờ phút này, thời gian như ngừng lại, trong ánh mắt bọn họ chỉ có hai người, khoảng cách gần như vậy, hơi thở ấm áp phả vào mặt đối phương, không khí mập mờ lơ lửng lơ trôi qua giữa hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

"Anh nói....mãi mãi sao?" Đào Du Du từ trong sững sờ dần dần hồi phục lại tinh thần, hai mắt hơi mờ màng nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

"Phải, mãi mãi." Anh gật đầu nhẹ, trong ánh mắt trong suốt, con người rất kiên định, như nói lên lời thề của anh.

"A.....Ha ha....Tôi....Nếu tôi nói không thì sao?" Cô không dám chắc cái anh gọi là mãi mãi ở bên cạnh anh cụ thể là có ý gì, nếu chỉ muốn giữ cô ở lại làm quản gia, như vậy anh hoàn toàn không cần tốn sức lực nào, vừa ánh nến dưới bữa tối, vừa lễ phục giày cao gót, còn có dây chuyền kim cương xinh đẹp. Trên cơ bản anh chỉ cần ra lệnh một tiếng thì cả đời này cô trốn không thoát. Tại sao phải tốn nhiều thủ đoạn như vậy? Còn nhìn bộ dáng thâm tình của anh vào lúc này, đây được coi là lấy sắc dụ dỗ không?

"Không thể." Anh nói xong, trên gương mặt xuất hiện nụ cười tà mị, sau đó cúi đầu xuống, môi anh nhẹ nhàng rơi trên bờ môi màu hồng phấn khẽ nhếch lên của cô, cô lập tức cảm thấy đầu óc trống rỗng, cơ thể cũng trở nên cứng ngắc.

Môi hai người nhẹ nhàng dán cùng một chỗ, có lẽ anh sợ quá nhiều đến giây phút im lặng dịu dàng ngoan ngoãn của cô, nên không tiếp tục tiến thêm bước nữa, ngay lúc hai gò má cô nóng lên, anh đột nhiên rời khỏi môi cô, dùng một tay ấn đầu cô tựa vào lồng ngực anh, cúi đầu nói bên tai cô, lời nói bình thường như câu thần chú: "Đời này, em là của tôi rồi, đừng nghĩ đến người đàn ông khác, có biết không?"

"Tổng... Tổng Thống.....Có phải ngài uống say không?" Cảm giác được ý tứ trong lời nói của anh rất mập mờ, Đào Du Du nhìn không được hoảng sợ, dường như cô đã quên một việc gì đó.

"Em cảm thấy tôi đang nói trong lúc say rượu sao?" Nâng mặt cô lên, buộc ánh mắt của cô chỉ có thể nhìn mình, anh cất giọng nghiêm túc hỏi ngược lại.

"Tôi cảm thấy....." Đào Du Du ngạc nhiên nhìn anh, nhưng vẫn gật đầu nói: "Anh đang nói mơ."

Sắc mặt Vũ Văn Vĩ Thần vốn đang nghiêm túc, suýt chút nữa đã bị cô phá hỏng.

Người phụ nữ này còn ngốc hơn so với sự tưởng tượng của anh, vừa đàn độn, vừa chậm chạp.

Dù lời lớt phớt phía trước có dài đến đâu đi nữa thì anh đều đã nói như vậy rồi, vì sao cô còn cảm thấy lời nói này của anh không phát ra từ đáy lòng chứ?

Đào Du Du nhìn khoe miệng của Vũ Văn Vĩ Thần giật giật, vẻ mặt nghiêm túc, cô lập tức cảm giác được ý tứ trong lời nói của Tổng Thống đại nhân rất nghiêm túc, trong lòng nhất thời hoảng sợ, nhỏ giọng hỏi: "Vị vậy..... Tổng Thống, lời ngài vừa nói là sự thật? Ý của ngài là? Ngài thích tôi? Vì vậy muốn tôi sống chung với tôi cả đời?"

Vũ Văn Vĩ Thần không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, dùng ánh mắt nói cho người phụ nữ chậm chạp này biết, YES!

Đào Du Du lập tức trợn to hai mắt, đây là lời tỏ tình bất ngờ không kịp chuẩn bị, đây là sự thay đổi không có dấu hiệu báo trước làm cho lòng cô hết sức không chịu đựng nổi.

Làm sao có thể chứ? Làm sao ngài Tổng Thống chí cao vô thượng lại thích cô chứ?

Không nói đến chuyện đáng người, mặt mũi và con cái, chỉ cần mấy ngày nay hai người đã làm những việc tổn thương nhau, nói bọn họ vì vậy mà bỏ xuống hết những thù hận có lẽ sẽ có không ít người tin tưởng, nhưng muốn nói bọn họ thay đổi từ kẻ thù thành người yêu, sự thay đổi này thật sự là rất quý giá.

"Em vui không?" Anh biết cô đã hiểu ý mình, mà hiện tại anh đang cần một đáp án.

"Vui.....không đúng, tôi không vui....." Đào Du Du vốn chân chó chuẩn bị nói mình rất vui, nhưng mà nghĩ lại, bây giờ là lúc nào rồi, đây là lời tỏ tình ở một nơi quan trọng, tuy rằng cô biết mình không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật vì lời nói của mình, nhưng lại thẹn quá hóa giận muốn Vũ Văn Vĩ Thần chịu trách nhiệm.

"Không vui? Vì sao?" Việc này làm cho Vũ Văn Vĩ Thần rất chán nản, anh lấy hết dũng khí quyết định dùng cách thức tỏ tình buồn nôn nhất trên đời, đổi lại kết quả là một câu nói "không vui...." của đối phương. Đây là sự mỉa mai nhất mà.

Trên đời này, có người phụ nữ nào có can đảm từ chối lời cầu xin của anh, sợ là chưa sinh ra, Đào Du Du này ăn tim gấu gan báo sao? Lại dám quả quyết cự tuyệt anh như vậy.

"Bởi vì tôi hoàn toàn không tin lời nói của anh, anh đừng giả vờ, tôi biết rõ anh cố ý trêu chọc tôi thôi, hôm nay là ngày cá tháng tư sao? Làm gì mà lớn như vậy rồi con chơi trò trẻ con chứ, thật là.... ..." Đào Du Du nói, nhẹ nhàng đẩy tay đang ôm eo cô ra, xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng mà cô lại bị Vũ Văn Vĩ Thần dùng một tay bắt trở về.

Lúc này, trong chớp mắt trong phòng ăn không thấy một bóng người, không biết đã biến mất từ lúc nào, ngay cả hai người nhạc công cũng không có tung tích.

Lần này Vũ Văn Vĩ Thần không khách khí như lần trước nữa, anh dùng một tay túm Đào Du Du đến trước mặt mình, sau đó ôm lấy mặt cô, đôi môi vững vàng dán chặt lên môi cô, sau đó bắt đầu dùng sức hôn cô.

"Ừm... .." Đào Du Du bị việc này làm cho sợ hãi, vừa mới giống như chuồn chuồn lướt, giờ phút này hoàn toàn là cuồng phong bão táp, đến giờ phút này cô mới biết là cô sai rồi, cô thật sự sai rồi, hơn nữa còn cực kỳ sai, Vũ Văn Vĩ Thần không nói đùa với cô, anh đang nghiêm túc.

"Thả.....Ừm.....Buông ra..... ..." Đào Du Du bị nụ hôn chặt chẽ kia hôn đến làm cô không thở nổi, cô giãy giụa muốn đẩy anh ra, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Nửa phút sau, Vũ Văn Vĩ Thần mới buông cô ra, sau đó ánh mắt vô cùng chăm chú nhìn cô rồi nói: "Bây giờ còn cho là tôi đùa giỡn với em nữa không?"

"Khốn nạn....." Đào Du Du tức giận đột nhiên khóc rống lên, hai tay nắm chặt nắm đấm, nặng nề đánh vào ngực anh.

Nước mắt của cô vừa nhanh vừa mãnh liệt, rốt cuộc Vũ Văn Vĩ Thần trở tay không kịp, cô vừa khóc, vừa nói: "Anh dựa vào cái gì hôn tôi? Mỗi lần đều như vậy, anh cho rằng anh là ai? Anh lại xem tôi là cái gì? Tôi ở trong mắt anh không có tôn nghiêm như vậy sao? Tôi hận anh, tôi hận anh.... .."

Lời của cô và nước mắt như một con dao nhỏ đâm thẳng vào tim Vũ Văn Vĩ Thần, trong đầu anh hiện lên hình ảnh một đêm kia cách đây năm năm, khi đó cô cũng bắt lực như vậy, nước mắt cũng thương tâm như vậy, mà khi đó anh lại không thể ngăn cản được mình làm tổn thương cô.

Đúng vậy, hồ đồ quá, sớm muộn gì cũng phải trả giá, cho dù anh là ai đi chăng nữa.

Vũ Văn Vĩ Thần, bây giờ mới biết đau lòng, dùng nóng vội, trò chơi vừa mới bắt đầu!!!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177

Bỗng nhiên thấy cô khóc đến hoa dung thất sắc*, Vũ Văn Vĩ Thần chỉ có thể ngăn người, lần này anh không trốn tránh, tùy ý để cho cô phát tiết trên người mình, thậm chí cũng không quát tháo cô, cũng không giữ tay cô lại.

(Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi).

Nếu nắm đấm này có thể ngăn cản được hành động của anh làm tổn thương cô vào năm năm về trước, như vậy anh tự nhiên cũng cảm thấy rất thỏa đáng.

Nhưng, nhưng mà.... ..

Một lúc lâu sau khi Đào Du Du rất không có hình tượng vừa khóc vừa đánh, phát hiện Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn không có ý muốn phản kháng hoặc đánh trả lại, cô bị tình huống quỷ dị làm cho sợ tới mức ngây ngẩn cả người, đột nhiên không khóc cũng không nháo, nắm đấm tay vẫn dừng ở khoảng không, cô nâng đôi mắt đầm nước mắt lên nhìn anh, ngây ngốc hỏi: "Vì sao anh không quát tôi?"

"Quát em?" Vũ Văn Vĩ Thần bị cô hỏi vấn đề này làm cho sững sờ.

"Tôi đã đánh anh mắng anh, dựa vào phản ứng ngày thường của anh, hẳn là nên quát tôi dừng lại, sau đó ném tôi ra xa mới đúng? Vì sao anh không làm như thế? Anh như vậy làm tôi sẽ sợ.... .." Đào Du Du nói xong đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại, cô mắng vậy là còn ít, cô mắng nhiều hơn nữa thì có làm sao?

"Đào Du Du, em nghe kỹ cho tôi, từ giờ trở đi, tôi sẽ không quát em, cũng không ném em ra, em chỉ cần ngoan ngoãn ngây ngốc ở bên cạnh tôi là tốt rồi. Hiểu chưa?" Cảm thấy địa vị của mình ở trong suy nghĩ của Đào Du Du rất xấu xa, Vũ Văn Vĩ Thần quyết định phải miêu tả hình tượng của mình lại lần nữa, dù sao có quát cô mắng cô cũng không có cách nào đền bù được sự thương tổn mà anh đã gây ra cho cô từ nhiều năm trước.

"Thật vậy không? Anh nói đều là sự thật sao?" Đào Du Du không thể tin mở to hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, nhiều lần hai mắt cô vì bị nước mắt che kín nên không nhìn rõ mặt anh, vì vậy cô đưa tay dùng sức dụi dụi mắt, bộ dạng đáng yêu này làm cho Vũ Văn Vĩ Thần vui vẻ hẳn lên.

"Thật sự." Nghiêm túc gật đầu với cô, Vũ Văn Vĩ Thần nói lời hứa hẹn.

"Tôi nhất định là uống say rồi....." Cuối cùng, không có cách nào tiếp nhận sự thật này nên Đào Du Du lựa chọn tin rằng tất cả này đây chỉ là ảo giác, nhân lúc Vũ Văn Vĩ Thần không chú ý, Đào Du Du xoay người chạy đến trước bàn ăn, cầm ly để cao trên bàn cơm, uống hết rượu vang trong ly vào bụng.

Đúng vậy, đã say thì phải say triệt để một chút, như vậy cô mới có thể bình tĩnh tin tưởng hơn, một màn thân mật vừa rồi nhất định là ảo giác.

Vũ Văn Vĩ Thần không biết người phụ nữ này bị trúng gió gì, thấy cô uống một hơi liền cạn nửa ly rượu vang, lập tức đi đến trước mặt cô, đoạt lấy cái ly trong tay cô và nói: "Em làm gì vậy? Uống nhanh như vậy làm gì chứ?"

"Cái ly của tôi, tôi muốn uống nhiều rượu một chút." Đào Du Du mới mặt kệ anh, một phen nhón chân lên gạt ly rượu lại sau đó cầm lấy chai rượu đổ vào đây ly.

(lướt bỏ lời tác giả).

... ..

Có rượu còn kích thích, đầu óc của Đào Du Du rất nhanh liền duy trì không được, nhìn Vũ Văn Vĩ Thần trước mắt xuất hiện nhiều bóng dáng chồng lên nhau. Cô bắt đầu say rượu làm loạn,

Aiz, thật ra cô không muốn làm loạn, nhưng cô có cảm giác mình giống như nữ "trư" trong tiểu thuyết ngôn tình, ngay cả việc xảy ra lần đầu tiên của cô cũng không say, dường như không có cách gì có thể nói nổi, hơn nữa, có rượu còn này kích thích, mới có gan làm ra chuyện này?

Trong thời đại hiện nay, có rất nhiều nữ "trư" làm chuyện ác dưới tác dụng của rượu, làm ra một loạt hành động "không bằng cảm thứ", vì vậy, làm một nữ "trư" trong ngôn tình máu chó, Đào Du Du giống như đứa bé không thể bỏ qua cơ hội có thể cường X nam chủ, giống như đứa bé, đang cảnh giác cao độ.

"Này, anh làm gì nhìn tôi uống một mình, anh không uống à?" Đào Du Du mơ mơ màng màng như người say rượu bắt đầu làm một loạt hành động say rượu làm loạn, lúc này cô nhìn Vũ Văn Vĩ Thần đứng trước mắt, trong lòng không hề có bất kỳ sợ hãi nào.

Quả nhiên là rượu mạnh làm lòng người sợ hãi!!

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn gương mặt Đào Du Du đỏ bừng, biết rõ cô uống cũng không tệ, vì vậy không muốn nghe cô nói dong dài huyền ảo, chỉ một phát bắt được cổ tay cô, chuẩn bị dẫn cô rời đi.

Nhưng mà, hiện tại Đào Du Du đã đánh mất lý trí nên không nghe theo sự kiểm soát, thần kinh bộ não của cô do sự chi phối của rượu, nhìn vị Tổng Thống trước mặt là lão hoàng đế, không bao giờ cho mua nợ, không mua nợ, Không! Mua Nợ!"

"Buông tôi ra, anh là ai? Làm gì nắm tay tôi vậy?" Dùng sức tránh khỏi bàn tay Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Du Du tức giận quát anh.

"Người phụ nữ này đúng là....." Trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu cảm thấy ảm ức, anh nhìn người phụ nữ trước mắt này hoàn toàn không hiểu nổi tình hình, thật muốn hung hăng quát cô dừng lại, quát cho cô tỉnh lại, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, anh nhớ đến lời mình đã hứa, vì vậy lập tức nuốt vào.

"Đi uống rượu với tôi, tôi cho anh tiền." Đào Du Du nhìn người trước mắt vô cùng đẹp trai, trong đầu cô nhớ đến trong ti vi thường chiếu những chàng trai trẻ đẹp làm những nghề đặc biệt, vì vậy cười ngây ngô hai tiếng, ngoắc ngoắc tay với Vũ Văn Vi Thần.

"Cái gì? Tiền?" Vũ Văn Vi Thần bị bộ dạng của cô làm cho tức giận đến phát điên, nghe cô nói muốn cho anh tiền, trong lúc nhất thời không hiểu được cô nói vậy là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 178

"Đúng đó, tôi không có tiền, tôi còn thiếu một khoản nợ kia nữa, tôi cũng nói không cần phải có nhiều giấy như vậy, đất tiền như vậy, dưới đế giày còn khắc tên của tôi, làm cho tôi ngay cả cơ hội bán lại cũng không có, đáng giận..... Đều tại Tổng Thống, không được sự đồng ý của tôi đã làm nhiều giấy cho tôi như vậy, còn để tôi tự bỏ tiền ra, toàn bộ tiền lương phúc lợi nữa đời còn lại của tôi đã không còn, hu hu hu..... Tôi còn muốn nuôi con, cục cưng của tôi phải làm sao đây chứ....." Đào Du Du nói xong lại bắt đầu khóc rống lên, một bộ dạng rất mất trật tự, đủ để khiến cho Vũ Văn Vi Thần tức giận đến mức trên trán nổi gân xanh.

Vũ Văn Vi Thần không nói lời nào, hai tay ôm trước ngực đứng đó, chỉ nhìn Đào Du Du đứng trước mặt say rượu tùy tiện làm loạn, muốn nhìn xem rốt cuộc cô còn có thể nói cái gì.

Đào Du Du nói đến hai đứa con, chợt vẻ mặt trở nên bi thương, cô nức nở vài tiếng, sau đó lầm bầm "Thật ra tôi lo lắng nhất không phải không có tiền, tôi không sợ nghèo, chỉ là tôi không dám đổi mặt với bọn nhỏ muốn tôi tìm cha.....Bởi vì..... Tôi cũng không biết cha của bọn nhỏ là ai..... Bọn nhỏ vốn không nên xuất hiện trên đời này, nếu để cho bọn nhỏ biết được chúng nó là mầm mống của tội ác, sau này chúng nó phải tiếp tục sống như thế nào?"

Đào Du Du nói đến đây, nước mắt lã lã lan tràn, đây là lời nói cô cất giấu trong lòng đã năm năm...vẫn chưa từng nói cho người khác biết, nếu không phải hôm nay say rượu, hơn nữa trước kia Vũ Văn Vi Thần đã từng nói, cô sợ hãi thế nào lại không có dũng khí nói ra.

Nhưng mà cô không biết, tên đầu sỏ gây chuyện vào năm năm về trước giờ phút này đang đứng trước mặt cô, mà cô càng không biết, những lời cô vừa nói kia như một mũi dao hung hăng đâm ngược vào trái tim Vũ Văn Vi Thần, làm cho mặt anh trong chớp mắt trở nên tái mét.

"Anh biết không? Mỗi khi bọn nhỏ hỏi tôi những chuyện liên quan đến cha của chúng nó, tôi đều chỉ nói cho chúng nó biết cha của chúng nó là một người vĩ đại, là một người xuất sắc, không phải cha không cần chúng nó nữa, mà là đã vĩnh viễn rồi đi.....Anh xem, tôi nói dối nhiều như vậy, tôi hận bản thân mình phải nói dối trước mặt bọn nhỏ, nhưng không có cách nào khác, tôi phải làm cho chúng nó biết cha của chúng nó rất giỏi, như vậy chúng nó mới có thể tự hào, sẽ không vì cái bất hạnh của mình mà trở nên tự ti. Nếu như chúng nó biết sự thật, biết rằng thì ra năm đó là cha của chúng nó đã cưỡng bạo mẹ của chúng nó mới có chúng nó, hẳn là sẽ rất đau lòng...." Đào Du Du vừa khóc vừa nói, những bí mật này đè nén trong lòng cô đã lâu, giống như một ngọn núi lớn, theo bọn nhỏ dần dần lớn lên, ngọn núi lớn này thì áp lực ngày càng lớn, cô cảm giác sớm muộn gì mình cũng bị đè bẹp.

Vũ Văn Vi Thần nghe Đào Du Du nói.....Trong lòng thật rung động.

Anh biết rõ mấy năm nay trong lòng trên lưng Đào Du Du đều mang gánh nặng, vẫn không thể tiêu tan, mấy năm nay nhất định trôi qua rất thống khổ.

Nhưng anh chưa từng nghĩ, vốn trong lòng cô có rất nhiều chuyện đau buồn khiến người ta khó có thể tưởng tượng được.

Đúng vậy, cô thương yêu các con của cô, nhưng lại không có cách nào tha thứ cho cha của chúng nó. Cô dạy bọn nhỏ, lại không thể làm gương tốt. Đây là những mâu thuẫn đi đôi với nhau, cô còn phải kiên cường sống, là chỗ dựa duy nhất cho bọn nhỏ, phải có biết bao nghị lực, biết bao tình thương mới có thể kiên trì được.

Đào Du Du khóc đến tâm tê liệt phế, không bao lâu sau, cô không duy trì được, ngã nhào vào trong lòng Vũ Văn Vi Thần, tìm một chỗ dựa.

Nhìn người trong ngực uống say nhắm mắt lại, nhưng nước mắt của Đào Du Du vẫn không ngừng rơi. Vũ Văn Vi Thần xót thương nâng tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, nói nhỏ bên tai cô: "Yên tâm, sau này sẽ không để cho một mình em gánh chịu tất cả nữa."

Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho cô, anh không thể để cho một người phụ nữ gầy yếu gánh vác hết tất cả tội lỗi năm đó của anh.

... ..

Lúc ôm Đào Du Du từ nhà ăn đi ra, bên ngoài trăng đã lên cao rồi.

Vũ Văn Vi Thần nhìn bầu trời đầy sao, cúi đầu nhìn Đào Du Du đã ngủ say trong ngực mình, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào gương mặt đang yên giấc của cô, ánh sáng lạnh lùng chiếu lên nước mắt trên mặt.....

Lên xe, Hồ Ứng vừa muốn mở miệng nói chuyện với anh, đã nhìn thấy anh lắc đầu ra dấu với anh ta, ý bảo anh ta trực tiếp trở về phủ, anh không muốn lên tiếng đánh thức người đang ngủ say trong ngực mình.

Đào Du Du ngủ rất ngon giấc, cô không gặp bất kỳ ác mộng nào, cô mơ thấy mình đang nằm trên đám mây trắng bay nhẹ nhàng trên không trung, cô đang hít thở không khí trong lành, tâm tình cực kỳ vui sướng.

Giờ phút này, tất cả buồn phiền trong hiện thực đã bị cô vứt bỏ, cô chỉ là một thiếu nữ tự do bay lượn trên không.

Nhưng mà cô không vui sướng được bao lâu, chợt một cơn gió lớn nổi lên, cơn gió này như muốn thổi cô từ trên mây xuống, cô sợ mình sẽ ngã chết, đành phải gắt gao bám chặt vào đám mây bên dưới, không dám buông tay, không muốn té xuống.

Mà trong hiện thực, Vũ Văn Vĩ Thần đã về đến phủ Tổng Thống, sau khi ôm Đào Du Du trở về phòng cô, chuẩn bị để cô nằm trên giường, nhưng sau khi nằm xuống, Đào Du Du vẫn nắm chặt vào ống tay áo của Vũ Văn Vĩ Thần không chịu buông tay, anh không dám dùng sức gỡ ngón tay cô ra, sợ sẽ làm cô đau, cuối cùng đành thức cô, vì vậy đành yên lặng thở dài, sau đó tùy ý để cô nắm tay mình, anh thì nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô.

Cái giường này của Đào Du Du không tính là quá lớn, thực tế đối với một người cao lớn như Vũ Văn Vĩ Thần, đây quả thật là giường dành cho em bé, so với giường đôi thoải mái và xoa hoa của anh, cách xa một trời một vực.

Đối với một người có yêu cầu mãnh liệt về chất lượng giấc ngủ như Vũ Văn Vĩ Thần, vừa nằm xuống không bao lâu đã không chịu nổi, anh muốn xoay người, nhưng lúc này Đào Du Du lại dùng hai tay nắm chặt quần áo của anh, đầu gối trên ngực anh ngủ rất không thoải mái, từ đầu đến cuối vẫn không để cho anh nằm nghiêng đi vào giấc ngủ.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, Vũ Văn Vĩ Thần thật không thể nhịn được nữa, cuối cùng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, một phen ôm ngang Đào Du Du lên, đi về phía phòng mình trên lầu.

Trong mơ, Đào Du Du cảm thấy sau khi trải qua một trận gió lớn, dường như tất cả đã khôi phục lại sự yên lặng, rốt cuộc cô cũng yên tâm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng không được tự chủ nở nụ cười thần nhiên.

Cuối cùng, tay cô cũng lặng lẽ buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần ôm Đào Du Du đến phòng ngủ của mình trên lầu hai, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, lại ngạc nhiên nhìn thấy hai tay cô vẫn sõng chết bám chặt vào quần áo anh lại buông ra một cách kỳ lạ.

Nếu không phải lúc trước tận mắt nhìn thấy cô uống rất nhiều rượu, quả thật say đến không còn hình tượng, người rất tự luyến như anh nhất định sẽ cho rằng Đào Du Du cố ý giả vờ muốn xin nghỉ một ngày.

Giường Tổng Thống đúng là rất thoải mái.

Trong mơ, lúc này Đào Du Du đang nằm trên đám mây trắng mềm mại to lớn trôi bồng bềnh, cô có thể lăn lộn ở phía trên, lộn mèo cũng không có vấn đề gì. Cảm giác này thật sự rất tuyệt vời.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn người phụ nữ ngủ trên giường của anh vô cùng thoải mái, anh thầm lắc đầu, sau đó xoay người đi vào phòng vệ sinh tắm rửa một chút, rồi mặc áo ngủ đi ra.

Giường của anh rất lớn, bây giờ đã bị Đào Du Du chiếm mất nửa bên, vì vậy anh chỉ có thể lựa chọn nửa bên còn lại.

Cứ như vậy, cuối cùng hai người quyết định dùng hành động của mình để xác minh cho câu nói vàng trong tiểu thuyết ngôn tình máu chó - một khi nữ "trư" uống rượu, lập tức sinh ra chuyện gian ác.

Nửa đêm, Đào Du Du đã kết thúc giấc mơ trên mây trắng kia, lại bắt đầu một giấc mơ hoa hoa lệ lệ khác.

Trong mơ, cô thấy mình ngủ trên chiếc giường lớn rất thoải mái, nằm bên cạnh là một trai đẹp.

Vì vậy, Đào Du Du giống như đứa bé rất không kiềm chế được nước miếng bắt đầu chảy ra. Sau khi nhìn chăm chú vào trai đẹp này vài giây, tay của cô bắt đầu không an phận, nhẹ nhàng giật áo ngủ của trai đẹp này, sau khi nhìn thấy dáng người hoàn mỹ, cô lại có cảm giác xúc động rất khó hiểu...

Bởi vì bên cạnh có thêm một người, nên Vũ Văn Vĩ Thần vẫn trần trọc đến nửa đêm, thế nào cũng không ngủ được. Mùi hương trên người Đào Du Du nhẹ nhàng bay vào mũi anh, làm cho lòng anh nổi lên từng đợt sợ hãi.

Năm năm qua từ sau khi sự việc kia xảy ra với anh, anh chưa từng lui tới với những người phụ nữ khác, mỗi lần mẹ anh là Ngài Cẩm Thị sắp đặt xem mắt vài người phụ nữ, nhưng luôn luôn có cảm giác không tìm được, vì vậy anh liền quyết định từ chối đối phương.

Hiện tại, Đào Du Du đã đến bên cạnh anh, anh mới dần dần phát hiện ra, thì ra người phụ nữ anh muốn tìm chính là đây.

Một ngày kia của năm năm trước, bởi vì tác dụng của thuốc nên anh đã không nhớ rõ tình huống lúc đó, nhưng hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể cô vẫn quanh quẩn trong lòng anh chưa từng tiêu tan.

Hôm nay cũng chính mùi hương này khiến cho một người ngày thường luôn bình tĩnh như ngài Tổng Thống,

rốt cuộc cũng không bình tĩnh được nữa.

Mà càng làm cho anh ngạc nhiên chính là, Đào Du Du đang ngủ say nhưng bàn tay nhỏ bé bỗng chốc đã đặt ở trước ngực anh, vạch áo ngủ của anh ra, sau đó bắt đầu liếm liếm trước ngực anh.

Trời ơi, đây là có chuyện gì?

Đào Du Du đang nằm mơ sao? Chẳng lẽ cô xem anh như một miếng sườn heo rán rồi gặm?

Nghĩ đến anh, anh lập tức nổi lên cánh giác, rất sợ Đào Du Du bất thành linh cảm anh một cái.

Nhưng mà anh cánh giác nửa ngày, chỉ thấy Đào Du Du ngoài việc liếm mình ra, cũng không có ý muốn anh, mà đáng chết chính là, cô liếm như vậy so với việc cắn cào làm anh khó chịu hơn.

Không bao lâu sau, Vũ Văn Vĩ Thần cũng không thể chịu đựng được Đào Du Du quang minh chính đại quấy rối cường X nữa,

anh cắn răng, quyết định nhẫn tâm đẩy cô ra.

Nhưng mà, Đào Du Du chưa tỉnh rượu mới mặc kệ sự giãy dụa của anh, hai tay ôm chặt lấy anh, sau đó chủ động kéo quần áo trên người mình xuống.

Đúng vậy, cô cảm thấy hơi nóng rồi.

Vào giờ phút này, Vũ Văn Vĩ Thần mới biết được Đào Du Du đang chuẩn bị chủ động hiến thân.

Được rồi, vật nhỏ, em đã đưa đến miệng rồi, tôi cũng không thể không ăn, dù sao cả đời này em chính là người phụ nữ của tôi, cứ như vậy đi.

Cuối cùng, sau nửa giờ Vũ Văn Vĩ Thần bị Đào Du Du quấy rối, anh quyết định bắt đầu phản kích.

Anh đột nhiên xoay người một cái, Đào Du Du liền bị anh đặt dưới thân, bởi vì cô chủ động ra trận, quần áo trên người đã bị kéo hơi lộn xộn, ngón tay của Vũ Văn Vĩ Thần khéo léo mò mẫn sau lưng cô, sau đó bắt được khóa kéo, nhẹ nhàng kéo xuống, quần áo trên người Đào Du Du đã bị cởi ra, cổ tay mảnh khảnh rất tự nhiên ôm cổ Vũ Văn Vĩ Thần, tùy ý để anh cởi quần áo trên người mình xuống.

Không nghĩ tới giờ phút này Đào Du Du lại hiểu ý muốn phối hợp với mình, Vũ Văn Vĩ Thần lập tức nở nụ cười xấu xa.

Mặc dù lúc này Đào Du Du còn đang nằm mơ, nhưng loại cảm giác tê dại lại kích thích đầu óc thần kinh cô, có một loại cảm giác nửa mê nửa tỉnh. Tay càng thêm dùng sức ôm lấy cổ anh, kéo cả người anh lên người cô, hai người gât gao ôm nhau cùng một chỗ.

Giờ phút này, Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên rất muốn đánh thức cái người phụ nữ không biết trời cao đất rộng này, anh đã bị cô trêu chọc đến bực phát thú tính rồi, cô vẫn còn bày ra vẻ mặt vô tội bị mộng xuân, cái này không công bằng, rất không công bằng.

Vì vậy, sau khi ngài Tổng Thống gian xảo đen tối làm một việc xấu xa, anh nhẹ nhàng hôn xuống bờ môi đang mấp máy của cô, đầu lưỡi không hề báo trước thăm dò vào trong miệng cô, lúc cô còn chưa làm ra bất kỳ phản ứng nào, anh nhẹ nhàng dùng sức cắn vào môi dưới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180

"Đau.... .." Rốt cuộc Đào Du Du cũng bị cắn cho tỉnh lại, hai mắt hơi mờ mịt, rất rõ ràng, tuy là người đã tỉnh, nhưng vẫn còn chưa tỉnh rượu.

Cố gắng mở to hai mắt của mình, nhìn trai đẹp trước mắt, dường như không giống với người kia, trai đẹp này nhìn rất quen mắt.

Nhưng mà, mặc kệ nó, Đào Du Du suy nghĩ, ra tay với người quen này.

Vì vậy, ngay lúc Vũ Văn Vĩ Thần còn đang thăm cười trộm vì hành động xấu xa vừa rồi của mình, hai bàn tay nhỏ bé của Đào Du Du đã nhanh chóng vòng ra sau gáy của anh, sau đó dùng lực khẽ bóp, nhanh chóng áp đầu anh vào đầu cô, môi hai người chạm vào nhau thật mạnh.

Đào Du Du chưa từng hôn nhau với người khác, nụ hôn đầu của cô và nụ hôn thứ hai, thứ ba đều bị Vũ Văn Vĩ Thần cướp dưới tình huống không báo trước, cho nên bây giờ, đối mặt với một anh đẹp trai, nhưng cô lại có vẻ như lực bất tòng tâm.

Cái miệng nhỏ nhắn cắn lung tung ngoài miệng Vũ Văn Vĩ Thần, quậy đến trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần sắp phát điên rồi, rốt cuộc ngay lúc cô quậy đến cả buổi mà vẫn không bắt được trọng điểm, cô ảo não lựa chọn buông tha.

Không thể không nói, hôn môi cũng là kỹ thuật sống, sau khi một học sinh là Đào Du Du lựa chọn buông tha, rốt cuộc giáo viên Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu đích thân dạy cô.

Được Vũ Văn Vĩ Thần ôn nhu dẫn dắt, rốt cuộc Đào Du Du không lộn xộn nữa, ngoan ngoan đi theo tiết tấu của anh bắt đầu nụ hôn thật sâu.

Nhẹ nhàng cạy mở hàng răng cô ra, đầu lưỡi tinh xảo của hai người dây dưa cùng một chỗ, tìm kiếm hương vị đặc biệt thuộc về nhau.

Nụ hôn dần dần trở nên sâu hơn, tay của anh cũng chậm rãi di chuyển trên người cô, cuối cùng dừng lại ở nơi sâu nhất giữa hai chân cô.

Lúc này, Đào Du Du cảm thấy trong người mình như bị hàng trăm con kiến cắn, vừa tê vừa dại, không biết nên xử lý cảm giác này thế nào, cô chỉ có thể dùng sức ôm lấy người Vũ Văn Vĩ Thần, như bắt được một cây cứu mạng.

"Ừm... .. Khó chịu quá....." Cô cau mày, một tiếng im từ trong miệng bật ra, bàn tay nhỏ bé di chuyển xuống lưng anh, móng tay như muốn bấm vào da thịt anh.

"Lập tức sẽ không khó chịu nữa." Anh nhẹ nhàng dụ hoặc bên tai cô, đôi chân dài chen vào giữa hai chân cô, không tốn chút sức lực nào, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra.

Phát hiện vườn hoa của cô đã sớm ướt át một mảnh, biết rõ cô đã đợi lâu rồi, không do dự nữa, anh nhẹ nhàng động thân, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, trong chớp mắt cảm giác thỏa mãn đã lấp đầy đại não hai người, Đào Du Du kinh hô một tiếng, cảm thấy tất cả tế bào bên trong người cô đều được sống lại, máu trong mạch đều chạy qua đây rón.

"Ừm.....Đau quá....." Trừ bỏ đêm kia của năm năm trước, Đào Du Du vẫn chưa từng tiếp xúc thân thể đàn ông rốt cuộc vẫn không chịu nổi trước thể tấn công mạnh mẽ của Vũ Văn Vĩ Thần, cô cau mày bắt đầu kháng cự.

Cảm nhận được cô khó chịu, Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu thả chậm tốc độ của mình, dục tình bị đè nén trong lòng đã lâu chỉ có thể chậm rãi phóng thích.

Nụ hôn trên mặt cô từ từ di chuyển xuống dưới, dừng ở nơi mềm mại trước ngực cô, lúc này Vũ Văn Vĩ Thần nhớ tới nhũ danh của cô, mặt đào. Không biết có phải thật sự rất ngọt hay không.

Nụ cười xấu xa trên môi anh lan tràn ra, anh há miệng nhẹ nhàng cắn nụ hoa đỏ ửng trước ngực cô, dùng sức mút hút.

"A....." Ngực lại Đào Du Du bị cảm giác kỳ diệu làm cho hoảng sợ hít sâu một hơi, không cẩn thận bật ra âm thanh rên nhẹ.

Vũ Văn Vĩ Thần rất hài lòng trước phản ứng của cô, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa nắn một bên mềm mại còn lại, động tác dưới thân vẫn không ngừng lại, tâm Đào Du Du như bị từng đợt va chạm kia lấp đầy, lúc đầu là không thích từ từ rút ra, một cảm giác khó hiểu lan tràn cả người cô, làm cho thần kinh vốn đang căng thẳng chợt thả lỏng ra.

Theo thời gian trôi qua, động tác của hai người phối hợp ngày càng ấn ý, cuối cùng, sau khi trải qua một khoảng thời gian ngắn, cả hai đã đạt đến đỉnh cao trào, cảm thấy thỏa mãn ôm nhau cùng một chỗ, ngủ thật say.... ..

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời xuyên qua cửa thủy tinh chiếu xuống mặt đất, rơi trên gương mặt điềm tĩnh ngủ say của Đào Du Du.

Ánh sáng chiếu xuống làm co Đào Du Du bất giác nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, lúc này trong đầu cô là một mảnh hỗn độn.

"Đây.....Đây là đâu?" Nhìn trần nhà hoa hoa lộn lộn, cô nhớ rõ phòng mình không được trang trí như vậy.

Theo tầm mắt từ từ dời xuống, rốt cuộc cô cũng cảm giác được, căn phòng này thật quen.

Mà khi cô quay đầu chuẩn bị trở mình, người ngủ bên cạnh cô càng quen thuộc hơn.

"Tổng.....Tổng.....Tổng Thống....." Đào Du Du hoảng sợ suýt chút nữa đã cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nhưng, làm cho cô sợ hãi là chuyện còn ở phía sau.

Đúng vậy, lúc tầm mắt cô rơi trước ngực mình thì phát hiện trước ngực tròn trịa, thay vào đó là một bàn tay to lớn vững vàng áp lên đó.... ..

Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc đêm qua xảy ra chuyện gì?

Đào Du Du sợ hãi nuốt chút nữa đã kêu ra tiếng, nhưng cô nhận được, bởi vì cô nhớ mang máng, đêm qua, dường như cô uống say, sau đó như nằm mơ, tiếp theo cô giống như mơ thấy.....Sau đó.....Cô.....

Cuối cùng, cô đưa ra kết luận, chính mình say rượu mất lý trí rồi.

Sau khi đưa ra kết luận này, cô lập tức có cảm giác tai vạ sắp xảy ra.

Cường X Tổng Thống đại nhân là tội gì? Không nói giết chết đời, cái đầu của cô nhất định là không giữ được.

Vốn đầu của cô là được Vũ Văn Vĩ Thần gửi tạm trên cô, như thế rất tốt, bỗng chốc chọc phải tổ ong vô vể.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

Cô có thể giả vờ xem như đêm qua chưa có chuyện gì xảy ra rồi lên lút chạy trốn không?

Nhìn Vũ Văn Vĩ Thần như không có dấu hiệu tỉnh lại, vì vậy cô quyết định chuyển suy nghĩ của mình thành hành động.

Nhẹ nhàng lấy cánh tay của anh trước ngực cô ra, sau đó cẩn thận đặt lên giường, nhặt lễ phục của cô bị ném dưới đất lên, mặc lung tung vào người, che giấu chỗ quan trọng làm được.

Vén chăn lên bước xuống giường, cô đi chân không, nhón chân lên chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng cô vừa đi đến cửa, chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181

Em đến gọi tôi rồi giường đấy à?" Nhưng mà vừa đi tới cửa, chợt nghe một giọng nói mệt mỏi từ sau lưng truyền đến!

Đào Du Du nghe vậy đầu tiên cả người chấn động, tiếp theo chậm rãi quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, cuối cùng nói: "Đứng.....Đứng vậy.....Thấy ngài ngủ ngon như vậy.....Tôi nghĩ thời gian còn sớm, nên.....Nên không quấy rầy ngài.....Ngài ngủ tiếp một chút đi.....Tôi..Tôi cái đó.....Đi trước có việc....."

Yết hầu cô căng lên, rất rõ ràng nói cho anh biết là cô nói dối, cô cho rằng anh không nhớ rõ chuyện ngày hôm qua nhưng không biết thật ra anh là con sói đuôi dài.

Lừa mình dối người đã được chứng thực rõ ràng từ chỗ Đào Du Du

Đào Du Du đã quên một chuyện rất quan trọng, đó chính là, đêm qua nếu bọn họ thật sự xảy ra chuyện gì, làm sao Vũ Văn Vĩ Thần có thể không nhớ được chứ? Tuy cô uống say như chết, nhưng anh không có uống rượu, hiện tại anh hỏi cô như vậy, nhất định là cố ý đùa giỡn cô, nhưng cô lại thâm may mắn, cho rằng cái gì anh cũng không nhớ rõ.

"Như vậy sao? Đến gọi tôi rồi giường lại ăn mặc khêu gợi như vậy, em.... .." Anh nói xong, mở ánh mắt mê ly ra, hít lại thành một khe nhỏ, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, tiếp tục nói giọng mập mờ: "Không phải em muốn quyến rũ tôi chứ?"

"Quyến..... Quyến rũ?" Tội danh này cũng lớn, Đào Du Du lập tức dừng bước lại, cúi đầu nhìn vào bộ lễ phục lộn xộn của mình, thầm thở dài.

Đứng vậy, mặc thành như vậy, muốn người khác không hiểu lầm cũng khó.

"Em tính cứ như vậy ra ngoài?" không những là về mặt mà tâm trạng bây giờ của Đào Du Du thật sự không biết làm sao

"Ách.... ..Việc này.....Tôi....." Đào Du Du cũng ý thức được cô để bộ dáng này ra ngoài có chút không ổn. Lúc này trời đã sáng, trên cơ bản nhân viên đều đã vào chỗ làm việc rồi, cô xuất hiện đột ngột trong tầm mắt mọi người như vậy, khó tránh khỏi sẽ làm cho người khác suy nghĩ mờ ám.

"Hay là em cố ý để cho mọi người biết giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì?" Cắt đứt lời của cô, Vũ Văn Vĩ Thần rất thông minh trả đũa, trực tiếp kéo Đào Du Du vào tường.

"Không có.....Tôi không có..... Làm sao có thể cố ý để mọi người biết đêm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì chứ....." Cô lại không ngốc, Đào Du Du vội vàng giải thích.

"Đến đây." Anh không nghe lời giải thích của cô, biếng nhác đưa tay vẫy cô đến.

"A.....Làm gì vậy?" Giờ phút này Đào Du Du rất cảnh giác, cũng rất lo lắng, chứ không phải anh đã nhớ ra chuyện xảy ra đêm qua rồi sao?

Vũ Văn Vĩ Thần không nói lời nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đào Du Du đang đứng trước mặt, không ngừng quan sát từ trên xuống dưới.

Đào Du Du bị anh nhìn làm cho trong lòng cảm thấy sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ anh ta nổi lên ý nghĩ xấu xa?"

"Chẳng lẽ em muốn tôi qua đó?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy cô đứng bất động, bắt đầu cảm thấy không nhịn được.

Đào Du Du nghe anh nói vậy, lập tức rung mình, nghĩ là phúc không phải là họa, là họa không thể tránh khỏi, không bằng dừng cảm bước lên, trong lòng của cô cũng không kiên định mà bước chân lên, nhắm mắt đi về phía giường ngủ, chờ Vũ Văn Vĩ Thần xử lý.

"Xoay người sang chỗ khác.... .." Vũ Văn Vĩ Thần như một chỉ huy ra lệnh cho Đào Du Du.

Đào Du Du nghe vậy, hơi do dự một chút, vẫn là nghe lời xoay người sang chỗ khác.

Tiếp theo, ngay lúc cô dưới tình huống chưa kịp phản ứng, chỉ nghe được "xoạt" một tiếng, sau lưng lập tức truyền đến cảm giác mát lạnh.

"Anh muốn làm gì?" Đào Du Du theo phản xạ giơ tay lên che trước ngực, không để cho bộ lễ phục bị mở khóa kéo rơi xuống đất, sau đó xoay người lại, ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần cũng từ trên giường ngồi dậy, anh mang theo ánh mắt khinh thường nhìn về mặt đang cảnh giác của Đào Du Du, cũng không nói nhiều với cô, trực tiếp dùng một tay kéo cô tới, xoay lưng cô về phía anh.

"Này.....Anh làm gì đó? Anh.... ..Anh đừng làm loạn.... .." Đào Du Du chợt dạ, cả người khẽ run nổi lên suy nghĩ không muốn bản thân mình chịu bất kỳ lực uy hiếp nào.

Vũ Văn Vĩ Thần không thèm nhìn cô, bàn tay to lớn nhanh chóng tìm được dưới váy cô, động tác này vừa động vào lại làm Đào Du Du sợ hãi, cô giật bản mình, đang chuẩn bị né tránh, sau đó tức giận định mắng anh, lại thấy cánh tay anh rời khỏi, còn muốn kéo váy lại cho cô, chỉnh lại cho thật tốt.

Tiếp theo, lúc Đào Du Du còn đang suy nghĩ lung tung anh muốn làm gì, anh lại duỗi tay ra kéo cả người cô lại, xoay mặt cô đối mặt với anh.

Đào Du Du giống như con búp bê để mặc anh sắp đặt, lúc mặt cô đối mặt với anh, nhìn vào gương mặt phóng to của anh, cô lập tức cảm thấy khản trương không dứt.

Trái tim nhỏ bé không ngừng đập, gương mặt nhỏ nhắn cũng trở nên đỏ bừng.

Vũ Văn Vĩ Thần chỉnh lại quần áo lúc này đã bị cô làm lung tung lên, làm cho bộ lễ phục trên người cô thật hoàn mỹ. Ngay lúc đầu óc Đào Du Du định chỉ hoạt động, anh dùng một tay ôm cô vào ngực, cánh tay lớn di chuyển ra sau người cô.

Đào Du Du đối với nhiều lần tập kích của anh khiến cho cô cảm thấy không được tự nhiên, còn không kịp nghĩ anh muốn làm trò gì, kết quả đã nghe được giọng nói quen thuộc, khóa kéo phía sau bộ lễ phục của cô đã được kéo lên.

Sau khi mặc xong bộ lễ phục, Đào Du Du cảm thấy cả người đều yên tâm, bàn tay ôm cô của Vũ Văn Vĩ Thần rốt cuộc cũng buông ra.

Rất hài lòng nhìn kiệt tác của mình, khoe miệng anh nhếch lên nụ cười thần tiên.

Đào Du Du ngây ngốc đứng trước mặt anh, trong lòng cô đều rất rối loạn không cách nào bình tĩnh lại được.

"Còn đứng ở đây làm gì? Không phải muốn xuống dưới làm việc sao?" Trái lại nhìn Đào Du Du đang đứng bất động, Vũ Văn Vĩ Thần bắt đầu hỏi thúc.

"Hả? A, vậy đi, tôi đi trước đây.... .." Rốt cuộc Đào Du Du cũng hồi phục lại tinh thần, cô mang về mặt quần bách nhanh chóng xoay người, đi ra cửa.

"Đêm qua cũng không thấy em khản trương như vậy." Ngay lúc cô sắp đi đến cửa, giọng nói miễn cưỡng của Vũ Văn Vĩ Thần vang lên sau lưng cô lần nữa, Đào Du Du sợ tới mức cả người lão đảo sắp ngã, suýt chút đã bị làn váy dài này làm cho trượt chân.... ..

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Quà tặng sinh nhật

Vốn dĩ anh ta biết rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, vốn dĩ anh ta biết rõ, trời ơi anh ta cũng biết.... ..

Lúc này Đào Du Du cảm thấy từ đầu đến chân, cả người đều nóng bừng, không có mặt mũi xuất hiện trước mặt anh, lập tức che mặt chạy đi.....

Vũ Văn Vĩ Thần thấy bộ dạng chạy trốn của cô, sau khi thấy cô đóng cửa phòng nhìn không được phát ra tiếng cười to.

... ..

Chạy xuống lầu, trên chân Đào Du Du không mang giày, đêm qua sau khi ra khỏi nhà hàng cô không có mang giày về.

Lúc này, đối với sự xuất hiện của cô, tất cả mọi người đều sợ hãi ngừng công việc trong tay quay đầu nhìn về phía cô.

"Ha ha.....Này.... ..Này.... ..Tôi thử lễ phục mới.... .." Gượng cười với mọi người tìm một lý do thích hợp để giải thích, nhưng cô đã quên, cô vừa từ trên lầu ba chạy xuống, nếu như thử lễ phục mới..... Làm sao có thể chạy đến lầu ba chứ? Tưởng mọi người ngu ngốc hay là đui mù?

Che mặt chạy về phía phòng ngủ của mình, sau khi đóng cửa phòng lại, cô dựa vào sau ván cửa, liên tục hít sâu vài hơi, tâm tình mới tình từ từ bình phục lại.

Nghĩ lại lời nói kia của Vũ Văn Vĩ Thần, rõ ràng anh biết rất rõ đêm qua giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng, nhưng mà, vì sao anh không chính cho cô chết? Ngược lại còn muốn mặc lễ phục giúp cô? Điều này thật không hợp với tính cách của anh ta.

Phải biết rằng, cái tính cách cao ngạo xấu xa kia không ai bì nổi, làm sao có thể chấp nhận một người phụ nữ phiền phức là mình cường X anh ta chứ? Đây thật sự là vô cùng nhục nhã mà!

Cảm thấy sự việc hơi kỳ lạ, cô bắt đầu không ngừng nghĩ lại chuyện đã xảy ra vào đêm qua.

Thậm chí cô còn tự an ủi bản thân, có lẽ đêm qua bọn họ thật sự không xảy ra chuyện gì, có lẽ chỉ cởi bỏ quần áo ra thôi.

Nhưng mà, càng nghĩ, cô lại càng nhớ rõ, giống như đêm qua cô đã mơ hai giấc mộng xuân, với lại, với lại thật giống như trong có gì đó bên trong cơ thể cô.

Cho nên, tại sao Vũ Văn Vĩ Thần làm cho sự việc như không có xảy ra chuyện gì?

Mặc kệ, dù sao cô cũng không có mặt mũi nhìn người khác.

Đào Du Du nghĩ đến cô đã từng cởi sạch trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, trong lúc nhất thời tận sâu trong lòng không cách nào chấp nhận được, có một loại cảm xúc muốn chết cho rồi.

Ngay lúc đầu óc cô không ngừng suy nghĩ miên man, không có cách nào đối mặt với sự thật, điện thoại nằm lẳng lẳng trên giường chợt vang lên.

Đào Du Du lập tức đến bên giường, lấy điện thoại lên xem, vừa nhìn thấy một tin nhắn trên màn hình, mà người gửi lại là Vũ Văn Vĩ Thần.

Vừa nhìn thấy tên anh, trái tim cô không ngừng đập loạn.

Hai tay hơi run run đề xuống phím mở khóa, kết quả nhìn thấy một câu đơn giản: Sinh nhật vui vẻ, quà tặng đêm qua đã bị em cướp mất rồi, hy vọng lần sau không cần phải như vậy.

Đào Du Du đọc tin này, mặt lập tức đỏ lên, bàn tay bắt giắc xoa bụng mình.

Hoảng sợ vì hành động vô ý thức của mình, Đào Du Du lập tức vỗ vào mặt mình hai cái, sau đó nhanh chóng chạy vào phòng tắm tắm rửa.

Chờ cô tắm xong, đòi trang phục làm việc, lại thật lâu không dám đi ra cửa, cô có cảm giác sau khi bước chân ra khỏi cửa, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô như nhìn thấy quái vật, nhìn thấu tất cả bí mật của cô.

Trong lòng vùng vẫy nửa ngày, cuối cùng cô cũng lấy dũng khí mở cửa bước ra ngoài, sở dĩ cô có dũng khí như thế, nguyên nhân chủ yếu là dù sao cô cũng không thể trốn trong này cả đời được.

Ra khỏi phòng, lúc cô nhìn vào màn hình điện thoại, đúng tám giờ sáng.

Tuy cô hoàn toàn không có chút khẩu vị nào, nhưng cô vẫn giữ vững tinh thần đi vào nhà hàng dành cho nhân viên, bởi vì hôm nay là sinh nhật của cô, vì vậy cô nhất định phải duy trì tâm tình vui vẻ.

Đi đến nhà hàng, nhìn thấy mọi người đang lục đục dùng cơm, tùy tiện ăn một chút gì, cô có cảm giác ánh mắt mọi người nhìn cô rất khác thường, vì né tránh ánh mắt cô cho là "khác thường" này, cô cầm bữa sáng nhanh chóng trốn về phòng làm việc của mình, quyết định giải quyết bữa sáng của cô ở đó.

Trở lại văn phòng, vừa ngồi xuống chuẩn bị dùng bữa sáng, liền nghe được có người gõ cửa.

"Mời vào." Tuy không biết sáng sớm ai đã đến quấy rầy cô, nhưng cô vẫn mở miệng nói về phía cửa.

Cửa phòng làm việc được nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy bộ trưởng Ngô với vẻ mặt tươi cười đứng trước cửa phòng.

"Quản gia Đào, có phải đã quá rầy cô dùng bữa sáng không?" Hai tay để sau lưng, cô cười hi hi tao nhã cất bước đi đến trước mặt Đào Du Du.

"Không có, làm sao vậy? Tim tôi sớm như vậy có chuyện gì không?" Đào Du Du khoát tay, hoàn toàn không cho là đúng nói.

"Cái này..... Khụ..... Biết hôm nay là sinh nhật của cô, này nhé, đây là chút tâm ý của tất cả đồng sự trong bộ ẩm thực chúng tôi, hi vọng cô sẽ thích." Bộ trưởng Ngô nói xong, lấy vật sau lưng ra, đặt một hộp quà tinh xảo trước mặt cô.

Đào Du Du bị hộp quà xa xỉ này làm cho hấp dẫn, trong lúc nhất thời tràn đầy tò mò hỏi: "Làm sao các người biết hôm nay là sinh nhật của tôi? Trời ạ, còn mua quà tặng sang trọng như vậy, thật sự rất cảm ơn các người."

"Sinh nhật của cô là chúng tôi từ miệng Tiểu Bò Đào mà biết được, con bé còn mời mọi người đi dự sinh nhật cô. Mở ra nhìn xem, xem cô có thích không." Bộ trưởng Ngô nói, sau đó ý bảo cô mở hộp quà ra.

Không cần phải nói món quà bộ trưởng Ngô tặng, vì vậy ở trước mặt cô ta, cô thoáng một cái đã mở được hộp quà, bên trong xuất hiện một cái hộp nhỏ bằng gỗ, mở hộp ra bên trên chính là thắc dây màu hồng, chỉ thấy một chiếc đồng hồ hàng hiệu xa xỉ nằm lẳng lẳng bên trong.

"Ồi, màu bạc, thời gian trên mặt đồng hồ đều có khảm kim cương nữa chứ....." Đào Du Du tràn đầy vui vẻ cầm chiếc đồng hồ hưng phấn hét lên.

"Xem ra quản gia Đào rất thích, vậy tôi không quá rầy quản gia Đào nữa, lần nữa chúc cô sinh nhật vui vẻ." Bộ trưởng Ngô và Đào Du Du nói chuyện chính xong, cô liền xin từ biệt.

"Rất thích đó, chưa từng có quà tặng đẹp như vậy, thay tôi gửi lời cảm ơn đến tất cả các đồng nghiệp trong bộ ẩm thực nha." Đào Du Du nói xong, liền gật đầu nói cảm ơn với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183

Nhận được quà tặng, Đào Du Du cười không khép miệng, lại nghe có tiếng gõ cửa.

Mấy bộ trưởng khác cũng đều mang quà tặng đến chúc mừng sinh nhật cô, mà làm cô sợ hãi nhất chính là, trưởng ban an toàn phụ trách công việc an toàn ngày thường trong phủ Tổng Thống cũng đích thân đến tặng quà.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Đào Du Du cảm thấy được nhiều người yêu thương vừa mừng vừa lo, bao nhiêu năm rồi cô không nhận được nhiều quà tặng sinh nhật như vậy? Cô cảm động đến nước mắt sắp trào ra.

Sau khi mọi người tặng quà xong, một ngày làm việc chính thức bắt đầu.

Bởi vì chuyện tới qua, Đào Du Du cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đối mặt với Vũ Văn Vi Thần, vì vậy sống chết cũng không chịu lên lầu gọi anh rồi giường.

Có lẽ từ sau khi tỉnh lại nên Vũ Văn Vi Thần không ngủ lại được, tuy Đào Du Du không lên lầu gọi anh, nhưng anh cũng rất thoải mái nhàn nhã đi xuống lầu.

Cho đến buổi trưa, Đào Du Du đều trốn trong phòng làm việc của mình chỉ huy mọi người làm việc, cô không dám ra ngoài, cô sợ ra ngoài sẽ đụng phải Vũ Văn Vi Thần.

Thật vất vả lắm cô mới nhận được tin, sau khi Vũ Văn Vi Thần dùng cơm xong đã lên văn phòng Tổng Thống trên lầu hai, lúc này cô mới dám thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi phòng làm việc, đi ra ngoài.

Hôm nay công việc của phủ Tổng Thống tương đối nhiều, chính khách lui tới không ít, sau khi bọn họ gặp Vũ Văn Vi Thần, cũng làm một việc khiến Đào Du Du cảm thấy rất kỳ quái.

Có lẽ mọi người đều biết Ngô Định Thiện tổ chức tiệc sinh nhật cho Đào Du Du, vì vậy mọi người và Vũ Văn Vi Thần chuẩn bị kết thúc cuộc họp, sau khi xử lý xong việc nước, đều sẽ đi đến chúc Đào Du Du sinh nhật vui vẻ.

Đào Du Du biết rõ nguyên nhân này, trừ bỏ giữ mặt mũi cho dương của cô là Ngô Định Thiện ra, quan trọng là lo sợ Vũ Văn Vi Thần. Dù sao trong lần yến tiệc trước đó ở phủ Tổng Thống, Vũ Văn Vi Thần đã nói rõ với mọi người về quan hệ giữa bọn họ rồi.

... ..

Mãi đến lúc xế chiều, Đào Du Du mới ứng phó hết tất cả "quan lớn" đến phủ Tổng Thống, cô bắt đầu thăm cảm thán, thì ra mỗi ngày của Vũ Văn Vĩ Thần đều mệt mỏi như vậy, phải gặp nhiều người, còn phải xử lý nhiều việc lớn.

Thật vất vả lắm Vũ Văn Vĩ Thần mới xử lý hết công việc trong tay, cả ngày cũng không thấy Đào Du Du đâu, anh cảm thấy hơi kỳ quá.

Sau khi xuống lầu, hỏi nhân viên mới biết được người phụ nữ này đã trốn việc rồi, ngay cả lời chào hỏi cô cũng không nói với anh một tiếng.

Trong lòng hơi tức giận chuẩn bị gọi điện thoại khiển trách cô, kết quả vừa bấm điện thoại gọi đi, trước sau vẫn không ai nhận.

Vì sao không có người nhận chứ?

Không phải Đào Du Du to gan không dám nhận điện thoại của anh, mà cô sợ đến lúc đó Vũ Văn Vĩ Thần sẽ đến quấy rầy cô, cả ngày đều không mang điện thoại theo.

Một chiều này dùng rất tốt, cô đi hoàn toàn không lo lắng.

Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần bị chọc tức, lúc bộ trưởng Ngô đi vào thông báo với anh bữa tối đã chuẩn bị xong, anh rất khó chịu nói một câu: "Tôi không đói.... .."

Bộ trưởng Ngô mình bộ dạng anh giận dữ như đứa bé, lập tức cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn nhin xuống, chỉ trốn qua một bên không dám chọc vị đại gia này.

Tiêu Nhã Hình vừa vào biệt thự nhà họ Ngô lập tức chạy lên phòng tìm Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền để đi chơi, Đào Du Du thì bị Đào Tú Quyên dẫn lên lầu thay lễ phục, trang điểm.

... ..

Mà ở một nơi khác, một khách mời sắp tham gia yến tiệc quý phu, Lý Trường Dũng nhìn một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo màu đen trông rất thoải mái, trầm giọng hỏi: "Tất cả đều chuẩn bị xong chưa?"

"Xin tổng giám đốc yên tâm, biệt thự nhà họ Ngô không thể so với phủ Tổng Thống, tôi đã sớm sắp xếp người trà trộn vào làm bồi bàn, lúc này chỉ cần Tổng Thống xuất hiện, anh ta tuyệt đối sẽ trốn không thoát." Người đàn ông đội mũ lưỡi trai vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

"Rất tốt, hãy nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta chỉ là Tổng Thống, mà Đào Du Du chỉ là mục tiêu chúng ta dụ Tổng Thống ra, vì để không cho người khác nghi ngờ, không cần ra tay với những người khác, chỉ cần giải quyết Tổng Thống là được rồi. Nhưng nếu tình huống khẩn cấp, cũng không cần bận tâm nhiều như vậy, tất cả những người khác tình nguyện đổ đạn cho Tổng Thống chỉ có con đường chết, hiểu chưa?" Lý Trường Dũng nói xong, trên mặt xuất hiện nụ cười lạnh.

"Dạ, thuộc hạ đã rõ, thời gian cũng không còn sớm, thuộc hạ xin rút lui, ngay lập tức làm công việc chuẩn bị cuối cùng." Người đàn ông đội mũ lưỡi trai trình trọng gật đầu, sau khi được Lý Trường Dũng cho phép, xoay người rời khỏi thư phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lý Trường Dũng, ông ta thở dài một hơi, làm một nhân vật nổi tiếng trung thực của Đảng Dân Quyền được nhiều người ủng hộ, ông ta làm những việc này, đã không phụ lòng chủ tử của ông ta, việc này vẫn chưa đủ, vẫn còn chưa đủ, bởi vì mục tiêu cuối cùng của ông là leo lên đỉnh cao nhất.

Cũng vì cẩn thận từng bước nên khác với những người trong giới chính khách, ông thuộc về người thích lợi dụng, theo ông, thay vì đứng sau lưng Vũ Văn Vĩ Thần, như Thác Ngọc thị vì ông ta mà yên lặng làm việc, không bằng chọn con đường tương lai ông ta có thể khống chế người khác để ngồi lên vị trí Tổng Thống này.

Ông ta lo lắng việc này rất sâu xa, hiển nhiên không phải vì bản thân ông, mà là vì con cháu đời sau này.

... ..

Tất cả công việc chuẩn bị yến tiệc trong biệt thự nhà họ Ngô đang được tiến hành, đến bảy giờ rưỡi tối, đã bắt đầu có khách mời đến cửa.

Vốn Đào Tú Quyên chuẩn bị bữa yến tiệc này vì Đào Du Du, chỉ định mời một số bạn bè thân thuộc tham gia, nhưng sau đó Ngô Định Thiện lo lắng rất cuộc Vũ Văn Vĩ Thần công nhận với chính phủ rằng Đào Du Du là bạn gái anh ta, vì trong suy nghĩ của mọi người Đào Du Du là Đệ Nhất Phu Nhân, ông vẫn lựa chọn mời tất cả những nhân vật có uy tín danh dự, như vậy cũng làm cho Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy nhà mẹ ruột của Đào Du Du cũng thuộc về danh môn, hoàn toàn xứng đôi với anh.

Ngô Định Thiện lo lắng hoàn toàn là vì Đào Du Du, nhưng đau đầu nhất chính là cô lại không nghĩ đến, một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ sẽ không kinh động nhiều người đến tham gia như vậy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đau đầu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184

Khách mời ngày càng nhiều, làm cho nữ chính của tiệc rượu này là Đào Du Du cảm thấy áp lực.

Cô đã đoán được đêm nay nhất định sẽ có rất nhiều người, nhưng mà số người đến đây vẫn nằm ngoài dự đoán của cô.

Xem ra, việc Tổng Thống công khai thân phận bạn gái này thật sự đã làm nhiều người tức giận.

Trong phòng, cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống vườn hoa thấy những chính khách giàu có tay cầm ly rượu trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tìm đập cũng tăng lên.

Sớm biết sự việc sẽ như vậy, cô nên trốn trong phủ Tổng Thống không tham gia tiệc rượu này.

Hôm nay người phụ trách trang điểm cho Đào Du Du là cô em họ Ngô Á Thiện cảm thấy Đào Du Du khá trương, cô ta đi đến sau lưng cô cười nói: "Chị họ, xem ra tất cả mọi người đều chờ mong Đệ Nhất Phu Nhân tương lai này xuất hiện đó."

Đào Du Du nghe vậy lập tức nhú mày, quay đầu nhìn về phía Ngô Á Thiện nói: "Con bé này, bây giờ đã học được cách trêu ghẹo người khác rồi phải không?"

"Chị họ, em cảm thấy hôm nay chị cực kỳ xinh đẹp, tin em đi, nếu Tổng Thống đến, nhất định sẽ há hốc mồm." Ngô Á Thiện cười tí mắt nhìn Đào Du Du, an ủi cô nói.

Đêm nay Đào Du Du mặc bộ lễ phục dài màu xanh ngọc lộ vai trễ ngực, mái tóc dài được cột cao sau gáy, nhìn qua cả người đều phong tình vạn chủng rất thú vị.

"Anh ta không đến đâu!" Đào Du Du nghe Ngô Á Thiện nhắc đến Vũ Văn Vĩ Thần, nhìn không được méo miệng nói.

"Anh ta? Chị nói Tổng Thống sao? Sao có thể không đến, anh ấy đã đồng ý với Tiểu Bò Đào, nói nhất định sẽ đến mà." Ngô Á Thiện nói xong, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, chợt vui vẻ nói: "Là Thác Ngọc Mộ Dã.... .."

"Hả?" Đào Du Du vừa nghe đến tên, lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sổ, quả nhiên, lúc này bên ngoài cổng lớn, Thác Ngọc Mộ Dã vừa bước xuống xe, đêm nay anh ta mặc bộ âu phục màu đen cổ kín, nhìn qua giống như một thân sĩ thời Châu Âu Trung Cổ, rất chói mắt.

"Chúng ta đi xuống đi, hầu như khách mời đều đã đến rồi." Đào Du Du thấy Thác Ngọc Mộ Dã đến nên tâm tình đột nhiên hơi kích động, cô ôm lần váy chạy ra cửa.

Ngô Á Thiện thấy thế, vội vàng chạy theo.

Sau khi hai người xuống lầu, chỉ thấy Ngô Định Thiện cầm lấy micro hoan nghênh khách mời, sau đó lịch sự nói lời mở đầu, theo tiếng mời của ông, Đào Du Du vừa mới xuống lầu đã bị đẩy lên sân khấu.

Kết quả Ngô Định Thiện đi micro trong tay cho cô, cô hít sâu một hơi, sau đó nói: "Rất cảm ơn mọi người đã đến tham gia tiệc sinh nhật của tôi, hy vọng đêm nay có thể khiến cho mọi người vui vẻ, cảm ơn mọi người."

Nói hai câu ngắn gọn xong, cô hơi cúi người về phía mọi người, sau đó tránh qua một bên.

Tiếp theo chính là việc truyền thống, khiêu vũ.

Vốn Ngô Định Thiện chuẩn bị điệu nhảy đầu tiên này để Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du nhảy chung với nhau, nhưng không nghĩ tới bây giờ vị đại lão gia Vũ Văn Vĩ Thần còn chưa đến, vì vậy đành phải để một khách nam đến mời Đào Du Du.

Đào Du Du đứng một bên im lặng mỉm cười nhìn tất cả mọi người, thật ra ai nhảy điệu đầu tiên này cũng không sao cả, cô nghĩ mình làm việc này cho xong, để tiệc rượu đêm nay kết thúc một cách tốt đẹp.

Rất nhanh, có vài chàng trai trẻ tuổi lịch sự vươn tay về phía Đào Du Du, Đào Du Du nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã đứng giữa nhóm người đang mời cô. Vì vậy cô không chút suy nghĩ liền đồng ý lời mời của anh ta.

Âm nhạc lập tức vang lên, Thác Ngọc Mộ Dã ôm eo mảnh khảnh của Đào Du Du bắt đầu di chuyển bước chân, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, nhẹ nhàng nhảy múa.

"Xem ra Tổng Thống không đến, em thật sự không có thất vọng." Sau khi hai người nhảy vài bước, Thác Ngọc Mộ Dã nói nhỏ bên tai cô.

"Anh ta.... ..Anh ta bận nhiều việc, vì vậy không đến là chuyện bình thường...." Đào Du Du cười có chút xấu hổ, cô biết rõ trong mắt mọi người, cô đã

là người của Vũ Văn Vĩ Thần.

"Nhưng, nếu bạn không thể tham gia tiệc sinh nhật của bạn gái mình, như người phụ nữ của mình ôm người đàn ông khác nhảy điệu đầu tiên, đổi lại là tôi, nhất định sẽ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, em nói phải không?" Không biết có phải Thác Ngọc Mộ Dã muốn trêu ghẹo Đào Du Du không, anh ta vẫn lấy câu chuyện này ném cho Đào Du Du không muốn bỏ qua.

Trong lúc nhất thời Đào Du Du không biết nên nói cái gì, không phải cô không biết quan hệ giữa Thác Ngọc Mộ Dã và Vũ Văn Vĩ Thần, tất nhiên là không dám phạm vào ý tứ của Vũ Văn Vĩ Thần, giải thích rõ ràng quan hệ của bọn họ, vì vậy đối với sự "hiểu lầm" này của Thác Ngọc Mộ Dã, cô chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Nhưng vào lúc này, một người khác đến hấp dẫn ánh mắt của Đào Dục Huyền đang ngồi trong đám người.

Người này không ai khác, chính là bạn thân của con trai của Đào Du Du.

Mà nói chính xác hơn, lần này không phải một người xuất hiện, mà là hai người, tuy rằng khả năng hấp dẫn mọi người chỉ có một người.

Giờ phút này vẻ mặt Mạc Lâm nhìn qua rất vui vẻ, hoàn toàn không có một tia u buồn nào, dường như cả người đều thay đổi. Cô lặng lẽ nắm tay Lý Trường Dũng từ cửa chính đi vào trong đám người, lập tức có người đến chào hỏi bọn họ.

Trên mặt Lý Trường Dũng cũng nở nụ cười với người đến chào hỏi, mà ánh mắt Mạc Lâm hết nhìn trái lại nhìn phải, dường như đang tìm người nào đó.

Nhưng vào lúc này, một người hầu bàn bưng đồ uống đi qua cạnh bọn họ, lại không cẩn thận làm đổ nước uống lên lễ phục của Mạc Lâm.

"Thật xin lỗi, vị tiểu thư này, xin tha lỗi cho sự hấp tấp của tôi." Phục vụ liên tục cúi người xin lỗi, hy vọng Mạc Lâm có thể tha thứ cho mình.

Mà Mạc Lâm cũng không phát cáu, đêm nay cô mặc bộ lễ phục màu trắng, vì vậy một chút rượu vang này sẽ nổi lên, nhưng cô vẫn không nổi giận với người hầu bàn, chỉ mỉm cười an ủi anh ta: "Không sao, xin cho tôi biết nhà vệ sinh ở đâu, tôi đi xử lý một chút."

Người hầu bàn nghe vậy, lập tức chỉ vào bên trong biệt thự: "Sau khi vào đại sảnh thì quẹo trái đi thẳng chính là nhà vệ sinh."

"Được rồi, cảm ơn." Mạc Lâm gật nhẹ đầu với anh ta, sau đó xoay người nói với Lý Trường Dũng: "Tôi đến nhà vệ sinh xử lý việc này một chút, lập tức sẽ quay lại."

Lý Trường Dũng nghe vậy, gật nhẹ đầu, ý bảo cô có thể rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185

Mạc Lâm từ trong đám người đi ra, theo sự chỉ dẫn của người bồi bàn tìm kiếm nhà vệ sinh, cô tin rằng, Đào Dục Huyền đang ở gần đây, cô ta biết rõ cậu nhất định sẽ xuất hiện.

Thật sự, sau khi cô ta vào biệt thự không lâu, vừa đến cửa nhà vệ sinh, chợt nghe một giọng nói non nớt vang lên sau lưng: "Chị Mạc Lâm.... .."

Nghe giọng nói này, trong chớp mắt trên mặt cô ta lộ ra tia vui vẻ, lập tức xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Đào Dục Huyền mặc bộ âu phục nhỏ, vẻ mặt bình tĩnh đứng trước mặt cô.

"Dục Huyền." Mạc Lâm nhìn thấy cậu rất vui, một bước ngồi xổm trước mặt cậu, ôm cậu vào lòng.

"Đi, trước tiên đi tìm một chỗ không người rồi nói chuyện." Đào Dục Huyền chưa nói chuyện với Mạc Lâm, sau khi rời khỏi ngực Mạc Lâm, cậu liền nắm tay cô đi lên lầu về phía phòng mình.

Vào phòng, trước tiên cậu mở đèn nhỏ trên bàn sách lên, sau đó để Mạc Lâm ngồi trên giường mình, còn cậu thì đứng trước mặt cô.

"Chị muốn kết hôn sao?" Lúc này tầm mắt vô tình rơi vào ngón áp út trên bàn tay trái của cô, viên kim cương chói mắt khiến người khác không thể bỏ qua.

"Không.....Cái này.....Chỉ là làm ông ta nói lòng cảnh giác với chị thôi, chị giả vờ đáp ứng lời cầu hôn của ông ta, hôm nay mới có thể cùng ông ta đến đây..... .." Mạc Lâm lắc đầu, trên mặt thoáng hiện lên tia ưu thương.

"Thì ra là thế, chị làm rất đúng, chị yên tâm, kể từ bây giờ, chị không cần phải ở bên cạnh ông ta nữa." Đào Dục Huyền nhìn vẻ mặt của Mạc Lâm, trong lòng mơ hồ lướt qua một tia đau lòng, cậu nhón chân lên vuốt ve gương mặt cô. sau đó an ủi.

Mạc Lâm nghe lời cậu nói, trong lòng hiện lên tia kinh ngạc, một lúc lâu sau, cô lập tức nắm tay cậu bé nói: "Em biết Doãn Trạch đang ở đâu phải không? Hôm đó là anh ấy để em xuất hiện bên ngoài căn phòng phải không? Nói cho chị biết anh ấy đang ở đâu, chị muốn đi tìm anh ấy."

Đào Dục Huyền nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn vốn đang ngẩng lên lại lập tức rũ xuống, im lặng vài giây, cậu bé mới mở miệng nói: "Em biết anh ấy, nhưng bây giờ ko thể nói cho chị biết anh ấy đang ở đâu....."

"Vì sao?" Mạc Lâm hơi khó hiểu nhìn Đào Dục Huyền, chân mày nhíu chặt lại.

"Không thể nói nguyên nhân được, bây giờ bọn em còn có một việc quan trọng phải làm, việc này rất quan trọng, chỉ có chị mới có thể làm được." Đào Dục Huyền nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cậu bé ngẩng đầu lên nhìn Mạc Lâm, ánh mắt

sáng quắc.

"Là việc gì?" Mạc Lâm bị hấp dẫn bởi lời nói của cậu bé, sau đó mở miệng hỏi.

"Là thế này...." Đào Dục Huyền nói xong, nhón chân lên, kề miệng vào sát lỗ tai của Mạc Lâm, bắt đầu nói ra kế hoạch của mình.

Sau khi nói xong, chỉ nghe Mạc Lâm sợ hãi hét lên một tiếng, đưa tay che kín miệng của mình, hai mắt mở thật to, một bộ dáng không thể tưởng tượng được.

"Việc này có thật không?" Cô nhìn Đào Dục Huyền, không thể tin hỏi.

"Không tin chị cứ chờ xem, hiện tại vận mệnh của Thương quốc đang nằm trong tay chị, em tin rằng chuyện này chỉ có chị làm mới có hiệu quả." Đào Dục Huyền nhìn cô rồi gật đầu một cái thật mạnh, cậu bé hiểu được tâm tình của cô vào giờ phút này, nhưng lại không có cách nào giải thích hết được.

"Được, chị sẽ làm thật tốt." Gật đầu với Đào Dục Huyền, Mạc Lâm nhanh chóng đứng lên, xoay người đi ra cửa.

Đào Dục Huyền đến bên cửa sổ nhìn xuống toàn cảnh của bữa tiệc, trong lòng lại trầm tính toán.

Sau khi Mạc Lâm xuống lầu, đi vào trong đám người, vừa đứng lúc kết thúc một bản nhạc. Lại một bản nhạc khác vang lên, cô đi xuyên qua đám người, rốt cuộc tìm được mục tiêu của mình.

Đào Du Du vừa nhảy liên tục bốn điệu nhảy nên cảm thấy hơi mệt, cô đi về phía bên kia tìm chỗ ngồi, khi Dương Vi Tiểu chạy đến nơi thì đã trễ, cô ta ngồi tán gẫu với Lý Trường Dũng và Lý Mỹ Ngón.

Mục tiêu mà Mạc Lâm muốn tìm không phải là người khác, chính là Thác Ngọc Mộ Dã đẹp trai được nhiều người mong muốn đến gần.

Giống như tất cả cô gái khác muốn quyến rũ để trở thành người phụ nữ của anh ta, Mạc Lâm nở nụ cười tươi đến trước mặt anh ta, trên tay cô không cầm ly rượu, vì vậy anh ta nhìn thấy, cô đến không phải để uống rượu với mình.

"Thác Ngọc tiên sinh, ngài có thể mời tôi nhảy một bản không?" cúi người mỉm cười nói với anh ta, Mạc Lâm đã thành một thực nữ.

Thác Ngọc Mộ Dã đã điều tra về Lý Trường Dũng lâu rồi, hiển nhiên rất rõ thân phận của cô gái trước mắt này, nhưng, anh ta có chút không hiểu vì sao cô ấy lại muốn khiêu vũ với mình.

Đây thuộc loại cá lớn đưa tới cửa, cho dù thế nào, nhảy cùng cô ấy một điệu thì anh ta cũng không bị tổn thất nào, cũng có thể từ miệng cô biết được một ít, vì vậy, làm ăn không lỗ vốn như vậy, là người lãnh đạo tập đoàn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Vui vẻ gật đầu nhận lời cô, hai người bước chân vào sàn nhảy.

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, Mạc Lâm không hàn huyên cùng anh, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề chính: "Nghe nói đêm nay Tổng Thống sẽ đến tham dự yến tiệc, xin anh lập tức thông báo với ngài ấy, để ngài ấy đừng đến đây, lúc này rất nguy hiểm, Lý Trường Dũng đã sắp xếp người ở đây để ám sát ngài ấy."

"Tạo sao Mạc tiểu thư lại nói việc quan trọng này với tôi? Nghe nói cô và tổng giám đốc Lý sớm cử hành hôn lễ." Tuy biết Mạc Lâm nói chuyện này rất quan trọng, nhưng Thác Ngọc Mộ Dã cũng không muốn làm rõ mục đích của cô, vì vậy thử dò xét một chút.

"Tôi sẽ không gả cho ông ta, là ông ta giam lỏng tôi, tôi vì muốn được tự do mới đồng ý lời cầu hôn của ông ta, tôi hận ông ta hơn bất kỳ thứ gì trên thế giới này. Vì vậy, Thác Ngọc tiên sinh, nếu ngài tin tôi, xin hãy lập tức thông báo với Tổng Thống, nếu không tin, vậy xin cứ tự nhiên." Mạc Lâm nói xong buông tay đang khoát trên vai anh ta, xoay người rời đi.

Hai người khiêu vũ cùng một chỗ bị Lý Mỹ Ngón ngồi một bên nhìn thấy, cô ta nhin không được mở miệng châm chọc: "Ả đàn bà này thật là, dù là ai cũng muốn dụ dỗ."

"Mỹ Ngón, vị tiểu thư kia, dường như lần trước là bạn gái của ba cậu, trông rất xinh đẹp đó." Hoàn toàn không hiểu thái độ của Lý Mỹ Ngón đối với Mạc Lâm, Đào Du Du tùy tiện nói.

Chương 186

"Hừ, một con hồ ly tinh, anh Doãn Trạch là do cô ta hại chết, nhưng bây giờ còn không biết xấu hổ muốn kết hôn với ba mình." Lý Mỹ Ngôn tức giận nói.

Đào Du Du không hiểu rõ ân oán giữa bọn họ, vì vậy không dám nói nhiều, đối với đề tài này Dương Vi Tiểu cũng không dám đưa ra bất cứ ý kiến nào.

Không bao lâu sau, Đào Du Du đã nhìn thấy Thác Ngọc Mộ Dã từ trong đám người đi đến một nơi yên tĩnh, trong lòng cô hơi tò mò, vì sao anh ta vừa mới nhảy với Mạc Lâm, bỗng chốc lại rời khỏi đám người đó.

Tính hiếu kỳ trong lòng lại dâng lên, cô xin lỗi hai người bạn không thể tiếp tục trò chuyện được, sau đó đi về phía Thác Ngọc Mộ Dã.

Thác Ngọc Mộ Dã từ trong đám người tìm được một nơi yên tĩnh, sau khi nhìn xung quanh thấy không có ai ở đây, anh mới lấy điện thoại ra bấm dải số quen thuộc.

Điện thoại vừa vang lên hai tiếng đã được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Hồ Ứng, trợ lý bên cạnh của Vũ Văn Vi Thần: "Xin chào ngài Thác Ngọc."

"Xin chào trợ lý Hồ, xin hỏi bây giờ Tổng Thống có ở bên cạnh anh không? Bây giờ các người đang ở đâu?" Thác Ngọc Mộ Dã nhanh chóng hỏi.

"Phải, Tổng Thống đang ở bên cạnh tôi, hiện tại hai chúng tôi đang trên đường đến biệt thự nhà họ Ngô, xin hỏi có chuyện gì cần tôi chuyển lời cho ngài Tổng Thống không?" Hồ Ứng ở đầu dây bên kia điện thoại trả lời.

"Lập tức bảo lái xe quay đầu trở về phủ Tổng Thống, Lý Trường Dũng đã an bài sát thủ chuẩn bị ám sát ngài Tổng Thống, các người ngàn vạn lần đừng đến đây." Thác Ngọc Mộ Dã vừa nghe họ đang trên đường đến, vì vậy lập tức nói.

"Cái gì? Vâng, tôi hiểu rồi." Hồ Ứng nghe vậy, nhúu chặt chân mày, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, quay đầu nhìn Vũ Văn Vi Thần đang bình tĩnh ngồi ở ghế sau.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Vũ Văn Vi Thần nghe giọng nói vô cùng ngạc nhiên của Hồ Ứng, nghiêng đầu hỏi anh ta.

"Là Thác Ngọc Mộ Dã gọi điện đến, nói Lý Trường Dũng đã an bài sát thủ ở biệt thự nhà họ Ngô, đang chờ đợi muốn ám sát ngài, vì vậy để cho chúng ta ngàn vạn lần đừng đến đó." Hồ Ứng khẩn trương trả lời, sau đó nói với lái xe: "Quay đầu về phủ."

"Đợi một chút....." Vũ Văn Vi Thần mở miệng ngăn cản anh ta.

"Tổng Thống....." Hồ Ứng thấy anh ngăn cản quay đầu xe, có chút không hiểu nhìn anh.

"Đến biệt thự nhà họ Ngô." Quả quyết hạ lệnh, Vũ Văn Vi Thần không chút do dự.

Hồ Ứng hiểu rõ trên núi có hổ, anh ra quyết định làm Hồ Ứng suýt chút đã cắn đứt lưỡi của mình. Trời ơi đây là tình hình gì? Không phải Tổng Thống muốn tìm cái chết đó chứ?

Nhưng muốn chết thì thế nào? Ngài ấy là ông chủ, tất cả đều do ngài ấy định đoạt.

Không có cách nào, không ngăn cản được nên Hồ Hứng đành phải thông báo cho từng nhóm bảo vệ an toàn Vũ Văn Vi Thần, ra lệnh cho bọn họ, sau khi đến biệt thự nhà họ Ngô nhất định phải bảo vệ chặt chẽ xung quanh Tổng Thống, hơn nữa còn phải phụ trách điều tra người nào cảm thấy khả nghi.

Thật ra Vũ Văn Vi Thần kiên trì đưa ra quyết định này của mình, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là người phụ nữ và con của anh đều đang ở trong hang sói, sao anh không thể không xuất hiện?

Nếu giữa bọn họ có bất kỳ người nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cả đời này cũng đừng nghĩ anh sẽ bỏ qua.

Nhưng tâm tư của anh, người khác lại không hiểu, vì vậy, đang lúc Hồ Ứng ngạc nhiên mở to hai mắt, anh lựa chọn tiếp tục đi.

Mà Thác Ngọc Mộ Dã vừa cúp điện thoại chuẩn bị xoay người rời đi, lại nhìn thấy Đào Du Du đang đứng sau lưng anh, nhìn anh với vẻ mặt ngạc nhiên.

"Lời anh vừa nói.....Là thật sao?" Giọng nói vì lo sợ mà khẽ run, Đào Du Du cảm giác lòng cô như chìm xuống đáy biển.

"Du Du, thật ra.....Sự việc không nghiêm trọng như em nghĩ, em.....Đừng sợ....." Nghe giọng nói đang run rẩy của cô, Thác Ngọc Mộ Dã không

biết làm thế nào để an ủi cô cho tốt, cuối cùng chỉ có thể làm cho cô không cần phải sợ.

"Không được....Tôi phải nhanh chóng thông báo cho cô và dương biết, để họ đưa bọn nhỏ rời đi trước....." Đào Du Du sợ tới mức vội vàng xoay người chuẩn bị rời đi, nói sự việc này cho Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện nghe.

Nhưng Thác Ngọc Mộ Dã cũng tiến lên một bước, một tay kéo Đào Du Du lại, kéo cô đi đến một bên.

Cảm nhận được Đào Du Du sợ hãi mà không ngừng run rẩy, vì trấn an tinh thần cô, anh chỉ có thể dùng một tay ôm cô vào lòng, sau đó nhỏ giọng nói bên tai cô: "Đừng xúc động, hãy nghe tôi nói, Du Du....Bây giờ cái gì em cũng không được làm, hiểu không? Tôi đã thông báo với Tổng Thống rồi, để cho ngài ấy đừng xuất hiện, chắc cũng sẽ không có vấn đề gì. Nhưng một khi em nói việc này với Nghị viên Ngô, rất có thể sẽ xảy ra bạo động, đến lúc đó cục diện hỗn loạn, không dám đảm bảo những người kia sẽ không làm xằng làm bậy, đến lúc đó tôi cũng không có cách nào bảo vệ được tất cả mọi người. Em hiểu không?"

Đào Du Du nghe lời của anh xong, tâm tình dần dần khỏi ổn định lại, nhưng do sợ hãi nên nước mắt cô vẫn chảy, cô rất lo lắng, nếu những sát thủ kia nổi điên, xúc phạm đến con cô hoặc người thân, bạn bè của cô, cô thật không biết phải đối mặt với tất cả như thế nào.

"Được rồi, không có chuyện gì, hãy tin tôi, em đứng bên cạnh tôi là được rồi, tôi sẽ âm thầm phái người bảo vệ bọn nhỏ, nếu Tổng Thống không xuất hiện, có thể bọn họ sẽ lựa chọn bắt em, nên chúng ta phải cẩn thận một chút, nhất định có thể đối phó được. Có lẽ Hồ Ứng đã thông báo cho vệ sĩ ở đây phụ trách vấn đề an toàn, vì vậy em đừng quá lo lắng, chúng ta phải giả vờ cái gì cũng không biết, không để cho bọn họ có bất kỳ cơ hội nào ra tay, sau đó âm thầm bắt bọn họ, rồi giải quyết bọn họ trong lúc không kinh động đến khách mời ở đây, tất cả đã xong." Vỗ vỗ lưng Đào Du Du, Thác Ngọc Mộ Dã cũng cho cô một cảm giác thật an tâm.

Đào Du Du cũng cảm thấy lời của anh ta nói rất có đạo lý, vì vậy một lúc lâu sau, cô đã lau khô nước mắt rồi ngẩng đầu nói với anh ta: "Tôi biết phải làm thế nào rồi, hy vọng anh nhất định phải bảo vệ tốt người nhà của tôi."

"Yên tâm đi, bây giờ chúng ta cùng ra ngoài, nếu rời khỏi tầm mắt của mọi người quá lâu, có thể sẽ làm cho họ nghi ngờ." Thấy cuối cùng mình cũng an ủi được Đào Du Du, Thác Ngọc Mộ Dã thở dài một hơi, rốt cuộc anh đã kiểm soát được sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187

Trong vườn hoa, lúc này tất cả mọi người đều cảm ly rượu tán gẫu với nhau, sau khi Đào Du Du trở lại đám người, đầu tiên là đi đến bên cạnh Dương Vi Tiểu, nhìn bụng cô ấy hơi gồ lên, nói với cô ấy: "Vi Tiểu, hôm nay thật vui khi cậu đến đây tham gia sinh nhật mình, bây giờ không còn sớm, lần sau có thời gian chúng ta tụ họp, cậu về nghỉ ngơi trước đi, nếu không bảo bối trong bụng sẽ kháng nghị đó."

Dương Vi Tiểu thấy cô quan tâm mình như vậy, cười nói: "Không sao, bây giờ vẫn chưa muộn, mình ở lại với cậu chút nữa."

"Không cần đâu, cậu xem ở đây nhiều người như vậy, thật lộn xộn, làm sao mình có nhiều thời gian quan tâm đến cậu, cậu về trước đi, lần sau chúng ta sẽ tụ họp được chứ?" Biết Dương Vi Tiểu muốn trò chuyện với mình lâu hơn, nhưng Đào Du Du biết giờ phút này ở đây nguy hiểm đến cỡ nào, nếu để cho chuyện kia thật sự xảy ra, nhất định cô không có cách nào quan tâm đến cô ấy, mà cơ thể cô ấy hiện tại lại đặc biệt như vậy, thật sự không chịu nổi chuyện xảy ra ngoài ý muốn, trước tiên nên để cô ấy rời đi.

Như thế, Dương Vi Tiểu hơi nghi ngờ ngược mắt nhìn Đào Du Du có ý để cô rời đi, nhưng cũng không cãi lại lời cô, chỉ nói lời tạm biệt với Lý Mỹ Ngôn, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Dương Vi Tiểu đi khỏi, Lý Mỹ Ngôn hơi cảm thấy kỳ quái nhìn Đào Du Du, sau đó hỏi: "Sao cậu lại gấp gấp để Vi Tiểu rời đi vậy?"

"Nói cái gì đó, bây giờ mình đuổi cậu ấy về, không phải mình đang lo lắng cho thân thể cậu ấy sao, cậu đừng đoán mò....." Đào Du Du cũng nhận ra thái độ hơi quá đáng của mình đã làm Lý Mỹ Ngôn nghi ngờ, vì vậy vội vàng giải thích lung tung.

"Thật không?" Lý Mỹ Ngôn cũng không nhìn cô một cái, sau đó nói chuyện vòng vo: "Đúng rồi, sao tổng thống nhà cậu còn chưa xuất hiện? thời gian đặc biệt thế này, ngài ấy thật không nên vắng mặt đó."

Nghe lời Lý Mỹ Ngôn nói.....Đào Du Du cả kinh, sau đó cố gắng bình tĩnh nói: "Dường như đêm nay ngài ấy có việc, có lẽ không đến đây đâu."

"Vậy à, vậy thì thật là tiếc, nhưng mình đặc biệt đến đây nhìn các cậu ân ái ái đó." Lý Mỹ Ngôn nói dứt lời, vẻ mặt tràn đầy thất vọng nhún nhún vai, sau đó xoay người đi về phía bên kia.

Lúc này, một chàng trai đẹp đi về phía bọn họ, chàng trai đẹp đứng trước mặt hai người, sau đó mỉm cười chào hỏi Đào Du Du, rồi xoay người mời Lý Mỹ Ngôn khiêu vũ, cứ như thế, Lý Mỹ Ngôn bị người khác kéo vào sàn nhảy.

Đào Du Du nhìn mọi người trước mắt không cảm thấy chút nguy hiểm nào, trong lòng xuất hiện từng hồi lo lắng.

Thác Ngọc Mộ Dã vẫn luôn đứng sau lưng cô, yên lặng quan sát cô.

Cuộc chiến sinh tử trong bữa tiệc này, là do một mình Lý Trường Dũng vạch ra kế hoạch, nhưng mà ông ta không biết, cùng lắm ông ta chỉ là một phó đạo diễn. Đạo diễn chân chính là bé trai Đào Dục Huyền đã từng chết một lần hiện tại đang trong phòng em gái mình cùng chơi đùa với Tiêu Nhã Hinh.

... ..

Bên dưới, để tôi thay mặt mọi người phân tích cục diện này một chút.

Tổng đạo diễn: Đào Dục Huyền, nam, bốn tuổi rưỡi. Tính cách trầm ổn, bình tĩnh, khi thì ngây thơ (giả vờ), khi thì dày dặn kinh nghiệm (đây là thật). Sở thích không rõ, sở trường chơi piano, biết 15 ngôn ngữ, giỏi dùng mưu kế. Kếp trước là công tử nhà giàu tên Lý Doãn Trạch. Nguyên nhân cái chết ở kiếp trước là do bị hại. Hung thủ nghi ngờ là Lý Trường Dũng (cũng đúng là ông ta, chỉ vì thời gian đã lâu, nên không tìm thấy chứng cứ năm đó. Nếu nói đây là đầu thai chuyển thế, tin rằng chỉ cần đầu óc quan tòa không bị động kinh, tuyệt đối sẽ không tin."

Phó đạo diễn: Lý Trường Dũng, nam, 54 tuổi rưỡi. Tính cách đa nghi, đã tâm trần trẻ, làm chuyện xấu đến cùng, không có chút đạo đức nào, lưu truyền trên danh nghĩa là người xấu. Nếu nhất định phải tìm được một ưu điểm trên người ông ta, đó là sự cống hiến đối với tình yêu (để có được Mạc Lâm không ngại cho nổ chết em trai của mình, trong lúc Mạc Lâm hôn mê vẫn chưa từng buông tha cho cô ấy." Sở thích không rõ. Sở trường đặc biệt là có tiền.

Nam chính: Vũ Văn Vĩ Thần, nam, 24 tuổi. Nghề nghiệp: Tổng Thống.

Nữ chính: Đào Du Du, nữ, 23 tuổi rưỡi. Nghề nghiệp: Quán gia.

Nam phụ: Thác Ngọc Mộ Dã, nam, 24 tuổi. Nghề nghiệp: Người có tiền.

Nữ phụ thứ nhất: Tiểu Bò Đào, nữ, bốn tuổi rưỡi, nghề nghiệp: Không có việc làm.

Nữ phụ thứ hai: Tiêu Nhã Hinh, nữ, mười ba tuổi rưỡi, nghề nghiệp: Thiên kim của Tổng Thống. Thân phận. Bạn bè nước ngoài.

Kế tiếp là một nhóm diễn viên quần chúng cùng tham gia diễn xuất, gọi là bìa đỡ đạn.

Được rồi, đã giới thiệu xong đội hình hùng mạnh này với mọi người rồi, như vậy bên dưới sẽ nói cho mọi người biết suy nghĩ của tổng đạo diễn Đào Dục Huyền này bắt nguồn từ đâu.

Đúng vậy, lúc trước người đầu tiên bảo Đào Tú Quyên tổ chức tiệc sinh nhật cho Đào Du Du chính là cậu bé. Chỉ có điều, lúc đó ở trên bàn cơm, từ trước đến nay, theo thói quen luôn che giấu của mình, cậu như vô ý nói một câu: "Tổ chức một bữa tiệc vui chơi thật tốt, chờ đến sinh nhật của con và Tiểu Bò Đào, cũng phải mở một bữa tiệc thật to, bà cô, người có chịu không?"

Vì vậy, một câu nói đơn giản lại khiến Đào Tú Quyên vô cùng suy nghĩ, cuối cùng phát hiện ra, sinh nhật của hai tên tiểu tử kia còn bốn năm tháng nữa là đến rồi, mà trong nhà bọn họ, sinh nhật gần nhất chỉ có một người, cho nên cứ như vậy mà Đào Du Du rất hân hạnh trở thành nữ chính trong vở kịch này.

Tất nhiên vở kịch này chỉ có nữ chính thôi thì không đủ, bởi vì vở kịch này có một bí mật rất quan trọng không muốn mọi người biết được, bí mật này sau đó được công bố với mọi người, tóm lại chỉ có nam chính, vở kịch vui này mới có thể dựa theo sự suy đoán của cậu.

Rất hiển nhiên tiền sinh Đào Dục Huyền, một là không làm, đã làm thì phải làm một người chủ nhân tốt, trong kế hoạch của cậu, không có gì là không thể vượt ra khỏi sự suy tính của cậu.

Vì vậy sau khi ở đó, một mình cậu bé đến phủ Tổng Thống một chuyến, chính là tán gẫu với nam chính Vũ Văn Vĩ Thần vài câu,

chắc chắn sẽ lấy được câu trả lời thuyết phục từ anh, đúng vậy, anh đồng ý tham gia vào vở diễn này.

Được rồi, nam nữ chính đã vào vị trí rồi, cuộc vui này có thể bắt đầu được rồi.

Ở đây tôi không thể không nói một câu, Đào Dục Huyền, tên tiểu tử cậu đã bán cha mẹ cậu rồi, thật sự là không hiền chút nào.

Nhưng nghĩ đến mỗi hành động của cậu vẫn còn có nghĩa, nên tạm thời không tính sổ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Đã là diễn viên thì mỗi người đều có vị trí và công việc riêng, vậy phần dưới để chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh nhân vật phản diện nhất của vở kịch này.

Sở dĩ có thể mời được ông ta đến đây, không thể không nói tổng đạo diễn Đào Dục Huyền quả thật công phu.

Vì vậy phần dưới sẽ phân tích cho mọi người hiểu rõ bố cục của toàn bộ câu chuyện.

Chuyện là thế này, Đào Dục Huyền biết Mạc Lâm bị giam lỏng trong biệt thự của Lý Trường Dũng, vì cứu cô ấy, cậu bé đã nghĩ ra một kế hoạch thật tuyệt.

Cậu xúi bà cô đáng yêu hiền lành của cậu tổ chức tiệc sinh nhật cho mẹ cậu, tiếp theo để kế hoạch của mình có thể tiến hành một cách thuận lợi, cậu đi khắp nơi trên thế giới để mời diễn viên ko chuyên đắt giá nhất đóng vai nam phụ. Sở dĩ cần phải mời ngài Tổng Thống nổi tiếng kia đảm nhận vai nam chính, nguyên nhân thế nào tin rằng mọi người cũng có thể đoán được.

Đúng vậy, chỉ có Tổng Thống đến đây, nhân vật phản diện Lý Trường Dũng mới có thể xuất hiện.

Mọi người đều biết, ngài Lý Trường Dũng bình thường rất bận rộn, ông ta không có nhiều thời gian để tham gia những bữa tiệc quan trọng hoặc không quan trọng này, sở dĩ Tổng Thống xuất hiện có lẽ đã thu hút sự chú ý của ông ta, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, nguyên nhân này tin rằng tôi không nói mọi người cũng có thể đoán được.

Không sai, ngài Lý Trường Dũng này là một người rất có dũng khí, từ lúc ông ta xuất hiện đến giờ vẫn làm một việc nguyên hiểm là lợi dụng thời cơ thích hợp để trả thù, nếu chuyện này xảy ra ở cổ đại, được gọi là mưu mô làm phản, còn ở hiện đại, được gọi là

đả đảo chính phủ đương nhiệm

Vì vậy bị ảnh hưởng bởi mục tiêu vĩ đại nên tất nhiên là Lý Trường Dũng nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để có thể tiêu diệt ngài Tổng Thống, ông ta nhất định sẽ đến.

Lại nói, Đào Dục Huyền có suy nghĩ rất kín đáo, mục tiêu của cậu bé là phải cứu được tiểu thư Mạc Lâm, nhân tiện, xin lưu ý, ở đây dùng từ nhân tiện, nhân tiện đưa Lý Trường Dũng đến tuổi vàng, vì cha cậu đang dọn sạch một kẻ thù trong giới chính trị giả vờ làm tay sai.

Kinh nghiệm nhân gian, Đào Dục Huyền đã vượt qua sống chết biết rõ Lý Trường Dũng nhất định sẽ thừa dịp này nghĩ cách ám sát Tổng Thống, đây là một bước cờ nguy hiểm, dùng cha của mình là Tổng Thống đến làm mồi để giải quyết Lý Trường Dũng, dường như khoản mua bán này rất thiết thòi, bởi vì Lý Trường Dũng làm thương nhân, chỉ cần Thác Ngọc Mộ Dã cũng có thể giải quyết được, nhưng Đào Dục Huyền không có làm như vậy, cậu muốn đích thân đến giải quyết người đàn ông mà cậu đã hận nhiều năm, cậu không chỉ muốn ông ta thân bại danh liệt, cái cậu muốn chính là mạng sống của ông ta.

Để đảm bảo kế hoạch phải hết sức cẩn thận, cậu nói việc Lý Trường Dũng an bài sát thủ trong bữa tiệc rượu cho Mạc Lâm nghe,

đồng thời để cho Mạc Lâm đi báo cho Thác Ngọc Mộ Dã biết. Chiêu này rất hay. Bởi vì cậu muốn theo lời Thác Ngọc Mộ Dã nói, không nói trước anh ấy ta tuyệt đối sẽ không tin, cho dù anh ta tin, với chỉ số thông minh của Thác Ngọc hồ ly, nhất định sẽ không nhin được hỏi cậu tại sao lại biết rõ việc này, đến lúc đó đi qua đi lại, cho cho dẫn đến phiền toái.

Mà Mạc Lâm thì không giống, cô ấy đứng bên cạnh Lý Trường Dũng, chỉ cần cô ấy nói chuyện này với Thác Ngọc Mộ Dã, tất nhiên Thác Ngọc Mộ Dã sẽ tin, bởi vì cô ấy không có bất kỳ động cơ nào lừa gạt anh ta.

Cứ như vậy, từng bước tính toán, mọi chuyện đều được an bài rất thỏa đáng, lúc này Thác Ngọc Mộ Dã cũng biết kế hoạch của Lý Trường Dũng, nhất định phải làm thế nào để đề phòng cho tốt, chỉ cần không chế được những sát thủ kia, đến lúc đó trở về thăm vấn, cho dù Lý Trường Dũng có bản lĩnh lớn, lúc này đây hẳn là chết không nghi ngờ.

Kế hoạch của Đào Dục Huyền rất hoàn mỹ, rốt cuộc nhiều năm như vậy cũng không uổng công, cậu bé hoàn toàn xứng đáng làm tổng đạo diễn của vở kịch vui này.

Tuy rằng lợi dụng cha mẹ mình làm mồi như thì hơi bất hiếu, không ngoan, nhưng nghĩ đến mục tiêu cuối cùng của cậu bé là vì báo thù, cũng thuận lợi giải cứu Mạc Lâm, lại thuận tiện diệt trừ một cái đinh trong mắt giúp cha của cậu bé, vì vậy cách làm này của cậu bé vẫn đáng được tha thứ.

Được rồi, màn giới thiệu đến đây kết thúc, phần dưới, xin mời mọi người cùng tôi nhìn xem vở kịch này diễn ra như thế nào.

.....

Không bao lâu sau, Mạc Lâm trở lại bên cạnh Lý Trường Dũng, khi ông ta giới thiệu, đám quan to bụng phệ kia vừa biết được, lập tức mời cô ấy vào sàn khiêu vũ.

Lý Trường Dũng nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người trong bữa tiệc, nhìn Ngô Định Thiện đang cười tươi, ông ta hiểu thủ đoạn của nhà những nhà chính trị này, trong lòng thầm cười lạnh, ông ta thầm an ủi mình, không bao lâu nữa, tất cả mọi thứ vinh quang này đều thuộc về ông ta.

Chỉ cần xử lý Tổng Thống, Phó Tổng Thống trở thành đại diện cho Tổng Thống trong lúc lâm nguy, đến lúc đó ông ta dùng tiền của mình mua lại tất cả phiếu bầu của phần lớn nghị viên, như vậy đến lúc đó cả Thương Quốc thuộc về tay ông ta. Phó Tổng đều có cơ hội trở thành tổng thống trong nhiệm kỳ

mới, vì ông ta làm không ít chuyện thất đức, tất nhiên là người có công lớn nhất, đến lúc đó ngòi hường thiên hạ nhất định không thành vấn đề.

Lý Trường Dũng thầm nghĩ trong lòng, dường như ông ta thấy điều tốt đẹp trong tương lai đang vẫy gọi ông ta, nhưng mà ông ta không biết, tất cả chỉ là bắt đầu con ác mộng đối với ông. Trong vở kịch vui này, Đào Dục Huyền mới là thật sự tổng đạo diễn, mà ông Phó đạo diễn này chỉ là một con cò trong tay Đào Dục Huyền

... ..

Trong phòng trên lầu hai của biệt thự, Tiểu Bò Đào và Tiêu Nhã Hình chơi một lúc, muốn đi xuống dưới tìm mẹ, vì vậy cô bé nắm tay Đào Dục Huyền rồi nói: "Anh ha, chúng ta xuống dưới khiêu vũ được không?"

Lúc này vẻ mặt của Đào Dục Huyền rất nghiêm túc, cậu thậm chí tính toán từng bước trong kế hoạch của mình, rất lo lắng trong lúc này lại xuất hiện vấn đề.

Vì vậy, đang lúc Tiểu Bò Đào muốn đi xuống lầu, cậu bé lập tức ngăn cản: "Dưới lầu có nhiều người lớn như thế, có gì tốt mà chơi, ở đây chơi với chị xinh đẹp thì vui hơn."

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nhã Hình nghe Đào Dục Huyền gọi mình là chị xinh đẹp, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, cô bé cười khúc khích nói: "Đúng đó, bên dưới có gì mà chơi, trên lầu chơi tốt hơn, chúng ta chơi trò chơi đi."

"Được, chơi trò chơi, nhưng mà muốn chơi trò gì chứ?" Tiểu Bò Đào nghe chơi trò chơi, lập tức vui vẻ, vỗ tay hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189

"Muốn chơi trốn tìm, sau khi bắt đầu trò chơi, các người tìm chỗ trốn trong phòng này đi, trừ phi tôi tìm được các người, nếu không cho dù thế nào, cho dù là ai đi vào căn phòng này, các người cũng không được đi ra, hiểu chưa? Nếu các người thắng, có thể ra lệnh cho tôi làm bất kỳ việc gì, thế nào?" Cứ như thế một con sói đuôi dài dụ dỗ hai cô bé ngây thơ, trong lòng không chút khiến trách lương tâm.

"Thật vậy không? Tùy ý ra lệnh cho cậu làm việc gì cũng được?" Dường như Tiêu Nhã Hình rất thích thú trò chơi này, vì vậy nhún mày như kẻ xấu nói.

"Phải, nhưng sau khi tôi tuyên bố đầu hàng thì các người mới có thể ra ngoài, còn nữa, chỉ có thể trốn trong căn phòng này, không thể ra ngoài." Rất nghiêm túc gật đầu một cái, Đào Dục Huyền bày tỏ lời nói của cậu đáng giá ngàn vàng.

"Được, vậy cậu đi ra ngoài đi." Tiêu Nhã Hình đảo mắt một vòng, sau khi hiểu rõ quy luật, liền vung tay lên, ý bảo Đào Dục Huyền có thể ra ngoài, trò chơi chính thức bắt đầu.

Ra khỏi phòng, Đào Dục Huyền thở ra một hơi, tiếp theo cậu bé nhìn thấy cáo mầy người vệ sĩ từ dưới lầu đi lên, vừa nhìn thấy cậu bé, lại hỏi: "Bạn nhỏ, em gái và chị họ Tiêu kia đâu?"

Đào Dục Huyền biết rõ Thác Ngọc Mộ Dã đưa người đến, vì vậy chỉ chỉ cửa phòng phía sau nói: "Các cô ấy chơi trò chơi trong phòng rồi, không thích người khác quấy rầy, các chú không nên vào đó, ở cửa ra vào này là được rồi. Con đi xuống lầu tìm mẹ."

"Được, chú đi tìm mẹ cùng con." Máy người áo đen kia nghe vậy, lập tức có hai người đứng ra nói chuyện với Đào Dục Huyền, những người còn lại thì đi về phía cửa phòng.

Đào Dục Huyền biết bọn họ sợ cậu bị bỏ rơi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy rất vui vẻ gật đầu đồng ý.

Xem ra năng lực xử lý công việc của Thác Ngọc Mộ Dã rất cao, nhanh như vậy đã an bài bảo vệ đứng chỗ rồi.

Đi xuống lầu, cậu bé nhìn xung quanh, trong lòng cậu đang thầm đánh cuộc một lần.

Dựa theo suy tính của cậu, Thác Ngọc Mộ Dã cũng biết âm mưu của Lý Trường Dũng, nhất định trước tiên sẽ ngăn cản Vũ Văn Vĩ Thần, một khi Vũ Văn Vĩ Thần tránh được sự ám sát của Lý Trường Dũng, như vậy Lý Trường Dũng có thể sẽ đổi cách khác, bắt cóc Đào Du Du để uy hiếp Vũ Văn Vĩ Thần, nhưng mà 100% chuyện đó sẽ không xảy ra.

Cho nên cậu bé đang đánh cuộc, cậu đánh cuộc Vũ Văn Vĩ Thần nhất định biết rõ trong tình thế nguy hiểm này, vì sự an toàn của Đào Du Du, anh sẽ đến đây.

Trên thực tế cậu đã thành công rồi, bởi vì lúc này xe của Vũ Văn Vĩ Thần cũng sắp đến cổng lớn rồi.

Lý Trường Dũng vẫn nôn nóng chờ Vũ Văn Vĩ Thần xuất hiện, chính là đợi nửa ngày, cũng không nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện, vì vậy ông ta

hơi sốt ruột.

Phải biết rằng đây là cơ hội ngàn năm có một, thật vất vả mới có thể trà trộn vào người của anh, nếu đổi lại là nơi khác hoặc là ở phủ Tổng Thống....Nếu muốn ám sát Vũ Văn Vĩ Thần hoặc bắt cóc Đào Du Du, sợ là không chờ được người của ông ta tiếp cận, đã sớm bị nhóm người của Vũ Văn Vĩ Thần giết chết mà không cần nhờ đến sự giúp đỡ của bộ vệ sĩ.

Sự thật chứng minh, thiếu kiên nhẫn sẽ không làm được việc lớn gì, mà hết lần này đến lần khác, Lý Trường Dũng là một người không có nhiều kiên nhẫn.

Mọi chuyện cần thiết đều xảy ra ở nơi đó.

Đầu tiên, đèn trong hội trường bị tắt, ngay sau đó, một tiếng súng vang lên làm cho tất cả mọi người hồn bay phách tán chạy toát loạn.

Đào Dục Huyền vì có hai vệ sĩ bảo vệ, cộng thêm đáng người nhỏ bé căn bản không có cách nào biến thành mục tiêu được, nhưng Đào Du Du thì thảm hơn.

Tuy cô được Thác Ngọc Mộ Dã che chở, nhưng cô vẫn rất lo lắng cho người nhà của mình, trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, lòng cô mất đi không chế bắt đầu run rẩy.

Tuy Thác Ngọc Mộ Dã đã an bày tất cả, nhưng đột nhiên tiếng súng vang lên công thêm đám người hỗn loạn, rất nhanh anh ta đã rời khỏi Đào Du Du, tất cả mọi người đều chạy ra cửa, không ít người ngã nhào trên mặt đất, bộ dạng trông thật chật vật.

Lúc xe của Vũ Văn Vĩ Thần đến cổng, đột nhiên nghe có tiếng súng, anh lập tức ra lệnh dừng xe, sau đó mở cửa xe nhanh chóng xuống xe rồi chạy về phía hội trường.

Hồ Úng đi cùng xe với anh tất nhiên cũng không dám chậm trễ, lập tức đuổi theo, mà trong chớp mắt khi xe dừng lại tất cả vệ sĩ trong xe cũng nhảy xuống xe, rất nhanh bảo vệ xung quanh Vũ Văn Vĩ Thần.

Thật ra lựa chọn chỗ đậu xe ở đây là cũng có lý do, như vậy bọn họ có thể không xuất hiện rõ ràng như thế, có thể thấy thực chất có rất nhiều nguy hiểm.

... ..

Trong hội trường là một cảnh hỗn loạn, Đào Du Du không kịp nghĩ nhiều, cô chạy thẳng vào trong phòng, muốn đi tìm bọn nhỏ.

Lúc Vũ Văn Vĩ Thần sắp đến biệt thự nhà họ Ngô, chợt dừng bước lại, anh quay đầu hỏi Hồ Úng theo sát phía sau: "Biệt thự nhà họ Ngô có cửa sau không?"

"Có, lúc đầu Thác Ngọc Mộ Dã bảo tôi sắp xếp một tổ bảo vệ tiến vào từ cửa sau." Hồ Úng nhẹ nhàng gật đầu trả lời.

"Đi, chúng ta vào bằng cửa sau." Vũ Văn Vĩ Thần lập tức ra lệnh.

Vì vậy đoàn người nhân lúc bóng đêm che chở, lặng lẽ vòng qua bên ngoài biệt thự nhà họ Ngô, rồi cuộc đi đến cửa sau.

Một vị nhân viên an ninh rất thành thạo kỹ thuật mở khóa cửa phía sau ra, sau đó đoàn người chia làm ba tổ, trong đó hai tổ đi vào vườn hoa giải quyết đám sát thủ, tổ còn lại đặc biệt theo sát Vũ Văn Vĩ Thần để bảo vệ cho anh.

Vũ Văn Vĩ Thần từ cửa sau đi thẳng vào một bên vườn hoa, dưới ánh trăng sáng, cách đó không xa đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chạy trốn ngược hướng với mọi người, mà mục đích của cô rất rõ ràng, chính là trong biệt thự.

Nhưng hấp dẫn ánh mắt anh không phải là bóng dáng quen thuộc này, mà chính là ánh đèn hồng ngoại trên người cô.

Vị trí bị nhắm vào chính là chân cô.

Rất rõ ràng, những người đó không muốn mạng của cô, chỉ là không muốn để cô chạy nữa.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Vũ Văn Vĩ Thần không chút suy nghĩ, dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua tất cả mọi người chạy về phía bóng dáng quen thuộc kia, phía bên kia đang cố gắng nổ súng vào người Đào Du Du, anh phi thân một cái, mạnh mẽ ôm Đào Du Du ngã nhào, kết quả một phát súng kia bắn trúng cánh tay Vũ Văn Vĩ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

Đào Du Du bị ngã nhào còn chưa kịp phản ứng, cô chỉ cảm thấy mình ngã vào người này có mùi hương rất quen thuộc. Chợt quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một gương mặt mà cô vô cùng quen thuộc.

"Tổng Thống....." Đào Du Du có nằm mơ cũng không ngờ tới, người vừa mới cứu cô rõ ràng không có khả năng xuất hiện ở đây.

"Có sao không?" Vũ Văn Vĩ Thần không kịp để ý cảm giác đau nhức truyền đến trên cánh tay mình, anh nhẹ giọng hỏi cô.

"Không có.....Tôi không sao....." Ngây ngô lắc đầu, lúc này Đào Du Du đã bị kinh ngạc nói không nên lời.

Rất nhanh, vệ sĩ đã đến bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần, Hồ Ứng nhìn cánh tay Vũ Văn Vĩ Thần bị thương thì hô một tiếng: "Tổng Thống, ngài trúng đạn rồi."

Đào Du Du nghe lời anh ta nói, lập tức xoay người lại giữ cánh tay người ở phía sau lên xem xét, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra, trong lúc nhất thời nước mắt cô lan tràn.

"Không phải đã nói anh đừng đến rồi sao? Vì sao còn muốn đến đây..... Biết rõ những người kia muốn giết anh, tại sao anh còn muốn đến chứ??" Cô vừa khóc vừa chất vấn anh, tim cô đau đớn theo từng giọt máu trên cánh tay anh chảy xuống.

"Tôi không đến, em phải làm sao?" Vũ Văn Vĩ Thần cố kìm nén đau đớn, khẽ mỉm cười nói với cô.

Ngay lúc Đào Du Du chưa kịp xúc động vì lời nói của anh, đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng nổ sấm, Đào Du Du lập tức nhớ đến bọn trẻ có thể còn ở trong phòng, trong lúc nhất thời chạy như điên về phía căn phòng đó.

Lúc này trong phòng trên lầu hai, sau khi tiếng súng hỗn loạn vang lên, ba người vệ sĩ lúc canh giữ bên ngoài lập tức xông vào phòng của Đào Dục Huyền, nhưng bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy Tiểu Bò Đào và Tiêu Nhã Hinh, lập tức hơi nồn nóng, giữ lại một người canh giữ ở đây, hai người khác nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tìm người.

Chưa đầy hai phút, vài bóng đen đột nhiên nhảy vào phòng, nhìn thấy vệ sĩ kia ở lại bảo vệ, không nói hai lời, lập tức rút súng ra bắn.

Phải nói thù hạ của Thác Ngọc Mộ Dã đều là tình anh, dưới tình huống 1 chọi 3, anh ta lại có thể đánh bại hai người, trong lúc nhất thời viên đạn trong phòng bay loạn, có vài viên đạn xuyên qua cánh cửa tủ mỏng manh, vừa vụn bắn trúng trên người Tiểu Bò Đào đang trốn trong đó, cô bé đau đớn há hốc mồm muốn hét âm lên, lại bị Tiêu Nhã Hinh đang trốn bên cạnh bịt miệng lại.

Tiêu Nhã Hinh là thiên kim đại tiểu thư của Phủ Tổng Thống, từ nhỏ đến lớn được giáo dục một cách tốt đẹp nhất, tuy chưa từng gặp qua tình cảnh nguy hiểm này, nhưng thể nào cô bé cũng biết không ít cảnh bị khủng bố tập kích, vì vậy vào lúc này, hành động nhỏ của cô bé có thể cứu được mạng sống của hai người.

Vệ sĩ bên ngoài kiên trì không bao lâu thì bị giết chết, còn sát thủ phía bên kia cũng không chiếm được tiện nghi gì, trên lưng bị trúng đạn, chạy thoát ra ngoài từ cửa sổ.

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, mà Tiểu Bò Đào lại đau đến không chịu nổi, cô bé nhìn không được hừ hừ ra tiếng.

"Xuyt, Tiểu Bò Đào, bây giờ ở bên ngoài đều là người xấu, chị biết em rất đau nhưng nhất định phải kiên trì, chờ cho anh hai em đến cứu chúng ta, hiểu chưa?" Tiêu Nhã Hinh kéo Tiểu Bò Đào vào ngực mình, một tay kim chặt vết thương trên vai cô bé, không để máu chảy quá nhanh.

"Chị, không phải bây giờ chúng ta đang chơi trò chơi sao?" Tiểu Bò Đào đau đến mức giọng nói đều run run, cô bé cất giọng non nớt nhẹ nhàng hỏi bên tai Tiêu Nhã Hinh, lúc này trên mặt cô bé đều là mồ hôi.

"Phải, chúng ta đang chơi trò chơi, chờ anh hai em đến tìm chúng ta, chúng ta có thể ra ngoài rồi." Trong bóng đêm, giọng nói của Tiêu Nhã Hinh vô cùng kiên định, cô bé biết rõ, giờ phút này bên ngoài đều rất hỗn loạn, nếu lúc này chạy ra ngoài, chắc chắn sẽ không có đường sống.

Tiêu Nhã Hinh nói đúng, bởi vì lần này có lẽ Lý Trường Dĩnh đã hạ quyết tâm, ông ta không chỉ sắp xếp vài tên sát thủ bên ngoài, thậm chí còn mời lính đánh thuê từ bên ngoài đến, đang lúc tiếng súng vang lên, lúc này nhóm người của Vũ Văn Vĩ Thần không ngừng tiến vào biệt thự, còn có một nhóm gồm tám người người lính đánh thuê khác, thực lực của bọn họ thật hùng hãn.

Lúc này bên trong vườn hoa, lính đánh thuê đang chiến đấu ác liệt với nhóm vệ sĩ của Vũ Văn Vĩ Thần, sau khi Đào Du Du nghe tiếng súng truyền đến từ bên trong biệt thự thì nhanh chóng chạy vào.

Dưới sự bảo vệ của nhóm vệ sĩ, nhóm người của Vũ Văn Vĩ Thần đi đến lầu hai, trước tiên Đào Du Du chạy thẳng đến phòng của Tiểu Bò Đào, phát hiện bên trong không có bóng người, tiếp theo chạy vào căn phòng của Đào Dục Huyền, nhìn thấy vài thi thể nằm ngổn ngang trong đó.

Dự cảm chẳng lành xuất hiện trong suy nghĩ của cô, nhìn cả phòng tràn đầy máu tươi, trong chớp mắt cô sục sục, quỳ trong phòng gào khóc.

"Đào Du Du, em làm gì đó? Mau đứng lên đến chỗ khác tìm xem, nói không chừng bọn trẻ đang trốn đến chỗ nào đó để đi chơi thôi!" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Đào Du Du đã suy sụp, lòng của anh cũng sắp suy sụp đến nơi.

Nếu bọn trẻ thật không may xảy ra chuyện gì, anh nghĩ cả đời này anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

"Bọn trẻ nhất định đã bị người khác bắt đi, tôi muốn đi cứu bọn trẻ, tôi nhất định phải đi cứu bọn trẻ....." Đào Du Du vốn đang quỳ trên mặt đất lại bị Vũ Văn Vi Thần rống to như vậy, lập tức thu lại tiếng khóc của mình, nét mặt cô càng lúc càng trở nên điên cuồng, hoàn toàn đánh mất lý trí.

Tiêu Nhã Hình đang trốn trong tủ nghe được âm thanh bên ngoài, lập tức vui vẻ lên, mở cánh cửa tủ ra, từ bên trong bò ra.

"Chú Vũ Văn....." Giọng nói thanh thúy của cô bé hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Vũ Văn Vi Thần nghĩ rằng mình đã nghe nhầm, sau khi xác định người đang đứng trước mặt mình là Tiêu Nhã Hình, anh mới mừng như điên.

"Chú, nhanh chóng ôm Tiểu Bò Đào ra đi, con bé trứng đạn rồi." Tiêu Nhã Hình chưa kịp vui vẻ, cô bé mở cửa tủ ra, nói với Vũ Văn Vi Thần thật vất vả lắm mới thả lỏng tinh thần.

"Cái gì? Con của tôi....." Đào Du Du nghe vậy, vẻ mặt trắng bệch chạy về phía Tiêu Nhã Hình, một tay ôm Tiểu Bò Đào đang yếu ớt vào ngực.

"Mẹ....anh hai còn chưa tìm được Tiểu Bò Đào.....Có tính là Tiểu Bò Đào thất không?" Giọng nói của cô bé suy yếu mà non nớt, làm cho người ta xúc động lệ rơi đầy mặt.

"Cục cưng ngoan, mẹ ở đây, đừng sợ, mẹ lập tức đưa con đi gặp bác sĩ, chúng ta không đau...." Giờ phút này Đào Du Du cảm thấy tim mình muốn vỡ vụn, cô ôm Tiểu Bò Đào đang run rẩy vì lạnh chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

Vũ Văn Vi Thần dùng một tay ngăn cản cô lại, sau đó nói với Hồ Ứng: "Trước tiên cậu cho vài người đưa Tiểu Bò Đào ra ngoài, lập tức đến bệnh viện."

Hồ Ứng hiểu ý của Vũ Văn Vi Thần, còn một đứa bé không tìm được, ngài ấy nhất định sẽ không chịu đi.

Nhận lấy Tiểu Bò Đào trong tay Đào Du Du, Hồ Ứng nói với Đào Du Du: "Cô đi theo tôi, chúng ta rời đi từ cửa sau đến bệnh viện."

Đào Du Du theo phản xạ gật nhẹ đầu, nhưng rất nhanh, cô nhớ tới còn một đứa con chưa nhìn thấy, vì vậy cô lập tức lắc đầu nói: "Không được, bây giờ tôi không thể đi, Dục Huyền của tôi còn chưa tìm được, các người đi đi, mau đi đi, Tổng Thống cũng rời đi, ngài đã bị thương, mục tiêu của bọn họ chính là ngài, không thể để đám khốn kiếp kia thực hiện được."

"Em không thể ở lại, nếu bị bọn họ bắt được, bọn họ cũng có thể uy hiếp tôi. Chuyện tìm Dục Huyền cứ giao cho tôi, bên ngoài có hai nhóm người của tôi, Thác Ngọc Mộ Dã cũng ở bên ngoài, vì vậy hẳn là không có vấn đề gì. Em và Hồ Ứng đến bệnh viện đi, ở lại bên cạnh Tiểu Bò Đào, dẫn theo Nhã Hình đi. Tin tôi, tôi nhất định sẽ đưa Dục Huyền đến với em một cách an toàn." Vũ Văn Vi Thần phân phó rõ ràng, vào giờ phút này, hầu như nhiều người đi còn hơn là một người đi.

Đến bây giờ hai tổ nhân viên an ninh khác của anh vẫn chưa báo tin bên ngoài biệt thự đã bị khống chế, xem ra đối thủ của bọn họ còn mạnh hơn so với sự tưởng tượng của anh.

Đào Du Du nhìn vẻ mặt kiên quyết của Vũ Văn Vi Thần, trong lòng thầm nhớ câu nói kia: "Nếu em bị bọn họ bắt, bọn họ cũng có thể uy hiếp tôi."

Thì ra cô đối với anh lại quan trọng như thế!

Không có nghi ngờ, Đào Du Du biết rõ, nếu cô tiếp tục rề rà sẽ làm cản trở bọn họ, vì vậy dưới sự hỗ trợ của nhóm vệ sĩ và Hồ Ứng, cô dẫn theo Tiêu Nhã Hình xuống lầu rồi đi bằng cửa sau.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Vũ Văn Vi Thần mới yên tâm một chút, anh đi đến cửa sổ, phóng ánh mắt nhìn lại, trước vườn hoa là một cảnh tối đen, tiếng súng nổ ra liên tiếp vốn phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm, không ngừng khiến tin thần mọi người đều căng thẳng.

"Liên lạc với hai nhóm nhân viên dưới lầu, thông báo cho bọn họ nhiệm vụ quan trọng nhất là phải tìm Đào Dục Huyền, đưa nó đến bên cạnh tôi thật an toàn....." Bình tĩnh hạ lệnh, lúc này đôi môi của Vũ Văn Vi Thần đã tái nhợt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, vết thương trên cánh tay còn đang chảy máu, viên đạn nằm thật sâu trên cánh tay anh, đau đến thần kinh của anh như muốn nứt ra.

Tổ trưởng an ninh đứng sau lưng nghe sự phân phó của anh, lập tức thông báo cho hai tổ an ninh khác ở dưới lầu.

Không bao lâu sau, bên ngoài có tiếng còi xe cảnh sát vang lên, xem ra, quan đội đã đến đây.

Vũ Văn Vi Thần nhìn vườn hoa bên ngoài cửa sổ đã được bóng đêm che phủ, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Lý Trường Dũng, đầu với tôi, đường

như ông còn chưa đủ tư cách.

Sau khi tiếng súng vang lên, Đào Dục Huyền nắm tay hai vệ sĩ bên cạnh trốn ở một góc vắng vẻ trong vườn hoa để tránh bị người khác phát hiện, hai vệ sĩ vẫn lo lắng ở đây sẽ không an toàn, tỏ ý muốn dẫn cậu bé chạy đi, nhưng cậu dùng vẻ mặt ngây ngô nhìn bọn họ nói: "Yên tâm, chúng ta trốn ở đây sẽ không có ai tìm được, trước kia con và em gái từng trốn ở đây, bà cô lật tung cả phòng, cũng không tìm được chúng con."

Hai tên vệ sĩ nghe vậy, nghĩ lại cũng biết bây giờ đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm vì vậy liền tin tưởng lời nói của Đào Dục Huyền.

Ba người vẫn trốn ở chỗ đó không đi ra ngoài, mãi cho đến khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên, Đào Dục Huyền biết quân đội đã đến, những tên sát thủ này nghĩ cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Cậu thầm cười lạnh: Lý Trường Dũng, lúc này cho dù đại la thần tiên cũng không thể cứu được ông.

Rất nhiên, cả ngôi biệt thự đã bị quân đội bao vây, dẫn đầu là Tổng Chỉ Huy Trường kêu gọi ra đầu hàng: "Tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống, nộp vũ khí đầu hàng không giết nữa."

Vũ Văn Vi Thần lập tức lấy điện thoại mà Hồ Ứng để lại cho anh, bấm dãy số của Thác Ngọc Mộ Dã.

Sau khi điện thoại được kết nối, anh lập tức phân phó: "Bây giờ lập tức cho người của cậu rút khỏi biệt thự, tôi đang ở trong phòng hai đứa bé."

Cúp điện thoại, anh dùng ánh mắt bảo tổ trưởng tổ an ninh ra lệnh cho hai tổ nhân viên an ninh khác ở dưới lầu.

Tổ trưởng hiểu ý, lập tức truyền lệnh rút lui khỏi biệt thự.

Vũ Văn Vi Thần vừa bấm số điện thoại của Tổng Chỉ Huy Trường, hạ lệnh cho ông ta thông báo cho quân đội vũ trang phía ngoài tiến vào bằng cửa sau, đi bọc qua vườn hoa, bao vây đám sát thủ và lính đánh thuê trong khuôn viên vườn hoa.

Vì quân đội đến, nên ngọn đèn pha khổng lồ chiếu sáng cả vườn hoa, làm cho không người nào có thể lẫn trốn trong bóng đêm.

Cuộc chiến đến đây sắp kết thúc, lãng phí thời gian rất lâu, Lý Trường Dũng phái sát thủ và lính đánh thuê đến, trừ bỏ biệt giết chết còn, lại tất cả đều bị sa lưới.

Vũ Văn Vi Thần nghe Tổng Chỉ Huy Trường báo cái thì dây thần kinh đang căng thẳng chợt thả lỏng một chút, nhưng nhanh chóng anh lại sít sao nhứ chặt chân mày.

Đúng vậy, còn chưa tìm được con trai bảo bối của anh.

Lúc này Thác Ngọc Mộ Dã đã đứng bên cạnh anh, nhìn anh im lặng nhìn qua cửa sổ, không nhận được liên hỏi: "Du Du và bọn trẻ không sao chứ?"

"Không thấy Dục Huyền." giọng nói của Vũ Văn Vi Thần rất nặng nề, anh không dám nghĩ khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Cái gì? Tôi vẫn luôn canh giữ ở cổng lớn để sơ tán đám người, tôi nhớ lúc Lý Trường Dũng trốn ra ngoài, không dẫn theo Dục Huyền, ngài đừng vội, bây giờ nó nhất định còn ở trong vườn hoa." Thác Ngọc Mộ Dã cũng nhứ mày, an ủi anh.

Dường như Vũ Văn Vi Thần hơi tuyệt vọng, trong ánh mắt của anh dấy lên một loại tình cảm nghiêm túc, hai tay nắm chặt nắm đấm, miệng vết thương trúng đạn vẫn còn đang chảy máu, anh lại không có chút cảm giác nào.

"Nếu Dục Huyền có bất kỳ bất trắc nào, tôi muốn cả nhà Lý Trường Dũng chôn theo ông ta." Anh hầu như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, Thác Ngọc Mộ Dã đứng bên cạnh anh cũng bị hơi thở lạnh lẽo kia làm cho rụt cổ lại, nhận không được khẽ run người.

"Dục Huyền không có việc gì, tôi đã sắp xếp hai vệ sĩ ở bên cạnh nó rồi, đến bây giờ ba người bọn họ vẫn chưa xuất hiện, tôi nghĩ bọn họ có thể.... .." Thác Ngọc Mộ Dã nói được một nửa, vừa định nói ba người bọn họ có thể đã trốn đi, lại nghe được tổ trưởng an ninh đứng bên cạnh kêu lên một tiếng: "Đó không phải là thiếu gia Đào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192

Tổ trưởng an ninh vừa dứt lời, liền nhìn thấy trong vườn hoa dưới lầu, không biết Đào Dục Huyền xông ra từ chỗ nào, bên người dẫn theo hai vệ sĩ đi nghênh ngang về phía biệt thự.

Vũ Văn Vi Thần nhìn bộ dạng của Đào Dục Huyền đi dưới lầu, trái tim đang treo lơ lửng rốt cuộc cũng thả lỏng, vì mất máu quá nhiều nên anh hơi chóng

đỡ không nổi, lão đảo lui về phía sau hai bước.

"Tổng Thống....." Mọi thấy bộ dạng sắp ngã của anh, nhanh chóng đưa tay đỡ lấy.

"Tôi.....Không sao.....chúng ta đi xuống dưới đi....." Vũ Văn Vĩ Thần lắc đầu, trấn định lại bước chân của mình, sau đó hít một hơi thật sâu, cất bước đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đều đi theo anh ra khỏi phòng.

Đi xuống lầu, Đào Dục Huyền đã vào biệt thự, trước tiên tầm mắt của cậu bé rơi vào vết thương trên cánh tay của Vũ Văn Vĩ Thần, sau lưng anh lại không thấy Đào Du Du, Tiểu Nhã Hình và Tiểu Bò Đào đâu, cậu biết có chuyện không ổn, lập tức hỏi: "Mẹ và em gái đâu rồi?"

"Họ đến bệnh viện rồi." Vũ Văn Vĩ Thần thấy Đào Dục Huyền không bị mất một cọng lông nào, rốt cuộc khoe miệng cũng nở nụ cười thản nhiên.

"Đến bệnh viện? Họ bị thương sao? Nhanh đưa con đến bệnh viện....." Đào Dục Huyền gấp gấp hỏi, thật ra, cậu bé cũng đang nhắc nhở Vũ Văn Vĩ Thần nhanh chóng đến bệnh viện.

"Chúng ta đi thôi." Vũ Văn Vĩ Thần nhẹ nhàng gật đầu, sau đó quay đầu nói với mọi người đang đứng sau lưng.

"Các người đi đi, tôi ở lại đây giải quyết hậu quả." Thác Ngọc Mộ Dã nói, ý bảo bọn họ đi trước.

... ..

Lúc này Đào Du Du còn đang trên đường đến bệnh viện, Tiểu Bò Đào được Hồ Ứng ôm trong lòng, vì bị mất máu quá nhiều nên đã hôn mê.

Đào Du Du gấp đến độ cũng suýt ngất theo, cô dùng sức nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bò Đào, không ngừng nói: "Cục cưng, đừng ngủ nữa, nhanh mở mắt ra đi, mẹ kể chuyện cho con nghe.... .."

Xe chạy trên đường rất nhanh, nhưng tốc độ này đối với việc cứu mạng, Đào Du Du cảm thấy vẫn còn hơi chậm.

Cô hận không thể ôm Tiểu Bò Đào bay thẳng đến bệnh viện.

Xe chạy trên đường hơn mười lăm phút, cuối cùng cũng đến bệnh viện lớn nhất ở gần biệt thự nhà họ Ngô.

Lúc xe dừng lại trước cổng bệnh viện, Hồ Ứng ôm Tiểu Bò Đào chạy vào bên trong, Đào Du Du và Tiểu Nhã Hình đi theo phía sau, một vài vệ sĩ vẫn đi theo bên cạnh bọn họ, nhóm người vọt thẳng đến cửa phòng cấp cứu.

"Bảo bác sĩ giỏi nhất của các người nhanh chóng đến đây, là vết thương do đạn bắn, lập tức phẫu thuật đi." Đi vào phòng cấp cứu, đã có bác sĩ và y tá thấy cục diện này, không dám chậm trễ, bọn họ lập tức nhận lấy đứa bé, đặt ở trên giường.

Có một bác sĩ trẻ hơn ba tuổi nhanh chóng từ phòng trực ban đi ra, có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy bị thương do súng bắn, lại còn là một đứa bé, về mặt lập tức căng cứng lại.

"Bác sĩ, tất cả đều trông cậy vào ngài." Hồ Ứng nhìn thấy ánh mắt bác sĩ nổi lên tia lo lắng, vì vậy bước nhanh đến trước mặt anh ta, cúi đầu thật sâu, sau đó cầu xin anh ta.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức." Bác sĩ trẻ này cảm thấy sự phò thác này vô cùng áp lực, anh ta nhẹ nhàng gật đầu với Hồ Ứng, nhanh chóng đi vào phòng cấp cứu.

Trong khoảnh khắc cửa phòng phẫu thuật đóng lại, Đào Du Du ngồi co lại trên dây ghế bên ngoài hành lang.

Hồ Ứng thấy Tiểu Bò Đào đã được đưa vào phòng giải phẫu, lập tức ra lệnh cho một nhân viên an ninh báo cáo tình hình bên này với Vũ Văn Vĩ Thần.

Trên đường đến đây anh ta nhìn thấy lực lượng quân đội đến khu biệt thự, vì vậy lúc này hẳn là tình thế đã được ổn định.

... ..

Sau khi Vũ Văn Vĩ Thần nhận được điện thoại, đúng lúc đang ở trên đường, vì định gọi điện thoại cho Hồ Ứng xem tình hình bên bệnh viện thế nào, sau khi biết được vị trí cụ thể của họ, anh lập tức ra lệnh cho lái xe dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bệnh viện.

Mà Đào Dục Huyền giống như một đứa bé làm sai chuyện lớn, ngồi bên cạnh Vũ Văn Vĩ Thần không nói một lời.

Đúng vậy, mọi chuyện đều tiến triển theo sự chỉ dẫn của cậu bé, nhưng mà cậu không nghĩ đến Tiểu Bò Đào và Vũ Văn Vĩ Thần lại bị thương.

Tuy cậu mang theo trí ỨC KIẾP trước, nhưng kiếp này bọn họ vẫn là người thân nhất của cậu, một người là em gái sinh đôi với cậu, còn một người là người cha ruột thịt của mình, họ đều bị thương, trong lòng cậu sao có thể thoải mái được.

Xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện, vì Vũ Văn Vĩ Thần cũng bị thương, nên nhân viên an ninh nhanh chóng dìu anh vào tòa nhà điều trị gấp.

Sự xuất hiện của anh lập tức làm xôn xao, ý ta đứng trước cửa cảm thấy mắt mình có vấn đề, sau khi dụi dụi mắt mới xác định đây là thật, ngài Tổng Thống thật sự đến bệnh viện của bọn họ, phản ứng kịp thời, lập tức dùng điện thoại gọi cho lãnh đạo của mình.

Rất nhanh, có ý tá trưởng và các bác sĩ đẩy xe đến.

"Trước tiên đưa tôi đến phòng giải phẫu xem tình hình của đứa bé kia." Vũ Văn Vi Thần không nằm trên xe đẩy, anh rất bình tĩnh nói chuyện với bác sĩ.

Bác sĩ nghe vậy, hơi do dự, nói: "Tổng Thống, bây giờ trên tay ngài bị thương rất nghiêm trọng, nếu xử lý chậm, chỉ sợ.... .."

"Đưa tôi đi xem đứa bé kia...." Vũ Văn Vi Thần không tức giận, anh lạnh lùng lặp lại lời nói của mình một lần nữa.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt của anh có thể thấy được sự nghiêm túc không thể chống lại, dù sao bên cạnh phòng giải phẫu còn có một phòng giải phẫu khác, vì vậy lập tức xoay người dẫn đường.

Vũ Văn Vi Thần đi vào phòng giải phẫu ở lầu hai, nhìn thấy Đào Du Du vẻ mặt lo lắng ngồi trên ghế cầu nguyện cho Tiểu Bò Đào, còn chưa kịp nói câu nào với cô, chỉ thấy một y tá từ phòng bệnh nặng chạy ra.

"Xin hỏi ai là người thân của bệnh nhân?" Y tá lo lắng nhìn nhóm người trước cửa phòng, hỏi không có mục tiêu.

"Tôi là mẹ của đứa bé, con của tôi làm sao vậy?" Đào Du Du nghe y tá hỏi người thân, lập tức từ trên ghế đứng lên, chạy đến trước mặt y tá, linh cảm bất thường vây lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193

"Cô có nhóm máu RH âm tính sao? Cô bé bị mất nhiều máu, bây giờ cần truyền máu, nhưng nhóm máu này làm nhóm máu hiếm, hơn nữa còn bài xích với nhóm máu O, vì vậy chúng tôi không thể truyền nhóm máu O vào, trước mắt bệnh viện chúng tôi không có nhóm máu RH âm tính." Y tá nói ngắn gọn tình hình trước mắt với Đào Du Du, nói xong, cô ta mở to hai mắt mong chờ nhìn Đào Du Du.

Nói như vậy, nhóm máu RH âm tính là nhóm máu hiếm, nhóm máu của hai mẹ con có tỉ lệ tương thích đến 90%, bởi vì nhóm máu RH âm tính bài xích với những nhóm máu khác, vì vậy người bình thường có thể sinh con có nhóm máu RH âm tính, nhất định người mẹ cũng có nhóm máu này.

Nhưng, chính là một vấn đề đơn giản, đối với Đào Du Du lại giống như Ngũ lôi oanh đỉnh.

Bởi vì nhóm máu của cô không phải là RH âm tính, điều này cũng có nghĩa, cô không có cách nào cứu con mình.

"Tôi.....Hình như của tôi là nhóm máu O.....Làm sao bây giờ, cô y tá, tôi cầu xin các người, cho dù phải dùng cách gì cũng nhất định phải cứu con tôi, có thể lấy máu từ bệnh viện khác đến không? Dù tốn bao nhiêu tiền, dù tôi phải trả một cái giá đắt cũng không có vấn đề gì, tôi xin các người nhất định phải cứu lấy con bé, nó còn nhỏ như vậy, không có nó tôi phải sống thế nào....." Đào Du Du quỳ rạp trên mặt đất, nắm tay y tá vừa khóc vừa cầu xin.

Lúc này, Đào Dục Huyền đang đứng phía sau không chút suy nghĩ lập tức lao lên, ngăn đầu nhìn cô y tá nói: "Con là anh trai song sinh với Tiểu Bò Đào, nhất định nhóm máu của con cũng giống vậy, rút máu của con đi."

"Không được đâu anh bạn nhỏ, con còn quá nhỏ nên không thể hiến máu được, bây giờ tôi lập tức đi liên lạc với bệnh viện khác, hỏi xem trong kho máu của họ có nhóm máu tồn kho không, nhưng nói như vậy, tỉ lệ rất nhỏ, vì nhóm máu này thật sự là nhóm máu hiếm." Y tá không chút suy nghĩ từ chối yêu cầu hiến máu của Đào Dục Huyền, sau đó nói với một cô y tá đứng bên cạnh.

Cô ta vừa xoay người đi, Vũ Văn Vi Thần lại lên tiếng: "Lấy của tôi đi, của tôi là RH âm tính."

Trong chớp mắt cô y tá dừng bước, quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Vi Thần mặc áo đen đứng cách đó không xa, khi nhìn thấy mặt anh thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Nhanh chóng phản ứng, cô ấy nhìn thấy cánh tay đang bị thương của Vũ Văn Vi Thần, nói: "Ngài cũng bị thương."

"Tôi không sao, rút máu trước đi, sau đó lấy viên đạn ra cho tôi." Vũ Văn Vi Thần nói, sau đó quay đầu nói với bác sĩ đang đi về phía anh: "Các người có thể bắt đầu làm việc."

Bác sĩ hơi sững sốt nhưng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, nói với Vũ Văn Vi Thần: "Ngài Tổng Thống, nhưng ngài cũng mất quá nhiều máu, nếu như rút máu.... ..Sợ sẽ có hại đối với cơ thể của ngài."

"Sẽ chết sao?" Vũ Văn Vĩ Thần không nói dài dòng, chỉ hỏi ba chữ.

"Hả?" Trong lúc nhất thời bác sĩ không hiểu ý anh.

"Nếu không chết, thì rút máu của tôi đi." Vũ Văn Vĩ Thần nói, không nhìn đến vẻ mặt của bác sĩ, đi thẳng về phía phòng phẫu thuật thứ hai.

Khi đi ngang qua người Đào Du Du, một tay anh đang ôm cánh tay bị thương chợt buông ra, cánh tay bị thương khó khăn nâng gương mặt đầy nước mắt của Đào Du Du lên, nhẹ nhàng an ủi cô: "Đừng khóc, tôi sẽ không để cho Tiểu Bò Đào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu, yên tâm đi."

Đào Du Du nghe anh nói như vậy, khóc càng lợi hại hơn.

Cô biết rõ thương thế của anh nghiêm trọng biết bao, dưới tình hình như vậy anh không do dự muốn dùng máu của mình cứu Tiểu Bò Đào, làm cho cô có cảm giác tim mình như co rút lại.

... ..

Hai giờ sau, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, Tiểu Bò Đào được người ta từ bên trong đẩy ra, bác sĩ đầu đầy mồ hôi tháo khẩu trang xuống, nói với Đào Du Du một câu làm cô vui mừng: "Đã không sao rồi, sáng mai có thể tỉnh lại, đến lúc đó chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, tin rằng sẽ không có vấn đề gì."

Vì vậy, tim cô đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng được thả lỏng.

Mà cánh cửa phòng phẫu thuật khác vẫn đang đóng chặt, Đào Du Du không biết hiện tại tình hình bên trong như thế nào, Vũ Văn Vĩ Thần bị mất nhiều máu như vậy, anh có thể chịu đựng được không?

Đây là lần đầu tiên, cô có cảm giác mình không thể chấp nhận anh rời đi như vậy.

So với lần đầu tiên trong quá khứ cũng không thể chấp nhận được!

Thời gian trôi qua từng chút, ngay lúc Đào Du Du chờ đợi muốn suy sụp, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, Vũ Văn Vĩ Thần nhắm chặt hai mắt được y tá từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra.

"Bác sĩ, anh ấy thế nào? Có phải đã không có vấn đề gì không?" Đào Du Du vô cùng khẩn trương chạy đến trước mặt bác sĩ, nắm lấy tay anh ta nói.

"Ngài Tổng Thống thật lợi hại, tôi chưa từng gặp bệnh nhân nào ngoan cường như vậy, yên tâm đi, sở dĩ ngài ấy ngủ lâu một chút là vì bị mất máu quá nhiều, trưa mai sẽ tỉnh lại, về cơ bản đã không có vấn đề gì rồi, viên đạn đã được lấy ra." Bác sĩ nói xong, thở dài một hơi.

... ..

Sáng hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên trên mặt Đào Du Du, cô hơi mở mắt ra.

Bên tai truyền đến âm thanh vui vẻ, cô hơi quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra kia, chỉ thấy trên giường bệnh cách đó không xa, Tiểu Bò Đào đã tỉnh lại, Đào Dục Huyền và Tiêu Nhã Hinh đang nói chuyện vui vẻ với con bé.

"Anh hai, trò chơi ngày hôm qua anh đã thua rồi, anh phải nghe lệnh em và chị xinh đẹp đó." Sắc mặt của Tiểu Bò Đào hơi tái nhợt, nói chuyện không lớn tiếng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

"Ừ, em phải nhanh chóng khỏe lại, mới có thể ra lệnh cho anh làm việc giúp em" Đào Dục Huyền vừa cười vừa gật đầu, nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn của Tiểu Bò Đào.

"Ui da, anh hai thật đáng ghét, đừng nhéo lỗ mũi của người ta, lớn lên sẽ không đẹp.... .." Tiểu Bò Đào nhú mày bất mãn nói với Đào Dục Huyền.

"Làm sao có thể, em nhìn chị xinh đẹp đi, từ nhỏ chị ấy đã bị người ta nhéo đến lớn, không tin anh hai nhéo cho em xem." Đào Dục Huyền nói xong, một tay cậu bé nắm lấy mũi của Tiêu Nhã Hinh, sau đó trừng mắt với cô, ý bảo cô bé phải phối hợp với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194

"Thật vậy không?" Tiểu Bò Đào nửa tin nửa ngờ nhìn Tiêu Nhã Hinh, hy vọng cô có thể cho mình câu trả lời.

Tiêu Nhã Hinh bị Đào Dục Huyền bóp một cái, vốn có loại xúc động muốn nổi điên, nhưng vừa nghe cậu bé gián tiếp khen mình xinh đẹp, vì vậy liền nhin xuống, cười khan hai tiếng, nói với Tiểu Bò Đào: "Phải phải, cho nên để cho anh hai của em sờ nhiều một chút."

... ..

Âm thanh bọn trẻ nói chuyện vui vẻ truyền vào tai của Đào Du Du, khiến cô cảm thấy thế giới này bừng sáng lên.

Tất cả mọi lo lắng khủng hoảng của đêm qua, đều trở nên tốt đẹp khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Xoay người xuống giường, cô đi đến bên giường của Tiểu Bò Đào, mỉm cười ngồi xuống giường, vuốt ve gương mặt tròn trịa của cô bé rồi nói: "Cực cưng, buổi sáng tốt lành. Tay con còn đau không?"

"Mẹ, buổi sáng tốt lành. Anh hai nói đứa bé đừng cảm sẽ không sợ đau, Tiểu Bò Đào đừng cảm nhất, một chút cũng không đau...." Tiểu Bò Đào vẽ mặt kiêu ngạo nhìn Đào Du Du, trong mắt cô bé hoàn toàn không thấy ám ảnh bởi sự việc xảy ra vào đêm qua.

Có lẽ theo cô bé, đêm qua chỉ là trò chơi.

Đào Du Du thầm thở dài, lúc trước cô chuyển tới hôm qua có thể tạo thành bóng ma trong tâm hồn yếu ớt của bọn trẻ, nhưng mà không nghĩ tới, tâm trạng của ba đứa nhỏ còn vững chắc hơn cả quả tạ, bộ dạng hoàn toàn không hề có một chút nào gọi là đã kích, có thể nhận thấy con bé thật dũng cảm, thật sự làm cho người lớn là cô đây cảm thấy tự ti.

"Mẹ, chú ở phòng bệnh bên cạnh đâu rồi? Mẹ không đi xem chú ấy một chút sao?" Đào Dục Huyền chọt quay đầu, nhắc nhở Đào Du Du.

Đột nhiên nhớ tới hôm qua Vũ Văn Vi Thần cũng bị trúng đạn, hơn nữa nếu không phải nhờ anh ra tay cứu giúp, có lẽ không chỉ có cô hy sinh lúng lẫm, sau này có thể Tiểu Bò Đào cũng gặp nguy hiểm.

Lần này anh lại dùng mạng của mình để đổi lấy 2 mạng cho cô, mà mỗi lần như vậy hầu như anh đều đánh cược với số mạng để cứu cô, vì vậy, cô còn thiếu nợ anh rất nhiều.

"Các con ở lại chơi với em gái, mẹ đi xem chú ấy thế nào." Đào Du Du nói xong, đứng dậy, xoa đầu nhỏ của Đào Dục Huyền, căn dặn một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Vì đây là bệnh viện công lập, nên điều kiện không xa hoa bằng bệnh viện tư nhân, tuy đã cố gắng sắp xếp phòng bệnh cao cấp nhất, nhưng hoàn cảnh không tính là quá tốt.

Đào Du Du đến phòng bệnh bên cạnh, từ cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Vũ Văn Vi Thần nhắm nghiền hai mắt, vẫn còn ở trạng thái hôn mê.

Không đi vào quấy rầy anh, cô chỉ ngồi xuống bên cạnh Hồ Ứng, bắt đầu trò chuyện cùng anh ta: "Hôm nay bác sĩ có đến thăm Tổng Thống không? Nói thế nào?"

"Ừ, đã đến rồi, chỉ cần đợi Tổng Thống tỉnh lại là có thể chuyển viện, ở đây có nhiều người lộn xộn, chỗ ở cũng không được an toàn." Hồ Ứng trả lời Đào Du Du.

"Những người ngày hôm qua đã bắt được chưa? Rốt cuộc là do ai làm?" Đây là nghi vấn lớn nhất trong lòng Đào Du Du, thông qua cuộc điện thoại của Thác Ngọc Mộ Dã, Đào Du Du biết được có người muốn trà trộn vào bữa tiệc để ám sát Vũ Văn Vi Thần, nhưng cô vẫn không hiểu, vì sao Vũ Văn Vi Thần không xuất hiện, những sát thủ kia lại ra tay.

"Đã bắt được rồi, cô yên tâm đi, vài ngày sau cô sẽ biết được đáp án, yên tâm, bây giờ mới bắt đầu, không có bất kỳ người nào có thể uy hiếp được sự an toàn của cô và người nhà của cô đâu. Thác Ngọc Mộ Dã đã thu xếp việc giải quyết tốt hậu quả ở biệt thự nhà họ Ngô rồi, hơn nữa có những vệ sĩ của nghị viện Ngô, nên tất cả đều bị khống chế."

"Vậy được rồi, nếu là như vậy, tôi không hỏi nhiều, dù sao tôi biết quá nhiều việc cũng không có ích gì." Đào Du Du biết rõ, Hồ Ứng không nói chân tướng sự việc cho cô biết, nhất định là có nguyên nhân, vì vậy cũng không hỏi nữa.

"Ừ, nhưng.....Còn có một việc tôi muốn nói cho cô biết, cô.... ..Có lẽ phải chuẩn bị tâm lý" Do dự một hồi, Hồ Ứng chậm rãi mở miệng.

"Chuyện gì vậy?" Đào Du Du nghe anh ta nói hơi do dự, lập tức hỏi.

Cúi đầu trầm mặc một lát, Hồ Ứng chậm rãi mở miệng nói: "Phân nhân đã biết chuyện Tổng Thống trúng đạn, có lẽ buổi chiều sẽ về nước, đến lúc đó bà ấy nhất định muốn biết rõ nguyên nhân ngài Tổng Thống trúng đạn, cô.....phải chuẩn bị tâm lý, nếu như phu nhân có trách tội cô, hy vọng cô không cần để trong lòng."

"Thì ra là chuyện này, anh yên tâm đi, tôi sẽ không để ý đâu, hơn nữa, Tổng Thống vì cứu tôi mà bị thương, cho dù phu nhân có trách tội tôi thì cũng là chuyện thường, vì vậy tôi sẽ không để trong lòng." Đào Du Du nói như thế, nhưng trong đầu lại hiện lên vẻ mặt nghiêm túc của Ngã Cầm Thị, dường như cô có thể cảm nhận được trực tiếp nỗi đau đớn của một trận.

"Được rồi, cô không cần canh chừng ở đây, đi bồi Tiểu Bò Đào đi, nếu Tổng Thống tỉnh lại, tôi lập tức thông báo cho cô. Đêm qua cô cũng quá sợ hãi rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần lo lắng bên này." Hồ Ứng nhìn thấy Đào Du Du như vậy, thì không khỏi lo lắng buổi chiều có thể sẽ xảy ra tình huống kia, anh ta cười cười với cô, bảo cô trở về phòng với bọn trẻ.

Đào Du Du nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó xoay người đi về phòng bệnh của mình.

... ..

Buổi chiều, cuối cùng Vũ Văn Vĩ Thần cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, sau khi bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho anh, ý bảo có thể chuyển viện được rồi.

Dù sao anh chỉ bị thương trên cánh tay, cũng không bị ảnh hưởng đều đầu óc hoặc mấy bộ phận quan trọng kia, vì vậy không có vấn đề gì quá lớn.

Ngược lại Tiểu Bò Đào thì hơi nghiêm trọng một chút, cô bé bị thương trên bả vai, viên đạn bị bắn xuyên qua gần tử trúng vào, cho nên cũng không sâu, nhưng cô bé còn quá nhỏ, hơn nữa lại mất quá nhiều máu, vì vậy cơ thể còn rất yếu, Vũ Văn Vĩ Thần lo lắng điều kiện chữa bệnh ở đây vẫn có hạn, vì vậy đề Tiểu Bò Đào chuyển viện cùng một chỗ với anh, hưởng thụ đãi ngộ giống như anh.

Đào Du Du cảm thấy được sủng ái mà lo sợ đối với quyết định này của Vũ Văn Vĩ Thần, trên thực tế, Tiểu Bò Đào bị thương như thế ở lại bệnh viện này điều trị cũng không thành vấn đề, nhưng Hồ Ứng biết rõ tâm tư của Vũ Văn Vĩ Thần, anh làm sao có thể để con gái của mình ở lại chỗ này, vì vậy Đào Du Du còn chưa kịp phản ứng, đã làm thủ tục chuyển viện cho Tiểu Bò Đào.

Một giờ chiều, Vũ Văn Vĩ Thần và Tiểu Bò Đào được chuyển đến bệnh viện Đệ Nhất ở thành phố Định Khôn, bác sĩ của bệnh viện này chuyên phụ trách chữa bệnh cho người lãnh đạo quốc gia, an ninh nghiêm ngặt, người bình thường không thể đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 195

Ngay lúc Đào Du Du vừa dàn xếp cho Tiểu Bò Đào thật ổn thỏa, còn chưa kịp nói lời cảm ơn chân thành đối với Vũ Văn Vĩ Thần, một nhân vật lớn hoa hoa lệ lệ đã xuất hiện.

Nhân vật lớn này có thể nói đến vừa nhanh vừa bất ngờ, Đào Du Du còn chưa kịp phản ứng, đã được thông báo nhanh chóng đến đại sảnh của bệnh viện tiếp đón.

Sau khi cô sắp xếp cho Đào Dục Huyền và Tiểu Nhã Hinh ở lại trong phòng với Tiểu Bò Đào, lập tức chạy thực mạng xuống đại sảnh ở lầu một.

Bốn năm chiếc xe limousine dài với hơn mười vệ sĩ dừng lại trước cổng bệnh viện, Hồ Ứng đứng phía trước đám nhân viên tiến lên mở cửa xe.

Đào Du Du thân là quản gia, tất nhiên không dám chậm trễ, cô theo sát phía sau Hồ Ứng, cung kính nghênh đón người phụ nữ lớn nhất Thương Quốc xuống xe.

Ngài Cẩm Thị mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, trên mặt đeo mắt kính, trên đầu đội nón màu đen, cả người trông nghiêm trang.

Xuống xe, đầu tiên ánh mắt bà trông thấy Đào Du Du đứng trước mặt mình, Đào Du Du lập tức cúi đầu chào hỏi: "Phu nhân khỏe."

Ngài Cẩm Thị không trả lời cô bất kỳ câu nào, tầm mắt lướt qua người cô, cất bước đi vào trong đại sảnh, trợ lý phía sau theo sát bước chân của bà.

Đào Du Du biết rõ Ngài Cẩm Thị không muốn nhìn thấy cô, cũng không dám tiếp tục đi theo khiến bà ghét bỏ, vì vậy sợ hãi rút rè trốn phía sau, muốn nhân cơ hội trốn khỏi tầm mắt của bà để tránh chọc cho bà tức giận.

Nhưng Hồ Ứng nhìn thấy Đào Du Du không lập tức đuổi theo, quay đầu nhìn cô một cái, cho cô ánh mắt "theo sát phía sau", sau đó đi theo Ngài Cẩm Thị vào thang máy.

Đào Du Du biết rõ trốn tránh như vậy không phải là cách hay, nếu bà ta muốn đánh hoặc muốn chửi cô, đến lúc đó nhất định sẽ tóm cô từ trong đám người ra, vì vậy thay vì trốn tránh, không bằng phải đối mặt, dù sao sống hay chết cũng vậy.

Suy nghĩ cẩn thận điều này, Đào Du Du dừng cảm đuổi kịp cước bộ của mọi người, nhưng khi cô là người cuối cùng vào thang máy, Ngài Cẩm Thị về mặt không thay đổi đứng trong thang máy lên tiếng nói: "Chẳng lẽ không có thang máy khác sao?"

Được rồi, Đào Du Du biết mình bị ghét bỏ rồi.

Cô ngoan ngoãn rời khỏi thang máy, cúi đầu thật sâu chào Ngài Cẩm Thị, sau đó nhấn nút đóng cửa thang máy lại, đưa mắt nhìn thang máy từ từ đi lên.

Đưa Ngài Cẩm Thị lên lầu, Đào Du Du không dám dừng lại, lập tức vào một thang máy khác đuổi theo, đợi khi cô đến cửa phòng bệnh của Vũ Văn Vĩ Thần đã nhìn thấy Ngài Cẩm Thị đang ân cần hỏi thăm sức khỏe của Vũ Văn Vĩ Thần.

Đào Du Du đứng bên ngoài nhìn cảnh hai mẹ con gặp nhau, rất tự giác dừng bước lại, cô không muốn đi vào quấy rầy, nhưng Hồ Ứng đứng trong

phòng nhìn thấy cô, lập tức dùng ánh mắt bảo cô nhanh chóng tiến vào.

Sờ dĩ Hồ Ứng muốn Đào Du Du nhanh chóng đi vào để tránh bị Ngải Cẩm Thị mắng, nguyên nhân chủ yếu là có Vũ Văn Vĩ Thần ở đây, cho dù Ngải Cẩm Thị muốn nổi giận, cũng phải kiêng dè, đứng trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, hơn nữa Vũ Văn Vĩ Thần nói mấy lời có ích, đoán chừng Ngải Cẩm Thị sẽ không gây khó dễ với Đào Du Du.

Tất nhiên đây là những gì mà Hồ Ứng suy nghĩ.

Nếu cô biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, anh ta nhất định sẽ để Đào Du Du không phải lo xa.

... ..

Sau khi Đào Du Du đi vào phòng, thì nghe được Ngải Cẩm Thị nói với Vũ Văn Vĩ Thần: "Nghe nói con bị thương ở nhà của nghị viên Ngô, đây cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao con phải đến nhà của nghị viên Ngô?"

Vũ Văn Vĩ Thần thấy Ngải Cẩm Thị bắt đầu tra hỏi nguyên nhân anh bị thương, anh nghiêng mắt nhìn một chút, nghĩ đến dùng cách gì để che giấu, nhưng Hồ Ứng đứng bên cạnh biết rõ chuyện này không thể giấu diếm được, vì vậy chủ động nói thẳng: "Phu nhân.....Lần này Tổng Thống đến nhà nghị viên Ngô, là bởi vì.... .. Nghị viên Ngô tổ chức tiệc sinh nhật cho quán gia Đào, sau đó mời tất cả mọi người, mà Tổng Thống lại có tên trong danh sách khách mời, cho nên mới.... .."

"Cho nên con vì đến mừng sinh nhật của quán gia Đào mới bị người ta ám sát?" Ngải Cẩm Thị vừa nghe chuyện này có liên quan đến Đào Du Du, lập tức như có mây, vẻ mặt rõ ràng rất tức giận.

"Phu nhân, đều là lỗi của tôi, nếu không có bữa tiệc sinh nhật kia, có lẽ không mời Tổng Thống đến tham dự.....Thì sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật xin lỗi." Đào Du Du rõ ràng cảm nhận được Ngải Cẩm Thị đang rất tức giận, cô dựa trên nguyên tắc ai làm người đó chịu, vì không liên lụy đến cô và được, nên dừng cảm nhận lỗi trước mặt Ngải Cẩm Thị, lại dừng cảm quy chuyện ngoài ý muốn này lên người mình.

Như thế rất tốt, Ngải Cẩm Thị đang tức giận việc Vũ Văn Vĩ Thần bị thương, lại nhanh chóng thừa nhận, vì vậy ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, một cái tát hoa hoa lệ lệ lưu lại trên mặt Đào Du Du, bởi vì dùng sức quá lớn nên Đào Du Du chưa chuẩn bị bất kỳ tâm lý nào, vì vậy cả người lao đảo, ngã nhào trên trên mặt đất.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Vũ Văn Vĩ Thần nhanh chóng phản ứng đối với một màn vừa xảy ra, anh kích động vén chăn lên, từ trên giường bước xuống, trước tiên chạy đến bên cạnh Đào Du Du đưa tay muốn đỡ cô lên.

"À đàn bà này hại con suýt chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, con còn muốn che chở cho nó sao?" Ngải Cẩm Thị lửa giận bùng bùng, nhìn Vũ Văn Vĩ Thần không để ý vết thương trên cánh tay mà lao vào đỡ Đào Du Du, bà ta tức giận đến phát run, chỉ vào anh hỏi.

Vũ Văn Vĩ Thần không trả lời câu hỏi của bà, chỉ đỡ Đào Du Du bị một cái tát khiến cho đầu óc choáng váng đứng lên, sau đó nhìn mặt cô bắt đầu đỏ lên, thấy bộ dạng cô chịu ủy khuất lại từ đầu đến cuối chỉ có thể ghen hờn không nói nên lời, đau lòng không thôi.

"Lần này không phải là Du Du hại con, là con liên lụy cô ấy." Trầm mặc một lát, Vũ Văn Vĩ Thần mới từ từ nói.

"Vĩ Thần, rốt cuộc con có biết mình đang nói gì hay không?" Ngải Cẩm Thị không biết Đào Du Du đã cho con trai mình ăn bùa mê gì, vì sao con của bà thân là Tổng Thống lại có thể che chở cho cô ta.

Trong lòng Đào Du Du càng hận thêm.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196

"Hồ Ứng, cậu đưa phu nhân về nghỉ ngơi đi, tiện thể giải thích rõ ràng mọi việc với bà ấy." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn vẻ mặt tức giận của Ngải Cẩm Thị, tuyệt không muốn giải thích bất cứ điều gì với bà, bây giờ trong lòng anh Đào Du Du mới là người anh lo lắng nhất.

Hồ Ứng nghe vậy, lập tức đến trước mặt Ngải Cẩm Thị, làm một tư thế 'xin mời' đối với bà "Phu nhân, xin mời bà đi theo tôi, tôi nhất định sẽ báo cáo việc này rõ ràng từ đầu đến cuối cho bà nghe."

Tuy Ngải Cẩm Thị rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng dằn xuống tâm tình của mình, dù sao vừa rồi bà tát một cái thật mạnh vào mặt Đào Du Du đã làm cô vô cùng mất mặt.

Đi theo Hồ Ứng ra khỏi phòng, bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du.

"Khiến em phải chịu ủy khuất rồi." Vũ Văn Vĩ Thần sờ gương mặt bắt đầu sưng đỏ của Đào Du Du, giọng nói tràn đầy xin lỗi.

"Tôi không sao." Đào Du Du lắc lắc đầu, cố gắng né tránh bàn tay đang vuốt ve gò má mình, theo phản xạ lui về sau một bước, hy vọng có thể duy trì khoảng cách với anh.

"Em...Bây giờ em rất hận anh sao?" Bàn tay của Vũ Văn Vĩ Thần ngừng giữa không trung, giọng nói hơi buồn buồn hỏi.

"À thì..." Đào Du Du hơi sững sốt, không hiểu tại sao anh lại hỏi cô có hận anh hay không.

"Tuy rằng biết chuyện như thế này sau này có lẽ vẫn còn xảy ra, nhưng anh luôn hy vọng em có thể tiếp tục ở bên cạnh anh. Có thể muộn một chút, nhưng vẫn muốn chúc em sinh nhật vui vẻ." Anh nói xong, không biết lấy từ đâu ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nằm lấp ló bên trong."

"Đây...." Đào Du Du bị chiếc nhẫn kim cương làm cho hoa mắt, không biết làm sao nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, cô không hiểu anh đưa nhẫn cho cô là có ý gì.

"Gả cho anh!" Giọng nói của anh rất thấp, không có bất kỳ nghi thức lãng mạn, thật ba chữ kia anh đã ấp ủ từ hôm trước, nhưng cuối cùng vì Đào Du Du uống đến say mềm, nên anh không thể nói kịp.

"Anh..... Có phải anh bị phát sốt rồi không? Tại sao.....Nói bậy bạ gì đó....Tôi... Tôi đi xem Tiểu Bò Đào đây." Đào Du Du bị ba chữ kia của anh làm cho sợ hãi suýt nữa cầm cô muốn rút xuống đất, lắp bắp muốn viện cớ chạy trốn, không nên ở đây lâu.

Nhưng cô vừa xoay người, còn chưa kịp cất bước, đã bị bàn tay to của Vũ Văn Vĩ Thần nắm vai, kéo cả người cô vào lòng mình, một phát hôn lên đôi môi mềm mại của cô, trong chớp mắt khiến cô hoảng sợ dẫn đến đầu óc trống rỗng.

Vũ Văn Vĩ Thần vừa hôn cô, bàn tay to từ từ trượt xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô lên, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón giữa.

"Anh nghĩ Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền nên thay đổi cách xưng hô với anh rồi." Sau khi đeo nhẫn vào, anh thả cô ra, khoe môi chợt nở nụ cười vui vẻ, xoay người đi về phía giường bệnh.

Đầu óc của Đào Du Du đình chỉ cả buổi cuối cùng cũng hồi phục tinh thần lại, cô tròn to hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần nằm trên giường, một lúc sau mới tốt ra được một câu: "Anh....Làm sao có thể như vậy.....Tôi vẫn còn chưa đồng ý với anh mà...."

Này này, có ai cầu hôn như anh ta chứ? Chẳng lẽ không cần chờ đối phương đồng ý à?

"Buồn ngủ quá, anh ngủ trước đây....." Ai ngờ Vũ Văn Vĩ Thần hoàn toàn không nhìn đến cô, anh ngáp một cái thật dài, sau đó xoay người giả vờ ngủ.

Đào Du Du rất buồn bực.

Nhưng nghĩ đến hiện tại dù sao anh cũng là một bệnh nhân, vì vậy không quấy rầy anh nữa. Cô hơi thở dài, nhìn viên kim cương to trên tay, tâm trạng nặng nề bước ra khỏi phòng bệnh.

... ..

Trong phòng bệnh của Tiểu Bò Đào, Tiêu Nhã hình cùng đào dục huyền đang ngồi bên bàn cờ vua, Tiểu Bò Đào thì ngồi ở trên giường rướn cao cổ nhìn xung quanh.

Đáng tiếc cô bé không chơi được trò này, chỉ có thể dùng hai mắt bối rối nhìn người anh trai thông minh đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, còn Tiêu Nhã Hình bị thua sắp phát điên lên.

"Này, chị đã thua năm bàn rồi, chẳng lẽ còn muốn chơi tiếp?" Rốt cục Đào Dục Huyền chơi hơi chán, hần rất đồng tình liếc mắt nhìn Tiêu Nhã Hình thua đến đỏ cả mặt, bắt đầu hối hận lúc này mình thắng cô ấy nhiều ván như vậy.

"Đương nhiên là muốn rồi, đến đây, tôi vẫn chưa phát huy hết thực lực chân chính đó cậu chớ đắc ý, đánh lại một ván, tôi sẽ cho cậu thấy tôi xử lý cậu thế nào." Tiêu Nhã Hình thật sự là không cam lòng mình thua thế thảm như vậy, ở Thành Quốc, cô được tuyển chọn làm hạt giống của môn cờ vua, đánh bại địch thủ khắp cả nước. Hôm nay lại thua trong tay một đứa bé bốn tuổi, làm sao cô không cam tâm, hừ!"

Đào Dục Huyền biết, không để cho cô thắng một ván thì thế nào cũng không nhin được, chắc chắn sẽ không bỏ qua, vì vậy quyết định để cô thắng một ván cho qua chuyện.

Vì vậy, một cuộc chiến mới chính thức bắt đầu.

Đào Du Du mặt mũi tràn đầy đau khổ trở lại phòng bệnh của Tiểu Bò Đào, ủ oải ngồi xuống bên cạnh Đào Dục Huyền, liên tục than ngắn thở dài.

"Mẹ sao vậy?" Đào Dục Huyền cảm thấy dường như Đào Du Du hơi khác thường, lo lắng sợ cô bị Ngải Cẩm Thị khi dễ, vì vậy mở miệng hỏi

"Trong lòng rất loạn..." Đào Du Du yếu ớt nói.

"Trong lòng rất loạn? Đã xảy ra chuyện gì?" Đào Dục Huyền chú ý ba từ kia lại nhìn thấy Đào Du Du thay đổi cảm xúc, không phải bị đưa đến chỗ Ngải Cẩm Thị chứ, vì vậy lên tiếng.

"Không biết nên nói thế nào..."bây giờ Đào Du Du giống như một bệnh nhân có hơi thở mong manh, vẻ mặt xám xịt.

Lúc này Đào Dục Huyền đang ngoảnh đầu nói chuyện với Đào Du Du, cộng thêm cậu đang cố ý nhường Tiêu Nhã Hinh, nên liên tục đi nhằm vài bước cò. Tiêu Nhã Hinh liên tục đánh thắng nhiều con cò của cậu, trong lòng tràn đầy vui vẻ.

Tâm trạng của Đào Du Du vốn đang rất buồn, vừa định suy nghĩ xem nói chuyện này thế nào với Đào Dục Huyền, đôi mắt

không cẩn thận liếc nhìn bàn cờ, nhìn thấy Đào Dục Huyền liên tục đi sai bước cò, cô lập tức giúp cậu bé một bước: "Sao con đánh như thế? Rõ ràng giữ lại một đường cho kẻ địch. Chỗ này phải đi thế này....." Nói xong, cô cầm một con cò lên, đi một bước trên bàn cờ, đúng lúc chặn đường tấn công của Tiêu Nhã Hinh.

Tiêu Nhã Hinh thật vất vả mới nhìn thấy một mùa xuân, kết quả bị Đào Du Du đánh về mùa đông, trong lòng thầm oán giận.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197

Cuối cùng, ván này rơi vào tay Đào Du Du, cố gắng xoay chuyển tình thế, một lần đã đánh bại Tiêu Nhã Hinh, cô bé này tức giận đến mức hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Tự rước lấy nhục mà, đây thật là tự rước lấy nhục!

Nhưng ngay lúc cô bé đang suy nghĩ phải tìm lối thoát cho mình, chợt nhìn thấy trên tay trái của Đào Du Du có đeo một chiếc nhẫn, lập tức nói: "Quản gia Đào, cô sắp kết hôn à?"

"Cái.....gì? Ở đâu.....Không có.....Đừng nói lung tung....." Đào Du Du bị Tiêu Nhã Hinh gọi, sợ tới mức suýt chút đã té từ trên ghế sofa xuống đất.

"Còn nói không có, cô nói xem đây là cái gì? Nghe nói người đeo nhẫn trên ngón tay giữa chính là sắp kết hôn, cô đừng nghĩ là con không biết nha. Tiểu Bò Đào, em sắp có cha rồi đó..." Tiêu Nhã Hinh vừa nói, vừa nhảy từ trên ghế sofa xuống, nắm bàn tay trái của Đào Du Du lên ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương, vừa nghiêng cứu vừa nói với Tiểu Bò Đào.

Tiểu Bò Đào nằm sấp trên giường không hiểu việc gì xảy ra vừa nghe nói đến mình sắp có cha, lập tức vui vẻ hét to: "Mẹ, có thật không? Con muốn gặp cha, con muốn gặp cha...."

"..." Đào Du Du nói không nên lời, rút cánh tay bị Tiêu Nhã Hinh nắm lấy, khóc miệng cô giật giật, sau đó đứng lên nói: "Mẹ chợt nhớ đến có chuyện chưa xử lý xong, các con ở trong phòng thật tốt, đừng chạy lung tung ra ngoài, mẹ xong việc sẽ trở lại."

Nói xong, liền chạy ra khỏi phòng.

Tiêu Nhã Hinh nhìn bộ dạng chật vật rời đi của Đào Du Du, quay đầu nói với Đào Dục Huyền: "Sao mẹ cậu lại không chịu thừa nhận vậy?"

"Chị là phụ nữ sao?" Đào Dục Huyền khẽ ngắc đầu, thản nhiên hỏi ngược lại.

"Không, mẹ chị nói chị vẫn còn là con gái." Tiêu Nhã Hinh nghĩ nghĩ đáp.

"Chị làm gì nhiều chuyện thế?" Đào Dục Huyền tròn mắt lên, khinh thường nói.

"Tôi..." Tiêu Nhã Hinh lập tức kinh ngạc, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không để ý đến cậu bé nữa, chạy đến bên giường nói chuyện với Tiểu Bò Đào.

... ..

Vũ Văn Vi Thần nằm trong phòng bệnh, không bao lâu sau Hồ Ứng đã thu xếp ổn thỏa được Ngải Cẩm Thị, anh ta vào phòng báo tình hình công việc với Vũ Văn Vi Thần.

"Giải thích rõ với mẹ tôi rồi sao?" Vũ Văn Vi Thần nằm trên giường bệnh, ánh mắt cũng không nhấc lên.

"Vâng, phu nhân đã biết tất cả mọi chuyện rồi, không tức giận quản gia Đào nữa." Hồ Ứng nhẹ nhàng gạt đầu, thờ phào nhẹ nhõm nói.

"Tôi vừa cầu hôn Đào Du Du rồi." Vũ Văn Vi Thần chợt thay đổi đề tài.

Hồ Úng nghe vậy, vẻ mặt sợ hãi, lập tức hỏi: "Thì ra đêm trước ngài chưa đưa nhẫn."

"Nói nhảm, đêm hôm trước cậu không thấy cô ấy say đến quên cả đường về, tôi đưa nhẫn cho cô ấy, sáng sớm tỉnh lại cô ấy không giữ lời hứa thì làm thế nào?" Lúc này Vũ Văn Vi Thần giống như cô vợ nhỏ, oán giận nói.

"Hôm nay thế nào? Quân gia Đào đồng ý rồi sao?" Hồ Úng nghĩ lại, anh nói cũng có lý, vì vậy tiếp tục hỏi.

"Dù sao tôi cũng đeo nhẫn vào tay cô ấy rồi, nhưng cô ấy không trực tiếp đồng ý, cậu nói xem có phải cô ấy cảm thấy hạnh phúc đến quá nhanh, vì vậy ở trong lòng thấy sung sướng, nhưng thấy mình nên rút rè một chút, vì vậy mới không lập tức đồng ý?" Vũ Văn Vi Thần tự cho là đúng khi suy nghĩ về Đào Du Du.

Hồ Úng nghe xong, đầu đầy vạch đen.

Tổng Thống này không phải tự tin bình thường đâu, cách nghĩ tự kỷ như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

"Việc đó.....Tôi cảm nhận được....Nhưng có lẽ quân gia Đào đang suy nghĩ....Suy nghĩ làm sao để từ chối ngài...." Tuy rằng lời này nói rất đối với Vũ Văn Vi Thần rất đả kích, nhưng làm quân sư bên cạnh anh, hơn nữa còn là người rất có kinh nghiệm về mặt tình cảm, đây là lần đầu tiên anh ta nói những lời thật khó nghe.

"Cái gì? Cô ấy điên rồi sao? Tại sao phải từ chối tôi? Cô ấy có thể lấy được người như tôi, cô ấy nên cảm ơn bản thân mình vì đã tích đức cả đời chứ? Người phụ nữ ngu ngốc....." Câu trả lời của Hồ Úng làm Vũ Văn Vi Thần nằm trên giường rất kích động, anh mở to hai mắt, một bộ dạng không thể tin được.

Hồ Úng nghe xong, mồ hôi lạnh chảy càng nhiều.

"Tổng Thống, người phụ nữ này.....Có nhiều lúc rất kỳ lạ, ngài đừng kích động, nếu ngài thật sự quyết tâm muốn kết hôn với quân gia Đào, còn phải làm vài việc nữa."

"Người phụ nữ không biết điều, tức chết tôi mà!" Vũ Văn Vi Thần tức giận thở hắt hắt mắng một tiếng, trầm mặc một lát, anh lại ngẩng đầu nói với Hồ Úng: "còn phải làm việc gì?"

"Theo sự hiểu biết của tôi đối với quân gia Đào, cô ấy rất hiền lành, trái tim cũng rất yếu đuối, trước tiên chúng ta phải thuyết phục hai đứa con của cô ấy, chờ thuyết phục được bọn trẻ, sau đó mới tấn công qua cô ấy, tôi không tin không trị được cô ấy. Nhưng....." Hồ Úng nói đến đây, lại ngừng lại.

"Nhưng gì?" Vũ Văn Vi Thần không thích anh nói một nửa lại ngừng, vì vậy lập tức hỏi tiếp.

"Nhưng bây giờ phu nhân đang ở đây, ngài nghĩ bà ấy sẽ đồng ý chuyện ngài cưới quân gia Đào sao? Nếu phu nhân không đồng ý, cho dù quân gia Đào muốn gả cho ngày, đến lúc đó sẽ rắc rối, tôi nghĩ quân gia Đào nhất định không chịu nổi khi bị phu nhân gây khó dễ." Hồ Úng trầm ngâm một lát, cuối cùng nói hết điều anh ta đang lo lắng nhất.

Vũ Văn Vi Thần nghe đến đây, cũng trầm mặc.

Đúng vậy, hiện tại tình huống này, xem như Đào Du Du đã đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng mẹ anh sẽ tán thành cuộc hôn nhân này sao?

Mối quan hệ huyết thống to lớn này đặt trên người bọn họ, tuy hai đứa bé là con ruột của anh, nhưng Ngải Cẩm Thị không biết chuyện này, tất cả mọi người trên thế giới cũng không biết, thử nghĩ xem, làm sao Ngải Cẩm Thị có thể đưa một người phụ nữ có cha mẹ đều mất hết và hai đứa con riêng của cô ta vào gia tộc Vũ Văn được chứ, chỉ cần một điều bà mẹ độc thân thôi cũng đủ để bà ngăn cả bên ngoài Vũ Văn thị rồi.

"Tổng Thống, ngài xem, chúng ta có cần phải nói thân phận thật sự của quân gia Đào cho phu nhân nghe không? Có thể sau khi phu nhân biết đây là hai đứa cháu của mình, sẽ đồng ý cho ngài và quân gia Đào ở chung." Đây là chiêu cuối cùng Hồ Úng có thể nghĩ ra, anh ta cho rằng đây cũng là cách tốt nhất, có thể vẹn cả đôi bên.

"Không được." Nhưng Vũ Văn Vi Thần từ chối không chút nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198

"Tại sao?" Hồ Úng cảm thấy khó hiểu đối với quả quyết của Vũ Văn Vi Thần, anh ta thuận miệng hỏi lại.

"Cậu cảm thấy mẹ tôi sẽ ngây ngốc để một mối đe dọa lớn như vậy ở bên cạnh tôi sao?" Ánh mắt của Vũ Văn Vi Thần hơi ảm đạm nhìn ra ngoài cửa sổ,

trầm giọng nói.

Hồ Úng nghe vậy, lập tức cúi đầu.

Đúng vậy, sao anh ta đã điểm quan trọng này chứ.

Chuyện năm năm trước đối với Vũ Văn Vi Thần là một đả kích, tuy lúc trước bị cáo đột nhiên biến mất nên làm cho Đảng Dân Quyền không thực hiện âm mưu được, nhưng những năm gần đây, bọn họ vẫn chưa từng dừng lại việc tìm kiếm bị cáo kia.

Một khi Ngải Cẩm Thị biết thân phận thật sự của Đào Du Du, vì tương lai của Vũ Văn thị và Vũ Văn Vi Thần, bà ta tuyệt đối sẽ không để một quả bom hẹn giờ lớn như vậy ở bên cạnh Vũ Văn Vi Thần.

Lỡ một ngày đó Đào Du Du không cẩn thận biết được Vũ Văn Vi Thần chính là cha ruột của bọn trẻ, nhưng vậy ai có thể đảm bảo cô sẽ không đòi lại công bằng cho năm đó?

Hoặc là nói, Đào Du Du có thể bỏ qua chuyện năm đó, nhưng những người của Đảng Dân Quyền thì sao?

Trải qua chuyện đêm qua, xem như Lý Trường Dũng bị tiêu diệt triệt để, nhưng muốn lấy vật ám sát từ trên người Phó Tổng Thống còn phải làm rất nhiều việc, nếu trong lúc này bọn họ biết được bí mật trên người Đào Du Du, nắm được nỗi đau đớn kia, mọi lại bị kịch năm năm trước kia, đến lúc đó Vũ Văn Vi Thần khó giữ được chức Tổng Thống, mà ngay cả Vũ Văn thị có thể lam vào nguy cơ bị tổn thất tín nhiệm, làm cho Vũ Văn thị và Thác Ngọc thị bị phản lớn những người ủng hộ kéo xuống nước, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Ngải Cẩm Thị là ai? Năm đó bà có thể gạt bỏ mọi khó khăn, tự mình đưa con trai lên làm Tổng Thống, hôm nay bà làm sao có thể cam tâm nhìn tất cả những kết quả trong kinh doanh mà bà vất vả trong những năm qua bị một người phụ nữ phá hỏng chứ?

Bà nhất định sẽ bóp nát những rắc rối từ trong trứng, vì vậy Đào Du Du nhất định sẽ không tồn tại!

"Được rồi, cậu ra ngoài đi, tôi cần suy nghĩ cẩn thận, về phía mẹ tôi, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Tóm lại cách cậu nói không nắm chắc 100%, nhất định không thể dùng được." Hồ Úng im lặng khiến Vũ Văn Vi Thần hiểu được, có lẽ anh ta cũng nghĩ rõ nguyên nhân phản đối. Nhìn người trợ lý trước mắt đã theo mình sáu năm, anh biết anh ta muốn giúp mình, nhưng việc này, ngoại trừ anh ra, không người nào có thể giải quyết giúp anh được.

Hồ Úng gật đầu với anh, sau đó im lặng đi ra khỏi phòng, đến hành lang.

Trên hành lang, anh ta thấy Đào Du Du đi qua đi lại trước cửa phòng bệnh của Tiểu Bò Đào, chỉ thấy cô nhú chặt chân mày, một bộ dáng suy nghĩ không ra nhiều việc.

"Quản gia Đào, sao cô lại đi tới đi lui chỗ này vậy? Đang suy nghĩ chuyện gì sao?" Biết Đào Du Du đang tự hỏi chuyện Vũ Văn Vi Thần cầu hôn, anh ta dựa vào nguyên tắc biết người biết ta trăm trận trăm thắng, quyết định giúp Vũ Văn Vi Thần tìm hiểu một chút tin tức từ đối phương.

"Trợ lý Hồ, Anh.....Tôi....Cái đó...." Đào Du Du ngẩng đầu nhìn Hồ Úng, biết anh ta quen thân với Vũ Văn Vi Thần, rất muốn hỏi anh ta hôm nay rốt cuộc Vũ Văn Vi Thần bị làm sao, vì sao bỗng chốc lại thay đổi, nhưng trong lúc nhất thời cô không biết nên mở miệng thế nào.

"Nghe nói mùi vị cà phê trong bệnh viện này cũng không tệ lắm, muốn thử một chút không?" Hồ Úng nhìn bộ dạng ấp a ập úng của Đào Du Du, mở miệng nói.

"À.....Cũng được." Đào Du Du nghĩ nghĩ, sau đó trả lời.

Dưới sự hướng dẫn của Hồ Úng, hai người đi ngang qua hành lang đến thang máy, vào thang máy sau đó đến lầu một.

Đại sảnh ở lầu một cái một quán cà phê rất thoải mái, hai người một trước một sau đi vào.

Sau khi ngồi xuống, Hồ Úng gọi một ly Moka, Đào Du Du gọi một ly capuccino, hai người ngồi đối diện nhau, vẫn giữ im lặng không nói.

Hồ Úng luôn lẳng lặng nhìn Đào Du Du, tựa như đang đợi cô mở miệng trước, mà trong lòng Đào Du Du rất rối, cuối cùng không muốn hỏi Hồ Úng.

"Quản gia Đào, Chiếc nhẫn trên tay cô rất đẹp." Thấy Đào Du Du từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, vì vậy Hồ Úng phá vỡ tình thế căng thẳng này.

"À, cái đó....Chuyện này....." Đào Du Du thấy anh ta vừa mở miệng đã nhắc đến chiếc nhẫn, trong lòng lập tức nhói lên, muốn tháo chiếc nhẫn này xuống, nhưng cô không biết tại sao lúc đeo vào thì dễ, bây giờ muốn tháo xuống lại không được, chiếc nhẫn này như mọc rễ trên tay cô.

"Quản gia Đào làm gì vậy? muốn tháo xuống cho tôi xem một chút sao? Không cần, ha ha, nhẫn là phải đeo trên tay nhìn mới tốt." Hồ Úng nhìn thấy Đào Du Du rất khấn trương, động tác cô tháo chiếc nhẫn xuống rất gấp gáp. Vì vậy cười to, để giảm bớt sự khấn trương của cô.

Nghe Hồ Úng nói như vậy, cô dừng lại động tác trên tay, sau đó hơi xấu hổ ngẩng đầu cười với anh ta, do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Thật ra chiếc nhẫn này là Tổng Thống cho tôi, anh ấy.....Anh ấy cầu hôn tôi rồi..."

Đào Du Du nói xong lại nhìn Hồ Úng, tựa như rất nôn nóng muốn biết phản ứng của anh ta.

Nhưng không ngờ Hồ Úng nghe xong, chỉ cười cười nhìn cô, cái gì cũng không nói.

Lần này Đào Du Du thật không hiểu nổi, tin tức bất ngờ như vậy, sao anh ta có thể duy trì trạng thái bình tĩnh được chứ?

"Có phải anh đã biết trước chuyện này rồi không?" Đào Du Du dò xét, phản ứng bây giờ của anh ta thật sự rất khả nghi.

"Cứ coi là như thế đi." Hồ Úng nhẹ nhàng gạt đầu, cười nói.

"Hả? Anh.....Anh.....Anh....Thì ra anh đã biết từ lâu, vậy anh nói cho tôi biết tại sao Tổng Thống muốn cầu hôn tôi? Mấy ngày gần đây anh ta cũng rất kỳ lạ, à, nói đúng hơn, tôi cảm thấy từ lần anh ta mời tôi xem phim, rốt cuộc là tại sao? Đùa giỡn tôi sao? Nhưng mà chuyện này thật không thú vị...." Đào Du Du buồn bực nhìn Hồ Úng, hy vọng có thể tìm được câu trả lời từ anh ta.

Hồ Úng nghe vậy, cười nói: "Tại sao cô không thể nghĩ lại, có lẽ Tổng Thống thật sự rất thích cô, cho nên muốn mãi mãi ở bên cạnh cô, nên mới cầu hôn cô?"

"A.....Ha ha....Anh nghĩ tôi sẽ tin lời anh nói sao?" Đào Du Du cười gượng hai tiếng, hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199

"Tại sao không tin?" Hồ Úng hơi cảm thấy kỳ lạ với cách nghĩ của Đào Du Du.

"Việc này còn phải hỏi sao? Anh xem anh ta cả ngày đối với tôi như nước với lửa, thà rằng tôi tin anh ta thích anh, cũng không thể tin được chuyện anh ta thích tôi." Đào Du Du tùy tiện nói.

Có lẽ cô không phát hiện ra trong lời nói của mình khoa trương bao nhiêu, nhưng Hồ Úng nghe vậy, trên đầu đầy mồ hôi.

Tổng Thống thích anh ta....Đào Du Du, trí tưởng tượng của cô có thể phong phú thêm chút không!

"Vậy.....Cái đó.....Quần gia Đào.....Khụ khụ.....Tôi cảm thấy được đó...." Hồ Úng háng giọng một cái, muốn cố gắng khuyên Đào Du Du.

"Anh cũng cảm thấy tôi nói rất có lý đúng không? Anh nói xem rốt cuộc tại sao tôi phải gả cho Tổng Thống chứ? Chẳng lẽ muốn chinh tôi đến mất mặt sao? Anh ta thật không đáng. Hay là anh ta có âm mưu gì? Trợ lý Hồ, xin anh nhất định phải nói cho tôi biết, rốt cuộc Tổng Thống có âm mưu gì?" Đào Du Du nghĩ đến âm mưu cũng nhớ đến hai đứa con bảo bối của mình, cho dù thế nào cô cũng sẽ không để bất kỳ ai xúc phạm đến bọn trẻ.

Hồ Úng suýt bị lời nói của cô làm cho nghẹn chết, bắt đầu cảm nhận được nỗi đau khổ của Vũ Văn Vi Thần.

Chẳng trách ngài ấy luôn nói cô là người phụ nữ ngốc nghếch, đúng là chậm chạp, ngốc nghếch mà.

"Quần gia Đào, cô....Trước tiên cô hãy bình tĩnh một chút, tôi cảm thấy chuyện này, cô có thể xem như vậy nha, trước tiên cô nghĩ lại xem, nếu Tổng Thống thật sự thích cô thì sao? Như cô nói, nếu ngài ấy không thích cô, tại sao phải mời cô đi xem phim? Còn đêm qua, tại sao biết rõ biệt thự nhà họ Ngô rất nguy hiểm, nhưng lại muốn đến đó? Tại sao hôm qua khi cô bị thương ngài ấy bảo cô và Tiểu Bò Đào đi trước, còn ngài ấy ở lại tìm con của cô.....Nếu không thích cô, tại sao ngài ấy phải cầu hôn cô? Cô cảm thấy trên người mình có thứ gì đó có thể để ngài ấy lợi dụng hoặc đùa giỡn sao?" Sau khi Hồ Úng buộc mình phải tỉnh táo lại, dùng suy nghĩ ngược lại để phân tích cho Đào Du Du hiểu.

Đào Du Du nghe xong lập tức sững sốt, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ lại quần thời gian này của bọn họ.

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng cà phê đến.

Nhìn ly cappuccino phủ đầy một lớp màu trắng, tinh thần của Đào Du Du cũng dần bay xa.

Đúng rồi, lần xem phim kia, chân của cô bị thương, trên người anh ta không có đồng nào, lại tìm cho cô một đôi dép lên..... Sau đó đến đêm dùng bữa tối dưới nền, sau khi cô say rượu, bắt anh ta vào phòng, nhưng anh ta hoàn toàn không có chút hành động lạ với cô, thậm chí khi ở trước mặt cô cũng không nhắc đến. Nếu anh ta thật sự không thích cô, có lẽ sẽ giết cô cho hả giận rồi. Tiếp đó chính là đêm qua, Thác Ngọc Mộ Dã gọi điện thoại đến cho anh ta, kể tình hình nguy hiểm, kết quả cuối cùng anh ta vẫn xuất hiện, hơn nữa còn nói cho cô biết, anh ta lo lắng cho cô nên mới đến.

Tất cả, những hành động trên cũng đủ để chứng minh cho một khả năng xảy ra mà Đào Du Du nghĩ cũng không dám nghĩ.

Khi cô bắt đầu từ từ chấp nhận chuyện này, hỏi Hồ Úng một câu: "Nếu Tổng Thống thật sự thích tôi, muốn kết hôn với tôi, vậy.....Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi...."

"Cô thích Tổng Thống không?" Hồ Ứng không đợi cô nói xong, cắt lời cô.

"À....Cái đó.....Không.....Không thích....." Đào Du Du rất muốn nói thẳng không thích, nhưng đến cuối cùng, lại nuốt chữ cuối trở vào, nhú mảy hỏi ngược lại: "Dù sao tôi cũng không muốn gả cho anh ta....."

"Tại sao?" Hồ Ứng nhìn trái còi lòng Đào Du Du hơi lay động, nhưng nghe cô nói không muốn gả cho Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta khản trương hỏi.

"Việc này con phải hỏi sao? Anh xem tôi còn hai đứa con, sao Tổng Thống có thể cưới một bà mẹ độc thân như tôi chứ. Với lại.....Với lại..... Hai chúng tôi cách xa như vậy, đúng là người của hai thế giới, cho dù là thân phận, chiều cao, thân hình đều hoàn toàn không xứng, điều này sao có thể chứ....." vẻ mặt của Đào Du Du như đưa đám, đến bây giờ cô còn không thể chấp nhận sự thật Vũ Văn Vĩ Thần thích cô.

Trong đầu hiện lên hình ảnh bộ dáng của Vũ Văn Vĩ Thần thường hung dữ với cô, khiến cô không nhận được rung mình một cái.

Nếu thật sự kết hôn với anh ta, trở thành phu nhân Tổng Thống, cô không có cách nào tưởng tượng mình sẽ thế nào.

Cô có thể sống chung hòa hợp với anh ta sao?

Hai người ra vào như hình với bóng, chung giường chung gối.... ..

Ông trời ơi ông giết con đi!!!

"Nếu Tổng Thống quyết định kết hôn với cô, tất nhiên sẽ có quyết định của ngài ấy, những chuyện này.....Cô không cần lo lắng. Xem mình là cô bé lọ lem được rồi." Hồ Ứng hiểu rõ Đào Du Du buồn bực, chuyện này đối lại là người bình thường, có lẽ sẽ cảm thấy là niềm vui bất ngờ, nhưng Đào Du Du ở cùng mãi hiên với Vũ Văn Vĩ Thần mà lại chịu đủ mọi ánh sáng, áp lực của cô quả thật rất lớn.

"Trợ lý Hòm nếu không anh nói với ngài Tổng Thống giúp tôi đi, anh nói tôi còn hai đứa con, thật sự không thích hợp làm phu nhân của ngài ấy, để cho ngài ấy lấy công chúa đi." Cho dù trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần sẽ lấy một người như thế nào, nhưng người đó tuyệt đối không phải là Đào Du Du cô, tuyệt đối không thể.

Đây là cách nghĩ của Đào Du Du, rất ngốc nghếch rất khờ dại.

"Xin lỗi, những lời này tôi không có cách nào truyền đạt lại giúp cô, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa. Nếu cô thật sự suy nghĩ kỹ, muốn từ chối lời cầu hôn của Tổng Thống, vẫn nên nói trước mặt ngài ấy đi. Nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, hiện tại Tổng Thống đang bị thương, dù sao cảm xúc rất dễ dàng bị kích động, vì vậy tôi khuyên cô trước tiên đừng từ chối Tổng Thống, để tránh lúc đó ngài ấy bị kích động, nếu xả ra chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi không có cách nào không chế được." Hồ Ứng nói xong, bụng lỵ cả phê Mocha lên uống một ngụm, nhắm hai mắt lại, bắt đầu thưởng thức hương vị cà phê.

Đào Du Du thấy mình bị từ chối, cô cũng hết cách rồi, đành phải uống cà phê vào để tìm cách sắp xếp lại suy nghĩ đang rối tung rối mù.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200

Hai người im lặng ngồi uống cà phê được một lúc, cuối cùng Hồ Ứng để ly cà phê trong tay xuống, cầm khăn lau miệng, sau đó nói với Đào Du Du: "Nếu tôi là quan gia Đào, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các nhân tố bên ngoài ảnh hưởng đến cảm giác của mình. Nếu Tổng Thống dám lấy, cô có gì không dám gả? Cô thử hỏi lòng mình xem, cô có thật sự thích ngài Tổng Thống không. Nếu như đáp án là có, vậy thì chấp nhận ngài ấy, chuyện còn lại ngài ấy sẽ giải quyết. Nếu đáp án là không, vậy cô đừng nghĩ cả đời này sẽ trốn đi đâu, tôi nghĩ Tổng Thống sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

Đây là ý kiến của Hồ Ứng nói với cô, tuy nghe vào giống như đag uy hiếp!

Đào Du Du hoàn toàn bị lời nói của anh ta làm cho sợ hãi, trái tim nhỏ bé của cô run rẩy, cô cúi đầu uống Capuccino của mình, lại không lên tiếng. Thậm chí cô cảm thấy tim Hồ Ứng để nó chuyện vốn là một quyết định sai lầm.

Không bao lâu sau, Hồ Ứng nhìn đồng hồ trên tay, cô vẽ như có việc phải đi, nên rời đi trước, Đào Du Du chỉ gật đầu với anh ta, ý bảo anh ta cứ tự nhiên.

Hồ Ứng đứng lên, nhìn vẻ mặt Đào Du Du vẫn là tương lai mờ mịt, vì vậy trước khi đi còn cho cô một lời khuyên chân thành: "Đừng tùy tiện từ chối lời cầu hôn của một người đàn ông, bởi vì có thể sẽ làm cô hối hận hơn nhiều so với việc tùy tiện chấp nhận lời cầu hôn của một người đàn ông!"

Nói xong, liền xoay người bỏ đi.

Đào Du Du nghĩ đến câu nói vừa rồi của anh ta, đầu óc bị chấn động.

Cô đuổi theo anh ta hỏi một câu: "Cuối cùng tôi nên đồng ý hay từ chối đây?"

Không hỏi được thì hỏi ông trời đi!

Hồ Úng đi rồi, một mình Đào Du Du ngồi ngây ngốc trong quán cà phê khoảng mười phút, sau đó ủ rũ rời đi, chuẩn bị trở về phòng bệnh.

Vào thang máy lên tầng mười, cánh cửa vừa mở ra đã bị một bóng dáng nhỏ nhỏ cản đường cô.

"Dục Huyền, con ở đây làm gì vậy?" Đào Du Du nhìn Đào Dục Huyền đứng ở cửa thang máy, tò mò hỏi.

Đào Dục Huyền không trả lời vấn đề của cô, không nói lời nào đi vào thang máy, sau đó nhảy lên muốn nhất nút tầng mười sáu, đóng cửa thang máy lại.

"Cục cưng, con đến tầng mười sáu làm gì?" Đào Du Du nhìn thấy cậu bé không nói câu nào, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

"Không phải đến tầng mười sáu, mà lên tầng cao nhất." Ánh mắt Đào Dục Huyền nhìn thẳng vào cửa thang máy đã đóng lại, mặt không có cảm xúc nói.

"Đến.....đến tầng cao nhất làm gì?" Lần này Đào Du Du cảm thấy kỳ lạ hơn, tuy đứa con trai này luôn khiến cô cảm thấy không bình thường, nhưng hiện tại cô mới thấy được, cô hoàn toàn không hiểu nổi cậu bé.

"Có lời muốn nói với bà." Đào Dục Huyền rất bình tĩnh, gập phải sống to gió lớn, trên gương mặt ngây thơ vẫn hiện lên một vẻ mặt khác không thuộc về cậu.

Đào Du Du nhìn điệu bộ kia của cậu, hơn nữa cậu bé nói có chuyện muốn nói với cô, lập tức nhạy cảm, có lẽ cậu bé muốn nói chuyện liên quan đến Vũ Văn Vĩ Thần.

Lo lắng cậu bé không thể chấp nhận được việc mình có một người cha mới, vì vậy cô lập tức giải thích: "Việc đó.....Cục cưng, có phải chị Nhã Hinh đã nói gì với con không? Con tuyệt đối đừng tin lời con bé, mẹ sẽ không tìm cha mới cho con đâu."

Đào Dục Huyền nghe vậy, khóe môi hờ hợt một tiếng, cửa thang máy mở ra, cậu cất bước đi ra ngoài.

Ra khỏi thang máy, cậu bé đi đến cầu thang yên tĩnh, đi lên tầng trên, đã tới vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất.

Nơi này không hổ là vịnh việc cao cấp nhất Thương Quốc, trên tầng cao nhất của bệnh viện có vườn hoa ngoài trời, thiết kế khu công viên có nước chảy qua cầu, làm cho người ta vừa bước vào vườn hoa trên tầng cao nhất, cảm giác như đã đến Giang Nam Trung Quốc, cảm giác này thật kỳ diệu.

Đào Dục Huyền đi dạo, đi vào trong đi nhỏ rồi ngồi xuống, lúc này Đào Du Du đi theo sau cậu giống như một đứa bé làm, chờ đợi sự phát quyết của cậu.

"Tại sao không tìm cha mới cho chúng tôi?" Sau khi ngồi xuống, Đào Dục Huyền hỏi, những lời này tiếp những lời lúc nãy Đào Du Du nói trong thang máy.

"Hả? A, con vừa nói gì.....Con yên tâm, mẹ tuyệt đối sẽ tôn trọng ý kiến của con và Tiểu Bò Đào, nếu các con không đồng ý, mẹ tuyệt đối sẽ không kết hôn. Vì vậy con không cần lo lắng chuyện mẹ tìm cha mới cho các con." Đào Du Du nghĩ rằng cậu bé phản đối chuyện cô lập gia đình, vì vậy mở miệng hứa hẹn với cậu bé.

"Nếu tôi và Tiểu Bò Đào không có bất kỳ ý kiến gì thì sao?" Đào Dục Huyền nhìn Đào Du Du hứa hẹn, mở miệng hỏi ngược lại.

"Cái gì? Ý con muốn nói....." Trong lúc nhất thời Đào Du Du chưa phản ứng kịp, đứa bé này có ý gì? Không phải nó muốn phản đối cô kết hôn sao?

"Chúng tôi không ngại có một Tổng Thống là cha mà." Đào Dục Huyền ngẩng đầu nhỏ lên, một bộ dáng mây trôi gió thoảng.

"À.....Này.....Chuyện đó.....Ai.....Ai nói cho con biết là Tổng Thống?" Đào Du Du lập tức có cảm giác ngổn ngang trong gió, có phải thế giới này thay đổi quá nhanh không? Tại sao cả đám người bên cạnh cô đều thông minh vậy chứ, một chút chuyện nhỏ cũng không giấu được.

"Trừ bỏ Tổng Thống, chẳng lẽ bên cạnh mẹ còn có người đàn ông thứ hai sao?" Đào Dục Huyền đối với vẻ mặt hoảng hốt của Đào Du Du, từ chối cho ý kiến mà hỏi ngược lại.

"Sao.....làm sao cũng không có?" Đào Du Du luôn vịt chết còn cứng mỏ, tuy giờ phút này cô cũng hiểu tại sao mình lại mạnh miệng vì chuyện gì, nhưng cô không muốn thừa nhận trong lòng mình có quan hệ mập mờ với Vũ Văn Vĩ Thần.

"Ai? Hồ Úng? Hay là mẹ có ý với mấy bộ trưởng nam kia? Hoặc là người lái xe của Phủ Tổng Thống? Nhân viên an ninh?"

"Chuyện đó sao....." Đào Du Du vừa nghe Đào Dục Huyền chọn ra nhiều người như vậy, lập tức hơi chột dạ, vừa rồi cậu bé nói những người kia, đúng là không có người có thể khả nghi.

"Con chợt nhớ đến giờ chú Tổng Thống uống thuốc rồi, di y ta xinh đẹp kia mỗi lần nhìn thấy Tổng Thống đều chớp chớp mắt, thật đáng yêu." Đào Dục Huyền nói xong, trên mặt xuất hiện vẻ mền mọt.

"Dừng lại.....Có thể xinh đẹp thế sao? Chẳng lẽ đẹp hơn so với mẹ sao?" Đào Du Du nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201

"Dừng lại.....Có xinh đẹp nhiều không? Chẳng lẽ đẹp hơn so với mẹ con sao?" Đào Du Du nghe xong, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói.

"Dạ, đẹp hơn mẹ một chút. Không tin bây giờ mẹ nhanh chóng đi xem đi." Đào Dục Huyền nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt cô cùng tiếc nuối nhìn Đào Du Du.

"Đào Dục Huyền, rốt cuộc con là con của ai? làm sao có thể đứng về phía người ngoài vậy, còn nói những người cô gái khác đẹp hơn mẹ nữa?" Đào Du Du vừa nghe đến Đào Dục Huyền hoàn toàn đứng về phía cô y tá kia, lập tức thẹn quá hóa giận nói.

Đào Dục Huyền hoàn toàn từ chối cho ý kiến, cậu bé đứng lên, thân nhiên liếc mắt nhìn về mặt buồn bực của Đào Du Du, tùy tiện nói: "

Chẳng trách Tiểu Bò Đào lại thích tự lừa gạt mình, xem ra bản thân rất tích sự sướng."

Nói xong, cũng không quay đầu lại đi về phía cầu thang.

Đào Du Du bị lời nói của Đào Dục Huyền suýt làm cho nghẹn chết, cô sững sờ cả buổi mới phải ứng kịp, mặt mũi tràn đầy thất bại đuổi theo, cùng đi xuống lầu với Đào Dục Huyền.

Sau khi trở lại tầng mười, Đào Dục Huyền kéo Đào Du Du đến cửa phòng bệnh của Vũ Văn Vĩ Thần, rồi nói cậu bé muốn đi nhà vệ sinh, vì vậy bộ dạng tung tăng bỏ chạy.

Đào Du Du đứng trước cửa phòng, do dự có nên đi vào hay không.

Kết quả chưa được ba phút, cửa phòng bệnh đã bị người bên trong mở ra, một người đàn ông trung niên đeo kính từ bên trong đi ra, Đào Du Du chào ông ta, ông ta chính là viện trưởng của bệnh viện mà Vũ Văn Vĩ Thần và Tiểu Bò Đào đang nằm, chuyên phụ trách chữa bệnh cho anh ta.

Lúc ông ta ra đây mới nhìn thấy Đào Du Du đang do dự đứng trước cửa, biết cô là quản gia của phủ Tổng Thống, vì vậy chủ động chào hỏi cô: "Xin chào, quản gia Đào."

"A, xin chào bác sĩ Dương." Đào Du Du lập tức mỉm cười chào hỏi ông ta.

"Thương thế của ngài Tổng Thống không có gì đáng lo, chỉ cần thay vết thương đúng hạn, uống thuốc, nghỉ ngơi một thời gian ngắn là có thể xuất viện. Bây giờ y tá đang rửa vết thương cho ngài ấy, sau đó cô có thể đi vào thăm ngài ấy." Bác sĩ Dương nghĩ rằng Đào Du Du quan tâm đến vấn đề thương thế của Vũ Văn Vĩ Thần, vì vậy không chờ cô mở miệng hỏi thì đã trả lời trước.

"Ách.....Được rồi, vất vả cho ngài rồi, bác sĩ Dương." Đào Du Du hơi mắt tự nhiên cười với ông ta.

"Đây là việc của tôi, buổi sáng tôi kiểm tra vết thương của Tiểu Bò Đào, cô bé kia bình phục rất nhanh, tin rằng không bao lâu sau có thể khỏe lại. Tôi xem bệnh của cô bé ấy thì biết con bé bị mất máu quá nhiều, cũng may có ngài Tổng Thống hiến máu mới làm giảm nguy hiểm. Thế giới này thật kì diệu, có ai nghĩ đến trên thế giới này nhóm máu RH âm tính là nhóm máu rất hiếm, rõ ràng hai người lại xuất hiện cùng một thời gian, hơn nữa hai người không có bất kỳ quan hệ. ruột thịt nào, điều này tỷ lệ còn thấp hơn so với hàng triệu cơ hội xổ số." Bác sĩ Dương nhớ đến lúc ấy tâm trạng rất kinh ngạc khi nhận bệnh lại nhìn thấy nhóm máu của Vũ Văn Vĩ Thần và Tiểu Bò Đào giống nhau. Ông không biết, nếu chuyện này bị người cố tình biết, sẽ mang đến cho Vũ Văn Vĩ Thần biết bao nhiêu phiền phức, là một bác sĩ, trừ bỏ cảm thán thế giới này thật kỳ diệu, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều như thế.

"Đúng vậy, là mạng Tiểu Bò Đào của chúng tôi chưa hết đường cùng, trùng hợp là ngài Tổng Thống cũng có nhóm máu đó, nếu không không biết Tiểu Bò Đào sẽ đi về đâu." Bác sĩ Dương vừa nhắc đến chuyện hiến máu, Đào Du Du cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó nguy hiểm biết bao, bác sĩ còn khuyên Vũ Văn Vĩ Thần nếu hiến máu sẽ gặp nguy hiểm, nhưng anh ta lại dứt khoát kiên quyết muốn cứu Tiểu Bò Đào, lúc ấy làm cho Đào Du Du rất cảm động.

Nghĩ như thế, có lẽ Vũ Văn Vĩ Thần cầu hôn cô là xuất phát từ thật lòng, nếu không anh ta sẽ không có ý đồ với cô.

Huống chi nếu không phải anh ta cứu cô, cô sợ là mình sẽ hy sinh lừng lẫy lâu rồi.

Mà anh ta bị thương là hoàn toàn đỡ đạn thay cô, một người đàn ông như vậy, cô còn gì để nghi ngờ nữa?

Nghĩ thông suốt những điều này, cô nói với bác sĩ Dương muốn vào thăm Vũ Văn Vĩ Thần, vì vậy hai người chào tạm biệt.

Vào phòng bệnh, Đào Du Du nhìn thấy một cô y tá trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi xỏm bên giường rửa vết thương cho Vũ Văn Vĩ Thần một cách cẩn thận, không biết Vũ Văn Vĩ Thần vì quá đau đớn hay sao mà nằm trên giường nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt cùng một chỗ.

Đào Dục Huyền nói không sai, cô y tá này rất đẹp, nhưng vì Vũ Văn Vĩ Thần nhắm mắt lại, nên Đào Du Du không nhìn ra được hai người đang hỗ trợ nhau.

"Xin chào." Đào Du Du đi vào phòng không bao lâu, cô y tá liền phát hiện ra sự có mặt của cô, quay đầu lại gật đầu chào hỏi cô, rồi tiếp tục công việc trong tay.

"Xin chào." Đào Du Du đứng một bên giường lịch sự chào lại đối phương, nhìn động tác thành thạo của cô ta dùng ô xy già rửa vết thương đó.

Vũ Văn Vĩ Thần đang nhắm mắt vừa nghe tiếng Đào Du Du liền chậm rãi mở mắt ra nhìn về phía cô đang đứng bên giường, tầm mắt hai người giao nhau cùng một chỗ, lập tức giống như bị vật gì dẫn dắt, rốt cuộc không nỡ dời đi.

Cô y tá nhìn thấy hai người không nói gì nên cũng không dám lên tiếng, trong lòng buồn bực xử lý vết thương cho xong, phải chăng vì quá khẩn trương lúc cô xử lý vết thương xong chuẩn bị băng bó lại, không duy trì được lực đạo, bỗng chốc đụng vào làm Vũ Văn Vĩ Thần đau đớn, lập tức chuyển sự chú ý của anh từ người Đào Du Du sang vết thương.

"Ồi....Đau quá!" Vũ Văn Vĩ Thần chịu hết nổi, nhíu chặt chân mày lại.

"Ồi.....Xin lỗi....Tống Thống, tôi.....vừa rồi tôi không cẩn thận, xin thứ lỗi cho tôi...." Cô y tá này vừa nghe Vũ Văn Vĩ Thần kêu gọi, lập tức sợ tới mức run rẩy, băng dán trên tay cũng không xé ra được.

Đào Du Du thấy cô ta bị dọa sợ hãi, lập tức tiến lên một bước tiếp nhận công việc trong tay cô ta, chỉ còn việc quấn băng lại là xong, nói với cô ta: "Ồ đây giao cho tôi được rồi."

"Vậy...." Cô y tá không dám tùy tiện giao công việc cho người khác, sợ xảy ra chuyện, cẩn thận ngược mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, như đang chờ sự cho phép của anh.

"Cô đi ra ngoài đi, cô ấy đến là được rồi." Vũ Văn Vĩ Thần thấy cô y tá bị anh nhìn đến nom nớp lo sợ, rốt cuộc ra lệnh đặc xá.

Cô y tá nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, sau đó giao băng quấn trong tay cho Đào Du Du rồi nói: "Chỉ cần dùng băng dán băng xung quanh vết thương là được, làm phiền cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tống Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202

Đào Du Du khẽ gật đầu với cô ta, tiện tay nhận lấy băng dán cô ta đưa, sau đó ngồi xỏm trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, bắt đầu băng bó cho anh.

Mà cô y tá thì thu dọn hòm thuốc của mình xong, nhanh chóng tránh đi.

Đào Du Du xé từng miếng băng dán, sau đó quấn trên băng gạc, cuối cùng cầm miếng băng gạc dán lên vết thương trên cánh tay của Vũ Văn Vĩ Thần, toàn bộ động tác rất nhẹ nhàng, chân mày của Vũ Văn Vĩ Thần đang nhíu lại từ từ thả lỏng ra.

Sau khi đã băng vết thương, cô tiện tay kéo ống tay áo của anh xuống, lúc làm những chuyện này, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem câu đầu tiên phải mở miệng nói với anh thế nào.

"Đã suy nghĩ kỹ chưa?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn ra trong lòng cô rồi rầm, vì vậy không đợi cô mở miệng trước, anh đã hỏi cô.

"Há? Cái gì?" Vì anh đột nhiên mở miệng nên làm Đào Du Du hơi sững sờ, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"Gà cho anh." Trong chớp mắt Vũ Văn Vĩ Thần bắt lấy cánh tay cô, dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, nói lời cầu hôn.

Đào Du Du ngây ngốc nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời anh như thế nào.

Một lúc sau, cô mới nhỏ giọng nói: "Anh không biết chuyện này....Quá nhanh sao?"

"Nhanh?" Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần tuyệt đối không cảm thấy, nếu tính từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, dù thế nào cũng đã năm năm rồi.

"Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, cũng không phải ở cổ đại nữa, lệnh của cha mẹ, lời của mối mai là được. Hiện tại xem như là dựa vào trình tự xem mắt, cũng có thể có một quá trình yêu nhau, làm sao nói kết hôn là kết hôn được chứ? Chúng ta.... .."

"Vậy chúng ta bắt đầu yêu nhau đi." Vũ Văn Vi Thần vừa nghe Đào Du Du nói ra nguyên nhân rồi rầm nên không muốn gả cho anh, anh lập tức cười nói.

"Cái.... ..Gi? Tôi.... ..tôi không có ý đó, ý của tôi là...." Hiện tại Đào Du Du rất bất lực, cô cảm thấy cô không có cách nào nói rõ lòng mình.

"Mặc kệ ý của em là gì, kết quả chỉ có một, đó chính là em phải gả cho anh. Kế hoạch của anh là ba tháng sau sẽ cử hành hôn lễ, vì vậy chúng ta có ba tháng để chuẩn bị. Trong ba tháng này, em muốn chơi đùa thế nào cũng được, anh không cản em," Vũ Văn Vi Thần đưa ra nhượng bộ lớn nhất, mục đích của anh chỉ có một, đó là kết hôn. Về phần Đào Du Du muốn như thế nào mới có thể đồng ý lời cầu hôn của anh, có thể đưa ra điều kiện, anh đều có thể làm được.

"Không, anh không hiểu ý tôi, tôi muốn nói.... .." Đào Du Du muốn nói rõ suy nghĩ trong lòng, thế nhưng khi cô nghe Vũ Văn Vi Thần nói để cô tùy ý chơi đùa, anh cũng không ngăn cản cô, trong lúc nhất thời dừng lại ý cô muốn nói, hai mắt mở to, cười hề hề nhìn anh nói: "Anh.... ..An nói thật sao? Trong ba tháng này tôi muốn làm thế nào cũng được?"

"Đúng, tùy ý em muốn làm gì." Vũ Văn Vi Thần biết, Đào Du Du đã động lòng, vì vậy anh cũng cười, ngược lại anh cũng muốn nhìn một chút xem Đào Du Du có thể giờ trò gì.

"Có.....Có thể từ chức không?" Tuy cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng Đào Du Du vẫn không nhịn được dò hỏi.

"Có thể." Anh hơi cười, cười rất âm hiểm. Đào Du Du vừa nghe anh nói ngay cả điều kiện này cũng đồng ý, lập tức như nở hoa, nhưng hoa trong lòng cô chưa kịp nở rộ, anh đã nói thêm một câu quan trọng: "Lúc em lên làm phu nhân Tổng Thống, em có thể không cần làm quản gia nữa."

"Anh....." Đào Du Du lập tức rất muốn chửi thề tục, nhưng cô kiềm chế lại, bởi vì cô không tìm được bất kỳ lời mắng chửi thề tục nào để diễn tả nội tâm đang đau đớn.

"Nói cho anh biết, vì sao em từ chối gả cho anh?" Vũ Văn Vi Thần nhìn vẻ mặt tức giận của cô như ăn phải 100 con ruồi, nhịn không được hỏi.

"Nói nhảm, chuyện này còn phải hỏi sao? Anh đứng dậy đi....." Gương mặt Đào Du Du tái mét không còn chút máu, hai người đứng song song.

"Anh nhìn vào gương đi, hai chúng ta xứng đôi sao? Anh cao như vậy, tôi đây thì thấp. Anh đẹp trai, còn tôi thì bình thường. Còn có tính tình, phong cách, nhìn thế nào hai chúng ta cũng giống như người xa lạ, làm sao có thể kết hôn chứ?" Đào Du Du vừa khoa tay múa chân, vừa đánh giá khách quan.

Đây là lần đầu tiên cô bình phẩm bộ dáng bên ngoài của mình, tuy rằng không xuất phát từ đáy lòng, nhưng rốt cuộc cô cũng chính miệng thừa nhận.

"Ừ, vậy xem ra, em thật sự không xứng với anh." Vũ Văn Vi Thần nhìn hai người trong gương, sau đó như có điều suy nghĩ rồi gật nhẹ đầu.

"Đúng không? Anh cũng cho rằng như vậy, dưới bầu trời đầu đầu chẳng có cỏ thơm, hay là anh tìm người khác đi." Đào Du Du nói những lời này rất chân thành và đúng trọng tâm.

Vũ Văn Vi Thần cúi đầu suy nghĩ, một lúc lâu sau, anh quay đầu, vô cùng nghiêm túc nói với Đào Du Du: "Cho nên anh quyết định chịu thiệt một chút, nhận em. Cái này gọi là anh không vào địa ngục thì ai vào. Sau này em đối xử tốt một chút với anh là được, anh cũng sẽ không ghét bỏ em."

"Tôi.... .." Một lần nữa Đào Du Du bị những lời nói của Vũ Văn Vi Thần đánh bại, trên thực tế, cùng anh đấu chỉ số thông minh, cô chưa bao giờ thắng.

"Thế nào? Em còn lấy cớ gì để từ chối anh không?" Anh nói xong, cười hi hi khoanh tay trước ngực, mỗi lần nhìn vẻ mặt Đào Du Du cam chịu trước mặt anh, anh cảm thấy tâm trạng rất thoải mái.

"Được rồi, cho dù anh không chê tôi, nhưng còn mẹ của anh thì sao? Gia tộc của anh nữa? Bọn họ có thể chấp nhận không? Tạm không nói đến thân phận của chúng ta chênh lệch quá lớn, chỉ cần tôi dẫn theo hai đứa con, tôi nghĩ mọi người trong gia tộc anh không thể chấp nhận tôi đâu. Tuy rằng tôi không biết tại sao anh nhất định phải kết hôn với tôi, nhưng tôi thật sự không có dũng khí, tôi sợ con của tôi bị tổn thương, anh có hiểu không?" Cuối cùng, Đào Du Du cũng lấy đòn sát thủ, cô có thể nhìn ra Vũ Văn Vi Thần rất yêu thương hai đứa con của cô, vì vậy cô tin rằng, vì lo cho bọn trẻ, cô sẽ không dễ dàng quyết định qua loa như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203

"Bởi vì yêu em." Anh nhìn cô chăm chăm, giọng nói dịu dàng từ trong ánh mắt lướt qua tia tình cảm khó nói thành lời, không biết từ lúc nào, anh đã trút bỏ vẻ bề ngoài điêu võ dương oai khi ở trước mặt cô, mở lòng mình trước mặt cô để cho cô nhìn kỹ.

"Cái gì?" Đào Du Du ngỡ ngàng nhìn anh, môi khẽ nhếch, một bộ dáng hoảng sợ không ít.

"Bởi vì yêu em, nên muốn kết hôn với em....." Anh hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Nhưng em nói không sai, trước mắt chúng ta đúng là còn có trở ngại, còn anh, động lực duy nhất có thể gạt bỏ hết mọi khó khăn chính là một cái gật đầu nhẹ của em. Đào Du Du, em nghe cho kỹ đây, cả đời này, anh chỉ nói ba lần anh yêu em, em đã dùng hết ba cơ hội này trong một lần rồi, vì vậy sau này đừng hỏi tại sao anh phải cưới em nữa."

"Anh....Anh vừa mới nói....Anh yêu em?" lần này Đào Du Du bị hoảng sợ không nhẹ, lúc trước anh nói thích cô, cô cũng không thể nào tin được, bây giờ thời gian không lâu, từ thích biến thành yêu, chẳng lẽ anh hoàn toàn không lo lắng trái tim nhỏ bé của cô không chịu đựng được sao?

"Có lẽ, thích em bình thường, giản dị, cuộc sống yên bình, đây là thứ duy nhất anh không thể cho em. Ít ra, bây giờ không thể. Nhưng anh sẽ cố gắng tận dụng hết khả năng của mình để bảo vệ em và bọn trẻ, cho các người có được cuộc sống không lo không nghĩ, đây cũng là thứ duy nhất anh có thể cho em. Đừng nói với anh là em lo lắng gia tộc của anh không thể nào chấp nhận em được, hoặc là mẹ anh sẽ không chấp nhận em, em không cần phải lo lắng những chuyện này, rõ chưa?" Giọng nói của anh giống như một loại bùa chú từ từ rót vào tai cô, làm cô trừ bỏ ngờ ngác gật đầu ra, dường như không thể làm phản ứng nào khác.

"Này.....Lúc này anh nói cho em ba tháng tùy ý em chơi đùa sao?" Đào Du Du định thần lại từ trong nhu tình mật ý của anh, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng về ba tháng kia.

"Bây giờ còn hai tháng." Anh suy nghĩ, nói.

Đào Du Du nghe xong, lập tức nhú mày: "Tại....tại sao? Sao bỗng chốc lại ít đi một tháng?"

"Bởi vì anh đột nhiên cảm thấy, người phụ nữ như em, nên hợp pháp hóa quan hệ của chúng ta sẽ tốt hơn." Anh nói xong, nở nụ cười.

"Cái gì? Hợp.....Hợp pháp?" Đào Du Du nhú mày, trong đầu cô chỉ nghiền ngẫm hai chữ này.

"Chỉ có hợp pháp hóa rồi, sau này buổi tối em phải ngủ ở giường của anh, sáng sớm không cần gấp gấp đến ngay cả quần áo cũng không mặc vào đã bỏ chạy, đúng không?" Nói xong, trong nụ cười của anh chứa ý mập mờ.

Đào Du Du lập tức nhớ đến sáng hôm đó cô làm chuyện ngu xuẩn, trong lúc nhất thời hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

"Em.....em đi xem Tiểu Bò Đào không thèm nghe anh nói nữa....." Cảm thấy cô làm thế nào cũng không nói lại anh, vốn là đến khuyên anh từ bỏ cô, kết quả không ngờ bị anh nói vài câu đã khiến lòng cô xao động, vì vậy cảm thấy không nên ở đây lâu nên cô nhanh chóng chạy đi.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bóng lưng cô chạy trốn, cười to rồi nhắc nhở sau lưng cô: "Nhớ kỹ, em có có thời gian hai tháng thôi."

"Biết rồi, biết rồi....." Đào Du Du vừa chạy về phía cửa, vừa đáp.

... ..

Chạy ra khỏi phòng bệnh của Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Du Du chợt vỗ lồng ngực mình.

Vừa rồi, xem như cô đã chấp nhận lời cầu hôn của anh rồi sao?

rõ ràng chỉ đơn giản như vậy đã chấp nhận sao?

Ngay cả quỹ gói một chân cũng không có, có thể quá lời rồi không?

Nhưng, cũng may là anh đã nói, cô còn thời gian hai tháng để tùy ý chơi đùa, hừ hừ..... Vũ Văn Vĩ Thần, nhóc con, anh chờ đi, xem hai tháng này em chinh chiến anh!

Đào Du Du ngênh ngang đắc chí ôm trong lòng mong muốn vô cùng tốt đẹp chính là cuộc sống của cô bắt đầu bước sang giai đoạn quan trọng.

Hôm nay, cô đã trở thành vợ chưa cưới của người đàn ông thành đạt này, kể từ giờ phút này, cô không cần phải một mình chống đỡ hoàn cảnh gia đình nữa.

... ..

Vũ Văn Vĩ Thần vì bận việc nên anh chỉ ở lại hơn mười ngày đã xuất viện.

Mà Tiểu Bò Đào còn nhỏ tuổi, bác sĩ sợ sau này cô bé sẽ để lại di chứng, nên bắt cô bé phải ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian nữa.

Trong lúc nhất thời, lượng công việc của Đào Du Du tăng lên không ít, chạy hai chỗ bệnh viện và phủ Tổng Thống.

Cuối cùng Đào Tú Quyên nhìn thấy Đào Du Du chạy đi chạy lại cực khổ như vậy, vì vậy bà nhận trách nhiệm chăm sóc Tiểu Bò Đào, để Đào Du Du chuyên tâm làm việc ở phủ Tổng Thống.

... ..

Trở lại với công việc, Vũ Văn Vĩ Thần làm một chuyện đó là xử lý sự kiện ám sát đêm hôm đó.

Dựa vào tư liệu Hồ Ứng đưa cho anh, bên trên viết rất rõ, Lý Trường Dũng đã bị sa lưới, nhưng ông ta không tiếp tục khai ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng, chỉ gánh vác chuyện đó một mình.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bản ghi chép lời khai, nở nụ cười lạnh.

"Tổng Thống, chúng ta có cần gặp mặt Phó Tổng Thống không, cảnh cáo ta, để cho ông ta tự động từ chức?" Hồ Ứng nhìn nụ cười lạnh của Vũ Văn Vĩ Thần, tiến lên dò hỏi.

"Từ chức? Cậu cảm thấy ông ta là loại người có tư cách an hưởng tuổi già sao?" Vũ Văn Vĩ Thần nhẹ nhàng nhún mày, liếc nhìn Hồ Ứng rồi nói.

"Vây....Vây ý của Tổng Thống là gì?" Hồ Ứng biết Vũ Văn Vĩ Thần tuyệt đối sẽ không nhượng tay đối với người đã từng dả thương người của anh. Đuối tận giết tuyệt là nguyên tắc xử sự của anh.

Anh đã không ra tay, vừa ra tay nhất định là vĩnh viễn không có con nôi dôi.

"Cậu cảm thấy chuyện đau khổ nhất của người trần đầy dẫy tâm là gì?" Vũ Văn Vĩ Thần nghịch nghịch cây viết trên tay, hỏi một câu đầy ẩn ý.

"Để cho ông không bao giờ đạt được khát vọng của mình, cũng không cảm nhận được." Hồ Ứng trả lời như thế.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong, lắc đầu cười nhạt.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng nói: "Hiện tại, ông ta đã sợ tới mức không có dã tâm nữa. Lợi thế lớn nhất của ông ta đã nằm trong tay chúng ta, bây giờ, ông ta chỉ có thể hy vọng, hoặc là chết, hoặc là bình tĩnh sống tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204

"Tổng Thống, ngài định làm thế nào?" Hồ Ứng bị lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần làm cho sợ hãi, anh ta vẫn luôn biết Vũ Văn Vĩ Thần là một người rất đáng sợ, thủ đoạn đối đãi với kẻ thù thật khiến người ta không dám tưởng tượng, nhưng hôm nay chính thức mở mang kiến thức mà anh ta muốn phát huy, đúng là làm anh ta không có cách nào chấp nhận được.

"Việc để cho ông ta sống không bằng chết nhất định sẽ rất thú vị." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, khoe miệng hơi cười, nụ cười kia rất dịu dàng, giống như vừa rồi anh đang bàn bạc với Hồ Ứng bữa ăn tối nên ăn món gì.

Lúc Hồ Ứng thấm thía lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta lau mồ hôi trên trán, đứng một bên không dám hé răng.

"Không phải đã điều tra ra được ông trùm giấu mặt của Phúc Hằng là con trai cả của Phó Tổng Thống sao? Chẳng lẽ hoàn toàn không biết nên ra tay từ chỗ nào à? Tôi hình như người con trai cả này rất thích đến Las Vegas nghỉ ngơi, cậu nói xem Las Vegas rất đẹp để thưởng thức sao?" Vũ Văn Vĩ Thần có điều ngụ ý nhìn Hồ Ứng, ra lệnh cho anh ta.

"Vâng, tôi biết phải làm thế nào rồi, Tổng Thống cứ yên tâm. Lần này, người của Đảng Dân Quyền, một người cũng chạy không thoát." Cuối cùng Hồ Ứng cũng hiểu ý của Vũ Văn Vĩ Thần, anh ta tin tưởng gật đầu.

Thật ra trước đây Thác Ngọc Mộ Dã đã tra ra ông chủ lớn đứng sau Phúc Hằng quốc tế chính là con trai lớn Tường Ngọc Bạch của Phó Tổng Thống, bọn họ cũng đã từng điều tra tình hình của Tường Ngọc Bạch. Trong đó có một chi tiết quan trọng nhất là hầu như mỗi tháng Tường Ngọc Bạch đều đến sòng bạc Las Vegas chơi đùa một tuần, cái gọi là nghỉ ngơi đơn giản là đánh bạc, mà gặp đối thủ là thua.

Lúc trước Phúc Hằng quốc tế lợi dụng quyền lợi của Tường Hằng làm bất động sản, bán cho rất nhiều nước khác, tất nhiên việc buôn bán lời rất nhiều tiền, số tiền này dùng để tranh cử, nhưng có lẽ ông trùm Tường Ngọc Thạch này kiếm tiền rất dễ dàng, vì vậy ra tay cũng rất hào phóng, mỗi tháng đều đưa cho ông chủ sòng bạc Las Vegas không ít tiền, cứ như vậy Phúc Hằng quốc tế từ từ bị lấy hết. Thậm chí bản thân Tường Ngọc Bạch còn thiếu rất nhiều tiền đánh bạc.

Thân là nhân viên công vụ giữ chức vụ Phó Tổng Thống, người thân trong nhà này sinh vấn đề về kinh tế, tất nhiên ông ta cũng không thoát khỏi liên quan, Thác Ngọc Mộ Dã trực tiếp đưa phần tài liệu này cho Vũ Văn Vĩ Thần, lúc đầu nghĩ rằng anh ta sẽ lập tức cho anh vạch trần chuyện này, khiến Tường Hằng bị đình chỉ công tác, nhưng nào ngờ anh ta lại ngán cản anh.

Hôm nay xem ra, không phải anh không muốn ra tay, mà là vừa ra tay sẽ khiến cho ông ta chết không có chỗ chôn.

Tường Hằng, ông chờ xem đi, cả nhà ông sắp đến ngày bị diệt vong rồi.

Món nợ này anh đã chờ đợi năm năm mới tìm ông ta để thanh toán, năm năm qua, xem như ông kiếm được nhiều tiền rồi.

... ..

Sau khi Hồ Ứng ra khỏi phòng, điện thoại trên bàn làm việc của Vũ Văn Vi Thần chợt vang lên.

Nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Thác Ngọc Mộ Dã: "Lúc nãy nghe nói ngài đã xuất viện, nhưng vẫn không tin, hôm nay xem ra ngài đã xuất viện, năng lực khôi phục đúng là không phải bình thường."

"Tôi đã xuất viện ba ngày rồi, lúc này cậu mới nhớ đến hỏi thăm tôi, không biết là hơi trễ sao? Mấy ngày nay cậu đã làm gì?" Vũ Văn Vi Thần vừa nghe giọng nói của Thác Ngọc Mộ Dã, cả người đều thả lỏng.

Theo anh, tuy rằng Thác Ngọc Mộ Dã vẫn làm việc giúp anh, xem như là người nhà Vũ Văn thị, nhưng trên thế giới này chỉ có anh ta mới được gọi là bạn.

Bởi vì ở trong mắt Thác Ngọc Mộ Dã, anh mới có thể là Vũ Văn Vi Thần, mà không chỉ là ngài Tổng Thống.

"Oan uổng quá Tổng Thống, tôi cũng không có không quan tâm đến ngài, nên biết rằng mấy ngày nay, tôi vì ngài mà cả ngày mất ăn mất ngủ. Ngài không phải là không biết Lý Trường Dũng có bao nhiêu tập đoàn, loại chuyện xét nhà này, lượng công việc rất nhiều." Thác Ngọc Mộ Dã vừa nghe Vũ Văn Vi Thần chất vấn anh ta trong thời gian này đã bận rộn việc gì, lập tức kêu oan, tiện thể anh ta cũng giải thích một chút mấy ngày nay đã đi đâu.

"Sao? Đắt nước chúng ta không có ngành liên quan đến xử lý những chuyện này sao? Công việc xét nhà này lại có thể để cho cậu làm." Vũ Văn Vi Thần vừa nghe lại cảm thấy hơi bất thường, lập tức hỏi.

"Vẫn còn lo lắng tôi sẽ gây bất lợi gì cho ngài à, nên biết chuyện năm năm trước rất có thể Lý Trường Dũng cũng có phần. Vì vậy, tôi không thể đưa những ngành liên quan mà ngài nói đến đây được, tranh thủ giao tư liệu liên quan đến việc gây bất lợi cho ngài xử lý, ba ngày ba đêm tôi không được nghỉ ngơi rồi, xong việc này xem ngài cảm tạ tôi thế nào." Lúc Thác Ngọc Mộ Dã nói những chuyện này, giọng nói hơi yếu ớt, hận không thể khiến Vũ Văn Vi Thần cảm động đến rơi nước mắt.

Nhưng ngài Tổng Thống Vũ Văn này đúng là người không tìm không phải, khi anh ta nghe vậy chỉ cười lạnh, sau đó nói: "Cậu đừng vội tranh công, tôi biết trị giá nhà họ Lý bao nhiêu, là một người gian thương, lúc này làm sao cậu có thể nương tay được."

"Ồi, tôi biết ngay nỗi khổ tâm của tôi sẽ bị ngài xem là lòng lang dạ thú mà, được được được, tôi kiếm nhiều tiền lời không phải vì ngài sao?"

"Được rồi, tôi còn chưa hiểu cậu à, đời này cậu chưa từng buôn bán lỗ vốn. Nói đi, lúc này cậu gọi điện thoại đến đây không chỉ muốn nói chuyện này với tôi chứ?" Vũ Văn Vi Thần đã rất quen thuộc với bộ dạng kia của Thác Ngọc Mộ Dã, không có kiên nhẫn dây dưa với anh ta, anh hỏi muốn biết việc quan trọng.

"Đúng là có việc quan trọng muốn báo với ngài. Ngài biết cô gái bên người Lý Trường Dũng không? Gọi là Mạc Lâm đó." Thác Ngọc Mộ Dã thu lại giọng điệu đùa cợt lúc nãy, bắt đầu nghiêm túc báo cáo cho Vũ Văn Vi Thần biết phát hiện mới của anh ta.

"Hơi có ấn tượng một chút, là một cô gái xinh đẹp." Vũ Văn Vi Thần suy nghĩ, dường như lần trước trong yến tiệc ở phủ Tổng Thống, đúng là anh có nhìn thấy một cô gái bên cạnh Lý Trường Dũng, nhưng không đặc biệt chú ý.

"Thật ra hôm đó tôi biết chuyện Lý Trường Dũng phái người đến biệt thự nhà họ Ngô ám sát ngài, là do cô ấy lên nói cho tôi biết."

"Hả? Có chuyện này à?" Đây là việc lớn nằm ngoài dự đoán của Vũ Văn Vi Thần: "Tại sao cô ấy phải làm như vậy?"

"Vị tiểu thư này có địa vị cũng lớn, ngài biết năm năm trước, trước khi Lý Trường Dũng trở thành người chèo chống Lý thị, ông ta còn có một đối thủ cạnh tranh không?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205

"Dường như cậu đã biết." Vũ Văn Vi Thần vừa nghe Thác Ngọc Mộ Dã nói, giống như vừa đào ra một bí mật mới.

"Lý Trường Dũng có một người chú tên Lý Ngọc Hải, mà người kia cũng có thể là người cạnh tranh với Lý Trường Dũng, đúng là con trai của Lý Học Hải, Lý Doãn Trạch. Ngài nhất định không ngờ, hiện tại cô gái tên Mạc Lâm ở bên cạnh Lý Trường Dũng, vốn là mối tình đầu của Lý Doãn Trạch, hai người đều muốn tính đến chuyện kết hôn, nhưng vào đúng ngày Lý Trường Dũng cầu hôn Mạc Lâm, đã xảy ra một trận nổ lớn, Lý Doãn Trạch bỏ mạng

ở đó, còn Mạc Lâm sau vụ nổ đó làm sống đời sống thực vật, trước đây không lâu thì tỉnh lại." Thác Ngọc Mộ Dã cũng không thừa nước đục thả câu, anh ta trực tiếp nói ra những chuyện anh ta biết.

Vũ Văn Vi Thần nghe vậy, cảm giác nhảy bén đến chỗ nay như có điều bí ẩn gì, vì vậy vội vàng hỏi: "Có tra ra được tại sao lại nổ tung không?"

"Không có, nhưng ngài không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao trước ngài Lý Doãn Trạch trở thành người đứng đầu Lý thị lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, với lại năm năm sau, sau khi vợ chưa cưới của anh ta tỉnh lại nhưng lại ở cùng một chỗ với anh họ của anh ta. Với độ tuổi của Mạc Lâm, gần như có thể trở thành con gái của Lý Trường Dũng, ngài không thấy điều này rất buồn cười sao?" Thác Ngọc Mộ Dã nói ra sự nghi ngờ trong lòng mình, thật ra anh ta cũng không muốn quản chuyện không liên quan đến mình, nhưng trong lúc vô tình anh ta nghe được chuyện này từ miệng Mạc Lâm nên cảm thấy làm lạ.

"Cuối cùng cậu muốn nói cái gì? Cậu muốn nói cho tôi biết việc Lý Doãn Trạch chết có thể cũng do một tay Lý Trường Dũng bày ra sao? Mục đích chính là tranh người thừa kế người đứng đầu Lý thị, hơn nữa còn thêm khác vợ chưa cưới của Lý Doãn Trạch?" Vũ Văn Vi Thần cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao Thác Ngọc Mộ Dã lại có hứng thú đối với chuyện này.

Nếu như muốn điều tra chuyện này rõ ràng, đến lúc đó bổ sung thêm một tội danh cho Lý Trường Dũng, hoàn toàn không cần phải làm vậy, bây giờ trên người ông ta đã mang tội danh ám sát Tổng Thống, điều này thôi cũng đủ để ông ta chết một vạn lần.

Tổ cao ông ta mang tội danh ám sát Tổng Thống là thực tế, ông ta cũng đã định là phản tử khủng bố.

Nhưng mà, ngay lúc Vũ Văn Vi Thần cũng tò mò sao Thác Ngọc Mộ Dã có hứng thú đối với chuyện này thì bị anh ta dùng một câu đã phá vỡ thắc mắc trong lòng anh.

"Mạc Lâm nói Lý Trường Dũng còn chưa chết."

Đúng vậy, đây cũng chính là từ miệng Mạc Lâm nói cho Thác Ngọc Mộ Dã biết, hơn nữa cô cũng cho rằng như thế.

Vũ Văn Vi Thần nghe nói như thế, lập tức nhíu mày, hỏi: "Không chết sao?"

"Nhưng Lý Trường Dũng nói anh ta đã chết, với lại lúc đó cũng đã xác nhận, tuy rằng thi thể bị chia năm xẻ bảy, nhưng lúc tìm được thi thể, trải qua quá trình xác nhận, chứng thực đó là thi thể của Lý Doãn Trạch. Hơn nữa còn có một chuyện làm cho người ta không nghĩ đến, Mạc Lâm nói, sở dĩ cô ấy cho rằng Lý Doãn Trạch không chết, cũng bởi vì con của ngài." Cuối cùng, Thác Ngọc Mộ Dã cũng đã giật bỏ cái vỏ bọc này ra, nói đi nói lại, cuối cùng anh ta cũng đặt sự việc quan trọng này lên người Đào Dục Huyền.

"Cậu..... Ý cậu muốn nói là Dục Huyền sao?" Đáp án này đối với Vũ Văn Vi Thần chính là nằm ngoài dự đoán của anh, anh lập tức ngạc nhiên trừng to hai mắt.

"Phải, còn nhớ lần trước trong bữa tiệc chào đón công chúa Đại Xuyên cậu bé đã đàn bài nhạc đó không? Nghe nói chính là bài nhạc Lý Doãn Trạch viết cho Mạc Lâm, bài nhạc này, anh ta chỉ đàn cho cô ấy nghe, hơn nữa còn nói cho cô ấy biết, cả thế giới này chỉ có mình anh ta viết bài nhạc dành riêng cho cô."

"Tôi nói chưa từng nghe qua bài nhạc kia vậy mà còn tưởng rằng không biết tên tác giả là ai. Nhưng dựa theo lời cậu nói, nếu Lý Doãn Trạch bị nổ chết, vì vậy bài nhạc kia chắc chắn bị thất truyền, tại sao Đào Dục Huyền đàn được?"

"Vấn đề này, ngài vẫn tự mình đi hỏi con trai của ngài đi. Với lại Mạc Lâm còn nói, ngày đó là cậu bé nói cho tôi biết chuyện có người mai phục ở biệt thự nhà họ Ngô để ám sát ngài, cũng là làm theo sự phân phó của con ngài, giống như con trai của ngài biết rất nhiều chuyện, thật không đơn giản. Xem thường tên tiểu tử này rồi." Thác Ngọc Mộ Dã ý vị sâu xa nói.

"Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ điều tra chuyện này, cậu tiếp tục làm việc của cậu đi. Cúp máy đây." Vũ Văn Vi Thần vừa nghe chuyện này có liên quan đến Đào Dục Huyền, bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn bực.

Làm sao anh cũng không nghĩ ra, tại sao tên nhóc này lại biết nhiều chuyện vậy.

Cậu bé và Lý Doãn Trạch có quan hệ gì?

Nếu năm năm trước Lý Doãn Trạch chết, anh ta làm sao biết được Đào Dục Huyền, với lại lúc đó Đào Dục Huyền vẫn chưa xuất hiện mà.

Nhưng nếu Lý Doãn Trạch không chết, anh ta đang ở chỗ nào chứ?

Một đồng thất lạc nằm trong đầu Vũ Văn Vi Thần, trong lúc nhất thời anh không hiểu rõ, bây giờ nghĩ lại, đứa con trai này của anh không giống người bình thường, những biểu hiện bề ngoài như thế hoàn toàn không giống một đứa bé bình thường.

Cúp điện thoại, Vũ Văn Vi Thần hít sâu một hơi, dụi dụi mắt, đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc.

.....

Từ trong phòng làm việc ra ngoài, anh đi thẳng xuống lầu, ở đại sảnh lầu một, nhìn thấy Đào Du Du đang cắm một bó hoa hồng vào bình hoa được đặt bên kệ đàn piano.

"Thơm quá." Đi đến phía sau cô, anh rướn cổ lên, đưa mũi lên phía trước ngửi, sau đó thưởng thức.

"Thơm không?" Đào Du Du nghe giọng anh, nghiêng đầu ngửi một chút, chỉ có một mùi thơm nhàn nhạt, cũng không nồng đậm, vì vậy ngạc nhiên nói: "Cũng không có mùi thơm đặc biệt."

Ai ngờ Vũ Văn Vĩ Thần chợt rụt cổ lại, đặt cằm mình lên bờ vai của Đào Du Du. sau đó kề mũi vào sát cổ cô, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Anh nói.....Em rất thơm."

Đào Du Du nghe vậy, lập tức đỏ mặt đến tận cổ, cô vô cùng xấu hổ xoay người lại, mặt đối mặt với anh, ngẩng đầu nói: "Đừng tưởng rằng như vậy là anh có thể chiếm tiện nghi của em. Em mới không tin lời anh nói đâu, em cũng không xịt nước hoa."

"Em không biết trên đời này còn có một mùi thơm gọi là 'mùi thơm của cơ thể' sao?" Anh nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, lập tức cười, đưa tay lên vén sợi tóc ra phía sau tai cô, dịu dàng nói.

Đào Du Du bị hành động và giọng nói vô cùng mập mờ của anh làm cho cả người cô không được tự nhiên, cô hơi xấu hổ vừa định xoay người sang chỗ khác, lại bị Vũ Văn Vĩ Thần kéo lại: "Chúng ta nói chuyện một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206

"Muốn nói cái gì?" Đào Du Du ngạc nhiên nhìn anh, lúc này vẻ mặt anh đã thay đổi thành nghiêm túc, trong lòng cô hơi lo lắng.

"Đi, chúng ta đến vườn hoa ngồi một chút." Vũ Văn Vĩ Thần không gấp gáp nói, mà nắm bàn tay của Đào Du Du đi về phía vườn hoa.

Hai người ngồi xuống ghế mây bên cạnh gốc cây ngô đồng trong vườn hoa, Đào Du Du muốn ngồi đối diện với anh, nhưng lại bị anh kéo ngồi lên đùi mình, điều này làm cho cô rất không thoải mái, nghĩ vậy muốn đứng lên lại bị anh giữ chặt.

"Anh muốn nói gì với em?" Thấy mình tránh không thoát, cô cũng không giả vờ nữa, dù sao đệm thịt cũng thật thoải mái.

"Nói cho anh biết một chút về cuộc sống một mình của em ở Thành Quốc cùng với hai đứa nhỏ đi." Lúc này giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần nghe ra rất tùy ý, giống như anh chỉ đơn giản muốn quan tâm cuộc sống mấy năm nay của cô thôi.

Đào Du Du cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy quay đầu nhìn anh hỏi: "Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Chỉ muốn hiểu rõ về em thêm thôi, nói cho anh nghe một chút đi." Vũ Văn Vĩ Thần khẽ cười, bàn tay to vuốt ve đầu cô.

"A, thật ra cũng không có gì để nói, năm đó em ra nước ngoài không lâu thì phát hiện mình đã có con, nghĩ là cái gì cũng không làm, chỉ chờ sinh cục cưng ra. Thật không dễ dàng gì khi cục cưng được sinh ra, em bắt đầu có suy nghĩ muốn học trường quân gia. Lúc đó vận may của em tương đối khá, mới tốt nghiệp xong, vẫn chưa nhận được giấy chứng nhận tốt nghiệp đã được phu nhân Nghị Trường, ách, là chị họ của anh phu nhân Lạc Tuyết bổ nhiệm đến phủ Nghị Trường làm quản gian đó, ở phủ Nghị Trường được gần hai năm, sau đó thì anh xuất hiện, cứ như vậy.... .." Đào Du Du nói đơn giản cuộc sống ở nước ngoài của mình, nói xong cô chớp mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần rồi hỏi: "Bây giờ anh biết em khó khăn biết bao không? Sau này đừng có bắt nạt em nữa."

"Bao nhiêu năm qua một mình em dẫn theo hai đứa bé, rất vất vả không?" Thầm thở dài, Vũ Văn Vĩ Thần biết, đầu sỏ tạo nên tất cả chuyện này chính là anh và người nhà Vũ Văn của họ, nhưng anh không có dũng khí nói cho cô biết sự thật.

"Không cực khổ, ha ha.....Nói ra em cũng thấy bản thân mình cảm thấy vô cùng kỳ diệu đó, một mình em nuôi hai đứa bé lớn như vậy, với lại bọn chúng đều rất nghe lời. Anh không biết Dục Huyền rất lợi hại sao? Thắng bé chưa đến một tuổi đã biết nói chuyện rồi, sau đó lúc hai tuổi, em thường bận việc, vì vậy về nhà khá trễ, di bảo nẫu thì đã tan việc, một mình thắng dẫn Tiểu Bò Đào đi ngủ đó. Có một lần, em tan ca về nhà hơi muộn, vừa bước vào cửa, thì nhìn thấy Tiểu Bò Đào ngồi dưới đất khóc, không thấy Dục Huyền đâu, em sợ hãi, vì vậy tìm kiếm cả nhà, kết quả ở trong bếp tìm được thắng bé, anh nghĩ xem thắng bé đang làm gì?"

"Làm gì?" Vũ Văn Vĩ Thần bị hỏi như vậy, lập tức nổi hứng tò mò hỏi.

"Nói ra anh cũng không tin, nhưng đây là chính mắt em nhìn thấy. Đứa nhỏ này, lại bò lên trên bếp lò, ngồi trên đó rót sữa."

"Ý em muốn nói, nó mới hai tuổi thì tự pha sữa uống?" Đây cũng không phải chuyện đùa, một đứa bé hai tuổi ngay cả đi lại còn chưa vững mà đứa bé này lại có thể vào bếp, còn có thể rót sữa tươi chứ.

"Đúng vậy, lúc đó em rất sợ, lập tức tiến lên ôm thắng bé, hỏi nó đang làm gì thế, nó nói rót sữa tươi, sau đó ôm bình sữa đã được hâm nóng rồi nói với

em, Tiểu Bò Đào đang khóc, nói muốn uống sữa tươi. Em nhận lấy bình sữa, thử nhiệt độ một chút, phát hiện chẳng bé hâm nóng sữa ở nhiệt độ vừa phải, không nói không lạnh. Từ lúc đầu, em cảm thấy Dục Huyền không phải là một đứa bé bình thường, chẳng bé thật sự rất thông minh." Đào Du Du nói đến đây, gương mặt lập tức xuất hiện vẻ tự hào.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe xong, thâm kinh hãi, chuyện này thật sự quá không bình thường, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần sợ hãi, Đào Du Du nở nụ cười, nói tiếp: "Thế nào? Anh cũng cảm thấy rất kỳ diệu không? Còn có việc ngày càng kỳ diệu này, lúc Dục Huyền hơn ba tuổi, em nhìn thấy chẳng bé đọc quyển tiểu thuyết bằng ngôn ngữ Tây Ban Nha, lúc đó vẻ mặt rất nghiêm túc, tiếng Tây Ban Nha em đều xem không hiểu, lúc mua quyển tiểu thuyết này đơn giản là vì suu tâm, chỉ biết sơ sơ nội dung, vì vậy em hỏi chẳng bé quyển sách này viết cái gì. Chẳng bé cũng không ngần ngại đầu lên lại giới thiệu nội dung vắn tắt, làm em rất hoảng hốt. Sau đó em mới biết được, chẳng bé không chỉ đọc được tiếng Tây Ban Nha, mà còn nói được tám ngôn ngữ khác, đúng là thiên tài trong thiên tài.... .."

"Chuyện này có thật không?" Lần này thật sự đã hù sợ Vũ Văn Vĩ Thần, anh không biết con trai mình còn có bộ mặt như thế, đây cũng không phải thiên tài có thể giải thích được.

"Ừ, sau đó em có hỏi qua chẳng bé tại sao biết nhiều ngôn ngữ như thế, chẳng bé chỉ nói là lão sư ở nhà trẻ đã dạy..... Nhưng điều này làm sao có thể, ở nhà trẻ cũng lắm chỉ dạy một hai ngôn ngữ, với lại đều là những từ đơn giản như xin chào, gặp lại.... .. căn bản sẽ không dạy nhiều như vậy..... ngay cả lão sư ở nhà trẻ cũng không biết nhiều như vậy." Đào Du Du nói xong cũng hơi nghi ngờ.

"Vậy.... ..Đánh đàn dương cầm là xảy ra chuyện gì? Không phải em nói em sẽ không đánh đàn dương cầm sao? Vậy lần trước lúc chẳng bé sao có thể đàn bản nhạc kia.... .."

"Em cũng thấy sốc đó, lúc chúng em ở Thành Quốc, trong nhà ngay cả đàn dương cầm cũng không có, chẳng bé nói là lão sư ở nhà trẻ dạy nó đàn, nhưng thật sự chuyện này em hoàn toàn không nghe Tiểu Bò Đào nhắc tới, dù sao em cũng không hiểu tại sao Dục Huyền biết nhiều chuyện như vậy, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện gì xấu, nói không chừng chẳng bé chính là thần thông chuyển thế đó ha ha...." Đào Du Du nói xong, cười to, có một đứa con trai như vậy, chẳng trách cô tự hào đắc ý.

Nhưng tất cả thu vào tai Vũ Văn Vĩ Thần thì hoàn toàn không phải là chuyện như vậy, cho tới bây giờ anh cũng không tin trên đời này lại có chuyện kỳ diệu như thế, một đứa bé mới mấy tuổi lại có thể đàn một bản nhạc thành thực có thể nói là trên đời này chỉ có một người có thể đàn bản nhạc đó, với lại một đứa bé hai ba tuổi có thể biết bảy tám loại ngôn ngữ, tri phi kiếp trước khi đầu thai quên uống canh Mạnh Bà, giữ lại toàn bộ trí nhớ của kiếp trước, nếu không làm sao có thể hiểu biết nhiều như thế, ngay cả người trưởng thành cũng không thể hiểu rõ.

"Em có nghĩ có thể Dục Huyền quen một người mà em không biết, sau đó người kia dạy chẳng bé những việc này không?" Vũ Văn Vĩ Thần thử dò hỏi muốn từ miệng Đào Du Du biết được nguyên nhân, cho dù là có người đàn lên lục dạy chẳng bé chuyện này, chẳng bé cũng không thể nào học được, nhưng làm thế nào người ta có thể chấp nhận được so với việc chẳng bé làm những việc không cần dạy cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207

"Không thể nào, em chưa bao giờ nghe chẳng bé nói nó quen biết người nào dạy nó những việc này, hơn nữa lúc bọn em ở Thành Quốc, em đi làm, tuy có mời bảo mẫu đến chăm sóc bọn chúng, nhưng bởi vì là ai đưa bé nên em cũng không yên tâm, vì vậy ở trong nhà có lắp camera giám sát, nên khi em ở phủ Nghị Trưởng cũng có thể nhìn thấy được tình hình trong nhà, để phòng ngừa bảo mẫu làm những việc xảy ra ngoài ý muốn đối với hai đứa bé này. Cho tới bây giờ em không có phát hiện có người lạ mặt nào tiếp xúc với bảo mẫu và bọn nhỏ. Sau này bọn nhỏ cũng đến nhà trẻ, toàn bộ nhà trẻ đều được đóng kín cửa, người bình thường căn bản không thể vào được, vì vậy khi anh nói đến điều này, trên căn bản không thể nào xảy ra. Có thể dạy Dục Huyền biết những thứ kia chỉ có giáo viên ở nhà trẻ, nhưng Tiểu Bò Đào học cùng một giáo viên với Dục Huyền, tại sao Tiểu Bò Đào không biết chứ? Hơn nữa khi Dục Huyền chưa được một tuổi đã biết nói chuyện rồi, điều đó là em tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn không hợp với lẽ thường.... .." Đào Du Du cẩn thận suy nghĩ, sau đó lật đồ dự đoán của Vũ Văn Vĩ Thần,

"Xem ra, Dục Huyền là thiên tài bẩm sinh biết những thứ kia?" Tuy chuyện này khiến Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, xem như thật sự có một người mỗi ngày đều âm thầm dạy Đào Dục Huyền những thứ kia, dù sao chẳng bé còn nhỏ, nếu không phải thiên phú dị bẩm*, hẳn là sẽ không học được.

(Thiên phú dị bẩm: trời cho năng khiếu khác thường.)

Chỉ cần chẳng bé biết hiểu rõ bảy tám loại ngôn ngữ, một người bình thường, cho dù nghiên cứu mỗi ngày, muốn nhớ kỹ từ ngữ đơn giản và ngữ pháp của nhiều nước như vậy thì ít nhất cũng sáu bảy năm, dường như không thể không nắm được.

Mà đàn dương cầm thì không cần phải nói, ai cũng biết vật này cần tốn không biết bao nhiêu thời gian luyện tập mới có thể đạt đến đỉnh cao. Mà bọn họ ngay cả đàn dương cầm cũng không có.

Bây giờ Đào Dục Huyền mới bốn tuổi, hầu như không thể nào học được những thứ này.

Nhất là tự tay đàn ra bản nhạc do Lý Doãn Trạch viết, cả thế giới chỉ có mình anh ta biết toàn bộ bản nhạc, anh ta chỉ đàn cho Mạc Lâm nghe, nếu quả thật là trùng hợp, thần đồng Đào Dục Huyền kia không chỉ ngẫu nhiên đàn bậy một bản nhạc như thế, vậy trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Trên đời này, không ai biết bí mật của thằng bé sao?

... ..

Đào Du Du thấy hôm nay sau khi Vũ Văn Vĩ Thần nói chuyện với cô đều nói về Đào Dục Huyền vẫn không rời đi, tựa như anh cảm thấy rất hứng thú về Đào Dục Huyền. Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trước giờ, cô đều xem con trai cô là thiên tài, vì vậy cho dù thằng bé xảy ra chuyện gì, chuyện này đều cũng có thể.

Mà cô cũng không thể nói với ai khác khi cô thấy Đào Dục Huyền có chỗ không đúng, hôm nay khi nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói với cô về chuyện này, trong lòng cô cũng bắt đầu chột dạ, cảm thấy chuyện quỷ dị kia đã vượt qua sự tưởng tượng của mình.

"Này.....Cái đó.....Anh nói Dục Huyền....Cuối cùng nó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nó lại biết nhiều như vậy chứ?" Cô nhỏ giọng mở miệng, chỉ hi vọng từ Vũ Văn Vĩ Thần có thể có được một câu trả lời.

"Đợi một chút em bảo lái xe vào bệnh viện đón nó về nhà dùng bữa tối, buổi tối chúng ta dùng mọi cách hỏi nó một chút." Hôm nay sự việc đến mức này, cho dù bọn họ căn cứ vào sự phân tích từ bên ngoài, cũng không đưa ra được kết luận gì, chỉ bằng hỏi trực tiếp người trong cuộc sẽ tốt hơn.

Đào Du Du cũng cảm thấy đây là cách duy nhất để xử lý, trước kia mỗi lần cô cảm thấy Đào Dục Huyền hơi kỳ lạ, lúc hỏi thăm cậu bé, cậu bé luôn tìm lý do trả lời qua loa với cô, bây giờ có Vũ Văn Vĩ Thần giúp cô "tra hỏi", tin rằng nhóc con này sẽ thành thật khai báo.

"Muốn đưa Nhã Hinh cùng về không?" Sau khi Đào Du Du hạ quyết tâm, thuận miệng hỏi.

"Không cần, để con bé ở lại bệnh viện với Tiểu Bò Đào đi, cô bé này trả lại có thể sẽ gây rắc rối cho chúng ta." Vũ Văn

Vĩ Thần lắc đầu, dứt khoát từ chối nói.

"Đã biết, vậy bây giờ em đi thông báo cho lái xe đi đón người." Hiểu ý của Vũ Văn Vĩ Thần, chuẩn bị đi thông báo cho lái xe đi đón người, lại bị Vũ Văn Vĩ Thần kéo lại.

"À.....Còn chuyện gì sao?" Đào Du Du hơi sững sờ quay đầu nhìn Vũ Văn Vĩ Thần đang nắm tay cô, hỏi.

Vũ Văn Vĩ Thần không kéo cô ngồi xuống, hai tay ôm eo cô, tựa đầu vào trước ngực cô, nhỏ giọng nói: "Không sao, chỉ muốn ôm em một cái."

"Anh.....Thật là.... .." Đào Du Du muốn đẩy anh ra, lại cảm thấy buồn cười, không biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ của bọn họ dần dần thân mật như vậy, giống như loại chuyện ôm nhẹ này đã rất bình thường. Cô sẽ không kháng cự lại, anh càng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bọn họ không biết, khi bọn họ đang ngọt ngào, cách đó không xa có một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của bọn họ.

... ..

Phủ Tổng Thống, trong phòng ngủ chính ở lầu hai.

"Phu nhân, ngài xem hiện tại Tổng Thống và quân gia Đào ngày càng yêu nhau, bọn họ hoàn toàn không có ý định chia tay, chẳng lẽ ngài cứ mặc cho bọn họ tiếp tục kéo dài thêm sao?" Trợ lý đứng sau lưng Ngã Cẩm Thị lo lắng, bà ta đi theo Ngã Cẩm Thị đã hơn bốn mươi năm, đối với tình tình của bà thì bà ta khá hiểu rõ, lúc này, làm một tâm phúc của người đứng đầu, bà ta bắt đầu thể hiện đạo đức nghề nghiệp gọi là "hoàng đế không gấp mà thái giám đã vội".

"Hừ.... ..Bà cảm thấy, tôi sẽ để cho một ả đàn bà mang theo đứa bé không rõ cha nó là ai tiến vào cánh cửa Vũ Văn Thị à?" Ngã Cẩm Thị cười lạnh, vẻ mặt tràn đầy châm chọc, theo ý của bà, Đào Du Du yên tâm thoải mái ở cùng một chỗ với Vũ Văn Vĩ Thần, đúng là mơ mộng hão huyền.

"Vậy ngài định làm thế nào? Tôi thấy dường như Tổng Thống động lòng với cô ta rồi, nếu Tổng Thống có ý sống chung với cô ta, vậy chúng ta không ngăn cản được." Lúc này vẻ mặt trợ lý vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

"Hành trình ngày mai đều chỉnh sửa lại một chút, buổi sáng bỏ ra nửa giờ sắp xếp cho tôi gặp mặt Ngô Đình Thiện, để Ngô Đình Thiện đưa phu nhân của ông ta đi cùng." Cúi đầu suy tính một chút, Ngà Cẩm Thị phân phó với trợ lý sau lưng.

"Phu nhân, ngài muốn thông qua Ngô Đình Thiện khiến quân gia Đào tự động rút lui?" Trợ lý đi theo Ngà Cẩm Thị bao nhiêu năm qua, cuối cùng bà đưa ra một ám chỉ ngầm, lại có thể đoán được kế hoạch của bà.

"Cô ta là người không cha không mẹ, chỉ có thể tìm trường bối của cô ta thôi. Tôi nghĩ, dù sao Ngô Đình Thiện cũng là nghị viên, có lẽ phải gặp mặt ông ta một lần." Ngà Cẩm Thị nói xong, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Trợ lý thế lấy nên không quấy rầy bà nữa, chỉ yên lặng đứng sang một bên, bắt đầu an bài vì cuộc gặp gỡ giữa Ngà Cẩm Thị với vợ chồng Ngô Đình Thiện vào ngày mai.

... ..

Buổi tối, Đào Dục Huyền được người lái xe chở từ bệnh viện về biệt thự, lúc đó Ngà Cẩm Thị cũng ở trên bàn cơm, nên lúc mọi người dùng cơm rất im lặng.

Sau khi dùng cơm xong, Vũ Văn Vĩ Thần đưa Đào Dục Huyền lên thư phòng ở lầu hai, Đào Du Du báo cáo công việc ở phòng ăn đã hoàn thành, cũng đi đến thư phòng.

Chờ khi cô vào thư phòng, Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Dục Huyền vẫn chưa nói chuyện, hai người ngồi đối mặt nhau ở trên ghế sa lon, mắt to trừng mắt nhỏ, giống như từ ánh mắt có thể dò xét được lai lịch của đối phương.

Đào Du Du vừa vào thư phòng lập tức xoa dịu bầu không khí trong phòng, cô không cần suy nghĩ ngồi bên cạnh Đào Dục Huyền, nhẹ nhàng ôm lấy cậu bé.

"Dục Huyền, suốt hai ngày ở bệnh viện có nhớ mẹ không?" Vì để tạo bầu không khí thoải mái khi nói chuyện, Đào Du Du

vẫn treo nụ cười trên môi mà cô thường hay dùng trước khi bắt đầu nói chuyện.

"Mẹ đoán xem." Đào Dục Huyền nhìn Đào Du Du nở nụ cười khoa trương, cậu bé bình tĩnh nhún nhún lông mày, sau đó cười như không cười hỏi ngược lại cô.

"Ừ, mẹ đoán con nhất định là rất nhớ mẹ." Đào Du Du nói rất tự tin.

Nhưng Đào Dục Huyền lại không gật đầu, cậu bé chỉ cười cười nói: "Mẹ đoán sai rồi."

"Mẹ....." Trong lúc nhất thời Đào Du Du bị cậu bé làm cho muốn đập đầu vào vách tường, có một cảm giác thất bại chạy lên não.

"Dục Huyền, chú nhớ lần trước trong bữa tiệc con có đàn một bài rất êm tai, con có thể nói cho chú biết, làm sao con biết bài nhạc kia không?" Vũ Văn Vĩ Thần thấy Đào Du Du đã kết thúc phần mở đầu một cách thất bại, anh quyết định không đi vòng vèo, hỏi thẳng Đào Dục Huyền.

Nghe câu hỏi của Vũ Văn Vĩ Thần, Đào Dục Huyền đã biết mục đích của bọn họ đặc biệt đón cậu trở về dùng bữa tối, trong lúc nhất thời, cậu bé lâm vào im lặng thật lâu.

Cậu vẫn đang do dự có nên nói hay không nói.

Dù sao chuyện này cũng thuộc phạm vi khoa học, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, người bình thường cũng không thể tin được chuyện này là thật.

Cho dù cậu bé nói thật, sau này cậu bé đối mặt với bọn họ như thế nào đây?

Cuối cùng cậu là Lý Doãn Trạch hay Đào Dục Huyền?

"Mẹ con nói cô ấy không thích đánh đàn dương cầm, mà ở nhà trẻ của con lại không có, vì vậy cuối cùng tại sao con lại đánh đàn dương cầm được, hơn nữa còn đàn tốt như vậy? Là ai dạy cho con?" Đào Dục Huyền im lặng khiến mỗi nghi ngờ vây kín trong lòng Vũ Văn Vĩ Thần.

Hôm nay anh đã biết, trên người Đào Dục Huyền có một bí mật gì đó không muốn người khác biết, mà bí mật này chỉ cần Đào Dục Huyền không mở miệng, bọn họ vĩnh viễn sẽ không thể nào biết được.

Lúc này trong lòng Đào Dục Huyền rất rối bời, cậu đã gánh vác cái thể xác của cậu bé kia quá lâu rồi, thật vất vả lắm mượn tay cậu bé báo thù giúp mình, Lý Trường Dũng bị cậu chỉ vào nhà giam, mà cậu lại cảm thấy hơi mờ mịt, vốn không hề suy nghĩ tiếp về cuộc sống tương lai như thế nào.

Trong lòng cậu còn có một khúc mắc không thể bỏ xuống được, người đó chính là Mạc Lâm.

Cậu nhất định không thể nói cho Mạc Lâm biết cậu chính là Lý Doãn Trạch, mà cậu cũng không thể cho Mạc Lâm tương lai gì, vậy kế tiếp Mạc Lâm phải đi con đường nào đây?

Đào Dục Huyền tiếp tục im lặng khiến Vũ Văn Vi Thần bắt đầu kiềm nén trong lòng, theo đạo lý một cậu bé vốn không thể giữ một bí mật lâu như vậy, cho đến bây giờ còn không chịu tiết lộ nửa câu, chuyện này thật không bình thường.

"Con có quen một người tên Lý Doãn Trạch không?" Vũ Văn Vi Thần tiếp tục hỏi, anh tin rằng sẽ có một câu hỏi chạm vào đáy lòng Đào Dục Huyền.

Quả nhiên, khi Đào Dục Huyền nghe thấy cái tên "Lý Doãn Trạch" này, lông mày của cậu bé giật nhẹ một cái, nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tuy chỉ là biểu hiện trong chớp mắt, nhưng lại không tránh được đôi mắt của Vũ Văn Vi Thần, có lẽ trong lòng anh đã có câu trả lời, trong lúc này Đào Dục Huyền và Lý Doãn Trạch nhất định có mối liên hệ nào đó.

"Bảo bối, con đừng sợ, nói cho mẹ nghe tại sao con lại đánh đàn dương cầm, sao con lại biết nhiều ngôn ngữ các nước khác, còn nữa, con biết người tên "Lý Doãn Trạch" sao?" Đào Du Du thấy Đào Dục Huyền im lặng nên rất sốt ruột, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cậu, cô biết Đào Dục Huyền càng im lặng, cũng có nghĩa là thằng bé đã biết rất nhiều. Kết quả này không giống như cô nghĩ, đứa con trai như vậy thật quá xa lạ đối với cô.

"Các người có tin trên đời này có chuyện linh hồn chuyển thế không?" Im lặng thật lâu, có lẽ không đành lòng để Đào Du Du lo lắng cho mình, cuối cùng Đào Dục Huyền cũng mở miệng.

Lúc này cậu bé nói chuyện giọng điệu rất nặng nề, hoàn toàn không giống một đứa bé bốn tuổi đang nói chuyện.

"Cái..... gì? Linh hồn chuyển thế?" Đào Du Du nghe bốn chữ này, sợ tới mức suýt ngất đi, cô ôm lấy gương mặt non nớt của Đào Dục Huyền, vừa khóc vừa hét to: "Bảo bối, con đừng dọa mẹ, con đang nói nhầm gì đó? Có..... Có phải là xem phim nhiều không?"

"Chú tin không?" Đối với vẻ mặt không tin của Đào Du Du, tâm tình của cậu bé không kích động, chỉ thản nhiên quay đầu nhìn Vũ Văn Vi Thần, rồi hỏi tiếp.

"Nói tiếp đi!" Vũ Văn Vi Thần không trả lời tin hay không tin, có lẽ giờ phút này ở trong lòng anh, cho dù Đào Dục Huyền có nói ra sự thật là gì, anh cũng sẽ thừa tiếp nhận. Miễn là có thể nói rõ tất cả mọi chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209

"Nếu các người tin trên đời này có chuyện linh hồn chuyển thế, vậy các người sẽ cảm thấy tôi mới lớn một chút lại biết bảy tám loại ngôn ngữ, đánh đàn dương cầm rất xuất thần nhập hóa, biết nhiều chuyện ngay cả nhiều người còn không biết, cực kỳ không hợp với lẽ thường sao?" Đào Dục Huyền nói xong, nhẹ nhàng tránh khỏi vòng tay của Đào Du Du, cậu biết khi cậu nói ra bí mật này, nhất định sẽ tổn thương đến người phụ nữ mà cậu yêu quý nhất, nhưng đến giờ phút này, cậu không muốn lừa gạt nữa, nói cho cùng cậu vẫn là con của bọn họ, trên người chảy dòng máu của bọn họ, chỉ là thù oán kiếp trước vẫn luôn ràng buộc thân thể cậu, để cho cậu lúc nào cũng vừa đóng vai Đào Dục Huyền đồng thời trong nội tâm lại là Lý Doãn Trạch.

Bây giờ thù lớn được báo, cậu cũng không có gì tiếc nuối.

Nói ra sự thật, có lẽ kể từ giờ phút này bọn họ sẽ không coi cậu là con của bọn họ nữa, nhưng, lợi dụng bọn họ để báo thù, vậy cũng là cái giá quá cao mà cậu phải trả. Không có gì là không tốt.... ..

"Con.....Con đang nói gì vậy bảo bối.....Này.....Điều này sao có thể? Chẳng.....Chẳng lẽ ý con muốn nói.....Con.....Con là.... .." Đào Du Du nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Đào Dục Huyền, tuy gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ, nhưng lúc này trên người cậu toát lên sự trưởng thành sức quyến rũ khiến người khác không thể nào tin được cậu chỉ là một đứa bé trai bốn tuổi. Lúc này, Đào Du Du thật sự bị dọa sợ hãi, cô lập tức ôm lấy ngực mình, cả người như muốn ngất đi.

Vũ Văn Vi Thần ngồi đối diện phát hiện Đào Du Du không thích hợp, lập tức đứng lên ôm vai cô, để cô dựa vào người mình, sau đó nhìn chăm chăm vào Đào Dục Huyền nói: "Đến cùng con là ai?"

Có lẽ Đào Dục Huyền đã đoán được khi cậu nói ra đáp án sẽ có kết quả như thế, nhưng cậu vẫn muốn nói ra chân tướng sự việc, bởi vì chỉ có như vậy cậu mới có thể tiếp tục sống tốt mà không có bất kỳ gánh nặng nào.

"Lý Doãn Trạch." Khi cậu nói ra cái tên này, cậu biết, kể từ giờ phút này cậu không thể giả vờ trước mặt bọn họ được nữa.

"Trời.....Trời ạ....." Cái tên này giống như một tiếng sét hung hăng đánh vào đầu Đào Du Du, cuối cùng cô không thể chịu sự đả kích lớn, té xỉu trong ngực Vũ Văn Vi Thần.

Mà Vũ Văn Vi Thần cũng bị câu trả lời này làm cho hoàn toàn sợ hãi, tuy vẫn không tin đây là sự thật, nhưng anh thật sự không có cách nào giải thích được Đào Dục Huyền thế này vượt quá sự hiểu biết của người bình thường, nếu như cậu đúng là một đứa bé bốn tuổi, chỉ là con trai của Đào Du Du,

một người nhỏ như vậy sao có thể làm nhiều việc được chứ?

Vì vậy bây giờ trước mắt anh chỉ có một con đường, tin vào sự thật Đào Dục Huyền là Lý Doãn Trạch.

Hít thở vài cái thật sâu, cuối cùng anh cũng khôi phục lại tâm tình của mình, sau đó ngừng đầu nói với Đào Dục Huyền đang ngồi đối diện: "Trước tiên con ở đây, chú đưa mẹ con trở về phòng, bảo bác sĩ khám cho cô ấy."

"Tôi ở chỗ này chờ ngài." Đào Dục Huyền biết, dường như Vũ Văn Vĩ Thần tin vào sự thật này, nhưng anh vẫn phải làm một chuyện để chứng minh, vì vậy cậu sẽ chờ. Mà trên thực tế, cậu không ở đây chờ, thì có thể đi đâu?

Bình tĩnh nhìn Đào Dục Huyền, Vũ Văn Vĩ Thần ôm lấy Đào Du Du rồi khỏi thư phòng.

Đưa Đào Du Du trở về phòng của cô, lập tức bảo bộ trưởng Ngô gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân đến. Sau khi sắp xếp xong tất cả, anh lại gọi điện thoại cho Thác Ngọc Mộ Dã.

"Ngài Tổng Thống có gì phân phó sao?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Thác Ngọc Mộ Dã, như đang nghĩ rằng Vũ Văn Vĩ Thần tìm anh ta để nói chuyện phiếm.

"Lập tức gửi tài liệu liên quan đến cái chết của Lý Doãn Trạch vào email của tôi, bây giờ lập tức đi làm, tôi đang muốn dùng." Vũ Văn Vĩ Thần không có tâm tư đùa giỡn với anh ta, chỉ nghiêm túc phân phó.

Thác Ngọc Mộ Dã cũng cảm thấy tình huống của Vũ Văn Vĩ Thần rất khẩn cấp, giọng điệu lập tức trở nên nghiêm túc, anh ta trả lời: "Vâng, tôi biết rồi, hai phút sau thì cho người gửi qua."

Vũ Văn Vĩ Thần cúp điện thoại rồi đi lên lầu hai, đứng trước cửa thư phòng do dự một chút, anh đang tự hỏi tiếp theo phải làm thế nào để đối mặt với người chảy cùng dòng máu với anh nhưng trên thực tế linh hồn của người này lại lớn hơn "con trai" anh.

Đây là một chuyện rất buồn cười, loại tình huống này ngoại trừ xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc trên ti vi, chắc hẳn không thể nào có được trong cuộc sống bình thường.

Nhưng bây giờ anh đã gặp phải.

Bước chân hơi nặng nề đi đến thư phòng, lần này anh vẫn chưa trở lại ghế sa lon, mà đi thẳng đến bàn làm việc của mình, sau khi ngồi xuống, liền mở laptop trước mặt ra.

Sau khi Đào Dục Huyền thấy anh vào thư phòng, thì biết anh nhất định sẽ ngồi trước bàn làm việc, vì vậy cũng đứng lên đi đến chiếc ghế trước bàn làm việc rồi ngồi xuống, hai người cách nhau một cái bàn lớn, bốn mắt nhìn nhau.

"Cô ấy.....không sao chứ?" Do dự một chút, Đào Dục Huyền mở miệng hỏi, "cô ấy" trong miệng anh ta rõ ràng ám chỉ Đào Du Du.

"Anh đã là Lý Doãn Trạch, vậy anh nghĩ rằng anh vẫn là con của chúng tôi sao?" Vũ Văn Vĩ Thần không trả lời câu hỏi kia của Đào Dục Huyền, mà nhìn cậu bé rồi hỏi ngược lại.

Đào Dục Huyền nghe vậy, cúi đầu im lặng.

Đến bây giờ cậu vẫn cảm thấy mờ mịt, không hiểu nổi cuối cùng mình là ai.

Cậu phải tiếp tục sống tiếp cuộc sống của Lý Doãn Trạch, hoặc là vứt bỏ cái bóng Lý Doãn Trạch, trở thành một đứa bé trai bốn tuổi bên cạnh việc sống thật tốt còn phải thương cha mẹ mình à?

Cậu thật sự làm được không?

Tuy cậu có thể bỏ tất cả chuyện trước đây, nhưng Đào Du Du và Vũ Văn Vĩ Thần có thể chấp nhận cậu không?

"Bác sĩ chưa đến, nhưng cô ấy chỉ là sợ hãi quá độ dẫn đến bất tỉnh, tôi nghĩ cô ấy không có gì trở ngại." Nhìn Lý Doãn Trạch không nói gì, Vũ Văn Vĩ Thần biết trong lòng anh ta đang rất mâu thuẫn, cũng không tiếp tục hỏi anh ta, chỉ trả lời câu hỏi trước của cậu.

"Hiện giờ trong máy tính của ngài hẳn là có tất cả tư liệu về tôi, bây giờ có thể bắt đầu xác minh không?" Hơi thu lại tâm tình của mình, lúc này anh ta trở nên bình tĩnh hơn, hai mắt nhìn Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trước mặt, giống như đã trút bỏ được những trở ngại đang lơ lửng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210

Vũ Văn Vĩ Thần thấy cậu đã đoán được ý đồ của mình, đột nhiên nhếch miệng cười, khép laptop trước mặt lại, sau đó về mặt chuyên chú nhìn cậu nói: "Không cần, trên thực tế, linh hồn của anh là ai cũng không quan trọng."

"Ngài có ý gì?" Đào Dục Huyền không hiểu anh đang diễn tuồng gì, rất nghi ngờ nhìn về mặt vui vẻ của người trước mặt, là người cha ruột tình của mình.

"Bởi vì mặc kệ linh hồn của anh là ai, anh đã chui ra từ bụng của Đào Du Du, trên người anh đã chảy dòng máu của nhà Vũ Văn chúng tôi, vậy thân phận của anh chỉ có một đó là con của nhà Vũ Văn chúng tôi. Nếu như trên đời này thật sự có chuyện linh hồn chuyển thế, như vậy mỗi người đều có kiếp trước, chẳng qua là anh tương đối đặc biệt, giữ lại trí nhớ kiếp trước, nhưng chúng tôi thì quên hết trí nhớ kiếp trước bắt đầu lại lần nữa. Tất cả những chuyện này có lẽ là ý trời, nếu ý trời đã như thế mà anh lại trùng hợp dẫn thân vào nhà Vũ Văn chúng tôi, đã trở thành con của tôi, vậy tôi tất nhiên sẽ không bỏ mặc anh. Từ hôm nay trở đi, xin anh quên hết tất cả trí nhớ kiếp trước, làm một đứa con bốn tuổi thật tốt, làm con trai bảo bối của Đào Du Du, tất cả chuyện trước đây xem như là bí mật giữa hai chúng ta, đừng để cho bất kỳ ai biết, được chứ?" Chuyện này Vũ Văn Vĩ Thần nghĩ ra được khi nhớ tới tình huống Đào Dục Huyền muốn quan tâm Đào Du Du. Đây cũng là sự lựa chọn duy nhất của anh.

Đúng vậy, nếu Đào Dục Huyền đã nói ra tất cả bí mật rồi, vậy chứng minh anh ta rất chân thành, không hề muốn giấu diếm.

Nói thế nào đi nữa cậu bé cũng là con của anh, hai người họ cùng huyết thống, tuy biết trong người cậu bé tồn tại linh hồn Lý Doãn Trạch nhưng anh cũng không có cách nào bỏ mặc cậu bé. Dù sao cậu bé chỉ có bốn tuổi, nên không thể sống một mình được. Với lại anh tin rằng Đào Du Du sẽ không bỏ mặc cậu bé, đã như thế, chỉ bằng xem chuyện này như một bí mật mà giấu hoàn toàn, từ nay sẽ không có bất kỳ ai biết được, mà Lý Doãn Trạch trở thành Đào Dục Huyền tiếp tục sống.

"Ngài thật sự nghĩ như vậy sao?" Dường như Đào Dục Huyền hơi không tin những lời này của Vũ Văn Vĩ Thần, cậu thật sự không thể nào tin được những lời nói này, sao ngài ấy có thể dễ dàng quyết định cất giấu bí mật này để mình trở thành con của ngài ấy chứ?

"Đúng, nhưng chuyện này chỉ có thể coi là bí mật giữa hai chúng ta, tuyệt đối không thể để cho Đào Du Du biết, anh không được kể lại với cô ấy. Đợi lát nữa cô ấy tỉnh lại, anh viện cớ nói những lời lúc trước đều là nói bậy, lừa gạt cô ấy. Tôi không muốn làm cô ấy đau lòng nữa." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, nặng nề thở dài, thật ra đối với đứa con trai bốn tuổi của anh đột nhiên trở thành người đàn ông hơn ba mươi tuổi, anh thật sự không thích ứng được.

Vừa nhìn thấy gương mặt nhỏ kia, lại nghĩ đến linh hồn đã trưởng thành khiến anh cảm thấy cả người nổi da gà.

"Không thể nói tôi không được nói với cô ấy, chỉ có thể nói cô ấy rất không được. Lúc này Đào Dục Huyền thay đổi về mặt từ chối cho ý kiến, đến giờ phút này, tâm tình của cậu xem như đã bình tĩnh trở lại, mà cuộc đời của cậu cũng nên bước vào quỹ đạo mới.

"Đúng rồi, cha hỏi con vài chuyện, con phải thành thật trả lời cha." Vũ Văn Vĩ Thần cười cười, đột nhiên nhớ đến có vài chuyện rất quan trọng, trong lúc nhất thời, về mặt của anh trở nên nghiêm túc.

"Hỏi đi, ai bảo bây giờ tôi đã là con của ngài rồi chứ." Đào Dục Huyền bất đắc dĩ lắc đầu, rất phối hợp nói.

"Cái đó.....Chính là.....Lúc trước khi Du Du sinh con và Tiểu Bò Đào ra, là.....khụ khụ.....Là sanh mổ hay là....."

"Đương nhiên là sanh mổ, cô ấy sợ đau, làm sao có thể sanh tự nhiên được. Khoan đã, ngài hỏi chuyện này là có ý gì?" Đào Dục Huyền rất tự nhiên trả lời câu hỏi của Vũ Văn Vĩ Thần, sau khi trả lời xong, cậu chợt cảm thấy có chút bất thường, hai mắt bắt đầu cảnh giác nhìn anh.

Vũ Văn Vĩ Thần không trả lời câu hỏi của Đào Dục Huyền, nhưng câu trả lời vừa rồi của Đào Dục Huyền làm cho chân mày anh đang nhíu chặt thoáng thả lỏng một chút, nhưng rất nhanh, anh liền nghĩ đến một chuyện khác, vì vậy vội vàng hỏi: "Này..... vậy sau khi con được sinh ra, là uống sữa tươi hay là....."

Đào Dục Huyền nghe câu hỏi này lập tức hiểu ra ý của anh, cậu bé cười gian hai tiếng, lập tức nhảy từ trên ghế xuống, sau đó chạy đến trước cửa phòng rồi trả lời: "Sữa tươi có gì phải uống, tôi dĩ nhiên là uống sữa mẹ....."

Nói xong, lập tức chạy ra khỏi cửa phòng.

"Tên tiểu tử thú vị này, con đứng lại cho cha, ai cho con chiếm tiện nghi người phụ nữ của cha?" Vũ Văn Vĩ Thần nghe cậu trả lời của cậu bé, lập tức tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, hận không thể đuổi theo hung hăng đánh cậu bé một trận.

... ..

Đào Dục Huyền chạy xuống lầu, đến thẳng căn phòng của Đào Du Du, lúc này bác sĩ tư nhân của Vũ Văn Vĩ Thần đã đến, sau khi làm kiểm tra đơn giản cho Đào Du Du, không bao lâu sau thì cô tỉnh lại.

Bác sĩ nói rõ với cô vài câu thì rời khỏi phòng, chuẩn bị đi về phí phòng Vũ Văn Vĩ Thần báo cáo tình hình khám chữa bệnh cho Đào Du Du.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi phòng của Đào Du Du thì Đào Dục Huyền mới đi vào, vừa vào cửa, cậu đã nhìn thấy Đào Du Du ngồi trên giường lặng lẽ khóc, một bộ dạng đau lòng không thôi.

Cậu biết cô nhất định đang nghĩ đến chuyện con trai mình đột nhiên biến thành người xa lạ, có lẽ bây giờ cô hoàn toàn không biết phải làm sao để đối mặt

với thân phận đặc biệt của "đứa con" này.

"Mẹ....." Giọng nói non nớt vang lên, một bộ dáng đã làm sai chuyện đến nhận tội, vô cùng đáng thương.

"Dục Huyền.....Con....." Đào Du Du nghe thấy Đào Dục Huyền gọi mình là mẹ, trong lúc nhất thời cảm thấy rối bời, không biết đây là xảy ra chuyện gì.

"Mẹ, thật xin lỗi, Dục Huyền không ngoan, không nên gạt người.....Thật ra....Thật ra Dục Huyền không phải là linh hồn chuyển thế, đúng.....Là Dục Huyền xem trong ti vi, sau đó gạt mẹ...." Lần này Đào Dục Huyền đang giờ thủ đoạn che giấu người khác, cậu bé vừa chớp to hai mắt vô tội, vừa nhỏ giọng nằm sấp bên giường Đào Du Du nhận lỗi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211

Lúc này Vũ Văn Vi Thần vừa tới cửa đã nghe thấy Đào Dục Huyền đang giả vờ đáng thương, Dục Huyền mở miệng gọi một tiếng mẹ, suýt chút nữa muốn nôn ra, anh đứng một bên dùng ánh mắt khinh thường nhìn cậu bé.

Đào Du Du không ngờ Đào Dục Huyền đột nhiên trở lại bình thường, cùng đức hạnh với Tiểu Bò Đào, lập tức bị kinh sợ một chút, bình tĩnh nhìn cậu bé vài giây, cuối cùng cũng tin con trai của cô đã trở lại, sau đó ôm cậu bé vào lòng, khóc lóc nói: "Cục cung, con thật sự là Dục Huyền của mẹ, mẹ biết ngay là con gạt người, thật tốt quá, mẹ không trách con, chỉ là lần sau đừng nói lung tung dọa mẹ nữa, có biết không?"

"Dạ, Dục Huyền biết rồi, mẹ, Dục Huyền yêu mẹ...." Thông minh đồng ý với Đào Du Du, Đào Dục Huyền còn nhân cơ hội cọ cọ vài cái trong ngực cô, bày ra bộ dạng yêu thương cô.

Lần này làm Đào Du Du vui vẻ không thôi, đây là lần đầu tiên Đào Dục Huyền nói yêu cô khiến cô cảm động đến nước mắt nước mũi tèm lem, trong miệng lẩm bẩm không phí công nuôi đứa con trai này, không có phí công đâu.

Nhưng cảm tượng mẹ con yêu thương trước mắt này làm cho Vũ Văn Vi Thần đứng trước cửa bị kích động mạnh, anh không hề nghĩ ngợi, không nói không rằng xông lên phía trước, một tay tút được Đào Dục Huyền từ trong ngực Đào Du Du ra.

"Tổng Thống, anh.....Anh làm gì vậy? Tại sao lại ôm con của tôi?" Đào Du Du bị Vũ Văn Vi Thần xuất hiện bất thành linh dọa sợ hãi, nhìn Đào Dục Huyền trên tay anh, khẩn trương hỏi.

"Mẹ, ôm con....." Lúc này Đào Dục Huyền nhân cơ hội tiếp tục giả vờ đáng thương, bàn tay nhỏ bé duỗi về phía Đào Du Du đòi bế.

Vũ Văn Vi Thần nghe cậu bé còn muốn để Đào Du Du ôm, lập tức tức giận trừng mắt nhìn cậu bé, dùng ánh mắt nói cho cậu biết "Tiểu tử, bây giờ con đang ở trên tay cha, thành thật một chút cho cha."

Nhưng Đào Dục Huyền tuyệt không sợ anh, về mặt cậu bé đặc ý nhìn Vũ Văn Vi Thần, như nói cho anh biết "cha, cha đâu không lại con, hay là ngoan ngoan thả con xuống đi."

Ngay lúc hai người đang "liếc mắt đưa tình", Đào Du Du đứng lên đi đến bên cạnh Vũ Văn Vi Thần, cô đưa tay ôm Đào Dục Huyền vào lòng mình, hai mắt cảnh giác nhìn Vũ Văn Vi Thần nói: "Dục Huyền đã nói, vừa rồi nó nói linh hồn chuyển thế gì đó là gạt người khác, nhìn trên ti vi học theo, anh đừng coi là thật."

"Anh không cho là thật, sao anh có thể tin lời của một đứa bé nói là thật, sao có thể tin....." Vũ Văn Vi Thần cười gượng, sau đó đưa tay lên mặt Đào Dục Huyền, dùng sức捏 nói: "Dục Huyền là đứa bé đang yêu như thế, anh thật sự rất thích, rất thích....."

Đào Dục Huyền bị anh捏 đến gương mặt đỏ bừng, chỉ có thể nhẫn nhịn, cậu bé dùng sức lắc đầu chỉ muốn thoát khỏi cái捏 của anh, nhưng Vũ Văn Vi Thần đã bắt được cơ hội ức hiếp cậu bé, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay, cuối cùng Đào Dục Huyền hết cách rồi, chỉ có thể hét lớn: "Mẹ, con muốn đến bệnh viện thăm em gái."

"À được, mẹ dẫn con đi." Đào Du Du nói xong, thả Đào Dục Huyền đứng trên mặt đất, lúc này tay của Vũ Văn Vi Thần mới chịu buông ra.

Lần này tên này ra tay rất độc ác, gương mặt nhỏ nhắn đáng thương của Đào Dục Huyền đã bị捏 đến đỏ bừng, hai mắt oán giận nhìn Vũ Văn Vi Thần, hận không thể liều mạng với anh.

Mà Vũ Văn Vi Thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang thờ phỉ phò, chợt cảm thấy tâm trạng vô cùng dễ chịu, trên gương mặt cũng nở nụ cười chiến thắng.

"Mẹ, tối nay Dục Huyền ngủ với mẹ được không?" Nhìn bộ dạng Vũ Văn Vi Thần đang lên mặt, ngược lại Đào Dục Huyền không tức giận, cậu bé thu lại nét mặt của mình, sau đó cất giọng ngọt ngào nói với Đào Du Du.

“Được.”

“Không được.”

Trong phòng cùng lúc vang lên hai giọng nói khác nhau, một người là Đào Du Du, giọng nói đó tràn ngập sung sướng, Một người khác là Vũ Văn Vĩ Thần, giọng nói kia tràn đầy tức giận.

“Mẹ...” Giọng nói vô cùng đáng yêu của Đào Dục Huyền kéo dài âm cuối, tỏ vẻ kháng nghị với Vũ Văn Vĩ Thần.

“Ngoan, tối nay mẹ ngủ với con.” Đào Du Du nói xong, cúi người sờ lên gương mặt nhỏ nhắn của Đào Dục Huyền an ủi cậu bé một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Văn Vĩ Thần đang đứng trước mặt nói: “Tổng Thống, vậy... Cái đó.. Bây giờ tôi muốn dẫn con trai đến bệnh viện thăm Tiểu Bò Đào, anh.... ..”

“Anh cũng đi, mấy ngày rồi không gặp Tiểu Bò Đào, rất nhớ con bé.” Vũ Văn Vĩ Thần nghe thấy Đào Du Du muốn tránh người, tuyệt đối không thể để cho tên gia hỏa Đào Dục Huyền kia chiếm tiện nghi của Đào Du Du sau lưng anh, anh quyết định bất cứ giá nào, cũng phải trông chừng tên tiểu tử thú này.

“À..... vậy cũng được.....” Đào Du Du không ngờ Vũ Văn Vĩ Thần đột nhiên quan tâm con của cô như vậy, tuy cảm thấy hơi khó chịu, nhưng lại vui vẻ đồng ý.

Sau khi thấy Đào Du Du gật đầu, Vũ Văn Vĩ Thần cho Đào Dục Huyền một ánh mắt cảnh cáo, bảo cậu bé chớ làm loạn, nhưng Đào Dục Huyền mới không sợ anh, lập tức duỗi hai tay ra nói với Đào Du Du: “mẹ bế con ra ngoài đi.”

“Bé cái gì mà bé? Lớn như vậy rồi còn muốn bé, còn ra bộ đáng gì nữa?” Vũ Văn Vĩ Thần nhìn thấy Đào Dục Huyền bày ra bộ đáng gian xảo thì hận ngay, nghiêng răng nghiêng lợi, anh bắt đầu cảm thấy mình nhất định là dứt gân não rồi, mới để cho cái tên nghiệt chủng kia tiếp tục sống ở bên cạnh anh, làm con của anh.

“Anh làm gì? Bảo bố không cho anh ôm, làm gì hung dữ vậy chứ?” Thấy Vũ Văn Vĩ Thần bỗng chốc có thái độ hung dữ với Đào Dục Huyền, Đào Du Du hơi không chịu nổi, vì vậy bắt mắt nhìn anh, sau đó xoa người nói với Đào Dục Huyền: “Dục Huyền ngoan, mẹ bế con, chúng ta đi thăm em gái đi....”

Nói xong, Đào Du Du liền bế Đào Dục Huyền vào trong ngực mình, sau đó đi ra cửa.

Đào Dục Huyền đặt gương mặt nhỏ nhắn trên vai Đào Du Du, làm mặt quỷ về phía Vũ Văn Vĩ Thần đang đứng phía sau.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn tên nhóc Đào Dục Huyền lúc thì hôn lên gương mặt của Đào Du Du, lúc thì rút cái đầu nhỏ vào cổ cô, còn không ngừng dùng ánh mắt khiêu khích anh, không thể chịu đựng được, anh bước vài bước lên trước mặt Đào Du Du, một tay ôm lấy Đào Dục Huyền về tay mình, nói: “Vừa rồi em còn té xiu, bác sĩ nói thân thể em còn yếu, để anh ôm nó được rồi.”

Nói xong, anh lại cười gian với Đào Dục Huyền, chuyện này giống như đang nói: “Nhóc con, xem con còn dám giờ trò gì.”

Cứ như vậy, ngay lúc Đào Du Du không hiểu sự thật, cuộc chiến giữa hai cha con diễn ra trên đường đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212

Lúc họ đến bệnh viện, Tiểu Bò Đào vì được chăm sóc nên đã ngủ, Tiêu Nhã Hinh đang làm ổ trên giường xem ti vi, khi nhìn thấy cả nhà Đào Dục Huyền đến, tinh thần lập tức vô cùng vui vẻ bắt Đào Dục Huyền phải chơi với mình.

Vũ Văn Vĩ Thần thuận nước đẩy thuyền để Đào Dục Huyền ở lại bệnh viện với Tiêu Nhã Hinh, Tiêu Nhã Hinh nghe xong, vui vẻ khỏi cần phải nói, còn là hết muốn chia nửa giường ngủ của mình cho Đào Dục Huyền.

Đào Dục Huyền biết ý của Vũ Văn Vĩ Thần, về mặt cậu ghét bỏ đánh giá Tiêu Nhã Hinh từ trên xuống dưới, sau đó không hề khách sáo nói: "Này, chị là con gái à? biết cái gì là dè dặt không? Làm sao có thể dễ dàng tùy tiện mời một người đàn ông lên giường của mình ngủ với mình được?"

Tiêu Nhã Hinh nghe xong nhất thời ghen hờn, sắc mặt lập tức đổi thành màu gan heo, cô bé tức giận nói: "Ai muốn cùng ngủ với cậu? Là cậu từ mình đa tình, tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi. Hừ.... .."

Đào Du Du thấy hai người cãi nhau một cách vô cớ dẫn đến xích mích vì vậy khuyên nhủ: "Nhã Hinh, con đừng giận Dục Huyền, thằng bé rất thích con, chỉ có ý nói vậy thôi." Cô nói xong, rồi nói với Đào Dục Huyền: "Mau nói cho chị Nhã Hinh biết con thích cô bé, vừa rồi còn nói đùa với cô bé đi."

Đào Dục Huyền nghe xong quay đầu mặc kệ, gương mặt nhỏ nhắn của Đào Dục Huyền tiếp tục khinh bỉ.

Vũ Văn Vĩ Thần thấy thế, không chờ cho ai phản ứng, lập tức ôm Đào Dục Huyền lên giường Tiêu Nhã Hinh, cởi giày ra giúp cậu bé, vừa nói: "Có phải không? Lúc này trên đường đến đây Dục Huyền vẫn luôn nói muốn chơi với "chị" Nhã Hinh rồi sau đó ngủ với chị ấy, sao bỗng chốc lại thay đổi rồi? Chẳng lẽ con lo lắng bạn trai của chị Nhã Hinh biết sẽ tức giận sao? Yên tâm đi, chị Nhã Hinh vẫn chưa có bạn trai, các con còn nhỏ, ngủ cũng không cần phải mặc quần áo.... .."

Trong miệng anh nói đến chữ "chị" này thì đặc biệt nhấn mạnh, về mặt thì nhìn Đào Dục Huyền, tựa như cố ý khiêu khích cậu bé.

"Tổng Thống, ngài đang nói càn gì đó? Cái gì mà ngủ không cần phải mặc đồ? Trước mặt đứa nhỏ, sao có thể nói chuyện như vậy chứ?" Đào Du Du biết dụng ý của Vũ Văn Vĩ Thần, nên rất bất mãn đối với cách dạy dỗ đứa nhỏ.

"À....ha ha ha.....Cha.....không phải cha đang nói đùa đó sao..." Sau khi bị Đào Du Du xem thường, Vũ Văn Vĩ Thần cười khan hai tiếng, sau đó dùng vẻ mặt nhìn Đào Dục Huyền nói.

"Quả Táo, cậu hãy nghe cho kỹ đây, sau khi cậu ngủ với tôi, cậu đã là đàn ông của tôi rồi, sau này không được nhìn cô gái khác, biết không?" Tiêu Nhã Hinh chợt quay đầu lại, về mặt hung dữ nhìn Đào Dục Huyền, giống như nữ hoàng ra lệnh.

Ha ha ha.... ..

Lần này Đào Du Du muốn rút lại lời nói lúc này, sa đứa nhỏ lại hát tuồng này chứ?

Vũ Văn Vĩ Thần không ngờ Tiêu Nhã Hinh đột nhiên trở nên như vậy nên không kịp ngăn cản, về mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn hai người trên giường.

"Không được gọi tôi là Quả Táo, cô gái ngốc." Đào Dục Huyền vừa nghe đến cái tên Quả Táo này thì rất khó chịu.

"Mặc kệ, bây giờ cậu đã ở trên giường của tôi rồi, dù sao sau này cậu phải nghe lời tôi, giống như cha tôi nghe lời mẹ tôi vậy. Hiểu chưa?" Tiêu Nhã Hinh cũng mặc kệ nhiều như thế, bây giờ cô về chính là nữ hoàng, ai cũng không thể khiêu chiến quyền uy của cô bé.

Đào Du Du nghe hai người nói chuyện, trong lúc nhất thời hơi ngu muội, cô không biết phải làm sao nhìn Vũ Văn Vĩ Thần nói: "Đây.....Cuối cùng là làm sao vậy?"

"Không sao, trẻ con mà, thích đùa giỡn, ha ha.... ..Em xem thời gian cũng không còn sớm nữa, nếu chúng ta không về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn việc phải làm nữa." Vũ Văn Vĩ Thần cười to, sau đó hai tay vịn vai Đào Du Du, chuẩn bị đưa cô ra ngoài.

"Này.....Hai người đừng đi, con muốn đi cùng với hai người, con không muốn ngủ chung với ma nữ kia.... .." Đào Dục Huyền nhìn thấy bộ dạng của Vũ Văn Vĩ Thần chuẩn bị rời đi, lập tức nôn nóng nói, bây giờ thân thể nhỏ bé của cậu bị giam trên giường, muốn trốn lại trốn không thoát, chỉ có thể nôn nóng nói.

"Đừng như vậy, chị Nhã Hinh là khách quý của nhà chúng ta, khó có được con bé thích con, con ngoan ngoãn ở lại chơi với con bé đi, ngoan đi, chú với mẹ con về nhà trước, bye bye.... .." Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần cười rất đắc ý, cuối cùng anh cũng cho tên này biết tay, muốn đấu với anh à, hừ, nhìn cũng không nhìn một chút xem bây giờ mình mới có mấy tuổi.

Đào Du Du bị Vũ Văn Vĩ Thần vừa nói chuyện vừa kéo cô đi đến cạnh cửa, cô hơi lo lắng hỏi: "Này.....Để bọn chúng ở cùng một chỗ sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Yên tâm đi, em không thấy Nhã Hinh rất thích thằng bé sao? Không có chuyện gì đâu." Vũ Văn Vĩ Thần vỗ vỗ vai cô, tràn đầy tự tin nói.

Đào Du Du vẫn có chút không yên lòng quay đầu nhìn cửa phòng đã đóng, sau đó bị Vũ Văn Vĩ Thần kéo vào thang máy, chuẩn bị rời đi.

... ..

Mà ở trong phòng, sau khi Đào Dục Huyền bị vứt bỏ một cách vô tình, phải đối mặt với tiểu ma nữ Tiêu Nhã Hinh kia.

Mất to trừng mắt nhỏ hai phút, cuối cùng Tiêu Nhã Hinh khoanh tay trước ngực, ung dung ra lệnh: "Cởi quần áo đi."

"Cái.....Cái gì? Cởi quần áo?" Đào Dục Huyền nghe xong, lập tức khần trương nắm chặt quần áo của mình, về mặt cảnh giác nhìn Tiêu Nhã Hinh.

"Đi ngủ tất nhiên phải cởi quần áo rồi, mau cởi ra đi." Tiêu Nhã Hinh nhìn bộ dạng hoảng sợ của Đào Dục Huyền, lập tức ra lệnh, giọng điệu cũng có chút không kiên nhẫn.

"Ai muốn ngủ chung với cô? Tôi ngủ trên giường của mình." Đào Dục Huyền ghét bỏ nhìn Tiêu Nhã Hinh, xoay người muốn xuống giường.

"Này, cậu đã bò lên giường của tôi, sao có thể chạy trốn được? Trên đời này cậu là người con trai đầu tiên ngồi trên giường của tôi, mẹ tôi nói, nếu có người con trai nào ngồi trên giường của tôi, thì phải kết hôn với tôi, cậu đừng chạy, tôi sẽ không để cho cậu chạy trốn đâu." Tiêu Nhã Hinh nhìn thấy Đào Dục Huyền định "không chịu trách nhiệm", lập tức nôn nóng, ôm cơ thể nhỏ bé của cậu lại, không cho cậu bé đi.

Đào Dục Huyền nghe vậy, mặt lập tức đen như đáy nồi, cậu bé thật sự không nhịn được, vì vậy mở miệng hỏi: "Năm nay cô mấy tuổi?"

"Hỏi tôi mấy tuổi để làm gì? Mẹ tôi từ nói, tuổi tác không thành vấn đề, chiều cao cũng không phải khoảng cách, tuy tôi lớn hơn cậu, nhưng tôi sẽ không ghét bỏ cậu." Tiêu Nhã Hinh nói rất chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213

"Tôi muốn hỏi cô bao nhiêu tuổi rồi, tại sao còn ngây thơ như thế, lại còn không nghe lời mẹ....." Đào Dục Huyền nhìn Tiêu Nhã Hinh bày ra vẻ mặt người lớn, biết không thể cứng rắn với cô, chỉ có thể dùng trí thoát thân.

"Tôi mười ba tuổi rồi, ai nói tôi ngây thơ? cậu mới ngây thơ đó đồ ngốc!" Lúc này Tiêu Nhã Hinh tràn đầy tự tin như bà hoàng bị người khác chỉ trích "ngây ngô", đây chính là chỉ trích nghiêm trọng nhất, cô bé lập tức lên tiếng phản bác kịch liệt.

"Được rồi, tôi không nói cô ngây thơ, vậy cô có nghe lời mẹ không?" Đào Dục Huyền biết, lúc này, Tiêu Nhã Hinh đã từng bước rơi vào bẫy của cậu bé rồi, vì vậy, tiếp tục dẫn dắt từng bước.

"Ai nói tôi không có?" Cái đầu nhỏ của Tiêu Nhã Hinh nghiêng sang một bên, vẻ mặt kiêu ngạo biết bao nhiêu.

"Có thật không? Vậy mẹ của cô nói, con trai ngồi trên giường của cô thì phải kết hôn với cô, nếu cô dám vi phạm lời mẹ cô nói, nói đúng ra là, cô dám không kết hôn với tôi?" Lúc này bố cục đã được định sẵn, từng bước lâm vào, Đào Dục Huyền nhướn mày, hỏi cẩn thận, cậu bé sợ bứt dây động rừng khiến Tiêu Nhã Hinh biết được động cơ của cậu bé.

Nhưng ngay lúc Đào Dục Huyền đang thấp thỏm mong chờ Tiêu Nhã Hinh sập bẫy của cậu bé thì Tiêu Nhã Hinh nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, sau đó vô cùng nghiêm túc nói: "Không biết, tôi cảm thấy mẹ tôi nói rất có lý, tại sao tôi phải không nghe lời bà ấy?"

"....." Trong lúc nhất thời, Đào Dục Huyền có cảm giác nói không nên lời, cậu bé biết hôm nay cậu bé phải thu bởi tay của tiểu ma nữ này.

"Đến đây coi quần áo đi, tôi lấy đồ ngủ cho cậu, mặc nhiều quần áo thế này ngủ sẽ không thoải mái." Tiêu Nhã Hinh nói xong, vỗ vỗ vai Đào Dục Huyền, sau đó nhảy xuống giường, đi đến tủ màu trắng bên cạnh tìm váy ngủ công chúa viền ren màu vàng nhạt.

"Này.....Này cô lấy quần áo này làm gì?" Đào Dục Huyền nhìn thấy Tiêu Nhã Hinh vui vẻ cầm lấy áo ngủ chạy đến bên cạnh giường, cậu bé lập tức khẩn trương nhìn cô bé hỏi.

"Bởi vì tôi sợ tôi đi ra ngoài lấy đồ ngủ cho cậu, cậu sẽ lén lút bỏ trốn, nên tôi quyết định cho cậu mặc váy ngủ của tôi, cậu nhìn xem có phải rất đẹp không, mau thay đi." Tiêu Nhã Hinh nói xong, cười tủm tỉm mở váy ngủ viền ren màu vàng nhạt cho Đào Dục Huyền xem.

"Trời ơi.....", Đào Dục Huyền nhìn thấy váy ngủ này, suýt chút nữa đã bị sét đánh ngất đi, cậu bé dùng cái chăn che kín đầu, cảm đầu nằm trên giường, cảm thấy đời mình vô cùng đen tối.

Thời gian kế tiếp, hai người đều nói chuyện này.

"Đến đây thay áo ngủ đi." Tiêu Nhã Hinh dụ dỗ cậu bé.

"Không cần....." Quyết định từ chối, đầu mông đều ở trong chăn, làm tốt công việc chuẩn bị kháng chiến lâu dài.

"Đến đây, rất đẹp đó, cậu nhìn thử một chút đi, đây chính là váy ngủ tôi thích nhất, mặc vào ngủ rất thoải mái, không tin cậu mặc thử xem.... .." Tiếp tục dụ dỗ cậu bé, lúc này cô bé đã bò lên giường.

"Lấy ra, ai muốn mặc đồ ngủ của con gái chứ?" Đầu vẫn vùi trong chăn, vươn bàn tay nhỏ bé ra quơ loạn xạ.

"Đào Dục Huyền, cậu lấy đầu ra cho tôi." Tính tình tốt đẹp gần như sắp mất hết, vẻ mặt nữ vương bá đạo từ từ lộ ra, cô Tiêu muốn bộc phát.

"....." Cảm thấy không có cách nào bỏ đi ý niệm trong đầu cô, vì vậy cậu bé quyết định giữ im lặng không nói không đếm xỉa gì đến cô, tiết kiệm thêm chút sức lực.

"Quả Táo, tôi đếm đến ba, nếu cậu không lấy đầu của mình ra, tôi sẽ cởi quần của cậu." Cuối cùng tính kiên nhẫn của Tiêu Nhã Hinh đã bị dùng hết, bắt đầu uy hiếp.

"... .." Vẫn không thèm nhìn cô, bây giờ cho dù cô có gọi cậu bé là sấu riêng đi nữa thì cậu cũng sẽ không lay động một chút nào, hai tay gắt gao nắm chặt lưng quần của mình, đề phòng cô bé thật sự cởi quần cậu ra.

"Hu hu....." Sau khi đã dùng hết những chiêu dụ dỗ và uy hiếp, Tiêu Nhã Hinh đã hết cách, cô bé lập tức ngẩng đầu lên, phát ra tiếng khóc thật thê lương.

"... .." Đào Dục Huyền không biết cô bé bị trúng tà gì, từ trước đến nay tâm tư nhỏ bé của cậu luôn phán đoán, đây chính là chiêu thức dụ dỗ của Tiêu Nhã Hinh.

"Hu hu...Quả Táo, tôi hận cậu, cậu là người xấu, tôi phải nói với mẹ, tôi phải nói với cha, tôi muốn nói cho anh hai biết tôi không muốn sống ở đây nữa, tôi phải về nhà, tôi muốn cha và mẹ, tôi phải về nhà, về nhà....." Tiêu Nhã Hinh thấy mình khóc mà Đào Dục Huyền cũng không để ý đến mình, vì vậy càng khóc càng đau lòng, nước mắt lập tức rơi lã chã, rất thảm thương.

Nghe thấy Tiêu Nhã Hinh khóc đến thê thảm, đào Dục Huyền cảm thấy có thể cô gái nhỏ này thật đau lòng, lại có chút không đành lòng, nghĩ lại mình đã lớn như thế rồi, thật sự không cần phải làm cho cô bé này khóc, vì vậy cái đầu nhỏ ở trong chăn từ từ chui ra.

Khá lắm, sau khi Đào Dục Huyền nhìn thấy mặt Tiêu Nhã Hinh, bị dọa sợ hãi hét to một tiếng, lần này khóc cũng rất nhập tâm, gương mặt nhỏ nhắn đều nghẹn đỏ, miệng mở to, ngay cả đầu lưỡi bên trong cũng nhìn thấy, khóc đến đau lòng.

"Này.....Đừng khóc....." thấy cô khóc đến bổi rối, cuối cùng Đào Dục Huyền ngồi thẳng người lên, bàn tay nhỏ bé béo ú vỗ vỗ vai cô, an ủi cô nói.

"Hu hu, tôi hận cậu, không muốn để ý đến cậu....." Lần này Tiêu Nhã Hinh thật sự đau lòng, cô bé vừa khóc, vừa né tránh bàn tay nhỏ bé của Đào Dục Huyền, không cho cậu bé đụng vào người mình.

Đào Dục Huyền thấy thế, nghĩ rằng cô bé đang giận mình, khóc một chút cũng được, vì vậy dứt khoát cũng không thèm nhìn cô bé, mặc cho cô bé ngồi ở chỗ kia khóc, cậu đặt hay tay lên gối đầu, dựa vào gối, bày ra một tư thế rất thoải mái, chuẩn bị chờ Tiêu Nhã Hinh diễn xong.

Nhưng mà cậu bé chờ đợi, đứng nửa giờ sau, Tiêu Nhã Hinh càng khóc càng đau lòng, cảm thấy nước mắt muốn ngập cả căn phòng, khóc càng nhanh hơn, hơi thở cũng không ổn định, bộ dáng vẫn không muốn ngừng lại.

Lần này Đào Dục Huyền sợ sệt luống cuống, cậu bé thấy cô không phải có ý khóc cho cậu xem, mà thật sự đau lòng.

Nhìn bộ dạng cô bé khóc không có cách nào kiềm chế được, cậu lo lắng một lúc nữa cô bé sẽ không thở được, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy nhanh chóng dỗ dành nói: "Nhã Hinh, đừng khóc, đừng khóc nữa, khóc cũng rất khó coi...."

"Hu hu.... .." Cô bé không để ý đến cậu, tiếp tục khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214

"Cô khóc nữa sẽ bị khàn giọng, đừng khóc....." Tiếp tục dụ dỗ.

"Hu hu....." Vẫn không để ý đến cậu bé, nước mắt vẫn chảy dài.

"Được rồi được rồi, tôi nghe lời cô, cởi quần áo ra, cậu xin cô đừng khóc nữa được không?" Cuối cùng cậu bé cũng bắt đầu thỏa hiệp.

"Hu hu hu....." Vẫn khóc, mục đích của cô bé vẫn chưa đạt được.

"Đừng khóc mà.... .." Cởi áo khoác, cậu bé muốn qua loa cho xong chuyện.

"Anh anh anh.... .." Vẫn kiên trì khóc, dù sao cũng đã khóc đến nước này rồi.

"Biết rồi, biết rồi, tôi mặc là được....."

"....."

"Tôi mệt, tôi thật sự mệt, cô đừng khóc nữa....."

"....."

"Ôi! con gái và trẻ con thật khó nuôi!" Cậu cảm thán, cuối cùng vẫn mặc váy ngủ viền tơ màu vàng lên người, hơi lớn một chút, bao bọc cả người cậu bé lại.

"Ngủ!" Nữ vương đại nhân ngừng khóc, vì vậy tắt đèn đi ngủ!

Vì vậy, ban đêm trên bầu trời đầy sao lấp lánh xinh đẹp không gì sánh bằng, cuối cùng Đào Dục Huyền vẫn thua trên tay tiểu ma nữ Tiêu Nhã Hình, trước khi ngủ, trong đầu cậu bé chỉ có một câu, cậu hận Vũ Văn Vĩ Thần, rất rất hận, đồng thời, cậu cũng hận tiểu ma nữ Tiêu Nhã Hình, rất hận!

... ..

Ngày hôm sau, lúc mười giờ sáng.

Trong quán cà phê trên tầng 23 của khách sạn Đế Quốc.

Một nơi được trang trí xa hoa lộng lẫy khiến người dân bình thường phải chùn bước, hầu như người có thể bước vào nơi này, ngoài kẻ có tiền ra, thì cũng chỉ là kẻ có tiền.

Vợ chồng Ngô Định Thiện bước vào căn phòng đã hẹn trước trong quán cà phê thì bên trong không có một bóng người.

Năm phút sau, cửa phòng bên cạnh được mở ra nhẹ nhàng, Ngã Cẩm Thị một thân đồ trắng được cắt may khéo léo đi cùng với trợ lý, xuất hiện trước mặt bọn họ.

Là người đề xuất việc gặp mặt lần này, nhưng rõ ràng bà ta đã đến trễ.

"Phu nhân, xin chào." Sau khi nhìn thấy Ngã Cẩm Thị, Ngô Định Thiện và vợ là Đào Tú Quyên đứng lên, lập tức chào hỏi bà ta.

Là phu nhân Tổng Thống đời trước và là mẹ của Tổng Thống đương nhiệm, ở bên ngoài, thân phận của bà ta vô cùng cao quý hiếm hách.

Nhưng hôm nay, bà ta ngồi ở đây, chỉ là một người mẹ bình thường suy nghĩ vì hạnh phúc tương lai của con trai mình, vì vậy giờ phút này nét mặt của bà ta không quá uy nghiêm.

"Thật xin lỗi, tôi đến trễ." Sau khi ngồi xuống, trước tiên nói lời xin lỗi vì mình đến trễ, tiếp đó, ánh mắt thản nhiên rơi trên người hai vợ chồng Ngô Định Thiện, làm phu nhân nhà quyền thế dần thân vào giới quan lại nhiều năm như thế, bà ta liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của người khác.

"Phu nhân ngàn vạn lần đừng nói như thế, là chúng tôi đến sớm." Có lẽ Ngô Định Thiện không ngờ một Đệ Nhất Phu Nhân ngày thường luôn vênh vào đắc ý, không coi ai ra gì lại xin lỗi mình, ông ta lập tức nói.

Ngã Cẩm Thị nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt ông ta, cười nhẹ, bà chuyển tầm mắt lên người Đào Tú Quyên bên cạnh Ngô Định Thiện rồi nói: "Phu nhân Ngô, bà khỏe chứ, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao?"

"Không.... ..Không phải, trên thực tế, trong bữa tiệc tối hoan nghênh công chúa Đại Tây, tôi đã may mắn gặp qua phu nhân một lần." Đào Tú Quyên nghe Ngã Cẩm Thị nói chuyện với mình, lập tức hơi khàn trương trả lời.

"A? Thì ra là thế, xem ra hôm đó có quá nhiều người, nên tôi không nhớ rõ." Ngã Cẩm Thị nghe vậy, trên mặt ra vẻ như nghĩ tới cái gì.

"Phu nhân, không biết hôm nay ngài hẹn chúng tôi đến đây, có chuyện gì quan trọng không?" Dường như Ngô Định Thiện quan tâm đến việc hôm nay Ngã Cẩm Thị hẹn gặp họ, theo như ông biết, hôm nay chương ngại vật lớn nhất của Vũ Văn Vĩ Thần đã bị dọn sạch, nếu Ngã Cẩm Thị vì chuyện chính trị thì hoàn toàn không cần hẹn gặp ông, càng không có khả năng để ông đưa Đào Tú Quyên đi cùng. Xem ra, cuộc gặp mặt hôm nay, 90% không tránh khỏi chuyện Đào Du Du.

Chỉ là ông không biết rõ thái độ hiện nay của Ngã Cẩm Thị, bà ta đến tìm bọn họ bàn chuyện vui của Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du, hay là muốn khuyên họ để Đào Du Du rời khỏi Vũ Văn Vĩ Thần?

Trước mắt Ngã Cẩm Thị nói chuyện khách sáo, hai người này mới có thể làm được, bọn họ hoàn toàn không có cách nào đoán được tâm tư của bà ta.

"Nghị viên Ngô xem như cự thần đi, năm đó cha của Vĩ Thần cũng dựa vào sự giúp đỡ của nghị viên Ngô Đại Lực mới lên làm Tổng Thống, phần ân tình này, tôi nhất định sẽ không quên." Ngã Cẩm Thị nhìn thấy Ngô Định Thiện gấp gáp hỏi bà ta đến tìm ông là vì chuyện gì, lập tức mỉm cười bắt đầu ôn chuyện với ông.

Ngô Định Thiện nghe vậy, thờ dãi một hồi, một lúc lâu sau mới trả lời: "Thực ra, năm đó việc tôi làm cho Tổng Thống so với anh hai, thật sự không có nghĩa gì."

"Anh hai? Nghị viên Ngô còn có anh trai sao? Sao tới bây giờ tôi chưa từ nghe nói qua?" Ngã Cẩm Thị nghe Ngô Định Thiện chợt nhắc đến một người xa lạ, bà hơi tò mò hỏi.

"Ồi..... Là anh trai của Tú Quyên, năm đó ông ấy là thị trưởng của thành phố Định Khôn, không biết phu nhân còn nhớ hay không. Năm năm trước, ông ấy là người ủng hộ kiên định cho Vũ Văn thị, bị người của Đảng Dân Quyền làm thành mục tiêu giết gà dọa khỉ ám sát.... .." Ngô Định Thiện nói đến chuyện này, lập tức xúc động ngàn vạn lần, trong lúc nhất thời tâm tình hơi xuống thấp.

Lúc này Đào Tú Quyên cũng nhớ đến người anh của mình bị giết chết, hốc mắt cũng đỏ.

"Ông nói là Đào Nguyên Hàm?" Ngã Cầm Thị bỗng nhiên nhớ đến thị trưởng thành phố Định Khôn vì chồng bà mà chết, trong lúc nhất thời cảm thấy hơi khiếp sợ.

"Đúng, chính là ông ấy." Ngô Định Thiện gật nhẹ đầu, ông rất vui, vị phu nhân này vẫn còn nhớ rõ người ủng hộ trung thành vì chồng bà ta mà chết.

"Ông ta lại là anh cả của phu nhân. Thế giới này thật nhỏ bé. Năm đó sau khi ông ấy gặp chuyện không may, nghe nói ông ấy có con gái, chúng tôi vốn muốn đền bù tổn thất cho cô bé, nhưng dường như không tìm được cô bé đó, lúc đó tình hình quá hỗn loạn, rất nhiều chuyện không xử lý kịp, cho nên liền quên đi, bây giờ nhớ lại, thật sự là rất không nên." Ngã Cầm Thị không cách nào quên được trước khi chồng bà ta chết còn nói với bà ta, nhất định phải tìm được cô bé đó, đối xử với cô ấy thật tốt, cha của cô ấy ở trên trời có linh thiên cũng cảm thấy được an ủi.

Bà ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đứa bé mồ côi này lại là cháu gái của Ngô Định Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215

"Năm đó anh hai qua đời, tôi lo lắng những người đó sẽ gây bất lợi cho con gái của anh ấy, vì vậy ngày hôm sau đã đưa con bé ra nước ngoài, sau đó cũng vì lo lắng Đảng Dân Quyền nhô cổ tận gốc, vì vậy vẫn không tiết lộ ra ngoài nữa chứ về con gái của anh hai..." Đào Tú Quyên biết rõ người của Vũ Văn thị từng muốn đền bù tổn thất cho Đào Du Du, trong lúc nhất thời trong lòng cũng bình tĩnh trở lại.

Năm năm nay, khi bà đối với Vũ Văn thị đang nắm quyền, chỉ biết trừng phạt hung thủ ám sát năm đó, lại quyền việc đền bù tổn thất cho đứa bé, rất là thất vọng. Bây giờ biết rõ bọn họ từng lên tìm Đào Du Du, trong lòng nhất thời, bỏ xuống không ít oán hận đối với Vũ Văn thị.

"Thì ra là thế, phu nhân Ngô quả nhiên thận trọng như thần, nghe đứa bé không có việc gì, tôi cũng yên tâm." Ngã Cầm Thị nghe lời Đào Tú Quyên nói xong, vẻ mặt hơi thả lỏng một chút.

"Phu nhân người có lòng rồi." Ngô Định Thiện thấy Ngã Cầm Thị nói như thế, trong lòng còn đang suy nghĩ mục đích hôm nay Ngã Cầm Thị hẹn gặp là gì, mặt cũng không lộ vẻ khác thường, chờ bà ta lên tiếng.

Ôn chuyện xong, Ngã Cầm Thị bắt đầu vào chủ đề chính, tuy rằng giờ phút này bà tình cảm tốt đối với người nhà Ngô Định Thiện một cách khó hiểu, nhưng việc này không thể trở thành lý do để Đào Du Du tiến vào nhà Vũ Văn thị một cách thuận lợi, trong vòng lẩn quẩn này cũng không được, bà ta quyết định trở lại chuyện chính.

"Nghị viên Ngo, là như vậy, hôm nay tôi đến đây, chủ yếu là xin lỗi." Ngã Cầm Thị nói xong, cúi đầu thấp xuống, trên mặt hơi áy náy.

"Phu nhân người nói lời này từ đâu vậy? Tại sao phải xin lỗi?" Ngô Định Thiện bị bà ta nói những lời này làm ông bối rối không hiểu ra sao, ông hơi khó hiểu nhìn Ngã Cầm Thị trước mắt, thật sự không hiểu nổi bà ta đang diễn trò gì.

"Ông cũng biết, bây giờ Vi Thần nhà tôi tuổi cũng không còn nhỏ, tôi như vậy, chỉ hy vọng nó có thể bắt đầu lo chuyện hôn sự của mình, ông xem đi, lần trước tôi tốn tâm tư mời công chúa Đại Tây đến đất nước chúng ta, vốn nghĩ mở tiệc rượu ở phủ Tổng Thống tiện lợi để cho họ tăng thêm tình cảm, nhưng nó vẫn cự tuyệt sự sắp xếp của tôi, xem Đào Du Du như lá chắn, lợi dụng cô ấy đối phó tôi, làm cho công chúa Đại Tây mất hứng thú đối với nó, thật sự là hơi quá đáng." Ngã Cầm Thị nói xong, trên mặt rõ ràng hiện lên sự tức giận.

Vợ chồng Ngô Định Thiện nghe vậy, trong lúc nhất thời hơi ngớ ra, tuy rằng nghe ra lời nói ẩn ý của Ngã Cầm Thị, nhưng vẫn không dám xác định.

"Phu nhân, người....Người nói Tổng Thống lấy Du Du nhà chúng tôi ra làm lá chắn, lợi dụng con bé để tuyên chiến với người, việc này...." Đào Tú Quyên kích động hơn, bà nâng mắt nhìn thẳng vào Ngã Cầm Thị, hỏi tiếp.

"À.....Đều tại tôi làm cho Vi Thần căng thẳng một chút, vì vậy nó mới không kiên nhẫn gì mà đã thương lòng tôi. Nhưng nó không biết, làm như vậy sẽ liên lụy đến quân gia Đào, tôi nhớ quân gia Đào có hai người con? hôm đó trước mặt nhiều khách mời nó nói nó yêu quân gia Đào, cha của hai đứa bé hẳn là rất tức giận, nếu vì chuyện này mà làm cho quân gia Đào và ngài ấy xảy ra hiểu lầm, việc này thật sự là đắc tội, cho nên hôm nay tôi đến đây chính là muốn thay mặt Vi Thần xin lỗi, hy vọng nghị viên Ngô và phu nhân Ngô có thể giải thích với chồng của quân gia Đào, để cho ngài ấy không nên hiểu lầm quan hệ giữa quân gia Đào và Vi Thần, giữa bọn họ thật ra không có gì cả." Lúc Ngã Cầm Thị nói những lời này, trên mặt vẫn treo nụ cười áy náy, nhưng không ai biết, trong lời nói của bà ta có ý gì.

Ngô Định Thiện nghe vậy, nụ cười trên mặt vụt tắt, vẻ mặt trở nên cứng nhắc.

Mà Đào Tú Quyên nghe xong những lời Ngã Cầm Thị nói, hoàn toàn hiểu rõ lý do hôm nay bà ta hẹn gặp mặt, trong lúc nhất thời, sắc mặt cũng dần dần chìm xuống.

Bà hiển nhiên không tin Ngã Cầm Thị hoàn toàn không biết chuyện Đào Du Du chưa kết hôn, ở trước mặt bọn họ bà ta mở miệng gọi một tiếng chồng của quân gia Đào, mục đích nhắc nhở cho họ biết Đào Du Du đã là mẹ của hai đứa bé, một người phụ nữ đã có tiền án. Với lại bây giờ bà ta nói xin lỗi,

đơn giản là vì muốn họ biết, thật ra lúc đó Vũ Văn Vĩ Thần chẳng qua lợi dụng Đào Du Du từ chối công chúa Đại Tây, hoàn toàn không có ý đối với Đào Du Du, xin họ hãy hiểu rõ một chút.

"Phu nhân, Du Du nhà chúng tôi không có chồng..... Vì vậy, người đừng để tâm....." Tuy rằng Ngô Định Thiện đã hiểu ý của Ngã Cầm Thị, nhưng nghe Ngã Cầm Thị nói như thế, ông nhin không được muốn giải thích giúp Đào Du Du.

"Há? Thì ra quản gia Đào đã ly hôn à, thật xin lỗi, tôi lại không biết rõ." Ngã Cầm Thị nghe Ngô Định Thiện nói như thế, trên mặt bà ta lộ vẻ hoảng sợ, sau đó nói lời xin lỗi.

"Ồi, phu nhân à, quản gia Đào không có ly hôn, quản gia Đào vốn không có kết hôn, vẫn là con gái chưa lập gia đình." Lúc này trợ lý đứng sau lưng Ngã Cầm Thị nhân cơ hội nói chen vào, lúc nói những lời này, ánh mắt của bà ta còn vô cùng khinh bỉ nhìn lướt qua vợ chồng Ngô Định Thiện ngồi đối diện với Ngã Cầm Thị.

"Cái.....Cái gì? Không kết hôn? Nhưng.....Nhưng không phải cô ấy đã sinh hai đứa con rồi sao Làm sao có thể không kết hôn chứ?" Ngã Cầm Thị nghe những lời trợ lý nói, vẻ mặt cô ý biểu hiện ra vẻ khiếp sợ, khoa trương hỏi.

"Nghe nói chưa lập gia đình đã làm mẹ, tuổi trẻ bây giờ đúng là lớn gan, chưa kết hôn đã sinh con cho người ta, tuyệt đối không biết liêm sỉ là gì, việc này cũng khó trách, không phải nề nếp của gia đình nào cũng tốt, con gái đều được dạy dỗ tốt." Giọng nói của trợ lý cực kỳ ngạo mạn ngang tàn, nói một cách chế nhạo.

Ngô Định Thiện nghe lời bà ta nói, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng lên, ông vẫn luôn nhẫn nhịn, không muốn chấp nhặt với người phụ nữ trước mặt này, nhưng mà Đào Tú Quyên ngồi bên cạnh không thể để người khác sỉ nhục cháu gái bà như thế.

Ngã Cầm Thị không thể không biết Đào Du Du là bà mẹ độc thân, nhưng bây giờ cô ý dùng những lời lẽ này để sỉ nhục con bé, âm mưu thật sự làm cho người ta cảm thấy không biết xấu hổ. Bà ta có thể giải thích lý do không thể chấp nhận Đào Du Du làm con dâu của bà ta, nhưng bà không thể dễ dàng tha thứ cho bà ta muốn dùng những lời lẽ châm chọc này để sỉ nhục, hạ thấp con bé.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216

Trong lúc nhất thời, Đào Tú Quyên khó kiềm chế lửa giận chọt từ trên ghế đứng lên, nhìn Ngã Cầm Thị lạnh lùng nói: "Phu nhân, nếu người thật sự cái gì cũng không biết thì đừng dễ dàng tha thứ cho trợ lý của người nói năng lung tung, sở dĩ Du Du nhà chúng tôi trở nên như ngày hôm nay, tất cả đều do người chồng tôn kính của người ban tặng, nếu năm đó cha của Du Du không phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ Tổng Thống Vũ Văn, thì ông ấy sẽ không bị ám sát, Du Du cũng không thể trở thành người phải lưu lạc ra nước ngoài lánh nạn. Hôm nay đối với Du Du là không may mắn, nếu người không những không bày tỏ sự đồng cảm mà lại còn sỉ nhục như thế, thật làm cho người khác thất vọng và đau khổ. Bây giờ cho dù ngài Tổng Thống đối với Du Du chúng tôi là lợi dụng hay thật lòng, tôi nghĩ gia tộc Vũ Văn của các người nhà cao cửa rộng, chúng tôi không với tới, tôi sẽ báo cho Du Du lập tức từ chức ở Phủ Tổng Thống, phu nhân người sẽ không cần phải hao tâm tổn trí đến đây châm chọc chế giễu, thật sự sẽ tổn hại đến thân phận của người."

Phát hỏa xong, bà lập tức xoay người bỏ đi, đi tới cửa, cũng không nói một tiếng chào tạm biệt với Ngã Cầm Thị.

Ngô Định Thiện cũng cảm thấy tức giận, nhưng nhìn thấy phu nhân của mình có sức chiến đấu mạnh mẽ như thế, một người đã nói ra tất cả, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ, ông cũng đứng lên, hơi khinh thường liếc mắt nhìn thoáng qua trợ lý đang đứng sau lưng Ngã Cầm Thị, rồi khỏi ghé sô pha đi theo Đào Tú Quyên.

Có lẽ Ngã Cầm Thị sẽ không ngờ tới sự việc lại trở nên như thế, đợi đến khi bà ta phản ứng kịp thời, lập tức quay đầu hỏi trợ lý: "Bà ấy vừa mới nói cái gì? Cha của Đào Du Du, tai nạn.... Chẳng lẽ chính là..... Trời ơi, tôi đây đang làm cái gì? Sao tôi lại không nghĩ tới, Đào Du Du, Đào Nguyên Hàm...."

"Phu nhân, người... Chuyện này....." Giờ phút này trợ lý cũng hơi sốt ruột, bà ta cũng không suy nghĩ đến mối quan hệ giữa Đào Du Du và Đào Nguyên Hàm, thật ra chỉ cần hai người nghĩ lại một chút, thì sẽ biết Đào Du Du chính là con gái của Đào Nguyên Hàm.

Đáng tiếc lúc đó họ chỉ một lòng nghĩ đến việc đã kích vợ chồng Ngô Định Thiện, để bọn họ làm cho Đào Du Du chủ động rời khỏi Vũ Văn Vĩ Thần, vì vậy trong lúc đó bọn họ không ngừng để lộ ra tin tức quan trọng trong lời nói.

Thật ra lúc đó chỉ cần Ngã Cầm Thị thuận miệng hỏi một câu về tình hình gần đây của con gái Đào Nguyên Hàm, Ngô Định Thiện sẽ nói cho bà ta biết, thật ra cô bé kia chính là Đào Du Du.

Đáng tiếc là bà ta không hỏi như vậy, vì vậy sự hiểu lầm này trở nên không có cách nào đền bù được.

"Quên đi, cho dù như thế nào, coi như là tôi có lỗi với người của nhà họ Đào, tuy rằng lần này chúng ta làm rất quá đáng, nhưng có thể làm cho Đào Du Du rời khỏi Vũ Văn Vĩ Thần, có quá đáng cũng được." Sau khi Ngã Cầm Thị suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng trầm giọng nói.

Đúng vậy, cho dù bây giờ bị kịch của Đào Du Du là do bọn họ tạo thành, nhưng bà ta không thể để cho Vũ Văn Vĩ Thần ở chung với Đào Du Du. Bà ta sẽ không nuôi con giúp người khác, tuyệt đối không đồng ý chuyện này xảy ra.

... ..

Ngô Định Thiện và Đào Tú Quyên nổi giận đùng đùng đi ra khỏi khách sạn Đế Quốc, lên xe, Đào Tú Quyên liền lấy điện thoại ra gọi cho Đào Du Du.

Lúc này Đào Du Du vừa sắp xếp công việc buổi sáng xong, đang ở trong phòng làm việc sắp xếp một ít tài liệu, Vũ Văn Vĩ Thần lại đến phòng làm việc của cô, mở cửa ra chuẩn bị đi vào.

Điện thoại vang lên, Đào Du Du tiện tay cầm điện thoại lên nhấn nút trả lời, vừa nghe điện thoại, vừa tiếp tục làm việc của mình.

"Cô, sao lại gọi điện thoại cho con vậy? Có phải Tiểu Bò Đào có chuyện gì không?"

"Không phải, không liên quan đến Tiểu Bò Đào, cô gọi điện thoại, là để con lập tức nghỉ việc ở Phủ Tổng Thống, lập tức về nhà." Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Đào Tú Quyên rõ ràng mang theo vẻ tức giận/

"Làm sao vậy cô? Sao đột nhiên bảo con từ chức? Đã xảy ra chuyện gì?" Đào Du Du bị lời nói của bà làm cho hoảng sợ, lập tức dừng công việc trong tay, cầm lấy điện thoại hỏi tiếp.

"Đừng hỏi nhiều như thế, nếu con không muốn con và con của con bị người khác sỉ nhục thương tích đầy mình, thì nghe lời nhanh chóng từ chức, chỗ đó không phải là chỗ của con, hiểu chưa?"

"Cái gì? Cô, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô nói cho con biết đi, tại sao phải bảo con từ chức chứ? Ai đã sỉ nhục con và bọn trẻ?" Đào Du Du nghe Đào Tú Quyên nói cảm thấy giọng nói của bà rất nghiêm trọng, vì vậy vội vàng hỏi.

"Con đưa ngọc này, nghe lời cô....Bây giờ lập tức từ chức đi, cô đến bệnh viện đón Tiểu Bò Đào xuất viện, một lát chúng ta gặp nhau ở nhà." Đào Du Du nói xong, giọng nói hơi nghẹn ngào, bà không muốn làm cho tâm tình mình không khống chế được, vì vậy sau khi nói xong, không chờ Đào Du Du hỏi tiếp đã cúp điện thoại.

Đào Du Du nghe đầu dây bên kia điện thoại truyền đến âm thanh "tút TUT TUT", lập tức ngây ra như phỗng.

Mà Vũ Văn Vĩ Thần mở cửa phòng ra chuẩn bị vào phòng thì nghe Đào Du Du nói chuyện điện thoại, sau khi Đào Du Du cúp điện thoại, anh lập tức đến trước bàn làm việc của cô, nhìn cô rồi hỏi: "Cô em bảo em từ sao?"

Đào Du Du bị giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần làm cho hoảng sợ liền hồi phục lại tinh thần, nhìn anh đứng trước mặt, cô hơi do dự một chút nhưng vẫn gạt đầu.

"Vì sao?" Vũ Văn Vĩ Thần quan tâm vấn đề này hơn, tất cả đều xảy ra quá đột ngột, sao lại bảo cô từ chức chứ?

"Không biết, dường như đã xảy ra chuyện gì, bây giờ cô đã đến bệnh viện đón Tiểu Bò Đào xuất viện, bảo tôi lập tức về nhà. Tôi, tôi đi trước." Nói xong, cô từ trên ghế đứng lên, chuẩn bị đến phòng ngủ của mình lấy túi xách rồi đi.

Vũ Văn Vĩ Thần vòng qua bên này, một tay đã giữ chặt tay cô, nhìn cô nói: "Không được."

"Hả?" Đào Du Du sững sờ nhìn anh, không biết vì sao anh không để cho cô rời đi.

"Anh không đồng ý cho em từ chức." Anh nhìn vào ánh mắt của cô, gần từng chữ nói.

"Tôi chưa nói bây giờ tôi muốn từ chức, tôi chỉ muốn về nhà hỏi bà ấy đã xảy ra chuyện gì." Đào Du Du hơi sốt ruột nói, lúc này trực giác của cô nói cho cô biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì rất quan trọng, hơn nữa trong điện thoại Đào Tú Quyên còn nói cái gì mà sỉ nhục cô và bọn trẻ, vì vậy cô nhất định phải hỏi rõ.

"Là sao? Anh đi cùng với em." Vũ Văn Vĩ Thần cảm thấy sự việc có chút không bình thường, cho tới bây giờ vợ chồng Ngô Định Thiện hầu như không phản đối việc anh và Đào Du Du ở cùng một chỗ, vì sao đột nhiên lại bảo cô từ chức chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217

"Không cần, tự em biết có đảm nhiệm tốt hay không, chuyện đó....Anh yên tâm đi, em...em đảm bảo hỏi rõ mọi chuyện rồi sẽ trở lại." Đào Du Du

không biết vì sao Vũ Văn Vĩ Thần lại khản trương vì cô như thế, nhưng mà cô thật rất vui, đây là lần đầu tiên cô đối với sự giữ lại và bá đạo của anh lại cảm thấy rất vui vẻ như thế.

"Em đảm bảo?" Vũ Văn Vĩ Thần hiển nhiên rất nghi ngờ sự trung thực của Đào Du Du.

"Ừ, em đảm bảo, anh yên tâm đi, cho dù xảy ra chuyện gì em cũng sẽ nói cho anh biết, em nghĩ có thể có chuyện quan trọng xảy ra, vì thế cô mới bảo em từ chức, không nhất định cũng không phải là chuyện tốt, em hỏi rõ liền lập tức quay lại, được không?" Tuy nhiên cô biết rõ cảm thấy Đào Tú Quyên gọi cô trở về không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà là gì để Vũ Văn Vĩ Thần yên tâm, cô còn cho anh một tín hiệu tích cực.

"Đào Du Du, em hãy nhớ kỹ cho anh, anh nói rồi, em có từ chức việc làm quản gia kia không thì chỉ có một khả năng, đó là trở thành bà xã của anh, cho dù xảy ra chuyện gì, một chút cũng không thay đổi, hiểu chưa?" Anh nhất định phải làm cho cô biết rõ, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không có cách nào tách bọn họ ra được.

"Ừ, em đã biết." Cô gật đầu thật mạnh, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã quen với sự bá đạo và ngang ngược của anh, cũng đã quen với sự ôn nhu và ngọt ngào của anh, có lẽ cô còn không hiểu rõ cảm giác của mình đối với anh, nhưng mà trái tim lại không thể nào lừa được người khác.

Trong những ngày ở chung, cô đã từ từ mở lòng mình ra, để anh tiến vào.

"Đi thôi, nhớ về sớm một chút, anh....chờ em." Nhìn thấy cô gật đầu như đứa trẻ dễ dụ, cuối cùng anh cũng yên lòng, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô, sau đó buông tay ra để cô rời khỏi phòng làm việc.

... ..

Sau khi Đào Du Du ra khỏi phòng làm việc thì trở lại phòng ngủ của mình, cầm túi xách rồi rời khỏi Phủ Tổng Thống, để lái xe đưa cô đến biệt thự nhà họ Ngô.

Lúc đi vào biệt thự nhà họ Ngô, Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện đến bệnh viện đó Tiểu Bò Đào vẫn chưa về, Đào Du Du ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ đợi, nửa giờ sau, cuối cùng cũng nhìn thấy vợ chồng Ngô Định Thiện đưa Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền về đến nhà, mà lúc này Tiểu Nhã Hình cũng đứng sau lưng bọn họ.

"Mẹ....." Tiểu Bò Đào vừa nhìn thấy Đào Du Du thì vui vẻ gọi một tiếng, nhanh chóng chạy ùa vào lòng cô. Bởi vì miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn, vì vậy trên cánh tay cô bé còn quấn đầy băng gạc, Đào Du Du rất cẩn thận ôm lấy cô bé, không dám đụng đến miệng vết thương của cô bé.

"Bảo bối, để cho mẹ hôn một chút, mẹ nhớ muốn chết." Hung hăng hôn lên gương mặt nhỏ bé của Tiểu Bò Đào vài cái, Đào Du Du mới ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Định Thiện và Đào Tú Quyên đang ngồi trên ghế sofa.

"Cô, người gấp gấp bảo con từ chức về nhà, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Hôn con gái xong, cô bắt đầu hỏi vào chuyện chính.

"Du Du, gần đây cô muốn dẫn theo bọn nhỏ ra nước ngoài du lịch cho khuây khỏa, con đi cùng với chúng tôi đi." Đào Tú Quyên cúi đầu che giấu vẻ mặt trầm ngâm, sau đó thay đổi thành vẻ mặt mỉm cười, nói với Đào Du Du,

"A? Ra nước ngoài du lịch cho khuây khỏa?" Đào Du Du vốn nghĩ là xảy ra chuyện gì lớn, vừa nghe đến chuyện ra nước ngoài du lịch cho khuây khỏa, cả người cô đều bình tĩnh lại, thờ hắc ra một hơi, nhưng lại cảm thấy có chỗ không giải thích được.

"Đúng vậy, lần này xảy ra chuyện lớn như thế, Tiểu Bò Đào còn bị thương, cô lo lắng trong lòng bọn trẻ sẽ bị ám ảnh, vì vậy muốn dẫn bọn trẻ ra nước ngoài chơi, nhưng con không có thời gian, một mình cô trông hai đứa nhỏ thật vất vả, con đi cùng chứ?" Đào Tú Quyên cố gắng không chế tâm tình của mình, bà không muốn để cho Đào Du Du biết rõ sáng hôm nay bà cùng Ngã Cẩm Thị gặp mặt đã xảy ra những chuyện kia.

"A, thì ra là như vậy, không có vấn đề gì, cô chờ con một chút, con sẽ xin phép nghỉ với Tổng Thống." Đào Du Du nghe như thế, lập tức nở nụ cười, cô lập tức lấy điện thoại di động trong túi xách ra, chuẩn bị gọi cho Vũ Văn Vĩ Thần.

"Chờ một chút, lần này cô định đi lâu một chút, muốn đi vòng quanh Châu Âu và Châu Phi, đoán chừng khoảng hai ba tháng gì đó, ngày nghỉ dài như thế, đoán chừng không xin nghỉ phép được, hay là con trực tiếp từ chức đi, để cho Tổng Thống tuyển quản gia khác thay thế con."

"Ha ha.....Anh ấy sẽ không đồng ý cho con từ chức đâu....." Lúc này Đào Du Du nhớ đến lời Vũ Văn Vĩ Thần nói, anh đã nói, ngày cô rời bỏ công việc, cũng chính là ngày cô đảm nhận chức vụ phu nhân của Tổng Thống.

"Vì sao?" Đào Tú Quyên không biết tại sao Đào Du Du khẳng định Vũ Văn Vĩ Thần sẽ không đồng ý cho cô từ chức, nhin không được liền hỏi.

"Anh ấy nói, trừ khi con làm vợ của anh ấy, nếu không sẽ giống như trước đây, không thể từ chức." Lúc Đào Du Du nói những lời này, mặt cô hơi ửng đỏ, gương mặt đều nở nụ cười ngọt ngào.

"Chuyện này.....Có thật là Tổng Thống nói không?" Đào Tú Quyên hơi khó tin nhìn Đào Du Du, bà nghĩ rằng hôm nay Ngã Cẩm Thị đến là vì lợi ích của Vũ Văn Vĩ Thần, nhưng mà bây giờ xem ra chuyện không phải như thế.

"Đúng vậy, anh ấy còn nói, hai tháng sau sẽ cưới con. Cô, nười nói xem, Tổng Thống thật sự yêu con nên mới quyết định kết hôn với con sao?" Đây là lần đầu tiên Đào Du Du nói cho Đào Tú Quyên biết chuyện giữa cô và Vũ Văn Vĩ Thần, lúc này đây, cô thật sự cần một lời khuyên chân thành từ trưởng bối của mình.

Đào Tú Quyên nghe thế, nhất thời nghẹn lời, quay đầu nhìn về phía Ngô Định Thiện ngồi bên cạnh, lại nhìn thấy Ngô Định Thiện cũng đang nhìn bà, hai người nhìn nhau, sau đó Ngô Định Thiện đứng lên nói với Đào Du Du: "Du Du, con theo đượng đến thư phòng, chúng tôi có chuyện muốn nói với con."

Đào Du Du không biết vì sao không khí bỗng chốc nặng nề như thế, cô lập tức buông Tiểu Bò Đào ra, đứng lên đi về phía thư phòng của Ngô Định Thiện ở trên lầu.

Tiểu Bò Đào la hét muốn đi theo, Đào Dục Huyền thấy thế lập tức giữ tay cô bé lại, đưa cô bé ra ngoài vườn hoa chơi.

Đào Du Du đi theo Ngô Định Thiện và Đào Tú Quyên đến thư phòng trên lầu hai, sau khi đóng cửa phòng lại, cô cảm thấy hơi khó hiểu mở miệng hỏi: "Cô, đượng, có phải có chuyện gì quan trọng muốn nói với con không?"

"Du Du, chính con cũng cảm thấy Tổng Thống thật sự yêu con sao?" Ngô Định Thiện mở miệng trước, giọng nói của ông hơi nặng nề, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đào Du Du, lắng lắng chờ đợi câu trả lời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 218

"A...Chuyện này....Ha ha ha, con....Con làm sao biết được, con cũng không phải là ngài ấy..." Không ngờ Ngô Định Thiện vừa mở miệng đã hỏi cô chuyện này, Đào Du Du hơi xấu hổ cười cười, sau đó nói.

"Cái gì? Con không biết?" Ngô Định Thiện nhìn thấy cháu gái mình xấu hổ, lập tức hơi gấp gáp, ông thở dài nói: "Con.....Sao con lại hồ đồ như vậy chứ?"

"Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hai người lại úp úp mở mở như thế?" Đào Du Du bị hai người họ làm cho khó hiểu, cô bắt đầu cảm thấy dường như có chuyện gì đó rất quan trọng đã xảy ra.

"Du Du, con hãy nghe cho kỹ, tình hình bây giờ, cho dù Tổng Thống có thật lòng yêu con hay không, hoặc là con yêu Tổng Thống bao nhiêu, các con đều không thể ở cùng một chỗ." Thấy Ngô Định Thiện không nói ra, Đào Tú Quyên không nhịn được, cuối cùng bà nghiêm túc nhìn Đào Du Du, nói thẳng ra cho cô biết.

"Vì....Vì sao?" Đào Du Du đột nhiên nghe được tin này, trong đầu hơi chấn động mạnh, cô sững sốt một chút, sau đó hỏi tiếp.

"Hai người các con dù thân phận hay bối cảnh cũng không xứng với nhau, con cảm thấy các con ở cùng một chỗ sẽ hạnh phúc không? Thân phận của ngài ấy là Tổng Thống, mọi hành động đều đúng mực, địa vị của các con cách xa như thế, con cảm thấy có khả năng không? Gia tộc Vũ Văn có đồng ý cho một bà mẹ đơn thân dẫn theo hai đứa con riêng vào nhà họ không?" Tuy rằng cảm thấy rất tàn nhẫn, nhưng Đào Tú Quyên cũng phải nói rõ những lời bà giữ kín trong lòng ra, bà cảm thấy bây giờ chính bà để Đào Du Du rời khỏi Vũ Văn Vi Thần, còn tốt hơn so với việc bị Ngã Cẩm Thị nhục mạ mà lựa chọn rời đi.

Đào Tú Quyên nghĩ đúng, nhưng bà đã đánh giá thấp trình độ của Đào Du Du khi tiếp nhận chuyện này.

"Cô, vì sao.....Vì sao tới bây giờ cô mới nói cho con nghe, Tổng Thống đã công khai chuyện của chúng con từ lâu rồi, vì sao người không nói sớm cho con biết, để cho con không đồng ý, còn muốn mời ngài ấy trong sinh nhật của con, chờ con và ngài ấy trải qua nhiều chuyện như thế, lại đột nhiên nói cho con biết, địa vị của con và ngài ấy cách xa nhau, chuyện này....Cuối cùng là vì sao?" Đào Du Du cho rằng mình nghe nhầm, bà cô luôn sáng suốt nên sẽ vì huyết thống mà để cô rời khỏi Vũ Văn Vi Thần, không thuyết phục, thật sự là không thuyết phục.

Đào Tú Quyên nghe thế, lập tức nghẹn lời, cúi đầu suy tư một lúc, mới nói: "Trước đây cô nghĩ các chi cần yêu nhau rồi sống chung với nhau là được, nhưng bây giờ cô mới biết được, thì ra sự việc vốn không phải như thế, Du Du, con nghe cô nói, hãy quên Tổng Thống đi, coi như vì hai đứa con của con, được không?"

"Tổng Thống ngài ấy rất thương bọn trẻ, cô nói những lời này, trước tiên con nên nói với Tổng Thống, ngay cả con cũng đã nói mẹ của ngài ấy không thể nào chấp nhận con, nhưng mà ngài ấy nói, con không cần quan tâm gì cả, tất cả hãy giao cho ngài ấy là được rồi, con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời chờ đợi ngài ấy an bài tất cả để lấy con là được. Cô, có lẽ chúng ta phải tin tưởng Tổng Thống chứ? Con có cảm giác ngài ấy rất yêu con, nói cách khác, hôm sinh nhật của con, biết rõ ở đây có người muốn giết ngài ấy, vì lo lắng những người xấu sẽ gây bất lợi cho con, cho nên vẫn đến đây cứu con, thậm chí còn trúng đạn bị thương. Với lại, từ sau khi ngài ấy bị thương, vì cứu Tiểu Bò Đào mà truyền máu cho con bé. Cô xem, ngài ấy đã đeo nhẫn cầu hôn lên tay con rồi, chúng ta phải tin tưởng ngài ấy, tin tưởng ngài ấy có thể cho con và bọn trẻ được hạnh phúc, có phải không?" Trước đây Đào Du Du vẫn luôn cự tuyệt Vũ Văn Vi Thần, cô không nghĩ tới, khi có người muốn cô rời khỏi anh, cô lại không nỡ, đau lòng như thế. Chiếc nhẫn kim cương trên tay vẫn lóe sáng, nếu nói kim cương có thể tượng trưng cho tình yêu chân thành không thay đổi, viên kim cương trên tay cô lớn như thế, cũng có thể tượng trưng cho sự quyết tâm trong tình yêu của Vũ Văn Vi Thần đối với bọn họ.

"Lúc trước khác bây giờ khác, Du Du, con biết không? Trên đời này, có rất nhiều chuyện không đơn giản như con nghĩ đâu. Cô nghĩ xem, Tổng Thống

nói sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện, sau đó mới cưới con, nhưng mà cái này gọi là giải quyết thì có ý gì chứ? Nếu gia tộc Vũ Văn không thích con, không thể chấp nhận con, như vậy cho dù Tổng Thống có dùng cách gì để cưới con vào nhà đi nữa, con cảm thấy con sống trong ngôi nhà đó có hạnh phúc không? Bọn trẻ từ từ lớn lên, con không phải không biết Dục Huyền thông minh và mẫn cảm bao nhiêu, bây giờ Tiểu Bò Đào cũng ngày càng thông minh, biết nhìn mặt người, nếu chúng nó đến nhà mới, cảm thấy mọi người đều không yêu thương chúng nó, chúng nó sống hạnh phúc thoải mái không? Du Du, con còn trẻ, tuy đã là mẹ của hai đứa nhỏ, nhưng sự hiểu biết của con đối với thế giới này còn quá ít, nghe lời cô nói đi....., đừng quay lại phủ Tổng Thống nữa, cứ như vậy mà quên ngai ấy đi, ngày mai chúng ta sẽ đưa bọn trẻ ra nước ngoài, con phải chuẩn bị tâm tình mình thật tốt, trước tiên sống ở nước ngoài một hai năm rồi về, được không?" Tuy rằng Đào Du Du nói những việc mà Vũ Văn Vũ Thần đã làm vì cô khiến bà rất muốn tin Vũ Văn Vũ Thần thật lòng, nhưng chỉ cần bà nghĩ đến Ngã Cẩm Thị và trợ lý của bà ta nhục mạ Đào Du Du như thế, đã cảm thấy không nên giận được, sống trong xã hội thượng lưu một thời gian dài như vậy nên bà hiểu rất rõ cái quy tắc của trò chơi này, Đào Du Du ở trong này căn bản không chơi lại được. Đến lúc đó bị đau đầu tìm phải rồi đi, chỉ bằng bây giờ đi trước, đau dài không bằng đau ngắn.

Đào Du Du nghe Đào Tú Quyên nói những lời này, cảm thấy suy nghĩ mình hơi rối loạn, cô không tìm được bất kỳ lý do nào để phản bác Đào Tú Quyên, cô cũng nghĩ rằng chỉ cần Vũ Văn Vũ Thần thật lòng yêu thương cô và bọn trẻ, bọn họ sống chung với nhau có lẽ sẽ rất hạnh phúc, nhưng bây giờ xem ra, dường như cô đã quá ngây thơ rồi.

Đúng vậy, gia đình của Vũ Văn Vũ Thần làm sao có thể dễ dàng chấp nhận một người như cô được gả vào chứ? Cho dù cô thật sự được gả vào, đến lúc đó cô có thể chịu được tất cả những lời nói vô căn cứ kia sao? Nếu làm ảnh hưởng tốt đến Vũ Văn Vũ Thần, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Cô, con....Bây giờ trong lòng con rất rối, con muốn ra ngoài cho khuây khỏa...." Càng nghĩ, trong đầu cô càng rối như tơ vò, vốn không biết nên làm thế nào mới tốt, vì vậy đứng lên nói với Đào Tú Quyên.

"Du Du, nghe lời cô nói đi....Cô sẽ không làm hại con." Đào Tú Quyên không có cách nào, chỉ đành nói lời thành khẩn và khuyên nhủ.

"Con biết rồi, khiến cô phải quan tâm.... .." Đào Du Du nói xong, cảm thấy nước mắt mình sắp chảy ra, cô lập tức xoay người, che mặt chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219

Ra khỏi thư phòng, cô xuống lầu đến phòng khách, đi ngang qua vườn hoa cũng không chú ý đến Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền đang chơi trốn tìm trong vườn hoa, về mặt hôn bay phách lạc đi thẳng ra khỏi biệt thự nhà họ Ngô.

Ra khỏi khu biệt thự, cô tiện tay vẫy một chiếc xe tắc xi, sau đó đi đến khu nghĩa trang ở vùng ngoại ô.....

Mà trong vườn hoa, khi Tiểu Bò Đào trốn trong bụi hoa bị Đào Dục Huyền tìm được, đến lượt cô bé đi tìm Đào Dục Huyền, cô bé tìm trong vườn hoa cả buổi, nhưng ngay cả một chút bóng dáng của Đào Dục Huyền cũng không thấy, gương mặt nhỏ nhắn lập tức tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc này, cổng sắt lớn truyền đến âm thanh chuông cửa, Tiểu Bò Đào nghe thấy âm thanh kia, biết rõ có khách đến tìm, vì vậy không đợi người hầu trong nhà ra mở cửa, cô bé rất vui vẻ nhanh chóng chạy đến cổng lớn, sau khi nhìn thấy người i bên ngoài cổng sắt, cô bé lập tức vui vẻ kêu lên: "Di Mỹ Ngôn, đi đến rồi?"

"Tiểu Bò Đào, xin chào." Lý Mỹ Ngôn nhìn thấy Tiểu Bò Đào đứng sau cổng sắt, lập tức mỉm cười chào cô bé.

"Di Mỹ Ngôn, con mở cửa cho di nha." Tiểu Bò Đào nói xong, chạy đến một bên, nhón chân lên muốn bấm chốt mở khóa cổng, nhưng vì cô bé quá thấp có làm thế nào cũng không với tới.

"Tiểu Bò Đào, con nhìn bên cạnh có một nhánh cây, con nhặt lên, dùng nhánh cây đó nhấn vào chốt mở là được." Lý Mỹ Ngôn nhìn cô bé tốn sức lực, vì vậy lập tức chỉ cô bé dùng nhánh để mở cửa.

Tiểu Bò Đào nghe vậy, lập tức vui vẻ chạy đến nhặt nhánh cây lên, sau đó nhón chân lên dùng sức bấm vào chốt mở cửa, quả nhiên cửa lớn vang lên một tiếng rồi mở ra.

Lý Mỹ Ngôn nhanh chóng đi vào, nhìn thấy cách đó không xa có người hầu đang đi đến, dường như muốn đến mở cửa, vì vậy không nói hai lời lập tức ôm lấy Tiểu Bò Đào rồi đi ra ngoài.

"Di Mỹ Ngôn, di muốn đưa con đi đâu vậy?" Tiểu Bò Đào thấy cô ôm mình đi ra ngoài, nhin không được tò mò hỏi.

"Đ dẫn con đi tìm mẹ con, được không?" Lý Mỹ Ngôn vẫn mỉm cười nói với cô bé, không bao lâu liền đi đến chiếc xe đậu ở bên ngoài, mở cửa bên ghế lái phụ ra, thả Tiểu Bò Đào vào, cô đi vòng qua ngòai vào ghế lái.

"Không phải mẹ đang ở trên lầu với bà cô sao? Vì sao di muốn dẫn con đi ra ngoài? Chúng ta lái xe đi đâu?" Tiểu Bò Đào mở to hai mắt nhìn Lý Mỹ Ngôn, đầu nhỏ của cô bé thật sự không hiểu rõ tình hình lúc này.

"Ngoan, đi dẫn con đến một nơi vui chơi." Lý Mỹ Ngôn vừa thắt dây an toàn cho Tiểu Bò Đào, vừa dụ dỗ cô bé, sau đó khởi động xe, chạy ra khỏi cổng khu biệt thự.

"Một nơi vui chơi? Vì sao không dẫn anh hai đi cùng? Dì à, chúng ta đi gọi anh hai đi.... .." Lúc này Tiểu Bò Đào vẫn đầy tình nghĩa, cô bé không ích kỷ chỉ lo vui chơi một mình mà không quên dẫn theo Đào Dục Huyền.

"Chỗ đó chỉ có con gái mới có thể chơi đùa, Tiểu Bò Đào ngoan, đừng cãi lời dì, dì phải chuyên tâm lái xe." Lý Mỹ Ngôn bị Tiểu Bò Đào làm ồn ào nên hơi bực bội, vì vậy cô ta tùy tiện dụ dỗ Tiểu Bò Đào một câu, sau đó mạnh mẽ nhấn chân ga, nhanh chóng chạy ra khỏi khu biệt thự.

... ..

Ở bên này lúc người hầu chạy đến cổng lớn, nhìn thấy cửa đã mở nhưng lại không nhìn thấy một bóng người, cô cảm thấy hơi kỳ lạ đóng cửa thật kỹ rồi chuẩn bị trở về phòng, đã thấy Đào Dục Huyền không biết từ đâu xông ra, nhìn cô hỏi: "Tiểu Bò Đào đâu?"

"Cô nhớ? không phải cô ấy vừa mới chơi đùa với tiểu thiếu gia sao?" Người hầu kia nghe Đào Dục Huyền hỏi như thế, lập tức cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy hỏi ngược lại.

"Chúng tôi vừa mới chơi, nhưng tôi đi vệ sinh, vốn đến lượt tôi trốn, con bé tìm tôi, thế nào lại không nhìn thấy người?" Đào Dục Huyền gãi gãi đầu, gương mặt tràn đầy nghi hoặc.

"Vừa rồi có người nhấn chuông cửa, sau khi tôi ra đến cửa thì nhìn thấy cửa đã mở, có phải cô chủ nhỏ đã đưa Tiểu Bò Đào ra ngoài rồi không?"

"Nếu là mẹ tôi đưa Tiểu Bò Đào đi, sao lại nhấn chuông cửa chứ, cô nhanh đi xung quanh tìm Tiểu Bò Đào đi, tôi lên lần tìm xem mẹ có đang ở thư phòng với bà cô không." Có một dự cảm lớn không bình thường lan tràn trong lòng Đào Dục Huyền, trực giác của cậu bé nói cho cậu bé biết, Tiểu Bò Đào mất tích dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Chờ đến khi cậu bé nhanh chóng chạy đến thư phòng muốn tìm Đào Du Du, đúng lúc Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện từ trong thư phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Đào Dục Huyền, lại hỏi: "Dục Huyền, sao con lại chạy đến đây?"

"Mẹ con đâu rồi?" Đào Dục Huyền vừa thở hổn hển, vừa nói.

"Cô ấy vừa ra khỏi đây, con không nhìn thấy cô ấy sao?" Đào Tú Quyên nghe vậy trả lời.

"A, vậy chắc là mẹ đã đưa Tiểu Bò Đào đi rồi." Nghe Đào Du Du rời khỏi biệt thự nhà họ Ngô, Đào Dục Huyền, thầm thở phào một hơi, nhận định khả năng này rất lớn.

"Không thể nào? Mẹ con đưa Tiểu Bò Đào đi sao lại không đưa con đi cùng?" Nhưng Đào Tú Quyên cảm thấy hơi khó hiểu hỏi.

"Con ở trong phòng vệ sinh, chắc là họ không tìm thấy con, cho nên....." Đào Dục Huyền định giải thích như thế, nhưng mà nghĩ lại cảm thấy không đúng, cậu bé vốn đang chơi trốn tìm với Tiểu Bò Đào, nếu Đào Du Du muốn dẫn Tiểu Bò Đào ra ngoài, trước tiên Tiểu Bò Đào nhất định sẽ đòi dẫn cậu đi cùng, sau đó mới đi chung với nhau, với lại Đào Du Du không có lý do chỉ đưa một mình Tiểu Bò Đào đi mà không đưa cậu bé theo.

Dự cảm không bình thường trong lòng ngày càng lớn, cậu không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy vào thư phòng, cầm lấy điện thoại trên bàn sách, nhanh chóng bấm dãy số điện thoại của Đào Du Du.

Lúc này Đào Du Du đang ngồi trên tắc xi, nước mắt chảy dài, nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cô chỉ nhìn thoáng qua tên hiển thị trên màn hình, là dãy số trong thư phòng của biệt thự nhà họ Ngô, cô nghĩ rằng Đào Tú Quyên muốn khuyên bảo cô gì đó, thậm chí muốn yên tĩnh nên dứt khoát nhấn nút từ chối, không nhận cú điện thoại này.

Ở đầu dây bên này Đào Dục Huyền sốt ruột muốn chết, không nghĩ tới Đào Du Du cư nhiên không nghe điện thoại mà cúp máy, trực giác của cậu bé cảm thấy có việc gì đó không đúng.

Nếu Đào Du Du thật sự đưa Tiểu Bò Đào đi chơi, không có lý do gì không nghe, ngược lại cúp điện thoại.

Không thể cứ như vậy mà buông tha, Đào Dục Huyền tiếp tục gọi vào số điện thoại của Đào Du Du, Đào Du Du lau khô nước mắt, nhìn thấy vẫn là dãy số ở thư phòng, cô sợ mình bỏ đi sẽ làm Đào Tú Quyên lo lắng, vì vậy do dự một chút, vẫn là nhấn phím trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"Alo....."Nhận điện thoại, giọng cô còn hơi nghẹn ngào.

"Mẹ, Tiểu Bò Đào có đi với mẹ không?" Đào Dục Huyền thấy cô cuối cùng cũng nhận điện thoại, mở miệng hỏi.

"Tiểu Bò Đào? Không có....."Giọng nói của Đào Du Du hơi ngỡ ngàng từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Không thấy Tiểu Bò Đào đâu, mẹ đang ở đâu? Mau trở về đi." Đào Dục Huyền nói xong, liền cúp điện thoại, xoay người đi ra khỏi thư phòng, nói với Ngô Định Thiện: "Ông ơi, Tiểu Bò Đào không có đi chung với mẹ, ông mau kiểm tra màn hình theo dõi một chút, nhìn xem Tiểu Bò Đào là do ai bắt đi, hay là vẫn trốn ở nơi nào đó trong vườn hoa."

Ngô Định Thiện nghe vậy, sắc mặt trở nên cứng đờ, lập tức xoay người đi xuống dưới lầu.

Đến phòng giám sát dưới lầu, ông phân phó nhân viên phụ trách việc bảo vệ lấy màn hình giám sát vườn hoa, khi màn hình giám sát được mở ra, thì nhìn thấy bóng dáng Lý Mỹ Ngôn xuất hiện trong màn hình, vội lại sau khi Tiểu Bò Đào bị cô ta ôm đi, sắc mặt mọi người đều tối đen.

"Tại sao đứa bé bị người ta đưa đi, các người lại không hề chú ý chứ?" Ngô Định Thiện quát hỏi nhân viên bảo vệ.

"Lúc đó trong phòng giám sát chỉ có mình tôi, mà tôi đang nhận cuộc điện thoại lạ, cho nên trong thời gian này không chú ý đến màn hình theo dõi....
....." Bảo vệ cúi thấp đầu vô lực giải thích, anh ta biết bây giờ cho dù có dùng một ngàn lý do cũng không thể tránh khỏi.

"Tốt nhất cậu nên cầu trời phù hộ cho Tiểu Bò Đào không xảy ra chuyện ngoài ý muốn....." Ngô Định Thiện tức giận nói không nên lời, ông hung hăng chỉ vào ngực bảo vệ, sau đó tức giận rời khỏi phạm giám sát.

Căn phòng kia được xây dựng từ lúc xảy ra chuyện lớn ngoài ý muốn trong đêm sinh nhật của Đào Du Du, chính là để phòng sau này còn có những chuyện tương tự xảy ra, nhưng không ngờ sự việc lại xảy ra nhanh như thế, làm tất cả mọi người trở tay không kịp.

"Trời ạ, phải làm sao bây giờ? Không phải Lý Mỹ Ngôn kia là con gái của Lý Trường Dũng sao? Cô ta đưa Tiểu Bò Đào đi cuối cùng là muốn làm gì? Nếu Tiểu Bò Đào của chúng ta xảy ra chuyện, Du Du phải sống thế nào đây? Tôi làm sao sống được đây?" Trong lúc này Đào Tú Quyên không thể nào chấp nhận được sự thật này, suýt chút đã ngất đi.

"Ông ơi, ông mau báo cho chú Tổng Thống biết đi, có lẽ chú ấy sẽ có cách." Đào Dục Huyền thấy mọi người rối loạn, cậu bé vội vàng nhắc nhở Ngô Định Thiện.

Ngô Định Thiện nghe Đào Dục Huyền nói như thế, dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, ông nhanh chóng rời khỏi phòng giám sát, đi đến phòng khách.

Đến bên ghế sofa trong phòng khách, ông tiện tay cầm lấy điện thoại bên cạnh ghế sofa, bấm số điện thoại của phủ Tổng Thống.

Lúc này Ngã Cầm Thị đã về phủ được một lúc, đúng lúc đến nhà ăn dùng cơm trưa, sau khi điện thoại reo, một người nữ giúp việc trong phủ Tổng Thống nhận điện thoại.

"Là nghị viên Ngô sao? Bây giờ Tổng Thống còn đang ở trong phòng làm việc trên lầu, xin ngài đợi một chút, tôi lập tức chuyển máy giúp ngài." Người nữ giúp việc nghe đối phương là Ngô Định Thiện, cô lập tức trả lời, chuẩn bị chuyển máy.

Lúc này đúng lúc Ngã Cầm Thị đi qua, vừa nghe cuộc điện thoại này là do Ngô Định Thiện gọi tới, bà lập tức đuổi người nữ giúp việc đi trước, một tay giật lấy điện thoại.

"Đi làm việc của cô đi, cú điện thoại này tôi nhận cho." Bà ta lạnh lùng liếc mắt với người nữ giúp việc, sau đó đặt ống nghe bên lỗ tai mình.

Nữ giúp việc bị bà ta trừng mắt dọa sợ hết hồn, không nói không rằng, lập tức lui qua một bên, đi đến nhà ăn.

Đúng lúc này Vũ Văn Vĩ Thần vừa làm xong công việc đi xuống lầu chuẩn bị dùng cơm, anh đi đến nhà ăn, nhìn thấy Ngã Cầm Thị vẫn chưa xuất hiện, vì vậy tùy tiện hỏi người giúp việc vừa bước vào nhà ăn: "Phu nhân ra ngoài còn chưa về sao?"

"Không phải, phu nhân đang tiếp điện thoại của nghị viên Ngô." Lắc lắc đầu, nữ giúp việc thành thật trả lời.

"Nghị viên Ngô? Là dượng của quân gia Đào sao?" Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, lập tức hỏi.

"Nghị viên Ngô vốn tìm ngài Tổng Thống, nhưng bị phu nhân nghe, cho nên phu nhân đã nhận điện thoại rồi."

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, anh không muốn nghĩ tiếp, lập tức đi đến bên cạnh phòng ăn, nhắc điện thoại nội bộ lên nghe, sau đó nghe được cuộc đối thoại bên trong.

Ngã Cầm Thị: "Con gái của Đào Du Du mất tích thì các người mau báo cảnh sát đi, Vĩ Thần bận rộn như thế làm sao có thời gian quan tâm chuyện nhà của các người?"

Ngô Định Thiện: "Nhưng lần này người đưa Tiểu Bò Đào đi là Lý Mỹ Ngôn, cô ta là con gái của Lý Trường Dũng, mục đích của cô ta chắc chắn là báo thù cho Lý Trường Dũng, chuyện này bên cảnh sát không giải quyết được, nếu không phải chúng tôi thật sự hết cách, nhất định sẽ không dám làm phiền Tổng Thống."

Ngà Cẩm Thị: "Hừ, sáng nay tôi đã nói nói rõ ra rồi, lúc đó không phải phu nhân của ông đã hứa để Đào Du Du rời khỏi Vĩ Thần, sẽ không tìm nó nữa sao? Bây giờ lại lấy lý do này cầu xin Vĩ Thần, ông nghĩ rằng tôi sẽ cho ông thực hiện được sao? Tôi cảnh cáo ông, đừng tiếp tục lấy chuyện nhà ra để làm phiền Vĩ Thần nữa, nếu không chức nghị viên này của ông chắc chắn sẽ kết thúc."

Ngà Cẩm Thị nói xong, cúp điện thoại thẳng tay.

Mà Vũ Văn Vĩ Thần nghe hết tất cả, sắc mặt trở nên tái mét, anh giận dữ rời khỏi nhà ăn, đi đến trước mặt Ngà Cẩm Thị, nói với bà: "Mẹ, theo con đến thư phòng, con có chuyện muốn nói với mẹ."

"A? Chuyện gì?" Ngà Cẩm Thị vừa cúp điện thoại xong lại bị Vũ Văn Vĩ Thần xuất hiện đột ngột dọa sợ hết hồn, sau đó bà thấy sắc mặt Vũ Văn Vĩ Thần rất khó coi, liền hỏi.

"Đến đó rồi biết." Vũ Văn Vĩ Thần bỏ lại một câu, sau đó xoay người đi lên lầu.

Ngà Cẩm Thị thấy thế, đành phải đi theo.

Sau khi hai người vào thư phòng, Vũ Văn Vĩ Thần tiện tay đóng cửa thư phòng lại, đợi cho Ngà Cẩm Thị ngồi xuống ghế sô pha, anh mới cất giọng trầm thấp nói: "Sáng hôm nay mẹ đã nói gì với Nghị viên Ngô? Tiểu Bò Đào mất tích là xảy ra chuyện gì?"

"Con....Con nói gì? Bây giờ con đang dùng thái độ gì để nói chuyện với mẹ?" Ngà Cẩm Thị bị giọng điệu và sắc mặt âm trầm của Vũ Văn Vĩ Thần dọa sợ hãi, bà hắng giọng một cái, ra vẻ bình tĩnh hỏi.

"Trả lời câu hỏi của con." Vũ Văn Vĩ Thần đã nhìn thấy sự nóng nảy đến cực điểm, nếu người đàn bà trước mắt này không phải là mẹ của anh, anh không đảm bảo tiếp theo mình sẽ làm ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221

"Đúng vậy, sáng hôm nay mẹ gặp mặt vợ chồng Ngô Đình Thiện, bảo bọn họ khuyên Đào Du Du rời khỏi con." Đến đây, Ngà Cẩm Thị không muốn giấu diếm bất cứ điều gì hết, dù sao bà không nói, Vũ Văn Vĩ Thần cũng sẽ biết.

Tuy Vũ Văn Vĩ Thần đã đoán được kết quả như thế, nhưng hôm nay nghe chính miệng Ngà Cẩm Thị thừa nhận, vẻ mặt của anh như chìm vào đáy biển lạnh lẽo.

Không nhìn đến Ngà Cẩm Thị, anh lập tức đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên bấm dãy số phòng làm việc của Hồ Ứng.

"Vâng, Tổng Thống." giờ phút này Hồ Ứng đang ở phòng làm việc bên cạnh ghi chép lại công việc, chuẩn bị xuống nhà ăn nhân viên dùng cơm trưa, nghe thấy điện thoại trên bàn làm việc vang lên, anh ta lập tức cầm điện thoại lên trả lời.

"Tiểu Bò Đào bị Lý Mỹ Ngôn bắt đi, mục đích của cô ta có phải là vì Lý Trường Dũng không, cậu thông báo cho bộ giao thông ngay lập tức, bảo họ kiểm tra camera giám sát xem xe của cô ta đưa Tiểu Bò Đào rời khỏi biệt thự nhà họ Ngô rồi đi đâu, phải dùng tốc độ nhanh nhất tra rõ hướng đi của cô ta, sắp xếp cục cảnh sát đi cứu người. Ngoài ra, Lý Mỹ Ngôn chắc chắn sẽ gọi điện thoại đến uy hiếp chúng ta, cậu giữ điện thoại, nhất định phải đảm bảo sự an toàn của Tiểu Bò Đào." Vũ Văn Vĩ Thần phân phó một hơi xong mọi chuyện, sau đó cúp điện thoại, chân mày hơi nhíu lại.

"Vĩ Thần, có phải con điên rồi không? Loại chuyện này không phải để cục cảnh sát điều tra sao? Tại sao con muốn đích thân ra lệnh? Bây giờ ngay cả Tiểu Bò Đào gì đó có phải bị người ta bắt cóc hay không còn chưa rõ, con tùy tiện hành động như thế, có phải.... .." Ngà Cẩm Thị đang định giáo huấn Vũ Văn Vĩ Thần, nhưng lời của bà còn chưa nói hết, lại đối mặt với ánh mắt sát bén của Vũ Văn Vĩ Thần bắn tới.

"Từ giờ trở đi, con làm chuyện gì cũng không hy vọng người nhúng tay vào, thấy người là mẹ nên con nể mặt, con tha thứ cho việc hôm nay mẹ vô lễ với vợ chồng Ngô Đình Thiện, nhưng con hy vọng đây là lần cuối cùng." Vẻ mặt anh đều lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Ngà Cẩm Thị, từng lời từng chữ đều nói nghiêm túc.

"Cái.....Cái gì? Trời ạ,.... ..Con vì một con đàn bà, ngay cả cha ruột của đứa bé cũng không biết là ai, mà nói chuyện với mẹ con như thế à, đây là con báo đáp công ơn nuôi dưỡng đối với mẹ sao?" Ngà Cẩm Thị bị vẻ mặt của Vũ Văn Vĩ Thần dọa sợ hãi, bà nhất thời nhục chí, suýt chút đã tức đến không thở nổi.

"Đu rồi, con bé không phải là con ngoài giá thú, mẹ đừng nói lung tung." Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần đã hoàn toàn tức giận, vốn Đào Du Du rời đi, Tiểu Bò Đào mất tích cũng làm anh đủ phiền rồi, mà tất cả tạo nên hậu quả này lại là mẹ của anh, nhưng điều làm anh không thể chịu được nhất chính là thân là đầu sỏ gây ra chuyện, nhưng ngay cả một chút hối hận bà cũng không có.

Ngà Cầm Thị bị Vũ Văn Vĩ Thần rống như thế, cảm xúc hơi bị mất khống chế, bà chột đứng lên từ trên ghế sofa, đi đến trước mặt Vũ Văn Vĩ Thần, nói lớn tiếng với anh: "Con vì một con đàn bà Đào Du Du phóng đảng sinh con cho người khác mà đối với mẹ như thế, con thật làm mẹ quá thất vọng rồi."

"Mẹ thì biết cái gì, mẹ đừng dùng những tư tưởng dơ bẩn vu oan cho Đào Du Du, trên đời này, không có người phụ nữ nào trong sạch hơn cô ấy. Bây giờ con không muốn cãi nhau với mẹ, trưa nay con sẽ sắp xếp máy bay đưa mẹ rời đi." Lúc này lửa giận của Vũ Văn Vĩ Thần đã lên đến cực điểm, nhưng ngại Ngà Cầm Thị nói thế nào cũng là mẹ của anh, anh chỉ có thể kiềm nén lần nữa.

"Con.....Bây giờ con vì con đàn bà kia mà đuổi mẹ đi?" Ngà Cầm Thị nghĩ rằng lỗi tại mình có vấn đề, không thể tin những gì bà nghe được.

"Đứng." Vũ Văn Vĩ Thần nhìn chăm chăm vào Ngà Cầm Thị trước mặt, giờ phút này anh không thể làm bất cứ nhượng bộ nào nữa, dù sao giờ phút này, sớm muộn gì anh cũng phải đối mặt, nhưng ít ra một lần này cũng giải quyết được tất cả.

Ngà Cầm Thị vô cùng tức giận, bà không cần nghĩ nhiều, đưa tay lên tát một cái thật mạnh vào mặt Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó cả người run rẩy chỉ vào Vũ Văn Vĩ Thần nói: "Con nghe rõ cho mẹ, chỉ cần mẹ còn sống một ngày nào, tuyệt đối sẽ không để ả đàn bà này dẫn theo con hoang vào cửa gia tộc Vũ Văn."

"Con hoang?" Lúc Vũ Văn Vĩ Thần nghe thấy hai chữ này, mặt anh đã tức giận đến méo mó, anh cười nhạt hai tiếng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mẹ lại gọi cháu nội của mình là con hoang.... .."

"Con nói cái gì? Cháu nội gì chứ?" Ngà Cầm Thị chột không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Vũ Văn Vĩ Thần, sắc mặt của bà trở nên tái mét.

"Năm năm trước, vào một đêm kia, sò dĩ con gái của Đào Nguyên Hàm không có ở nhà, là vì đang ở cùng một chỗ với con trai của mẹ, cô ấy chính là cô gái bị con làm tổn thương, năm đó vì để tránh họa, một mình rời khỏi Thành Quốc, vất vả sinh ra một đôi song thai, nuôi dưỡng bọn chúng lớn như thế, bây giờ mẹ gọi đôi song thai này là con hoang, mà con chính là cha ruột của hai đứa con hoang đó, mẹ biết không?" Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần bị Ngà Cầm Thị làm cho kích động đến mất hết lý trí, anh tức giận rống to nói hết chân tướng sự thật cho Ngà Cầm Thị biết.

"Sao.... ..Tại sao có thể như thế?" Ngà Cầm Thị nghe vậy, hai chân đều mềm nhũn, ngồi sững trên mặt đất, gương mặt không thể tin được.

"Năm đó Đào Nguyên Hàm vì cha mà mất đi mạng sống, con gái của ông ấy vì vậy mà mất đi hạnh phúc, năm năm sau, chẳng lẽ mẹ còn muốn làm cho cô ấy phải trải qua bất hạnh nữa sao? Con đã quyết định cưới Đào Du Du rồi, người nào cũng đừng ngăn cản con, nếu mẹ không thể chấp nhận cô ấy, vậy thì mẹ đi đi." Đây là quyết định cuối cùng của Vũ Văn Vĩ Thần, cho dù không làm Tổng Thống, anh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Đào Du Du.

Mà Ngà Cầm Thị hiển nhiên vẫn chưa định thần lại từ trong khiếp sợ to lớn này, bà còn ngồi ngẩn ngẩn trên mặt đất, hai mắt mờ to.

Vũ Văn Vĩ Thần nhìn Ngà Cầm Thị thật sâu, sau đó xoay người rời khỏi phòng làm việc, đi xuống dưới lầu.

Xuống đến đại sảnh, anh đi thẳng đến ga ra xe, chọn một chiếc xe Benz màu đen, tự mình ngồi ở ghế lái, khởi động xe rồi lái ra ngoài.

Tổ trưởng tổ an ninh thấy thế, lập tức triệu tập tất cả thành viên lên xe đi theo sau anh.

Vũ Văn Vĩ Thần lái xe với tốc độ cực nhanh, anh biết có lẽ lúc này Đào Du Du đã sợ đến choáng váng đầu óc, anh phải đến bên cạnh cô, làm bạn với cô, an ủi cô.... ..

Không bao lâu sau, chiếc xe Benz màu đen được lái đến biệt thự nhà họ Ngô, sau khi xuống xe, anh nhìn thấy cửa chính đang mở rộng, có nhiều vệ sĩ đang đứng ở trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222

Những vệ sĩ kia thấy có người đến, vừa định tiến lên ngăn cản lại, thế nhưng khi nhìn thấy mặt mũi của người đến, họ lập tức đứng dạt ra hai bên, nhường đường cho người kia đi vào. Vũ Văn Vĩ Thần thần nhiên nhìn họ, sau đó đi thẳng vào biệt thự nhà họ Ngô.

Lúc này Đào Du Du đã trở về, Tiểu Bò Đào mất tích khiến tâm tình cô gần như sụp đổ, gọi điện thoại cho Lý Mỹ Ngôn không biết bao nhiêu lần, nhưng đầu dây bên kia truyền đến vẫn là giọng nói ý bảo người dùng đã tắt máy.

Vũ Văn Vĩ Thần xuất hiện liền hấp dẫn mọi người trong phòng khách đứng ngồi không yên, có lẽ Ngô Định Thiện không ngờ sau khi ông gọi điện thoại đến bị Ngà Cầm Thị từ chối, Vũ Văn Vĩ Thần lại đích thân đến cửa, trong lúc nhất thời hơi xúc động. Ông nhanh chóng đứng lên, chuẩn bị chào hỏi Vũ Văn Vĩ Thần, nhưng lại thấy Vũ Văn Vĩ Thần gật đầu với ông, ý bảo ông không cần đến.

Anh đi đến bên cạnh Đào Du Du, vì Đào Du Du ngồi quay lưng về phía cửa ra vào nên không biết Vũ Văn Vĩ Thần đến, trên tay cô từ đầu đến cuối vẫn

là động tác gọi điện thoại cho Lý Mỹ Ngôn, đến khi Vũ Văn Vĩ Thần ngồi xuống bên cạnh cô, kết quả bàn to tay giật lấy ông nghe trên tay cô đặt lại trên điện thoại, làm cho cô xoay người lại.

"Du Du....." Anh cất giọng sâu lắng gọi tên cô, muốn hồn phách trở lại người cô.

Đào Du Du nghe giọng nói của Vũ Văn Vĩ Thần, nhìn đến mặt anh, cảm xúc khẩn trương hoàn toàn không khống chế được, mạnh mẽ bỏ nhào vào lòng anh, vừa khóc vừa nói: "Làm sao bây giờ? Mỹ Ngôn đã bắt Tiểu Bò Đào đi, cô ấy không nghe điện thoại, em không tìm được cô ấy, làm sao bây giờ? Em nên làm gì bây giờ?"

Vũ Văn Vĩ Thần bị tiếng khóc của cô quấy nhiễu làm tim anh muốn vỡ vụn, anh đưa tay vỗ nhẹ vào lưng cô, sau đó để đầu cô tựa vào ngực anh, cất giọng dịu dàng an ủi: "Yên tâm đi, anh sẽ không để cho Tiểu Bò Đào có việc gì. Lý Mỹ Ngôn với em không thù không oán, cô ta đưa Tiểu Bò Đào đi chẳng qua chỉ muốn ép buộc anh thả Lý Trường Dũng ra, cô ta sẽ không làm tổn thương đến Tiểu Bò Đào. Em không phải lo lắng, em không liên lạc được với cô ta, không bao lâu sau cô ta sẽ liên lạc với anh. Anh đã phân phó Hồ Ứng an bài Bộ giao thông điều tra camera tìm xe cô ta rồi, rất nhanh sẽ tìm được cô ta."

"Có thật không?" Nghe Vũ Văn Vĩ Thần nói như thế, cảm xúc của Đào Du Du từ từ ổn định lại, cô ngây ngốc ngẩng đầu lên, ra vẻ nửa tin nửa ngờ nhìn mặt Vũ Văn Vĩ Thần.

"Thật sự." Nặng nề gật đầu, anh cho cô một câu trả lời chắc chắn.

Đào Du Du thấy giọng điệu của anh chắc chắn như thế, tuy giờ phút này vẫn rất lo lắng cho tình cảnh của Tiểu Bò Đào, nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh.

Trên thực tế, giờ phút này ngoài việc tin tưởng anh ra, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Cuối cùng vì có Vũ Văn Vĩ Thần đến cho họ một liều thuốc an thần, bây giờ ngoài việc chờ đợi kết quả điều tra của Bộ giao thông, tất cả mọi người chỉ còn chờ đợi điện thoại của Lý Mỹ Ngôn gọi tới.

Trong thời gian này, cả phòng khách đều rơi vào cảnh yên tĩnh, Đào Du Du tỉnh thần không yên nắm chặt tay Vũ Văn Vĩ Thần, mới vừa đợi khoảng năm phút, cô một chút cũng không bình tĩnh, nghiêng đầu lo lắng hỏi Vũ Văn Vĩ Thần: "Anh nói Lý Mỹ Ngôn thật sự gọi điện thoại tới không? Nếu cô ấy không gọi tới thì chúng ta làm gì bây giờ?"

"Yên tâm, cô ta chắc chắn sẽ gọi tới." Vũ Văn Vĩ Thần vỗ vỗ vào tay Đào Du Du, nói rất chắc chắn.

Vì vậy Đào Du Du bình tĩnh lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người đang chờ đợi trong giây vò.....

Mà lúc này, Tiểu Bò Đào bị Lý Mỹ Ngôn đưa đến một căn biệt thự của một người bạn, Lý Mỹ Ngôn vì muốn ổn định Tiểu Bò Đào, vì vậy đã chơi trò chơi cùng cô bé, Tiểu Bò Đào ngây ngốc cho rằng đi Mỹ Ngôn xinh đẹp của cô bé đưa cô bé đến đây chơi.

Hai người chơi oẳn tù tì được một lúc, cô bé thua liên tục, mà hình phạt khi bị thua chính là phải nói theo Lý Mỹ Ngôn.

.....

Một giờ trôi qua, Hồ Ứng đã đến biệt thự nhà họ Ngô, trước tiên anh báo cáo tiến triển điều tra với Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó nói đến bây giờ Lý Mỹ Ngôn vẫn chưa gọi điện thoại đến.

Vũ Văn Vĩ Thần cúi đầu suy nghĩ, sau đó nói: "Không cần gấp, cô ta sẽ nhanh chóng gọi đến, bây giờ chắc chắn cô ta đã dàn xếp được Tiểu Bò Đào, cần thêm chút thời gian nữa."

Quả nhiên mọi người lại kiên nhẫn chờ đợi nửa giờ, cuối cùng điện thoại trong tay Hồ Ứng vang lên, anh ta khẩn trương liếc nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, là dãy số lạ, đã sớm kết nối với bộ phận thông tin liên lạc, chỉ cần có điện thoại gọi vào, cho dù là dãy số gì, vệ tinh định vị cũng xác định rõ vị trí cụ thể của đối phương. Sau khi điện thoại vang lên khoảng ba bốn giây, anh xác định bộ phận thông tin liên lạc đã sẵn sàng, vì vậy nhanh chóng nhấn phím trả lời: "Đây là số điện thoại riêng của ngài Tổng Thống, xin hỏi tìm ngài ấy sao?"

"Tiểu Bò Đào đang ở trong tay tôi, anh lập tức báo Tổng Thống nghe điện thoại đi." Đường như Lý Mỹ Ngôn cũng đoán trước được giọng nói ở đầu dây bên kia, giờ phút này cô ta có vẻ rất khẩn trương, giọng nói hơi run run.

Hồ Ứng nghe vậy, sắc mặt càng thay đổi, sau đó nói: "Cô đợi một chút, tôi lập tức mời Tổng Thống nghe điện thoại."

"Anh giao điện thoại cho Tổng Thống đi, chúng tôi sẽ còn gọi tới." Lý Mỹ Ngôn nói xong, liền cúp điện thoại.

Thời gian hai người trò chuyện chưa đến nửa giây.

"Cô ta cúp điện thoại rồi, hẳn là sợ chúng ta tra ra được chỗ của cô ta, nhưng cô ta nói sẽ còn gọi tới." Hồ Ứng nghe đầu dây bên kia điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, đưa điện thoại cho Vũ Văn Vĩ Thần rồi nói.

Đào Du Du nghe thế lập tức muốn cướp điện thoại trong tay Vũ Văn Vi Thần: “Để cho em nghe điện thoại đi, em muốn nói chuyện với Mỹ Ngôn.”

“Không được, Du Du, anh biết em bây giờ rất nóng lòng, nhưng anh nghĩ Lý Mỹ Ngôn sẽ không đồng ý nói chuyện với em, cô ta gọi cú điện thoại này chính là ép buộc anh, em nói chuyện với cô ta cũng vô ích. Đừng nôn nóng, em ngồi xuống uống nước trước đã, tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh xử lý, ok?” Biết rõ tâm trạng lúc này của Đào Du Du, Vũ Văn Vi Thần vẫn an ủi cô, hy vọng cô không tham gia vào.

Đào Du Du thấy Vũ Văn Vi Thần nói rất có lý, nếu Lý Mỹ Ngôn bắt Tiểu Bò Đào là có mục đích, vậy trước khi cô ấy đạt được mục đích, cô ấy chắc chắn sẽ không dễ dàng thả người, vì vậy nếu cô cầu xin cô ấy trong điện thoại sẽ không có tác dụng, sẽ làm cô ta bức bối tức giận sang Tiểu Bò Đào.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223

Năm phút sau, điện thoại trên tay Vũ Văn Vi Thần vang lên lần nữa, vẫn là số kia, sau khi điện thoại vang lên vài tiếng, anh nhấn phím trả lời.

"Alo.... ..." Giọng nói của anh rất trầm thấp cũng rất cẩn thận, anh cần thêm một chút thời gian để ngăn cản Lý Mỹ Ngôn.

"Ngài Tổng Thống." Giọng nói của Lý Mỹ Ngôn từ đầu dây bên kia truyền đến, bởi vì quá khẩn trương nên giọng nói cô ta hơi run càng trở nên sắc bén mà quý dị. Cô ta lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên làm chuyện phi pháp này, cho nên cả người đều nằm trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

"Phải, là tôi." Vũ Văn Vi Thần cố gắng ít nói chuyện, để Lý Mỹ Ngôn hỏi anh một câu, mới trả lời một câu, lợi dụng để kéo dài thời gian cuộc trò chuyện.

"Con gái của Đào Du Du đang ở trong tay tôi, nếu ngài không muốn người trong lòng ngài đau khổ, thì nghe theo lệnh của tôi." Vì tranh thủ thời gian nên Lý Mỹ Ngôn không nói nhiều lời, sau khi xác định thân phận Vũ Văn Vi Thần, cô ta bắt đầu uy hiếp.

"Cô có yêu cầu gì?" Vũ Văn Vi Thần kiềm nén sự tức giận của mình, sau đó dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh nói.

"Thả cha của tôi ra, sau đó chuẩn bị cho tôi một chiếc máy bay tư nhân và hai người điều khiển, tôi muốn đưa cha tôi rời đi. Chờ khi chúng tôi bình an trên máy bay, tôi sẽ để Tiểu Bò Đào bình an trở lại bên cạnh các người." Lý Mỹ Ngôn nói ra điều kiện rõ ràng từng câu từng chữ, cô nói chuyện rất nhanh, bởi vì kích động mà trở nên như thế.

"Không thành vấn đề, nhưng....." Vũ Văn Vi Thần nói xong, dừng lại một chút.

"Nhưng gì?" Lý Mỹ Ngôn thấy anh chưa nói hết lời, nhanh chóng hỏi tiếp.

"Nhưng bây giờ tôi muốn nghe giọng nói của Tiểu Bò Đào, tôi muốn xác định hiện tại con bé có an toàn không?" Vũ Văn Vi Thần cố ý thả chậm tốc độ nói chuyện, sau đó nói.

"Ngài chờ một chút....." Lý Mỹ Ngôn nói xong, sau đó cầm điện thoại đến trước máy ghi âm được ghi lại lúc chơi trò chơi với Tiểu Bò Đào, nhấn nút mở, bên trong truyền đến tiếng kêu non nớt của Tiểu Bò Đào: “Mẹ cứu con.... Mẹ.... Mẹ.....”

Sau khi cho Vũ Văn Vi Thần nghe xong giọng nói, Lý Mỹ Ngôn nói với đầu dây bên kia điện thoại: “Ngài nghe được không? Hiện tại Tiểu Bò Đào rất an toàn, nhưng trong một giờ ngài không chuẩn bị tốt theo sự phân phó của tôi, vậy tôi không đảm bảo sự an toàn của con bé.”

Nói xong, cô ta cúp điện thoại.

Vũ Văn Vi Thần nhìn thời gian cuộc gọi trên điện thoại, hơn hai phút, cũng đủ để điều tra vị trí của cô ta rồi, vì vậy lập tức nói với Hồ Ứng: “Lập tức gọi điện thoại đến Bộ thông tin, sau khi tìm được vị trí của cô ta, lập tức an bài Cục cảnh sát phái người đến tiến hành giải cứu, hãy nhớ kỹ, cho dù phải trả cái giá thật lớn, nhất định phải đưa Tiểu Bò Đào trở về an toàn cho tôi. Ngoài ra, để tránh cho Lý Mỹ Ngôn chó cùng rút gậy, cậu tiện thể thông báo cho bộ phận truy tố, để cho họ an bài người đưa Lý Trường Dũng đến chỗ của Lý Mỹ Ngôn, ở tình huống không kiểm soát được, dùng Lý Trường Dũng khống chế Lý Mỹ Ngôn. Nhớ kỹ, an toàn của Tiểu Bò Đào là trên hết...”

.....

Vừa rồi lúc Vũ Văn Vi Thần nghe điện thoại, Đào Du Du vẫn luôn ngồi bên cạnh anh, gần như nghe thấy giọng nói của Tiểu Bò Đào từ trong điện thoại truyền vào tai cô, vì vậy sau khi Vũ Văn Vi Thần phân phó cho Hồ Ứng xong, cô lập tức nắm lấy tay anh hỏi: “Vừa rồi có phải Tiểu Bò Đào nói chuyện với anh không? Con bé nói gì vậy? Bây giờ con bé như thế nào? Mỹ Ngôn có ngược đãi con bé không?”

“Yên tâm đi, Tiểu Bò Đào chỉ là con tin của Lý Mỹ Ngôn, Lý Mỹ Ngôn cũng không phải là kẻ biến thái, sẽ không ngược đãi Tiểu Bò Đào đâu.” Vì trấn an cảm xúc kích động của Đào Du Du, anh nhẹ nhàng vỗ vai cô, sau đó khuyên nhủ.

“Ông trời nhất định phải phù hộ cho Tiểu Bò Đào bình an vô sự, phù hộ!!!” Đào Du Du nghe Vũ Văn Vi Thần nói biết mình ở bên cạnh lo lắng suông

cũng vô dụng, vì vậy bắt đầu chấp tay trước ngực cầu nguyện cho Tiểu Bò Đào!

Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện vẫn luôn ngồi một bên nhìn Vũ Văn Vĩ Thần làm tất cả mọi chuyện, tuy họ rất lo lắng cho Tiểu Bò Đào, nhưng thấy Vũ Văn Vĩ Thần vì Tiểu Bò Đào, thậm chí còn dùng Lý Trường Dũng để đổi, chợt cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng nhìn thấy bộ dạng Đào Du Du vẫn tin tưởng ý lại Vũ Văn Vĩ Thần, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót.

Nghĩ lại sau này bọn họ không thể ở bên nhau, cảm thấy khó chịu thay Đào Du Du.

Trần an được Đào Du Du, Vũ Văn Vĩ Thần quay đầu nhìn về phía vợ chồng Ngô Định Thiện ngồi một bên trên ghế sofa, anh cúi đầu trầm tư một lát, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi biết sáng hôm nay mẹ tôi tìm hai vị, bà ấy đúng là mạo phạm đến hai vị, hy vọng hai vị có thể tha thứ, cho dù là hiềm khích lúc trước."

"À.....Chuyện đó....." Ngô Định Thiện không ngờ lúc nào Vũ Văn Vĩ Thần lại xin lỗi giúp Ngã Cầm Thi, ông và Đào Tú Quyên hơi ngượng ngùng cả người.

Mà Đào Du Du vốn đang ngồi cầu nguyện cho Tiểu Bò Đào lại nghe được những lời Vũ Văn Vĩ Thần nói lại ngượng ngùng cả người, nghiêng đầu mở to hai mắt nhìn Đào Tú Quyên và Ngô Định Thiện, chợt phản ứng nói: "Cho nên, hôm nay cô và đương nói với con bảo con rời khỏi Tổng Thống, thì ra là vì nguyên nhân này?"

"Du Du, cô biết Tổng Thống có lòng với con, cũng hiểu rõ tâm tình của con bây giờ, nhưng phải biết rằng, nhà giàu sâu như biển, huống chi gia đình Tổng Thống như thế, thân phận của con như thế, nếu quả thật kết hợp với Tổng Thống, con cảm thấy con sẽ hạnh phúc không?" Tuy hôm nay biểu hiện của Vũ Văn Vĩ Thần làm khiến cho bọn họ yên tâm giao Đào Du Du cho anh, nhưng chuyện này không chứng tỏ Đào Du Du kết hôn với anh thì nhất định sẽ hạnh phúc, dù sao sau khi trở thành vợ chồng, tất cả sẽ không như thế, có lẽ Vũ Văn Vĩ Thần đối tốt với cô, nhưng thời gian dài, anh bận rộn như thế, khó đảm bảo Đào Du Du sẽ phải chịu lạnh nhạt thậm chí xa lánh gia đình họ, tất cả những điều này đủ làm lý do cản trở bọn họ muốn ở bên nhau.

"Tôi biết hai vị lo lắng, nhưng tôi nghĩ hiện tại mẹ tôi sẽ rất thích ý nghĩ tiếp nhận Du Du làm con dâu của bà. Xin hai vị không cần lo lắng vì chuyện này. Tuy không có cách nào đảm bảo Du Du ở cùng với tôi nhất định sẽ hạnh phúc nhất, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để cho cô ấy được hạnh phúc, hy vọng hai vị có thể tán thành." Lúc này thái độ của Vũ Văn Vĩ Thần rất thành khẩn, tay anh nắm chặt tay Đào Du Du, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau, thâm tình chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224

Vợ chồng Ngô Định Thiện nghe xong nhìn nhau một cái, cuối cùng Đào Tú Quyên bắt đầu nói: "Cô không quan tâm các con, chính các con lo liệu đi, dù sao Du Du cũng lớn như vậy rồi, có rất nhiều chuyện nhìn vào cũng hiểu được, chuyện tình cảm này, vốn như người uống nước nóng lạnh tự biết."

"Cô....." Đào Du Du không ngờ Đào Tú Quyên lại không ngăn cản họ nữa, trong lúc nhất thời hơi ngạc nhiên.

"Du Du, đương và cô thật sự cũng hy vọng sau này con được hạnh phúc, nếu Tổng Thống chính là hạnh phúc thuộc về con, với lại chính con cũng xác định, vậy đương và cô chỉ biết chúc phúc cho con." Ngô Định Thiện nói.

Giờ phút này trong mắt Đào Tú Quyên hàm chứa nước mắt, dường như rất vui mừng, nhưng lại có chút không muốn, Ngô Định Thiện liền đưa tay nắm chặt bàn tay của bà.

Đào Du Du nghe vậy, im lặng đứng lên, cúi đầu thật sâu với hai người rồi nói: "Con nhất định sẽ rất hạnh phúc."

Đào Tú Quyên lau nước mắt trên mặt, sau đó gạt nhẹ đầu, cuối cùng lại nở nụ cười.

Đúng lúc này, điện thoại trên tay Vũ Văn Vĩ Thần vang lên lần nữa.

"Hò Ứng, thế nào? Đã tìm được địa chỉ rồi sao?" Âm phím trả lời, Vũ Văn Vĩ Thần lập tức hỏi.

"Vâng, đã tìm được rồi, tôi lập tức gửi đến di động của ngài, bên Cục cảnh sát đã phái lực lượng đến đó, bây giờ tôi đang trên đường đi." Giọng nói của Hò Ứng từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến, kèm theo một vài tiếng còi xe, có thể đoán được anh ta đang trên đường đi.

"Được, vậy lập tức gửi qua đây, tôi cũng đuổi theo." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong liền cúp điện thoại, quay đầu nói với Đào Du Du: "Đã tìm được địa chỉ của Lý Mỹ Ngôn rồi, chúng ta đi đến đó đi."

"Có thật không? Đi nhanh đi." Đào Du Du nghe vậy, trên mặt lộ ra một niềm vui bất ngờ, sau đó lập tức đứng lên, kéo tay Vũ Văn Vĩ Thần đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi biệt thự nhà họ Ngô thì nhận được địa chỉ do Hò Ứng gửi tới, lần này vẫn là Vũ Văn Vĩ Thần lái xe, Đào Du Du ngồi ở bên ghế lái

phụ, đi theo phía sau là vài chiếc xế hộp, bên trong đều là vệ sĩ của Vũ Văn Vĩ Thần.

Dựa theo địa chỉ ghi trên tin nhắn, nửa giờ sau, Vũ Văn Vĩ Thần đã đến khu biệt thự khác ở ngoại ô thành phố, lúc này cả căn biệt thự bị cảnh sát bao vây xung quanh, vì không dám bứt dây động rừng, ngay cả còi báo động bọn họ cũng không dám bật lên.

Hồ Úng ở bên ngoài khu biệt thự chờ Vũ Văn Vĩ Thần, khi anh ta nhìn thấy Vũ Văn Vĩ Thần đến, lập tức ra đón.

Dừng xe lại, Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du nhanh chóng xuống xe, Hồ Úng đến trước mặt hai người, nói: "Vào đi thôi, cảnh sát trưởng Triệu đã đưa nghi phạm đứng ở trước cửa ngôi biệt thự, có thể nhìn thấy tình hình ở biệt thự đối diện, ông ấy chỉ huy giải cứu dễ dàng hơn."

Nhanh đưa tôi đi." Đào Du Du hơi nóng, cô vừa nghe nói có thể nhìn thấy Lý Mỹ Ngôn, lập tức nói.

Hồ Úng nhẹ nhàng gật đầu, xoay người đi trước dẫn đường.

Vượt qua tuyến phong tỏa, bên trong có một chiếc xe đang đậu, Hồ Úng ngồi trên ghế lái, Vũ Văn Vĩ Thần và Đào Du Du ngồi ở ghế sau.

Xe chạy vào khu biệt thự khoảng ba phút, dừng lại trong vườn hoa nhỏ trước tòa nhà lớn.

"Chính là chỗ này." Hồ Úng quay đầu nói với Vũ Văn Vĩ Thần, nói xong liền xuống xe trước.

Hai người ngồi phía sau cũng xuống xe, sau đó đi vào trong vườn hoa nhỏ, đi đến tòa nhà Tiểu Dương.

Hồ Úng đưa họ đi thẳng lên lầu hai của tòa nhà Tiểu Dương, sau đó kéo tấm rèm trong phòng ngủ, Đào Du Du nhìn thấy cảnh sát trưởng Triệu cùng với trợ thủ đang bàn luận làm sao để giải cứu.

Vũ Văn Vĩ Thần xuất hiện đột ngột cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, cảnh sát trưởng Triệu lập tức đứng lên cúi chào anh nói: "Tổng Thống, Cảnh sát trưởng Trung ương Triệu Khôn kính chào ngài."

"Cảnh sát trưởng Triệu cực khổ rồi, tình hình bây giờ thế nào? có nắm rõ tình huống bên nghi phạm không?" Vũ Văn Vĩ Thần khoát tay, ý bảo ông không cần khách sáo, bắt đầu đi thẳng vào chuyện chính.

"Vâng, dựa theo chúng tôi điều tra sơ bộ khu vực này cùng với chủ của căn biệt thự kia là đúng, bây giờ ngôi biệt thự nghi phạm đang ở là mượn của một người bạn, mà theo bộ phận giám sát của căn biệt thự cho thấy, mấy ngày gần đây chỉ có một mình nghi phạm ra vào, mãi đến xế chiều hôm nay cô ta lái xe đi vào, nhưng vì cửa sổ xe đóng kín, nên không thấy rõ có con tin trên xe hay không..." Cảnh sát trưởng Triệu báo cáo với Vũ Văn Vĩ Thần.

"Một lúc? Sao có thể? Mười một giờ rưỡi thì Tiểu Bò Đào đã bị cô ấy đưa đi, tại sao lại mới đến đây được một lúc?" Đào Du Du vừa nghe ông ta báo cáo thời gian, đã cảm thấy có chỗ bất thường.

"Cảnh sát trưởng, nghi phạm đã đến ban công rồi." Đúng lúc này, một nhân viên do thám cao cấp vẫn luôn nhìn trộm từ ống nhòm lập tức báo cáo tình huống.

"Thật không? Cho tôi xem một chút." Cảnh sát trưởng Triệu nghe vậy, lập tức xoay người đi đến, nhận lấy ống nhòm trên tay nhân viên do thám, sau khi nhìn vài giây, lại giao ống nhòm cho đối phương, sau đó vội vàng báo cáo tình hình với Đào Du Du và Vũ Văn Vĩ Thần: "Nếu dựa theo lời nói này, từ biệt thự nhà họ Ngô đến đây mất khoảng nửa giờ, vậy nói cách khác, trong khoảng một giờ trông không biết nghi phạm đã đi đâu."

"Ông vừa nhìn về phía đối diện, có thấy Tiểu Bò Đào không?" Lòng Đào Du Du nóng như lửa đốt trong lòng cô xuất hiện dự cảm xấu.

"Không có, phía đối diện chỉ có một mình nghi phạm đi tới đi lui trên sân thượng, dường như hơi lo lắng, giống như đang chờ cái gì đó..." Lắc lắc đầu, cảnh sát trưởng Triệu cũng biết được tình hình càng phức tạp hơn so với sự tưởng tượng của ông.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe vậy, lập tức ra lệnh: "Điều tra toàn bộ camera ở tất cả thành phố Định Không, nhất định phải điều tra rõ sau khi xe của cô ta rời khỏi biệt thự nhà họ Ngô đã đi đâu."

"Vâng, Tổng Thống, nhưng..." Cảnh sát trưởng Triệu nghe thế, gấp đến độ bên trái đỏ mồ hôi, ông dừng lại một chút, sau đó nói: "Dựa theo chúng tôi điều tra lúc trước, sau khi nghi phạm xuất hiện ở biệt thự nhà họ Ngô, thì đi về phía tây thành phố, nhưng khi đi ngang qua khu dệt lụa, có một đoạn đường gần camera nên khám sát không tới chiếc xe biến mất ở đâu, mà cô ta lái xe tới chỗ này, vốn không phải là chiếc xe sau khi cô ta rời khỏi biệt thự nhà họ Ngô, nói cách khác, không biết cô ta đã đổi xe ở đâu, thậm chí..."

"Thậm chí, ngay cả Tiểu Bò Đào cũng bị thả xuống ở đó sao?" Chân mày của Vũ Văn Vĩ Thần hơi nhíu lên, suy đoán nói.

"Sẽ không, Tiểu Bò Đào nhất định đi cùng với cô ấy, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao? Hơn bốn mươi phút trước, cô ấy còn gọi điện thoại cho chúng ta, anh còn nghe được giọng nói của Tiểu Bò Đào mà." Đào Du Du nghe vậy lập tức ngắt lời anh, vội vàng nói.

Lúc này trong lòng cô đã rối tung rối mù, bất kỳ tình huống nào xấu nhất cũng xuất hiện trong đầu cô khiến cô thật sự không thể chịu được.

"Chúng ta phải người đến phường dệt lụa điều tra một lần đi, nếu chiếc xe biến mất ở chỗ đó, còn những vùng lân cận lại không có camera, chúng ta căn cứ vào địa điểm hôm nay chiếc xe xuất hiện sau đó đến khu vực xung quanh phường dệt lụa tìm kiếm, nếu con tin bị cô ta thả xuống, vậy chúng ta sẽ tìm được chiếc xe, có thể tìm được con tin." Lúc cảnh sát trưởng Triệu biết Đào Du Du đã sốt ruột muốn chết, vì vậy ông lập tức nói sự bố trí cho cô biết,

muốn cô bình tĩnh lại.

"Du Du đừng nóng vội, cô ta sẽ nhanh chóng gọi điện thoại lại thôi, đến lúc đó chúng ta nghe giọng nói của Tiểu Bò Đào lần nữa để xác định xem Tiểu Bò Đào có bên cạnh cô ta hay không." Vũ Văn Vi Thần vỗ nhẹ vai Đào Du Du, trấn an nói.

Đào Du Du lập tức im lặng, cô biết mình lo lắng thế nào cũng vô dụng, không thể tiếp tục tạo áp lực cho Vũ Văn Vi Thần nữa, tâm tình anh bây giờ nhất định cũng lo lắng giống như cô.

Ngoan ngoãn gật đầu với anh, cô im lặng đi đến lên ghế sofa ngồi xuống, cầm điện thoại di động của mình lên, xem ảnh chụp lúc Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền đùa giỡn.

Vũ Văn Vi Thần thấy Đào Du Du đã im lặng, vì vậy anh bắt đầu bàn luận hành động kế tiếp với Cảnh sát trưởng Triệu và nhân viên do thám

Năm phút sau, điện thoại của Vũ Văn Vi Thần vang lên lần nữa, anh nhìn dây số, cũng biết là Lý Mỹ Ngôn gọi đến, không chút do dự, ra đầu cho tất cả mọi người im lặng, sau đó nhấn phím trả lời: "Tôi là Vũ Văn Vi Thần."

"Tổng thống, thời gian giao hẹn của chúng ta sắp đến rồi, bây giờ cha tôi đang ở đâu?" Giọng nói của Lý Mỹ Ngôn mang theo tia lo lắng từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến, giống như đang phạm nhân đang chờ đợi xét xử.

"Cha cô đã đưa ra khỏi nhà giam, máy bay và người điều khiển đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng cô vẫn chưa nói cho tôi biết đưa bọn họ đi đâu." Vũ Văn Vi Thần vừa nói chuyện, vừa đứng lên đi đến trước cửa sổ dùng tay ra hiệu cho nhân viên do thám đưa ông nhòm cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sát Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225

Nhận lấy ông nhòm trong tay nhân viên do thám, anh đứng ở vị trí người nhân viên kia vừa đứng, nhìn thấy Lý Mỹ Ngôn đứng trên sân thượng gọi điện thoại cho anh.

"Anh đưa họ đến bến cảng Thanh Thủy, tôi đến gặp bọn họ, sau khi lên máy bay, sẽ thả người ra." Lý Mỹ Ngôn suy nghĩ, nói.

"Được, trước tiên, để đảm bảo Tiểu Bò Đào còn an toàn, tôi muốn nghe giọng nói của con bé trước." Vũ Văn Vi Thần vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào đối phương ở phía đối diện.

"Anh chờ một chút....." Giọng nói Lý Mỹ Ngôn hơi không kiên nhẫn, hai giây sau, đầu giây bên kia truyền đến giọng nói của Tiểu Bò Đào, vẫn là tiếng kêu cứu mạng, còn có tiếng thét chói tai.

Vũ Văn Vi Thần nghe thấy giọng nói kia, sắc mặt lập tức âm trầm, anh nhấn phím cắt đứt cuộc nói chuyện, để ông nhòm trong tay xuống, xoay người lại, vẻ mặt hơi tái mét, giọng nói có vẻ rất vô lực: "Đi bắt người đi, Tiểu Bò Đào không có ở bên cạnh cô ta."

"Cái.....cái gì?" lúc trước tuy Cảnh sát trưởng Triệu có nghĩ đến chuyện này, nhưng lại có được xác định nhanh như thế, ông ta cảm thấy không thể tin được.

Đào Du Du nghe điện tin này, tâm trạng chợt kích động, cô từ trên ghế sofa đứng lên, vọt đến trước mặt Vũ Văn Vi Thần, nắm lấy tay anh nói: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao Tiểu Bò Đào lại không ở bên cạnh cô ấy? Cuối cùng Tiểu Bò Đào đang ở đâu? Con bé có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn không? Trên tay con bé còn bị thương chưa lành, làm sao bây giờ? Em phải làm sao đây?"

"Du Du, em bình tĩnh một chút.... .." Lúc này Vũ Văn Vi Thần cũng rất đau lòng, nhìn thấy bộ dạng của Đào Du Du kích động như thế, anh nhanh chóng với tay ôm chặt lấy người cô có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, lắc lắc vai cô, muốn cô bình tĩnh lại.

"Bình tĩnh? Làm sao em bình tĩnh được chứ? Bây giờ con gái của em còn chưa biết sống chết ra sao, hãy cứu con bé, cứu Tiểu Bò Đào của em đi, con bé ngoan như thế, em không thể không có con bé, không thể mất đi con bé.....Không được, em muốn hỏi Mỹ Ngôn, hỏi cô ấy đã đưa Tiểu Bò Đào đi đâu, em muốn đích thân hỏi cô ấy.... .." Đào Du Du nói xong, tâm trạng hơi mất kiểm soát, cô đẩy tay Vũ Văn Vi Thần ra, xoay người muốn chạy ra khỏi phòng đi tìm Lý Mỹ Ngôn.

Vũ Văn Vi Thần thấy thế, một tay bắt được tay cô, kéo cô vào lòng mình, ôm chặt lấy, nói nhỏ bên tai cô: "Tin anh, Tiểu Bò Đào sẽ không sao, Lý Mỹ Ngôn không có làm hại đến con bé, Tiểu Bò Đào chỉ là một con cò để dùng để lợi dụng, có lẽ cô ta lo lắng Tiểu Bò Đào ở bên cạnh sẽ bất tiện, vì vậy đã để con bé ở một chỗ khác, mọi người đã chia nhau đi tìm rồi, rất nhanh sẽ tìm được, em tuyệt đối đừng kích động, bây giờ em đến đó, nếu làm Lý Mỹ Ngôn bức bối, cô ta có thể cùng rút gậy, em cũng có thể gặp nguy hiểm.... .."

"Em mặc kệ, mặc kệ, em phải đi cứu con gái của em.... .." Đào Du Du vừa khóc, vừa hét khản cả giọng.

"Anh biết em muốn cứu con bé, bây giờ cảnh sát đã đi bắt cô ta, chờ sau khi cảnh sát bắt được cô ta, chúng ta cùng đến hỏi cô ta, được không?" Lúc này tâm tình của Vũ Văn Vĩ Thần cũng sắp sụp đổ, anh không ngừng an ủi mình, Lý Mỹ Ngôn sẽ không làm chuyện gì bất lợi với Tiểu Bò Đào, nhưng bây giờ chuyện đã thành như thế, vượt khỏi suy nghĩ của anh, Lý Mỹ Ngôn cũng không làm theo sự suy nghĩ của anh.

"Tại sao Tiểu Bò Đào không ở bên cạnh cô ấy? ban đầu chúng ta nghe được giọng nói của Tiểu Bò Đào là xảy ra chuyện gì?" Sau khi Đào Du Du ép buộc mình phải tỉnh táo lại, cuối cùng hỏi ra thắc mắc trong lòng.

"Giọng nói kia là bản ghi âm của con bé, cho tới nay chúng ta nghe giọng nói của Tiểu Bò Đào, đều là bản ghi âm.... ." Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, trong đầu lại hiện lên giọng nói của Tiểu Bò Đào mà anh đã nghe trước đó, nhưng hình ảnh Lý Mỹ Ngôn lấy một cây bút ghi âm từ trong túi xách ra.

"Trong ghi âm Tiểu Bò Đào đã nói những gì? Cô ấy đã ghi âm cái gì? Anh mau nói cho em biết đi....." Đào Du Du vừa nghe đến những thứ ghi âm kia, lập tức cả người như nổi điên lên, vội vàng hỏi.

Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần không dám nói cho cô biết nội dung anh đã nghe trong bản ghi âm.

Giọng nói Tiểu Bò Đào toàn là kêu cứu mạng và gọi mẹ, anh không có cách nào tưởng tượng nổi Tiểu Bò Đào nói giọng như thế dưới tình huống nào, nếu Lý Mỹ Ngôn không làm tổn thương đến con bé, làm sao con bé có thể phát ra tiếng kêu cứu như thế?

Càng nghĩ tiếp anh, cảm thấy máu trong người muốn đông lại, dự cảm xấu ngày càng tăng.

Ngay lúc Vũ Văn Vĩ Thần nghĩ đến làm cách nào để kể lại cho Đào Du Du, trong bộ đàm của Cảnh sát Trưởng truyền đến giọng nói của đội hành động: "Cảnh sát trưởng, tất cả nhân viên đã tập hợp đầy đủ, cả ngôi biệt thự đã bị bao vây, có thể hành động!!"

"Đối phương chỉ có một người, với lại còn là phụ nữ, không nên hành động lỗ mãng, trên người cô ta không có vũ khí sát thương, nhớ kỹ, nhất định phải bắt sống. Hành động!" Cảnh sát trưởng Triệu phản phó vào bộ đàm vài câu, sau đó ra lệnh.

Mà lúc này Vũ Văn Vĩ Thần kéo cả người Đào Du Du đến trước giường, nhẹ nhàng vén một góc bức rèm lên, để Đào Du Du và mình nhìn rõ tình cảnh của Lý Mỹ Ngôn.

Quân đội cảnh sát dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay tràn vào biệt thự, sau đó nhanh chóng đi đến lầu hai, bắt quả tang Lý Mỹ Ngôn đang cầm túi xách chuẩn bị đi đến bên cạnh Thanh Thủy gặp Lý Trường Dũng, trong chớp mắt không chế được cô ta.

.....

Trong phòng thẩm vấn Cục cảnh sát.

Trước mặt Lý Mỹ Ngôn là ba nhân viên cảnh sát dày dặn kinh nghiệm, một trong bọn họ là chuyên gia tâm lý, một người là chuyên gia thẩm vấn, người còn lại là chuyên gia đàm phán.

Lần này mục đích của bọn họ chỉ có một, đó chính là nhất định phải làm cho Lý Mỹ Ngôn nói ra đã đưa Tiểu Bò Đào đi đâu.

Cảnh phòng thẩm vấn là phòng quan sát, Đào Du Du và Vũ Văn Vĩ Thần ngồi trong phòng quan sát nhìn Lý Mỹ Ngôn bị thẩm vấn.

Trong màn hình sắc mặt của Lý Mỹ Ngôn tái mét, hai mắt vô thần, cả người nhìn qua đều vô cùng thất bại,

Kế hoạch của cô ta vốn có trăm ngàn sơ hở, dùng sức của cô muốn cứu Lý Trường Dũng, chuyện này hoàn toàn không thể nào, không nói đến hai người kia chắc chắn sẽ không nghe theo lệnh lái máy bay đưa họ đi, tuy họ thật sự lên trời nhưng có thể trốn ở đâu? Đất nước nào dám thu nhận họ? Tất cả tài sản của nhà họ Lý đã bị đóng băng, lúc này đây vì Lý Trường Dũng, tất cả người nhà họ Lý đều gặp nạn, trước mắt đều đang chấp nhận chờ thẩm tra, căn bản sẽ không có người nào có khả năng cứu được họ.

Vì vậy, trừ bỏ trước mặt cô ta là con đường cùng, cũng chỉ còn lại một đường cùng.

Nhưng Lý Mỹ Ngôn không hiểu đạo lý đó, bao nhiêu năm làm thiên kim tiểu thư, năng lực suy xét của cô ta thật sự quá kém. Đối mặt với tình huống trước mắt, cô dưới sự hoảng loạn, đi một con đường không nên đi, không chỉ không cứu được cha cô ta ra, mà ngay cả cô ta cũng bị dính vào vụ này

Nếu cô ta thông minh một chút, hoặc là, nếu bên cạnh cô ta có một người thông minh giúp cô ta nghĩ ra kế hay, có thể lấy quan hệ giữa cô ta và Đào Du Du, để Đào Du Du cầu xin Vũ Văn Vĩ Thần giúp cô ta, tất cả người nhà họ Lý sẽ không bị diệt trừ, ít ra cô ta có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa cùng với những chi nhánh khác của nhà họ Lý, hẳn là cũng có thể may mắn không bị liên quan đến chuyện này.

Chỉ là cô thật sự không thông minh, làm một hành động vô cùng xấu, bắt cóc con gái của Đào Du Du.

Tất nhiên bây giờ tất cả đã không còn kịp, cô đã đi một con đường không có lối về.

.....

"Cô Lý, nếu cô tiếp tục giữ im lặng không nói chuyện như vậy đến lúc đó sẽ không có ai cứu được cô đâu." Sau khi chuyên gia thẩm vấn hỏi ra một loạt câu hỏi không nhận được câu trả lời, cuối cùng bỏ qua kế dự dõ, bắt đầu cảnh cáo cô ta.

“Cứu tôi? Cho dù có nói ra thì người nào có thể cứu được tôi?” Lý Mỹ Ngôn nghe lời anh ta nói, cười lạnh một tiếng, tự giễu nói.

Bác sĩ tâm lý ngồi bên cạnh chuyên gia thẩm vấn thấy chuyên gia thẩm vấn cảnh cáo cuối cùng cũng có tác dụng, ít ra Lý Mỹ Ngôn cũng mở miệng nói chuyện, điều này chứng tỏ cô ta vẫn còn muốn sống, nói như vậy thì dễ xử lý hơn.

“Cô Lý, theo tôi được biết, cô và con tin, cũng chính là bạn rất thân của với cô Đào Du Du mẹ của Tiểu Bò Đào, thời đi học các cô vẫn là bạn cùng lớp.” Lúc này chuyên gia tâm lý bắt đầu tấn công lần hai, đánh vào nhân tính bạn, hy vọng có thể làm thức tỉnh lương thiện trong nội tâm của cô ta.

“Anh muốn nói cái gì?” Vừa nghe nhắc tới Đào Du Du, cả người Lý Mỹ Ngôn lập tức tràn đầy cảnh giác.

“Nói tung tích của Tiểu Bò Đào ra, nói không chừng cô còn có một con đường sống.” Lúc này chuyên gia thẩm vấn lập tức nói, trong giọng nói ngấm uy hiếp.

“Cô có thể nói ra điều kiện của cô, nếu có thể làm được, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng giúp cô.” Lúc này chuyên gia đàm phán cũng lên tiếng, ánh mắt của anh ta nhìn chăm chú vào Lý Mỹ Ngôn, kế sách của anh ta chính là tìm được nhược điểm của cô ta.

Lý Mỹ Ngôn bị ba người trước mặt làm cho bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cảnh Sinh Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226

Chúng tôi đã điều tra qua, trong vụ án của cha cô, cô cũng không bị liên quan, tuy nhiên anh trai và chị dâu của cô không tránh khỏi có liên quan, tội danh ám sát Tổng Thống như thế, không cần tôi nói cô cũng có thể hiểu được nghiêm trọng biết bao, cha cô chỉ có hai người con là cô và anh trai cô, vốn cô không bị liên quan vào đã xem là vô cùng may mắn rồi, nhưng bây giờ cô lại tự chui đầu vào rọ, cô nói cha cô còn biết trông cậy vào ai đây?” Chuyên gia tâm lý thấy hai tay của Lý Mỹ Ngôn đang để trên bàn chột tả thay xuống nắm chặt đùi mình, lập tức hiểu được giờ phút này tâm trạng của cô ta vô cùng khốn trương, trong lòng bàn tay đều toát mồ hôi, vì vì mới nhẹ nhàng chà qua chà lại trên đùi.

“Chẳng lẽ cô muốn cha và anh trai của cô đều giam giữ cả đời sao?” Chuyên gia thẩm vấn thấy Lý Mỹ Ngôn hơi bị lay động, tiếp tục hù dọa cô ta.

“Nếu bây giờ cô chịu hợp tác với chúng tôi, khai tung tích của con tin, chúng tôi có thể giúp cô nói chuyện với mẹ của con tin, cô và phu nhân Đào Du Du có quan hệ rất tốt, cô ấy là một người có tâm lòng lương thiện, nếu cô ấy đồng ý cầu xin với quan tòa nhất định cô sẽ được giảm hình phạt, chúng tôi sẽ mời luật sư đến đàm phán với quan tòa, cho cô hạn tù mười năm trở xuống.” Chuyên gia đàm phán vứt bỏ miếng mồi ngon, anh ta biết rõ cô gái trước mặt này vốn không muốn chịu chết, trạng thái khốn trương vào lúc này của cô đã nói rõ cô ta còn muốn sống, cô ta muốn sống, có lẽ cô ta đã bắt đầu cảm thấy hối hận về hành động của mình.

“Vừa rồi lúc chúng tôi đi vào, phu nhân Đào Du Du còn nói với chúng tôi, chỉ cần cô nói ra tung tích của Tiểu Bò Đào, chỉ cần biết hiện tại Tiểu Bò Đào đang bình an vô sự, cô ấy sẽ tha thứ cho cô.” Chuyên gia tâm lý thấy lúc này Lý Mỹ Ngôn không nói gì, vẻ mặt hơi đau khổ, giống như rất khó để lựa chọn, vì vậy anh ta bắt đầu lấy tình bạn giữa cô ta và Đào Du Du ra, quyết định tiếp tục đánh thức bản chất lương thiện của cô ta: “Tôi nghe nói sau khi cô Đào Du Du biết con gái của mình bị người bạn thân bắt cóc, cho tới bây giờ một giọt nước cũng chưa uống, thời gian này vì bị kích động quá mức nên đã bất tỉnh hai lần, hôm nay tình trạng của cô ấy rất kém, là bạn thân của cô ấy, chẳng lẽ cô không thông cảm cho tâm trạng của một người làm mẹ sao? Cô ấy chỉ là mẹ của một đứa bé, cô ấy đã làm sai chuyện gì? Tại sao nhiều chuyện đau khổ lại rơi trên đầu cô ấy như thế? Muốn cô ấy phải nhận chịu đựng thế nào đây?”

“Tôi không muốn như thế, ai bảo cô ấy và Tổng Thống, trừ bỏ làm việc này ra, tôi thật sự không có cách nào để cứu cha tôi ra.....” Lý Mỹ Ngôn nghe chuyên gia tâm lý nói Đào Du Du như thế, lập tức cũng nôn nóng, cô vừa khóc vừa giải thích cho bản thân.

“Chúng tôi có thể hiểu cho tâm trạng của cô, nhưng bây giờ tình hình trước mắt cô, cha cô phạm tội là đúng, cô muốn cứu ông ta là không thể nào. Mà đứa bé bị cô bắt cóc, chẳng qua con bé chỉ là công cụ để cô cứu cha cô, trên thực tế con bé không làm sai chuyện gì, chẳng lẽ cô thật sự muốn để con bé làm vật hy sinh?” Chuyên gia đàm phán thấy thế, lập tức dẫn dắt đến suy nghĩ của cô ta: “Cô suy nghĩ xem, cho dù lần này chúng tôi không tìm được địa chỉ của cô, cô may mắn được gặp mặt cha cô, cho cô một chiếc máy bay và người điều khiển, các người có thể trốn ở đâu? Cô làm tất cả như thế thật sự có nghĩa không?”

“Bây giờ đứa bé kia chỉ hơn bốn tuổi, cuộc đời của cô bé chỉ mới bắt đầu thôi, cô nhờ có sự yêu thương của mẹ và anh trai mình, cuộc sống của cô bé vốn rất vui vẻ, nhưng cô vì muốn trả thù mà đã phá hủy tất cả. Cô cảm thấy mình nhẫn tâm không? Chẳng lẽ cô thật sự muốn trông nhìn mẹ con họ chia lìa, để cho bạn thân của cô đau lòng đến chết, mà cô bé kia chỉ có thể tuyệt vọng ở một chỗ, cũng vĩnh viễn không thể chờ đợi mẹ cô bé đến sao?” sau đó chuyên gia đàm phán tiếp lời chuyên gia tâm lý ra đòn tấn công cuối cùng, anh ta biết, lúc này hàng phòng ngự trong lòng Lý Mỹ Ngôn sắp sụp đổ.

“Tôi không có, chẳng qua tôi chỉ muốn dùng Tiểu Bò Đào để uy hiếp Tổng Thống thôi, tôi không muốn làm tổn thương đến Du Du và Tiểu Bò Đào, tôi không muốn.....” Lý Mỹ Ngôn bị chuyên gia đàm phán và chuyên gia tâm lý làm cho muốn chết, cô cào tóc của mình, vừa khóc vừa hét to.

"Nếu không thật sự không muốn, vậy nhanh chóng nói tung tích của con tin cho chúng tôi biết, cô nghe rõ rồi đó, bây giờ mọi người chúng tôi đều muốn giúp cô, nếu cô chủ động hợp tác với chúng tôi, có lẽ sau này còn có cơ hội gặp lại cha và anh trai của cô, nếu không phải như thế, con tin có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô chính là kẻ mưu sát, cả đời này của cô coi như kết thúc rồi." Cuối cùng chuyên gia tâm lý từ trên ghế đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn tâm trạng Lý Mỹ Ngôn bắt đầu tan rã, cất cao giọng cảnh cáo.

"Tôi nói.....Tôi nói.....Cái gì tôi cũng nói cho các người biết....." Lý Mỹ Ngôn không chịu được, toàn bộ tinh thần bị sụp đổ, cô ta úp mặt lên bàn, rất đau khổ đập đầu mình, nước mắt lan tràn.

Mà Đào Du Du đứng trước màn hình theo dõi đã lệ rơi đầy mặt, sau khi cô nghe Lý Mỹ Ngôn nói ra tung tích của Tiểu Bò Đào, cúi cùng vui mừng tựa vào lòng Vũ Văn Vi Thần.

Từ lúc bắt đầu thẩm vấn đến giờ, Lý Mỹ Ngôn chưa từng nói Tiểu Bò Đào đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc gặp bất trắc gì, vì vậy mọi người kết luận hiện tại Tiểu Bò Đào rất tốt.

"Được rồi, không sao đâu, lập tức có thể nhìn thấy Tiểu Bò Đào rồi, đừng khóc....." Gắt gao ôm chặt Đào Du Du, Vũ Văn Vi Thần thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó dựa vào theo địa chỉ của Lý Mỹ Ngôn đưa cho, thì ra cô ta đưa Tiểu Bò Đào cho một người bạn chăm sóc, với lại còn nói cho cô ấy biết, nếu trước tám giờ tối hôm nay vẫn chưa thấy cô ta liên lạc, thì đưa đứa bé này đến biệt thự nhà họ Ngô.

Đào Du Du thấy Tiểu Bò Đào tự mình làm quen và chơi đùa rất vui với bạn mới thì trái tim đang treo lơ lửng của cô cũng thả lỏng xuống, vì không để cho Tiểu Bò Đào thấy khó hiểu, cô cố nén nước mắt, ôm Tiểu Bò Đào vào lòng.

"Mẹ, lần sau con có thể đến nhà đi chơi không? Con rất thích con chó nhỏ của di." Trên đường về nhà, Tiểu Bò Đào luôn nở nụ cười tươi, nói với Đào Du Du.

"Mẹ mua cho con một con chó nhỏ giống như vậy được không?" Trên mặt Đào Du Du lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, sau đó nói.

"Có thật không? Thật tốt quá." Tiểu Bò Đào nghe vậy liền vui vẻ vỗ tay, biểu tình trên mặt giống như ánh mặt trời tháng sáu, một chút ám ảnh cũng không có.

Sau đó, từ miệng Tiểu Bò Đào thì Đào Du Du mới biết được, thì ra đoạn ghi âm tiếng kêu cứu mạng kinh khủng kia là vì chơi trò kéo búa bao với Lý Mỹ Ngôn bị thua, sau đó phải nói theo Lý Mỹ Ngôn.

Sự việc đến đây là kết thúc, cả người Đào Du Du xem như giải thoát rồi, đối với Lý Mỹ Ngôn, tuy cô hận cô ta đã lợi dụng Tiểu Bò Đào làm con cò, nhưng nghĩ đến Lý Mỹ Ngôn không làm tổn thương đến Tiểu Bò Đào, vì vậy quyết định bỏ qua cho cô ta, hơn nữa cũng để cho Vũ Văn Vi Thần nghĩ mọi cách dựa theo lời hứa hẹn trong lúc nói với Lý Mỹ Ngôn, giảm nhẹ hình phạt cho cô ta.

... ..

Ba ngày sau, Phủ Tổng Thống.

Vì lúc trước Ngô Định Thiện gọi điện thoại cầu cứu Vũ Văn Vi Thần nhưng bị Ngã Cẩm Thị từ chối, đúng lúc bà đang nói chuyện điện thoại thì bị một nữ giúp việc đi ngang qua nghe được, vì vậy Ngã Cẩm Thị rất không hài lòng về Đào Du Du, quyết định muốn ngăn cản Đào Du Du và Vũ Văn Vi Thần nên trong thời gian này lời đồn đãi được lan truyền trong Phủ Tổng Thống, tất cả mọi người đều bàn tán chuyện này xôn xao, tất cả mọi người đều quyết định nói với Đào Du Du.

Một buổi chiều nọ, Đào Du Du đang làm việc, chợt trong bộ đàm truyền đến giọng nói Bộ trưởng Trương của Bộ lễ nghi. "Quản gia Đào, có chuyện không hay rồi, phu nhân đưa con trai và con gái của cô đến đây, cô nói cuối cùng phu nhân muốn làm cái gì đây?"

"Cái gì?" Đào Du Du nghe vậy, lập tức khản trương, cô vội vàng bỏ công việc trong tay, chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi phòng làm việc, đi đến đại sảnh, cô nhìn thấy Ngã Cẩm Thị đón bọn trẻ, với lại một tay dẫn một đứa, chuẩn bị đi qua đại sảnh, vào trong vườn hoa.

"Phu.....Phu nhân....." Đào Du Du chợt xuất hiện, bỗng chốc cản đường họ, cô hơi khản trương nhìn Ngã Cẩm Thị, không biết nên mở miệng nói thế nào.

"Buổi chiều chuẩn bị vài món ăn mà bọn trẻ thích." Ngã Cẩm Thị hờ hững nhìn Đào Du Du, phân phó một câu, sau đó không để ý đến cô, đưa bọn trẻ đi ngang qua người cô, đi vào trong vườn hoa.

Đào Du Du hơi chờ người ra nhìn bóng lưng bọn họ rồi đi, Tiểu Bò Đào còn quay đầu chớp mắt làm mặt quỷ với cô, tại sao Ngã Cẩm Thị thay đổi, lại thân thiết với bọn trẻ như thế.

"Bà nội, vừa rồi bà nói muốn dẫn con và anh hai đến ngôi nhà thật đẹp ở nước ngoài, có thật không?" Tiểu Bò Đào vừa đi, vừa nói chuyện với Ngã Cẩm Thị.

"Đúng vậy." Ngã Cẩm Thị cười ôn hòa với cô bé, sau đó trả lời. Đào Du Du nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, nghĩ rằng mình đang xuất hiện ảo giác, lập tức xoay người chạy về phòng làm việc của Vũ Văn Vi Thần trên lầu hai.

Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần đang bàn công việc với vài bộ trưởng, thấy Đào Du Du xuất hiện ở cửa phòng nên vệ sĩ không dám ngăn cản, cô trực tiếp vọt vào, vừa mở cửa vừa nói: "Tổng Thống, không xong rồi, mẹ của ngài có điểm gì lạ."

Cô rống to, hai vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng đổ mồ hôi như mưa, biểu tình trên mặt sắp gặp tai họa đến nơi.

Mà Đào Du Du vừa hết xong đã vào thư phòng, khi cô nhìn thấy trong phòng còn có các nhân vật quan trọng, trong lúc nhất thời cũng bị dọa sợ hãi, đứng ở đó không biết nên làm cái gì cho đúng.

Vẫn là Bộ trưởng bộ quốc phòng thức thối, ông ta thấy thế lập tức đứng lên nói: "Được rồi Tổng Thống, nếu việc đã quyết định như vậy, chúng tôi sẽ không làm phiền ngài nữa, chúng tôi đi trước."

"Đi đi." Vũ Văn Vĩ Thần nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó ra hiệu cho họ có thể rời đi.

Các vị bộ trưởng đều đứng lên, nhẹ nhàng gạt đầu với Vũ Văn Vĩ Thần, sau đó đi ra ngoài cửa, lúc đi ngang qua Đào Du Du, Đào Du Du xấu hổ xoay người gạt đầu với họ, mà mấy vị bộ trưởng kia cũng mỉm cười gạt đầu với cô, không có tỏ ra bất mãn nào.

Đợi đến khi mọi người đi đến, Vũ Văn Vĩ Thần mới ngoắc tay về phía Đào Du Du, ý bảo đi đến bên cạnh anh.

"Vừa rồi em nói cái gì?" Sau khi Đào Du Du đến trước mặt anh, anh ôm lấy eo cô, rồi hỏi.

"Mẹ của anh đó, không biết làm sao nữa, hôm nay lại bảo lái xe đến đón Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền đến Phủ Tổng Thống, còn bảo em buổi tối phải chuẩn bị thật nhiều món ăn mà bọn trẻ thích, với lại em còn nghe Tiểu Bò Đào hỏi mẹ của anh, có phải muốn dẫn con bé và Đào Dục Huyền ra nước ngoài sống, mẹ của anh nói được, bà ấy còn nói được, anh nói xem đây là thế nào? Cuối cùng mẹ anh muốn làm cái gì? Bà ấy.... Có khi nào bà ấy.... Không phải muốn bán con của em ra nước ngoài chứ, sau đó.... Sau đó...." Đào Du Du nghĩ đến đây thì không dám nghĩ tiếp, cô đau khổ nhìn Vũ Văn Vĩ Thần, hy vọng anh có thể cho cô câu trả lời.

"Sau đó thế nào? Đầu óc của em suy nghĩ lung tung quá, yên tâm đi, có lẽ mẹ anh đã suy nghĩ thông suốt, em xem Đào Dục Huyền và Tiểu Bò Đào đáng yêu như thế, mẹ anh nhất định thích hai đứa." Vũ Văn Vĩ Thần nghe thế, gõ nhẹ vào đầu Đào Du Du, sau đó cất giọng đầy cung chiều.

"Có thật không? Nhưng mà.... nhưng mà...." Đào Du Du vẫn có chút không yên tâm.

"Nhưng mà cái gì? Nếu mẹ thật sự đưa hai tiểu tử kia đi, như vậy chúng ta có thể sống trong thế giới chỉ có hai người, có phải không?" Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, ôm Đào Du Du chặt hơn, gương mặt cọ cọ vào cổ cô.

"Cái gì.... Gì mà thế giới của hai người? Ai muốn cùng hai trải qua thế giới của hai người chứ?" Đào Du Du vừa nghe anh nói đến thế giới của hai người, lập tức đỏ mặt.

"Đời này, trừ anh muốn em ra, em nghĩ rằng trên đời này còn có ai muốn em? Vì vậy em phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, hầu hạ anh thật thoải mái, hiểu chưa?" Vũ Văn Vĩ Thần nói xong, bàn tay xấu xa bắt đầu chạy loạn trên người cô.

"Anh... Lưu manh.... Ừm...." Đào Du Du muốn giãy dụa, nhưng không ngờ môi của cô bị chặn lại, hai người hôn nhau thật sâu.

Tiếp theo, lướt bỏ một nghìn từ.

.....

Nửa tháng sau, biệt thự nhà họ Ngô.

Trong khoảng thời gian này, Mạc Lâm vì liên quan đến Lý Trường Dũng nên vẫn tiếp nhận điều tra của sở cảnh sát, dưới sự giúp đỡ của Thác Ngọc Mộ Dã cuối cùng cô được chứng minh là bị Lý Trường Dũng giam lỏng, với lại trên thực tế cô không có bất kỳ quan hệ nào với Lý Trường Dũng.

Khi giây phút cô bước vào biệt thự nhà họ Ngô, cô cảm thấy trong khoảng nửa tháng này cô như đang nằm mơ.

Nếu không phải nhờ sự giúp đỡ của Đào Dục Huyền, sợ rằng lúc này cô còn bị Lý Trường Dũng giam lỏng.

Nhưng cuộc chiến đêm đó còn là ký ức mới mẻ đối với cô, hôm nay tuy tất cả đã qua, nhưng bước vào chỗ nào, cô luôn hơi khấn trương.

Dưới sự hướng dẫn của quán gia, cô đi vào phòng khách, sau khi ngồi xuống ghế sofa, Đào Tú Quyên từ trên lầu đi xuống.

"Cô Mạc, xin chào." Ngồi đối diện với Mạc Lâm, Đào Tú Quyên mở miệng chào hỏi cô trước.

"Phu nhân Ngô, xin chào." nhìn sơ qua gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Lâm hơi xanh xao lộ ra nụ cười thân nhiên, nói với Đào Tú Quyên.

Lúc này, có người giúp việc bưng cà phê lên, đặt trên bàn trước mặt Mạc Lâm.

"Có đến tìm Dục Huyền nhà tôi? Nó và Tiểu Bò Đào đi nước ngoài với bà nội tương lai rồi." Đào Tú Quyên biết ý của Mạc Lâm, vì vậy không chờ cô hỏi, thì mở miệng nói trước.

“Ra nước ngoài sao?” Mạc Lâm nghe vậy, trên gương mặt xanh xao bỗng tràn đầy thất vọng.

“Nhưng trước khi đi, Dục Huyền có đưa cho tôi một bức thư, để tôi giao cho cô, nói cô xem thư rồi sẽ rõ.” Đào Tú Quyên nhìn về mặt tràn đầy thất vọng của Mạc Lâm, vì vậy vội vàng lấy bức thư ra đưa cho Mạc Lâm.

Mạc Lâm nhận lấy bức thư, nhìn thấy chữ viết bên ngoài, nước mắt mạnh mẽ chảy xuống, lúc này mở bức thư ra, trên mặt giấy chỉ có một câu cũng đã đủ rồi.

“Anh ở trên trời sẽ nhìn theo em, lúc đau khổ hãy ngẩng đầu lên trời, anh ở cách em một đám mây, đang mỉm cười với em, giữ gìn sức khỏe!”

Đúng vậy, Lý Doãn Trạch đã chết rồi, có lẽ đã chết vào năm năm trước, cũng có thể đã chết vào nửa tháng trước, tóm lại, anh đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.....

Mạc Lâm bình tĩnh lại, cô im lặng cất kỹ bức thư, đứng lên cúi đầu thật sâu với Đào Tú Quyên, sau đó xoay người rời khỏi biệt thự nhà họ Ngô.

Doãn Trạch, em sẽ sống thật tốt, tuy thế giới không có anh như không có màu sắc, nhưng vì không phụ lòng anh, em sẽ kiên cường sống, cảm ơn anh đã từng xuất hiện trong cuộc đời em, con đường kế tiếp em sẽ đi một mình, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta sẽ gặp nhau, cho dù là ở trên trời....

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 227

Thời gian như nước chảy, chớp mắt một cái đã là ba năm.

Hôm nay Đào Du Du đã trở thành Đệ nhất phu nhân nước Thương, giống như bùa hộ mạng của Vũ Văn Vĩ Thần, bị anh mang theo bên mình như hình với bóng, cho dù anh đi đến đâu, bên cạnh luôn có thể nhìn thấy bóng dáng của Đào Du Du.

Vì thế trong chớp mắt, Đào Du Du trở thành người người nổi tiếng thế giới, sau khi kế thừa Đệ nhất phu nhân Nguyễn Thảo Mai, là một cô gái lo lem chạm tay có thể bùng nổ, về câu chuyện tình yêu của cô và Tổng Thống, cũng được rất nhiều công ty điện ảnh và truyền hình thay đổi thành kịch bản truyền hình hoặc phim, trong lúc nhất thời, chịu ảnh hưởng vô cùng sâu sắc.

Nhưng mà gần đây, không biết vì sao phu nhân Tổng Thống vẫn luôn vẫn luôn sinh động trong mắt mọi người lại đột nhiên biến mất trong toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Tổng Thống ra nước ngoài, cuối cùng không nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, những chuyện liên quan đến phu nhân Tổng Thống luôn là chủ đề nóng nhất.

Thương quốc, Phủ Tổng Thống, trong phòng ngủ chính trên lầu ba.

"Đi ra ngoài, em không muốn thấy anh, anh mau ra ngoài cho em.... .." Gương mặt nhỏ nhắn của Đào Du Du tái mét, mặt mũi tràn đầy nước mắt chỉ tay vào Vũ Văn Vĩ Thần, ý bảo anh đi ra ngoài.

"Du Du, em đừng như vậy, em nghe anh giải thích được không?" Vũ Văn Vĩ Thần không chịu đi ra ngoài, anh nhéo chặt chân mày, hai tay vẫn nắm chặt vai Đào Du Du, nói.

Đào Du Du đưa tay bịt lỗ tai mình, vừa lắc đầu nói: "Em không nghe, em không nghe, em đã biết tất cả rồi, anh là một tên lừa gạt, lừa gạt, cả nhà anh đều lừa đảo, em hận anh, hận anh....."

Vũ Văn Vĩ Thần thấy thế, ảo não đánh một cái thật mạnh vào đầu mình, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: "Thật xin lỗi, tuy rằng hơi muộn, nhưng.... .."

"Em không cần anh nói xin lỗi, em không nghe, nếu không phải anh và mẹ chồng nghe điện thoại trong lúc vô tình bị em phát hiện, có phải anh định gạt em cả đời sao?" Đào Du Du lui về sau từng bước, hai mắt không ngừng rơi nước mắt, giọng nói run run, môi cũng hơi tái mét.

"Đừng." Cúi đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng Vũ Văn Vĩ Thần ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cô, cho cô một câu trả lời khẳng định.

Anh vốn nghĩ rằng cuộc sống của bọn họ trôi qua như thế rất tốt, Đào Du Du đã vứt bỏ nỗi lo lắng này, tất cả đã để cho nó biến mất theo gió, qua một thời gian, sau đó cuộc sống của bọn họ lại bắt đầu lần nữa.

Chính là y trời treu người, xảy ra chuyện chính là xảy ra chuyện, cho dù anh có dùng cách gì cũng không có cách nào thay đổi được sự thật này.

"Chúng ta....Ly hôn đi, em không thể tiếp tục sống với anh nữa, em cũng sẽ đưa bọn trẻ đi, em sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn sẽ không." Đào Du Du nghe được câu trả lời của anh, chợt tỉnh táo lại, sau đó xoay người đi ra cửa.

"Du Du....." Vũ Văn Vĩ Thần vừa nghe, lập tức sốt ruột, tay một phát bắt được tay cô, không cho cô đi.

"Nếu anh không muốn làm em hận anh, thì bỏ em ra, đơn ly hôn em sẽ tìm luật sư gửi cho anh, qua một thời gian em sẽ đưa bọn trẻ đến chỗ mẹ chồng." Lạnh lùng mở miệng, tuy cô bắt buộc mình phải tỉnh táo, không thể rơi nước mắt, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được chảy xuống.

Vũ Văn Vĩ Thần nghe cô nói như thế, lập tức cứng đờ người, bàn tay đang nắm tay cô từ từ buông ra, sau khi đặt được tự do Đào Du Du không chút do dự cất bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Đào Du Du vừa lau nước mắt, vừa chạy xuống dưới lầu.

Ở đại sảnh, trợ lý riêng thấy cô chạy xuống, lập tức đến trước mặt cô hỏi: "Phu nhân, người muốn đi ra ngoài sao?"

"An Kỳ, tôi đến nhà cô tôi, cô giúp tôi chuẩn bị hộ chiếu, sau đó đưa cho tôi." Đào Du Du hít hít mũi, phân phó trợ lý An Kỳ.

"Vâng, nhưng mà phu nhân, người muốn chuẩn bị hộ chiếu, là muốn đi nước ngoài sao?" Gật đầu đồng ý, sau đó An Kỳ lại hỏi.

"Ừ, cô chỉ cần làm theo sự phân phó của tôi là được, còn lại không cần lo lắng cũng không cần hỏi, tiện thể chuẩn bị giúp tôi một vé đi Sudan vào ngày mai."

"Cái...Cái gì? Sudan? Ngày mai người muốn đi Châu Phi? Phải đi thăm dân tị nạn sao? Tổng Thống có biết không?" An Kỳ nghe Đào Du Du nói muốn đi Sudan, lập tức ngạc nhiên hơi khó hiểu.

"Là tự tôi muốn đi, không có liên quan gì với Tổng Thống, không cần phải nói cho ngài ấy biết chuyện này, cô chỉ cần dựa theo sự phân phó của tôi làm việc là được rồi." Đào Du Du nói xong, sau đó cất bước rời khỏi đại sảnh.

Đợi đến khi cô đến cổng chính, đã có vệ sĩ chuẩn bị xe giúp cô, trực tiếp lên xe, cô ra lệnh lái xe lái đến biệt thự nhà họ Ngô.

Một giờ sau, trợ lý đưa hành lý và hộ chiếu đến biệt thự nhà họ Ngô giúp cô, Đào Du Du nhìn thấy trợ lý của mình cũng mang hành lý đến, liền nói với cô ấy: "Cô không cần đi theo tôi đâu, lần này tôi chỉ muốn đi một mình thôi."

"Không được." Trợ lý nghe xong, lập tức lắc đầu.

Đào Du Du nghe vậy, hơi nhíu mày lại, nhìn người trợ lý trước giờ luôn nghe lời cô, dường như muốn biết vì sao cô ấy lại phản bác lại mệnh lệnh của cô.

"Tuy lần này phu nhân đảm nhiệm đại sứ dân tị nạn của Liên Hiệp Quốc, nhưng Sudan thuộc khu vực Châu Phi, người chưa từng đến đó, ngài đối với ngôn ngữ bên đó cũng không hiểu rõ lắm, tôi phải đi theo bên cạnh người." Giọng nói trợ lý rất chắc chắn, thái độ rất kiên quyết.

Đào Du Du muốn cự tuyệt, nhưng mà nghĩ lại cô ấy nói rất có lý, vì vậy gật đầu đồng ý.

Thật ra Sudan là nơi mà Đào Du Du muốn đến từ lâu, nhưng vì Vũ Văn Vĩ Thần luôn không rảnh, với lại không cho phép cô hành động một mình, vì vậy kế hoạch đi Sudan bị anh kéo dài lại kéo dài.

Nhưng lần này cô không lấy thân phận đại sứ đến thăm Sudan, cô chỉ muốn qua đó tham quan một chút, qua ba năm sống một cuộc sống cảm động thực, hôm nay cô đối mặt với cuộc sống bị chia cắt, có lẽ Sudan là một nơi để cô sống lại, ở nơi đó, cô nhất định sẽ hiểu rõ, sau này con đường của mình là như thế nào.

Đêm hôm đó, ánh sao trên bầu trời Thương Quốc vô cùng sáng rực, nhưng trong đêm đầy sao, có hai người mang đầy tâm sự không ngủ được, họ ngây ngốc nhìn trên bầu trời bao la, tâm tình tràn đầy đau khổ.

... ..

Mười giờ sáng hôm nay, Đào Du Du đi cùng với trợ lý lên máy bay đến thủ đô Khartoum của đất nước Sudan.

Qua hai mươi tiếng ngồi trên máy bay, cơ thể Đào Du Du cực kỳ khó chịu, suýt chút nữa muốn nôn ra, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh.

Nơi đây thuộc vùng Đông Bắc Bộ Châu Phi, miền Tây Biển Đỏ, sau khi xuống máy bay, Đào Du Du đã quan sát thật kỹ đây là đất nước có diện tích lớn nhất Châu Phi.

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu xuống như muốn hòa tan cô, dưới sự giúp đỡ của trợ lý, sau khi các cô ra khỏi sân bay, có một chiếc taxi đã chờ đợi trước cửa sân bay.

Xe taxi chạy đến trước cổng khách sạn sang trọng nhất ở thủ đô Khartoum thì dừng lại, cuối cùng Đào Du Du không thể nhịn được cảm giác khó chịu trong người mình nữa, vừa xuống xe bắt đầu nôn như điên. Trợ lý thấy bộ dạng này của cô thì sợ hãi, lập tức tiến lên hỏi thăm cô thế nào, Đào Du Du rất kiên quyết khoát tay nói: "Tôi không sao, có lẽ do đi máy bay quá lâu, với lại gặp thời tiết nơi này thật nóng."

Trợ lý nghe cô nói như thế vẫn có chút không yên lòng, lúc này, nhân viên khách sạn đã đi đến, trợ lý nhanh chóngboa tiền cho anh ta, để anh ta nghĩ cách dọn dẹp những nhur mà Đào Du Du nộp ra, sau đó giao hành lý trong tay cho anh ta, tiện thể nhờ anh mời một bác sĩ đến, sau đó cô đỡ Đào Du Du đi vào khách sạn làm thủ tục đăng ký.

Làm xong tất cả thủ tục, trong lúc các cô định vào phòng nghỉ ngơi, bác sĩ đã đến trước cửa phòng, nhấn chuông cửa.

Sau khi An Kỳ đi ra mở cửa thì để cho bác sĩ vào phòng, nói cho bác sĩ biết Đào Du Du đang nằm nghỉ trên ghế sofa, để bác sĩ kiểm tra cho cô một chút,

Bác sĩ chỉ kiểm tra đơn giản cho Đào Du Du, sau đó hỏi cô một chuyện, cuối cùng đưa ra kết làm khiến cô suy chút đã ngất đi.

Đúng vậy, cô mang thai, ngay lúc cô muốn kết thúc quan hệ với Vũ Văn Vi Thần, mà trong người cô lại hình thành sinh mệnh không thể tách rời với anh.

Lần mang thai này không giống với lần đầu cô mang thai, trước kia ngoài việc cô lo lắng sợ hãi chỉ còn là bất lực, mà giờ phút này cô biết rõ cha của đứa bé là ai, tuy rằng quyết định muốn cắt đứt quan hệ với anh, nhưng lại có thể mang thai đứa bé này, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Đức vậy, lần này cô không phải là một người mẹ hồ đồ.

Tiền bác sĩ đi, An Kỳ vui vẻ đi tới đi lui bên người Đào Du Du: 'Chúc mừng phu nhân, thật sự là quá tốt rồi, nếu Tổng Thống biết cô mang thai, nhất định sẽ vui đến ngất đi, bây giờ tôi sẽ báo tin tốt này cho ngài ấy nghe.'

"Đừng...." Đào Du Du nghe vậy, lập tức ngăn cản nói.

"Vì sao? Phu nhân, cô và Tổng Thống.....Có phải giữa các người đã xảy ra chuyện gì không?" An Kỳ không nhịn được, hỏi Đào Du Du.

"Không có gì, cô đừng quan tâm, tôi mệt quá, đi tắm trước đây, bữa tối cũng không ăn, cô trở về phòng mình nghỉ ngơi đi." Đào Du Du khoát khoát tay, không muốn nói thêm về chuyện giữa cô và Vũ Văn Vi Thần, đứng lên đi vào phòng tắm

"Không được, phu nhân, bây giờ cô không phải là một người, sao có thể không ăn bữa tối được, như vậy đi, dù sao bây giờ còn sớm, cô tắm rửa xong nghỉ ngơi một chút, tối nay tôi sẽ gọi bữa ăn giúp cô, có được không?" An Kỳ vừa nghe Đào Du Du không muốn ăn tối, lập tức phản đối.

"Ừ, quyết định như vậy đi." Có lẽ cảm thấy An Kỳ nói rất có lý, Đào Du Du nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi vào phòng tắm.

... ..

Tắm rửa xong, Đào Du Du cảm thấy cả người nhẹ nhàng thoải mái rất nhiều, cô đến bên giường nằm xuống, tay cô bắt giắc xoa xoa nơi bụng bằng phẳng của mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Ba năm nay, cô từng nghĩ đến việc sinh con cho Vũ Văn Vi Thần, nhưng Vũ Văn Vi Thần cảm thấy con hai đứa con đã đủ rồi, anh biết mang thai rất vất vả, sanh con càng đau đớn hơn, vì vậy không muốn để Đào Du Du chịu phần đau đớn này, lúc ấy trong lòng Đào Du Du rất cảm động, cô không biết Đào Dục Huyền và Tiểu Bò Đào là con của Vũ Văn Vi Thần, chỉ thấy anh nói không để cho cô vất vả thà rằng mình không có con cũng không sao, trong lòng càng yêu anh sâu sắc hơn.

Mà sở dĩ lại mang thai đứa bé này, đúng là trong lòng Đào Du Du càng yêu Vũ Văn Vi Thần, vì vậy lén lút chọn một cách sau lưng Vũ Văn Vi Thần, đối với tất cả chuyện này, Vũ Văn Vi Thần hoàn toàn không biết rõ.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ về hình dáng của đứa bé, Đào Du Du cảm thấy tâm tình ổn định rất nhiều, mê mẩn đi vào giấc ngủ.

... ..

Không biết ngủ bao lâu, cô bị một tiếng nổ lớn làm cho giật mình tỉnh giấc.

Đến khi cô mở to hai mắt, An Kỳ chạy đến bên cạnh cô, chuẩn bị gọi cô dậy.

"An Kỳ, đã xảy ra chuyện gì?" Đào Du Du đứng lên bắt được tay An Kỳ vội vàng hỏi.

"Phu nhân, mau rời giường, có tổ chức tập kích vũ trang không mong muốn ở đại sảnh, có khả năng tràn vào trong này bất cứ lúc nào." An Kỳ vừa đỡ Đào Du Du, vừa nói.

"Tổ chức vũ trang?" Đào Du Du vừa nghe đến bốn chữ này, lập tức bị dọa sợ hãi đến tái mét mặt mày, thì ra Vũ Văn Vi Thần không cho cô đến Sudan, chính là vì lo lắng ở đây có biến động, Sudan từng là đất nước được bình chọn đứng đầu danh sách về chỉ số không ổn định nhất trên thế giới, hôm nay đây là lần đầu tiên Đào Du Du được trải nghiệm loại cái giắc không ổn định này.

"Đúng, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, ở đây quá nguy hiểm." An Kỳ nói xong, nhanh chóng cầm điện thoại di động của mình lên, bấm vào một dãy số.

"Cô gọi điện thoại cho ai vậy?" Đào Du Du thấy thế, lập tức hỏi.

"Tôi gọi cho Tổng Thống cử máy bay đến đón chúng ta, cho dù bây giờ máy bay không đến kịp, nhưng có thể để cho Tổng Thống thông báo với chính phủ Sudan, để cho họ nhanh chóng bảo vệ chúng ta." An Kỳ vừa nói, vừa đưa điện thoại kề sát vào lỗ tai.

Đào Du Du nghe cô nói như thế, trong lòng trở nên mất cảm giác.

Thì ra rời khỏi anh, ngay cả bản thân mình cô cũng không bảo vệ được.

An Kỳ nhanh chóng gọi điện thoại, sau khi Vũ Văn Vi Thần ở đầu dây bên kia điện thoại nhận được tin này, suýt chút nữa giật điên lên, anh đang muốn nói gì, lại nghe được trong điện thoại truyền đến một tiếng vang thật lớn, một quả bom nổ mạnh trước khách sạn, cả cả tòa khách sạn đều bị chấn động.

"An Kỳ, đi nhanh." Đào Du Du biết rõ nơi này không nên ở lâu, nếu còn ở lại trong khách sạn, sẽ có nhiều bom hơn, có thể bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn.

An Kỳ bị Đào Du Du kéo đi, hai người đều không quan tâm đến hành lý, chỉ cần theo một ít tiền và hộ chiếu chạy trốn ra khỏi khách sạn.

Lúc này, ngoài đường đã đông nghẹt người muốn chạy trốn, tất cả mọi người đều chen chúc ở cửa ra vào, muốn chen ra ngoài.

An Kỳ nhìn tình huống trước mắt trong khách sạn, lo lắng Đào Du Du chen chúc với đám người kia nhất định sẽ bị thương, vì vậy dẫn theo cô đi đến một cửa khác của khách sạn, cô ấy tin rằng, khách sạn này còn có cửa sau.

Quả nhiên, đi qua bể bơi đến vườn hoa, các cô đã đi đến cửa sau của khách sạn, tuy rằng lúc này cửa sau cũng có không ít người, nhưng so với cửa chính, tình hình ở đây tốt hơn nhiều, ít ra người ở đây đều rất tự giác xếp hàng nhanh chóng rời khỏi, không có hỗn loạn như cửa chính.

An Kỳ quên cúp điện thoại, Vũ Văn Vi Thần ở đầu dây bên kia điện thoại rất sốt ruột, anh lập tức ra lệnh cho Hồ Ứng chuẩn bị máy bay và còn để cho anh lập tức liên lạc với chính phủ Sudan, sau đó áp điện thoại vào tai để nghe động tĩnh bên kia.

Đào Du Du được An Kỳ đỡ nhanh chóng xếp hàng vào hàng ngũ ở cửa sau, mắt thấy cửa ra vào đã ở phía trước, cô khẩn trương đến chỗ mở hời hợt, ngay khi các cô đã đi đến cửa chuẩn bị muốn ra ngoài, một quả bom từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong hồ bơi, lập tức tạo thành một cái hố lớn, lúc này Đào Du Du đã ra khỏi cửa sau, mà An Kỳ bên cạnh cô chỉ chậm vài giây, bị lực đánh không lồ này tấn công bất ngờ, cả người cô ấy liền bay ra ngoài.

"An Kỳ.... .." An Kỳ vốn đang đứng sau lưng cô chọt bay ra khỏi cửa, Đào Du Du sợ tới mức nghẹn ngào hét to, vội vàng chạy đến, đỡ An Kỳ miệng chảy máu đang nằm trên mặt đất.

Trong điện thoại của Vũ Văn Vi Thần truyền đến một tiếng nổ mạnh, anh nhanh chóng hét to vào điện thoại: "Du Du, Du Du, em làm sao vậy? Trả lời anh, mau trả lời anh....."

Đào Du Du ngồi dưới đất ôm đầu An Kỳ, cô sợ tới mức khóc lên, nghe giọng nói quen thuộc đang kêu tên mình trong điện thoại mà An Kỳ đang cầm trên tay, cô lập tức cầm lấy điện thoại, khóc lớn nói với đầu dây điện thoại bên kia: "Ông xã, anh mau đến cứu bọn em đi, An Kỳ bị thương rồi, trong miệng cô ấy đang chảy máu, em rất sợ.... .."

Vũ Văn Vi Thần nghe tiếng khóc của Đào Du Du, trái tim anh muốn vỡ tung, lập tức trấn an cô nói: "Đừng khóc, bảo bối, ngoan, ông xã lập tức bay đến cứu em, bây giờ em nhanh chóng đưa An Kỳ đến một nơi an toàn trốn đi, nhớ kỹ, cho dù gặp phải tình huống nào, nhất định phải sống cho anh, có nghe không?"

"Anh mau đến đây đi....." Đào Du Du vừa khóc, vừa cúp điện thoại.

Vũ Văn Vi Thần nghe điện thoại bị cắt đứt, cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức mở máy vi tính lên, bắt đầu tìm vị trí của Đào Du Du thông qua hệ thống định vị.

Lúc này, Hồ Ứng gọi điện thoại đến báo: "Tổng Thống, đã liên lạc với chính phủ Sudan, bây giờ bọn họ cần vị trí chính xác của phu nhân, sau đó mới có thể bảo vệ cô ấy."

"Tôi lập tức đưa địa chỉ cho cậu, máy bay đã chuẩn bị xong chưa? tôi muốn xuất phát ngay bây giờ." Vũ Văn Vi Thần nói xong, vừa gửi cho Hồ Ứng địa chỉ của Đào Du Du mà anh vừa tìm được.

"Đã chuẩn bị xong, nhưng hiện tại bên Sudan đang hỗn loạn như thế, ngại qua đó có thể sẽ gặp nguy hiểm." Hồ Ứng biết giờ phút này Vũ Văn Vi Thần đã hoàn toàn mất đi lý trí, anh ta nhìn không được khuyên nhủ.

"Cho dù là địa ngục tôi cũng quyết định phải đi, không thể bỏ mặc cô ấy ở đó một mình." Vũ Văn Vi Thần nói xong, lập tức cúp điện thoại, sau đó đứng lên cầm lấy áo khoác, vừa mặc vào người vừa đi ra cửa.

Bên này sau khi Đào Du Du cúp điện thoại, cô đỡ An Kỳ lên, hỏi cô có thể kiên trì hay không, An Kỳ nhẹ nhàng gật đầu với cô, sau đó hai người dìu nhau đi theo đám người ra ngoài đường lớn.

Sau khi các cô đi một quãng đường không xa, thì nhìn thấy có rất nhiều trong chính phủ chạy về phía bên này, hơn nữa bảo mọi người đi về hướng khác.

"Phu nhân, tôi.....chúng ta phải tìm một chỗ an toàn dừng lại một chút, Tổng Thống thông qua hệ thống định vị nhất định sẽ tìm được vị trí của chúng ta, nếu chúng ta lẫn trong đám người, ngài ấy sẽ không tìm được." Khi họ dựa theo sự chỉ dẫn của chính phủ đi đến một nơi an toàn, An Kỳ chợt mở miệng nói.

Đào Du Du nghe xong, cảm thấy cô ấy nói rất có lý, nhìn thấy nơi này có quân chính phủ đã hành động, những phần tử vũ trang đó đã rút lui đến một chỗ khác, cô quyết định cùng với An Kỳ đi đến phía sau, sau đó tìm một nơi an toàn rồi dừng lại.

Hai người lại trốn đi, cuối cùng tìm được một chỗ an toàn, nhưng ở đây có rất nhiều người đang tụ tập, các cô xoay người đi về phía ngõ nhỏ yên tĩnh.

Thật vất vả hai người mới vào trong ngõ nhỏ, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhưng An Kỳ lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt ngày càng tái mét.

"An Kỳ, cô làm sao vậy? Có nghiêm trọng lắm không?" Đào Du Du khấn trương vỗ nhẹ gương mặt An Kỳ, sau đó hỏi.

"Tôi.....Tôi không sao.....Đừng lo cho tôi...." Giọng nói suy yếu đến cực điểm, An Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Đào Du Du nhìn tình trạng của cô ấy chỉ biết cô ấy vô cùng đau đớn, để đầu của cô ấy tựa vào vai mình, cô vừa khóc vừa nói: "Đều tại tôi tùy hứng, nếu không đến đây là tốt rồi....Làm liên lụy đến cô, thật xin lỗi, An Kỳ, cô nhất định phải chịu đựng, rất nhanh sẽ có người đến cứu chúng ta, nếu cô xảy ra chuyện gì, cả đời tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình...."

"Đừng... Yên tâm đi... Tôi... Tôi còn chưa nhìn thấy hoàng tử nhỏ ra đời, tôi sẽ không rời khỏi các người như thế....." An Kỳ biết Đào Du Du tràn đầy đau lòng, cô cố ý cất giọng thoải mái nói.

"Làm sao cô biết là hoàng tử nhỏ? Nói không chừng là cô chủ nhỏ thì sao? Dù sao cho dù thế nào, cô cũng không được rời khỏi tôi, biết không?" Đào Du Du nói xong, bắt giác xoa xoa bụng mình.

"Cô chủ nhỏ cũng được, phu nhân, tôi biết lần này cô cãi nhau với Tổng Thống, nhưng mà.....Khụ khụ....Cho dù Tổng Thống có làm gì khiến cô tức giận, cô nhất định phải tha thứ cho ngài ấy, tôi tin rằng, tuy ngài ấy làm chuyện có lỗi với cô, nhất định cũng có nỗi khổ tâm riêng. Cô biết không? Thật ra theo lý lịch của tôi không có cách trúng tuyển làm thư ký riêng của cô, sở dĩ Tổng Thống chọn tôi, là vì Tổng Thống cảm thấy tính cách của tôi và cô có phần giống nhau, ngài ấy quyết định lựa chọn tôi. Tuy tôi không biết Tổng Thống đã làm chuyện gì khiến cô tức giận, nhưng chỉ hy vọng cô có thể tha thứ cho ngài ấy, cô còn nhớ rõ không? Trong buổi hôn lễ long trọng của các người, Tổng Thống đã từng nói, trên đời này không có bất cứ chuyện gì có thể chia cách được họ, phu nhân đừng vì tức giận nhất thời mà đánh mất một gia đình tốt đẹp..." An Kỳ tựa vào vai Đào Du Du, hô hấp nặng nề nói một tràng dài như thế.

Đào Du Du nghe lời của cô, nước mắt đọng trên hai mắt, làm sao cô có thể quên được lời hẹn thề của Vũ Văn Vĩ Thần trong buổi hôn lễ của họ vào ba năm trước, lúc đó cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, có thể có được tình yêu thật lòng thật dạ của anh, có thể trở thành phu nhân Tổng Thống mà tất cả mọi người đều hâm mộ.

Nhưng cô không ngờ năm đó trong nhà kho anh lại cưỡng bức cô, tuy cô biết chuyện này không phải do anh tự nguyện, cô còn nhớ rõ lúc cô bị bắt vào trong nhà kho, anh đã từng cảnh cáo cô phải cách xa anh một chút, chỉ là vì cô quan tâm anh, cho nên mới đến gần anh, sau đó mới xảy ra một loạt chuyện đau buồn. Hôm nay nghĩ lại, chuyện lần đó chỉ có thể xem là một bi kịch ngoài ý muốn, trên thực tế Vũ Văn Vĩ Thần cũng là người bị hại....

Tuy rằng sự thật là như thế, trong lòng Đào Du Du cũng vô cùng rõ ràng, cô không có cách nào quên được, cô không thể tha thứ, anh đã biết rõ thân phận thật sự của cô từ lâu, vì sao không nói với cô, hơn nữa còn định lừa gạt cô cả đời, điều này làm cho cô cảm thấy rất đau khổ, không cách nào chấp nhận được.

Hôm nay, vào lúc này trải qua sự việc tìm được đường sống trong chỗ chết, trong bụng cô còn có thêm cục cục, dường như cô có thể hiểu được vì sao Vũ Văn Vĩ Thần cố ý muốn gạt cô.

Đúng vậy, trải qua sự việc đau khổ này giống như một vết thương được lành lại, nếu như cứ phải vạch miệng vết thương của cô ra xem, nhất định sẽ là máu thịt lẫn lộn, đau đớn không thôi.

Chẳng qua anh không muốn cô phải trải qua những chuyện đau khổ như thế.

... ..

Không bao lâu sau màn đêm buông xuống, phần tử vũ trang đối đầu với quân đội chính phủ không đến nửa giờ thì rút lui, xung quanh trở nên yên tĩnh.

An Kỳ tựa vào người cô đã hôn mê, Đào Du Du ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng cô bách chuyển thiên hồi*.

Thời gian trôi qua từng chút, An Kỳ bắt đầu lạnh run cả người, Đào Du Du hơi sốt ruột, cô không biết nên làm thế nào cho tốt, không biết An Kỳ có thể kiên trì được bao lâu.

Rất nhanh, cô nghe tiếng bước chân từ nơi xa truyền đến, ngay sau đó, một chùm ánh sáng chiếu vào mặt cô, một giọng nói đàn ông thô lỗ truyền vào tai cô, cô có thể nghe được tiếng anh: "Phu nhân, làm cho người phải sợ hãi."

Nghe được câu này, sợi dây thần kinh đang kéo căng của cô từ từ thả lỏng, cô biết rõ người này đến đây cứu cô.

"Trợ lý của tôi bị thương, xin hãy lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện điều trị." Điều đầu tiên Đào Du Du nghĩ đến chính là An Kỳ đã hôn mê, cô đỡ An Kỳ muốn đứng dậy, nhưng vừa đứng lên, đã cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, cả người đều ngã ra sau.

... ..

Đào Du Du tỉnh lại lần nữa, đã ở trên máy bay, Vũ Văn Vĩ Thần đang ngồi bên giường nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình.

"Ông xã.... .." Nhìn vào đôi mắt của anh, Đào Du Du cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

"Đưa ngực, không khóc, bây giờ đã an toàn, sẽ không còn bất kỳ ai có thể làm tổn hại đến em." Nhẹ nhàng đưa tay lau giọt nước mắt trên mặt cô, anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô.

"Em tưởng rằng mình sẽ chết, em tưởng rằng sẽ không còn gặp lại anh....." Đào Du Du vừa khóc, vừa nói.

"Làm sao có thể, anh nói anh bay đến cứu em thì nhất định sẽ đến, em xem, bây giờ chẳng phải anh đang ở bên cạnh em sao?" Khóe miệng anh lộ ra nụ cười thần nhiên, giọng nói của anh tràn đầy đau lòng.

"An Kỳ thế nào? Cô ấy có khỏe không?" Đột nhiên nhớ đến An Kỳ bị thương, Đào Du Du vội vàng từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy tay Vũ Văn Vĩ Thần rồi hỏi.

"Đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, cô ấy đang ngủ ở phòng bên, theo chúng ta cùng về nước để tiếp tục điều trị. Bây giờ em không thể đi thăm cô ấy, cả người cô ấy đều nhiều ống dẫn, phải duy trì mạng sống cho cô ấy." Vũ Văn Vĩ Thần biết cô rất lo lắng, vì vậy mới giải thích với cô.

"Ông xã, lần này anh có trách em quá tùy hứng không? Còn đôi ly hôn với anh, thật ra em biết rõ chuyện năm đó anh cũng là người bị hại.... .." Đào Du Du nói xong, tràn đầy đau lòng.

Nhưng Vũ Văn Vĩ Thần không để cô nói tiếp, anh ôm lấy người cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hôn đến cô không thở nổi mới buông ra.

"Anh sẽ không trách em, là anh không tốt, anh nên nói chân tướng sự việc cho em biết." Gắt gao ôm chặt lấy cô, cằm của anh đặt trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói với cô.

Lúc này Đào Du Du không nói thêm gì nữa, đầu chôn thật sâu trong lòng anh, chỉ có ở đây, mới có thể khiến cô an toàn nhất, yên tâm nhất.....

Một năm sau.

Thành Quốc, trong văn phòng Phủ Tổng Thống.

Lúc này Vũ Văn Vĩ Thần đang xem văn kiện, đột nhiên có người từ bên ngoài đi vào, gõ cửa văn phòng rộng lớn.

"Có chuyện gì?" Vũ Văn Vĩ Thần rất tự nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

"Tổng Thống, phu nhân nói, nếu ngài không xướng mạng con đi, cô ấy sẽ không chơi với con ngài nữa....." Ngoài cửa ra vào chính là quản gia Dương một ông lão đảm nhận chức vụ quản gia của Đào Du Du trước kia. Năm đó vì Đào Du Du xuất hiện, nên ông được tự do, nhưng ông không ngờ Đào Du Du mới làm quản gia được một năm đã trở thành phu nhân của Tổng Thống, vì vậy, ông thật đáng thương lại bị bắt trở về, tiếp tục phục vụ Phủ Tổng Thống.

"Người phụ nữ này.... .." Vũ Văn Vĩ Thần nghiêng răng, buông văn kiện trong tay, theo quản gia Dương đi xuống lầu.

Đi vào vườn hoa, chỉ thấy Đào Du Du ngồi trên ghế, một tay ôm một đứa bé, đang dỗ chúng.

Hai búp bê thì đang gào khóc, Đào Du Du có làm thế nào cũng không dỗ được.

"Chuyện gì xảy ra? Sao lại khóc đến đáng thương như thế.....Cha bé....." Vũ Văn Vĩ Thần đi qua, một tay ôm lấy một đứa bé, ôm vào lòng dỗ dành.

"Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi à, vợ anh sắp bị hai đứa con sinh đôi này tra tấn đến chết rồi, anh chỉ biết trốn trên lầu làm việc, một chút cũng không chịu trách nhiệm.... .." Đào Du Du ôm lấy đứa con trai trong tay, vừa dỗ dành, vừa dùng ánh mắt đầy trách móc nhìn Vũ Văn Vĩ Thần.

"Cái này không nên trách anh, lúc trước bảo em sinh một đứa thôi, ai bảo bụng em có sức như thế, một hơi đã sinh một đôi song sinh.... .." Vũ Văn Vĩ Thần vừa chơi đùa với đứa bé gái trong lòng, vừa nói với Đào Du Du.

"Cái gì? Cái gì gọi là bụng em có sức? Em làm sao biết được mỗi lần với anh đều sinh một đôi song thai, sớm biết như thế, em mới không sinh đâu." Đào Du Du bị anh làm cho tức chết, cô vừa phản bác, vừa giao đứa con trong tay mình cho anh, để một mình anh ôm hai đứa con. Còn cô thì xoay người đi vào trong nhà.

"Sao em lại giao con cho anh? Anh chuẩn bị hộp rồi, em muốn đi đâu đó?" Vũ Văn Vĩ Thần nhìn bộ dạng Đào Du Du như thế, lập tức sốt ruột, hét to sau lưng cô.

"Em mệt rồi, muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút, không phải mảy mị Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, Bộ trưởng Bộ Tài Nguyên của anh rất thích chăm con sao?"

Lần trước còn chọc cho các cục cưng cười khanh khách, đến bọn họ san sẻ giúp anh đi." Đào Du Du cũng không quay đầu lại phát phát tay nói.

Vũ Văn Vi Thần ở trong vườn hoa có cảm giác muốn điên lên.

Vì vậy, tiếp theo trong phòng họp Phủ Tổng Thống xuất hiện một hình ảnh vô cùng quái dị.

Vũ Văn Vi Thần ngồi ở vị trí chủ trì hội nghị, mà trong tay hai trợ thủ đắc lực của anh là Ngoại Trưởng và Bộ trưởng Bộ Tài Chính mỗi người ôm một đứa bé, vừa họp.....

Thật ra cũng không thể trách Vũ Văn Vi Thần lấy việc công làm việc tư, thật sự là không có cách này, hai đứa bé kia không biết xảy ra chuyện gì, trừ cha mẹ mình ra, chưa bao giờ để người trong nhà ôm được, chỉ cần bọn họ ôm một cái, chúng sẽ khóc thét lên, mà càng thêm kỳ lạ chính là, dường như hai đứa bé kia rất thích ông chủ bốn mươi năm mươi tuổi này, mỗi lần được họ ôm, chúng đều rất biết điều, hoàn toàn không khóc không nháo, cho nên bọn họ dường như là nhân viên cấp cao của Thương Quốc, lại trở thành bảo mẫu của hai đứa bé sinh đôi này, thật sự là buồn vui lẫn lộn!

Mà lúc này trong phòng ngủ trên lầu ba, người phụ nữ vô lương tâm nào đó thoải mái nằm trên ghế vừa ăn vừa xem ti vi.

"Phu nhân, người xác định người không đi xuống sao? Giao con cho một mình Tổng Thống chăm sóc, có thể không ảnh hưởng đến công việc của ngài ấy không?" An Kỳ đứng bên cạnh Đào Du Du, hơi lo lắng hỏi.

"Anh ấy sẽ không chăm sóc một mình đâu, anh ấy nhất định sẽ giao con cho đám lão già kia chăm sóc, cô cứ yên tâm đi, bọn họ làm cho ổn định." Đào Du Du lơ đãng nói.

"Nhưng.....Nhưng mà.....Đề cho mấy vị bộ trưởng kia vừa làm việc vừa mang theo đứa bé, có thể....."

"Ôi, An Kỳ của tôi ơi, cô cũng đừng quan tâm, cô không phát hiện gần đây Tổng Thống càng ngày càng bận rộn sao? Đám người già kia suốt ngày bắt chồng tôi tăng ca, tôi không sắp xếp cho bọn họ làm một chút chuyện, thật sự là tức chết mà, hơn nữa, con của tôi rất đáng yêu, đám người già kia rất thích bọn chúng, cô cứ yên tâm đi...."

Đào Du Du vừa nói, vừa cười to khi tiết mục giải trí trong ti vi.

An Kỳ nhìn bộ dạng yên tâm thoải mái của Đào Du Du, yên lặng thầm thở dài, Tổng Thống ơi, lần này tôi cũng không giúp gì được cho ngài!

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cưng Sinh Đôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 228: Tình yêu ngọt ngào

Mười năm sau.

Tám giờ tối, Thành Quốc, cổng lớn Phủ Tổng Thống.

Một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ trải qua sự kiểm tra của vệ sĩ, lập tức chạy vào, dừng lại trước tòa lầu chính.

Trong phòng ngủ trên lầu ba, Tiêu Nhã Hình còn đang chọn quần áo.

"Tiểu thư, bạn của cô đã đến đón cô." Trợ lý này từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Tiêu Nhã Hình đang đứng trước gương thay đổi quần áo rồi nói.

"A, để anh ấy đợi tôi ba phút nữa, tôi xong ngay đây." Tiêu Nhã Hình nghe vậy, lập tức mặc chiếc váy ngắn màu xanh biếc, tiện tay cầm lấy một phong bì màu trắng, vừa mang đôi giày cao gót màu bạc vào, vừa chạy ra ngoài.

"Đi xuống dưới lầu, nhìn thấy chiếc xe thể thao mui trần đậu trước cửa, cô nhanh chóng lên xe, sau đó quay sang ôm cậu trai trẻ, rồi nói: "Thật có lỗi, Lôi Ân, để anh chờ lâu."

"Ngần vạ lần đừng nói như vậy, đây là vinh hạnh của anh." Chàng trai tên Lôi Ân gật đầu cười nói với cô, sau đó khởi động xe, lái về phía cổng lớn.

Xe còn chưa đến cổng lớn, điện thoại của Tiêu Nhã Hình chợt vang lên, cô lấy điện thoại trong túi xách ra nhìn dây số trên màn hình, khóe miệng không tự chủ lộ ra một tia mỉm cười: "Tiểu Bò Đào, chịu gọi điện thoại cho chị rồi sao?"

"Chị, em và anh hai đang ở sân bay, chị nhanh đến đón chúng em đi." Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thanh thúy của Tiểu Bò Đào đã mười lăm tuổi.

"Cái.....Cái gì? Sân bay?" Tiêu Nhã Hình vừa nghe cô bé nói những lời này, hơi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, thật vất vả bà nội mới đồng ý cho em và anh hai về Thương Quốc nghỉ hè cùng cha mẹ, thăm em trai và em gái, em không muốn trở về Thương Quốc, cho nên liền kéo theo anh hai lên máy bay, đến thăm chị nè, chị nhanh đến đón chúng em đi, nếu không anh hai sẽ gọi điện thoại cho cha,

cha sẽ phái máy bay đến đón chúng em đi đó.... .."

"Biết rồi, các em đứng trước cửa sân bay chờ, chị lập tức sẽ đến đón các em." Tiêu Nhã Hinh nói xong, cúp điện thoại, sau đó quay đầu nói với Lôi Ân đang ngồi bên cạnh: "Lôi Ân, bây giờ em không thể đi dự tiệc rồi, em muốn đến sân bay đón hai người, nếu không anh đi dự tiệc một mình đi."

"Em không đi, anh đi một mình thì có ý nghĩa gì, anh đưa em đến sân bay đón người." Lôi Ân nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Vây, vậy làm phiền anh rồi." Tiêu Nhã Hinh nói xong, nở một nụ cười ngọt ngào với anh.

"Chỉ cần có thể ở cùng với em, cho dù làm cái gì, anh cũng sẽ cảm thấy rất vui." Trên mặt Lôi Ân hiện lên một vùng đỏ, giọng nói rất nhỏ.

Tiêu Nhã Hinh hiểu ý của anh ta nhưng chỉ cười nhạt, cũng không cho anh ta bất kỳ câu trả lời nào.

Lôi Ân là học trưởng học chung trường với cô, lên lên rất đẹp trai, bối cảnh của gia đình rất mạnh, là tập đoàn Công Từ Ca số một số hai của Thành Quốc, từ ngày Tiêu Nhã Hinh vào đại học, anh ta vẫn vô tình hay cố ý tiếp cận cô, người bên ngoài nhìn vào thấy quan hệ giữa hai người rất tốt, tất cả mọi người đều thừa nhận quan hệ tình nhân của họ, mà cảm giác của Tiêu Nhã Hinh đối với anh ta cũng không tệ, trong lòng thầm muốn tiếp nhận anh. Đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, vốn hai người hẹn nhau muốn đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, nhưng bây giờ vì hai vị khách không mời mà đến đột nhiên đến đây, khiến cho kế hoạch của bọn họ bị đảo lộn hoàn toàn.

... ..

Cổng sân bay.

"Anh hai, nghe nói anh Thiên Hữu rất thích con gái có đường cong hình chữ S, anh nói vóc dáng em có tính là đường cong hình chữ S không?" Tiểu Bò Đào đeo cặp mắt kính thật to trên mặt, trên đầu đội mũ thật to, đứng trước mặt cô, gần như không thấy rõ gương mặt cô. Lúc này cô đang ngửa đầu, ngoảnh mặt về phía Đào Dục Huyền với vẻ mặt lạnh lùng đang đội mũ lưỡi trai và đeo kính mắt.

Đào Dục Huyền nghe vậy, đưa tay tháo kính mắt xuống, một tay lấy cặp mắt kính siêu bự trên gương mặt Tiểu Bò Đào xuống, thản nhiên nói: "Bây giờ đã là buổi tối, đeo mắt kính có phải hơi kỳ quái không?"

"Anh hai.... .." Tiểu Bò Đào thấy anh trai hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của cô bé, rất tức giận kéo dài giọng gọi tên anh.

"Chúng ta nói hay lắm, chỉ ở Thành Quốc ba ngày, không được phép ở chỗ này mà không chịu đi." Đào Dục Huyền biết Tiểu Bò Đào chuẩn bị làm nũng, vị vậy gõ vào cái đầu nhỏ của cô bé và nói.

"Anh hai rất quá đáng, chẳng lẽ anh hoàn toàn không nhớ chị Nhã Hinh sao?" Tiểu Bò Đào thấy mình làm nũng không có hiệu quả, cái miệng nhỏ nhắn lập tức chu lên thật cao, bắt mồm hỏi.

"Sao anh phải nghĩ đến cô ấy?" Đào Dục Huyền nghe vậy, rất không đồng ý hỏi ngược lại.

"Chị Nhã Hinh rất thích anh đó, mỗi lần đến nhà bà nội thăm chúng ta, đều tặng cho anh hai một đồng quà thật đẹp, đẹp hơn so với quà của Tiểu Bò Đào. Anh hai, anh thật vô tình, anh là kẻ bạc tình.... .." Lúc này Tiểu Bò Đào vô cùng tức giận nói với Đào Dục Huyền.

"... .." Đào Dục Huyền nghe vậy, lập tức im lặng, trên gáy chảy ba giọt mồ hôi thật hoa hoa lệ lệ, không hề mắng Tiểu Bò Đào.

Không bao lâu sau, chiếc xe thể thao xuất hiện trước cổng sân bay, sau khi xống xe, Tiêu Nhã Hinh nhanh chóng đến trước mặt Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền, chào hỏi bọn họ: "Hoan nghênh các em, quý cô và quý cậu."

"Chị Nhã Hinh.... .." Tiểu Bò Đào nhìn thấy Tiêu Nhã Hinh, lập tức nhào vào cho cô một cái ôm thật to.

Lôi Ân dừng xe lại, cũng xuống xe, đi đến bên cạnh Tiêu Nhã Hinh thì dừng lại, tầm mắt Tiểu Bò Đào nhanh chóng rơi trên người Lôi Ân, cô bé chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, sau đó cất cao giọng hỏi Tiêu Nhã Hinh: "Chị Nhã Hinh, lái xe của chị rất đẹp trai đó."

Lôi Ân nghe vậy, lập tức hoa hoa lệ lệ đổ mồ hôi.

"Anh ấy không phải lái xe, Tiểu Bò Đào, Quà Táo.....Giới thiệu với hai em, vị này chính là Lôi Ân, ừ, anh ấy.....Anh ấy là..... của chị" Tiêu Nhã Hinh đang suy nghĩ dùng từ gì cho đúng để miêu tả mối quan hệ giữa cô và Lôi Ân, nhưng mà cô còn chưa mở miệng, đã bị Tiểu Bò Đào làm ra vẻ khôn ngoan mỉa mai: "Trợ lý sao? Rất đẹp trai đó, nếu em có được người trợ lý đẹp trai như vậy thật là tốt."

Lôi Ân tiếp tục đổ mồ hôi, mà Tiêu Nhã Hinh đã nở nụ cười ngượng ngùng, tầm mắt của cô rơi trên người Đào Dục Huyền đang im lặng đứng sau lưng Tiểu Bò Đào.

"Là bạn trai của cô ấy, lên xe thôi." Đào Dục Huyền thản nhiên liếc mắt nhìn Tiêu Nhã Hinh và Đào Dục Huyền, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Bò Đào, nói đáp án chính xác cho cô bé biết.

"Thật ra..Cũng không tính là bạn trai....." Không biết vì sao khi nghe Đào Dục Huyền nói như thế, Tiêu Nhã Hinh chợt hơi sốt ruột, vội vàng giải thích.

Cô vừa nói xong, trên mặt Lôi Ân xuất hiện tia bi thương.

Phát hiện mình hơi sai lời, Tiêu Nhã Hình vội vàng bịt miệng mình lại, thầm mắng bản thân một tiếng "Ngu ngốc, tại sao phải giải thích chứ."

Đào Dục Huyền chỉ làm như không nghe thấy lời giải thích của cô, đi thẳng về phía chiếc xe, khoe môi không được tự chủ lộ ra nụ cười nhạt.

Sau khi lên xe, Tiểu Bò Đào bắt đầu lú lú không ngừng với Tiêu Nhã hình, hai cô gái nói rất nhiều, chủ đề của Tiểu Bò Đào chủ yếu là đại suất ca đẹp trai nhất Tiêu Thiên Hữu, xem anh ta là tình nhân trong mộng của mình.

Xe chạy một đường đến trước cổng Phủ Tổng Thống, Tiêu Nhã Hình nói cảm ơn Lôi Ân, sau đó nói xin lỗi, làm kế hoạch lúc đầu của anh ta bị phá hủy, tiếp theo chào tạm biệt với anh ta, rồi đưa Tiểu Bò Đào và Đào Dục Huyền vào Phủ Tổng Thống.

Sau khi Tiểu Bò Đào vào phủ thì Tiểu Bò Đào chạy thẳng lên lầu, đi tìm anh Thiên Hữu của cô bé, mà Đào Dục Huyền thì để cho Tiêu Nhã Hình an bài người đưa cậu đến phòng dành cho khách. Tiêu Nhã Hình kiên quyết muốn tự mình dẫn cậu đi, vì vậy, hai người một trước một sau đi về phía tòa nhà Phụ Phúc.

"Vừa rồi chuyện kia.....Anh ấy thật ra là học trưởng của tôi, ban đầu chúng tôi hẹn nhau hôm nay đi tham gia....." Đi vào phòng khách, Tiêu Nhã Hình định mở miệng giải thích với Đào Dục Huyền về mối quan hệ giữa cô và Lôi Ân, nhưng cô còn chưa nói xong, đã bị Đào Dục Huyền cắt đứt: "Chị không cần giải thích nhiều với tôi như thế, tôi cũng không quan tâm chuyện giữa các người."

"Cậu....." Tiêu Nhã Hình nghe lời nói lạnh nhạt của cậu, trong lòng chợt cảm thấy luống cuống, cô ngạc nhiên nhìn cậu thiếu niên mười lăm tuổi trước mặt này, vóc dáng của cậu đã cao 1m75 rồi, cao hơn cô một cái đầu, đứng ở trước mặt cô, có thể khiến cô có một cảm giác áp bức khi nhìn từ trên xuống dưới.

"Nhưng mà, chị xác định muốn quen bạn trai, năm nay chị bao nhiêu tuổi rồi? 23 hả? Nếu không tìm được đàn ông để gả ra ngoài, sẽ trở thành một bà già.... .." Lúc Đào Dục Huyền nói những lời này, vẫn không quên dò xét cô, giọng nói hơi châm chọc.

Bị Tiêu Nhã Hình đã kích không nhẹ, ngược lại Đào Dục Huyền bình tĩnh, trên mặt cậu nở nụ cười thân thiện đáng đánh đòn, nói.

Vừa rồi Tiêu Nhã Hình suy nghĩ cậu đã trưởng thành, đã trở thành một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, nhưng vì những lời nói này của cậu, lập tức làm cô cảm thấy cậu vẫn giống như trước kia, vẫn là một tiểu thủ thú đáng đánh đòn.

Hơi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đào Dục Huyền đứng trước mặt, cô híp hai mắt lại, cất giọng nguy hiểm nói: "Làm sao tôi có thể không gả ra ngoài được, chẳng lẽ cậu đã quên rồi, vào cái đêm mười năm trước kia, cậu đã là người của tôi rồi hả?"

Đào Dục Huyền vừa nghe cô nhắc đến chuyện mười năm trước, liền đau khổ nhớ đến đêm bị thương ở trong bệnh viện, chính là buổi tối, cậu bị ép buộc ngủ chung với tiểu ma nữ này, còn bị cô cưỡng hôn, chịu nhục mặc cái váy ngủ viền tơ màu vàng, si nhục, đúng là sự si nhục lớn.

"Được, nếu chị đối với tôi tình thâm ý trọng như thế, vị thì chờ đi, cũng không chờ quá lâu đâu, hai mươi năm sau, tôi sẽ cưới chị, để chị làm cô dâu già...." Bị Tiêu Nhã Hình đã kích không nhẹ, ngược lại Đào Dục Huyền rất bình tĩnh, trên mặt cậu nở nụ cười nhàn nhạt đáng đánh đòn, nói.

"Cậu.....Được, tôi sẽ chờ, cậu không ngại cưới gái lớn thì, tôi cũng không gả cho ông nọ non." Tiêu Nhã Hình bị lời nói của cậu làm cho tức giận muốn xông lên nhéo vào mặt cậu, nhưng cô nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của Đào Dục Huyền, lòng thâm hung ác, liền hạ quyết tâm liều chết với cậu đến cùng, dù sao cô cũng có rất nhiều thời gian, ai sợ ai.

Đào Dục Huyền nghe cô nói như thế, về mặt chợt nhìn cô chăm chú, bàn chân bước từng bước đến gần cô.

"Này....Cậu.....Cậu làm gì nhìn tôi như thế?" Tiêu Nhã Hình bị ánh mắt của cậu nhìn chăm chú làm hai má nóng lên, giọng nói cũng lắp bắp.

Đào Dục Huyền không nói lời nào, chỉ tiếp tục nhìn cô chăm chú, cả người từ từ đến gần cô.

Tiêu Nhã Hình bị bộ dạng lúc này của cậu làm cho sợ hãi, khi cậu đến gần, cả người bắt giác lui về sau, không bao lâu sau, lưng cô đã chạm vào vách tường.

Đào Dục Huyền thấy cô không thể lui được nữa, lập tức tiến lên một bước dài, hai tay chống lên bức tường sau lưng cô, vây cô vào trong phạm vi ngực cậu.

"Cậu.....Cậu muốn làm gì?" Tiêu Nhã Hình chưa từng nhìn thấy ánh mắt của Đào Dục Huyền nhìn cô như thế, với lại lúc này động tác của cậu rất mập mờ, trái tim đập thật nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đào Dục Huyền nhìn cô, nửa phút sau, đột nhiên cúi đầu xuống, động tác vừa nhanh vừa bất ngờ, Tiêu Nhã Hình bị cậu cúi xuống lập tức hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt lại, nghĩ rằng cậu đang muốn cưỡng bức mình.

Nhưng, nhưng mà.... ..

Chờ đợi khoảng hai giây, cô cũng chờ được nụ hôn của cậu.

Nhẹ nhàng mở to hai mắt, thấy gương mặt Đào Dục Huyền phóng đại trước mặt cô, lúc này môi của hai người chỉ cách nhau một centimet, hầu như chỉ cần động một cái, thì có thể chạm được đối phương.

Lúc này Tiêu Nhã Hinh bị Đào Dục Huyền bức điên lên, tên kia hôn thì hôn không hôn thì tôi, phải làm tư thế là một sự giày vò đối với cô.

Cuối cùng, sau khi hai người giằng co ở tư thế này khoảng một phút, Tiêu Nhã Hinh không thể nhịn được nữa, chủ động tiến lên, hai tay ôm chặt eo Đào Dục Huyền, môi cô dán chặt lên môi cậu, ngây ngốc hôn cậu.

Lúc đầu Đào Dục Huyền chỉ muốn hù dọa cô, không nghĩ đến cô gái này mạnh mẽ như thế, phản công trở lại, cậu lập tức trừng to hai mắt, theo bản năng muốn đẩy cô ra, lại nhìn thấy cô đã chủ động lui về sau.

"Thì ra hôn môi chính là mùi vị này, cũng không được tốt lắm, vì sao nhiều người thích hôn môi chứ?" Tiêu Nhã Hinh vừa lau miệng mình vừa nói một cách kỳ quái.

"... .." Đào Dục Huyền lập tức im lặng.

"Cái đó.....Hôm nay xem như không có chuyện gì xảy ra, đều là chị không tốt, chị không nên thêm thường sắc đẹp của cậu, Quả Táo à, cậu còn nhỏ nên chị đây không thể đợi cậu, chị lớn tuổi rồi, nên lập gia đình sớm một chút, biết không? Hãy quên chị đi, coi như chị chưa từng thích cậu....." Tiêu Nhã Hinh vừa cười nói, vừa vỗ vai Đào Dục Huyền.

Nói xong, không chờ Đào Dục Huyền làm ra phản ứng gì, cô xoay người rời khỏi phòng dành cho khách.

Đứng trên hành lang bên ngoài phòng khách, nước mắt của Tiêu Nhã Hinh lặng lẽ chảy xuống. Thật ra trong khoảnh khắc cô hôn lên môi Đào Dục Huyền, cô đã hiểu được, giữa họ có một khoảng cách thật xa. Cô lớn hơn cậu tám chín tuổi, số tuổi cách xa như thế, họ không có cách nào vượt qua được. Đào Dục Huyền nói không sai, hai mươi năm sau, cô đã bốn mươi ba tuổi, mà Đào Dục Huyền chỉ mới ba mươi tuổi, đàn ông ba mươi tuổi là độ tuổi đẹp nhất, mà phụ nữ ở tuổi hơn bốn mươi cũng sắp bước sang tuổi về già, đã hết thời người đẹp, giữa họ, căn bản không có khả năng.

Trong lầu chính, sau khi Tiểu Bò Đào hỏi thăm rất nhiều người, cuối cùng cũng biết được tin chính xác, biết rõ Tiêu Thiên Hữu đang ở trong thư phòng đọc sách, vì vậy không bao lâu sau, bóng dáng nhỏ bé của cô xuất hiện trước cửa thư phòng của Tiêu Thiên Hữu.

"Cóc cóc cóc", nhẹ nhàng gõ cửa, cô sửa sang lại quần áo trên người, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào.

"Mời vào." Rất nhanh, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính của Tiêu Thiên Hữu.

Tiểu Bò Đào nghe giọng nói của anh, lập tức như mở cờ trong bụng, nhanh chóng mở cửa đi vào.

"Anh Thiên Hữu.... .." Sau khi đi vào, cô bày ra bộ dạng đẹp mắt đứng trước mặt Tiêu Thiên Hữu, cất giọng ngọt ngào.

"Tiểu Bò Đào, sao em đến đây? Em đến lúc nào? Là đi một mình hay đi với cha mẹ em?" Tiêu Thiên Hữu nhìn thấy người trước mắt là Tiểu Bò Đào, lập tức nở nụ cười nhạt, hỏi.

"Vừa mới đến, em đi với anh hai đến đây. Anh Thiên Hữu, anh thấy em thay đổi có đẹp không?" Tiểu Bò Đào nói xong, vừa đổi thành nụ cười mê hoặc người khác, chớp to hai mắt, hỏi.

"Ừ, càng ngày càng đẹp." Tiêu Thiên Hữu nói, để quyển sách trong tay xuống, sau đó đứng lên đi đến trước bàn đọc sách, đi đến bên cạnh ghế sofa.

Tiểu Bò Đào nghe Tiêu Thiên Hữu khen mình đẹp thì vui biết bao nhiêu, cô bé lập tức nở nụ cười tươi chạy đến bên cạnh Tiêu Thiên Hữu, kéo lấy tay anh, ngồi xuống bên ghế sofa, cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ vào cánh tay anh: "Anh Thiên Hữu, bây giờ em đã mười tám tuổi rồi. Qua một năm nữa, em đã mười sáu tuổi, chính là người trưởng thành rồi.

"Ừ, mười sáu tuổi rồi, Tiểu Bò Đào chính là một cô gái, nói đi, muốn quà gì? Anh Thiên Hữu chuẩn bị cho em." Tiêu Thiên Hữu cưng chiều nheo nheo cái mắt của Tiểu Bò Đào, sau đó nói.

"Quà gì cũng được sao? bất cứ cái gì anh Thiên Hữu cũng đồng ý tặng cho em sa Tiểu Bò Đào vừa nghe lời anh nói, lập tức vui vẻ, hỏi lại.

"Ừ, cho dù em muốn cái gì, anh cũng đều tặng cho em." Tiêu Thiên Hữu đồng ý nói.

Trên thực tế, cũng chính xác như thế, trên đời này, không có thứ gì mà Tiêu Thiên Hữu cậu muốn mà không được, anh có tư cách nói lời như thế.

"Em muốn anh Thiên Hữu." Tiểu Bò Đào thấy cậu đồng ý một cách thoải mái, vì vậy mở hai tay ra, ôm lấy Tiêu Thiên Hữu ngồi bên cạnh.

"Á.....Em nói cái gì? Muốn.....Muốn anh?" Có lẽ Tiêu Thiên Hữu không ngờ cô lại đưa ra một món quà kinh hồn như thế, lập tức hơi lúng ta lúng túng.

"Anh Thiên Hữu, cho em làm cô dâu của anh đi, em rất thích rất thích anh Thiên Hữu đó....." Lúc này Tiểu Bò Đào thật phần khích, đôi mắt to xinh đẹp không ngừng chớp, giống như con sói tìm thấy con mồi.

"... .." Tiêu Thiên Hữu thấy biểu hiện của cô bé này rất chân thành, lập tức cảm thấy không nói nên lời.

"Anh Thiên Hữu, vì sao anh không nói lời nào? Anh nói em muốn cái gì cũng được mà, mười sáu tuổi có thể làm cô dâu rồi, em muốn gả cho anh Thiên Hữu." Tiêu Thiên Hữu im lặng khiến tim Tiểu Bò Đào hơi đau nhói, cô bé không ngừng cọ cọ đầu vào lòng Tiêu Thiên Hữu, sống chết cũng muốn anh ta

chấp nhận.

"À đúng rồi, anh đột nhiên nhớ tới còn một việc quan trọng cần phải làm, cái đó.....Tiểu Bồ Đào, em.....Em ngồi máy bay lâu như thế rất mệt đi, nếu không bây giờ em đi nghỉ trước, ngày mai anh Thiên Hữu sẽ chơi với em, chịu không? Quyết định như vậy đi, em nhanh đi nghỉ đi....." Tiêu Thiên Hữu nói xong, kéo Tiểu Bồ Đào từ ghế sa lon lên, sau đó đẩy cô đi về phía cửa.

"Không.....Em không mệt....Anh Thiên Hữu.....Anh đồng ý với em đi.....Anh đồng ý với em đi....." Tiểu Bồ Đào thấy Tiêu Thiên Hữu muốn đuổi mình, vừa giãy dụa, vừa lớn tiếng nói.

"Em mệt rồi, nhanh đi nghỉ đi, nghe lời, nếu không anh sẽ không chơi với em nữa." Lúc này Tiêu Thiên Hữu đã giận tái mặt, rất nghiêm túc nói với cô.

"Được rồi....." Tiểu Bồ Đào đáng thương chu môi nhò ra, gương mặt ủy khuất, sau đó xoay người rời khỏi thư phòng.

Đóng cửa phòng lại, Tiêu Thiên Hữu nhớ tới lời Tiểu Bồ Đào vừa nói.... .., đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, mình lại bị cô bé này làm cho tâm tình hỗn loạn, đây thật sự không phải là tác phong của anh ta.

... ..

Mười giờ tối.

Trong vườn hoa của Phủ Tổng Thống.

Hai cô gái đau khổ gặp nhau, tên mặt hai người đều là một chữ 'thảm'!

Tiêu Nhã Hình cho người mang một thùng bia đặt trong vườn hoa, cô ngước lên nhìn ánh trăng nhô lên cao, uống một mình.

Tiểu Bồ Đào nhìn thấy, cũng im lặng đến bên cạnh cô ngồi xuống, cầm một chai bia lên uống.

"Sao em uống bia vậy? Bị anh của chị cự tuyệt à?" Tiêu Nhã Hình nhìn vẻ mặt bi thương của Tiểu Bồ Đào, trong lòng cũng đoán được một vài chuyện, vì vậy mở miệng hỏi.

"Đường như anh Thiên Hữu không thích em..." Tiểu Bồ Đào uống một hớp bia, sau đó rất đau lòng nói.

"Em cũng không nhìn xem hai người kém nhau bao nhiêu tuổi, anh ấy có thể làm chú của em rồi, làm sao có thể thích em được?" Tiêu Nhã Hình vừa ồng bia, vừa nói.

"Chẳng lẽ chị không biết có cậu nói tuổi tác không thành vấn đề, chiều cao không phải khoảng cách sao? Trên đời này, có rất nhiều ông già cưới cô gái trẻ, huống chi anh Thiên Hữu không phải là ông già, anh ấy chỉ lớn hơn em mười tuổi thôi, cái này có thể xem là khoảng cách không?" Tiểu Bồ Đào lớn tiếng phản bác, trong từ điển của cô bé, cho tới bây giờ không có bốn chữ "chênh lệch tuổi tác."

"Ồi, cũng đúng, thật ra chỉ cần anh của chị thích em, hai người cũng không có gì không thể. Thật hâm mộ hai người đó." Tiêu Nhã Hình nghĩ nghĩ, trong lòng tràn đầy chán nản.

Tiểu Bồ Đào cảm thấy tâm tình của Tiêu Nhã Hình rất buồn bực, vì vậy hỏi cô ấy: "Vì sao chị lại buồn bực? Anh hai bắt nạt chị sao?"

"Không có, làm sao Quả Táo có thể bắt nạt chị được." Tiêu Nhã Hình lắc đầu, thờ dãi nói.

"Chị, chị rất thích anh hai của em đúng không?" Lúc này, Tiểu Bồ Đào đã vứt bỏ chuyện buồn phiền trong lòng qua một bên, bắt đầu tám chuyện giữa Tiêu Nhã Hình và Đào Dục Huyền.

"Yêu cái rắm á? Chị lớn hơn anh hai của em tám tuổi, chị già rồi, anh hai em còn trẻ, vì vậy giữa bọn chị hoàn toàn không có khả năng." Lúc này Tiêu Nhã Hình đã uống hai chai bia, mặt đỏ lên, ánh mắt từ từ mờ màng.

"Thì ra lại là chuyện tuổi tác, thật ra đây được xem là chuyện gì chứ? Chị nhìn mẹ của em đi, bây giờ sắp bốn mươi tuổi rồi, nhưng người khác nhìn vào chỉ thấy bà ấy giống hai mươi thôi, tuổi của người bây giờ, hoàn toàn nhìn được không? Chị nhìn mẹ của chị đi, ở cùng một chỗ với chị, thật giống như chị em, nếu trên tạp chí không nói, ai có thể nhìn ra được tuổi tác của các người chênh lệch chứ." Tiểu Bồ Đào nói xong, vứt một chai bia xuống, gương mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, bắt đầu cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

"A.... ..Ha ha, chị muốn làm yêu tinh là tốt rồi, có thể chờ đợi Quả Táo trưởng thành....."

"Em muốn làm tiên nữ, em phải mau chóng lớn lên chút nữa, cùng anh Thiên Hữu.... .."

"Chị muốn làm yêu tinh....."

"Em muốn làm tiên nữ.... .."

... ..

Đêm hôm đó, Tiểu Bò Đào và Tiêu Nhã Hinh đều uống say, sau đó Đào Dục Huyền và Tiêu Thiên Hữu đều không chút yên lòng với hai cô gái này, chạy đến vườn hoa xem xét, phát hiện các cô đã say đến bất tỉnh nhân sự, hai người nhìn nhau, định chuẩn bị đưa em gái của mình về phòng, nhưng còn chưa đưa các cô đi, chợt nghe trong miệng hai người khẽ nói "anh Thiên Hữu", "Quả Táo."

Cuối cùng, hai người đàn ông đành thở dài, ôm lấy em gái của mình trở về phòng ngủ.

Đêm hôm đó, cũng không ai biết hai người ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì, dù sao năm năm sau, Thành Quốc và Thương Quốc tổ chức lễ thành hôn, khắp nơi ăn mừng, bỗng thành một câu chuyện thú vị.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Cha Tổng Thống Của Cục Cung Sinh Đới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.